

MỘT
THÀNH
VŨ

Mây bay qua trời, Em qua tức tôi

Truyện ngắn
Trần Thị Huyền

Nhà xuất bản Trẻ
100 Nguyễn Huệ, TP. HCM

Nhà xuất bản Trẻ
100 Nguyễn Huệ, TP. HCM

Mục lục

[Chương 1.1: Mở Đầu](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 1.1: Mở Đầu

Trong một hoạt động giải cứu con tin của cảnh sát, cô là cơ trưởng bị chỉ đích danh, trở thành một trong những quân cờ trao đổi con tin.

Lúc đó anh có mặt ở hiện trường, sau khi dẫn vật thì lấy điện thoại ra, đang định bấm số thì nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên sau lưng: "Không cần gọi nữa, tôi đến rồi."

Anh quay lại thì thấy cô trong bộ đồng phục cơ trưởng đang từ xa tiến lại.

Anh phối hợp với phía cảnh sát, sắp xếp xong máy bay, dọn sạch đường băng xong, chỉ đợi cô lên máy bay thì lúc nào cũng có thể cất cánh.

Cô không hề kinh hãi vì bị trao đổi con tin, ngược lại vẫn như bất kỳ lần bay nào trước đây, bình tĩnh đến mức muốn la mắng.

Thấy anh sa sầm mặt, cô còn cười nổi: "Hay là anh nói mấy câu từ biệt đi, đừng cố nhịn sẽ mệt người đó."

Anh liên tục hít thở sâu, miễn cưỡng kìm nén cơn giận: "Em im miệng lại cho anh!"

Cô cười rất vô tư: "Nếu làm không ổn thì đây là lần cuối chúng ta mặt đối mặt nói chuyện, thái độ anh tốt một chút không được hay sao."

Sau đó cứ như lo anh sẽ bùng nổ, cô choàng ôm vai anh như đàn ông, "Em có suy nghĩ này, không biết anh có hứng thú nghe không?"

Trong thâm tâm, anh quyến luyến sự tiếp xúc cơ thể với cô trong khoảnh khắc này, nhưng trong đôi mắt thì đầy ắp lửa giận.

Cô phớt lờ cơn giận của anh, ghé sát tai anh, nói: "Em đang suy nghĩ lời đề nghị của anh." Nói xong, không đợi anh trả lời, cô buông tay, đi về phía cảnh sát.

Đề nghị? Lúc này rồi mà cô còn kiêu rãnh rồi tỉnh bơ như thế?! Nhìn theo bóng cô, anh thật lòng cảm thấy mẹ kiếp, cô hết thuốc chữa rồi, nhưng vẫn không kìm được mà gọi cô lại: "Khoan đã!", giọng rất tức tối.

Cô quay đầu lại: "Gì thế?"

Anh bước lên, dang tay kéo cô vào lòng, ôm chặt.

Cô không đẩy anh ra như trước kia, mà cũng giơ tay ôm lấy anh, chỉ có giọng điệu cô vẫn nhẹ nhàng: "Không sao, nhiều cảnh sát thế kia làm sao chết được..."

"Em im miệng cho anh!" Anh nghiêm khắc cảnh cáo bên tai cô, "Nhanh nhen một chút!"

Cô vỗ vỗ lưng anh: "Ôm nhẹ thôi, em không thở nổi đây."

Anh buông tay, trừng mắt: "Bảo em nhanh nhen thông minh một chút, có nghe chưa?"

Câu trả lời của cô lại là: Nhón chân, nhanh chóng hôn lên môi anh.

Sau đó quay người, không quay đầu lại.

FB: Lê Ngọc Nhi (Nhiie)

Vote cho mình nào mọi người ưi =))))))

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 1.2

Chẳng có gì là không thể mất đi, đặc biệt là tình yêu. Đừng bao giờ vì một người không yêu bạn mà cảm thấy tự ti, khi bạn kiên trì nỗ lực, trở nên xuất sắc, bạn sẽ có được người tốt hơn, sau đó nhìn xuống khinh bỉ những người không biết trân trọng, cảm ơn anh ta năm đó đã không cưới bạn.

*****FB: Lê Ngọc Nhi
(Nhiie)****

Do nguyên nhân thời tiết mà chuyến bay quốc tế cất cánh từ Los Angeles bị muộn gần hai giờ đồng hồ, dẫn đến việc Trình Tiêu khi đến thành phố A để chuyển tiếp chuyến bay, lúc đi qua cửa kiểm soát thì chỉ còn ba mươi phút nữa là đến giờ máy bay cất cánh.

Hạ Chí như thấy cô chưa đủ rối loạn, lúc này còn gọi điện đến: "Tớ đã đến nhà hân ta một chuyến, nghe hàng xóm nói hân ta đã dọn đi từ lâu rồi."

Trình Tiêu nhét chứng minh nhân dân vào túi xách, còn vé lên máy bay thì nhét bừa vào túi jacket, mặc kệ nó lộ ra ngoài hơn nửa, cô nhanh chân đi đến cửa lên máy bay: "Nếu anh ta đã muốn chơi trò này thì hà tất cậu phải quan tâm đến làm gì?" Hạ Chí bên kia nói với vẻ thản nhiên: "Tớ phải nắm chắc sự phản bội của hân, không cho hân có cơ hội xoay trở."

Trình Tiêu cười, giọng cô bình thản như đang nói về chuyện không liên quan gì đến mình: "Tớ loáng thoáng cảm thấy cậu đang vui trên nỗi"

đau của tớ." Bước chân cô nhanh hơn khi nghe loa thông báo cho phép hành khách lên chuyển bay số hiệu 1268.

Hạ Chí bắn khoăn: "Tớ không mong chuyện đổ xuống đầu rồi mà cậu vẫn cảm thấy may mắn."

Tâm trạng Trình Tiêu không hề bị ảnh hưởng, theo âm thanh to rõ của giày cao gót nện xuống sàn nhà lát đá, giọng cô nhẹ nhàng: "Tớ giống người dễ dàng thề thốt tình sâu như biển hả? Lúc ở bên nhau cảm thấy không đến nỗi nào, chứ không phải tớ chịu trách nhiệm làm kẻ kém thông minh. Càng chưa từng cảm ân đại đức anh ta đã chịu chấp nhận một người có khí chất đặc biệt như mình." Lúc đang nói, cô không phát hiện ra vé lên máy bay đã rơi ra khỏi túi.

Trùng hợp rơi xuống cạnh chân anh.

Nhìn bóng dáng cao ráo thon thả đi lướt rất nhanh qua anh, hướng về phía cửa lên máy bay, Cố Nam Đình dừng lại.

Hành khách đang xếp hàng lên máy bay không ai chú ý rằng có người đánh rơi đồ, chỉ có anh là cúi người nhặt lên.

Thông tin hiển thị trên tấm vé là:

ZN, số hiệu của công ty hàng không Trung Nam, chuyển bay số hiệu 1268, nơi đến: thành phố G, họ tên - Trình! Tiêu!

Anh nheo mắt lại, có phần bất ngờ.

Trình Tiêu đứng cuối cùng trong hàng người lên máy bay. Kết thúc cuộc gọi với Hạ Chí xong, cô thò tay vào túi áo jacket, phát hiện ra vé máy bay đã biến mất. Lộn túi áo ra ngoài tìm một lượt, rồi lại mở túi xách ra xem, vẫn không có. Trình Tiêu quay lại nhìn đường đi lúc nãy. Sàn nhà vẫn

sạch sẽ trống trơn, ngoài những bước chân vội vã qua lại ra thì không còn gì khác.

Nhân viên kiểm vé thấy cô lục tìm túi áo ngoài và túi xách thì mới hỏi: "Thưa cô, có gì cần giúp đỡ không ạ?"

Trình Tiêu hơi nhú mày, "Vé máy bay của tôi không thấy đâu nữa."

Cũng chẳng phải là chuyện gì to tát, chỉ cần mang chứng minh nhân dân ra quầy để làm lại là được, chỉ là thời gian bây giờ hơi gấp gáp.

Để tránh cho bản thân làm chậm trễ chuyến bay, Trình Tiêu nói rất nhanh: "Tôi sẽ quay lại ngay."

Đúng lúc cô chuẩn bị quay lại để làm lại vé thì một bàn tay đưa ra, trên đó là vé lên máy bay.

Trình Tiêu nhìn tên mình trên vé, đang định cảm kích vì người ta đã nhặt được thì nghe sau lưng vang lên một giọng đàn ông trầm trầm: "Lần sau đừng cất lung tung."

Giọng nói mang hàm ý trách móc khiến cô thấy không vui.

Trình Tiêu nhận lấy tấm vé, đưa cho nhân viên rồi quay lại: "Tôi sẽ ghi nhớ lời nhắc nhở, cảm ơn."

Một gương mặt lạnh lùng, quyến rũ, ánh mắt sắc bén thẳng thắn, và cả lời nói thiếu sự chân thành - giống như bị một thứ gì đó lạnh lẽo chọc vào ngực, ánh mắt Cố Nam Đình tối sầm lại.

Cô đã quay lưng đi, nhận lấy vé máy bay nhân viên trả lại rồi đi ra ngoài.

"Thưa anh, xin anh..." Nhân viên kiểm vé nhắc nhở theo công thức, Cố Nam Đình đưa vé của mình, ánh mắt lại bám chặt theo bóng lưng Trình

Tiêu.

Cố Nam Đình là người cuối cùng lên máy bay. Trong tiếng chào "Xin chào quý khách", anh đi đến gần cửa thoát hiểm ở giữa khoang máy bay, ngồi xuống ghế gần lối đi.

Trình Tiêu ngồi bên phải anh, ở vị trí rất gần.

Biết là đường đột, nhưng anh không kìm được đưa mắt nhìn sang cô. Mái tóc màu đỏ rượu xỏa dài nổi bật, góc nghiêng mặt sang trọng, lạnh lùng, áo pull trắng ôm sát và quần jeans, dưới chân là đôi giày cao gót, dáng vẻ cô khi nhìn xuống, không nói năng gì có một vẻ tao nhã khó tả.

Bỗng nhớ lại có người từng khen ngợi: Răng trắng mắt sáng, như ngà như ngọc.

Hình dung cô lúc này cũng khá là sát nghĩa.

Chăm chú nhìn vẻ lạnh lùng, xa cách trên gương mặt Trình Tiêu, trên môi Cố Nam Đình thoáng một nụ cười.

Có lẽ do ánh mắt của anh quá thẳng thừng đã làm kinh động đến đối phương. Trình Tiêu tắt điện thoại, quay mặt sang nhìn, "Tôi nhìn giống với bạn gái cũ của anh lắm sao, ân nhân?"

Ân nhân? Cố Nam Đình thoáng chớp mắt, phản bác lại bằng giọng nói trầm trầm kiềm chế và mạnh mẽ: "Cô nghĩ nhiều rồi, thiếu nữ à!"

Thiếu nữ? Trong tình cảnh này, Trình Tiêu sẽ không cho rằng cách xưng hô đó là khen ngợi, ánh mắt cô ánh lên vẻ cảnh cáo, "Thế thì đừng nhìn mãi, mong manh dễ vỡ lắm."

Ánh mắt Cố Nam Đình bình thản mà sâu lắng, sau vài giây đối đầu, anh dựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

Lúc này đây, anh thực sự muốn được yên tĩnh.

Trình Tiêu nhìn anh. Vầng trán người đàn ông đầy đặn, sống mũi rất cao, đường nét góc nghiêng mặt rất thanh tú, sáng sủa. Lúc này, anh xấn tay áo sơ mi trắng lên cao, cơ bắp trên tay vừa đủ mà vẫn không mất đi vẻ mạnh mẽ.

Nếu anh không nói với cô bằng giọng điệu gần như chỉ trích, nếu ban nãy anh không "nhìn trộm" cô bằng ánh mắt như xuyên thấu tâm hồn, Trình Tiêu sẽ không hề e ngại mà khen anh "gallant" vì anh đã nhặt được vé máy bay của cô trong lúc cô gấp gáp nhất, có lẽ cô còn không kiềm chế được muốn sờ vào cánh tay của anh nữa.

Cho dù chưa bao giờ yêu cầu bản thân phải sống như một thực nữ, thì cô cũng không cho phép vẻ nữ lưu manh chảy trong xương tủy bộc lộ ra bên ngoài.

Trình Tiêu cài khóa dây an toàn lại đánh "cách" một tiếng.

Cửa khoang máy bay đóng lại, máy bay được phép đẩy ra ngoài, loa lại bắt đầu vang lên một lượt sau khi cất cánh: "Hoan nghênh quý khách đã đến với chuyến bay số hiệu 1268 của Hàng Không Trung Nam, máy bay của chúng ta đang rời khỏi thành phố A để bay đến thành phố G, thời gian bay dự kiến là..."

Đã bay liên tục mười mấy tiếng đồng hồ, Trình Tiêu mệt mỏi khép chặt áo jacket, đeo miếng bịt mắt, chuẩn bị ngủ một giấc đến G.

Có lẽ do lệch múi giờ nên Trình Tiêu đã ngủ mơ suốt quãng đường. Từ thời trung học đã thân thiết với Hạ Chí, rồi về sau do Hạ Chí không đạt về sức khỏe nên không thể bước vào cánh cổng trường Hàng Không cùng

cô, hai năm sau một mình cô ra nước ngoài học chuyên tu về bay, đến nay đã đạt được học vị cần thiết, chuyện trong mấy năm đó lần lượt hiện ra trước mắt.

Rõ ràng đến mức không giống mơ, như thể là hồi ức.

Cô mới hơn hai mươi tuổi, độ tuổi như hoa như ngọc, nhớ lại chuyện cũ là quá sớm.

Trình Tiêu tháo bật mắt xuống, để ánh nắng ban trưa gay gắt chiếu vào mắt, quay trở về thực tại.

"Thưa quý khách, dự kiến máy bay của chúng ta sẽ hạ cánh ở sân bay Hòa Bình thành phố G sau mười phút nữa, máy bay hiện đang giảm độ cao để hạ cánh, xin quý khách ngồi tại vị trí của mình, tắt hết mọi thiết bị di động..."

Trình Tiêu chỉnh thẳng lại lưng ghế, lúc thò tay đóng lại bàn ăn thì nhìn thấy trên đó có một ly nước lọc.

Một cô lớn tuổi ngồi cạnh thấy cô tỉnh lại thì nói ngay: "Ban nãy phát nước uống, anh chàng ngồi cạnh cô đã bảo tiếp viên hàng không giữ lại cho cô."

Trình Tiêu liếc nhìn bà cô đó: "Cảm ơn cô."

Bà cô cười híp mắt, vẻ mặt hiền hòa, "Cậu ta đã chủ động nhường bước rồi, cô hãy thứ lỗi đi. Tôi thấy cậu ta rất quan tâm đến cô, còn bảo tiếp viên mang chăn đến đắp cho cô nữa đó." Nói xong còn thân mật vỗ vỗ vào tay cô, ánh mắt kiểu như "Cô không cần nói gì hết, dì đây là người ngoài cuộc, rõ hơn ai hết".

Trình Tiêu cúi xuống, nhìn thấy đúng là ngoài áo jacket ra còn có một chiếc chăn mỏng, là loại chăn chuyên dụng trên máy bay. Cô chuyển hướng

nhìn sang "ân nhân" ngồi gần lối đi, đang nhắm mắt ngủ, gương mặt bình thản. Cô lại quay sang chớp mắt với bà cô đang toát ra tình mẫu tử, trả lời: "Bạn gái có đặc quyền giận dỗi, không cần bỏ phí, làm sao tha cho anh ấy dễ dàng được ạ!"

Bà cô ngẩn ra vài giây rồi lắc đầu vẻ khó hiểu, "Mấy cô cậu trẻ tuổi này!"

Trình Tiêu cầm ly nước bằng giấy lên, trong ánh mắt của "ân nhân" không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, cô cười toe toét rạng rỡ.

Lúc máy bay hạ độ cao có hơi rung lắc, loa lại nhắc hành khách ngồi yên tại chỗ, thắt chặt dây an toàn. Mà lại cứ có người không nghe lời, không chỉ mở điện thoại lên mà còn đứng dậy, định lấy hành lý.

Đây là hành vi cực kỳ nguy hiểm trên máy bay dân sự. Không chỉ tín hiệu điện thoại làm nhiễu radar, mà sự rung lắc của máy bay lúc này cũng có thể sẽ khiến hành lý cất trên cao bị rơi ra, trúng đầu hành khách.

Tiếp viên hàng không thấy thế liền ngăn lại, "Thưa anh, xin anh tắt điện thoại, đợi máy bay dừng hẳn hãy lấy hành lý, thưa anh, xin anh ngồi vào chỗ của mình, thưa anh!"

Vị khách kia không chịu, vẫn tiếp tục gọi điện: "Tôi đã tới rồi, sắp xuống máy bay, anh đừng giục nữa!" Một mặt, anh ta còn định mở ngăn để hành lý.

Trình Tiêu thường không màng chuyện thiên hạ, nhưng người đó ngồi trước mặt cô, khoảng cách quá gần. Thế là cô cởi dây an toàn, đứng lên, tay phải ấn vào ngăn để hành lý trước anh ta một bước.

Cố Nam Đình không nhúc nhích.

Vị khách kia hơi bức bối: "Cô làm gì vậy? Tôi đang vội, cô tránh ra đi." Trong lúc nói, anh ta đã giơ tay định đẩy cô ra.

Trình Tiêu không hề khách sáo, gạt tay anh ta: "Có gì thì nói, đừng động tay động chân!"

Vị khách kia "hừ" một tiếng: "Cô tưởng cô là ai? Đang mơ mộng hả?"

Trình Tiêu chưa từng thua trong việc đấu khẩu, cô buột miệng nói: "Mơ mộng à? Với anh á? Anh già thế kia mà chưa từng soi gương hả? Hay anh tưởng tôi mù?"

"Cô..." Rõ ràng không ngờ cô lại sắc sảo như vậy, anh ta ghen lời, mặt đỏ bừng.

"Còn không đến mấy phút nữa, đợi máy bay dừng hẳn hãy lấy hành lý!" Cao một mét sáu tám, lại mang giày cao gót nên Trình Tiêu gần như ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống anh ta, ra lệnh như lười nói thêm: "Tắt máy, ngồi xuống!"

Cuối cùng đối phương không kiềm chế nữa, nổi giận: "Cô bị bệnh hả? Tôi cứ lấy hành lý xuống đây, ảnh hưởng gì đến cô? Bớt lo chuyện người khác đi!"

Tiếp viên lúc này chạy tới, ngăn lại bằng giọng nói quở trách: "Thưa anh, máy bay vẫn đang hạ độ cao, không thể mở thiết bị điện tử được. Xin anh hãy tắt máy và ngồi xuống, khi máy bay dừng hẳn mới được lấy hành lý."

Vị khách kia càng tức tối, "Tôi có việc gấp, lấy hành lý trước rồi ra cửa đợi. Cũng sắp dừng rồi còn gì? Các người căng thẳng cái gì?" Lúc tiếp viên vẫn đang định ngăn cản thì anh ta đã giơ tay ra đẩy.

Máy bay đúng lúc này rung mạnh một cái, nếu không do Cố Nam Đình nhanh mắt nhanh tay đưa tay ra đỡ cô tiếp viên thì cô ta hẳn đã ngã một cú chổng bốn vó lên trời, nhưng dù vậy vẫn không tránh khỏi eo đập vào tay vịn của ghế.

Sự kiên nhẫn của Trình Tiêu đã mất hẳn, cô giật lấy điện thoại của anh ta, lạnh lùng chỉ trích: "Hành vi bây giờ của anh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự vận hành bình thường của chuyến bay, cần bị xử phạt hoặc bị truy cứu trách nhiệm hình sự, tôi khuyên anh nên biết dừng lại đúng lúc." Sau đó cô quay sang tiếp viên, "Liên lạc với mặt đất, báo an ninh sân bay đợi sẵn."

Những tiếng chỉ trích của hành khách khác cũng lần lượt vang lên:

"Lúc này mà mở ngăn hành lý, lỡ đồ đạc rơi xuống trúng người khác thì làm sao?"

"Máy bay còn chưa dừng mà, mở điện thoại cái gì?"

"Cả cái máy bay này chỉ có anh bận nhất hả! Đợi mấy phút thì làm sao?"

"Còn đẩy người ta, đúng là vô học!"

Trình Tiêu tắt máy cho anh ta, ánh mắt và giọng nói đầy vẻ áp bức: "Không tin thì thử đi!"

Tiếp viên lo sẽ to chuyện nên cố kiềm chế, khuyên can: "Vì sự an toàn của ông và hành khách khác, xin ông ngồi xuống, máy bay sắp hạ cánh ngay đây, không làm trễ mấy phút của ông đâu!"

Có lẽ do không chịu nổi áp lực của mọi người nên vị khách kia cũng không cứng đầu cứng cổ nữa, trước khi anh ta ngồi xuống còn dọa dẫm Trình Tiêu: "Cô cứ đợi đấy!"

"Tôi đợi anh!"

"Trả điện thoại cho tôi!"

"Được thôi." Trình Tiêu thản nhiên nhướn mày, để dạy cho cái người vô tâm và vô lý kia một bài học, cô giơ cao tay.

"Ồi..." Thấy điện thoại sắp rơi xuống đất, vị khách kia lập tức nghiêng người chụp lấy.

Nhưng vẫn chậm một bước.

"Cạch" một tiếng, điện thoại vừa vũng vàng vừa chuẩn xác rơi vào lòng Cố Nam Đình.

Cũng còn tốt hơn là rơi xuống đất, nếu không lại nổi sóng một trận nữa.

Vấn đề là...

Nếu hành khách ngồi cạnh Cố Nam Đình không cầm ly giấy trên tay, nếu cô ta không đúng lúc đó đưa nửa ly café còn lại cho tiếp viên thu dọn, nếu... không có nếu nữa.

Nhìn áo sơ mi của Cố Nam Đình bị café bắn lên thê thảm vì chiếc điện thoại từ trên trời rơi xuống, bà cô ngồi cạnh Trình Tiêu xuyết xoa: "Cô gái à, mau lau cho cậu ấy đi. Trời ơi, áo sơ mi trắng quá."

Nhìn ánh mắt cố kiềm chế cơn giận của "ân nhân", Trình Tiêu cười thành tiếng rất không đạo đức.

.....

Trong tiếng xin lỗi rồi rít của cô gái ngồi cạnh, ánh mắt Cố Nam Đình lạnh lẽo nhìn người gây họa Trình Tiêu, như đang nói "cô hãy bớt đùa đi",

sau đó đưa ly giấy không cho tiếp viên, ra hiệu: "Đi về chỗ ngồi đi, máy bay đang hạ cánh."

Đôi mắt anh lạnh nhạt, bình thản như mặt nước hồ, giọng anh kìm nén, không hề tỏ ra tức giận.

Ánh mắt cô tiếp viên nhìn anh, rồi cung kính nói khẽ: "Lát nữa tôi sẽ giúp anh xử lý áo này."

Chủ nhân chiếc điện thoại cũng không giở trò nữa. Anh ta lấy lại điện thoại, lầu bầu: "Ướt hết rồi", sau đó ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ.

Cố Nam Đình phớt lờ anh ta, chỉ liếc nhìn Trình Tiêu đang đứng: "Có cần tôi nhắc cô lúc máy bay đang hạ cánh phải làm thế nào không?"

Ánh mắt thoáng vẻ tức giận và giọng nói cứng nhắc lạnh lùng có một sự nam tính mạnh mẽ.

Trình Tiêu cảm thấy người đàn ông này rất thú vị. Cô nhướn một bên mày rồi chậm rãi ngồi xuống.

Máy bay dừng lại hẳn, Trình Tiêu cũng không còn đấu khẩu với vị khách làm loạn trên máy bay lúc này nữa, mà cô ở lại sau mọi người, đợi "ân nhân" đứng dậy, cô mới cử động thông thả đi sau anh một quãng không xa không gần, là người cuối cùng xuống máy bay.

Cố Nam Đình như không phát hiện ra sự theo đuôi của cô, chỉ khi ra đến cửa khoang, tiếp viên lại đề nghị giúp anh xử lý chiếc áo, anh mới từ chối: "Không cần." Sau đó anh mặc áo vest vào, cài nút lại, nhẹ nhàng che lấp vết bẩn trên áo sơ mi trắng.

Ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa nuối tiếc của tiếp viên khiến Trình Tiêu thân là phụ nữ cũng cảm thấy không nổi, "ân nhân" quá phũ phàng!

"Cô đợi một chút."

Trình Tiêu quay đầu lại, nghe cô tiếp viên kia nói: "Chuyện ban nãy rất cảm ơn cô."

Về quyển luyện với "ân nhân" tiên sinh chưa kịp thu lại hết, khiến Trình Tiêu mỉm cười, nói: "Không cần đâu."

Đám đông đi đón người thân ở sân bay cũng không thể ngăn cản tầm nhìn của Trình Tiêu. Cô chú ý thấy "ân nhân" vừa ra tới cửa thì có một người đàn ông mặc vest nghiêm chỉnh bước lên đón, hơi gập lưng nói chuyện với anh. "Ân nhân" vừa gật đầu vừa ra ngoài, đi được vài bước thì dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Trình Tiêu cảm giác anh đang nhìn về phía cô.

Lại là kiểu nhìn không tránh né, kỳ quặc, thản nhiên.

Là đã phát hiện ra sự theo đuôi của cô lúc xuống máy bay, hay là có dụng ý gì khác?

Trình Tiêu quyết định tiếp chiêu.

Cô thong thả bước tới, giày cao gót nện trên sàn nhà lát đá, âm thanh trong trẻo nghe càng rõ ràng lạ thường giữa sân bay huyên náo.

Đến khi cô tới gần, Cố Nam Đình chỉ đứng tại chỗ, bất động.

Trình Tiêu nheo mắt nhìn anh, không nói gì.

Cố Nam Đình nhìn chăm chú gương mặt lạnh nhạt gần trong gang tấc, đối mặt với ánh mắt sắc bén, không có chút tình cảm nào của cô.

Trong không khí, có một sự đối đầu bình tĩnh nhưng kiềm chế, khiến người xung quanh đều trở thành phong nền cho họ.

Cuối cùng, anh hỏi: "Có phải cô muốn nói gì với tôi?"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 2

Lúc Cố Nam Đình về thì trong nhà không có ai. Quản gia nói: "Tiên sinh cùng phu nhân đến nhà họ Tiêu rồi, tiểu thư buổi chiều có tiết học."

Ý là bảo anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Cố Nam Đình hiểu ra.

Bay một quãng đường dài mười mấy tiếng đồng hồ, nói không mệt thì ai tin, anh tắm rửa rồi gieo mình lên chiếc giường lớn. Vốn nghĩ rằng sẽ không ngủ được, gần đây những việc xảy ra quá bất thường, anh đã mất ngủ mấy ngày liên tiếp rồi. Kết quả là khi trong đầu anh hiện lên gương mặt thanh tú, cao ngạo của Trình Tiêu, anh đã ngủ thiếp đi mất.

Nhưng lại là một giấc ngủ ngon lành.

Gần chạng vạng, Tiêu Ngữ Hành xông vào phòng, vẻ mặt khó chịu, "Tối qua anh làm gì thế? Không ngủ hay sao mà em về rất lâu rồi cũng không thấy anh tỉnh."

Rõ ràng là chất vấn nhưng vẻ dựa dẫm quen thuộc, khiến người khác nhớ nhung trong giọng nói đó lại khiến Cố Nam Đình bất giác dịu giọng: "Hành tung của anh cần báo cáo với em từ khi nào vậy?"

Tiêu Ngữ Hành hừ một tiếng: "Em định vị anh cho bố thôi."

Sau đó nghe dưới lầu có người gọi: "Nam Đình à, xuống ăn cơm đi."

Là Tiêu Tổ. Người vợ tái hôn của bố, kẻ mẫu của anh, mẹ ruột của em gái riêng Tiêu Ngữ Hành.

Cố Nam Đình đáp lời: "Dì Tiêu, con xuống ngay đây."

Hai anh em cùng xuống lầu, Tiêu Ngữ Hành cứ đòi quà suốt, "Không có thứ gì mới lạ thì không cho anh ăn đâu!"

Thiếu nữ mười bảy hoa mộng, từng cử chỉ nụ cười đều là phong tình. Cố Nam Đình gạt cô bé ra, giữ chặt cổ tay cô để tránh bị "hành hung", "Làm gì có nhiều thứ mới lạ như vậy? Anh đâu phải sở trường phát minh."

Tiêu Ngữ Hành vùng ra không được nên lớn tiếng cầu cứu, "Bố ơi nhìn này, anh ăn hiếp con."

Cố Nam Đình nửa kéo nửa ôm cô vào phòng khách như xách một con chim nhỏ: "Chỉ biết mách bố! Chẳng lẽ em không nhận ra anh đã lớn đến mức bố cũng không đánh đòn được?"

Giọng một nam một nữ cùng lúc vang lên:

"Nam Đình, đừng làm đau em con!"

"Hành Hành đừng quấy phá anh con nữa!"

Cố Nam Đình nhìn sang, thấy Cố Trường Minh và Tô Tổ một trước một sau từ nhà bếp đi ra.

Bố anh bây giờ vẫn chưa thấy già chút nào, vóc dáng cao ráo, ánh mắt sắc sảo. Người vợ bên cạnh ông vẫn như trong ký ức, yếu điệu thon thả, ấm áp dịu dàng.

Cố Nam Đình nở nụ cười: "Bố, dì Tiêu."

Tiêu Tố bước lên trước: "Cuối cùng con cũng về. Dạo con không có ở nhà, có người quậy phá lắm."

Dịu dàng nhẹ nhàng như một người mẹ, và cả tình cảm chân thành trong ánh mắt khiến Cố Nam Đình thấy ấm lòng. Anh buông Tiêu Ngữ Hành ra, dang tay ôm lấy Tiêu Tố: "Thế ạ? Hãy để con quản em nó."

Tiêu Ngữ Hành lại kháng nghị: "Nói ai thế? Con không có."

Tiêu Tố xìa vào trán cô bé: "Dám làm không dám nhận hả."

Tiêu Ngữ Hành khoác tay Cố Trường Minh, "Bố nhìn kìa, mẹ lại thiên vị anh, cứ như con được nhật về ấy."

Cố Trường Minh vỗ vỗ đầu con gái vẻ yêu thương, "Con ghen tỵ hả? Bố chẳng phải luôn cùng chiến tuyến với con hay sao."

Tiêu Ngữ Hành không thừa nhận, "Con có ghen gì đâu! Đàn ông đều như vậy hết, nói mà chẳng giữ lời."

Tiêu Tố khê trách: "Con bé này nói năng gì thế!"

Tiêu Ngữ Hành buông tay Cố Trường Minh ra, chạy đến sofa ngồi xuống, "Anh đã hứa dẫn con đi du lịch từ lâu, nhưng con đợi hết năm này tới năm khác mà anh vẫn bận. Bây giờ anh ấy sắp làm sếp lớn rồi, càng không có thời gian thực hiện lời hứa nữa."

Lời cô bé nói khiến Cố Nam Đình nghĩ ra chuyện gì đó, anh bất giác khựng lại.

Tiêu Tố không nhận ra sự bất thường của con trai, trách móc con gái: "Bảo con đi nghỉ với bố mẹ mà không chịu, cứ bám riết lấy anh con."

Tiêu Ngữ Hành lý sự: "Mẹ và bố đi hưởng tuần trăng mật, con đi theo làm bóng đèn hay sao? Đương nhiên phải biết điều rồi." Nói xong, cô bé

nhìn Cố Nam Đình chăm chăm, "Tóm lại là kỳ nghỉ hè này anh có đưa em đi Cố Thành không? Mộc mạc cổ xưa, em thích từ lâu rồi."

Cố Thành? Đúng thế, nếu không xảy ra sự cố gì, năm nay cô sẽ đi Cố Thành, sau đó gặp...

Cố Nam Đình không chắc anh có nên hứa hẹn, và sẽ gạt bỏ mọi khó khăn để đi cùng cô bé không. Hoặc là không làm gì cả, cứ để mọi chuyện phát triển tự nhiên, trở thành "lịch sử".

Tiêu Ngữ Hành không hiểu những suy nghĩ rối rắm của anh lúc này, xem sự im lặng của anh là từ chối.

Cô bé tỏ vẻ trẻ con đánh Cố Nam Đình một cái, "Không chơi với anh nữa, anh trai xấu xa không biết giữ lời hứa."

Cố Trường Minh và Tiêu Tố nhìn nhau cười, chỉ xem đó là sự làm nũng của trẻ con.

Chỉ có Cố Nam Đình, trong lòng bỗng không biết nói gì.

Sắc đêm nồng đậm.

Thành phố trong màn mưa bụi yên tĩnh như không có bến bờ, Cố Nam Đình tay cầm ly rượu vang mà bố anh đã cất giữ rất lâu, đứng thẳng trên ban công, tĩnh lặng như hòa vào màn đêm.

Mãi lâu sau, anh đặt ly rượu xuống, lấy điện thoại ra, thậm chí không cần xem danh bạ, anh bấm một dãy số.

Chăm chú nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, anh bấm nút gọi như bị ma quỷ sai khiến.

Không ngờ lại có người bắt máy. Đến khi đối phương hỏi anh: "Ai thế ạ?", Cố Nam Đình mới như sức tỉnh mộng.

Bên kia đợi mấy giây cũng không thấy trả lời nên tỏ ra bức bối, "Không nói gì thì tôi cúp máy đây."

Lại gọi được! Nói chính xác hơn là, thật sự là cô ấy. Lúc này đây, cô ấy lại sử dụng số điện thoại mà anh đã thuộc nằm lòng.

Là trùng hợp, hay là...

Giọng nói và ngữ khí anh không thể nào quen thuộc được hơn nữa, thật sự khiến người ta phải nghi hoặc.

Anh chỉ có thể nói: "Xin lỗi, tôi nhầm số."

Mưa to dần, rơi xuống trán anh, Cố Nam Đình đưa tay lên che mắt, thở ra một hơi nặng nề.

Phía Nam thành phố, Trình Tiêu cũng chưa ngủ, mượn ánh sáng lọt vào qua kẽ hở của rèm treo cửa sổ, cô nhìn lên trần nhà, ngơ ngẩn.

Hạ Chí trở mình, "Ai vậy?"

Trình Tiêu trả lời đúng sự thật: "Gọi nhầm số."

Hạ Chí quay lại, "Nửa đêm nửa hôm làm phiền người ta mà cậu không màng kẻ đó hả?"

Trình Tiêu kéo chăn lên quấn người, "Tớ bỗng dưng được tẩy lễ rồi."

Hạ Chí hí hửng: "Chắc là thế, nhảy vọt qua mấy trăm tầng lớp còn hơn tớ tưởng tượng nữa."

"Thế trước kia tớ tầm thường đến mức không sống nổi hả?"

"Cậu tưởng bây giờ cậu không phải thế à?"

"Tớ không muốn nói với cậu nữa."

Hạ Chí cũng không để bụng, cô dựa sát lại, ôm lấy cánh tay Trình Tiêu như một đứa bé, "Này, cuối cùng cậu đã nói gì với vị ân nhân đó? Hồi này bị 'Cà Phê' gọi đến cắt ngang nên quên hỏi."

Trình Tiêu nhớ lại chuyện xảy ra vào ban ngày, "Nói gì à? Lẽ nào là xin lỗi anh ta?"

Hạ Chí cảm thấy đúng là vậy: "Cậu hắt café vào người ta, xin lỗi là đương nhiên rồi."

Xem như cô hắt sao? Trình Tiêu nhắm mắt, "Cũng đúng, lớn tuổi như vậy cũng vất vả lắm."

Lớn tuổi? Là ông chú sao? Hạ Chí tỏ ra rất nuối tiếc, "Còn tưởng hai người sẽ trao đổi số điện thoại, phát triển tiếp nữa chứ."

Trình Tiêu đoán chắc, "Cậu bị tiểu thuyết ngôn tình đầu độc nặng quá rồi."

Hạ Chí đổi chủ đề: "Điện thoại gọi được chưa?"

Trình Tiêu lắc đầu nhưng lại trả lời: "Chưa gọi."

Hạ Chí đùa, "Sợ phụ nữ nghe máy hả?"

Trình Tiêu thẳng thắn: "Tớ không giỏi diễn kịch giả tạo, nếu phải nghe anh ta biện bạch dối trá thì chi bằng giết cho anh ta trở tay không kịp." Trong giọng nói của cô rõ ràng đã chịu thừa nhận chuyện bạn trai bắt cá hai tay.

Hạ Chí giơ ngón cái, "Nhưng cậu còn chẳng thấy bóng hân ta đâu, làm sao khiến hân trở tay không kịp?"

Trình Tiêu nhìn bạn, ánh mắt rất tự tin.

Hạ Chí xì một tiếng, "Sao cậu đoán được tớ đã có địa chỉ mới của hân?"

Trình Tiêu lấy ngón tay chọc vào người bạn, "Bởi vì cậu rất gian xảo mà, cô Hạ."

Hạ Chí cười vẻ ngây thơ, "Ai bảo ngay từ đầu tớ đã không ưa gì hân. Có cơ hội mà không hãm hại hân thì phí cho danh xưng 'tâm cơ như biển' lắm."

"Kẻ không biết còn tưởng cậu yêu thầm hân, định qua mặt tớ nữa đó."

"Không chừng đúng là vậy."

"Thì cậu vốn là vậy."

Hạ Chí tỉnh bơ, "Để cứu cậu thoát khỏi cảnh khốn cùng, tớ cũng liều mạng thôi."

Mưa giăng giăng, đến tận chiều mới tạnh. Hít thở bầu không khí trong lành, đi trên con đường ẩm ướt sạch sẽ, Trình Tiêu lái xe như bay.

Hạ Chí sợ nhất chuyện này. Cô nàng bám chặt dây an toàn, kìm nén để răng không va vào nhau lập cập, "Tớ không nên nói cậu biết chìa khóa xe của Cà Phê ở chỗ tớ đúng không? Miệng tớ xui xẻo quá!"

Cô nàng càng sợ thì Trình Tiêu càng hào hứng, "Với tình ý Cà Phê dành cho cậu, đi công tác mà không để xe lại cho cậu mà được? Có chết tớ

cũng không tin."

Hạ Chí vẫn gân cổ cãi, "Cậu ghen tỵ vì Cà Phê yêu tớ hơn hả?"

Trình Tiêu đạp mạnh chân ga, tiếp tục tăng tốc.

Hạ Chí cảnh cáo: "Trình Tiêu, cậu dám chạy nhanh hơn nữa, tớ sẽ ói lên người cậu!"

Với cá tính của cô Hạ thì chắc hẳn sẽ làm rồi. Trình Tiêu cười, giảm tốc độ lại.

Con đường trước mặt đèn xanh đang nhấp nháy, Trình Tiêu phán đoán có thể vượt qua mấy giây đèn vàng, họ hoàn toàn có thể qua được. Kết quả là đúng lúc cô chuẩn bị mặc kệ sự dọa dẫm của cô Hạ, đạp chân ga để vọt qua thì chiếc xe BMW đang chạy nhanh phía trước bỗng thẳng gấp lại.

Phản ứng của Trình Tiêu rất nhanh. Nhưng cho dù cô đạp thẳng ngay thì vẫn không thể tránh khỏi tai họa, đâm sầm vào đuôi xe kia.

Trong tình huống này mà bất ngờ dừng xe như thế kia chắc chắn là nữ tài xế tay mơ cao tuổi rồi. Trình Tiêu rút lại tay phải chặn ngang trước ngực Hạ Chí khi đạp thẳng, đạp mạnh xuống vô lăng.

Nữ tài xế Hạ Chí mới lấy được bằng lái vẫn chưa hết thất kinh, cô nàng run run giọng nhắc nhở: "Cà Phê đã nói, dù tình huống gì đi nữa, đâm đuôi xe thế này luôn là xe sau phải chịu trách nhiệm."

Trình Tiêu đã cởi dây an toàn, bước xuống xe.

Chủ xe BMW đúng là phụ nữ. Nhưng không phải cao tuổi mà còn rất trẻ. Độ tuổi xấp xỉ Trình Tiêu, gương mặt trang điểm tinh tế, bộ quần áo Channel, khí chất rất xứng với BMW.

Cho dù bức tức nhưng đã có quy định rõ ràng về chuyện đâm đuôi xe thế này, Trình Tiêu vẫn gắng sức kiềm chế cơn giận khi sập mạnh cửa xe, có ý nhún nhường để hỏi ý kiến xử lý của đối phương.

Thế nhưng không đợi cô lên tiếng, chủ xe BMW đã cướp lời rất ngang ngược, "Có biết lái xe không? Nếu gặp thì sao cô không bay đi?" Nhìn đèn xe bị đâm vỡ, và cả bộ quần áo bình thường của Trình Tiêu, cả chiếc xe Trường Thành bình thường sau lưng cô, cô ta càng huênh hoang: "Xe gì cũng đâm đâm vào, đúng là dũng cảm không biết sợ. Nhưng có đèn nổi không?"

"Tôi nghèo thì tôi có ăn cơm nhà cô không?" Hạ Chí vốn định xin lỗi trước nhưng bây giờ đã nổi giận, "Cô lo lắng hơi thừa đó, thừa cô!"

Cô gái BMW hống hách: "Đâm xe người ta còn lý sự hả? Tôi nói các cô biết, có khuynh gia bại sản cũng phải đền cho tôi."

Trình Tiêu cảm thấy nếu hiền lành thì thật sự không xứng đáng với người ta. Cô giơ chân, giày cao gót đá mạnh vào thân xe BMW, "Khuynh gia bại sản? Chỉ dựa vào nó thôi à?"

Nhìn cửa xe bị lõm vào một miếng, cô gái BMW nổi giận dùm dùm, "Gây sự phải không? Thế thì dừng dừng tiền bảo hiểm, tự trả đi!"

"Được thôi, trả thì trả." Trình Tiêu quay người, thông thả đi về chiếc Trường Thành, ngồi vào ghế lái, trong tiếng kêu gào "dừng trốn" của cô gái BMW, cô lái xe vào vệ đường.

Lúc nào cũng hiểu ý Trình Tiêu, Hạ Chí chỉ trỏ cô gái BMW, "Cô lái cái đồng sắt vụn của cô vào kia đi, đừng ảnh hưởng tới giao thông. Sao, không lái nổi hả? Ha, còn không chịu nổi Tiểu Trường Thành của chúng tôi đâm nhẹ vào, đúng là yếu ớt! Có cần gọi xe kéo đến giúp cô không?"

Cô nàng BMW trừng mắt nhìn Trình Tiêu: "Cô đừng có hối hận!"

Trình Tiêu cười cười, cầm điện thoại lên gọi: "Là tôi, bảo người mang chi phiếu đến, tôi đâm đuôi xe người ta." Sau đó đọc địa chỉ rồi nhìn cô nàng BMW, "Ra giá đi!"

Lồng ngực của cô nàng BMW phập phồng vì tức giận, "Coi chừng diễn kịch quá lố, lát nữa bị vạch mặt lại khó coi!"

Trình Tiêu nghiêng đầu cười, tỏ vẻ "ai cần cô lo".

Cô nàng BMW nghiêng rằng: "Tôi nói sai hả? Thái độ của cô là sao?"

Trình Tiêu đáp lại bằng giọng nói trong trẻo và thong thả: "Cô là kiểu người gì thì tôi tỏ thái độ đó!"

Cô nàng BMW bị chọc giận, giơ chân đá vào bánh xe, "Có giỏi thì dừng chạy!" Có lẽ do đau chân nên vẻ mặt cô ta như muốn khóc, quay lưng ngồi vào xe, lái xe vào vệ đường trong những tiếng còi thúc giục, rồi mới gọi điện thoại.

Hạ Chí tức điên: "Xui xẻo, trước khi ra đường phải xem lịch mới được."

Trình Tiêu lại mãi mê chọn nhạc để nghe.

Mười phút sau, một chiếc Bentley từ xa tiến lại. Cửa xe mở ra, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi bước xuống, nhìn thấy Trình Tiêu, anh ta hơi gập lưng, hai tay dâng tờ chi phiếu lên.

Trình Tiêu mỉm cười, "Làm phiền anh rồi, anh Lý."

Anh Lý quan sát cô từ đầu đến chân tỉ mỉ một lượt, "Không bị thương là tốt rồi."

Tiền anh ta đi xong, Trình Tiêu uể oải dựa vào chiếc Trường Thành, cao giọng hỏi: "Bàn bạc giá cả với cứu binh xong chưa? Tôi không có nhiều thời gian lãng phí với cô đâu."

Ánh mắt cô nàng BMW lướt qua chiếc Bentley còn sang trọng hơn của mình, nhất thời ghen lòi.

Đúng lúc này, một chiếc xe không quá xa lạ chạy ào tới, dừng lại cạnh chiếc BMW.

Nước mắt của cô nàng BMW bắt đầu rưng rưng, cô ta chạy nhanh đến, lao vào lòng người đó.

"Phi Diệu?" Khi nhìn rõ người đó, Hạ Chí không nén được rủa một câu: "Muốn chết cũng không biết chọn lúc!"

Sắc mặt Trình Tiêu đã lạnh hẳn.

Vẻ mặt Phi Diệu cũng biến sắc khi nhìn thấy cô.

Cô nàng BMW không hiểu chuyện gì vẫn đang tủi thân than vãn: "Bọn họ đâm đuôi xe em trước, còn mắng em nữa!"

Phi Diệu day day huyệt thái dương, khuyên nhủ cô ta bỏ đi.

Cô nàng BMW không chịu thua: "Không thể như thế được. Cô ta đâm hỏng xe anh tặng em, còn sỉ nhục em."

Trình Tiêu bước lại, giọng rất lạnh nhưng chậm rãi hỏi: "Cô ta là ai?"

Cô nàng BMW tưởng cô hỏi mình. Đương nhiên, đúng là Trình Tiêu cũng hỏi cô ta, chỉ có điều người phải trả lời chính là kẻ đến cứu viện kia.

Dưới ánh mắt lạnh nhạt của cô, Phi Diệu im lặng trong giây lát.

Cô nàng BMW thản nhiên trả lời: "Anh ấy là vị hôn phu của tôi!"

Hạ Chí lại gần, lạnh lùng cắt ngang: "Không hỏi cô!"

Ánh mắt Trình Tiêu lạnh lẽo, có vẻ nguy hiểm: "Phải không?"

Phỉ Diệu biết cô đang hỏi anh ta. Trong ánh mắt nghi hoặc của cô nàng BMW, anh ta thừa nhận: "Phải."

"Ha", Trình Tiêu cười khẩy.

Giây sau đó, Hạ Chí tiến lên, tát một cú vào mặt Phỉ Diệu.

Trình Tiêu kéo bạn lại, đẩy cô nàng về phía dải phân cách bằng cây, còn cô thì ngồi vào trong chiếc Trường Thành, lùi xe lại.

Hạ Chí vừa "này" một tiếng thì nghe tiếng đạp ga vang lên. Sau đó, chiếc Trường Thành đâm thẳng về phía BMW.

Hạ Chí bỗng thấy đổ mồ hôi lạnh, cô nàng hoảng sợ hét lên: "Tiêu!"

"Xe của tôi!" Cô nàng BMW đẩy tay Phỉ Diệu ra, lao về phía xe cô ta.

Phỉ Diệu cũng vô thức gào lên: "Trình Tiêu!"

Đương nhiên là không thể thay đổi được gì.

BMW bị đâm sầm vào đuôi rất mạnh.

Cô nàng BMW lao tới mắng chửi: "Cái cô này có điên không hả?"

"Nếu phải thì cô có giới thiệu bệnh viện nào không?" Trình Tiêu xuống xe, ném tờ chi phiếu vào mặt Phỉ Diệu: "Tùy các người điền số tiền vào."

Cô nàng BMW cuối cùng đã sức tỉnh, cô ta nhìn chăm chăm Trình Tiêu: "Cô là ai?"

Trình Tiêu tỏ vẻ lạnh nhạt: "Hỏi vị hôn phu của cô, anh ta có nghĩa vụ giải thích về hành động của tôi." Sau đó đưa tay ra, không hề thương hoa tiếc ngọc đẩy cô nàng BMW ra, "Chó khôn không cản đường."

Đối phương làm sao chịu nổi, phần nộ hỏi: "Cô mắng ai là chó?"

Trình Tiêu không quay đầu lại: "Ai tức thì mắng người đó."

Cô nàng BMW giơ tay đuổi theo.

Nhưng Phỉ Diệu đã kịp thời ngăn cô ta lại.

Cô nàng BMW tức điên bị đưa đi, Trình Tiêu nhìn người vây quanh, hỏi rất bình tĩnh: "Chư vị đứng mãi ở đây là đợi tôi thu phí à?"

Mọi người bỏ đi, Hạ Chí quát lên với cô: "Cậu bị bệnh hả, sao phải liều mạng với hần?"

"Hần cũng đáng!" Thấy Hạ Chí trừng nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, Trình Tiêu vẫn cười: "Sợ gì chứ? Tớ học ngành máy bay mà. Chuyện nhỏ, không đâm chết hần ta được."

"Thần kinh! Cảm xúc mạnh động thể này cậu chưa từng có!" Hạ Chí đẩy cô một cái, "Hả giận chưa? Bây giờ phải giải quyết rắc rối của chúng ta đây!"

"Chuyện đâm xe tớ sẽ nói với Cà Phê, không cần cậu lo!"

"Không phải vấn đề của Cà Phê."

Trình Tiêu quay đầu lại, nhìn thấy ở nơi không xa họ lắm, "ân nhân" bị hắt café trên máy bay đang bước xuống từ một chiếc Porsche, mà đầu xe

Porsche... hình như bị đâm?

Đầu óc cô cúp điện khoảng mấy giây.

Trình Tiêu tỏ vẻ vô tội: "Tớ làm hả?"

Hạ Chí gật đầu: "Ban này lúc cậu lùi xe."

"Oh shit!" Trình Tiêu xoa trán: "Đã nói đừng mạnh động rồi, thiếu nữ!"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 3

Cô có khả năng gây họa thế nào, Cố Nam Đình cảm thấy anh biết rất rõ, đặc biệt là hôm qua mới được lĩnh giáo. Nhưng khi chiếc xe dừng rất ngay ngắn ở ô đậu xe ven đường bị đâm trúng, anh chỉ có thể nói: Tim anh vẫn chịu đựng được.

Nếu không thì sao? Cũng bắt cô ném tờ chi phiếu vào mặt?

Không sai, Cố Nam Đình đã nhìn thấy hết cảnh tượng trước đó. Cho dù cô nàng BMW kia biết được bao nhiêu thì chính anh đã đoán ra đại khái. Nếu Trình Tiêu không phải do tức giận quá mà mất đi lý trí, thì lúc lùi xe đâm vào xe anh cũng phải biết chứ. Mà cô có gan đâm vào xe BMW kia, cả hành động phóng khoáng ném chi phiếu, rất giống đang dẫn dắt kẻ thứ ba.

Cố Nam Đình rất khâm phục cô. Nhưng bây giờ anh chỉ muốn biết: Trước anh, rốt cuộc cô đã yêu mấy lần? Người đàn ông hôm nay đối với cô có ý nghĩa gì? Mà khiến cho cô phải bất chấp cả an nguy của mình để đâm vào xe hắn?

Hoàn toàn không đếm xỉa đến "vết thương" của Porsche, Cố Nam Đình sải bước đến chỗ Trình Tiêu.

Ánh nắng sau cơn mưa xuyên qua tán lá, chiếu xuống những vệt vằn vệt trên mặt anh, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, bộ vest thẳng thớm, ánh mắt trầm tĩnh nhưng sắc bén, toàn thân anh toát ra vẻ lạnh lẽo hơn cả thời tiết đầu hạ.

Người đàn ông toát ra vẻ tinh anh này đúng là đẹp trai tới mức... không gì so sánh được! Nhưng đây không phải lúc thưởng thức trai đẹp, Hạ Chí chủ động nói: "Thưa anh, rất..."

Lời xin lỗi chưa kịp biểu lộ đã bị cắt ngang, Cố Nam Đình nói bằng giọng trầm trầm, lạnh lẽo: "Để cô ấy nói."

Trong ngữ pháp ra lệnh thoáng một vẻ quen thuộc? Thân quen? Hạ Chí chắc chắn đây là lần đầu cô gặp anh. Thế nên suy nghĩ chỉ trong một thoáng là cô đã xóa tan ngay.

Ánh mắt Trình Tiêu lướt qua cảm anh hơi hất lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh đó: "Bây giờ tôi biết phải nói gì rồi."

Hôm qua ở sân bay, anh hỏi cô: "Có phải cô muốn nói gì với tôi không?"

Cô đã trả lời thế nào nhỉ?

Cố Nam Đình dứt hai tay vào túi quần, quan sát cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, đợi cô lên tiếng.

Trình Tiêu nhún vai, dáng vẻ bất lực nhưng chấp nhận số phận, cô nói: "Xin lỗi."

Nhớ ra rồi. Lúc đó cô đã nói: "Nếu anh đang chờ tôi xin lỗi thì chắc chắn sẽ phải thất vọng. Con người tôi rất ít khi nhận lỗi."

Cố Nam Đình không nói gì, vẻ mặt và ánh mắt rất lạnh nhạt.

Đối diện với vẻ lạnh lùng cao ngạo của anh, Trình Tiêu nói tiếp: "Nếu có thể, xin anh hãy nương tay."

Cô cũng chịu mềm mỏng? Cố Nam Đình cúi đầu nhìn cô, cười, "Tôi tưởng sẽ có một tờ chi phiếu đập vào mặt mình. Vì thế mà tôi còn thấp

thỏm, kích động nữa."

Lần này đến lượt Trình Tiêu lạnh mặt: "Ngoài xem trộm và nghe trộm ra, tôi rất tò mò không biết anh còn sở thích xấu xí nào khác không?"

Cố Nam Đình cũng không giải thích, ngược lại còn nói như khiêu khích: "Thế giới tình cảm rất phong phú."

"Thế đã là gì." Trình Tiêu cười lạnh, trả đòn: "Những gì anh thấy chẳng qua là một góc của núi băng thôi."

Anh nhìn thẳng cô, mày mắt phân minh, không nói gì nữa.

Nhưng Trình Tiêu biết anh tức giận. Nhưng anh tức giận hay không thì liên quan gì đến cô?

"Tôi không phải diễn viên, không có nghĩa vụ cho người ta xem kịch hay miễn phí. Thế nên chuyện đâm xe tôi sẽ không chịu trách nhiệm nữa, xem như thu phí xem kịch." Cô nhìn bộ vest rất đẹp của anh, "Anh có thể kiện tôi bỏ trốn. Tin rằng với bản lĩnh của anh, muốn tìm ra tôi rồi kiện tôi đến khuynh gia bại sản, việc đó không khó."

Kiện đến khi cô khuynh gia bại sản? Đúng là tôi rảnh rồi quá rồi.

Cố Nam Đình liếc nhìn vẻ thách thức của cô, thực sự bó tay.

Trình Tiêu không có ý tiếp tục, kéo Hạ Chí bỏ đi.

Hạ Chí vẫn khá bình thường, biết quay lại xin lỗi: "Xin lỗi anh nhé, chúng tôi không cố ý, chắc anh sẽ không làm khó chúng tôi chứ? Phải không?"

Ánh mắt Cố Nam Đình sắc bén, sáng rực: "Đợi một chút."

Trình Tiêu quay đầu lại, vẻ mặt chờ đợi anh sẽ ra tay trừng phạt.

Thật muốn hỏi xem cô lấy đâu ra tự tin rằng anh sẽ không truy cứu việc cô đâm xe anh? Trừ phi...

Cố Nam Đình nén giận, nhắc nhở: "Nhớ cài dây an toàn!"

Đợi chiếc Porsche thương tích đi rồi, Hạ Chí mới ý thức được mình đã bỏ lỡ điều gì, cô nàng nhìn Trình Tiêu đăm đăm.

Trình Tiêu liếc nhìn bạn: "Cậu nhìn ý gì đó? Cứ như kẻ bắt cá hai tay không phải Phỉ Diệu mà là tớ ấy!"

"Cậu cũng chưa chắc trong sạch!" Hạ Chí nheo mắt: "Cậu dám nói cậu không thay đổi tình cảm không?"

Trình Tiêu chịu thua sự liên tưởng phong phú của bạn: "Hôm qua tớ mới gặp anh ta lần đầu trên máy bay."

Hôm qua? Trên máy bay? Hạ Chí lại bắt đầu liên tưởng mông lung, "Anh ấy là..."

Trình Tiêu không giấu giếm: "Người nhật được vé máy bay của tớ!"

"Trời đất ơi!" Hạ Chí chỉ muốn bóp chết cô, "Ân nhân đẹp trai như thế làm quen với cậu, Trình Tiêu cậu lại phũ phàng?"

"Nếu không thì sao?"

"Lấy thân ra báo đáp!"

Trình Tiêu: "... Thế thì tớ thà đập đầu trước anh ta còn hơn."

Chuyện đâm xe hình như chỉ đến thế.

Người mà cô nàng BMW định truy cứu là bạn trai Phỉ Diệu của Trình Tiêu, nghiêm khắc mà nói thì là bạn trai cũ.

Còn bên ân nhân Porsche, Hạ Chí phán đoán rằng chắc anh là người có phong độ, sẽ không làm gì Trình Tiêu đâu.

Còn Trình Tiêu, cũng không có ý truy cứu Phỉ Diệu nữa?

Thế không được!

Hạ Chí tự nhận mình là người nhỏ mọn, đến tối khi hai người chuẩn bị đi ngủ, cô nàng còn lẩm bẩm: "Giải thích và xin lỗi đúng là vô nghĩa, nhưng ít nhất phải mắng hằn một trận để hả giận chứ?"

Trình Tiêu nhìn vào màn hình laptop: "Chẳng phải đã đâm xe rồi đó? Huống hồ người ta đã thay lòng, hà tất phải ép hằn sỉ nhục chính mình, đã thua tình yêu rồi, lẽ nào cả tự tôn cũng mất?"

Đúng là có lý, nhưng - Hạ Chí chồm lại xem máy tính, không thể lý giải rằng lúc này mà bạn mình còn có tâm trạng viết hồ sơ lý lịch, "Thế cứ nhần nhịn vậy à? Cậu không nghe sao, chiếc BMW kia là hần tặng cô ả đó. BMW đấy! Hai người khi hẹn hò hần đã tặng gì cho cậu? Cái mà tớ so đo không phải tiền, là sự nhất bên trọng nhất bên khinh của hần!"

Trình Tiêu lẳng lặng lưu tài liệu lại, rồi gập máy tính, đi vào phòng ngủ và chui vào chăn rồi mới nói: "Bọn mình ở bên nhau chỉ để có thêm người cho khuây khỏa thời gian thôi, có giống yêu nhau không?"

Họ đúng là không có sự dựa dẫm và thân mật của những người yêu nhau. Nhưng, Hạ Chí đuổi vào phòng ngủ, nói: "Hai người dù sao đã xác lập quan hệ yêu đương rồi mà."

"Nên tớ tức vì hần không muốn ở cạnh tớ mà tại sao không nói rõ cho dứt khoát." Trình Tiêu cười khở, "Xem ra trong mắt hần, Trình Tiêu này là người phụ nữ hẹp hòi. Hoặc là hần tưởng rằng tớ yêu hần tới mức sống đi chết lại?"

"Logic gì thế? Ý cậu là: Nếu hần không phản bội thì cậu không để bụng chuyện bị đá?"

"Ở cạnh nhau là chuyện đôi bên cam tâm tình nguyện, nếu không có ý tiếp tục thì ai đá ai cũng vậy cả thôi." Trình Tiêu quay lưng về phía bạn, nhắm mắt lại, "Huống hồ người đàn ông như hần dù không rượu chè thì cũng ham mê sắc đẹp, chẳng có chí khí gì, làm sao chịu nổi?"

Thế nên khi cô ra nước ngoài học bay, về sau hần ta biệt tăm biệt dạng, Trình Tiêu đã hiểu rõ. Hoặc là ngay từ đầu, cô đã không mong chờ lâu dài gì với Phỉ Diệu. Một tình yêu tiêu cực như thế, kết thúc càng sớm thì xem như đôi bên không làm nhau lỡ dở.

Cơn buồn ngủ ập đến, giọng Trình Tiêu dần dần nhỏ lại, "Tớ nên cảm kích hần đã nhường cơ hội nói chia tay lại cho tớ."

"Cậu quên uống thuốc hả?" Hạ Chí kéo chặn của cô, "Tớ không biết là cậu lại trở thành một người không so đo chuyện cũ đó."

Trình Tiêu lẩm nhẩm: "Con người rồi sẽ thay đổi."

Hạ Chí nhéo vào phần thịt thừa ở eo mình: "Thế sao tớ không gầy đi?"

Trình Tiêu trừng mắt: "Cậu từng gầy, cũng gầy kinh khủng."

Hạ Chí không để bụng, chỉ là khó bình tĩnh được, "Lúc đó hần ta đối xử rất tốt với cậu."

Lúc đó, tốt đến đâu? Trình Tiêu không nhớ nổi.

"Ban đầu tớ ghét hần, Cà Phê còn khuyên tớ, nói gì mà 'như cá trong nước, ấm lạnh tự biết', cậu cảm thấy được là được. Kết quả lại lãng phí thanh xuân cho tên khốn đó. Nay, tớ nói cậu..." Hạ Chí định nói nữa thì cô Trình nằm cạnh đã ngáy nho nhỏ rồi.

Hạ Chí cảm thấy nhức đầu, "Chưa thấy ai vô lo như cậu!" Tuy nói vậy nhưng cô lại ân cần tắt ngọn đèn bàn bên chỗ Trình Tiêu. Kết quả là chính cô lại không buồn ngủ tí nào, lăn lộn mãi không ngủ được.

Tiếng chuông điện thoại trở nên chói tai vô cùng trong đêm tối tĩnh mịch, Hạ Chí giật mình sức tỉnh.

Sợ làm Trình Tiêu thức giấc, cô nằng vội đi lấy điện thoại, nhìn thấy cái tên trên màn hình, cô gần như nghiến răng kèn kẹt: "Còn dám xuất hiện hả!" Đang định nghe máy để mắng chửi thì sau lưng, một bàn tay thò ra, lấy đi điện thoại trong tay cô.

Trình Tiêu nghe máy, hỏi với giọng bình thường: "Sao, mời tôi tham dự hôn lễ của anh hả?"

Chắc là không ngờ cô lại nói vậy nên Phỉ Diệu bên kia rõ ràng khựng lại một chút: "Anh ở dưới này, em xuống đi, chúng ta nói chuyện."

Trình Tiêu không nghĩ ngợi gì mà từ chối luôn, "Không cần. Dù Trình Tiêu này lần đầu trải qua chuyện như vậy nhưng đã quen tai nghe những lời giải thích và xin lỗi rồi, chúng ta cũng đừng phí phạm tình cảm nữa. Dựa vào cá tính có thù tất báo của tôi, đương nhiên sẽ không chúc anh hạnh phúc, chỉ thành thật khuyên một câu: Dạy dỗ tốt một chút, đừng để vị hôn thê vớ vẩn kia của anh chọc tức tôi. Nếu không tôi sẽ không khách sáo!"

Cô nói xong cúp máy, rồi tắt luôn máy, nằm xuống.

Giọng nói rõ ràng, tư duy mạch lạc, có giống người vừa tỉnh giấc không?

Hạ Chí đá cô một cái: "Lúc này cậu giả bộ ngủ hả?"

Trình Tiêu trả lời thản nhiên: "Nếu không thì cậu có chịu dừng không? Không nói đến sáng thì phí cho cái miệng của cậu quá."

Cũng đúng là thế. Nhưng, "Tớ cũng vì tốt cho cậu mà. Được, không nói nữa, dù sao thì phá hoại được hai người, xem như công đức tớ viên mãn rồi."

Trình Tiêu không trả lời ngay, đến khi Hạ Chí tưởng cô ngủ rồi, cô mới nói: "Tớ sẽ không vì tình yêu mà quỳ gối trước bất cứ ai."

Thứ hai, bầu trời mưa phún giăng giăng, cuộc họp hội đồng quản trị của hàng không Trung Nam cử hành như thường lệ. Đúng chín giờ, Cố Trường Minh đi thẳng đến phòng họp. Các cổ đông đã quyết định thông qua chủ đề cuộc họp hôm nay. Thế nên khi Cố Nam Đình xuất hiện, mọi người đều vỗ tay.

Hàng không Trung Nam, doanh nghiệp hàng không phát triển nhanh nhất hiện nay, cùng Hải Hàng, Minh Hàng là chủ lực trong ngành. Mà chủ nhân của nó hiện giờ là Cố Trường Minh hôm nay sẽ lui vào hậu trường, trao lại toàn bộ quyền lực cho đứa con trai duy nhất là Cố Nam Đình.

Dù đây là chuyện tất nhiên nhưng lại không thiếu những người có dã tâm muốn giành quyền, ngất nổi cổ phiếu không nhiều, không thể thay thế được. Chỉ có thể án binh bất động, đợi thời cơ đến. Vậy nên tiếng vỗ tay này có bao nhiêu người thật lòng chúc mừng, bao nhiêu người chỉ là giả tạo, Cố Trường Minh đã kinh qua bách chiến vẫn nắm biết rất rõ.

Thế nên khi dìu con trai lên ngựa, ông bắt buộc phải tiến một đoạn: "Cố Nam Đình sau khi tốt nghiệp đại học đã bay vượt quá 3000 giờ đồng hồ an toàn ở công ty đứng thứ ba trong mười công ty hàng không lớn nhất toàn cầu. Hai năm vừa qua, nó đã nhậm chức phó tổng của công ty hàng không ở nước X, tích lũy được kinh nghiệm bay an toàn phong phú và cả về mặt quản lý vận hành. Và "điều lệ bay" và "khảo sát chuyên cơ" mà nó đã đề nghị để nâng cao thiết bị phần cứng của công ty đã trở thành điểm mấu chốt cho thành tích năm nay của công ty được nâng cao rõ rệt. Thông qua sự quyết định của hội đồng quản trị, từ hôm nay, Cố Nam Đình sẽ

chính thức quay về Hàng không Trung Nam, nhậm chức phó tổng giám đốc."

Năm Cổ Nam Đình tốt nghiệp trường hàng không, Cổ Trường Minh đã tặng cho con trai 10% cổ phần của Hàng không Trung Nam để làm quà trưởng thành, cho anh gia nhập hội đồng quản trị. Năm năm trôi qua, khi Cổ Nam Đình hai mươi sáu tuổi, ông đưa con trai đã học được những kiến thức quản lý tiên tiến trong ngành hàng không nước ngoài về lại nước nhà, quả thật rất vất vả.

Các cổ đông đương nhiên không có ý kiến gì khác, lại lần nữa vỗ tay chúc mừng "chủ nhân mới" nhận nhiệm vụ.

Cho dù là Cổ Nam Đình không phải người giỏi tính toán âm mưu thì vẫn biết rõ tình cảm thật giả trong đó là bao nhiêu, anh đã cam kết trước mọi người, "Trong một năm, thành tích cuối năm của Hàng không Trung Nam sẽ tăng 20%."

Trong thời buổi cạnh tranh kịch liệt hôm nay, muốn nâng thành tích lên 20% không phải chuyện dễ dàng. Một khi không làm được thì người được chọn lựa làm tổng giám đốc kế tục không thể là anh được.

Trên môi các cổ đông nở nụ cười, vỗ tay cho sự điên cuồng của thanh niên trẻ tuổi.

Sau cuộc họp, hộp mail của nhân viên Hàng không Trung Nam nhận được thông báo nhậm chức của Cổ Nam Đình. Trong tích tắc, vị phó tổng trẻ tuổi trở thành tiêu điểm bàn luận trong công ty. Phòng phục vụ hành khách khi biết Cổ Nam Đình đáp chuyến bay của công ty quay về thành phố G thì đều đồn đoán ít nhiều về anh.

Một giờ rưỡi trưa, đến lượt Lâm Tử Kế đến đưa báo cáo cho Cổ Nam Đình.

Lâm Tử Kế, 36 tuổi, người phụ trách bộ phận bay, cơ trưởng có thâm niên, tính cách trầm tĩnh, chín chắn. Nhưng khi Lâm Tử Kế đưa báo cáo sắp xếp hành trình tuần này cho anh, Cố Nam Đình tỏ ra không hiểu: "Hành trình của tôi sao lại có liên hệ với bộ phận bay?"

Lâm Tử Kế giải thích: "Phòng nhân sự đã tiến hành chọn lọc lại các ứng cử viên trợ lý mà các phòng đề cử, chỉ đợi cậu định đoạt. Trước khi trợ lý mới làm việc thì sẽ do tôi đảm nhận."

Ngụ ý là... Cố Nam Đình kiềm chế một lúc mới hỏi: "Là những ai?"

Lâm Tử Kế đọc ra hai cái tên, đều là những ứng cử viên xuất sắc thông qua sự đánh giá của phòng nhân sự.

Nhưng, Cố Nam Đình hơi nhíu mày: "Kiều Kỳ Nặc của hệ thống thị trường thì sao?"

Kiều Kỳ Nặc? Nếu anh nhớ không lầm thì hệ thống thị trường vốn không có người nào tên Cà Phê Cappuccino cả. Lâm Tử Kế sau khi suy nghĩ kỹ mới thận trọng trả lời: "Tôi sẽ bảo các đồng nghiệp phòng nhân sự kiểm tra ngay." (tên Kiều Kỳ Nặc phát âm giống Cappuccino trong tiếng Trung)

Cố Nam Đình lấy điện thoại ra xem lịch, chắc chắn mình không nhớ sai, lúc này Kiều Kỳ Nặc hẳn đã nhậm chức ở hệ thống thị trường khoảng một năm, vừa mới nổi lên. Sao bây giờ...

Cố Nam Đình day huyệt thái dương. Anh nhận ra: Thời gian tiếp quản công ty không sai, nhưng sự phát triển của một số việc hình như lại không đúng lắm. Chẳng hạn, gặp cô gái chuyên gây họa Trình Tiêu; chẳng hạn, Kiều Kỳ Nặc đáng lẽ phải sẵn sàng theo anh khi anh nhậm chức, nhưng bây giờ lại "không rõ tung tích" - hiện giờ, anh ta đang ở đâu?

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 4

Trình Tiêu về nước tròn một tuần mới về nhà thăm cha cô.

Trình Hậu Thần năm mươi tuổi, khoe mắt đã có dấu vết của năm tháng, khi nhìn thấy con gái học xong quay về, đáy mắt rõ ràng ánh lên niềm vui nhưng lại cố ý che giấu, giáo huấn cô: "Còn nhớ bố là bố mày à, xem như không nuôi mày lãng phí."

Trình Tiêu lười nhác ngồi xuống cạnh ông, tiện tay lấy đi tờ tạp chí kinh tế trong tay ông: "Bố cứ xem những thứ khô khan này sẽ càng lúc càng cô đơn đó, lão Trình à."

Trình Hậu Thần cố ý nói: "Đó là do con bất hiếu."

Trình Tiêu cười hì hì, thái độ không giống như đang nói chuyện với bố: "Này, con về nước còn không thèm quan tâm đến bố, bố còn mang chi phiếu đến cho con, bố rất nghĩa khí."

Rốt cuộc ai là cha, ai là con gái? Lại còn nói về nghĩa khí với ông!

Nhìn vẻ huênh hoang của cô, Trình Hậu Thần nghiêm khắc cảnh cáo: "Dám có lần sau thì xem bố đánh gãy chân mày nhé!"

Trình Tiêu tỏ vẻ không quan tâm, "Wow, xem ra câu chuyện hồ dử không ăn thịt con là dối trá rồi. Hay là bao năm nay con nhận lầm bố?"

Trình Hậu Thần giơ tay định đánh cô.

Trình Tiêu vốn không chịu thua thiệt, dù đối phương là bố cô. Cô kịp thời nắm lấy cánh tay ông, xoa dịu: "Thế là được rồi, tức giận quá hại sức khỏe, cho dù bố không thừa nhận là bố ruột con thì con vẫn xem mình là con gái ruột của bố mà, không nhẫn tâm bỏ bố đâu."

Trình Hậu Thần nhìn cô, không động thủ nữa, giọng ông lại không chút dịu dàng, tiếp tục quở trách: "Hôm đó là thế nào? Đâm đuôi xe người ta thì cần gì chi phiếu? Tiền tiêu vặt bố cho con đi đăng nào rồi?"

"Xưa nay bố hào phóng, nhưng con cũng không phải kẻ bại gia, tiêu tiền như nước không phải là chuyện con làm." Trình Tiêu không che giấu mà nói hết sự thật: "Con gặp phải một kẻ không biết trời cao đất dày, nói gì mà con có khuynh gia bại sản cũng không đến nỗi chiếc BMW của cô ta, con thấy bức quá nên mới làm cô ta mất mặt. Kết quả là bố đoán xem, tình tiết câu chuyện như phim truyền hình, người đó lại chính là vị hôn thê của Phi Diệu, bố nói xem con không hủy hoại uy phong của cô ta thì cứ xứng với uy danh của bố không?"

"Vị hôn thê... của Phi Diệu?" Sắc mặt Trình Hậu Thần trong tích tắc từ vui vẻ chuyển sang âm u, "Hai đứa có chuyện gì? Chia tay từ lúc nào?"

"Chia tay vào hôm đó." Trình Tiêu thản nhiên, "Con còn ném chi phiếu vào mặt anh ta xem như phí chia tay."

Phí chia tay? Trình Hậu Thần mừng là ông không mắc bệnh tim, miễn cưỡng chịu đựng được đòn "đả kích" này: "Biết nói con thế nào đây." Bỗng nhớ ra gì đó, ông lập tức hỏi ngay: "Có bị thằng đó lợi dụng gì không?"

Bị lợi dụng? Trình Tiêu cười, cảm thấy lão Trình đúng là người cha bảo thủ nhất, đáng yêu nhất trên đời, "Với trí tuệ của con thì đương nhiên không thể dễ hấn đắc ý được."

Trình Hậu Thần yên tâm hơn nhiều nhưng vẫn cảm khái: "Con gái lớn lúc nào cũng phải lo. Con đấy, kiểm chế bớt cho bố nhờ."

Trình Tiêu bất mãn: "Con còn chưa tính sổ với hân mà, con rất bình tĩnh."

Kết quả là Trình Hậu Thần lại nói với vẻ hận thép không thành gang: "Sao bố có thể sinh ra một đứa con gái hiền lành như con nhỉ!"

Giây trước còn cảnh cáo cô không được gây họa, giây sau lại trở mặt, chê cô quá rộng lượng, dễ tha lỗi.

Ông bố gì thế này? Chắc là kỳ diệu nhất thế giới!

Trình Tiêu gân cổ cãi: "Thế thì bố phải hỏi mẹ con chứ!"

Trình Hậu Thần cuối cùng không nhịn nổi, đánh cô một cái.

Lúc ăn tối, Trình Hậu Thần hỏi: "Có đi thăm mẹ con chưa?"

Trình Tiêu tiếp tục gấp thức ăn, "Con là người rất biết điều, tất nhiên là phải thăm bố trước, mẹ xếp sau chứ."

Biết rõ là nịnh nọt mình nhưng ánh mắt Trình Hậu Thần vẫn ánh lên nụ cười, "Xem như con có lương tâm."

Trình Tiêu hỏi vu vơ: "Tìm mẹ kế cho con chưa? Sống cô đơn một mình chưa đủ sao?"

Trình Hậu Thần lại lần nữa nghi ngờ cô nàng không biết lớn nhỏ kia có phải do mình sinh ra không: "Con giỏi nhỉ, còn lo cho cả bố nữa đấy!"

Trình Tiêu cười, nhìn ông, "Con đang tò mò mà, nếu không thì hôm khác đi thăm mẹ, không có đề tài gì để trò chuyện thì ngại lắm."

Thế nào là con gái ngoan ngoãn dễ bảo, đều là lừa dối. Trình Hậu Thần rất muốn lấy đũa đánh vào người cô, "Bố chiều chuộng mày quá đúng không?"

Con gái yêu quý của ông không những không sợ chết "vâng" một tiếng, mà còn hùng hồn nói: "Hại con tật xấu đầy người." Sau đó trước khi lão Trình nổi giận, cô lại nịnh nọt: "Cũng may bố có thể chống lưng cho con, nếu không thì làm sao con có thể sống huênh hoang thế này?"

Nói đến đây, bản tính ưa nịnh của Trình Hậu Thần đã bộc lộ, ông không còn nghiêm khắc với con gái nữa mà nói với vẻ bao dung: "Con gái của bố bẩm sinh đã có tư cách để huênh hoang mà."

Trình Tiêu vui vẻ, "Con cảm ơn bố."

Trình Hậu Thần không màng quan tâm trong lời cảm ơn của cô có bao nhiêu phần thành ý, chỉ hỏi: "Chuyện công việc có dự tính gì chưa?"

Suy nghĩ của Trình Tiêu là: "Trước mắt thì tài nguyên tổng thể của hàng không trong nước có hạn, rất thiếu phi công, muốn tìm việc không khó."

Đó là sự thật. Cho dù môi trường làm việc rất tốt nhưng lại rất hiếm phi công, thậm chí còn hạn chế cả sự phát triển của ngành hàng không. Trình Hậu Thần đang định khen con gái ông có mắt nhìn, chọn đúng nghề bay này nhưng lại nghe Trình tiểu thư bổ sung: "Chỉ khi đi làm rồi mới có thể bay lượn suốt ngày, để bố không nhìn thấy con đâu."

Chê bai ông sao? Trình Hậu Thần suýt không kiềm chế nổi, đập bàn quát mắng rồi, nhưng ông lại nhẫn nhịn, nói: "Đến Hải Hàng đi. Tiểu Phùng và bố đã từng nhắc mấy lần, mong rằng khi con tốt nghiệp xong sẽ giúp nó."

Sáng sớm hôm sau, Trình Tiêu liền nhận được thông báo là buổi chiều đến Hải Hàng gặp mặt Phùng tổng.

Trình Tiêu đứng trên lầu hai, tán thưởng hành động của bố: "Bảo đao bất lão, nhanh như chớp giật."

Trình Hậu Thần có việc định ra ngoài, trước khi đi còn nhìn cô: "Trả lại nguyên trạng mái tóc màu mè lòe loẹt của con ngay."

Trình Tiêu gãi gãi búi tóc buông lỏng: "Thị lực của bố có vấn đề từ lúc nào vậy?"

Trình Hậu Thần không hiểu.

Trình Tiêu chống tay lên tay vịn lan can, hỏi từ trên cao: "Tóc con rõ ràng chỉ là màu đỏ rượu thôi mà, sao lại biến thành màu mè lòe loẹt rồi?"

Trình Hậu Thần lấy tay chỉ chỉ cô, không nói gì.

Trình Tiêu hỏi với nụ cười trên môi: "Nhuộm tóc đắt lắm, bố có cần kê hóa đơn không?"

Một mình ăn xong bữa sáng, Trình Tiêu thông thả đến nhà kính trồng hoa, chị Lý đang tưới hoa ở đó.

Anh Lý và chị Lý và vợ chồng. Anh Lý là tài xế của Trình gia, chị Lý thì phụ trách chăm sóc một ngày ba bữa ăn của Trình Hậu Thần, và cả những công việc nhà khác. Trình Hậu Thần là người kén chọn, lại nóng nảy, nhưng ông không keo kiệt mà đãi ngộ hai vợ chồng họ rất tốt, hai người cũng đặc biệt tận tâm chăm sóc hai cha con cứ hễ gặp nhau là cãi cọ này.

Thấy Trình Tiêu tới, chị Lý cười nói: "Nếu tiên sinh mà ở nhà thì chắc chắn sẽ không cho em ra đây."

Trình Tiêu thò tay ngắt một đóa hồng: "Cứ như sợ em ngược đãi hoa cỏ của ông không bằng."

Chị Lý quá hiểu tính của cô, cũng không ngăn cản, "Những đóa hoa này đều là hoa phu nhân yêu thích."

Trình Tiêu nghếch nghếch đóa hoa: "Bố em học được chiêu nhìn vật nhớ người từ lúc nào, là vì lớn tuổi rồi trở nên ủy mỵ chẳng?"

Chị Lý trả lời: "Tiên sinh thích suy nghĩ mọi thứ trong nhà kính này, rất yên tĩnh."

"Chỉ cần em không ở đây thì trong nhà có chỗ nào không yên tĩnh đâu?" Trình Tiêu hỏi vu vơ: "Mẹ em có về đây không?"

Chị Lý lắc đầu.

Chắc là giống như trong dự đoán nên Trình Tiêu không tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi tiếp: "Thế, mẹ kể em có đến không?"

Chị Lý chưa từng tò mò đến chuyện riêng của Trình Hậu Thần, nói chính xác là cũng không quan tâm, nên nghe thế thì ngớ người.

Trình Tiêu nhướn hàng mày liễu, như phát hiện ra đại lục mới: "Xem ra đã từng đến."

Chị Lý vội giải thích: "Không có không có, chưa từng đến. Con bé này lại bắt nạt chị Lý vụng ăn vụng nói này."

"Không phải chị vụng ăn vụng nói, mà là thật thà." Trình Tiêu cười: "Cho dù dì ta chưa từng đến thì chắc chắn cũng đã gọi điện đến."

Lần này chị Lý không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận: "Chuyện của tiên sinh, chị không nên nói bừa."

Trình Tiêu không tiếp tục nữa, chỉ ngắt hết một hàng hoa hồng đang nở rộ, nhìn vẻ kỳ dị của chị Lý, cô nói vẻ thờ ơ: "Thứ tầm thường này, nhìn mà chướng mắt." Lúc cô sắp ra khỏi nhà kính lại quay đầu lại, nói: "Đừng nói là em ngắt hoa nhé, bảo là mưa đá làm hỏng nó, nếu không cứ như em cố ý không hiếu thảo để chọc tức bố vậy."

Mưa đá? Chị Lý nhìn quanh nhà kính yên bình, không nhìn được cười: "Con bé này."

Trình Tiêu quay lưng lại, vẫy tay: "Quà cho chị và anh Lý để ở trên bàn. Không cần cảm ơn đâu, lão Trình thanh toán mà." Nói xong cô đi luôn.

Hai nhà Phùng, Trình là thế giao, Phùng Dĩ và Trình Hậu Thần lại là chiến hữu cách mạng với nhau nên tình cảm rất thân thiết. Nhưng vì đời này của Phùng gia lại có hai thằng con trai, Trình Tiêu và họ tiếp xúc không nhiều. Đặc biệt là đứa con trai thứ của Phùng gia là Phùng Tấn Kiêu không làm việc ở thành phố G nên đúng là cũng không qua lại gì. Nhưng Trình Tiêu là sinh viên giỏi của Học viện huấn luyện bay, lại chưa ký hợp đồng, Phùng Tấn Đình là tổng giám đốc mới nhậm chức của Hải Hàng cực kỳ quan tâm đến cô, có ý muốn kéo về.

Với thực lực của Hải Hàng và danh tiếng trong ngành, Trình Tiêu không có lý do từ chối, huống hồ là Trình Hậu Thần đã ra chỉ thị, dù thế nào cô cũng phải đi một chuyến, vậy nên khi Phùng Tấn Đình chủ động gọi điện đến hẹn gặp, Trình Tiêu đã nhận lời.

Tổng bộ Hải Hàng nằm trong quảng trường Dương Quang thuộc khu trung tâm kinh tế của thành phố G, Trình Tiêu đã có mặt trước mười phút. Tiếp tân khi biết cô có hẹn trước với Phùng tổng thì rất khách sáo báo cho cô biết số tầng lầu, đồng thời kịp thời thông báo đến thư ký của Phùng Tấn Đình.

Trước thang máy, một nam một nữ đang đợi. Trình Tiêu bước đến, đúng lúc đó cửa thang máy cũng mở ra, cô theo sau lưng họ như một lẽ đương nhiên, bấm số tầng. Kết quả là khi cô gái bước vào thang máy trước cô xoay người lại, Trình Tiêu chột sững người.

Là cô gái BMW.

Mái tóc ngắn nhanh nhẹn, lớp trang điểm nhạt nhưng tinh tế, bộ quần áo phiên bản giới hạn, dưới chân là đôi giày cao gót đế đũa, vóc dáng nhẹ nhàng, trông rất tự tin, đặc ý.

Trình Tiêu nhớ ra Hạ Chí từng nói rằng niềm vui mới của Phi Diệu được truyền thông cưng chiều, đẩy lên làm người mẫu nổi tiếng, tên là Thương Ngữ. Thế thì người đàn ông đi bên cạnh cô ta, ăn mặc kiểu trung tính kia chắc là người quản lý rồi.

Cuộc đời có nơi nào không gặp gỡ nhau? Trình Tiêu thoáng nhếch môi rất khẽ.

Thương Ngữ cũng nhận ra cô, thần sắc từ vui tươi trong tích tắc đã trở nên lạnh lùng.

Trình Tiêu im lặng, nhìn ánh mắt đầy ý thù địch của cô ta, ánh mắt坦然 nhiên, không hề sợ hãi.

Thương Ngữ nhìn cô ta chăm chăm.

Cửa thang máy đóng lại, anh chàng quản lý bấm tầng mười hai, rồi hỏi Trình Tiêu với vẻ lịch sự và vô cùng dịu dàng: "Xin hỏi cô lên tầng mấy?"

Tầng hai mươi, văn phòng tổng giám đốc Hải Hàng ở đó.

Trình Tiêu bình thản đáp: "Cảm ơn."

Ánh mắt Thương Ngữ khóa chặt ở cô, không rời đi phút nào.

Trình Tiêu xem như không thấy.

Lúc thang máy đến tầng mười hai, cuối cùng Thương Ngữ cũng nói: "Người có phẩm chất tệ hại mà làm phi công thì không biết có ảnh hưởng đến sự tăng trưởng của công ty hàng không hay không." Hẳn nhiên là Phi Diệu đã giải thích với cô ta về sự tồn tại của Trình Tiêu.

Anh quản lý lại hiểu sang một nghĩa khác, đáp lại với giọng điệu còn uyển chuyển hơn nữ giới: "Đó không phải là chuyện chúng ta quan tâm, em đó, chỉ cần chịu trách nhiệm quay quảng cáo cho tốt, còn về mức tăng trưởng..."

Hóa ra là Hải Hàng mời đến để quay quảng cáo. Trình Tiêu lặng lẽ đứng đó, đến khi thang máy dừng lại ở tầng hai mươi, cô mong ung dung hỏi một câu: "Chỉ có người không ra gì mới thích bình luận về người khác. Nhưng," ra khỏi thang máy, cô quay đầu lại nhìn Thương Ngữ: "Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe."

Ánh mắt Thương Ngữ như tóa lửa.

Trình Tiêu quay đi, rẽ sang phải.

Người quản lý ngờ nghệch: "Cái gì mà biết với không biết, đang nói chúng ta sao?"

Thương Ngữ tự bấm thang máy.

Trước khi thang máy đóng lại, Trình Tiêu nghe thấy giọng nói cuống quýt của anh quản lý: "Bảo bối à, em đi đâu vậy? Phó tổng Trương đang chờ chúng ta đó, bảo bối à, em không được cứng đầu..."

Đây chính là người quản lý pede trong truyền thuyết sao?

Trình Tiêu lại được mở rộng tầm mắt.

Đương kim tổng giám đốc của Hải Hàng, Phùng Tấn Đình là một người đàn ông ôn hòa và nho nhã. Quyền cao chức trọng như anh nhưng lại không hề tỏ vẻ ngạo mạn, mà toàn thân anh lại toát ra vẻ trí tuệ và dịu dàng.

Trình Tiêu nhìn thấy anh thì mỉm cười: "Chào Phùng tổng."

Phùng Tấn Đình đứng lên đón: "Tiểu Tiêu? Cuối cùng cũng đợi đến lúc em tốt nghiệp."

Trình Tiêu cảm kích nói: "Là do em may mắn thôi. Nhưng Phùng tổng, câu này của anh nghe như 'nhà tôi có cô con gái đã trưởng thành' vậy, em có chút không quen với sự phân biệt như vậy."

"Vẫn mồm mép sắc sảo như xưa". Phùng Tấn Đình quan sát cô gái yêu kiều xinh đẹp như một người anh cả trong nhà, "Mỗi lần gặp nhau, anh đều phải điều chỉnh là nhận thức về em."

"Ồ?" Trình Tiêu nhướn mày.

Phùng Tấn Đình hơi nhúu mày như có vẻ nghi hoặc, "Con gái của Trình gia đều có khí chất như thế sao?"

Trình Tiêu nghiêm túc: "Chắc là do gene di truyền của lão Trình, em cũng thấy nửa mừng nửa lo."

Phùng Tấn Đình bật cười: "Mau ngồi xuống đi."

Lại trò chuyện thêm vài câu rồi Phùng Tấn Đình vào thẳng vấn đề chính: "Anh đã biết thành tích học của em ở trường, chỉ cần em đồng ý thì cánh cửa của Hải Hàng lúc nào cũng mở rộng với em. Bốn năm, em sẽ trở thành một cơ trưởng xuất sắc."

Từ học viên đến cơ phó cấp bốn, rồi lại tiến lên cơ phó cấp hai thì phải trải qua 2700 giờ bay. Từ cấp hai đến cơ trưởng thì còn phải trải qua đợt tập huấn khắc nghiệt, bao gồm đủ loại cuộc thi từ kỹ thuật đến tâm lý. Thế nên muốn trở thành một cơ trưởng đúng nghĩa thì chí ít phải cần bốn năm.

"Hải Hàng đồng ý cung cấp hành trang đó cho em, em thấy rất vinh hạnh." Trình Tiêu bày tỏ, "Nhưng em vừa về nước, còn chưa kịp đến Cục nhận giấy phép, nếu đổi lại bằng thì phải cần hai tháng."

Bằng cô thi ở nước ngoài, theo trình tự thì đúng là phải đến Cục Hàng Không xin đổi bằng. Sau đó phải tiến hành học thêm về bay theo khóa học, sau đó hoàn thành cuộc thi thực tế, khi thông qua rồi mới lấy được bằng CAAC.

Phùng Tấn Đình mỉm cười, "Anh nghe có vẻ là em không muốn bị hợp đồng ràng buộc vậy."

"Không bị hợp đồng ràng buộc cũng có nghĩa là không được bảo đảm tương ứng." Trình Tiêu cười nhả nhận, "Đợi em thi xong, em sẽ đưa hồ sơ theo con đường bình thường. Nếu hân hạnh được Hải Hàng tuyển dụng, em sẽ tham gia huấn luyện theo quy trình của công ty, hy vọng đến lúc đó, Phùng tổng sẽ không để em đi lối tắt, đối đãi bình đẳng với em như nhân viên của Hải Hàng."

Cô có đủ tư cách để đi đường thẳng, nhưng cô không làm bộ từ chối, cô biết rõ việc gì nên nghe theo nội tâm của mình, thế nào là thân nhiên chấp nhận. Còn về việc cô có phù hợp với yêu cầu phi công của Hải Hàng hay không thì sẽ do hồ sơ của cô và phòng nhân sự của Hải Hàng phán đoán.

Phùng Tấn Đình đồng ý với quyết định của cô: "Anh thay mặt Hải Hàng, rất mong đợi hồ sơ của em."

Trình Tiêu mỉm cười.

Phùng Tấn Đình có việc ra ngoài nên cùng Trình Tiêu xuống lầu.

Lúc ra khỏi thang máy, Trình Tiêu mượn cơ nói với cô tiếp tân: "Cảm ơn cô, tạm biệt" để đi sau Phùng Tấn Đình vài bước, kéo dài khoảng cách, để người ngoài không nhận ra hai người quen biết nhau từ trước.

Phùng Tấn Đình có điện thoại, anh vừa gật đầu, thân mật đáp lại từng lời chào của nhân viên Hải Hàng, vừa nghe điện thoại. Trình Tiêu thì vừa đi

vừa cúi đầu gửi tin nhắn wechat, hỏi Hạ Chí: "Cà Phê về rồi chứ? Buổi tối làm tiệc mừng anh ấy."

Hạ Chí đáp lại nhanh như gió, "Xe cũng sửa xong rồi, hoàn toàn không nhận ra từng bị tai nạn. Thế nên tớ định giấu hành động đâm xe mạnh động của cậu. Cậu hiểu mà."

Cà Phê vừa tử tử lại yêu xe như mạng sống, chiếc xe bị sửa chữa, chẳng lẽ không nhận ra? Trình Tiêu đang định cười nhạo IQ cô Hạ "quá cao": "So về tài trí với Cà Phê, tớ cược cậu thua." Bước chân bỗng khựng lại, sau đó không kịp làm gì thì đã bị một ly nước gì đó khá nóng tạt vào mặt ướt đầm.

Trong sảnh tích tắc im phăng phắc, mọi người nhìn thấy cảnh này đều sửng sờ.

"Tiểu Tiêu?" Phùng Tấn Đình là người đầu tiên sức tỉnh, nhưng đã không kịp cứu vãn được gì.

Dưới ánh mắt của mọi người, kẻ gây họa Thương Ngữ cảnh cáo cô như kiểu bắt gian tại giường: "Đừng tưởng có cánh thì là thiên sứ, thứ biết bay còn có gà đấy! Nhớ lấy, kẻ không được yêu mãi mãi là kẻ thứ ba, nếu biết điều thì đừng bám lấy Phi Diệu nữa. Nếu không, tôi đảm bảo lần sau sẽ không chỉ là café thôi!"

Cô ta nói xong đeo kính râm lên, thông thả bỏ đi. Tư thế của kẻ thắng lợi, thản nhiên.

Còn anh chàng quản lý của cô ta thì tỏ ra ngượng ngùng, cuống quýt cầm ly café mà cô ta đưa, vội vã chạy theo.

Phùng Tấn Đình là người vô cùng nhã nhặn, bình tĩnh, lúc này trong mắt đã có cơn tức giận khó che giấu: "Tiểu Tiêu!"

Trình Tiêu hiểu ý anh, thế nhưng đang lúc thê thảm như vậy, cô chỉ có thể bình tĩnh nói: "Để tự em làm."

Vote nào mọi người ời ời ờiiiiiii <3

follow, follow meeee!

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 5

Cố Nam Đình có cảm giác vô tội kiểu "có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch".

Nhưng vì Tiêu Ngữ Hành thích bánh kẹp nhân cheese trong quán café lâu một ở quảng trường Dương Quang, đòi anh đến đây mua một phần nên đã gặp được Trình Tiêu, mà lại còn đúng lúc nhìn thấy cô bị người ta tạt café.

Cố Nam Đình gần như ngỡ rằng cô sẽ nổi giận, khiến Thương Ngữ mất mặt hoàn toàn. Dù sao là con cưng của truyền thông, Thương Ngữ không thể để mất mặt được. Còn Trình Tiêu là kẻ bị hại trong tình yêu, cho dù là với sự phản bội của bạn trai, hay là sự khiêu khích của kẻ thứ ba, cô đều có lập trường của mình. Lại thêm sự sắc sảo của cô, hoàn toàn không sợ làm đối thủ của Thương Ngữ.

Nhưng cô không làm thế.

Thậm chí ngay cả Phùng Tấn Đình cũng cảm thấy cô bị sỉ nhục ở ngay tòa nhà công ty, nên đòi lại công bằng cho cô, mà cô cũng từ chối.

Cô nói: "Để em tự làm."

Trong ấn tượng của Cố Nam Đình, phong cách làm việc của Trình Tiêu tuyệt đối là "người không phạm đến tôi, tôi sẽ không phạm người; người mà động đến tôi, tôi sẽ làm cho người hối hận cùng cực". Thế nên

hôm nay cô không phản kích, không phải là do sợ hãi, không muốn đắc tội Thương Ngữ, càng không phải nhẫn nhịn, khoan dung. Mà là, có lẽ do cô đang đứng ở Hải Hàng, không muốn dựa uy Phùng Tấn Đình, cũng có lẽ là cô cảm thấy nếu gây ông đập lưng ông phản kích lại thì sẽ không đủ hả giận. Tóm lại là sự tủi nhục này, cô sẽ không chịu đựng lãng phí, cô muốn tự mình xử lý.

Thương Ngữ Hành lúc này lại gọi điện đến, hỏi: "Mua bánh kẹp cheese cho em chưa?"

Cố Nam Đình chưa kịp nói gì thì cảm thấy một ánh mắt đang chiếu thẳng vào anh.

Là Trình Tiêu.

Như có trực giác gì đó, dù anh chưa nói gì, thì cô cũng đã tự động nhìn sang chỗ anh.

Trong tích tắc hai ánh mắt nhìn nhau, Cố Nam Đình bỗng không còn tâm trạng chuyện trò với em gái nữa, anh trả lời với giọng quở trách: "Chỉ biết ăn." Sau đó không đợi bên kia nói gì, anh vội vã nói thêm: "Anh có việc, cúp máy đây."

Phùng Tấn Đình chắc là có ý đưa Trình Tiêu đi xử lý vết bẩn trên mặt và người, nhưng Trình Tiêu từ chối. Cố Nam Đình thấy cô nhìn đồng hồ đeo tay như nhắc nhở anh ta gì đó. Sau đó, Phùng Tấn Đình đi trước với vẻ hối lỗi, lúc đi ngang qua Cố Nam Đình, anh ta gật nhẹ đầu chào.

Hai người là nhân vật đang đối đầu nhau trong ngành gần đây, cho nên quen biết nhau không có gì là lạ, Cố Nam Đình gật đầu chào lại. Còn Trình Tiêu rõ ràng là rất thâm trầm, nhưng tư thế bình tĩnh, thản nhiên đứng tại chỗ lau vết café trên mặt lại có vẻ xa cách với sự đời.

Không ai để ý quan sát, trong đại sảnh tràn ngập ánh nắng rực rỡ, khi Thương Ngữ và Phùng Tấn Đình đã rời đi, hồi phục lại như thường, vẫn người qua kẻ lại, vẫn có những lời bàn tán khe khẽ, chỉ không ai chỉ trỏ sỉ nhục.

Cũng đúng, một cô gái xinh đẹp lại có khí chất nổi bật như cô, cho dù là muối mặt rời khỏi đây thì vẫn không che giấu nổi vẻ tự tin và mạnh mẽ trên gương mặt. Ai dám chỉ trỏ trước mặt cô?!

Trình Tiêu cũng không quan tâm đến vết café trên quần áo, tiến lại gần với những bước chân bình thản. Nếu ánh mắt cô không có vẻ trách móc thì Cố Nam Đình đã nghĩ rằng cô định giả vờ không nhìn thấy anh mà đi lướt qua rồi.

Khi Trình Tiêu đi đến trước cửa xoay, anh đề nghị: "Để tôi đưa cô về."

Trình Tiêu nhìn anh: "Có ý đồ gì?"

Cố Nam Đình nhướn môi: "Dù sao cũng không phải là thấy cô trông giống bạn gái cũ của tôi."

Trong đôi mắt đen nhánh của Trình Tiêu như có cảm xúc gì đó lướt qua: "Để truy cứu phí sửa xe sao?"

Cố Nam Đình lặng lẽ nhìn cô: "Công ty tôi ở đối diện."

Bên kia đường là Hàng không Trung Nam, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Hải Hàng, Trình Tiêu biết anh có ý giải thích, cô độ ngọt chuyển đề tài: "Thức ăn trên máy bay của công ty các anh quả thực khó nuốt quá."

Cố Nam Đình đương nhiên là nhớ họ đã từng ngồi cùng chuyến bay của công ty anh về thành phố G, nhưng: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì lúc phát thức ăn, cô đang ngủ."

Ánh nắng xuyên vào qua lớp cửa kính xoay, Trình Tiêu nói với vẻ bất mãn: "Chỉ ngủi là đủ rồi. Hoặc là, anh nên xem thử tỷ lệ thức ăn trong thùng rác mà tiếp viên thu lại."

Ánh mắt Cố Nam Đình tràn đầy nụ cười: "Nếu đã thế thì xem như tôi cảm ơn ý kiến quý giá mà hành khách là cô đã cung cấp vậy."

Trình Tiêu cũng không khách sáo: "Anh cố chấp như thế thì đương nhiên tôi cũng không ngại xem anh là tài xế."

Ra khỏi quảng trường Dương Quang, thấy chiếc Porsche đã hoàn toàn xinh đẹp như cũ, Trình Tiêu nhướn mày: "Ồ, hoàn toàn không nhận ra mà, tôi còn tưởng mình chưa từng hành hung nó."

Cố Nam Đình kéo cửa xe ra, ngồi vào ghế lái: "Tôi còn chưa tha thứ cho cô đâu." Ngụ ý là nhắc nhở cô đừng phủ nhận hành vi đâm xe anh của mình.

Trình Tiêu đặt tay lên cửa xe, nhìn xuống anh: "Đó là việc của anh."

Cố Nam Đình hít thở sâu: "Lên xe."

Trình Tiêu cười, mày mắt rạng rỡ, đóng cửa xe lại cho anh như hầu hạ chủ nhân rồi đi về phía ghế phụ. Thấy anh đặt hộp bánh xuống ghế sau, cô lại lên tiếng: "Anh rất biết làm người khác vui lòng đó."

Cố Nam Đình như không nhận ra vẻ giễu cợt trong câu nói của cô, "Nếu cô có hứng thì nếm thử xem, nghe nói rất ngon."

Trình Tiêu tỏ vẻ chê bai: "Tôi ghét đồ ngọt."

Trên đường đi, mỗi lần Trình Tiêu định ra hiệu rẽ trái hay phải, Cố Nam Đình luôn phán đoán chính xác trước cô, lái chiếc Porsche theo con đường phải đi.

Khi chiếc xe dừng lại dưới tòa nhà trong tiểu khu mà Hạ Chí sống, Trình Tiêu hỏi với giọng chất vấn: "Sao anh biết tôi sống ở đây?"

Cố Nam Đình khựng lại trong tích tắc, sau đó trả lời như vẻ đương nhiên: "Chẳng phải cô nói là với bản lĩnh của tôi thì tìm ra cô không phải việc gì khó khăn sao, cô Trình?"

Hình như đúng là thế, nhưng Trình Tiêu vẫn cười lạnh: "Ngoài đồ ngọt ra, tôi ghét bất cứ người nào dám điều tra thân thế của tôi."

Sức mạnh đóng sầm cửa xe lại cho thấy cơn giận dữ của cô, Cố Nam Đình lại gọi cô: "Trình Tiêu."

Trình Tiêu dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Cố Nam Đình tự giới thiệu: "Tôi họ Cố, Cố Nam Đình."

Trình Tiêu cũng không quay đầu lại: "Tôi không có hứng thú với tên của anh."

Đúng lúc này, từ cửa sổ lầu sáu, một cái đầu thò ra, hỏi Trình Tiêu: "Em chạy đi đâu thế? Chẳng thấy bóng đâu, cứ như bay mất vậy." Khi chú ý thấy người đàn ông đứng cạnh chiếc Porsche sau lưng Trình Tiêu, anh chàng kia tò mò hỏi: "Là anh đưa Trình Tiêu của chúng tôi về à? Có muốn lên đây ngồi chơi không?"

Cố Nam Đình ngược lên, nhìn gương mặt không chút xa lạ kia, thầm lẩm bẫm "cuối cùng cũng chịu lộ mặt rồi", nhưng gương mặt anh lại tỏ ra bình thản, đáp lời: "Không cần, tạm biệt."

Anh chàng kia vẫn níu kéo vẻ không cam tâm: "Không sao đâu, bọn tôi không để ý đâu."

Cố Nam Đình gần như nghiêng rặng nghiêng lợi: "Tôi cảm ơn ý tốt của cậu!"

Cà Phê đi công tác mới về, cảm nhận thấy cơn giận kỳ quặc của Cố Nam Đình nên hỏi Trình Tiêu: "Anh quấy rối chuyện tốt của hai người hả?"

Nhìn vẻ tò mò của anh ta, Trình Tiêu trả lời: "Là em về không đúng lúc, quấy rối chuyện tốt của anh và Hạ Chí."

Cà Phê cũng không ngại bị chọc: "Chuyện tốt của bọn anh xưa nay không hề giấu giếm em." Sau đó chớp mắt với Hạ Chí với vẻ gợi tình: "Đúng không, em yêu?"

Hạ Chí cực kỳ phối hợp, nháy mắt với anh ta, nũng nịu: "Đáng ghét quá."

Trình Tiêu chỉ muốn bóp chết hai tên làm bộ làm tịch kia: "Em không muốn phát hiện ra gian tình của hai người."

Gương mặt đẹp trai của Cà Phê nở nụ cười tươi rói: "Em đã là người làm chứng cho bọn anh rồi."

Trình Tiêu bày tỏ, "Đợi khi nào hai người kết hôn, em sẽ chứng hôn cho cả hai."

Hạ Chí ném gối đầu vào cô, "Cậu bớt bớt lại đi."

Trình Tiêu chụp lấy "ám khí", giải thích gọn về bộ dạng thảm hại của mình: "Gặp phải một 'nữ thần kinh'."

Hạ Chí trong tích tắc sức tỉnh: "Là vị hôn thê Thương Ngữ của tên khốn Phỉ Diệu hả? Cô ả dám hắt café vào cậu!"

"Gặp ở quảng trường Dương Quang." Trình Tiêu dờ cười dờ mếu: "Cô ta lại dám cảnh cáo tớ đừng đeo bám Phỉ Diệu, đúng là tớ phải trao cúp

thường cho khả năng đổi trắng thay đen của cô ta!"

Quảng trường Dương Quang? Hạ Chí nhanh chóng điểm qua thông tin liên quan trong đầu: "Cậu đến Hải Hàng? Tớ từng tra trên mạng, công ty họ gần đây không đăng quảng cáo tuyển dụng!"

Trình Tiêu thành thật trả lời: "Lão Trình dặn tớ đi gặp họ."

"Ông già cậu đúng là thần thông quảng đại, ngành nào cũng có nội gián." Hạ Chí cười hỏi: "Nhưng cậu không giống kẻ đi cửa sau."

Trình Tiêu cố ý vặn vẹo: "Có đường tắt sao không đi? Con người tớ xưa nay không có nguyên tắc gì cả."

Hạ Chí lườm cô, "Đối với tên Phỉ Diệu thì đúng là cậu chẳng có nguyên tắc."

Trình Tiêu hỏi vặn: "Nguyên tắc là chuyện quan trọng, cậu nghĩ hẳn đủ tư cách hả?"

"Đúng là không đủ." Hạ Chí tiếp tục chuyện công ty hàng không, "Tớ từng tra ra hàng không Trung Nam mỗi ba năm sẽ có một đợt kế hoạch tuyển dụng quy mô lớn, năm nay đúng vào kỳ ba năm đó, nếu cậu vẫn đang chọn lựa thì chi bằng chúng ta cùng đến hàng không Trung Nam thử xem sao."

"Không có hứng", Trình Tiêu quay sang nhìn Cà Phê, "Anh có suy nghĩ gì không?"

Cà Phê tưởng cô muốn anh miêu tả lại cảm tưởng về chuyện Phỉ Diệu phản bội, nên chỉ nói gọn: "Tình yêu có đầu có kết đã trở thành số ít trong nhân gian, chia tay căn bản không là gì cả."

"Bạn thân đều đâm dao vào vết thương của nhau hả?" Trình Tiêu ném chiếc gối trong tay, "Dao pháp đúng là không tồi."

Cà Phê bị ném trúng, hồi phục lại trạng thái bình thường: "Nói đi, muốn hả giận thế nào?"

Trình Tiêu rất hài lòng với sự hiểu chuyện của anh, cười xấu xa: "Đương nhiên là, làm to chuyện!"

Phụ nữ quả nhiên là động vật thù dai, ngay cả quấy rối cũng muốn phá tới cùng.

Cà Phê kháng nghị: "Sao xưa nay đều là anh dẫn đầu?"

Trình Tiêu và Hạ Chí đều đồng thanh: "Vì anh là đàn ông!"

Cà Phê cực lực phản đối: "Hai cô thường nói anh là bạn của phụ nữ!"

Hai cô gái lại trả lời cùng lúc, "Là bạn của thiếu nữ!"

Cà Phê thở dài: "Thế giới của phụ nữ, đúng là đàn ông mãi mãi không hiểu được."

"Đồng bọn" lâu ngày gặp nhau, tất nhiên là phải uống say cho đã. Trình Hậu Thần không gặp được con gái nên gọi điện chất vấn: "Đang làm trò ở đâu vậy? Mấy giờ rồi mà chưa chịu về nhà?"

Trình Tiêu vốn uống kém đã lú cả lưỡi, nhưng vẫn cười hì hì mời mọc: "Đến đây lão Trình, cùng happy nào!"

Trình Hậu Thần chỉ muốn đập vỡ điện thoại, quay sang gọi cho Tiêu Phi: "Xem con gái yêu mà em dạy dỗ kìa!"

Tiêu Phi thoáng nghe giọng ông, dùng đầu ngón chân cũng biết là con gái cưng đã gây họa, nhưng bà cũng là người nóng tính, phản bác lại ngay:

"Không dạy dỗ thì sao, trách nhiệm chỉ là của tôi hả? Nếu không phải anh thì tôi có bản lĩnh một mình sinh nó ra sao?"

Trình Hậu Thần thực sự ném điện thoại đi.

Tiêu Phi mặc kệ ông, gọi cho Trình Tiêu: "Trình Trình à, về nước rồi sao không đến thăm mẹ?"

Trình Tiêu đang đi vệ sinh, Hạ Chí nghe máy: "Mẹ nuôi, ngày mai bọn con đến thăm mẹ."

Tiêu Phi cười rất dịu dàng và cưng chiều: "Được thôi Hạ Hạ, mẹ nuôi sẽ nấu món ngon cho hai đứa."

Hạ Chí say khướt nên thật thà nói: "Mẹ nuôi đừng quá lo lắng, bọn con ăn ở bên ngoài rất ngon mà."

Tiêu Phi trách móc: "Đang xót mẹ hay là làm mẹ mất mặt đây?"

Hạ Chí cười hì hì: "Mẹ đoán thử đi?"

Hôm sau, khi Trình Tiêu còn chưa tỉnh rượu thì hợp đồng quảng cáo của Thương Ngữ đã được mang tới chỗ Phùng Tấn Đình, anh không hề ngần ngại ký tên như ký một văn kiện bình thường. Thế nhưng khi trợ lý nhìn thấy chữ ký phê duyệt thì ngớ người, "Phùng tổng, việc hợp tác với cô Thương, trước đó ngài đồng..."

Ánh mắt Phùng Tấn Đình dừng lại ở hồ sơ khác, không ngẩng đầu lên mà cắt ngang anh ta: "Có gì không rõ ràng à?"

Không dám không rõ, nhưng... Ý kiến "hủy bỏ hợp tác" thế này, đúng là lần đầu trợ lý nhìn thấy.

Trợ lý đành gọi cho quản lý của Thương Ngữ: "Xin lỗi, việc hợp tác với cô Thương tạm thời không được tiến hành."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 6

Thương Ngữ không hề có phản ứng thái quá, ngược lại, quản lý của cô ta tức đến nghẹn lời: "Hải Hàng đúng là công tư bất phân! Không biết cô gái kia có mối thâm tình gì với Phùng tổng nữa. Bảo bối à đừng giận, quay quảng cáo cho công ty nhỏ như thế là chúng ta đã tự hạ thấp mình rồi."

Hải Hàng đương nhiên không phải công ty nhỏ. Mà cô ta lại có thể ảnh hưởng đến Hải Hàng? Thương Ngữ cười lạnh: "Em vì cô ta mà tức giận hả? Cô ta có xứng không?"

Quản lý tiên sinh chỉ trả: "Đúng thế, Phỉ Diệu đúng là không biết nhìn người, làm sao lại cùng cô ta..." Thấy sắc mặt Thương Ngữ không tốt, anh ta không tiếp tục nữa mà nói: "Em và anh ta tâm đầu ý hợp là chuyện tốt, công bố chuyện tình yêu cũng không sao mà, nhưng dính hôn... có ổn thật không?" Sắc mặt Thương Ngữ lại sa sầm, anh ta nói ngay: "Được thôi."

Thương Ngữ thực sự rất chán ghét chủ đề này, "Thiếp mời đã gửi đi rồi, anh bảo anh trai em bây giờ lấy lại hết hay sao? Huống hồ, em lại không phải kiểu bình hoa chỉ dựa vào gương mặt mà kiếm tiền, em dựa vào thực lực của mình, có độc thân hay không thì quan trọng hả?"

Đương nhiên là quan trọng. Nhưng, thôi, ngay cả Thương tiên sinh cũng chiều theo cô ta, làm sao anh ta khuyên nhủ được? Quản lý điệu giọng dỗ dành: "Được rồi, không nói nữa, một lát còn phải đi thử lễ phục, tức giận sẽ không đẹp đâu."

Bên kia Thương Ngũ bức bội đi thử lễ phục, bên này Cà Phê đã nắm được tin tình báo đáng tin cậy: "Tiệc đính hôn của Phỉ Diệu và Thương Ngũ sẽ cử hành trên bãi cỏ ven sông đặc sắc nhất của khách sạn năm sao nằm ngay bên bờ sông. Nghe nói là mời rất nhiều nhân vật lớn trong giới giải trí và kinh doanh, đương nhiên là có cả giới truyền thông nữa."

Bầu trời đêm đầy sao và cảnh đẹp ven sông hòa lẫn với nhau, đầy ắp vẻ lãng mạn.

Hạ Chí cảm thấy vô cùng châm biếm: "Cô nàng kia mở miệng ra là vị hôn phu, em tưởng chắc là sẽ có tiệc kết hôn luôn chứ."

Lý giải của Cà Phê là: "Đang lúc sự nghiệp phát lên lại tổ chức tiệc đính hôn rầm rộ như vậy, không loại trừ khả năng đầu cơ."

Trình Tiêu lại cho rằng: "Muốn đầu cơ thì để lộ chuyện tình yêu là đủ, không cần thiết lấy chuyện chung thân đại sự ra để diễn."

Hạ Chí hừ mũi: "Thế mới nói cô ta không có đầu óc."

Trình Tiêu cười: "Không chừng là chân ái."

Hạ Chí bĩu môi: "Cậu không nghĩ rằng cái từ 'chân ái' đó dùng cho hai kẻ kia là rất bẩn thỉu không?"

Cà Phê phun nước ra: "Hạ Chí, dù sao em cũng là người viết văn, đừng dùng từ ngữ lung tung được không?"

Hạ Chí đập bàn đứng dậy: "Hình dung cặp cầu nam nữ đó thì dùng từ dơ bẩn cũng là khiêm tốn rồi."

Cà Phê day huyệt thái dương: "Anh thật lòng cảm thấy làm bạn với người trong văn đàn, đặc biệt là nữ nhà văn, là quá mạo hiểm."

Trình Tiêu cười to: "Chưa bắt cần yêu nữ nhà văn là may mắn cho anh lắm rồi."

Hạ Chí đảo mắt, tính toán: "Hay là nâng cấp tình bạn cách mạng của chúng ta đi?"

Cà Phê có dự cảm không lành: "Là ý gì?"

Hạ Chí cười gian xảo, đề nghị: "Em cũng đành tạm bợ, thu nhận kẻ độc thân là anh."

Cà Phê tỏ vẻ đại nghĩa: "Là đàn ông, anh không thể để em chịu ấm ức như vậy được."

Một đêm trăng thanh gió mát thích hợp để cưới xin, tiệc đính hôn của Thương Ngữ và Phỉ Diệu đã cử hành như dự định.

Đính hôn vào lúc nổi tiếng như bây giờ, trong mắt nhiều đồng nghiệp thì đó cũng giống như là tự tìm đường chết. Ngay cả Phỉ Diệu cũng bày tỏ cam tâm làm người đàn ông sau lưng cô ta, nhưng Thương Ngữ lại khẳng khái làm theo ý mình. Thế là đã có buổi tiệc đính hôn được tính toán tỉ mỉ hôm nay.

Vẫn chưa bước lên thảm đỏ, Hạ Chí đã nhảy chồm chồm lên: "Mong chờ tin hot nhất ngày mai quá."

Đôi mắt Trình Tiêu trong veo: "Giải quyết thiệp mời đã rồi tính."

Hạ Chí nghe cô nhắc mới phát hiện ra ở cổng vào nơi sảnh tiệc lộ thiên cuối tấm thảm đỏ không chỉ có một người đứng đó, họ đang kiểm tra thiệp mời của khách.

Tin đồn không sai, tiệc của ngôi sao quả nhiên là nghiêm ngặt, kín kẽ.

Suy nghĩ trong tích tắc nảy sinh của Hạ Chí là: "Để tớ hy sinh thân mình, bám ông cha nuôi nào đó để đi chung."

Trình Tiêu kinh ngạc: "Có cần hy sinh to tát thế không? Coi chừng ông già biết cậu có cha nuôi sẽ đánh gãy chân cậu đó."

Hạ Chí hỏi với vẻ nghiêm túc: "Tình nghĩa sinh tử phải như thế mà?"

"Tình bạn của phụ nữ đúng là khó hiểu." Cà Phê bình tĩnh móc ra tấm thiệp mời vàng chói trong túi ra, ho hai tiếng rồi giơ cao tay, ra hiệu Trình Tiêu và Hạ Chí hãy khoác tay anh.

Trình Tiêu và Hạ Chí nhìn nhau cười trước điệu bộ kiêu ngạo đó của anh, đồng thanh khen ngợi: "Làm hay lắm!"

Cà Phê hai bên đều có mỹ nữ, ngẩng cao đầu đặc ý: "Phát huy ổn định thôi mà."

Chiếc Porsche của Cố Nam Đình đậu trước cửa khách sạn ven sông. Đến cùng anh còn có Tiêu Ngữ Hành, người đam mê món bánh kẹp nhân cheese.

Như lo lắng em gái sẽ chạy lung tung rồi gây họa, Cố Nam Đình sau khi xuống xe đã nắm chặt cổ tay cô bé: "Đừng quên chuyện đã nhận lời anh đấy."

Tiêu Ngữ Hành có vẻ bó tay: "Em mười bảy tuổi, không phải bảy, lẽ nào sẽ chạy mất? Hay là anh lo em sẽ bị bắt cóc?"

Cố Nam Đình phản đòn: "IQ của em và vóc dáng mười năm cũng không thấy lớn, có bắt cóc cũng chẳng bán được."

"Anh đủ rồi đó!" Tiêu Ngữ Hành tức giận, "Em là em gái anh!"

Cố Nam Đình cười hiền hòa: "Nếu anh nói em là do dì Tiêu nhật được, sợ em tự ti mới không nói ra, thì em còn nhận ông anh này không?"

Tiêu Ngữ Hành không mắc bẫy: "Đàn ông các anh thật ấu trĩ."

Kiểm tra thiệp mời xong, Cố Nam Đình ấu trĩ bác bỏ yêu cầu muốn đi xem phòng, thăm Thương Ngữ của Tiêu Ngữ Hành, dẫn cô đến trước bàn ăn, "Hôm nay cô ta chưa chắc đã xinh đẹp, nổi bật quá, em đừng đến cạnh cô ta, hãy giữ khoảng cách an toàn."

Tiêu Ngữ Hành nhỏ tuổi, chưa hiểu thế giới của người lớn: "Ý anh là hôm chị ấy kết hôn mới là xinh đẹp, nổi bật nhất?"

Cố Nam Đình nói: "Nếu lấy được chồng hãnh nói."

Tiêu Ngữ Hành hoàn toàn không hiểu.

Trình Tiêu lúc này đã xuất hiện trong tầm mắt của Cố Nam Đình.

Ánh trắng bàng bạc, áo xống rực rỡ, cô đứng cạnh bờ sông hiu hiu gió, mặc một bộ lễ phục màu đen, lạnh lùng đứng trước quầy bar ở một góc, cánh tay trắng trẻo như ngọc cầm một ly rượu vang, độc ẩm.

Lúc nhận được điện thoại của Thương Ước, biết được Thương Ngữ cố chấp tiến hành buổi đính hôn này, anh đã có linh cảm rằng Trình Tiêu có thể sẽ đến. Quả nhiên, không những đến, mà còn ăn mặc lộng lẫy. Chỉ là với trữ lượng đó của cô thì... Cố Nam Đình nhú mày.

Trình Tiêu bị ánh mắt của anh quấy nhiễu. Cô nhìn phía bên kia bàn ăn, thấy Cố Nam Đình đứng đó, anh đang nhìn cô với vẻ suy tư. Sau đó trong tiếng nhạc dịu dặt, cô đi xuyên qua con đường cây cỏ rậm rạp và những vị khách ăn mặc trang trọng, đến trước mặt anh.

Trước đó thì Cố Nam Đình đã đuổi Tiêu Ngữ Hành sang một góc khác của khu ăn uống rồi.

Trong giọng nói của Trình Tiêu có vẻ buồn bực vì mình đã chậm hiểu: "Anh quen Thương Ngữ."

Cố Nam Đình thẳng thắn: "Tôi và anh trai cô ấy quen biết nhau từ lâu."

Anh trai Thương Ngữ, đại diện cho Thương Thị.

Trình Tiêu như nắm bắt được suy nghĩ lúc này trong anh: "Anh đã đoán ra dụng ý tôi xuất hiện ở đây rồi?"

Trong đôi mắt đen nhánh, thâm trầm của Cố Nam Đình có một cảm xúc mà cô không hiểu, Trình Tiêu tưởng anh sẽ khuyên cô đừng bồng bột, hoặc nhắc nhở cô đừng tát vào mặt Thương gia, thậm chí cô đã chuẩn bị sẵn những lời phản bác, nhưng lại nghe anh nói: "Đừng quá đáng là được."

Đừng quá đáng, là được - giống như đang chiều chuộng cô.

Trình Tiêu hỏi: "Là cảnh cáo, hay là khuyên răn?"

Cố Nam Đình nhìn vào mắt cô, "Tự cô phán đoán."

Trình Tiêu nhìn quanh khung cảnh lãng mạn, bỗng mất đi hứng thú.

Hà tất phải như oán phụ, hạ thấp bản thân mình?

Trình Tiêu không có ý tiếp tục, khi Hạ Chí đến gần, cô nói: "Chúng ta đi thôi."

"Đi?" Trong đầu Hạ Chí rối loạn, sau vài giây mới sức tỉnh, nhưng cô nàng lại quay sang hỏi Cố Nam Đình, "Sao anh lại ở đây?"

Cố Nam Đình khi thấy cô nàng cũng ngẩn người, rồi lập tức nhớ đến Thương Ước, cười và trả lời hai chữ không đâu vào đâu: "Ý trời."

Hạ Chí không hiểu ý của Cố Nam Đình, nhưng cô nàng không kịp hỏi gì mà đuổi theo Trình Tiêu lúc đó đã đi trước: "Cứ để cô ta bắt nạt hả? Bỏ đi như vậy sao? Làm sao được?"

Trình Tiêu tỏ vẻ lạnh nhạt: "Ngu muội một lần là đủ, không muốn mất mặt vì một gã đàn ông không xứng đáng nữa."

Hạ Chí còn định nói gì nữa nhưng đã bị Cà Phê theo sau ngăn cản, anh nói: "Thế thì anh sẽ xử lý USB trước."

Hạ Chí nháy mắt với anh.

Cà Phê thoáng do dự, cuối cùng gật đầu.

Hạ Chí lúc này mới đi theo Trình Tiêu: "Được, xem như là một bài học đáng để khắc ghi cả đời."

"Khắc ghi cả đời là nâng cao hẳn quá. Trình Tiêu tởm cười đầu nhưng càng thù dai." Trình Tiêu ngửa đầu lên, uống cạn ly rượu vang: "Sau này tởm và Phỉ Diệu, đường ai nấy đi."

Vốn ngỡ rằng chuyện sẽ kết thúc như vậy. Ngày mai bản tin đầu của các tạp chí lớn sẽ bị buổi tiệc đính hôn hoàn mỹ, hoành tráng này chiếm cứ, Thương Ngữ hạnh phúc yêu kiều, Phỉ Diệu nổi bật vô hạn. Nhưng lại không ngờ trước khi đi gặp một người quen xa lạ, khiến sự việc xoay chuyển.

Kì Ngọc không ngờ lại gặp cô gái giúp khuyên can hành khách trên máy bay, cô ta đi nhanh đến, ngăn Trình Tiêu lại ở cuối đường: "Là cô thật sao? Tôi còn lo là mình nhận lầm người."

Trình Tiêu vẫn có ấn tượng với cô ta, ánh mắt lướt qua bộ lễ phục trắng trên người cô ta, thầm phán đoán về thân phận, giọng cô nhạt nhẽo: "Không nhận lầm chưa chắc đã là chuyện tốt."

Giọng cô rất kỳ quặc, trên người lại khoác bộ lễ phục đen, Kì Ngọc thoáng bất mãn: "Cô là bạn của Phỉ Diệu sao? Nghi lễ sắp diễn ra rồi, cô thế này..." Cô ta nhìn Hạ Chí đang tỏ vẻ khó chịu, hỏi hết câu: "Định bỏ đi ư?"

"Tôi là bạn gái cũ của Phỉ Diệu." Trình Tiêu đứng dưới bóng cây, hỏi ngược lại: "Không nên đi trước hay sao?"

Ai ngờ lại nhận được câu trả lời thẳng thắn như vậy. Kì Ngọc hóa đá trong tích tắc.

Trình Tiêu đi lướt qua cô ta, lúc sắp rời khỏi đó thì lại nghe Kì Ngọc nói với dáng dấp như chủ nhân: "Hay là cứ ở lại dự lễ, nói câu chúc mừng trước mặt họ, tin rằng Tiểu Ngử sẽ không ngại chuẩn bị thêm một phần quà cho... bạn gái cũ của vị hôn phu cô ấy."

Cô ta cố ý nhấn mạnh từ "bạn gái cũ", kẻ ngốc cũng nhận ra sự mỉa mai và khó chịu trong giọng điệu đó.

Hạ Chí không nhịn được, phản kích: "Là kẻ phá hoại tình cảm của người khác, đương nhiên là cô ta sẽ không ngại chuẩn bị quà rồi. Tiếc là chúng tôi không thêm."

Vừa nói dứt câu, một giọng nữ lạnh lùng vang đến: "Tại sao tôi phải cao thượng, chuẩn bị quà cho bạn gái cũ không biết điều!" Ánh mắt lướt qua bộ lễ phục màu đen của Trình Tiêu, Thương Ngử đi nhanh tới, tức giận và huênh hoang: "Tảo mộ cho mẹ cô hả, sao mặc trịnh trọng như thế?"

Phỉ Diệu níu cánh tay cô ta lại: "Tiểu Ngử!"

"Anh im mồm!" Thương Ngữ nạt nộ, nhìn vào mắt Trình Tiêu: "Không cam tâm chứ gì? Nhưng anh ấy đã không cần cô rồi, cô đeo bám quyết liệt như vậy có phải là hèn quá không?"

Là vai chính trong buổi tiệc, Thương Ngữ đột ngột xuất hiện trước khi nghi thức diễn ra đã khiến mọi người chú ý, bây giờ cô ta lại cãi nhau dữ dội với người khác làm cho mọi vị khách đều tò mò.

Tiêu Ngữ Hành đã chú ý tới động tĩnh bên đó, cô bé cau mày: "Chị Thương Ngữ đang nói gì thế, khó nghe quá nhỉ?"

Cố Nam Đình nhíu mày: "Với sức tấn công của cô ấy, không thể dễ dàng cho qua đâu."

"Ai?" Tiêu Ngữ Hành ngược lên nhìn anh: "Là chị gái xinh đẹp lúc nãy nói chuyện với anh hả? Chị ấy mặc màu đen trông 'đẹp trai' tuyệt vời."

Cố Nam Đình cảnh cáo cô bé vẻ nghiêm khắc: "Đứng yên ở đây." Sau đó anh chạy về phía Trình Tiêu.

Trình Tiêu đã không chịu đựng nổi, cô tiến lên một bước, giơ tay tát Thương Ngữ một cái, động tác vừa nhanh vừa mạnh.

Thương Ngữ bị tát lệch mặt, ngay cả Phi Diệu cũng sửng người, phản ứng chậm hần nửa nhịp.

Trình Tiêu nhìn Thương Ngữ, ánh mắt sắc như dao: "Cái tát này là thay người mẹ còn khỏe mạnh của tôi dạy dỗ cô."

Giây sau đó, Thương Ngữ và Kì Ngọc sức tỉnh, gần như cùng lúc lao bổ vào Trình Tiêu.

Cảnh tượng có thể thấy là gần như không thể kiểm soát.

Phản ứng đầu tiên của Hạ Chí là lao lên nghênh chiến. Nhưng Cố Nam Đình lại ra tay trước, kéo Trình Tiêu ra sau, bảo vệ cô, đồng thời giơ tay ngăn cản, "Trong lúc này mà đánh nhau như vậy, Thương Ngũ, anh trai em làm sao xử lý?!"

Ánh mắt anh trầm tĩnh, lạnh lẽo như nước, câu nói cuối cùng rất lạnh lùng, nghiêm khắc, tư thế như đang quở phạt hậu bối đang quậy phá khiến người ta không dám làm càn.

Phi Diệu cũng kịp thời ôm Thương Ngũ lại: "Bình tĩnh đi, Tiểu Ngũ."

Kì Ngọc thì đã ngừng lại khi nhìn thấy Cố Nam Đình.

Lúc này, màn hình lớn trên sân khấu bỗng sáng bừng, xuất hiện trong tầm mắt mọi người lại là - người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề, áo sơ mi trắng đơn giản, mái tóc chải chuốt cẩn thận, và cả thần sắc rất nghiêm túc, trịnh trọng, không phải là nam chính Phi Diệu trong tiệc đính hôn hôm nay thì còn là ai?

"Phi Diệu tôi xin thề với trời, sẽ yêu Trình Tiêu cả đời này, dù thời gian thay đổi thế nào, mãi mãi cũng sẽ yêu cô ấy như thuở ban đầu. Nếu làm trái lời thề, người vợ tương lai bắt buộc phải như thiên thần, dung mạo tựa..."

Đó là video clip anh ta đã quay tặng cô nhân dịp sinh nhật cô năm ngoái. Trình Tiêu còn nhớ tâm trạng sửng sốt của cô khi nhận được email và quà của anh ta lúc còn ở bên kia đại dương.

Yêu như thuở ban đầu... Lời hứa vẫn còn, nhưng giờ thì người đã không còn.

Chẳng có gì là không thể mất mát, đặc biệt là tình yêu. Mãi mãi đừng vì một kẻ không yêu bạn mà tự ti, khi bạn đủ nỗ lực, đủ xuất sắc, bạn sẽ có

được điều tốt đẹp hơn, sau đó nhìn xuống kẻ không biết trân trọng bạn, cảm ơn hẳn đã không cưới bạn năm nào.

Trình Tiêu bước ra từ sau lưng Cố Nam Đình, bình tĩnh nhìn Phỉ Diêu: "Vốn định tạo ra một màn náo kịch, nói anh biết tôi đã mang thai đứa con của anh, quyết định sinh ra và đòi tiền trợ cấp của anh, xem như quà đính hôn tặng anh. Bây giờ nghĩ lại tôi thấy quá thừa thãi." Ánh mắt cô lạnh lẽo, nói đều đều: "Tình cảm của anh đến hôm nay là hết, còn tình cảm của tôi đã bị dùng cạn rồi. Từ giờ phút này, Trình Tiêu tôi và anh đường ai nấy đi, thân ai nấy lo." Nói đến đây, ánh mắt Trình Tiêu thản nhiên nhìn gương mặt phần nộ của Thương Ngữ, "Ly café đó tôi sẽ không trả lại cho cô, xem như là lời chúc phúc dành cho các người."

Cô nói xong, mặc kệ cơn giận dữ của Thương Ngữ và những lời bàn tán ở đó, bước trên thảm đỏ, đi qua cổng hoa, trong buổi tối mà mọi người đều vui vẻ, cô kiêu ngạo bỏ đi.

Nhiều năm sau đó, Cố Nam Đình vẫn nhớ như in cảnh tượng ấy: Thiếu nữ mặc y phục đen đi xuyên qua đám đông, sát khí trên người như muốn kết giới, người bình thường không thể chạm tới.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi đã quên rất nhiều chi tiết, bao gồm năm đó, em đã đến bên tôi thế nào. Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng phát hiện ra ký ức cũng đã quên lãng. Tôi đành ở đây, đợi thời gian kể lại. Chỉ vì tôi không muốn bỏ lỡ quá khứ của tôi và em.*****

Ánh nắng vàng kim xuyên qua khe hở trên màn cửa chiếu vào mặt, dù hơi chói mắt nhưng hơi ấm tự nhiên đó khiến người ta vô cùng dễ chịu. Trình Tiêu vận người uể oải, tỉnh dậy trong ánh nắng ban mai.

Cô chân trần xuống giường, ra khỏi phòng ngủ, rẽ phải theo thói quen. Không phải nhà tắm! Nơi này là nơi quý quái gì đây?

Trình Tiêu quay lại nhìn gian phòng ngủ xa lạ, rồi lại đến căn phòng đối diện, gõ cửa. Không ai đáp lời, cô đẩy thử, cửa liền bật mở, là một căn phòng rộng rãi, sáng sủa. Cô xuống lầu, tham quan phòng khách, nhà ăn và nhà bếp ở lầu một.

Bài trí đơn giản, phóng khoáng, phong cách nam tính hóa giản tiện, khô khan, không phải Trình gia, càng không phải căn nhà chung cư mà Hạ Chí và Cà Phê thuê chung.

"Tình hình gì đây nhỉ?" Trình Tiêu vừa tỉnh lại trong không gian xa lạ, có phần mù mẫm. Bị bắt cóc? Chắc cô không xui xẻo thế chứ.

Trên sofa phòng khách đặt một tấm thảm, có dấu vết của người từng nằm ngủ ở đó. Còn trên người cô vẫn mặc bộ lễ phục tham dự tiệc đính hôn tối qua.

Tiệc đính hôn? Trình Tiêu đã nhớ ra, sau khi rời khỏi khách sạn ven sông, Hạ Chí và Cà Phê đề nghị đi hát, chúc mừng cô quay lại thời kỳ độc thân. Vừa thất tình, nếu không tỏ ra chút chút đau khổ thì hình như không giống người cho lắm. Thế là cô đã đi, sau đó thì say khướt.

Thế thì, Hạ Chí và Cà Phê đâu? Với tình bạn của họ, cô không nên bị bỏ rơi thế này mới đúng.

Trình Tiêu gãi đầu, cao giọng hỏi: "Có ai không?"

Không ai trả lời, gian phòng tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy hơi thở của cô.

Trình Tiêu quay lại căn phòng ngủ trên lầu, định tìm điện thoại của mình trên giường hoặc cạnh gối.

Gần như lật tung giường lên cũng không thấy đâu. Cô lại xuống phòng khách, bắt đầu lục lọi trên sofa, gối tựa bị ném xuống đất, thảm cũng bị ném xuống chân, vẫn không thấy bóng dáng điện thoại đâu.

Lúc này cánh cửa bị ai đó dùng chìa khóa từ bên ngoài mở ra, Trình Tiêu giữ nguyên tư thế ngồi xõm trên sofa, quay đầu lại, nhìn thấy Cố Nam Đình đứng ở cửa, vẻ mặt bình thản đang chăm chú nhìn cô.

Còn cô vì dễ tiện lên xuống lầu, ban nãy đã dứt khoát xé một góc y phục, lúc này đôi chân thon dài đã trần trụi lộ ra ngoài, nói chính xác hơn là lộ ra trước mặt anh. Cố Nam Đình im lặng một lúc, sau đó thu lại ánh mắt, bước tới như không nhìn thấy gì, cúi xuống nhặt gối tựa dưới thảm lên: "Cô đang làm gì thế, bố ráp hay là ăn trộm?" Giọng nói thản nhiên, không có ý trách móc.

Là nhà anh?! Đầu óc Trình Tiêu cúp điện trong tích tắc: "Sao lại là anh?"

Cố Nam Đình nghe xong, giọng nói trở nên khó chịu: "May là tôi, nếu không cô đã ngủ ngoài đường rồi."

Trình Tiêu không phục: "Tôi giống người không có nhà để về hay sao?"

"Không giống." Cố Nam Đình nhìn cô, bộ lễ phục bị xé rách, đầu tóc rối tung vì ngủ say, và cả gương mặt được anh dùng khăn bông lau đi lớp trang điểm nhưng vẫn quá mức xinh đẹp đó: "Mà giống thiếu nữ sa chân lỡ bước hơn!"

"Anh mới là thiếu nữ sa chân lỡ bước!" Trình Tiêu chụp lấy một chiếc gối, ném qua, phát hiện ra lễ phục đã rách, cô lập tức đứng dậy, "Đàn ông phải biết không được dòm ngó phụ nữ!"

"Ai thèm!" Cố Nam Đình chụp lấy gối, ném trả lại cô: "Gấp tắm lại đi."

Trình Tiêu từ chối dứt khoát: "Tại sao? Tôi có phải cô gái giúp việc cho nhà anh đâu."

"Vì tối qua tôi đã thu nhận cô." Cố Nam Đình xách túi vào nhà ăn, "Nếu không, với bộ dạng say khướt không biết trời đất của cô mà bình an về nhà được mới là kỳ tích."

Trình Tiêu lại không chịu hiểu: "Cô nam quả nữ ở chung một nhà với anh mới là cực kỳ nguy hiểm!"

Cố Nam Đình nhìn cô vẻ tức tối: "Tôi không mù!"

Trình Tiêu hơi bực: "Ý anh là gì?"

Cố Nam Đình không buồn đếm xỉa tới cô.

Trình Tiêu kìm nén cơn giận, hỏi anh: "Điện thoại của tôi đâu?"

Cố Nam Đình như không nghe thấy, im lặng.

Trình Tiêu lao đến trước mặt anh, nâng cao âm lượng: "Tai anh nghe không rõ hả Cố Nam Đình, tôi hỏi anh, điện thoại của tôi đâu?"

So với vẻ tức điên của cô, trong mắt Cố Nam Đình được cô nhớ rõ họ tên thoáng một nụ cười.

Trình Tiêu lý giải nụ cười đó thành cười nhạo, cô mắng "thần kinh", rồi tay bắt đầu sờ soạng tìm kiếm trên người anh.

Cố Nam Đình cũng không vội ngăn cản, để mặc cô làm bậy: "Cô lại đang làm gì đây, có ý dâng đến tận cửa đúng không?" Đến khi tay cô thò vào trong túi quần anh, anh mới chụp lấy bàn tay không an phận đó, nắm chặt.

Đó là đôi bàn tay đàn ông rất đẹp, ngón tay thon dài, các đốt ngón tay rất rõ, mỗi một ngón tay của Trình Tiêu đều bị anh nắm chặt, có thể cảm nhận rõ hơi ấm và sức mạnh thuộc về anh.

Trình Tiêu hình như rất kháng cự với hơi ấm đó, khi giãy giụa không được, cô nghiêm khắc nói: "Buông ra!"

Ánh mắt Cố Nam Đình nhìn cô, nhìn thẳng đôi mắt đen láy kia, "Tôi có thể chấp nhận cô làm bừa, nhưng hãy nhớ, đừng so đo với tôi, đặc biệt là về sức mạnh." Sau đó kéo cô đến ngồi xuống cạnh bàn ăn, "Đọc báo đi, có thứ cô thích." Buông tay ra rồi, anh rất tự nhiên xoa đầu cô.

Dù là lời nói hay là động tác cuối cùng đó, đều rất thuần thực và... ấm áp.

Anh đang... đùa giỡn cô? Là thế giới này điên hết rồi, hay là người đàn ông này lâu quá không có người phụ nữ nào?

Trình Tiêu quyết định dạy dỗ anh vì sự khinh bạc đó. Thế nhưng chưa kịp ra tay thì sự chú ý của cô đã bị đầu đề tờ báo thu hút.

"Bữa tiệc chúc mừng bộ phim truyền hình 'Gió xuân mười dặm không bằng em' của công ty Thương Thịnh vô cùng hoành tráng, để cảm tạ quan khách đã đến tham dự, ngoài tiết mục rút thăm trúng thưởng, Thương Thị còn chuẩn bị phong bao lì xì hậu hĩnh cho từng vị khách..." Mà bên cạnh tiêu đề đó còn kèm thêm poster quảng cáo lớn cho "Gió xuân", những tin khác liên quan đến lễ đính hôn của Thương Ngữ đều không có.

Trình Tiêu có phần bất ngờ, "Khả năng quan hệ của Thương Thị quá nhiên không thể xem thường." Cô không hiểu, "Làm sao họ làm được như vậy?"

Đúng thế, Thương Thị làm sao biến lễ đính hôn thành lễ ăn mừng được?

Sau khi Trình Tiêu bỏ đi, Thương Ngữ đã nổi giận với Phỉ Diệu, trách cứ tát tai mà cô ta phải chịu cho Phỉ Diệu, không chỉ vì lời tỏ tình của anh ta với bạn gái cũ bị phát tán, mà còn vì anh ta nói: "Nếu vi phạm lời thề, người vợ tương lai bắt buộc phải trong trắng như thiên thần, dung mạo tựa..."

Thương Ngữ nén nước mắt, nói: "Anh bảo bạn gái anh ham hư vinh, theo người ta ra nước ngoài, em đã tin. Anh nói cô ta bị đá, về nước đeo bám anh, em cũng tin. Nhưng sự thật lại là, Phỉ Diệu, anh có thể không cần sĩ diện, em đã vì anh mà cũng không cần, nhưng Thương gia nhà bọn em vẫn cần!"

Ý thức được bản thân trở thành một trò cười, Thương Ngữ chỉ muốn đập phá cả nơi này.

Thế nhưng, khi cô ta đẩy ngã tấm bảng dẫn đường đầu tiên thì đã bị ngăn cản.

Là Thương Ưc. Anh ăn vận chỉnh chu nghiêm túc xuất hiện kịp thời, níu tay Thương Ngữ lại, vừa lặng lẽ đẩy cho Kì Ngọc đứng cạnh đó, cảnh cáo cô ta im miệng lại bằng ánh mắt sắc bén, vừa nói với quan khách bằng giọng trầm trầm: "Để các vị đợi lâu rồi!"

Sau câu nói đó, màn hình lớn trên sân khấu bỗng rực sáng, trong tiếng nhạc trỗi dậy, người dẫn chương trình lên sân khấu tuyên bố: "Buổi tiệc mừng bộ phim truyền hình 'Gió xuân mười dặm không bằng em' của truyền thông Thương Thịnh chính thức bắt đầu..."

Còn về việc cánh báo chí đã bị bịt miệng để giữ danh dự cho Thương Ngữ như thế nào, đối với Thương Thị mà nói, chẳng qua chỉ là vấn đề tiền bạc, Thương Ưc vẫn đủ sức lo liệu được.

"Thương Ngữ chắc là không dám lén Thương Ưc làm khó cô nữa, chuyện này dừng tại đây thôi. Nếu cô vẫn còn chưa cam tâm", Cố Nam Đình rút tờ báo trong tay cô ra, trịnh trọng ném ra hai chữ, "Để tôi."

"Anh?" Trình Tiêu cười lạnh, "Vì một người lạ như tôi mà trở thành kẻ thù với Thương gia vốn là bạn của anh?"

Cố Nam Đình chăm chú nhìn vào mắt cô, tỏ vẻ nghiêm túc, "Nếu cần Thương Ngữ xin lỗi, và cả Thương Thị nữa, cô hãy nói tôi biết."

Trình Tiêu nhìn anh bằng ánh mắt áp bức, "Tại sao anh phải giúp tôi?"

Về mặt Cố Nam Đình bình thản: "Vì tôi đã tận mắt chứng kiến cô chịu tủ nhục."

"Cứ tưởng vì tôi thực sự giống bạn gái cũ của anh chứ." Trình Tiêu hừ một tiếng, "Chút chuyện vặt đó mà cũng xem là âm ỨC thì chuyện phải ẨM

ức trên đời này quá nhiều." Cô nói xong chìa tay ra, giọng lạnh lùng, "Trả điện thoại cho tôi."

Cố Nam Đình móc trong túi ra điện thoại của cô, đặt trong lòng bàn tay: "Nếu tôi nói phải thì sao?"

Là gì? Bạn gái cũ? Trình Tiêu và anh nhìn nhau.

Vẻ mặt Cố Nam Đình không tiết lộ quá nhiều cảm xúc, nhưng ánh mắt anh vô cùng chăm chú. Hai người rõ ràng cách nhau một khoảng, nhưng Trình Tiêu lại cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh phả lên mặt cô, nhanh chóng lan ra đến tận cổ và tai.

Cô lại đỏ mặt một cách khó hiểu!!! Sau mấy lần quyết đấu, cuối cùng đến lượt Trình Tiêu hoảng loạn tháo chạy, cô né tránh: "Tôi quá xinh đẹp, người bình thường không có vinh hạnh đó đâu!"

Như nhìn thấu tâm tư của cô, Cố Nam Đình không đeo đẳng vấn đề này nữa, chỉ nói với vẻ tán thành: "Cũng có lý vài phần." Sau đó anh đặt điện thoại vào tay cô, "Cùng ăn bữa sáng chứ?"

Trình Tiêu nhìn sữa bò, cháo ngô và bánh trứng cô thích ăn nhất trên bàn, cố ý bảo: "Buổi sáng tôi quen uống café."

Ánh mắt Cố Nam Đình không vui, giọng trầm trầm: "Uống café là thói quen xấu."

"Ít nhất thì có thể tránh được bệnh Alzheimer của người già." Trình Tiêu nói xong đi thẳng ra cửa, xem như từ chối lời mời của anh.

Phòng tránh bệnh Alzheimer? Hơi sớm thì phải! Cố Nam Đình đặt ly nước xuống, vì hơi mạnh quá nên chiếc ly sứ va chạm với bàn phát ra âm thanh trong trẻo, anh hỏi vẻ không vui: "Cô định mặc thế kia mà ra ngoài hả?"

Trình Tiêu đã ra tới cửa, mang giày cao gót vào: "Anh nghĩ tôi sẽ quan tâm sao?"

Không sai, cô chưa từng quan tâm tới ánh mắt của kẻ khác. Nhưng anh không cho phép cô mặc như thế ra ngoài "vẫy gọi".

Cố Nam Đình lấy áo vest vắt trên ghế lên, đưa cho cô, nói bằng giọng ra lệnh: "Mặc vào."

Trình Tiêu cũng không cầm, tự đẩy cửa ra ngoài, sau đó lại thò đầu vào trong chê bai: "Toàn mùi đàn ông, không thích." Sau đó "rầm" một tiếng, đóng sập cửa lại.

Cô cứ thế mặc bộ lễ phục bị xé rách, với mái tóc rối bù xù mà bỏ đi, bỏ lại Cố Nam Đình cầm áo vest đưa lên mũi ngửi như bị thần kinh, như muốn tìm kiếm mùi đàn ông mà cô nói.

Khiến bản thân thê thảm như vậy, đương nhiên là Trình Tiêu sẽ không về nhà dọa lão Trình, cô quyết định đi tìm Hạ Chí trước, hỏi xem cô Hạ tại sao lại đẩy cô lúc đó say khướt cho Cố Nam Đình, khiến cô gặp phải tình cảnh xấu hổ này. Kết quả là chuyện xấu hổ chưa kết thúc ở đó, Trình Tiêu lại chạm mặt Phi Diệu gần như suốt đêm không về ngay dưới tòa nhà của Cố Nam Đình.

Không phải là đi ngang qua. Lẽ nào, anh ta và Cố Nam Đình là hàng xóm?

Bỗng dưng ấn tượng với Cố Nam Đình tệ thêm vài phần. Cho dù Trình Tiêu biết rõ sự tức giận này là vô lý nhưng nhìn thấy bộ dạng "em đợi anh lâu rồi hả?" của Phi Diệu, cô căn bản không kiềm chế nổi.

Phi Diệu xuống xe, đi thẳng đến chỗ Trình Tiêu.

Trình Tiêu hít thở thật sâu: "Đừng hiểu lầm, tôi không phải đợi anh."

Sáng sớm cô đã xuất hiện dưới tòa nhà của anh ta, trên người vẫn mặc bộ lễ phục hôm qua mà chưa thay ra, bảo là không đợi anh ta thì làm sao tin được?

Ánh mắt Phỉ Diệu thoáng vẻ đắc ý, Trình Tiêu đã nhìn thấy, nhưng cô không có ý giải thích nữa.

Phỉ Diệu nắm lấy tay cô: "Anh biết là anh có lỗi trước, em cũng đã hạ giận rồi, từ từ tha lỗi cho anh được không? Chúng ta làm lại từ đầu, anh thề..."

Trình Tiêu không muốn nghe nữa. Cô vận hết sức lực, gần như là thô lỗ, giằng ra khỏi gọng kìm của Phỉ Diệu: "Trước đây tôi cứ tưởng chuyện kinh khủng nhất thế gian là một người hứa hẹn yêu bạn mãi mãi, mà ngay cả chào hỏi cũng không nói, đã dễ dàng từ bỏ bạn. Bây giờ tôi cảm thấy, chuyện thay lòng và bỏ rơi đều không phải chuyện đáng hổ thẹn nhất, mà hành vi phản bội người ta rồi còn định dùng lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ người ta làm kẻ dưng phòng như anh mới là kinh khủng nhất."

Cô xưa nay rất sắc sảo, nhưng chưa từng chỉ trích anh ta với lời lẽ gay gắt như bây giờ. Trong lòng Phỉ Diệu có phần không chấp nhận được, nhưng có lẽ là thực sự muốn níu kéo gì đó nên anh ta đã hạ thấp bản thân: "Trình Tiêu, người anh yêu là em, còn với Thương Ngữ chẳng qua là đóng kịch thôi."

Trình Tiêu cười: "Kịch trong lòng anh đúng là phong phú. Tiếc rằng tôi đã xem mọi vở kịch của anh là thật. Phỉ Diệu, chúng ta xong rồi, ngay cả là bạn bè cũng không cần thiết nữa."

Với tính cách của cô, chuyện đã quyết định rồi thì rất khó hồi tâm chuyển ý. Nếu đã thế, Phỉ Diệu nhìn chằm chằm bộ lễ phục bị xé rách và đầu tóc rũ rượi của cô, cũng cười: "Có phải tôi nên mừng vì bản thân đã rút ra sớm, mới không bị cô cảm sùng?"

Đó từng là người đàn ông cô yêu, mà còn tưởng tượng về cô kinh khủng như vậy.

Trình Tiêu nói như cố ý chọc tức anh ta: "Chúc mừng anh cuối cùng đã phát hiện ra sừng trên đầu mình."

Chợt nghĩ lại, cảm thấy nhột nhèo quá. Đúng lúc cô bỏ đi, mặc kệ Phi Diệu, thì bỗng nghe có người gọi: "Trình Trình."

Trình Tiêu và Phi Diệu cùng lúc ngẩng đầu lên.

Cố Nam Đình ở cửa sổ tầng chín cao giọng gọi to: "Khuyên tai em rơi ở cạnh gối, đợi anh mang xuống cho."

Khuyên tai? Cạnh gối? Đó là tín hiệu cực kỳ mờ ám giữa nam và nữ.

Đương nhiên, người nghĩ đó là tín hiệu đều là những người có ý cả.

Chẳng hạn như, Phi Diệu.

Sau khi anh ta tự cho rằng mình đã hiểu rõ thì ánh mắt sa sầm xuống. Cảm giác tôn nghiêm của người đàn ông bị sỉ nhục dường như sẽ bùng phát trong tích tắc. Anh ta chỉ tay vào Trình Tiêu, giọng lạnh lẽo: "Trình Tiêu, tôi nhìn lầm cô rồi."

Là một sự hiểu lầm có thể giải thích, nhưng Trình Tiêu lại chẳng buồn nói nhiều: "Bây giờ nhận ra cũng chưa muộn." Xem như mặc nhận.

Phi Diệu tức đến nỗi không nói được câu nào, bỏ lại cô, anh ta đi thẳng vào trong tòa nhà.

Khi Cố Nam Đình đi xuống, trên tay không có khuyên tai nào cả, chỉ có một chiếc áo vest sạch sẽ mà anh chưa từng mặc.

Trình Tiêu cũng không đợi anh, lúc đó cô đã lên một chiếc taxi, đi xa rồi.

Cố Nam Đình gọi điện hỏi: "Làm sao trả khuyen tai lai cho co?"

Anh đã cầm điện thoại của cô cả buổi sáng, biết số của cô cũng chẳng lạ kỳ. Trình Tiêu lặng thinh một lúc, "Tôi không bấm lỗ tai!"

Cố Nam Đình cũng không giấu giếm, thẳng thắn nói: "Tôi cố ý, giúp anh ta cắt đứt ham muốn cuối cùng!"

Trình Tiêu nghiêng rằng: "Cố Nam Đình, hãy đợi đấy!"

Cố Nam Đình tâm trạng vui vẻ trả lời cô: "Tôi sẽ đợi cô, Trình Tiêu."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 8

Cùng lúc đó, tại nhà họ Thương, Thương Ngữ giam mình trong phòng suốt một đêm lúc này mắt sưng đỏ, đứng trong thư phòng.

Thương Ưc mặc sơ mi đen vắt chéo chân, ngồi dựa trên chiếc ghế xoay thoải mái, vẻ trách móc trong ánh mắt chưa hết, "Trước đây em cứng đầu thế nào anh cũng có thể nhường nhịn, xem như chưa xảy ra. Phỉ Diệu là người thế nào, chắc trong lòng em đã biết, nếu còn qua lại với hắn thì đừng trách anh không khách sáo."

Nhắc đến Phỉ Diệu, nước mắt của Thương Ngữ lại dâng lên, cô ta tức tối: "Em sẽ không tha cho hắn, và cả Trình Tiêu kia nữa!"

"Không tha cho hắn?" Vẻ mặt Thương Ưc lạnh lùng, cơn giận trong mắt ngùn ngụt, "Em còn muốn làm gì? Lẽ nào bắt anh phải dùng sức mạnh của Thương Thị để đối phó với một tên chụp ảnh nhãi nhép? Hắn có xứng không? Bản thân nhìn người sai lầm, bị thứ gọi là tình yêu làm mù mắt đầu óc mà còn trách người ta lừa gạt em?"

Thương Ngữ không phục, "Nhưng cô ả kia đã đánh em!"

Giọng Thương Ưc càng lạnh thêm: "Không phải là do ly café của em gây họa hả? Anh còn chưa kịp cảm ơn cô ấy đã thay anh giáo huấn em đấy!"

"Anh!"

"Đừng gọi anh nữa!"

Thương Ngữ không nhìn được, bật khóc, "Em là em gái anh, mà anh nữ nhìn em bị người ta bắt nạt hay sao?"

"Bắt nạt được em cũng là người lợi hại!" Thương Ưc chỉ muốn cho cô ta một cái tát để đừng gây chuyện nữa, "Chuyện này chấm dứt ở đây, em mà dám gây sự nữa, xem anh có còn bảo vệ em không!"

"Anh!"

"Hay là em nghĩ bây giờ anh nên đưa em đến chỗ Trình Tiêu xin lỗi?"

Thương Ngữ nhìn Thương Ưc với vẻ khó tin: "Cô ta dựa vào đâu?"

Ánh mắt Thương Ưc sắc bén, "Dựa vào anh Nam Đình của em đã bảo vệ cô ấy!" Là huynh đệ bao năm, lần duy nhất Cố Nam Đình mở miệng, anh ta không thể không nể mặt. Huống hồ em gái anh ta tính khí thế nào, anh ta đã quá rõ.

Khi Thương Ngữ lau nước mắt, bỏ đi rồi, Thương Ưc day huyệt thái dương. Đối với cô em gái từ nhỏ đã được cha mẹ cưng chiều, bướng bỉnh thành tật này, anh ta thực sự rất đau đầu. Đương nhiên là có thể cưng chiều cô ta, Thương gia có khả năng đó, nhưng Thương Ưc không mong muốn Thương Ngữ ngoài việc dựa dẫm vào gia đình và ngoại hình của mình ra thì chẳng còn ưu điểm nào khác.

Con gái phải đáng yêu mới được yêu, được trân trọng. Vì suy nghĩ cho hạnh phúc sau này của em gái, Thương Ưc cảm thấy không thể để mặc cô ta làm càn nữa. Còn về hành động của Trình Tiêu trước mặt mọi người, vì sự bảo vệ của Cố Nam Đình, Thương Ưc phải tha thứ cho cô. Thậm chí đối với mọi hành vi của Thương Ngữ, anh ta còn cảm thấy có lỗi.

Tối qua hai người gặp nhau, Cố Nam Đình đã bày tỏ trước: "Xin lỗi, tôi không thể để Tiểu Ngữ trả lại cái tát đó."

Đối với việc anh ngăn cản phản ứng trả đòn của Thương Ngữ, Thương Ước nghĩ là, "Tôi không biết cậu đã có bạn gái rồi, mà còn là bạn gái cũ của Phi Diệu."

Cố Nam Đình nói thật: "Bây giờ vẫn chưa phải. Cô ấy mới gặp tôi mấy lần thôi."

Thương Ước hơi nhú mày, "Ý cậu là cậu đã quen biết người ta từ lâu, yêu đơn phương cô ấy?"

Không phải ý như anh ta hiểu. Nhưng Cố Nam Đình vẫn chưa nghĩ ra làm sao giải thích với Thương Ước về trạng thái kỳ lạ như vừa trải qua bảy năm thanh xuân lẫn lộn nửa mà anh đang gặp phải, mà anh lúc này đang là trạng thái nhắm chắc vào Trình Tiêu sau bảy năm đó. Anh đành thừa nhận: "Phải."

"Phải à?" Thương Ước cười, "Uống công tôi tưởng cậu không gần nữ sắc."

Cố Nam Đình đấm bạn một cái, có vẻ ngại ngùng, "Tôi có phải hòa thượng đâu, thích con gái thì có tới nỗi chuyện bé xé ra to như vậy không?"

Đó là cuộc trò chuyện của họ trong phòng nghỉ ở khách sạn ven sông sau buổi tiệc mừng đó. Lúc sau, họ chào từ biệt, ai về nhà nấy. Giữa đường, Cố Nam Đình gọi điện, Thương Ước liền lái xe chạy qua.

Hóa ra, Cố Nam Đình gặp Trình Tiêu, Hạ Chí và Cà Phê từ KTV ra. (KTV là quán karaoke)

Khi Cố Nam Đình định dìu Trình Tiêu say khướt lên xe, như hồi phục ý thức, cô vừa rời khỏi tay Hạ Chí liền trở nên không an phận, ra sức chống

cự không cho người khác chạm vào như gặp phải phượng lưu manh, trong lúc giằng co đã hươ tay, đánh vào mặt Cố Nam Đình.

Hạ Chí giật thót mình, chỉ sợ Cố Nam Đình nổi giận, cô vội vàng kéo tay Trình Tiêu, "Tổ tông ơi, cậu bớt giùm tớ với, một mình tớ không khiêng nổi cậu và Cà Phê đâu. Còn quậy phá thì bán cậu luôn đó!" Sau đó liền quay sang xin lỗi Cố Nam Đình.

Nhưng không cần nữa. Cố Nam Đình vốn không để ý đến, kéo Trình Tiêu đang đứng không vững vào lòng anh, thì thầm vào tai cô: "Là tôi, Cố Nam Đình!"

Lúc Thương Ước tới thì vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh đó. Tình yêu của người đàn ông bộc lộ rất rõ, không thể nghi ngờ. Thế nên khi Cố Nam Đình chỉ vào người đàn ông đang ngồi bên vệ đường và cô gái đang chạy tới, nói: "Giúp tôi, đưa họ về", anh ta đã không từ chối.

Sau đó, Cố Nam Đình lại gọi anh ta, nhấn mạnh như đang dặn dò: "Cô ấy tên Hạ Chí."

Hạ Chí? Thương Ước nhìn cô gái đang gắng sức đỡ người đàn ông đang say túy lúy kia lên, thầm nghĩ: Cô ta tên Lập Thu thì cũng đâu liên quan gì tới tôi.

Dường như thấu hiểu tâm tư của bạn, Cố Nam Đình lập tức bổ sung: "Nhớ kỹ." Rồi quay sang bảo Hạ Chí, "Trình Tiêu tôi đưa về, Thương Ước đưa hai bạn về. Anh ấy là bạn tôi, có thể tin tưởng."

Hạ Chí nghe thế lập tức vứt Cà Phê lại, lao tới ngăn Cố Nam Đình không cho anh lên xe, bỏ ngay về khách sạn trước đó, nói với khí thế bùng bùng: "Tại sao tôi phải tin anh? Tôi phải đưa Cà Phê và cậu ấy cùng đi, nếu không thì cho cậu ấy xuống xe ngay."

Thương Ước nghe thế cũng cảm thấy không đáng giùm Cố Nam Đình. Kết quả là anh chàng bị nghi ngờ có âm mưu lại tỏ ra bình tĩnh, lấy điện thoại ra đưa cho Hạ Chí, "Cô lưu số điện thoại lại."

Hạ Chí làm theo.

Cố Nam Đình lập tức gọi vào số cô, reo hai tiếng rồi cúp máy, "Lúc nào cũng có thể gọi tôi."

Thấy Hạ Chí đứng im, Thương Ước kịp thời giải vây giúp Cố Nam Đình, anh ta bước tới dìu Cà Phê, cao giọng gọi: "Giúp tôi một tay."

Một bên là Trình Tiêu, một bên là Cà Phê, vốn tưởng cô sẽ khó xử. Nào giờ, bàn tay Hạ Chí đặt trên cửa xe Porsche vẫn không buông ra, giọng kiên trì như ánh mắt cô, "Hoặc là để Cà Phê cùng lên xe anh, hoặc là tôi cùng cậu ấy đi, để bạn anh tùy nghi đưa Cà Phê đến khách sạn nào cũng được, chi phí tôi trả. Anh chọn đi."

Cà Phê là đàn ông, so với Trình Tiêu thì đương nhiên là an toàn hơn. Thương Ước trong tích tắc cảm thấy khâm phục sự kín kẽ trong tư duy logic của cô nàng, anh ta nhìn Cố Nam Đình, chờ xem anh phản ứng thế nào.

Hạ Chí bảy năm sau đối xử với anh không hề khách sáo, nhưng tuyệt đối không dám nói chuyện với anh như vậy. Cố Nam Đình nhú mày vẻ không vui, nhưng cuối cùng vẫn hiểu cho sự bảo vệ của cô đối với Trình Tiêu, anh im lặng một lúc rồi mới đưa bằng lái xe và giấy tờ xe giao cho cô nàng, "Để cô ấy trả lại cho tôi." Vẫn kiên quyết một mình đưa Trình Tiêu về.

Cà Phê lúc này lại nôn ọe, nôn xong còn gào thét: "Hạ Hạ, cho anh nước, anh muốn uống nước..."

Thương Ước dưới ánh mắt chăm chú của Cố Nam Đình đã ném Cà Phê lại bên đường, tỏ vẻ không lo cho tên ma men này.

Hạ Chí thấy Cà Phê ngã ngồi xuống đất thì đành lật xem giấy tờ xe, xác nhận trên bằng lái xe và giấy tờ xe đều cùng một cái tên, rồi lại đối chiếu với bằng số xe, mới chịu thỏa hiệp: "Tôi tin anh lần này. Nếu anh dám làm gì cậu ấy, Cố Nam Đình, thì chuyện này tôi không tha cho anh đâu." Sau đó chạy đi.

Thương Ước đưa cả hai về theo địa chỉ Hạ Chí cung cấp. Trên đường, anh ta nhìn qua kính chiếu hậu, người đàn ông uống say dựa vào vai cô gái, ngủ không biết trời trăng mây gió. Còn cô gái vừa trách mắng, "Còn dám khoác lác ngàn ly không say nữa, em sẽ bẻ gãy anh!", vừa khẹp lại vạt áo khoác cho Cà Phê.

Lời nói và sự thân mật đó khiến Thương Ước đương nhiên cho rằng họ là tình nhân.

Cuối cùng, trong đêm đó, Thương Ước vừa giúp đưa Cà Phê xuống xe thì Hạ Chí liền trở mặt, cô nói: "Tôi sẽ không tỏ ra cảm kích anh đâu, Thương tiên sinh! Tạm biệt, không bao giờ gặp lại!"

Buổi chiều, thư ký xin ý kiến Trình Hậu Thần, "Thưa Trình tổng, tổng giám đốc Thương Ước của Thương Thị đang ở quầy tiếp tân bên dưới, hỏi ngài có thời gian gặp anh ấy không. Anh ấy không hẹn trước."

"Thương Ước?" Trình Hậu Thần đang uống trà trong văn phòng, nhìn trợ lý đứng bên cạnh.

Trợ lý lập tức nói: "Chúng ta và Thương Thị không có quan hệ hợp tác."

Trình Hậu Thần trả lời thư ký, "Không gặp."

Thư ký do dự, "Anh ấy nói đến xin lỗi ngài, vì chuyện của Trình tiểu thư."

Trình Hậu Thần không ngược lên, "Thế thì bảo cậu ta đi tìm Trình tiểu thư, đến làm phiền cha của Trình tiểu thư làm gì." Đến khi thư ký ra ngoài rồi, ông mới gọi cho Trình Tiêu, "Tối qua có phải con lại gây họa không? Cả đêm không về, dấy vào họ Thương kia hả? Người ta bây giờ đến tìm bố xin lỗi, bố có nên chấp nhận không?"

Lại đi tìm lão Trình để xin lỗi sao?! Có cần phải làm to chuyện thế không? Là vì Cố Nam Đình?

Do bất ngờ, Trình Tiêu cười nói: "Đường đường là Trình tổng mà để người ta cảm thấy mất mặt thế sao, bố cứ chấp nhận đi."

Trình Hậu Thần có vẻ không vui, "Bố còn không biết là chuyện gì, làm sao chỉ nghe người ta nói mà đã tùy tiện chấp nhận? Lỡ con gái yêu của bố thua thiệt thì sao?"

Trình Tiêu khen ngợi: "Bố làm đúng lắm!"

Khi chắc chắn con gái không việc gì, Trình Hậu Thần đã yên tâm hơn, ông nói: "Cứ đi chơi đi, bên này bố đang bận."

Trình Tiêu ngênh ngang hỏi: "Bạn gì cơ, hẹn hò?"

Trình Hậu Thần quả trách: "Cút đi!"

Đợi cô cúp máy xong, Hạ Chí liền ném giấy tờ của Cố Nam Đình sang, "Nếu cậu đã bình an vô sự thì trả cho người ta đi. Nhưng tớ cảm thấy cậu nên nói gì với tớ, tối qua hai người..."

Tình hình tối qua Trình Tiêu đã biết, cô không có ý truy cứu tại sao Cố Nam Đình lại xuất hiện trùng hợp như vậy, cô chỉ không rõ xuất phát từ tâm lý nào mà anh kiên trì đưa cô đi, đưa một người phụ nữ gần như xa lạ về nhà?

Trình Tiêu cầm giấy tờ của Cố Nam Đình, nói với Hạ Chí: "Tối qua cậu chỉ dựa vào hai thứ này mà vứt tớ cho một kẻ xa lạ hả?"

Hạ Chí tỏ vẻ bức bối, đau khổ: "Cậu cà Cà Phê say khướt, tớ đã chuẩn bị tâm lý ngồi với hai người tới sáng rồi, anh ta xuất hiện trong lúc hoạn nạn, còn gọi bạn đến giúp đỡ, chẳng lẽ còn phải từ chối hay sao?"

"Cậu không sợ anh ta là kẻ lừa đảo, bán tớ đi mất hả?" Trình Tiêu gõ vào trán cô nàng, "Cô Hạ không phải người thông minh hay sao? Sao lại dễ dàng tin người đến thế?"

"Kẻ lừa đảo thì không giống, nhưng có ý đồ với cậu thì cơ bản là tớ đã có thể khẳng định. Cậu không thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu đâu, đúng là khiến tớ không nở phũ phàng. Cậu đã đánh vào mặt anh ta rồi, đánh vào mặt đó! Mà anh ta không giận dữ, ngược lại", Hạ Chí học theo giọng điệu của Cố Nam Đình: "Là tôi, Cố Nam Đình." Cô nàng cười gian xảo, "Tớ còn làm bóng đèn làm gì nữa? Hai người cẩn thận bị bức xạ thành yếu thần kinh đó."

Không phải "Tôi là Cố Nam Đình", mà là...

Cùng là năm chữ, trọng tâm và ý nghĩa của "là tôi" và "tôi là" hình như loáng thoáng có sự khác biệt.

Nhưng Trình Tiêu vẫn không có thiện cảm gì với anh.

"Nếu tớ đoán không sai thì tối qua anh ta rất có quy tắc, không làm gì cậu cả." Thế nên đối với vẻ khó chịu của Trình Tiêu đối với Cố Nam Đình, Hạ Chí rất khó hiểu, "Cậu mù từ lúc nào vậy? So với Phi Diệu thì niềm vui mới này rõ ràng là cực phẩm. Cho dù cậu không bị sét đánh với anh ta thì cũng nên lâu ngày sinh tình chứ."

Lâu ngày sinh tình? Trình Tiêu bó tay: "Thế thì phải cho tớ chút thời gian chứ." Sau đó cô nhìn Hạ Chí, "Ban nãy cậu nói là Thương Ước đưa cậu

và Cà Phê về hả?"

Trình Tiêu cười rất mờ ám, giống như tối qua Hạ Chí đã có chuyện gì đó không thể nói ra, "Để anh ta hiểu lầm cậu và Cà Phê sống chung thì liệu có làm cậu mất đi cơ hội tạm biệt đời độc thân không? Nghe nói là anh ta chưa có bạn gái đó."

Đến khi Trình Tiêu cầm giấy tờ của Cố Nam Đình về phòng để ngủ bù thì Hạ Chí mới sức tỉnh, rõ ràng là muốn truy hỏi chuyện tối qua của bạn, sao ngược lại giống như bản thân cô nàng có gì đó vậy?

Hạ Chí lẩm bẩm: "Thương Ưc anh ta có bạn gái hay không thì liên quan gì đến mình?"

Như nghe thấy tiếng gào thét của cô, Thương Ưc đang họp bỗng hắt hơi một cái.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 9

Trời đã tối lâu rồi mà trong phòng họp của Hàng không Trung Nam, đèn đuốc vẫn sáng choang.

Ba hệ thống lớn là vận hành, tu sửa, thị trường đã hoàn thành xong bản báo cáo kế hoạch công tác, đến khi trưởng phòng hệ thống cung ứng đã lên tiếng kết thúc mà Cố Nam Đình ngồi ở vị trí đầu chiếc bàn dài bên kia chỉ hơi cúi đầu, vẻ rất trầm tư.

Là trợ lý đại lý, Lâm Tử Kế xem sự trầm tư của anh là sự bất mãn khi thành tích quý I sụt giảm, anh ta giải thích: "Cố tổng, quý đầu tiên là quý thấp điểm của hàng không, thành tích sụt giảm khá lớn là hiện tượng bình thường, theo truyền thống mọi năm, quý II sẽ khôi phục lại, còn phòng thị trường cũng đã sắp xếp theo chiết khấu giá vé và thị trường trong thời kỳ từ thấp điểm chuyển sang cao điểm rồi."

Lâm Tử Kế nói đúng, trong ngành đã có phân tích số liệu tương ứng, chứng minh quý IV và quý I là mùa thấp điểm của hàng không, tỷ lệ tổn thất trong thời gian này rất lớn. Nhưng...

Cố Nam Đình ngược lên, vẻ mặt bình tĩnh: "Năm nay do giá dầu giảm và kỳ nghỉ tết kéo dài mà nguồn du khách rõ ràng tăng nhẹ. Theo tôi được biết, quý IV năm ngoái và quý I năm nay của Hải Hàng đã có lợi nhuận. So ra thì Hàng không Trung Nam lại kinh doanh thua lỗ, còn có thể nói là do "thời kỳ thấp điểm cao điểm" trong truyền thống tạo ra hay sao?"

Lâm Tử Kế và bốn vị phụ trách bốn hệ thống lớn đều sửng người.

Cố Nam Đình lại cười: "Đương nhiên là sức vận hành của chúng ta cũng không chiếm ưu thế. Cho dù thị trường hàng không trong nước căn bản là đã cung vượt quá cầu, nhưng do chịu ảnh hưởng của nguồn du khách phong phú, chúng ta vẫn thiếu máy bay."

Điều lo ngại của phụ trách phòng thị trường là: "Mua máy bay tốn một khoản rất lớn. Hơn nữa nếu đặt máy bay mới, muốn có ngay cũng không phải chuyện dễ."

Lâm Tử Kế bổ sung, "Nghe nói Hải Hàng đặt mua máy bay 737-800 truyền thống, cũng chỉ có thể xếp hàng đợi thôi."

Cố Nam Đình đã tìm hiểu vấn đề này từ lâu: "Thị trường hàng không trong nước đúng là đã xuất hiện hiện tượng thặng dư của tổng lượng và kết cấu, nhưng những công ty hàng không mới nổi lên và cả những công ty như chúng ta đã cạnh tranh vì nghề nghiệp tương xứng bình thường, tăng chất lượng phục vụ, những công ty chiếm lĩnh đường bay mới vẫn thiếu máy bay. Điều này cũng là cơ hội đối với bên chế tạo máy bay, họ sẽ không ngừng nâng cao sản lượng, để các công ty hàng không có được máy bay càng sớm càng tốt. Còn về giấy phép bay, cho dù phải đợi đến mấy thì cũng phải xếp hàng. Nếu không, đợi người khác nhân lúc giá dầu sụt giảm, hoặc nâng cao sức mạnh đầu tư trong thời kỳ hoàng kim thì chúng ta sẽ mất đi sức cạnh tranh."

Đây là lần đầu từ sau khi nhậm chức phó tổng, Cố Nam Đình nhắm vào cuộc họp mở rộng về phát triển công ty, anh chất vấn về thành tích quý đầu của Hải Hàng và hiện tượng kinh doanh sa sút truyền thống trong các quý thấp điểm, rồi tiếp tục đề ra phương hướng phát triển sau này "gia tăng phục vụ mới, chiếm lĩnh đường bay mới, mua các máy bay mới, đề cao sức cạnh tranh", khiến cho các giám đốc có mặt ở đó không tài nào phản bác.

Cuối cùng, Cố Nam Đình lại nói: "Giá dầu sệt giảm khiến mặt bằng giá vé khó mà cải thiện trong thời gian ngắn, nhưng chúng ta không thể vì giá vé rẻ mà hạ thấp chất lượng phục vụ, chẳng hạn như các vật dụng trên máy bay, thức ăn nước uống, phải là trọng tâm cải thiện trong thời gian gần nhất."

Tục ngữ nói: Lãnh đạo hể lên tiếng thì cấp dưới phải chạy gầy cả chân. Sau khi cuộc họp kết thúc, hệ thống vận hành ngày đêm làm bản kế hoạch huấn luyện để nâng cao chất lượng trên máy bay và cả dưới mặt đất. Hệ thống tu sửa cũng bắt đầu chuẩn bị cho việc mua máy bay mới và chiếm lĩnh đường bay mới, thảo luận để duy trì những việc này. Hệ thống thị trường càng không dám chậm trễ, trung tâm quảng cáo lập tức hành động để đảm bảo quý thứ 2 và 3 sẽ có quảng cáo phối hợp đúng lúc. Bận rộn nhất không ai bằng chính là hệ thống cung ứng, vì Cố Nam Đình cố ý nhấn mạnh việc cải thiện vật dụng trên máy bay và thức ăn nước uống, hơn nữa sau cuộc họp, anh còn đích thân đến trung tâm thực phẩm, ném thử những món cung cấp cho du khách.

Quả nhiên đúng như Trình Tiêu nói, thức ăn trên máy bay quả là khó nuốt. Cố Nam Đình từ lần ném thử đầu tiên, sắc mặt đã thay đổi.

Giám đốc trung tâm ẩm thực thấy anh cau mày thì lau mồ hôi: "Cố tổng, hiện giờ giá vé rất rẻ, có công ty thậm chí còn hủy việc cung ứng thức ăn miễn phí."

Ngụ ý của anh ta là hàng không Trung Nam cung cấp miễn phí thức ăn đã là rất tốt rồi, làm sao có thể quan tâm đến chất lượng thức ăn. Nhưng anh ta quên mất, dù giá vé giảm, lợi nhuận công ty thấp, nhưng dự toán chi phí hàng tháng, quý, năm cho trung tâm không hề thiếu một xu nào.

Quả nhiên anh ta vừa nói xong, Cố Nam Đình vốn dĩ chỉ sa sầm mặt đã không thể giữ im lặng, nghiêm khắc nói: "Nếu vẫn cung cấp thức ăn thì phải đảm bảo chất lượng. So với việc làm qua loa thì chi bằng hủy bỏ việc

cung cấp thức ăn, để giá vé có thể điều chỉnh thấp hơn nữa, có lợi cho du khách hơn. Ngoài ra," ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn giám đốc trung tâm ẩm thực: "Khách hàng bỏ tiền ra mua vé, ngoài việc đó là lựa chọn phương tiện giao thông ra, thì còn là lựa chọn về chất lượng phục vụ, mà thức ăn là một phần của phục vụ, không hoàn toàn là miễn phí."

Anh nói xong liền bỏ đi, để lại giám đốc trung tâm ẩm thực đổ mồ hôi hột đau khổ trong phòng làm việc.

Lâm Tử Kế thấy không nỡ, nhưng vẫn phải nói: "Lông dê mọc trên người dê, ngay cả du khách cũng biết trong giá vé đã bao gồm thức ăn nước uống, làm sao anh có thể nói là miễn phí được." Anh ta thở dài: "Tranh thủ thời gian mà cải thiện đi, để Cố tổng nhìn thấy thành quả trong thời gian ngắn nhất."

Sáng hôm sau, Lâm Tử Kế đưa bản kế hoạch tuyển dụng trong năm mà phòng nhân sự hoạch định đến văn phòng phó tổng giám đốc.

Gần đến lúc tốt nghiệp, đó là mùa tuyển dụng, Cố Nam Đình không có ý kiến gì khác, chỉ tăng thêm hai chức vụ khi phê duyệt:

Trợ lý phó tổng, và cả phi công.

Đối với trợ lý phó tổng tuyển từ ngoài vào, rõ ràng là không nhanh bằng việc đề bạt từ trong công ty, nhưng anh quyết định như vậy tức là không hài lòng với nhân sự do phòng nhân sự đề cử, Lâm Tử Kế không dám nghi ngờ gì, chỉ nói: "Tôi sẽ thông báo với phòng nhân sự."

Còn về phi công, anh ta nghĩ ngợi rồi nhắc: "Căn cứ theo kế hoạch tuyển dụng, học viên mà trước đây công ty chọn đã đưa đến trường Hàng không ở thành phố A, năm nay học xong quay trở lại công ty để được huấn luyện có cả thầy sáu người." Sau đó đưa ra một bản tài liệu: "Đây là hồ sơ của sáu học viên đó."

Cố Nam Đình lật xem trang danh sách, ánh mắt lướt qua sáu cái tên hoàn toàn xa lạ, viết số lượng tuyển phi công lên bản kế hoạch - 1 người.

Để đảm bảo cho tổ chất của tổ bay, công ty hàng không ngoài việc tiếp nhận các phi công tốt nghiệp từ các trường hàng không theo kế hoạch tuyển dụng, công khai tuyển cũng là một trong những cách chiêu mộ nhân tài. Trong tình hình này, đối tượng được tuyển thường là các phi công quân sự chuyển sang dân sự. Họ đã từng lái máy bay chiến đấu, kỹ thuật bay rất vững.

Lâm Tử Kế tưởng rằng Cố Nam Đình nói về ý này mà bỏ qua ý nghĩa của việc phê chuẩn "1 người", không nói gì nữa.

Trình Tiêu lúc này đã lấy được chứng nhận từ Cục Hàng không, bắt đầu tiến hành học bay bổ sung theo đại cương của khóa học. Đến khi thông qua kỳ thi thực hành bay, đổi bằng lái nước ngoài thành chứng chỉ trong nước, còn phải tiến hành huấn luyện lại, thì mới có thể trở thành phi công dân dụng. Còn về việc tiến hành huấn luyện ở công ty hàng không nào thì phải xem cô sẽ là "hoa rơi" vào đâu.

Trình Tiêu thuộc về một trong số ít người học bay tự túc. So với những người thông qua tuyển dụng mới trở thành phi công thì rõ ràng cô mạo hiểm hơn hẳn, một khi không có đơn vị nào tiếp nhận thì sẽ rất khó xử. Nhưng Hạ Chí chưa từng lo vấn đề tìm việc của cô, "Căn cứ vào hồ sơ, hàng không Trung Nam mỗi ba năm sẽ có một đợt tuyển dụng quy mô lớn, năm nay đúng vào kỳ ba năm đó, nếu không có sự cố thì công ty họ sẽ sớm đăng thông tin tuyển dụng, sao, có muốn cùng nộp hồ sơ với tớ thử không?

Trình Tiêu lại nói: "Với việc cậu ném tớ đã say khướt cho một người xa lạ, tớ từ chối làm việc cùng công ty với cậu."

"Người lạ gì chứ? Đó rõ ràng là hắc mã có thể gánh vác tương lai của cậu mà? Cậu còn không cảm ơn tớ đã tạo cơ hội riêng cho hai người nữa."

Hạ Chí bắt đầu mở mô thức sỉ nhục cô, "Quân tử không làm chuyện xằng bậy bây giờ rất hiếm có trên đời, làm sao cậu có thể xem như không nhìn thấy được?"

Trình Tiêu rõ ràng không tán thành lời nhận xét của cô nàng về Cố Nam Đình: "Cậu có mắt trời hả, sao biết anh ta không làm điều gì xằng bậy?"

Hạ Chí hưng phấn như thu hoạch được một thông tin quan trọng: "Anh ta làm gì bậy bạ với cậu hả? Cậu cứ thế đồng ý, hay là chém gãy tay anh ta?"

Trình Tiêu đánh cô nàng một cái: "Tớ không bị gì làm cậu thất vọng lắm hả? Con thuyền tình bạn của chúng ta có phải lại sắp lật lắn nữa không?"

Hạ Chí tỏ vẻ tiếc nuối: "Con thuyền tình bạn có lật hay không là chuyện nhỏ, con thuyền tình yêu căng buồm ra khơi mới là đúng đắn."

Trình Tiêu chuyển đề tài, trừng mắt nhìn bạn, "Cậu định dụ dỗ Cà Phê xong bỏ rơi anh ấy hả?"

Hạ Chí cũng không để tâm lời nhạo báng của cô, ngược lại còn hòa theo: "Hai bọn mình cùng đá nhau mới là bình thường."

Lúc này, Cà Phê đang ngủ trong phòng đi vào phòng khách, "Sao anh thấy cuộc đời mình cùng lên con thuyền tình bạn với hai em là chuyện rất đau khổ vậy?"

Khi thông tin tuyển dụng của Hàng không Trung Nam được công bố trên mạng, Hạ Chí định lén lút gửi cả hồ sơ của Trình Tiêu đến, kết quả là Trình Tiêu đã cảnh cáo trước như nhìn thấu tâm tư của bạn: "Không làm gì xấu xa thì còn có thể làm bạn thân."

Hạ Chí biết rõ tính khí cô nên không dám manh động, chỉ dụ dỗ: "Nghe nói cơ trưởng của Hàng không Trung Nam rất đẹp trai đó."

Trình Tiêu rất kiên quyết: "Lão Trình đã chỉ đích danh Hải Hàng, tớ không cần phải vì mấy người đàn ông không liên quan mà làm trái ý ông."

Hạ Chí bĩu môi: "Nghe lời bố nuôi như thế, bây giờ cậu nên lấy chồng được rồi đó."

Trình Tiêu cũng không tức giận, chỉ nói ngắn gọn: "Giờ thì chưa có người nào, nếu không thì lúc nào cũng có thể đăng ký kết hôn."

Hạ Chí mắt sáng lên: "Cố tiên sinh không phải người sao?"

Nhìn kìa, bạn thân chính là kỳ thị chuyện chung thân đại sự của cô! Trình Tiêu nói dứt khoát: "Anh ta không tính." Đồng thời nói với Hạ Chí rằng Cố Nam Đình làm việc ở Hàng không Trung Nam, chỉ sợ vị đó càngra sức mời mọc, dụ dỗ cô đến đó làm việc.

Quãng thời gian tiếp theo, Trình Tiêu tiếp tục tiến hành tập huấn theo đại cương chương trình học của Cục hàng không, chuẩn bị cho kỳ thi thực hành bay sẽ tới ngay sau đó. Trong thời gian đó bị mẹ cô là Tiêu Phi gọi đến một lần, tiện thể thông báo lại tình hình độc thân của lão Trình. Tiêu Phi tỏ thái độ 'chuyện của ông ta không liên quan đến mẹ. Không có ông ta, bà đây vẫn sống tốt như xưa'. Trình Tiêu thấy bà xinh đẹp rạng ngời, vẫn quyến rũ như xưa thì yên tâm bận việc của mình.

Khi biết Hạ Chí to gan đến ứng tuyển chức trợ lý phó tổng của hàng không Trung Nam, còn thông báo đã qua được vòng thi viết đầu tiên, Trình Tiêu ngần ra một lúc mới nói: "Cứ như thử thách cực hạn vậy, sống một cách rất kích thích."

Hạ Chí như nhảy lên bên kia đầu dây, "Cậu nói cho rõ xem, đang kỳ thị IQ của tớ hả?"

Trình Tiêu hỏi bạn với vẻ cực kỳ nghiêm túc: "Cậu có chắc là cậu ứng phó nổi vị trí đó không?"

Như chọc vào điểm chí mạng của Hạ Chí, cô nàng nghĩ ngợi rồi nói: "Lỡ như tớ không thể thắng nổi thì bảo Cà Phê tiếp nhận."

"Tiếp nhận? Cậu xem Cà Phê là con trai cậu hả?" Trình Tiêu câm nín, "Để Cà Phê nghe thấy thì sẽ đánh cậu chết."

Hạ Chí cười hề hề, "Tuần sau phỏng vấn, cậu đi với tớ."

Trình Tiêu từ chối rất nhanh gọn: "Tớ không rảnh, lần sau nhớ báo sớm."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 10

Công ty hàng không chiêu mộ nhân tài xưa nay luôn rầm rộ, dường như vị trí nào cũng có vẻ "cao xa". Đặc biệt là vị trí và nhân sự năm nay Hàng không Trung Nam tuyển dụng so ra nhiều hơn mọi năm, hồ sơ nộp nhiều tới mức phòng nhân sự hoa cả mắt, ngay cả trưởng phòng nhân sự cũng không kịp được lau mồ hôi trán: "Nếu tôi mù rồi thì có tính là bị thương tật do công việc gây ra không?"

Lâm Tử Kế tỏ thái độ như thật: "Tôi sẽ xin Cố tổng cho anh xem sao nhé?"

Trưởng phòng nhân sự khoát tay lia lịa: "Tôi cầm bát cơm của ai cũng sẽ bán mạng cho người đó, có mù mắt cũng là nên làm thôi."

Điện thoại của Lâm Tử Kế lúc này bỗng đổ chuông, anh ta nhìn thấy cái tên hiển thị trên đó thì cười nói: "Lỡ được thông qua thì sao." Sau đó nghe máy: "Cố tổng, ngài muốn xem hồ sơ của phi công? Vâng, bây giờ tôi sẽ bảo phòng nhân sự gửi sang."

Trưởng phòng nhân sự vừa lấy hồ sơ của phi công ra vừa nghi ngại: "Người mà Cố tổng nên quan tâm không phải là trợ lý của ngài hay sao?"

Lý giải của Lâm Tử Kế là: "Phi công là vua kỹ thuật, Cố tổng là một cơ trưởng dày dặn kinh nghiệm, đương nhiên sẽ đặc biệt quan tâm."

Trưởng phòng nhân sự lẩm bẩm một mình: "Biết sớm như vậy thì hồi xưa tôi đã học phi công rồi."

Năm nay, hàng không Trung Nam đã quản lý bốn khu vực trong nước, tuần đầu tiên sau khi Cố Nam Đình nhậm chức phó tổng đã đề xuất yêu cầu với trung tâm quản lý khu vực, bảo họ tiến hành điều chỉnh nhân sự giữa các khu vực, tiến hành hoán đổi nhân viên phục vụ, đảm bảo cho mỗi khu vực đều có những người mới đảm nhận công việc. Mà lần điều chỉnh này sẽ đưa vào danh sách quản lý nhân sự hàng năm.

Năm nay là năm đầu điều chỉnh, lại cùng lúc với đợt tuyển dụng, Lâm Tử Kế vừa phải phụ trách điều phối nhân viên, lại còn phải thẩm hạch kế hoạch đào tạo người mới mà trung tâm quản lý bay đề ra, bận đến chóng cả mặt.

Kỳ Ngọc lại đúng lúc này đến văn phòng anh ta, yêu cầu: "Trưởng phòng Lâm, em có thể tiếp tục ở lại tổng bộ nữa không?"

Theo quy định văn kiện mới phê duyệt gần đây nhất của Cố Nam Đình, việc điều chỉnh tiếp viên hàng không phải cố gắng suy xét đến việc gia đình nhân viên là dân bản địa. Vì một khi điều động thì một năm có đến bảy, tám tháng là ở đây. Người đã phục vụ ở tổng bộ quá hai năm, nhà lại không ở thành phố G như Kỳ Ngọc chắc là sẽ bị điều đi khu vực khác trước tiên.

Lâm Tử Kế cảm thấy khó xử: "Chắc là em nằm trong danh sách điều chỉnh đấy." Nhưng người sáng mắt đều nhận ra anh ta có ý với Kỳ Ngọc. Tiếc rằng, lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình.

Trước đây vì Lâm Tử Kế ở tầng lớp quản lý, trước mặt người khác thì Kỳ Ngọc cũng rất cung kính, lễ phép với anh ta, nhưng lại ngầm giả vờ không biết tâm ý của anh. Bây giờ, cô ta nói như đã thay đổi vẻ kiêu ngạo thường thấy: "Bấy lâu nay, sự quan tâm anh dành cho em, em đều biết cả,

nếu không thì người không có tâm cơ, cũng chẳng dựa dẫm được ai như em đã sớm bị người ta bắt nạt rồi. Bây giờ em rất lo, lỡ như bị đối đến khu vực lạ thì nhất thời không thích ứng được."

Lâm Tử Kế đương nhiên cũng không nỡ điều cô ta đi, nhưng nghĩ đến Cổ Nam Đình mới nhậm chức, anh không thể hứa hẹn ngay, "Danh sách điều chỉnh nhân viên vẫn chưa xác định lần cuối, anh sẽ xin với Cố tổng thử xem sao."

Kỳ Ngọc lại nghiêng người tới, tay như vô tình cố ý chạm vào Lâm Tử Kế, "Em cũng đã tới độ tuổi bị cha mẹ hỏi chuyện hôn nhân, thật sự không muốn phiêu dạt bên ngoài nữa. Nếu có thể, xin trưởng phòng Lâm hãy suy xét."

Ánh mắt Lâm Tử Kế trong tích tắc khóa chặt vào gương mặt cô ta, sau đó anh rút tay lại, "Anh biết rồi."

Kỳ Ngọc cười dịu dàng như nước, "Cảm ơn trưởng phòng Lâm", vẻ thỏa mãn hài lòng như đã được phê duyệt.

Đến khi cô ta đi rồi, Lâm Tử Kế mới day huyệt thái dương, nở nụ cười, mà là cười khổ. Thế nhưng, biết rõ cô ta có ý đồ chứ chẳng phải thật lòng, vậy mà tình yêu vẫn chiếm thế thượng phong, lúc đăng ký danh sách cho trung tâm quản lý khu vực, Lâm Tử Kế vẫn điền tên của Kỳ Ngọc vào mục của tổng bộ.

Lúc trình cho Cổ Nam Đình ký duyệt, dường như anh cũng không chú ý đến chi tiết này, ký tên ngay không hề chất vấn, sau đó anh hỏi: "Hồ sơ của phi công chỉ có bấy nhiêu?"

Lâm Tử Kế đã đặc biệt xác nhận lại với trưởng phòng nhân sự, mới trả lời anh: "Tất cả hồ sơ phi công nhận được đến ngày hôm nay đều đã gửi cho ngài rồi."

Không có Trình Tiêu. Thời gian thu nhận hồ sơ đã kéo dài hơn một tuần, mà cô vẫn không đến.

Cố Nam Đình ngược lên, nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ.

Lâm Tử Kế đợi một lúc mới hỏi: "Vòng thi viết tuyển trợ lý đã kết thúc, vòng phỏng vấn cuối cùng cần ngài..."

Cố Nam Đình bỗng sức nhớ ra gì đó, cắt ngang: "Có Kiều Kỳ Nặc không?"

Lại là Kiều Kỳ Nặc, Lâm Tử Kế trong tích tắc bỗng nảy sinh suy nghĩ phải đăng thông báo tìm người. Anh ta trả lời: "Không có. Ngài có cần xem hồ sơ của ba vị ứng cử viên không?"

Cũng không có, làm sao có thể? Họ đang bắt tay xử lý anh hay sao?

Cố Nam Đình im lặng một lúc, rồi khéo môi xuất hiện một nụ cười sâu xa bí ẩn, anh nói: "Không cần."

Vốn dĩ, anh chưa từng có bất kỳ nỗ lực gì, họ đều ở cạnh anh. Bây giờ lại...

Ánh mắt Cố Nam Đình nhìn vào bưu kiện chuyển phát nhanh có giấy tờ xe của anh trong đó do tiếp tân mới mang tới, quyết định cược một phen, cược rằng họ vẫn sẽ đến cạnh anh.

Khi các khu vực chuẩn bị tổng cựu nghênh tân, phòng nhân sự của hàng không Trung Nam đã chính thức thông báo thời gian thi phỏng vấn vòng hai. Khi biết hôm sau là phó tổng đích thân phỏng vấn mình, Hạ Chí ngay lập tức gọi điện cho Trình Tiêu, bảo cô giúp tham mưu.

Trình Tiêu lúc đó đang ở cạnh mẹ Tiêu Phi, cô đứng trước cửa sổ, tắm dưới ánh nắng chiều, "Cậu thi phỏng vấn dựa vào tài hoa chứ không phải

nhan sắc, có cần trình trọng vậy không?"

Suy nghĩ của Hạ Chí là: "Nói cho cùng, chúng ta đang sống trong thời đại nhan sắc, lỡ như vị phó tổng kia là thành viên hiệp hội nhan sắc, mà tớ lại đi so kè tài hoa với người khác thì tớ có ngốc quá không?"

"Bây giờ tương lai đều dựa vào nhan sắc quyết định hả? Thế với người nhan sắc hơn người, lại giỏi giang như tớ, thì tương lai chẳng phải quá rực rỡ hay sao?" Cười đùa xong, Trình Tiêu đề nghị nghiêm túc: "Phó tổng ở vị trí cao như vậy chắc là không nông cạn thế đâu, cậu chỉ cần tỏ ra chín chắn, nhanh nhẹn chút là được."

Hạ Chí tím một bộ váy trông có vẻ đứng đắn một chút, phát hiện ra mình gầy đi, cô nàng có vẻ bức bối: "Vóc dáng và nhan sắc đều quan trọng quá, cùng yêu thức ăn như nhau, cậu lại được tán tụng là cô nàng ham ăn đáng yêu vì xinh đẹp, đổi lại là tớ thì chắc chắn sẽ bị gọi là cô thùng cơm mập phì rồi."

Trình Tiêu mừng là cô đã không uống nước: "Cậu là cô mập ở nước nào?"

"Không phải vì cậu quá gầy làm tớ càng thêm mập hả?" Hạ Chí gào thét trong điện thoại: "Xin thế giới này hãy xin lỗi bọn mập chúng tôi đi."

Trình Tiêu cười: "Cậu uống thuốc trước đi."

Đến khi cúp máy xong, Tiêu Phi lại gần hỏi: "Hạ Hạ bệnh à?"

"Không", Trình Tiêu cười: "Đang chê bai thịt trên cơ thể."

Tiêu Phi cau mày: "Con bé này, đầy đặn một chút có gì không tốt, chẳng lẽ phải gầy đến nổi da bọc xương như con mới là đẹp?"

Trình Tiêu như nghĩ ra gì đó, nhìn Tiêu Phi vẻ suy tư: "Hình như mẹ gầy đi, sức khỏe có vấn đề sao?"

Thần sắc Tiêu Phi không thay đổi: "Tháng sau trong tòa soạn có chuyên mục phỏng vấn, để lên hình đẹp nên mẹ đã giảm cân."

Để lên hình đẹp? Trình Tiêu cảm nín: "Mẹ đang định hoa mai nở lần thứ hai hả?"

Đổi lại là con gái nhà người ta, có lẽ sẽ không có gan nói năng như thế với cha mẹ, nhưng Tiêu Phi đã quen rồi, bà nói thản nhiên: "Chỉ cần mẹ muốn, không giảm cân thì vẫn có thể nở lần thứ hai."

Tuổi thực tế bốn mươi sáu, nhưng ngoại hình còn trẻ hơn tuổi ba mươi sáu, đương nhiên là không thiếu đàn ông. Trình Tiêu nhìn gương mặt như chị em với cô, nói: "Nếu đã suy nghĩ kỹ không cần tới lão Trình thì tranh thủ lúc còn sớm đi, phụ nữ càng trẻ càng có lợi thế, muộn thêm mấy năm nữa là việc 'kinh doanh' không tốt bằng bây giờ đâu."

Lời nói thẳng thắn, có lý, Tiêu Phi là người dày dặn kinh nghiệm, đương nhiên là cái gì cũng hiểu, bà nói: "Được được, mẹ biết rồi, còn sợ mẹ con không gả đi nổi hay sao? Có người thích hợp thì sẽ tìm cha dượng cho con, chộc tức lão Trình."

Trình Tiêu lại bị chộc tức đến phì cười trước: "Thích hợp với mẹ là được, con lớn rồi, ngay cả mẹ kế còn không sợ, lẽ nào còn sợ cha dượng sao?"

"Thương con lãng phí quá." Tiêu Phi gõ vào trán cô, "Nếu lão Trình tìm mẹ kế cho con, con hãy thay mẹ đừng để bọn họ sống tốt."

Trình Tiêu không hiểu: "Là mẹ không cần lão Trình trước, còn bảo người ta thủ thân như ngọc hả? Cũng phải chừa đường lui cho người ta chứ."

Tiêu Phi hừ một tiếng: "Nếu ông ấy yên ổn thì mẹ sẽ không chịu nổi."

Trình Tiêu nhướn mày: "Lão Trình rộng lượng hơn mẹ nhiều, xưa nay đều nói: Chỉ cần mẹ sống tốt hơn bố."

Tiêu Phi không hề tin: "Ông ấy nói lúc nào chả hay hơn làm."

Trình Tiêu tiếp tục chủ đề trước đó: "Đợi con hoàn thành kỳ thi bằng xong, sẽ dẫn mẹ đi khám sức khỏe."

Tiêu Phi không vui: "Năm nào mẹ cũng kiểm tra, cần con lo à?"

Trình Tiêu vốn cảm thấy bà gầy rất lạ, "Năm nay con đi cùng mẹ."

Tiêu Phi không phản bác: "Tùy con."

Cho dù miệng nói từ chối Hạ Chí, nhưng hôm bạn phỏng vấn, Trình Tiêu vẫn đúng giờ đến hàng không Trung Nam nằm ở tổng bộ tòa nhà Trung Nam đối diện quảng trường Dương Quang. Hạ Chí cũng vừa tới, mặc bộ áo quần ôm người màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, trông rất khí thế.

Màu đen làm gầy đi, quần dài càng thấy chân thon dài. Trình Tiêu gạt gù tán thưởng: "Khí chất chinh phục trường thi, không tồi."

Hạ Chí càng có thêm tự tin: "Có đủ diễn một cảnh Nữ Thần Ký chưa?"

Trình Tiêu day huyệt thái dương: "Lúc phỏng vấn hãy phát huy bình thường, đừng thần kinh, thì có hy vọng."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 11

Hạ Chí vừa đi làm được một tuần thì Trình Tiêu cũng kết thúc khóa huấn luyện bổ sung, thuận lợi vượt qua kỳ thi sát hạch. Trình Hậu Thần lấy lý do chúc mừng cô đổi bằng thành công, đưa cô đến một nhà hàng cao cấp để dùng bữa.

Trên đường đi, Trình Tiêu không mấy hào hứng: "Tay nghề của chị Lý không hề thua kém đầu bếp khách sạn lớn, dù sao cũng chỉ có hai bố con, hà tất phải khổ cực ra ngoài chứ."

Trình Hậu Thần vốn dựa vào ghế nghỉ ngơi, nghe thế thì mở mắt ra: "Không phải ai cũng có vinh dự được Trình tiểu thư nhà chúng ta mời đến nhà làm khách."

Quả nhiên là bữa tiệc Hồng Môn! Trình Tiêu bình tĩnh nói: "Con sẽ không nhúng tay vào cuộc sống của bố, vì không có quyền đó. Chỉ cần bản thân bố thấy tốt thì con sẽ không nói thêm một chữ nào."

Không phải con không nói thì bố có thể không quan tâm.

Trình Hậu Thần thầm thở dài, "Trình Tiêu, đối với mẹ con, không phải là bố chưa từng cố gắng."

Trình Tiêu đưa ánh mắt nhìn cảnh vật trôi qua vùn vụt ngoài cửa sổ: "Con biết". Biết bà ấy rất cố chấp, và bố cũng thế. Biết rõ có thể "cộng

khổ", nhưng lại chẳng thể "đồng cam". Còn con, cũng bướng bỉnh y hệt hai người.

Chiếc Bentley dừng trước cửa nhà hàng, Trình Tiêu khoác cánh tay Trình Hậu Thần, nói với giọng nhẹ nhàng: "Có thể không phải là của nhau, nhưng cả hai đều phải có tri kỷ." Có một người ở cạnh, cùng dạo bộ, trò chuyện giải sầu, rót cho hai người một ly nước nóng để ấm bụng, không cần sến súa như sinh tử có nhau, nhưng lại có thể chân thực như cùng nhau sống đến bạc đầu. Vì những điều này, đứa con lớn như con, không tài nào cho được.

Trình Hậu Thần hiểu, ông vỗ vỗ cánh tay Trình Tiêu: "Con cũng thế, ở cạnh người con yêu, sống cuộc sống con thích, còn về những người và việc khiến con chán ghét, thì mãi mãi đừng làm bản thân ấm ức mà miễn cưỡng chấp nhận. Những lời phê bình gì đó, con gái của Trình Hậu Thần đây không rảnh rồi chấp nhận."

Đó chính là bố cô. Nghiêm khắc giáo huấn không hề khách sáo, nhưng yêu thương và khoan dung cũng vô hạn. Còn về khoảng cách giữa bố mẹ, Trình Tiêu không phải là chưa từng cố gắng hàn gắn, nhưng dù sao đó cũng là chuyện của vợ chồng họ, cô chỉ là người ngoài, không có lập trường can dự nhiều. Tóm lại, nguyên tắc xưa nay của Trình Tiêu là: Chỉ cần họ gánh vác được hậu quả khi mất nhau, thì thích làm gì là tùy họ.

Cha con nhà họ Trình đến hơi muộn. Lúc đó tới, trong phòng đã có người. Nghê Nhất Tâm tuổi gần năm mươi, phong thái điềm đạm, mày mắt thoáng nụ cười, là hồng nhan tri kỷ của Trình Hậu Thần. Một người khác là thanh niên trẻ trung có gương mặt thanh tú, đẹp trai vô cùng, là con trai Nghê Tiêm, năm nay hai mươi bảy.

Hai mẹ con họ vẫn như trong trí nhớ, người mẹ xinh đẹp đoan trang, con trai nho nhã thanh lịch. Vừa thấy họ, Nghê Nhất Tâm liền đứng dậy

đón, nói như đã từ lâu mới gặp lại: "Tiểu Tiêu à, cuối cùng cũng trông được con xuất hiện."

Hành động coi như Trình Hậu Thần không tồn tại đó thực tế là đang tuyên bố sự thân mật với lão Trình. Trình Tiêu hiểu. Cô rút tay ra khỏi tay bà ta, nói thẳng không hề kiêng kỵ: "Ngay cả bố mẹ cháu cũng không trông chờ gì cháu về, chê cháu phiền phức, dì trông chờ cháu làm gì."

Nghê Nhất Tâm lúc nghe thấy từ "bố mẹ" thì sắc mặt hơi thay đổi, nhưng bà ta khổng chế rất tốt, gần như trong tích tắc đã hồi phục lại như thường, nhiệt tình gọi Trình Tiêu, "Ngồi cạnh dì đi".

Trình Tiêu lại ngồi xuống chỗ cách bà ta một ghế: "Cháu thuận tay trái, ngồi gần sẽ không gặp được thức ăn."

Nghê Tiêm đi lại gần Trình Hậu Thần, nói với vẻ chu đáo: "Chú Trình, chú ngồi đi ạ." Khi Trình Hậu Thần ngồi xuống mới đưa ánh mắt sang Trình Tiêu: "Về rồi hả, Tiểu Tiêu?"

Trình Tiêu tỏ ra bình thường, giọng nhàn nhạt: "Lâu quá không gặp, Nghê Tiêm."

Trình Hậu Thần không hề tỏ ra bất mãn vì vẻ hờ hững cố ý của cô với Nghê Nhất Tâm, chỉ nói: "Lúc trước đều gọi là anh Nghê Tiêm, anh Nghê, sao bỗng dưng thay đổi rồi?"

Không đợi Trình Tiêu phản bác, Nghê Tiêm đã nói: "Không sao ạ, cô ấy quen thế nào thì cứ gọi thế ấy."

Trình Tiêu nói ngắn gọn: "Thói quen cũng như sở thích, sẽ thay đổi theo thời gian."

Nghê Tiêm không nói gì. Trình Hậu Thần lại như nghe được ngụ ý trong đó, trừng mắt với con gái rệu.

Trong lúc ăn, Trình Hậu Thần và Nghê Tiêm tiếp tục trò chuyện, là kiểu nói chuyện tiêu chuẩn giữa trưởng bối và vãn bối. Gần đây công việc thế nào? Vẫn ổn, hơi bận ạ. Có bạn gái chưa? Hiện giờ cháu vẫn xem trọng sự nghiệp hơn, chuyện bạn gái không gấp. Đừng chỉ mãi lo công việc, nên phát triển toàn diện mọi mặt, không thể phớt lờ chuyện chung thân đại sự. Vâng, cháu biết rồi v.v... vô vị và khô khan.

Trình Tiêu thì không dễ chịu như Nghê Tiêm, cô lẳng lẳng dùng bữa khiến người ta cảm thấy vẻ lạnh nhạt xa cách. Để làm dịu không khí, Trình Hậu Thần bảo: "Biết con về nước, còn vượt qua kỳ thi đối bằng suôn sẻ nên dì Nghê của con cứ đòi chúc mừng con đấy."

Nghê Nhất Tâm đương nhiên xem câu nói đó là sự bảo vệ bà ta của Trình Hậu Thần, bà cười dịu dàng, ân cần: "Tiểu Tiêu học hành thành tài, làm sao em không chúc mừng cháu nó được."

"Có gì đáng chúc mừng chứ, đều là những chuyện đương nhiên phải thế, hơn nữa..." Trình Tiêu ngược lên, "Trình gia vẫn là lão Trình làm chủ gia đình, cháu không làm việc như bố, cũng không kén chọn lễ nghĩa như vậy."

Thế nên, bà có thể đừng lấy lòng tôi, muốn lấy lão Trình thì lo cho ông là được.

Kẻ ngốc cũng nghe hiểu. Huống hồ là thông minh như Nghê Nhất Tâm.

Thế là, không khí còn căng thẳng hơn trước.

Cơm xong, Trình Tiêu đi vệ sinh, lúc ra thì thấy Nghê Tiêm đứng ở hành lang phía ngoài, rõ ràng là đang chờ cô.

Xung quanh rất yên tĩnh, phảng phất mùi cỏ khô nhẹ nhàng, Nghê Tiêm nhìn cô, trong ánh mắt sâu lắng có một cảm xúc gần như là cay đắng:

"Về nước được một thời gian rồi à?"

Trình Tiêu cũng không giấu giếm: "Hai tháng."

Nghê Tiêm rất muốn hỏi cô: "Sao không báo anh biết?" Nhưng đáp án anh ta quá rõ, sau khi suy nghĩ, anh ta chọn câu hỏi khác: "Nghe nói em và Phỉ Diệu chia tay rồi?"

"Phải, anh biết tin nhanh đó." Trình Tiêu thờ ơ nói: "Em quá vô vị, khô khan, anh ta chán ghét cũng là chuyện sớm muộn thôi."

Nghê Tiêm im lặng nhìn cô một lúc, như muốn phát hiện điều gì đó trong đôi mắt cô, sau đó, "Nếu không phải do anh, em cũng sẽ không..."

Trình Tiêu cắt ngang, "Không nhắc đến quá khứ thì có lẽ chúng ta còn có thể tiếp tục."

Tiếp tục giả vờ thái bình, duy trì hiện trạng này.

Lúc về cũng như lúc đến, Nghê Tiêm và Nghê Nhất Tâm cùng đường. Trình Tiêu đang chuẩn bị lên xe thì điện thoại reo. Là Cố Nam Đình, cô nghe máy thì anh nói luôn: "Ở yên đó, tôi sẽ đến ngay."

Trình Tiêu quay lại, không hề thấy bóng dáng anh xung quanh tòa kiến trúc theo lối phục cổ. Cô do dự trong thoáng chốc, cuối cùng vẫn nói với Trình Hậu Thần: "Con sẽ về nhà muộn một chút."

Trình Hậu Thần xưa nay không can thiệp vào cuộc sống của con gái, chỉ nói: "Nhớ chú ý an toàn", rồi lên xe về.

Chiếc Porsche của Cố Nam Đình chạy lên từ tầng hầm đậu xe, anh nghiêng người mở cánh cửa bên ghế phụ: "Lên đi."

Trình Tiêu nhìn anh, áo sơ mi trắng, mái tóc ngắn đen nhánh, gương mặt đường nét góc cạnh, ánh mắt sâu thẳm: "Không chỉ đơn giản là tình cờ

gặp chứ?"

Đây là lần đầu gặp nhau sau buổi phỏng vấn hôm đó. Cố Nam Đình nói thật: "Hạ Chí báo tối nay em sẽ tới đây nên tôi cố ý đến chờ em."

Trình Tiêu nhìn đôi mắt sâu như biển hồ của anh, lên xe, "Là Hạ Chí xảy ra sai sót gì sao?" Ngoài việc đó ra, cô không nghĩ đến điểm chung giữa họ.

"Tôi cứ tưởng", Cố Nam Đình cố ý ngừng lại, đến khi chiếc Porsche chạy rồi mới nói tiếp, "Tôi cứ tưởng, em sắp xếp Hạ Chí ở cạnh tôi là chuẩn bị phũ tay, xem như không hề biết tôi chứ."

Trình Tiêu liếc nhìn anh: "Anh nghĩ nhiều quá rồi Cố Nam Đình, Hạ Chí ứng tuyển trợ lý không hề liên quan gì đến tôi."

Cố Nam Đình đương nhiên biết rõ, nhưng miệng vẫn nói: "Thế tại sao không nói cho cô ấy biết sớm tôi là ai?"

Trình Tiêu cảm thấy anh chàng này còn kỳ quặc hơn chính cô, "Ngoài đại danh của anh ra, tôi còn biết nhiều hơn sao? Hoặc là anh tưởng tôi phải đầy ắp tò mò và thiện cảm với anh, phải nghiên cứu tỉ mỉ về đời sống của anh thì mới xứng đáng với đại danh lừng lẫy của anh?"

Mùi thuốc nổ nồng nặc quá, xem ra bữa tối không mấy vui vẻ. Cố Nam Đình cũng không cãi lý, đi thẳng vào chủ đề: "Bằng lái của em đổi rồi, có ý đến Trung Nam làm việc không?"

Đợt tuyển lớn nhất năm đã kết thúc, ngay cả Hạ Chí cũng ở cạnh anh mấy ngày rồi, mà cô lại không chút động tĩnh. Hơn nữa nghe Hạ Chí nói rằng cô có ý vào Hải Hàng.

Hải Hàng! Cố Nam Đình không hiểu, năm đó rõ ràng cô chủ động nộp hồ sơ vào hàng không Trung Nam. Lần này sao - nếu đã thế, anh đành hạ

thấp tôn nghiêm, đích thân đến mời. Vì, anh cực nổi, nhưng lại không thua nổi.

Trình Tiêu lại không hiểu lầm rằng anh đã điều tra, biết được cô học phi công, nhưng vẫn có ảo giác rằng Hạ Chí là nội gián do anh sắp xếp ở cạnh cô, "Không nhìn thấy vị trí bộ phận cơ vụ trong quảng cáo tuyển dụng của quý công ty."

"Bộ phận cơ vụ?" Cố Nam Đình hỏi vặn, "Rõ ràng em học ngành phi công, từ lúc nào lại có hứng thú với việc sửa máy bay?"

Trình Tiêu cười gian xảo như trẻ con: "Phi công không biết sửa máy bay thì không tốt đâu."

Còn có tâm trạng đùa với anh, xem ra đúng là gặp mấy lần thành quen rồi. Cố Nam Đình nhin, ra lệnh: "Nói cho đảng hoàng!"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 12

Tối đó, Trình Tiêu đã từ chối Cố Nam Đình. Cô nói: "Cám ơn sự tán thưởng của Cố tổng, nhưng tôi vẫn định nộp hồ sơ vào Hải Hàng."

Lỡ không được tuyển thì sao. Trong lòng Cố Nam Đình đã mong chờ như thế, đương nhiên, anh biết khả năng này gần như bằng không, nữ phi công vừa xinh đẹp lại có bản lĩnh như cô rất "hot" mà. Đặc biệt là cô đã từng gặp Phùng Tấn Đình, chứng minh Hải Hàng đã mở rộng cửa đón cô vào.

Để thay đổi lịch sử, anh lại tranh thủ: "Trung Nam hỗ trợ cho em sẽ không thua kém gì những công ty hàng không khác, cho dù chúng tôi vẫn đang ở giai đoạn phát triển."

Nói Trung Nam còn ở trong giai đoạn phát triển đương nhiên là khiêm tốn. Trình Tiêu không hề hoài nghi thực lực của Trung Nam, còn về dụng ý và thành ý của anh thì hãy tha thứ cho cô tạm thời không muốn bình luận.

Cố Nam Đình không gấp nói gì. Đến khi chiếc Porsche dừng lại trước ngôi biệt thự, anh cũng xuống xe, trong khoảnh khắc Trình Tiêu cảm ơn và tạm biệt, anh đã kéo tay cô.

Dưới bóng cây, Trình Tiêu quay sang nhìn anh, ánh mắt trầm tĩnh, trong trẻo như ánh sao đêm.

"Hãy suy nghĩ kỹ lần nữa." Như lo lắng Trình Tiêu sẽ trả lời nhanh gọn "tôi đã quyết định rồi", Cố Nam Đình bổ sung, "Không cần vội trả lời tôi ngay. Lời tôi nói mãi mãi có hiệu lực. Trung Nam và tôi, lúc nào cũng hoan nghênh em."

Trình Tiêu không phải vì từ chối Cố Nam Đình nên mới viện cớ, quá thực cô định nộp hồ sơ cho Hải Hàng. Thế nhưng khi Cố Nam Đình nói "Trung Nam và tôi, lúc nào cũng hoan nghênh em", trái tim cô vẫn có phần dao động.

Trình Tiêu không hiểu Cố Nam Đình, nhưng cô nhận ra cá tính anh lãnh đạm, lại cao ngạo, cũng là người khó chịu như cô. Nhưng đối với sự kháng cự của cô, anh bình tĩnh khắc chế, thậm chí còn chủ động mời mọc, đồng thời hứa hẹn sẽ mãi mãi có hiệu lực, khiến Trình Tiêu xưa nay hành sự quả quyết cũng do dự mất mấy ngày.

Nhưng, cuộc sống lại cầu huyết y như phim truyền hình, lúc nào cũng đẩy bạn đến cảnh bạn không tưởng tượng tới. Đúng lúc Trình Tiêu suy nghĩ kỹ, đã chuyển hồ sơ vào hộp mail, chuẩn bị gửi đi, thì Hạ Chí bỗng hỏi: "Đừng nói với tớ là cậu vì Nghê Tiêm nên mới kiên trì đến Hải Hàng nhé?"

Trình Tiêu hơi biến sắc: "Anh ta ở Hải Hàng?"

"Cậu không biết hả?" Hạ Chí thở phào, "Kỹ sư trưởng cơ vụ của Hải Hàng, không phải Nghê Tiêm thì còn là ai?"

Kỹ sư trưởng? Cô gần như quên mất, cũng "sờ biết" hết máy bay, so với cô là phi công còn hiểu về nguyên lý bay hơn, Nghê Tiêm tốt nghiệp chuyên ngành cơ vụ hàng không mới là ông vua kỹ thuật trong hệ thống phi cơ. Trình Tiêu đã nghe nói từ lâu rằng anh ta có thể một mình thay thế APU (Accelerated Processing Unit: công cụ xử lý gia tốc), nối lại dây trong điều kiện thiếu sáng, nghe âm thanh sẽ đoán ra động cơ nổ có vấn đề, là truyền

kỳ trong ngành cơ vụ. Thế nên, còn trẻ tuổi mà đã trở thành kỹ sư trưởng cũng không có gì là lạ.

Chẳng trách lão Trình chỉ đích danh cô đến Hải Hàng, hóa ra là mối thâm tình với Phùng gia không phải điểm mấu chốt, trọng điểm nằm ở Nghê Tiêm. Chỉ là, Trình Tiêu nhớ năm cô ra nước ngoài, rõ ràng anh ta đang làm việc ở một công ty hàng không nước ngoài, thế nên đối với lần gặp mặt trước, cô tưởng cũng trùng hợp là lúc Nghê Tiêm về nước thăm Nghê Nhất Tâm. Trình Tiêu cuối cùng cũng nhận ra, chuyện Nghê Tiêm làm việc thế nào, anh ta không hề nhắc đến một chữ với lão Trình, hóa ra hai người rất ăn ý.

Trình Tiêu đã gọi điện ngay cho Trình Hậu Thần: "Con sẽ không vào Hải Hàng. Tại sao hả? Con sẽ xem thử Trình Tiêu con không lái máy bay Nghê Tiêm sửa chữa, xem có bị rơi không!"

Bố con nhà họ Trình đều là người nóng nảy, lại rất "yêu thương" nhau mà hiếm khi cãi cọ. Hạ Chí thấy cô nổi giận thì khuyên: "Cậu không đi thì thôi, nói gì mà rơi máy bay. Bố cậu chẳng qua là lo cho cậu thôi mà."

Trình Tiêu trừng mắt: "Sao cậu biết Nghê Tiêm là kỹ sư trưởng của Hải Hàng?"

Hạ Chí khai thật: "Hôm nay công ty mở hội nghị an toàn bay, Cố Nam Đình nhắc đến bộ phận cơ vụ của Hải Hàng..." Cô chưa nói dứt, Trình Tiêu đã mang giày vào, "Muộn rồi cậu còn đi đâu?" Trả lời cô, chỉ có tiếng đóng cửa.

An toàn bay là chủ đề vĩnh hằng của công ty hàng không, quan trọng nhất trong những điều quan trọng. Vì thế mỗi công ty hàng không đều có yêu cầu nghiêm khắc về tuyển dụng cơ vụ, cứng nhắc và hà khắc, chỉ để đảm bảo an toàn bay.

Một nhân tài về ngành kỹ thuật đó như Nghệ Tiêm chắc chắn sẽ trở thành đối tượng giành giật của các công ty hàng không lớn. Còn anh ta tối qua dẫn đội đi sửa máy bay cả đêm, loại trừ những nguy cơ của một chiếc máy bay, bảo đảm chuyến bay được đúng giờ, lại lần nữa thu hút mọi sự chú ý trong ngành.

Hội nghị an toàn bay cố định mỗi tháng một lần của hàng không Trung Nam đúng lúc đó cũng tiến hành, Cố Nam Đình đặc biệt sắp xếp cho Lâm Tử Kế phát một đoạn phim ghi hình về tai nạn hàng không có thật. Đó là một chiếc máy bay của nước Anh, vì cơ vụ trong lúc thay thế cửa sổ trong buồng lái đã sử dụng con ốc cố định có kích thước nhỏ hơn chỉ một chút, dẫn đến kính chắn gió bị thổi bay, hút cơ trưởng ra ngoài, dẫn đến tai nạn hàng không.

Hiệu quả của đoạn phim tai nạn hàng không đó còn chấn động hơn cả phim bom tấn Hollywood. Trưởng bộ phận cơ vụ với áp lực an toàn cực lớn đã bày tỏ sẽ gia tăng ý thức an toàn cho từng nhân viên, chấp hành nghiêm ngặt sổ tay hướng dẫn an toàn và trình tự an toàn.

Cố Nam Đình không nói nhiều, chỉ bày tỏ kiến nghị: "Kỹ sư trưởng Nghệ Tiêm bên Hải Hàng là nhân tài trong ngành, nếu có cơ hội hãy giao lưu nhiều với anh ta. Giao lưu kỹ thuật cơ vụ do công ty chúng ta ra mặt tổ chức, cùng Hải Hàng, hoặc là toàn ngành, sẽ là cơ hội nâng cao nghiệp vụ."

Nghệ Tiêm rất nổi tiếng trong ngành, trưởng bộ phận cơ vụ đương nhiên cũng từng nghe nói tới, "Nghệ Tiêm rất kín tiếng, nghe nói chưa từng xuất hiện trong bất cứ cuộc họp nào ngoài Hải Hàng."

Cố Nam Đình lặng thinh vài giây rồi nói bằng giọng chắc nịch: "Lúc này chứ không phải lúc khác, cứ thử đi."

Do đó Hạ Chí được biết Nghệ Tiêm là "thanh mai trúc mã" của Trình Tiêu lại là kỹ sư trưởng của Hải Hàng.

Trình Tiêu lại hiểu lầm, cô rất khó thuyết phục bản thân rằng Cố Nam Đình không cố ý trong chuyện này.

Cô liên tưởng đến sự xuất hiện bất ngờ của Cố Nam Đình vào đêm gặp gỡ Nghệ Tiêm. Cô tưởng Cố Nam Đình nghe được cuộc đối thoại của họ, tự cho rằng mình thông minh mà đoán được quan hệ của cô và Nghệ Tiêm, mới cố ý tiết lộ thông tin Nghệ Tiêm làm việc ở Hải Hàng cho Hạ Chí, sau đó nói cho cô biết. Thực tế lại là Cố Nam Đình đúng là cũng cố ý thật, nhưng điều khó hiểu giữa Trình Tiêu và Nghệ Tiêm thì không phải đêm đó anh mới biết. Nhưng Cố Nam Đình cũng không có ý giải thích, chỉ ít không phải bây giờ.

Thế nên khi Trình Tiêu gọi điện, giọng bức bối nói với anh: "Quả nhiên người đứng trên cao đều không phải dạng vừa. Cố Nam Đình, tôi khuyên anh đừng uống công tính mưu với tôi."

Cố Nam Đình cảm thấy anh thật may mắn, tùy tiện xuất một chiêu đã có thể khơi dậy ngàn lớp sóng. Anh im lặng vài giây rồi cười, "Trình Tiêu, em có từng nghĩ rằng người mà em chỉ trích lúc này có thể sẽ trở thành cấp trên của em không? Đương nhiên, em có thể ăm ức cả đời mà từ chối hàng không Trung Nam, dù sao người cử như em cũng chưa chắc miễn cưỡng vì mưu sinh mà phải đi làm. Nhưng nếu em sống một mình ở thành phố xa lạ như Hạ Chí, không quen biết ai, không có gia đình, càng không có chỗ dựa nào, em có còn ngông nghênh như bây giờ không?"

Những lời này của anh rất bình tĩnh, có thiện ý nhắc nhở, nhắc Trình Tiêu đừng quá tự mãn, nên chừa cho nhau con đường sống. Cũng có sự phê bình khó chịu, phê bình Trình Tiêu sở dĩ ngông ngang từ chối một công việc mà cô yêu thích cuồng nhiệt và có cơ hội phát triển, còn mặc kệ tất cả như vậy, là vì từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu áp lực cuộc sống và kinh tế, có cha mẹ làm chỗ dựa rồi.

Nếu Trình Tiêu là một cô công chúa kiêu ngạo, bướng bỉnh, chắc chắn sẽ trở mặt ngay. Ngay cả Trình Hậu Thần cũng nói: Con gái bố không rảnh để nghe những lời phê bình. Lại thêm xưa nay cô luôn sắc sảo, đừng nói là đánh ghen nơi công cộng, ngay cả hồng nhan tri kỷ của bố cũng dám xử lý, thì có để mặc cho một người đàn ông không mấy thân quen, thậm chí cô còn ghét bỏ, chỉ trích, phê bình cô không?

Nhưng cô lại im lặng, như bị vạch trần nội tâm.

Cố Nam Đình tỏ ra cực kỳ nhẫn nại, Trình Tiêu không nói, anh cũng không vội cúp máy, chỉ yên lặng chờ đợi, có lẽ là đợi cô khua môi múa mép khi nổi giận, hoặc đợi sự thỏa hiệp, nhượng bộ sau khi cô nghĩ xong.

Kết quả là Trình Tiêu bảo: "Mời tôi uống rượu đi."

Kẻ yếu thích thị uy, người mạnh biết yếu đuối. Cố Nam Đình cảm thấy cô nàng họ Trình biết tỏ ra yếu đuối này... thật dễ dạy!

Anh lịch sự hỏi: "Em đang ở đâu, tôi bảo tài xế đi đón."

Trình Tiêu từ chối: "Không cần, tôi đi taxi."

Hóa ra định cãi nhau một trận trực tiếp? Xem ra hiệu quả khi anh cố ý nhắc Hải Hàng và Nghê Tiêm trước mặt Hạ Chí là rất tốt. Trong đôi mắt đen nhánh, sâu thẳm của Cố Nam Đình xuất hiện nụ cười: "Đến đây, tôi đang ở câu lạc bộ Hàng Không, rượu vang nhé."

Lúc Trình Tiêu tới thì Cố Nam Đình để mặc cho cô chọn một ly rượu, chỉ nhắc: "Ly này chính là lượng rượu em uống tối nay, tự mình nắm bắt nhịp độ."

Trình Tiêu ngược nhìn anh, giọng không chút khách sáo: "Lo lắng quá đáng sẽ dễ dàng bị rối loạn nội tiết."

Cố Nam Đình nhìn cô, trong ánh mắt thoáng nụ cười: "Trừ phi khi tối nay kết thúc, em còn tỉnh táo hơn tôi thì tôi sẽ mặc kệ em, tất nhiên là trong chuyện uống rượu. Còn không thì..." Anh ra hiệu với nhân viên phục vụ: "Chỉ ly này thôi."

Nhân viên cúi người vâng dạ.

Ánh mắt Trình Tiêu dừng lại ở gương mặt anh vài giây, rồi nhìn sang nơi khác, nâng ly lên uống một phần ba.

Cố Nam Đình lặng lẽ cười, cũng uống một lượng rượu giống cô.

Nếu không sẽ giống như anh bắt nạt cô vậy.

Trong quán bar, ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc dịu dàng, khách xung quanh không đông, lác đác ngồi rải rác khắp nơi, trò chuyện khẽ khàng. Ngoài cửa sổ, sắc đêm thanh tĩnh, còn người đàn ông ngồi đối diện cô với áo sơ mi trắng, quần âu dài, rất sang trọng, lịch lãm.

Cô vẫn tỏ ra lạnh nhạt, có vẻ không mấy hào hứng, nhưng dù là thế thì vẻ xinh đẹp lộng lẫy bên ngoài vẫn khiến cô toát ra một vẻ bí ẩn, gợi cảm, khiến người khác phải sửng sốt, rung động.

Đêm nay, ở góc thành phố yên tĩnh này đều tỏa ra một mùi vị quen thuộc khiến ai cũng phải hoài niệm.

Tôi đã quên rất nhiều chi tiết, bao gồm cả năm đó em đã đến bên tôi thế nào. Tôi nỗ lực nhớ lại, nhưng phát hiện ra ký ức cũng đã quên rồi. Tôi đành ở đây, đợi thời gian kể lại. Vì tôi không muốn bỏ lỡ quá khứ của tôi với em.

Cho dù hiện giờ trong mắt em, tôi là kẻ xa lạ.

Cố Nam Đình nhìn Trình Tiêu, ánh mắt tĩnh lặng mà sâu thẳm.

Trình Tiêu không hề tránh né ánh nhìn ấy, chỉ cảm thấy người đàn ông này không thể hiểu được. Lúc uống hết nửa ly, cô lên tiếng: "Thường những người phụ nữ xinh đẹp đều không có nhân duyên tốt. Ví dụ tôi, đẹp một cách mãnh liệt. Còn con người tôi, ngoài biết lái máy bay và xinh đẹp ra thì toàn thân đều là tật xấu, ích kỷ, bướng bỉnh, lạnh nhạt, tàn nhẫn, sắc bén, năm tính xấu đều có đủ. Thế nên, không đáng để mong đợi được làm việc với tôi đâu, mà đó cũng không phải là chuyện vui vẻ gì đâu."

Cô có nhận thức sâu sắc về bản thân đến thế, Cố Nam Đình thật sự là... không có gì để phản bác.

Anh nhìn cô, "Nói những lời đó có ý nghĩa không? Cho dù đã có đáp án thì phạm lỗi vẫn bị truy cứu như thường."

Trình Tiêu hình như rất thích ánh mắt lộ vẻ cảnh cáo của anh, cười cười, "Nghĩ đến cảnh sau này có thể tôi phải đối mặt với một ông sếp cổ hủ, vô vị, cao ngạo, lại tàn nhẫn, thật chẳng vui vẻ gì."

Anh lại không được mong chờ đến thế sao? Cố Nam Đình hơi bức bối: "Nếu cái tôi ký không phải là hợp đồng lao động của em, mà là bán thân, thì em cảm thán nhân sinh vô vọng cũng chưa muộn."

"Bán thân? Nghĩ hay nhỉ!" Trình Tiêu nâng ly lên chạm vào ly anh, "Để tôi suy nghĩ thêm."

"Làm bộ!" Cố Nam Đình không nâng ly, để mặc cô tự uống hết nửa ly còn lại.

Trình Tiêu lại say khướt, lúc tỉnh dậy thì đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ căn chung cư của Cố Nam Đình.

Cố Nam Đình lúc đó đang ở thư phòng, nghe động tĩnh liền bước ra: "Rửa mặt mũi đi, bữa sáng mang lên ngay."

Anh tỏ vẻ không có chuyện gì, lại điềm nhiên như thế, Trình Tiêu có phần không vui: "Sao anh không đưa tôi về chỗ Hạ Chí? Hoặc là bảo cô ấy đến đón tôi cũng được mà? Đừng nói với tôi là anh không có số điện thoại cô ấy nhé?"

"Tửu lượng thế kia lại còn uống rượu thành thói, cũng không biết ngượng mà yêu cầu tôi nữa. Không vứt em lại ở quán bar là tôi nương tay lắm rồi." Cố Nam Đình tự đi xuống lầu, "Nhớ kỹ, sau này không có tôi thì em không được uống rượu."

Vì mới ngủ dậy nên giọng Trình Tiêu hơi khàn: "Anh không phải bố tôi, cũng chả phải sếp tôi, dựa vào đâu mà anh chỉ huy tôi?"

Dựa vào tôi là chồng tương lai của em - Đương nhiên là giai đoạn đó chỉ là màn kịch nội tâm của Cố Nam Đình mà thôi.

Vote nào <3

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 13

Trình Tiêu không đến Hải Hàng làm việc cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng cơn giận dữ khi cô gọi điện cho Trình Hậu Thần vẫn lan đến tận chỗ Tiêu Phi. Trình Hậu Thần tức đến nghiến răng: "Nó không thể hiểu cho nỗi khổ của anh hay sao? Phi công là nghề cực kỳ nguy hiểm, được bảo hiểm nhiều hơn thì có gì không tốt? Lẽ nào nó không do tôi sinh ra mà tôi còn đi hại nó?"

Đối với ông chồng cũ đột ngột đến thăm, Tiêu Phi cũng tỏ ra khó chịu: "Nó có phải con ruột của anh không thì tôi không dám nói đâu. Nhưng tôi là mẹ ruột của nó thì cũng sẽ không chỉ huy nó."

"Tôi chỉ huy nó?" Trình Hậu Thần chỉ muốn đập đồ, "Chỉ có cô là mẹ ruột, còn bố thì tùy tiện nhất ở đâu cũng được chứ gì! Tiêu Phi, sao tôi lại cưới một người phụ nữ chẳng có tim gan như cô!"

Tiêu Phi cười lạnh: "Chồng cũ tiên sinh à, chúng ta đã ly hôn rồi."

"Tôi điên rồi mới đến tìm cô." Trình Hậu Thần tức giận đến nỗi tay run bần lên: "Tôi tưởng trong vấn đề đối đãi với con gái, cô sẽ không như lúc đối xử với tôi, không có niềm tin, thiếu đi lý trí chứ."

"Nhìn lại toàn thể cái ngành hàng không này, người biết sửa máy bay chắc chỉ có mình Nghê Tiêm hả? Có nó thì mới có thể đảm bảo an toàn bay?" Ánh mắt Tiêu Phi lướt qua, toát ra vẻ sắc sảo, tàn nhẫn: "Đừng nhắc

đến chuyện cũ, tôi sẽ không hận anh đến thế. Còn nữa, tôi cảnh cáo anh, đừng có thử kéo con gái tôi dính vào thể loại như Nghê Nhất Tâm."

Trình Hậu Thần biết khúc mắc trong lòng bà, nói đến đây rồi nên ông thử giải thích: "Tiêu Phi, sao cô lại không tin tôi và Nghê..."

"Tôi không muốn nghe." Tiêu Phi mở cửa, tiễn khách: "Anh và ai, như thế nào, đã không còn liên quan gì đến tôi, chỉ cần anh đừng làm con gái khó xử. Nếu không thì sẽ quấy tới Nghê Nhất Tâm cho chết trước. Anh cứ chờ mà xem!"

Lần trước biết chuyện, Trình Tiêu đã tuyệt đối không làm việc cùng công ty với Nghê Tiêm. Thế nên khi Tiêu Phi gọi điện đến mắng chửi Trình Hậu Thần xong, Trình Tiêu đã gửi hồ sơ đến phòng nhân sự hàng không Trung Nam, sau đó nhắn tin cho Cố Nam Đình: "Bao giờ phỏng vấn?"

Cố Nam Đình lập tức bấm số nội bộ đến phòng nhân sự. Hai phút sau, hồ sơ gồm lý lịch và hình thẻ của Trình Tiêu đã bày trên bàn, anh trả lời: "Ngày mai đến tham gia bồi dưỡng trước khi làm việc."

Ngay cả phỏng vấn cũng bỏ qua. Nếu đã thế thì Trình Tiêu cũng quyết định đi vào cánh cửa anh đã mở sẵn, dù sao sau này cũng còn nhiều cơ hội dùng thực lực để nói chuyện.

Bên này, Lâm Tử Kế cũng nhận được chỉ thị của sếp: "Thông báo phi công ngày mai đến học bồi dưỡng."

Lâm Tử Kế có cảm giác "cuối cùng cũng xong", kích động nói: "Vâng, tôi biết rồi."

"Người này", Cố Nam Đình đưa hồ sơ của Trình Tiêu cho anh ta, "Tôi đã thông báo rồi."

Khóa bồi dưỡng bị đẩy lùi là vì lính mới từ trên trời rơi xuống này? Mà còn là phi công nữ?!

Lâm Tử Kế cẩn thận cầm hồ sơ của cơ trưởng Trình tương lai, ra ngoài.

Sau khi điều chỉnh bộ phận tiếp viên hàng không ở bốn khu vực hoàn thành suôn sẻ rồi, công tác bồi dưỡng người mới ở tổng bộ cũng được triển khai cùng lúc. Thấy công ty phát triển đâu vào đó, Cố Trường Minh yên tâm đưa vợ yêu ra nước ngoài nghỉ mát. Cố Nam Đình không thể bỏ lại Tiêu Ngữ Hành chưa đủ tuổi thành niên ở trong biệt thự một mình, nên tạm thời dọn về nhà.

Gần đến kỳ nghỉ hè, suy nghĩ muốn đến Cổ Thành của Tiêu Ngữ Hành càng mạnh mẽ hơn, nhưng Cố Nam Đình bận bịu sớm đi tối về, Tiêu Tổ lại còn dằn dò đặc biệt trước khi đi là không cho phép cô bé ảnh hưởng đến công việc của anh trai, thế nên cô bé không còn đeo bám Cố Nam Đình như trước, chỉ ngoan ngoãn ôn tập, chuẩn bị cho việc thi cuối kỳ.

Thực ra trong lòng Cố Nam Đình biết rõ nhưng anh đã lật xem lịch, xác nhận còn một quãng thời gian nữa thì Tiêu Ngữ Hành mới đi, nên không vội tỏ thái độ. Mà đúng là anh cũng đang do dự, do dự xem nên đối mặt với điều dự báo thế nào. Cho dù là ngăn cản hay để mặc nó phát triển thì hình như đều khó nói cả. Ngoài ra, biểu hiện của Tiêu Ngữ Hành hình như đã cho anh một ảo giác rằng cô bé đã từ bỏ suy nghĩ đi du lịch rồi.

Khí thế và kết quả của đợt tuyển dụng năm nay ở Hàng không Trung Nam rất được trong ngành chú ý đến, và trung tâm quảng cáo cũng không phụ sự chú ý này, dưới sự chỉ thị của Cố Nam Đình, trong thời gian huấn luyện người mới đã ghi hình và phát ra mấy clip quảng cáo, vừa diễn tả được sự quan tâm đến vấn đề xã hội, lại không thiếu kiến thức trong ngành hàng không, còn "khoe" khéo được thực lực và phong thái của công ty, đúng là một mũi tên trúng đến mấy đích.

Đồng thời, dưới yêu cầu của Cổ Nam Đình, đợt tập huấn nhân viên cũng thu được hiệu quả rõ rệt, phục vụ mặt đất và trên không đều được nâng cao, không chỉ thu được mỗi lúc một nhiều những lời nhận xét tốt của du khách trên trang mạng của Hàng không Trung Nam, mà khi trong tháng đó dù không có bất cứ hoạt động ưu đãi nào, doanh thu trong tháng vẫn tăng hơn 5% so với cùng kỳ năm ngoái.

Trình Tiêu lúc này đã nghe nói lời thề tăng trưởng 20% của Cổ Nam Đình, lại kết hợp với sự cạnh tranh khốc liệt trong ngành và vốn nhân lực mà anh đang ra sức đẩy mạnh, trong lòng thầm khâm phục sự dũng cảm và nghị lực của anh. Có điều, cô xưa nay không quá quan tâm đến những việc không liên can đến mình, chỉ thi thoảng nghe Hạ Chí nhắc đến: Hôm nay lúc họp, Cổ Nam Đình rất bất mãn với hệ thống tu sửa, nổi trận lôi đình. Ngày mai thi sát hạch tập huấn tiếp viên hàng không, có năm người bị rớt, trong đó có một người lúc tập huấn đã biểu hiện rất xuất sắc, tên là Diệp gi đó Nặc, nghe nói là cái gai trong mắt của Cổ tổng nhà cậu.

Diệp Ngữ Nặc? Cô gái làm rơi hồ sơ?

Trình Tiêu bất ngờ khi cô ta đã bị loại sớm như vậy, thậm chí quên cả việc cự nự cách nói "Cổ tổng nhà cậu" của Hạ Chí.

Về chuyện Diệp Ngữ Nặc bị loại, Lâm Tử Kế cũng đã nói đến trong văn phòng Cổ Nam Đình, "Cổ tổng, tổ chất tổng hợp của tiếp viên hàng không năm nay tương đối cao, đặc biệt là Diệp Ngữ Nặc. Cho dù là học lực của cô ấy, hay năng lực thao tác thực tế, năng lực tiếp nhận, và cả thái độ và biểu hiện trong đợt tập huấn, đều không đáng bị đào thải, có phải anh..."

Anh ta muốn hỏi Cổ Nam Đình xem có phải đã nhầm lẫn hay không. Câu này cũng chỉ có anh ta là trợ lý mới dám hỏi, chứ ngay cả tiếp viên trưởng cũng không dám nói một chữ. Quả nhiên, Cổ Nam Đình nghe thế liền sa sầm mặt.

Lâm Tử Kế biết không nên tiếp tục nữa.

Ánh mắt Cố Nam Đình lạnh lùng và thoáng nét giận dữ: "Việc đi hay ở của một CC nhỏ bé chả lẽ tôi không có quyền quyết định hay sao?" (CC: cabin crew, tiếp viên hàng không)

Là phó tổng, trong tay anh nắm đại quyền sinh sát, đừng nói là một cô tiếp viên hàng không, mà việc đi hay ở của quản lý cấp cao cũng tùy thuộc một câu nói của anh. Nhưng, dùng người nên tuân theo nguyên tắc "tốt để lại, xấu loại bỏ" hay sao? Biểu hiện của Diệp Ngữ Nặc rất tốt, căn bản có thể là ứng cử việc để bồi dưỡng lên tiếp viên trưởng mà.

Lâm Tử Kế quyết định liều mạng: "Diệp Ngữ Nặc thuộc mẫu người kiểu mẫu của tiếp viên hàng không, ngoại hình khí chất, chức năng nghề nghiệp, không cái nào thua kém ai cả. Huống hồ là trong thành tích đợt sát hạch này, cô ấy lại xếp đầu bảng. Cố tổng, tôi phải lấy lý do nào để loại bỏ cô ấy?"

Đôi mắt Cố Nam Đình sẫm lại, giọng nói càng lạnh hơn: "Anh đi hỏi cô ta lý do đến Hàng không Trung Nam là gì? Cứ nói là Cố Nam Đình tôi hỏi. Đáp án của cô ta nếu khiến anh hài lòng thì tôi sẽ phê duyệt cho anh được quyết định việc đi hay ở của cô ta."

Đợi Lâm Tử Kế ra khỏi văn phòng phó tổng, Hạ Chí liền xáp lại: "Sư phụ, anh và Cố tổng cãi nhau hả?"

Từ khi cô làm việc, Lâm Tử Kế luôn hướng dẫn cô, cảm thấy cô gái này rất hoạt bát, cũng nhanh nhẹn và cần mẫn, nhưng Cố Nam Đình đã dặn là tạm thời không tiến hành bàn giao công việc, Lâm Tử Kế cũng nghĩ rằng Hạ Chí còn trẻ quá, muốn trở thành trợ lý phó tổng, một mình gánh vác thì cần phải rèn luyện, nên anh ta đã chuyên tâm bồi dưỡng cô. Lúc này, thấy cô tỏ ra căng thẳng, anh ta cười: "Là do anh vượt quyền."

Sau khi trở thành nhân viên của Trung Nam, Hạ Chí thấy được sự nghiêm túc, tiêu chuẩn cao, và cả sự không nể tình của Cố Nam Đình, cô bắt đầu hiểu ra khi người đàn ông này tồn tại với thân phận là phó tổng thì còn lâu mới bao dung, lịch sự như lúc riêng tư. Đặc biệt là khi quyết định kế hoạch thì càng giống đại ca giang hồ, có sự quyết đoán đại sát tứ phương.

Hạ Chí thừa nhận là cô có chút sợ hãi Cố Nam Đình, thế nên chỉ có thể an ủi Lâm Tử Kế: "Việc tốt nhất chúng ta làm được chưa chắc là cái tốt mà anh ấy hy vọng. Cứ coi như là mấy ngày khó ở trong tháng của anh ấy đi."

Lâm Tử Kế nhin cười: "Đừng lén nói xấu Cố tổng nữa, mau làm việc đi."

Nếu chỉ nhìn biểu hiện trong đợt tập huấn thì đúng là Lâm Tử Kế có lòng muốn giữ Diệp Ngữ Nặc, nhưng phản ứng của Cố Nam Đình khiến anh ta bình tĩnh suy nghĩ lại, đoán ra trong đó có lẽ cũng có nguyên do. Thế nên anh ta đích thân tìm Diệp Ngữ Nặc để nói chuyện, ban đầu là khẳng định sự xuất sắc của cô ta, sau đó khéo léo nói về kết quả bị loại.

Diệp Ngữ Nặc bất ngờ hơn ai hết. Cô ta cố gắng bao nhiêu, chính cô ta hiểu rõ, cho dù không phải hạng nhất trong đợt sát hạch thì cũng tuyệt đối không đáng bị loại. Thế nên cô ta đã khóc, nghẹn ngào hỏi: "Quản lý Lâm, anh có thể nói tôi biết nguyên nhân tôi bị loại không?"

Nguyên nhân chính là, Cố tổng đã đánh rớt cô. Nhưng câu này làm sao Lâm Tử Kế nói ra được? Anh ta thở dài, "Tiểu Diệp, nếu cô cần thì tôi có thể giới thiệu cô với công ty hàng không khác."

Diệp Ngữ Nặc như loáng thoáng hiểu ra gì đó, cô ta không tiếp tục truy vấn nữa, ngay chiều hôm đó rút khỏi lớp tập huấn.

Nhưng việc này lại chưa kết thúc. Khi Cố Nam Đình kết thúc cuộc họp buổi chiều, quay về văn phòng, Diệp Ngữ Nặc cứ nằng nặc đòi vào.

Hạ Chí không ngăn nổi, có chút lo lắng: "Cố tổng..."

Cố Nam Đình nhìn Diệp Ngữ Nặc, nói: "Cô ra ngoài trước đi."

Hạ Chí rút ra khỏi văn phòng như chưa từng xuất hiện, còn chu đáo đóng cửa lại cho họ.

Cố Nam Đình uể oải ngồi xuống bàn làm việc, mở lời với một cốt cách sang trọng, quý phái: "Nói đi."

Giọng điệu anh rõ ràng không chút lạ kỳ, nhưng lúc này Diệp Ngữ Nặc lại thấy vô cùng châm biếm.

Cô ta kìm nén sự đau khổ khi bị nhìn thấu, định bao biện cho qua: "Em đã ứng tuyển đúng trình tự bình thường, thông qua vòng đầu, đối với đợt tập huấn cũng đặc biệt chuyên tâm, chỉ vì ước mơ được làm tiếp viên hàng không. Tại sao anh lại cướp đoạt?"

Cố Nam Đình liếc nhìn cô ta vẻ lạnh nhạt, không có ý lên tiếng, toàn thân toát ra vẻ thâm trầm khó hiểu.

Diệp Ngữ Nặc nén nước mắt, đau buồn nói tiếp: "Em nỗ lực hơn ai hết, cũng không hề thua kém gì ai, sao anh lại không chịu cho em cơ hội? Chính vì em là chị gái của Tiêu Ngữ Hành ư? Em chưa từng làm phiền nó, anh Nam Đình, tại sao anh dường như luôn tỏ ra thù địch em?"

Năm đó, cô ta cũng tỏ bộ dạng đáng thương thế này. Xuất hiện một cách tự ti, luôn cẩn trọng, dè dặt trước mặt anh, cung kính lễ phép, giống như thật sự chỉ là một người bước vào công việc, cố gắng tiến lên vì ước mơ của mình, ngay cả anh cũng suýt bị qua mặt.

Nếu không phải do scandal đầu tiên với cô ta bị đăng báo, nếu không do Kiều Kỳ Nặc vô tình thấy cô ta và phóng viên tờ báo đó gặp gỡ, nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ, thì Cố Nam Đình gần như đã muốn toại nguyện cho ước mơ của cô ta.

Bây giờ thời gian lại quay ngược về hôm đó, bảo anh làm sao để cho lịch sử tái diễn?

"Tiếc là tôi không thể nào trao cúp thưởng cho diễn xuất của cô." Cố Nam Đình cuối cùng cũng nói, mỉa mai và tàn nhẫn, sắc sảo và thẳng thắn, "Trở thành tiếp viên hàng không có thể đúng là mơ ước của cô, nhưng Hàng không Trung Nam mà tôi làm chủ rõ ràng không phải lựa chọn tốt nhất của cô. Cô muốn chứng minh điều gì với tôi? Cô ưu tú hơn Hành Hành? Hay là cô nghĩ là tôi sẽ xiêu lòng trước vẻ đẹp của cô, hoặc tâm cơ của cô? Diệp Ngữ Nặc, Cố Nam Đình cố nhiên không phải là hiểu hết mọi người, nhưng khi tôi đang tranh đấu, mưu tính, thì không biết cô còn đang làm gì."

Diệp Ngữ Nặc rưng rưng nước mắt nhìn anh, như kiểu bị oan mà tủi thân kinh khủng lắm, "Anh đang nói gì thế, anh Nam Đình?"

"Tôi đang nói gì thì cô biết rõ." Cố Nam Đình cầm mấy tấm hình trên bàn, ném cho cô ta: "Nếu cô có thể giải thích cho rõ, tôi sẽ xin lỗi những lời lúc nãy. Còn nữa, danh xưng 'anh Nam Đình' của cô, tôi không gán nể."

Diệp Ngữ Nặc cầm mấy tấm hình lên, nhìn thấy cô ta đang cố ý tiếp cận Cố Nam Đình trong hình, trong lòng đã không còn biện bạch nổi nhưng miệng vẫn không chịu thừa nhận: "Có lẽ là hình lúc chụp quảng cáo, có liên quan gì em chứ?"

"Không liên quan hả?" Cố Nam Đình nhếch môi, nở nụ cười lạnh lẽo, "Thế làm sao có người nói cô bảo anh ta nhân cơ hội chụp nhiều hình tôi và cô ở cạnh nhau?"

Nếu không phải do anh đến nơi chụp hình hôm đó, thì Cố Nam Đình gần đây dồn hết tâm tư vào Trình Tiêu cơ hồ đã quên đi Diệp Ngữ Nặc xuất hiện lúc đó. Đến khi cô ta không biết vì sao bị vấp ngã trước mặt anh, Cố Nam Đình vô thức đỡ lấy cô ta, thì gương mặt vừa quen thuộc vừa đáng hận đó đã khiến anh nhớ lại mọi thứ liên quan đến cô ta, tất cả!

Ánh mắt Cố Nam Đình sắc bén, từ trên cao nhìn xuống cô ta: "Khi cô bước vào Hàng không Trung Nam với lòng báo thù Hành Hành, thì cô và tôi đã là kẻ thù. Nếu là bảy năm trước, tôi trẻ hơn bây giờ, có lẽ tôi sẽ đồng ý chơi trò chơi tâm cơ này với cô, dù sao quy tắc trò chơi cũng do tôi định đoạt. Nhưng bây giờ thì xin lỗi, tôi không có hứng. Mượn cuộc sát hạch này đào thải cô đã xem như khoan dung lắm rồi."

Diệp Ngữ Nặc xưa nay không hề cảm thấy Cố Nam Đình là người đơn giản, nhưng lại không ngờ anh có thể dễ dàng nhìn thấu cô ta. Nếu đã không còn đường lui, cô ta cũng không muốn đóng vai yếu đuối để được thương hại nữa.

"Khoan dung? Chẳng qua là lời nói của kẻ mạnh hiếp đáp kẻ yếu mà thôi." Diệp Ngữ Nặc nuốt nước mắt vào trong, giọng nói cũng the thé, "Chỉ có thể nói Tiêu Ngữ Hành tốt số, không đúng, là Tiêu Tố, nếu không phải bà ta được gả vào Cố gia thì làm sao bây giờ anh ra mặt giúp đỡ bà ta?"

"Diệp Ngữ Nặc, hình như cô đã quên, trường bồi mà cô gọi thẳng tên ra đó từng chăm sóc, nuôi dưỡng cô như con gái ruột!" Cố Nam Đình suýt không kiềm chế nổi nói cho cô ta biết, người mẹ Tiêu Tố bị cô ta oán hận căn bản không hề có mối quan hệ huyết thống nào với cô ta cả.

Thế nhưng, bí mật đó là nỗi đau khổ nhất đời Tiêu Tố, mà năm đó anh cũng không nên biết những chuyện đó, Cố Nam Đình chỉ có thể kìm nén cơn mạnh động muốn vạch trần tất cả: "Hành Hành vô tội, dì Tiêu cũng không có bất cứ lỗi lầm gì, họ không ảnh hưởng gì đến đời sống của cô, càng không gây trở ngại cho ước mơ của cô. Thế nên dù cô có bao nhiêu

hận thù cũng đừng hòng trả thù hai mẹ con họ. Đặc biệt là bây giờ họ đã là người của Cố gia, bất kỳ người nào hoặc hành vi nào làm tổn thương họ, tôi đều không tha đâu. Tôi chỉ nói thế thôi, cô liệu mà xử sự."

"Đương nhiên tôi sẽ liệu mà làm, tôi còn muốn xem anh bảo vệ nó thế nào mà." Diệp Ngữ Nặc cười lạnh, "Tôi không tin là anh sẽ không có sơ hở nào."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 14

Tôi đã không còn tìm hiểu vì sao thời gian lại đưa tôi về bảy năm trước với mục đích gì. Tôi chỉ lo rằng, biến người mệnh mệnh, lại không phải em. Cũng may em đã xuất hiện kịp lúc, để tôi có đủ dũng khí đối mặt với những "vật thị nhân phi" không thể quen thuộc hơn được nữa. Tôi không sợ tiêu tốn hết mọi vận may trong cuộc đời này, chỉ cần có thể gặp được em.

*****xusmile0222____****

Vốn tưởng rằng chuyện của Diệp Ngữ Nặc đến đó là chấm dứt, chỉ ít là ở giai đoạn này cũng chỉ dừng lại tại đó. Nhưng khi Cố Nam Đình đọc được một bài trong tờ báo đặt trên bàn làm việc của Hạ Chí, ám chỉ xa xôi một công ty hàng không nào đó ý mạnh hiếp yếu, thì anh mới ý thức được mình đã đánh giá thấp dã tâm và nỗi hận của Diệp Ngữ Nặc.

Là một tờ báo mới, có chuyên mục hàng tuần với chủ đề là việc loại bỏ tiếp viên hàng không.

Những cô gái được lọt qua vòng tuyển chọn đầu tiên đều rất xuất sắc cả về ngoại hình lẫn khí chất. Cho dù cuộc chiến đầu tiên bất lợi, bị loại bỏ, thì kẻ thông minh cũng sẽ mượn sức của báo đài để được nổi tiếng, tăng độ quan tâm. So ra thì Diệp Ngữ Nặc có tâm cơ nặng nhất. Nói chính xác thì cô ta đang trả thù sự đào thải của Cố Nam Đình sau khi anh đã biết tất cả.

Lúc chấp nhận phỏng vấn, cô ta ghen ngào: "Tôi tưởng là: Một khi nỗ lực thì sẽ gặt hái thành công. Cho dù không như mình mong muốn thì chí ít mơ ước vẫn còn đó, còn có thể nỗ lực vì nó. Nhưng hiện thực quá tàn nhẫn, khiến tôi không dám nhắc đến ước mơ nữa, chứ đừng nói là tin tưởng lòng người."

Chuyện không bởi thành có là sở trường của phóng viên, nghe ra ý khác lạ, phóng viên lập tức hỏi tiếp: "Đã xảy ra chuyện gì tàn nhẫn mà cô Diệp định từ bỏ ước mơ, thậm chí nghi ngờ cả lòng người vậy?"

Diệp Ngữ Nặc nghe thế liền òa khóc, dẫn đến cuộc phỏng vấn phải tạm ngừng. Đến khi cô ta dần bình tĩnh lại mới có thể tiếp tục. Mắt cô ta hoe đỏ, nói: "Có lẽ là tôi không có quan hệ sâu rộng, không biết quy tắc nghề nghiệp. Nhưng chuyện làm trái lương tâm thì cho dù mơ ước tan vỡ, đá ngọc tan nát, tôi cũng nhất định không làm."

Quy tắc nghề nghiệp? Làm trái lương tâm? Rất khó mà không nghĩ tới quy tắc ngầm, đúng không?

Tổng biên tập đọc xong bài phỏng vấn liền nghếch mặt ra. Anh ta khó mà không nghĩ rằng: Diệp Ngữ Nặc vì không chịu được quy tắc ngầm của lãnh đạo cấp cao nào đó trong Hàng không Trung Nam nên mới bị đá ra khỏi cuộc chơi? Phân tích theo logic thông thường, cô ta là một cô gái yếu đuối, nếu không phải thực sự chịu tải nhục gì thì làm sao có gan chiến đấu với Hàng không Trung Nam danh tiếng lẫy lừng? Hơn nữa cô ta đúng là có khả năng bị "dìm". Sau khi suy nghĩ, tổng biên tập ôm theo niềm tin tất thắng, nghiêng răng phê chuẩn: "Đăng!"

Thế là đã xuất hiện bài báo quá ngô nghê quá ngây thơ như thế.

Hạ Chí đưa văn kiện cho Lâm Tử Kế xong quay lại thì thấy Cố Nam Đình đứng cạnh bàn làm việc của cô, đang chăm chú đọc báo.

Không cần nghĩ cũng biết anh đang đọc gì, cô hỏi: "Cố tổng, chuyện này đối với công ty chúng ta có được tính là thật không?"

Cố Nam Đình tiện tay đặt tờ báo lên bàn, ngược lên nhìn cô: "Không tính."

Hạ Chí hơi nhú mào, rõ ràng là bất mãn với câu trả lời qua loa của anh.

Cố Nam Đình quay lưng về văn phòng, lúc đẩy cửa ra còn bổ sung một câu: "Miễn cưỡng được tính là scandal của tôi."

Xem như anh có bản lĩnh, dám thừa nhận cơ đấy!

Lúc ăn trưa, Hạ Chí đập tờ báo xuống trước mặt Trình Tiêu: "Cố tổng nhà cậu hành vi không đứng đắn, gây ra scandal rồi đây!"

Trình Tiêu chậm rãi hưởng thụ bữa ăn của Hàng không Trung Nam, mắt nhắm ngược lên, mãi sau cô mới thông thả nói một câu: "Nếu ngày nào đó cậu gây họa vì không biết giữ mồm miệng, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu chú ý từ ngữ."

Hạ Chí co ngón tay gõ gõ tờ báo: "Thế nào là chuyện trái lương tâm chứ? Đây rõ ràng là lời chỉ trích gay gắt! Không phải tớ ăn không nói có! Cậu thực sự không quan tâm, hay là giả vờ không để tâm?"

"Tớ quan tâm cái gì? Quan tâm ai?" Trong giọng nói của Trình Tiêu có ý trách móc: "Chỉ trích thì sao? Có chỉ đích danh không? Miệng người hai miếng da, nói thế nào cũng có lý. Cậu có cách chứng minh cô ta nói là thật không? Hay là cậu cảm thấy những người ngồi ở đây..." Cô ngược lên, thông thả nhìn khắp xung quanh nhà ăn công ty gần như đầy ắp người: "Đang bán mạng cho một ông sếp không đứng đắn?"

Hạ Chí đương nhiên không tin Cố Nam Đình lại có "quy tắc ngầm" với Diệp Ngữ Nặc, nếu có thì cũng là với Trình Tiêu, dù sao Diệp Ngữ Nặc cũng không trèo tới đẳng cấp nhan sắc của Trình Tiêu. Nhưng người trong cuộc đã thừa nhận bản thân có scandal, Trình Tiêu, cậu không nhập vai vào vở kịch này thì sao được?

Oán trách thì oán trách nhưng Hạ Chí vẫn nghe ra sự thật trong lời nói của Trình Tiêu, cô nàng cười rất đặc ý: "Đang tẩy trắng cho Cố tổng nhà cậu hả? Tội danh không đứng đắn này lớn lắm, Cố Nam Đình cũng không gánh nổi..."

Trình Tiêu chột cắt ngang: "Ít nói sẽ có lợi cho cậu hơn."

Hạ Chí lại không chịu hiểu, còn chỉ trích: "Trước kia có nói chuyện thì cậu cũng không chê tởm lắm lời, từ lúc dính vào Cố Nam Đình là cậu thay đổi hẳn."

Lúc này, một giọng nam trầm bỗng xen vào: "Cô ấy dính vào với tôi như thế nào?"

Hạ Chí quay lại, trong phạm vi đường kính năm mét, ngoài nam chính Cố Nam Đình trong câu chuyện ra thì những đồng nghiệp khác đều lùi ra xa.

Đây tuyệt đối không phải chuyện xảy ra một sớm một chiều. Hạ Chí cuối cùng đã biết cảm giác bị bạn bè đâm sau lưng đau đến mức nào rồi.

Là trợ lý thực tập, cô lặng lẽ đứng lên nhường chỗ cho Boss: "Cố tổng, anh đến lúc nào thế ạ?"

Cố Nam Đình mặc âu phục, thắt cà vạt, áo mũ chỉnh tề, phong độ khí khái, khí chất rõ ràng không phù hợp với nhà ăn. Thế nhưng lúc này anh lại bưng một đĩa thức ăn giống mọi người, tư thế thông thả ngồi xuống lại chẳng hề có cảm giác đối nghịch với khung cảnh, nếu anh nói năng thân

mật hơn thì có lẽ Hạ Chí đã sùng bái anh rồi, "Đến đây đương nhiên là để ăn rồi, lẽ nào là để nhiều chuyện?"

Ai cũng có sự nhiều chuyện trong máu mà! Nhưng nếu người mà bạn nhiều chuyện là cấp trên cao nhất của bạn, lại đặc biệt tốt số để anh ấy nghe thấy, thì muốn mọi người cùng vui là chuyện khó rồi.

Cũng may là đầu óc và miệng lưỡi Hạ Chí đều nhanh nhẹn như nhau, cô cười rất vô tội: "Nhiều chuyện và tẩy sạch là hai chuyện có thể xem như bằng nhau, nếu không người ta sẽ xem sự im lặng của anh là mặc nhận đó. Thế nên, Cố tổng à, tôi chỉ đang bày tỏ lập trường 'đối trá không lừa gạt được kẻ thông minh' của mình bằng một phương thức khác thôi."

Rõ ràng là ngụy biện, nhưng cũng không phải là không có lý. Cố Nam Đình nhướn mày nhìn Trình Tiêu: "Em nghĩ thế nào?"

Trình Tiêu ngẩng lên, trả lời vẻ đương nhiên: "Cậu ấy nói đúng."

Cô đã lên tiếng rồi nên Cố Nam Đình cũng nói: "Thế thì tiếp tục ăn đi."

Hạ Chí được miễn tội. Nhưng Hạ cô nương là người rất tinh mắt, thấy người ta tương thân tương ái, à nhầm, là tương kính như tân dùng bữa với nhau, cô cảm thấy mình ở lại thêm giây nào cũng chướng mắt, liền viện cớ phải xử lý công việc rồi biến đi trước.

Cố Nam Đình chú ý đến hai món rau và một bát canh trong mâm của Trình Tiêu: "Không hợp khẩu vị? Bếp hàng không đặc biệt nấu món cho phi công, có nghĩa vụ cải thiện theo khẩu vị của phi công."

Trình Tiêu tất nhiên sẽ không nói rằng mình đang bị "bà dì" đến thăm, "Do mấy hôm nay dạ dày tôi không tốt, yên tâm, khi có nhiệm vụ bay, tôi sẽ không kén chọn."

Việc của phi công là công việc bay chịu áp lực cao, thể lực cũng phải tốt, có rất nhiều hạn chế về thức ăn để tránh tình trạng tiêu hóa kém, và cả những món ăn quá dầu mỡ cũng không được ăn. Nhà ăn của Hàng không Trung Nam do được không quân Trung Quốc tham gia chiếu cố, nên đã mở một "bếp hàng không" riêng cho các cơ trưởng và phi công. Trước khi họ có nhiệm vụ bay đều sẽ ăn tại bếp này, đảm bảo mặt thực phẩm sẽ không tạo ra ảnh hưởng đến việc bay. Và Trình Tiêu từ khi đi làm đến nay cũng đã bắt đầu ăn ở "bếp hàng không" này.

Cố Nam Đình quan sát tỉ mỉ sắc mặt của cô: "Không khỏe thì xin nghỉ phép, nói những lời dụi dằng thế này không thích hợp với cơ trưởng."

Trình Tiêu nhìn vào mắt anh: "Trong thời gian tập huấn không được nghỉ phép, không phải do anh đặt ra hay sao?"

Cố Nam Đình gấp thịt bò trong đĩa của anh cho cô: "Không phải với ai tôi cũng xem như nhau. Em có thể là ngoại lệ."

Trình Tiêu chưa từng chấp nhận "ân huệ" không rõ ràng, cô hỏi: "Tại sao?"

Cố Nam Đình hình như bất mãn vì cô tra hỏi cặn kẽ quá, thuận miệng đáp: "Em giống bạn gái cũ của tôi."

Trình Tiêu gấp trả lại anh miếng thịt bò còn nguyên, "Chí sĩ không uống nước trộm cắp, kẻ khiếm tốn không ăn thức ăn thừa."

Cố Nam Đình sặc canh lên tận cổ.

Khụ khụ khụ... Trong nhà ăn yên tĩnh thoáng chốc vang lên tiếng ho của Boss.

Đối với bài phỏng vấn Diệp Ngữ Nặc, Cố Nam Đình không hề giải thích với bất cứ ai, bao gồm Trình Tiêu. Mà đối với chuyện bài báo đó, khi

Lâm Tử Kế dò hỏi ý kiến xử lý của anh, anh đã nói: "Đừng quan tâm."

Lâm Tử Kế nhớ đến mâu thuẫn trước đó với Cố Nam Đình vì Diệp Ngữ Nặc: "Tôi không ngờ cô ta lại hủy diệt công ty và anh vì bị loại bỏ như vậy."

Cố Nam Đình đưa tay ra hiệu anh ta không cần nói nữa, "Cô ta chỉ có một mình, không thể tạo thành mối đe dọa, cứ mặc kệ."

Anh nói như vậy, nếu đối lại là người không hiểu anh thì thực sự sẽ dễ nảy sinh hiểu lầm. Nhưng Lâm Tử Kế đã có hiểu biết kiên định về phẩm hạnh của cấp trên mới nhậm chức không lâu này, nên có ý muốn tìm riêng Diệp Ngữ Nặc để nói chuyện cho ra lẽ.

Không ngờ lại cho Diệp Ngữ Nặc cơ hội lần tới.

Về lời mời của anh ta, Diệp Ngữ Nặc không từ chối. Nhưng khi họ gặp nhau, Lâm Tử Kế mới nói: "Tiểu Diệp này, đối với việc cô bị loại, công ty đã quyết định từ đại cuộc, cô đừng hiểu lầm Cố tổng."

Diệp Ngữ Nặc trong ấn tượng luôn hiền lành, dịu dàng, bỗng dưng nổi giận: "Quản lý Lâm, anh nói thế là sao? Lẽ nào tôi chịu ảm ức mà không thể nói ư?"

Giọng cô ta vừa to vừa the thé, khiến toàn bộ người trong quán cafe đều chú ý.

Lâm Tử Kế nhất thời không phản ứng kịp: "Tiểu Diệp, có phải cô hiểu lầm gì không? Tôi chỉ là..."

Diệp Ngữ Nặc đứng lên, nước mắt lưng tròng, trách móc: "Tôi là người mới, không hiểu quy tắc trong nghề, nhưng các anh cũng không được bắt nạt tôi, bắt tôi làm những việc vi phạm đạo đức được. Loại bỏ tôi không

sao, dù gì tôi cũng sẽ không hy sinh bản thân để trở thành tiếp viên hàng không của Trung Nam. Nhưng xin anh đừng sỉ nhục nhân cách của tôi."

Lâm Tử Kế là người sành đời, nhưng tình huống này lần đầu anh ta gặp phải, đối mặt với lời chỉ trích giả dối của Diệp Ngữ Nặc, anh ta có phần luống cuống: "Tiểu Diệp, cô đừng kích động, tôi đến tìm cô..."

Phản ứng của Diệp Ngữ Nặc khiến người khác tưởng họ nảy sinh tranh cãi, còn cô ta cứ nói mãi về tủ nhục, bắt nạt, đạo đức, hy sinh, sỉ nhục... khó tránh khỏi liên tưởng, càng có người nhiều chuyện lấy điện thoại ra bắt đầu ghi hình lại.

Diệp Ngữ Nặc nhận thấy thời cơ rất tốt. Cô ta nhân lúc đó ôm cái túi xách trước ngực, tỏ bộ dạng yếu đuối, tự bảo vệ, nước mắt rơi xuống, "Anh không cần nói nữa, bao nhiêu tiền tôi cũng không thêm, lời tôi đã nói không thể rút lại, còn những người đã làm cũng đừng mơ chối bỏ sự thật."

Cuối cùng Lâm Tử Kế cũng hiểu hoàn cảnh lúc này. Đối với tâm cơ và kỹ thuật biểu diễn của Diệp Ngữ Nặc, anh ta cam chịu bại trận. Nhưng dù sao Lâm Tử Kế cũng là người từng trải qua sóng gió, hiểu rõ chuyện gì rồi sẽ không dễ dàng làm kẻ câm, huống hồ chuyện lại liên quan đến danh dự công ty và Cổ Nam Đình. Anh ta bình tĩnh lại, suy nghĩ để tìm cách nói, định ăn miếng trả miếng.

Nhưng không cần thiết nữa.

Lúc này, có người đứng ra nói: "Sự thật rốt cuộc thế nào, cô cứ nói ra nghe xem. Dù sao cô to tiếng như thế là để thu hút sự chú ý của mọi người. Bây giờ lòng hiếu kỳ của chúng tôi đã bị khơi gợi, hay là cô mượn cơ hội này phát huy đi."

Giọng nói trong trẻo dứt khoát, ngữ điệu sắc sảo thẳng thắn - Lâm Tử Kế quay lại, thấy Trình Tiêu từ một vách nhỏ bước ra.

Kiểu trùng hợp ngẫu nhiên này đúng là - thần binh từ trên trời rơi xuống.

Ánh mắt Lâm Tử Kế lập tức biến từ "cảnh giác" lúc trước sang thành "kính phục".

Trình Tiêu xưa nay chưa từng phụ kỳ vọng của người khác. Đối mặt với ống kính mọi người, cô ung dung tiến đến, chặn đường Diệp Ngữ Nặc, nói bằng giọng dạy dỗ: "Cùng trong ngành hàng không, cùng là người mới, phiền cô Diệp phổ cập cho tôi thế nào là quy tắc nghề nghiệp? Thế nào là vi phạm đạo đức? Thế nào là tử nhục và hy sinh? Để đỡ cho tôi tôi bất cần vi phạm, mất đi bát cơm. Tôi cảm ơn những lời chia sẻ của cô trước nhé."

Diệp Ngữ Nặc không quen biết Trình Tiêu, nhưng lại sợ hãi trước khí thế và ngôn ngữ mạnh mẽ của cô: "Tại sao tôi phải nói với cô những chuyện đó?"

"Lợi dụng mọi người để tạo đề tài bàn tán, lẽ nào không cần người thích rút dao tương trợ người khác như tôi để giúp cô một tay sao?" Trình Tiêu cười thản nhiên, nhưng lời lẽ lại thẳng thừng, sắc bén, "Nếu cô không nói thì tôi sẽ thay mọi người hỏi hai câu quan trọng. Quy tắc nghề nghiệp cô nói là chỉ quy tắc ngầm hả? Rồi là ai đang hãm hại cô?"

Thừa nhận, giống như nói thẳng là Cố Nam Đình hãm hại. Có nghĩa là công khai tuyên chiến với anh. Với cá tính người đó, không thể để yên cho cô ta tạo lời đồn giả dối trắng trợn như vậy. Phủ nhận, tức là tát vào mặt mình. Diệp Ngữ Nặc không dám nói gì.

Trình Tiêu đoán chắc cô ta không dám, cô nhìn sang Lâm Tử Kế: "Tiên sinh này, anh đến để dùng tiền giải quyết cái gọi là quy tắc ngầm sao?"

Đây gần như là nghi vấn chung của mọi người.

Lâm Tử Kế nhìn gương mặt hoàn hảo của Trình Tiêu: "Đương nhiên là không. Đừng nói là tiền, ngay cả lời mở đầu tôi còn chưa nói hết."

Không cho Diệp Ngữ Nặc cơ hội lên tiếng, Trình Tiêu nói nhanh: "Giữ lấy điện thoại, không cẩn thận làm mất đoạn ghi âm thì cô Diệp kia nói anh lấy tiền chặn họng cô ấy thì anh không thể ngụy biện được đâu."

Không chỉ Diệp Ngữ Nặc, mà cả Lâm Tử Kế nghe xong cũng ngớ người.

"Cô Diệp đúng là đã vượt qua vòng tuyển chọn tiếp viên hàng không của hãng Trung Nam, nhưng người mới xuất chúng hơn cô Diệp đây thì có rất nhiều." Nói đến đây, Trình Tiêu cố ý ngừng lại, cô lãnh đạm và kiêu ngạo nhìn quanh, dường như đang lấy bản thân ra để chứng minh lời mình nói, "Bị đào thải vốn chẳng phải chuyện gì mất mặt, dù sao cũng sẽ có người hơn mình, nhưng vì đổ kỵ hận thù mà bôi đen công ty, còn định lợi dụng mọi người để tạo tin đồn dối trá thì thật vô liêm sỉ. Hoặc là, cô Diệp sẽ giải thích rõ được, là tôi đã hiểu lầm? Nếu vậy, cô muốn tôi xin lỗi kiểu gì cũng được."

Cô nói năng đâu ra đó, ngữ điệu càng lúc càng nhấn mạnh, lời nói chọc thẳng vào điểm yếu của Diệp Ngữ Nặc và mọi người.

Diệp Ngữ Nặc định phản bác nhưng mọi người đã nói trước:

"Tưởng bọn tôi là đồ ngốc hử, để mặc cho cô làm gì thì làm?"

"Thắng bại là chuyện thường tình, bị loại bỏ thì làm lại từ đầu, hà tất phải thế này?"

"Làm người phải có đạo đức, đừng chơi trò tâm cơ như vậy."

"Phải rồi, cô giải thích được thì chúng tôi sẽ tin."

Những lời bàn tán xôn xao mỗi lúc một nhiều, Diệp Ngữ Nặc chỉ còn nước hoảng loạn bỏ chạy.

Đoạn clip đó vẫn lan truyền trên mạng, đồng thời nhanh chóng trở thành chủ đề "hot" trên các trang mạng lớn, nhưng lại không phải vì Diệp Ngữ Nặc, cũng không phải vì những lời dối trá cô ta nói, càng không phải do quy tắc ngầm gì đó, mà là nhan sắc của Trình Tiêu.

Cố Nam Đình tiện tay mở một trang bình luận, đều nói là:

"Gái của công ty hàng không nào thế? Tôi muốn đi máy bay ~ đi máy bay~ cầu tình cờ gặp gỡ..."

"Đây là cô gái của nhà nào mà đẹp thế kia!"

"Rõ ràng có thể dựa vào mặt mà ăn cơm, thế mà lại ăn nói giỏi như thế, mỗi một phút đều bị ngược chết!"

Sự sắc sảo của Trình Tiêu thì Cố Nam Đình đã được lĩnh giáo rồi, còn về nhan sắc của cô - cũng may cô là phi công, không cần lộ diện trong khoang máy bay như tiếp viên hàng không. Cố Nam Đình bỗng có phần không chấp nhận nổi việc Trình Tiêu trong một đêm đã trở nên nổi tiếng trên mạng, anh không kìm được day day huyết thái dương.

Sau đó, bấm số nội bộ dặn Hạ Chí: "Bảo Trình Tiêu đến văn phòng tôi."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 15

Trình Tiêu vội vàng ra khỏi lớp học mô phỏng, bắt gặp ánh mắt mờ ám của Hạ Chí, cô liền ném thanh chocolate trong tay sang, cảnh cáo bằng ánh mắt: "Đừng nói gì hết!"

Hạ Chí cười như cành cây run rẩy trong gió.

Trình Tiêu gõ cửa, không ai trả lời.

Cô nhìn Hạ Chí. Hạ cô nường cao giọng nói: "Cứ vào đi, Cố tổng không có khách đâu."

Trình Tiêu giả vờ không thấy ánh mắt mờ ám của Hạ Chí. Cô đẩy cửa, đi vào trong.

Đây là lần đầu cô đến văn phòng của Cố Nam Đình từ sau khi làm việc ở Trung Nam. Rộng rãi sáng sủa, đơn giản phóng khoáng, chính là phong cách của anh. Trình Tiêu nhìn thấy bóng mình trên tấm màn gương trên tường, lại nghĩ đến dáng vẻ uy nghiêm, tập trung của anh trước bàn làm việc.

Âu phục thẳng thớm, trí tuệ, lạnh lùng, mỗi nơi đều toát ra vẻ cao ngạo, sáng suốt của người ở địa vị cao.

Chắc là nghe thấy tiếng gõ cửa, bỗng nhiên có người cất tiếng hỏi: "Trình Tiêu, là em hả?"

Trình Tiêu nghe tiếng liền nhìn sang bên trái, xác nhận giọng nói đó văng ra từ nhà vệ sinh trong phòng nghỉ, cô đáp: "Cố Nam Đình, là tôi." Trong lòng lại nghĩ: Anh đi vệ sinh, tôi có thúc giục đâu, cứ phải hỏi làm gì?

Nghe vị kia nói tiếp: "Lại đây."

Trình Tiêu đến trước bàn làm việc, ngồi xuống, "Tôi đợi anh ở ngoài này."

Yên lặng một lúc, giọng Cố Nam Đình lạnh lùng bảo: "Vào đây!"

Trình Tiêu muốn ném cho anh cuộn giấy vệ sinh, "Làm gì thế!", giọng cô rõ ràng không vui.

Cố Nam Đình không trả lời, chỉ có tiếng nước chảy ào ào.

Trình Tiêu đứng lên, vừa tiến lại gần vừa gọi: "Cố Nam Đình?" Đến gần mới phát hiện cửa nhà vệ sinh đang mở, Cố Nam Đình đứng trước bồn rửa tay, nước trong bồn toàn màu đỏ.

"Chảy máu mũi?" Trình Tiêu đi nhanh lại, một tay bóp cầm Cố Nam Đình, tay kia khoát nước rửa sạch cho anh, sau đó bắt anh ngửa đầu ra sau, vừa rút khăn giấy ra đưa anh, vừa khoát nước lạnh vào trán và sau gáy.

Cố Nam Đình nhắm mắt: "Lạnh!" Tuy nói thế nhưng anh vẫn ngoan ngoãn giữ tư thế ngửa đầu ra sau.

Trình Tiêu bực bội: "Như thế mới cầm máu được."

Cố Nam Đình không nói gì, một tay chống lên bệ rửa tay, tay kia rất tự nhiên choàng qua eo cô.

Sự chú ý của Trình Tiêu đều tập trung vào mũi anh, hoàn toàn không hay biết gì: "Tự dưng vô duyên vô cớ lại chảy máu mũi, anh xem cái gì

không nên xem phải không?"

Cố Nam Đình ậm ừ đáp: "Ban nãy lên mạng, thấy em đại chiến Diệp Ngữ Nặc."

Trình Tiêu nói theo: "Đó là do Diệp Ngữ Nặc kích thích tới anh, hay là tôi?"

Cố Nam Đình cười, liếc nhìn cô: "Cô ta có thể kích thích được tôi thì đã không bị loại."

Trình Tiêu trừng mắt: "Anh không được như ý hả?"

Cố Nam Đình co mấy ngón tay lại, nhéo vào eo cô: "Trong mắt em, tôi đói khát đến thế hả?"

Trình Tiêu ngược lên đập vào trán anh: "Nhân sinh như vở kịch, toàn dựa vào diễn xuất, không chừng anh cũng không phát hiện ra mình có tiềm năng làm Ảnh Đế đâu."

Cố Nam Đình cười thất thanh: "Tôi bị vẻ đẹp của em kích thích, được chưa?"

Trình Tiêu nhướn mày, không phản bác: "Dập đầu quỳ lạy trước uy lực nhan sắc của tôi rồi hả?" Cảm giác đã ổn rồi, cô lấy khăn tay lau nước trên trán và sau gáy cho anh, "Cứ chặn khăn giấy đã." Trong lúc nói, cô rút ra tờ khăn giấy sạch cho anh.

Cố Nam Đình rút tay lại kịp thời, lấy khăn giấy nhét vào mũi rồi mới nghiêm túc trả lời một chữ: "Ừ."

Cũng không biết là trả lời câu nào của Trình Tiêu, càng không nói thêm câu nào về Diệp Ngữ Nặc.

Trình Tiêu phát hiện ra áo sơ mi của anh dính hai vết máu, "Có sơ mi sẵn không?"

Cố Nam Đình tiện tay chỉ vào phòng nghỉ: "Lấy giúp tôi một cái, cảm ơn."

Trình Tiêu đi thẳng vào phòng nghỉ, mở tủ áo, nhìn thấy bên trong treo một dãy áo sơ mi trắng kiểu giống nhau, nhưng lại không giống nhau, "Quần áo khô khan quá." Cô nói xong tiện tay lấy một cái.

Trình Tiêu cầm áo sơ mi mới ra ngoài, thì Cố Nam Đình lúc đó đang cởi nút áo. Trình Tiêu tưởng anh sẽ tránh đi, hoặc là cô phải tránh? Kết quả là anh cởi luôn áo đang mặc trước mặt cô, rồi giơ tay nhận lấy áo cô đưa.

Một anh chàng đẹp trai, mà cơ thể lại đẹp đến không chịu nổi cởi trần trước mặt bạn, mà anh ta lại là sếp của bạn, cảnh tượng đẹp đến mức - Trình Tiêu cảm thấy không nhân cơ hội ngắm lâu hơn thì đúng là có lỗi với bản thân.

Cố Nam Đình mặc xong mới thấy có gì đó không ổn: "Em không nên tránh đi hả?"

Trình Tiêu chẳng thèm đỏ mặt: "Anh còn không quan tâm bị nhìn, thì tôi giả vờ cho ai?" Sau đó xuýt xoa khen ngợi: "Vóc dáng rất đẹp."

Trong mắt Cố Nam Đình thoáng nụ cười: "Mới nhìn nửa thân trên đã kết luận rồi?"

Trình Tiêu trừng nhìn anh: "Anh làm thế bị cấu thành tội quấy rối tình dục đó, Cố tổng à."

Cố Nam Đình cười không thành tiếng: "Em cũng có thể lý giải là tôi đang tỏ tình với em. Tôi không để tâm đâu."

Trình Tiêu cười giả tạo: "Tôi sẽ không vì thế mà cảm thấy vinh hạnh đâu."

Cố Nam Đình chỉ cười, quay lưng ra văn phòng.

Trình Tiêu liếc nhìn áo sơ mi dính máu trong bồn rửa tay mà anh cởi ra, cầm lên rồi ném vào thùng rác.

Trong văn phòng, Cố Nam Đình ung dung ngồi trên sofa, Trình Tiêu thì ngồi trên sofa đơn cách anh không xa.

Nói chuyện chính, Cố Nam Đình vào thẳng chủ đề: "Ba giai đoạn của cải trang, em đã hoàn thành lớp lý luận và lớp bay mô hình, tiếp theo sẽ là luyện tập 20 lần liên tục cất cánh hạ cánh. Do sân bay trong nước và không phận bị hạn chế, công ty và một công ty hàng không mới của Mỹ đã bắt tay hợp tác, sắp xếp mọi người qua đó tham gia huấn luyện bay tập trung, thời hạn là một tháng."

Không phận nước ngoài khá rộng, cơ hội lên máy bay để thực hành nhiều hơn, nếu sang đó thì sẽ có kinh nghiệm nhanh hơn. Còn đối với phi công tốt nghiệp trường hàng không trong nước mà nói thì cơ hội ra nước ngoài tập huấn cũng rất hiếm có.

Trình Tiêu đã nhận được thông báo, chuẩn bị ngày mai xuất phát bay đến doanh trại tập huấn. Còn Cố Nam Đình là phó tổng, vốn không cần nói riêng cho cô biết. Nên Trình Tiêu hỏi anh: "Cố tổng có lời nhắn nhủ gì đặc biệt?"

Đối với cô, Cố Nam Đình đúng là còn có lời dặn, "Trong tình huống bình thường, chắc em sẽ bay máy bay A320. Nhưng tôi vẫn muốn hỏi em, em có muốn thử Boeing 737 không?"

Thường thì sau này bay máy bay loại nào thì lúc tập huấn sẽ bay loại đó, rất chuẩn xác. Máy bay khách A320 thao tác bằng điện truyền, giảm

nhẹ đi rất nhiều gánh nặng thể lực khi thao tác máy bay của phi công. Còn Boeing 737 thì lại vận hành bằng hệ thống điều khiển cơ - thủy lực, lúc ngắt hệ thống trợ lực ra thì động tác trên máy vô cùng nặng nề. Đừng nói Trình Tiêu là phi công nữ, ngay cả phi công nam với vóc dáng cao to, khỏe mạnh lúc thao tác cũng sẽ thấy rất vất vả.

Cố Nam Đình lại hỏi cô có muốn thử Boeing 737 không.

Thử thách cô chẳng? Trình Tiêu hỏi ngược lại: "Nếu tôi muốn cùng lúc cả hai loại, thì Cố tổng có cho tôi cơ hội không?"

Cố Nam Đình lại nói: "Là phi công nữ, sau này có cơ hội dẫn tổ bay hay không còn chưa chắc chắn, đừng yêu cầu cao như vậy."

Phi công là nghề có tương lai, thực sự là mơ ước của nhiều người. Mà Trung Quốc cũng là một trong những quốc gia có số lượng nữ phi công nhiều nhất. Có điều, hiện giờ phi công nữ đang bay lại không nhiều. Cho dù phụ nữ có sự tỉ mỉ, thận trọng, nhạy cảm... rất nhiều ưu thế, đặc biệt là việc sử dụng công cụ rất tinh tế, nhận biết được nhiều địa hình, khu vực, cũng có biểu hiện vượt qua cả đàn ông, nhưng những người từng bay đều biết rằng cường độ bay là một thử thách cực lớn cho thể lực và sự kiên trì của phụ nữ. Hơn nữa phụ nữ luôn luôn có tâm lý ỷ lại, không đủ quả quyết, nhiều cảm xúc, khả năng chịu đựng tâm lý khá yếu. Thế nên, trước mắt trong ngành vẫn chưa có cơ trưởng nữ nào có thể độc lập dẫn đội bay được.

Trình Tiêu không hề phủ nhận hiện trạng này, nhưng cô nói: "Nếu anh cũng như người khác, có suy nghĩ 'bảo vệ' phi công nữ thì không nên tuyển tôi vào công ty."

Cố Nam Đình không nhìn thấy vẻ khiêu khích hoặc đùa giỡn trên gương mặt cô, anh im lặng vài giây rồi đổi chủ đề: "Lần này đi tập huấn, không có tôi, em nên kiểm chế bớt."

"Kiềm chế? Ý gì?" Trình Tiêu không sở trường dò đoán, hỏi thẳng: "Đây là lời dặn chung với bảy học viên chúng tôi sao?"

Cố Nam Đình loáng thoáng nhớ lại bảy năm trước khi tiến hành tập huấn, cô đã định thử cả hai loại máy bay. Để tránh cho cô không quá kích động và bướng bỉnh, anh mới đặc biệt gọi cô tới. Nhưng lại chẳng thể nói thẳng ra.

Cố Nam Đình nhìn vào mắt Trình Tiêu, chỉ trả lời câu hỏi thứ hai: "Chỉ với em."

Trình Tiêu cũng nhìn anh, muốn nhìn ra thâm ý nào đó trong đôi mắt anh, sau đó cô trốn tránh vẻ chăm chú không hề che giấu trong đôi mắt anh, và thấp thoáng cả... tình ý, cười với vẻ thản nhiên: "Tôi đúng là người thích gây chuyện thị phi. Nhưng Cố tổng yên tâm, chỉ dựa vào tôi thì còn thiếu người thu dọn tàn cuộc sao?"

Ngoài việc nghiêm túc với nghề bay ra, còn có gì khiến cô lơ đãng nổi?

Cố Nam Đình nhìn cô chăm chú, mà cô cũng nhìn lại anh, không hề nhượng bộ.

Lát sau, anh đứng lên đi ra bàn làm việc, đồng thời lấy khăn giấy trên mũi xuống.

Trình Tiêu cũng đứng lên theo: "Cố tổng còn việc gì khác không?"

Cố Nam Đình ngồi xuống bàn, vẻ mặt cũng như giọng nói đã hoàn toàn lạnh hẳn: "Không, em ra ngoài đi."

Xem như chia tay không vui.

Cố Nam Đình do dự không biết có nên đi cùng Trình Tiêu không, thế nhưng căn cứ vào lịch làm việc tổng thể sau khi anh nhậm chức thì hành trình mà Lâm Tử Kế sắp xếp cho anh lại cùng thời gian đi Cổ Thành giám sát.

Mà lại là Cổ Thành! Ngay cả vận mệnh cũng thay anh quyết định, bắt anh đưa Tiêu Ngữ Hành đi Cổ Thành sao?

Thế nhưng, đến ngày hôm sau Trình Tiêu lên máy bay, Cố Nam Đình cũng không bảo Lâm Tử Kế hủy bỏ chỗ ngồi mà Lâm Tử Kế đã để dành sẵn cho anh.

Trước khi cất cánh, Lâm Tử Kế gọi cho Cố Nam Đình, nhưng không ai nghe máy. Bất đắc dĩ phải đóng cửa khoang, Lâm Tử Kế vẫn nghi hoặc: "Lẽ nào Cố tổng đã lên chuyến bay đi Cổ Thành rồi?"

Trình Tiêu ngồi ngay cạnh anh ta, nghe thế thì tắt máy, quay đầu nhìn bãi đáp máy bay bên ngoài cửa sổ.

Lúc đó, Cố Nam Đình đang ở sân bay. Nhưng anh chỉ ở trong đài chỉ huy, nghe nhân viên chỉ huy mặt đất đẩy máy bay quốc tế có Trình Tiêu trên đó bình an ra ngoài, đứng trước cửa sổ, không nói câu nào, bất động.

Buổi tối, Cố Nam Đình về biệt thự họ Cố, một mình ngồi ở bàn ăn, đợi điện thoại đợi tin nhắn. Tiếc là đến tận khuya mà Tiêu Ngữ Hành cũng không gọi điện, Trình Tiêu càng biệt vô âm tín.

Lâm Tử Kế rõ ràng hiểu chuyện hơn hai cô gái, đến nơi rồi, anh ta gọi điện báo bình an cho Cố Nam Đình: "Cố tổng, chúng tôi đã hạ cánh, mọi thứ thuận lợi."

Cố Nam Đình trả lời rất "thân dân": "Chăm sóc tốt mọi người, anh vất vả rồi."

Lâm Tử Kế vừa trả lời: "Việc phải làm, anh yên tâm", vừa đón lấy valy của Trình Tiêu: "Để tôi".

Cố Nam Đình sau đó mới gọi cho Tiêu Ngữ Hành.

Điện thoại đổ chuông rất lâu mới có người nghe máy, lại còn hỏi anh trước: "Anh đến nơi rồi?"

Đến đâu? Cố Nam Đình không trả lời mà hỏi ngược lại: "Em đang ở đâu?"

Tiêu Ngữ Hành rõ ràng khựng lại, "Muộn rồi, em còn ở đâu được?" Rõ ràng là chột dạ.

"Tiêu Ngữ Hành!" Cố Nam Đình nổi giận, "Ai cho em cái gan mà dám nói dối anh hả?"

Tiêu Ngữ Hành lập tức hoảng loạn: "Anh biết rồi sao? Không phải anh đi cùng phi hành đoàn ra nước ngoài học rồi hả?"

"Em nghe ai nói anh ra nước ngoài?"

"Lúc anh gọi cho trợ lý đã nói thế, em đã nghe rồi."

"Nên em nhân lúc anh không có mặt mà lén chạy đến Cổ Thành?"

"Không thì anh cũng vắng mặt, em còn ở nhà một mình làm gì?"

Cố Nam Đình không thể phản bác.

Vào lúc này của bảy năm trước, đúng là anh đã vì chuyện khai thác đường bay mới mà ra nước ngoài, thuận tiện xem tình hình phi công tập huấn bay ở nước ngoài, cho Tiêu Ngữ Hành cơ hội lén đi Cổ Thành. Giờ này ngày này, vấn đề đường bay mới đã được giải quyết xong sớm, còn anh vốn theo lịch trình đi đến Cổ Thành thì lại ở lại thành phố G.

Vì Trình Tiêu? Thế thì tại sao không lên máy bay đi cùng cô?

Sự việc vẫn xảy ra theo thứ tự: Nhận chức phó tổng, khai thác đường bay mới, Trình Tiêu vào làm việc, phi công ra nước ngoài học tập, và cả Tiêu Ngữ Hành đi Cổ Thành.

Chi tiết lại không giống. Chẳng hạn...

Trợ lý của anh vốn dĩ là Kiều Kỳ Nặc, bây giờ lại thành Hạ Chí.

Trình Tiêu đúng là vẫn là nữ phi công của Hàng không Trung Nam, nhưng lại vì anh lấy Nghê Tiêm ra để ép cô từ bỏ Hải Hàng, không mấy cam tâm mà đến đây.

Cổ Nam Đình có một cơn manh động trong tích tắc, muốn xem thử anh không làm việc theo vận mệnh an bài thì sẽ thế nào?

Lúc này, bên kia đầu dây đã là người khác, "Nam Đình, nó đang ở chỗ tôi."

Là Tiêu Tập ở thành phố A, anh họ của Tiêu Ngữ Hành.

Cô không đi Cổ Thành? Cổ Nam Đình nhú mày, nói thẳng: "Bố tôi và dì Tiêu đi nghỉ mát rồi, tôi không trông nó được."

Tiêu Tập khẽ cười: "Con bé này rất ham chơi. Không sao, để nó ở chỗ tôi chơi vài ngày, tôi sẽ đưa nó về sau."

Chỉ sợ anh cũng không thể ngăn cản nó đi Cổ Thành. Cổ Nam Đình day day trán, cố gắng nhớ lại động hướng của Tiêu Tập trong thời gian này: "Gần đây anh thế nào? Tiểu công chúa ở trường cảnh sát đều ổn cả chứ?"

"Ai?" Tiêu Tập cười, trả lời tránh né: "Tôi chỉ biết tiểu công chúa của anh oán than anh quá nhiều."

Đúng là cô bé từng là công chúa của tôi. Bây giờ cũng thế, nhưng, chỉ là tình anh em. Cố Nam Đình không muốn giải thích nhiều, nhớ lại đêm khai trương khách sạn Hoàng Đình dưới trướng của Tiêu Thị bảy năm sau, có người phụ nữ từng liều mạng vì Tiêu Tập, anh giả vờ không biết mà hỏi: "Có phải Hạ Hi có người bạn học tên... Hách Nhiêu?"

Tiêu Tập bất ngờ: "Sao anh biết?"

Xem ra họ đã quen nhau. Cố Nam Đình nói: "Cô ấy là... em gái một người bạn của tôi, nếu tiện thì anh cũng chăm sóc nhé."

Tiêu Tập trả lời sảng khoái: "Được, sẽ dốc hết lòng."

"Tiêu Tập", Cố Nam Đình rất muốn bảo anh ta hãy từ bỏ Hạ Hi đi, Hách Nhiêu mới là lương nhân trời định của anh. Thế nhưng, Tiêu Tập và anh lúc này làm sao biết những việc đó? Chỉ có thể dừng tại đây, "Hách Nhiêu là một cô gái rất tốt."

Tiêu Tập thông minh thế nào chứ, trong tích tắc đã hiểu ý, nhưng anh ta chỉ nói: "Tâm tư của tôi, anh biết mà."

Chính vì tôi biết nên mới định nhắc anh, Hạ Hi - người mà hiện giờ anh đang cố chấp theo đuổi, thậm chí nguyện đánh đổi bằng tính mạng - cuối cùng sẽ không thuộc về anh. Còn em gái họ của anh, em gái riêng Tiêu Ngữ Hành mà tôi bảo vệ mười năm, cũng sẽ gặp được chân mệnh thiên tử của mình vào mùa hè này.

Tất cả đều là sự an bài tốt nhất chăng? Thế thì để tôi quay lại làm gì nữa?

Cố Nam Đình trấn trọc suốt đêm.

Nửa tháng sau đó sóng yên bể lặng, quốc thái dân an, Tiêu Ngữ Hành thi thoảng gọi điện, báo anh biết: "Em vẫn yên ổn."

Anh thì mỗi ngày gọi cho Trình Tiêu, không tắt máy thì cũng nằm ngoài vùng phủ sóng. Anh nhắn tin hỏi: "Đang làm gì thế?", hoặc "Tập huấn có suôn sẻ không?"... tất cả đều như đá chìm dưới biển, hoàn toàn bất tin.

Trong tình huống này, nếu là Tiêu Ngữ Hành gọi tới, anh sẽ rất bức bối: "Đổi câu khác đi, đừng có lần nào cũng yên ổn."

Tiêu Ngữ Hành bị giận vô cớ lại sỉ nhục anh: "Đàn ông cũng 'bị' hả anh?"

Anh lại hỏi: "Hôm nào thì về?"

Tiêu Ngữ Hành nói: "Đợi em chơi đủ vốn đã."

Cố Nam Đình kìm nén cơn giận: "Đừng làm phiền Tiêu Tập, anh ta không rảnh chăm sóc em."

Tiêu Ngữ Hành nghe thế cũng nổi điên: "Anh cũng không rảnh để chăm sóc em đó thôi!" Sau đó cô bé nói: "Em đã đến Cổ Thành rồi, báo anh biết một tiếng", rồi cúp máy.

Rốt cuộc cô bé vẫn đến Cổ Thành!

Cố Nam Đình lật lịch ra xem, phát hiện thời gian Tiêu Ngữ Hành đi Cổ Thành muộn hơn nửa tháng so với thời gian trong ký ức của anh.

Cũng may mỗi ngày đến công ty còn có Hạ Chí theo bên cạnh, Cố Nam Đình mới không thấy bị thế giới lạnh nhạt này chối bỏ, mới dám xác nhận rằng Trình Tiêu chỉ đi học, tạm thời rời xa nơi này, rồi sẽ quay về nhanh thôi. Vì thế khi đối diện với Hạ Chí, sắc mặt anh cũng dịu lại, thi

thoảng còn mời cô nàng ăn trưa cùng: "Vẫn chưa ăn trưa? Cùng đến nhà ăn đi."

Hạ Chí nhắn tin mách Trình Tiêu: "Cố tổng nhà cậu lại mời tớ đến nhà ăn chung! Lẽ nào ví tiền anh ấy đã thuộc về cậu quản lý?" Tóm lại cô nàng đã đoán chắc Cố Nam Đình và Trình Tiêu dính dáng một tí, hoặc nhiều tí?

Trình Tiêu nhận được tin nhắn thần kỳ, chỉ rất muộn mới trả lời: "Anh ấy về công ty rồi?"

"Vốn là không đi mà." Hạ Chí chỉ nghĩ là do lệch múi giờ, tiếp tục kể lể: "Cậu không ở trong nước, anh ấy không ngày ngày ở công ty, bắt tớ chứng minh sự trong sạch của anh ấy thì làm sao mà được?"

Cố Nam Đình đúng lúc đó từ văn phòng đi ra, khi đi ngang Hạ Chí đã dặn: "Hỏi Lâm Tử Kế tình hình tập huấn bên đó thế nào."

Hạ Chí đứng lên vâng dạ, khi Cố Nam Đình sắp đi vào thang máy, cô nhanh nhẹn nói: "Trình Tiêu rất ổn. Những việc khác tôi sẽ hỏi sự phụ rồi báo anh biết."

Trước khi cửa thang máy đóng lại, Cố Nam Đình nói: "Không cần nữa."

Trước khi đi ngủ, Cố Nam Đình lại gọi điện cho Trình Tiêu, gọi được, nhưng không ai nghe. Anh không muốn nhắn tin nữa, đang định gọi cho Lâm Tử Kế, bảo anh ta chuyển lời cho Trình Tiêu để cô gọi lại, thì điện thoại đổ chuông.

Là Trình Tiêu, hỏi anh: "Chuyện gì thế?"

Chuyện gì? Anh rất nghiêm túc suy nghĩ nên lấy chuyện gì ra để nói vài câu với cô, "Ban này sao không nghe điện thoại?"

Trình Tiêu đáp: "Đang tắm."

Đúng là cô có thói quen tắm sáng sớm. Cố Nam Đình nhìn giờ: "Sao, tập huấn có suôn sẻ không?"

"Anh đang nghi ngờ trí tuệ của tôi, hay là kỹ thuật bay của tôi?"

"Tôi đang quan tâm em."

Bên kia im lặng một lúc rồi: "Cảm ơn Cố tổng, mọi việc đều thuận lợi."

Giọng nói trong trẻo rõ ràng, mang một nụ cười khẽ, là đáng vẻ cô hiếm khi biểu lộ trước mặt anh.

Tâm trạng Cố Nam Đình từ nhiều mây chuyển sang trong xanh, anh nói: "Dự báo thời tiết nói hai hôm nay bên đó có bão, không có việc gì thì đừng chạy lung tung."

Tập huấn theo kiểu khép kín, cô chạy đi đâu được? Trình Tiêu lại nói như muốn kiểm chuyện: "Có người hẹn tôi thì làm thế nào đây? Cơ trưởng của Tân Duệ toàn là trai đẹp, lại còn là con lai, bỏ lỡ thì tiếc lắm."

Con lai thì không trong sạch! Cố Nam Đình bị chọc tức phì cười: "Trai đẹp nhiều thì em cũng hoa mắt, chi bằng từ chối hết, coi như ngang bằng nhau cả."

Trình Tiêu mỉm cười, nhưng vẫn cố tình nói: "Anh không làm được chuyện đó mà còn yêu cầu tôi?"

Im lặng hồi lâu, Cố Nam Đình mới nói: "Tôi vì em mới không làm được, em không thể vì tôi mà làm một lần ư?"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 16

Công ty hoạt động bình thường, Trình Tiêu ở nước ngoài rất thuận lợi, Cổ Nam Đình suy nghĩ từ đại cuộc rồi quyết định đi đến bốn khu vực để giám sát công việc. Dù sao anh cũng mới nhận chức phó tổng, nên lộ diện mới đúng. Nhớ đến Tiêu Ngữ Hành một mình đi Cổ Thành, lại vì quen biết với Phùng Tấn Kiêu mà rơi vào nguy hiểm, anh dặn Hạ Chí: "Thông báo bộ phận bay, tôi sẽ bay chuyến chiều đến Cổ Thành." Trong lòng đã tính toán sẵn, khi kiểm tra công việc ở Cổ Thành xong sẽ bay thẳng đi Mỹ, đón Trình Tiêu về.

Hành Trình của anh, trước khi đi Lâm Tử Kế đã giao lại cho Hạ Chí. Hạ Chí tuy miệng nói với Trình Tiêu là anh muốn chứng minh sự trong sạch, nhưng trong lòng lại buồn bực vì anh không làm việc theo kế hoạch, mà lại bế quan ở trong văn phòng, hại cô suốt ngày căng thẳng vô cùng. Bây giờ anh sắp đi công tác, Hạ Chí thấy rất tốt. Kết quả là cô mới cầm điện thoại lên, chưa kịp bấm số thì nghe Cổ Nam Đình nói thêm một câu: "Cô cũng đi cùng tôi."

Được, Boss ngự giá thân chinh, trợ lý trở thành kẻ hầu.

Hạ Chí nghiêng rằng: "Tôi biết rồi."

Cổ Nam Đình như không nhìn thấy hàng lông mày nhăn lại của cô: "Giờ nghỉ trưa cô về nhà thu xếp hành lý, buổi chiều ra thẳng sân bay."

Đợi anh về văn phòng rồi, Hạ Chí nhắn tin cho Trình Tiêu: "Tớ sắp đi công tác Cổ Thành, trung tâm của Cổ tổng nhà cậu."

Bên Trình Tiêu đang là buổi tối, cô trả lời, "Lịch trình công việc của hai người không cần báo cáo tớ."

Hạ Chí cố ý nói: "Không được, tớ phải nói trước với cậu, nếu anh ấy ngoại tình với tớ thì tớ đồng ý ngay."

Câu trả lời của Trình Tiêu trông thì rất hồ hởi: "Hai người tùy ý."

Không nghe thấy giọng nói nên không thể phán đoán ngữ điệu, nhưng Hạ Chí vẫn thoáng cảm thấy đằng sau chữ "tùy ý" có cảm xúc bất thường, cô nói: "Cổ Nam Đình tuy hơi lạnh lùng, tính tình cũng hơi xấu xa, nhưng kẻ ngốc cũng nhận ra là anh ấy có ý với cậu, sao cậu cứ phải giả mù? Không phải là chưa buông bỏ được tên khốn Phi Diệu chứ?"

Trình Tiêu bảo: "Cậu nghĩ nhiều rồi."

Hạ Chí cũng thấy mình suy nghĩ nhiều, với tác phong khốn nạn của Phi Diệu thì Trình Tiêu không thể nào nhớ nhung hẳn được. Mà khí chất nam thần của Cổ Nam Đình nổi bật như vậy, lại có khuynh hướng chủ động tấn công, cô không thể nào hoàn toàn không cảm nhận được gì. Nếu đã thế, Hạ Chí cũng không ngại đi công tác nữa, cô quyết định sẽ mượn dịp này dò đoán tâm tư Cổ Nam Đình. Nếu anh thật lòng, Hạ Chí thề nhất định sẽ gả Trình Tiêu cho anh, không đúng, là tác hợp cho họ.

Bạn đừng đoán mò tâm tư phụ nữ làm gì. Chỉ chưa đầy một buổi sáng mà tâm tư Hạ Chí đã diễn vô số vở kịch, có thể thấy là nội tâm cô vô cùng phong phú.

Phút trước còn tỏ vẻ thà chết chứ không chịu đi công tác, phút sau đã lập tức cười tươi như hoa, xin ý kiến anh: "Cổ tổng, nếu anh không còn

việc gì khác thì tôi xin về nhà thu dọn hành lý trước. Chúng ta gặp nhau ở sân bay?"

Cố Nam Đình đương nhiên là phê chuẩn. Hạ Chí là cô bạn thân sống chết có nhau với Trình Tiêu, anh phải đối xử tốt, để sau này không bị trở mặt.

Lúc Hạ Chí quay về chung cư, thấy Cà Phê gần đây bận đến tầng hình lại có mặt ở nhà.

Thấy anh nằm duỗi dài trên sofa, Hạ Chí đá anh một cái: "Làm sao mà khổ sở thế? Phụ nữ sao phải làm khổ phụ nữ?"

Cà Phê mở mắt nhìn giờ, "Giờ này sao em về? Bị đuổi việc hả?"

Hạ Chí đi qua anh, về phòng ngủ: "Lát nữa em phải đi công tác với sếp lớn, đi Cố Thành, về thu dọn hành lý đây."

Cà Phê nhảy nhồm dậy, theo cô vào phòng: "Ngay cả em cũng định bỏ rơi anh hả? Hai đứa em thật là tàn nhẫn!"

Hạ Chí ném một chiếc gối đầu cho anh: "Bọn em có phải mẹ anh đâu!"

Cà Phê dựa vào khung cửa, thở dài thương cảm: "Nhưng anh luôn hiếu thuận với các em như mẹ anh mà."

Hạ Chí bị chọc cười: "Còn đùa được, chứng tỏ không bị shock nặng, không đến nỗi tự sát, em yên tâm rồi."

Cà Phê gãi đầu: "Anh bị người ta chà đạp, mất một đơn hàng."

Hạ Chí thu lại nụ cười: "Trợ lý kinh doanh kia của anh hả?" Thấy Cà Phê gật đầu, cô không nhịn được mỉm cười: "Đã nói anh rồi, đừng tin hằm

quá, người mới phải dạy dỗ, nhưng đối với loại người gió chiều nào theo chiều nấy như hăn thì phải chú ý đến, anh không nghe hả?"

Từ Phỉ Diệu đến trợ lý kinh doanh, Cà Phê rất hâm mộ mắt nhìn người của Hạ Chí: "Anh tưởng anh ta sẽ lén lút tìm cơ hội để làm ăn riêng, kết quả là anh ta giấu biến luôn kế hoạch của anh, không báo cáo, còn trộm mất bản kế hoạch của anh và tư liệu khách hàng, ký hợp đồng lớn, giành công đầu rồi."

Hạ Chí nói ngay: "Anh liều mạng như thế, đơn hàng này chứng tỏ được công lao lớn đến đâu, chẳng lẽ hăn không biết? Cơ hội tốt không phải lúc nào cũng có, đương nhiên hăn sẽ không khách sáo với anh rồi. Sự phụ sự phụ, không phụ anh thì phụ ai?"

Cà Phê có vẻ ủ rũ.

Hạ Chí không mắng anh nữa: "Tiêu biết chuyện chưa? Cậu ấy nói gì?"

Cà Phê đưa điện thoại cho cô xem, tin nhắn Trình Tiêu trả lời sáng sớm nay: "Từ chức, trước khi đi xử hăn, đừng nín nhịn."

"Không phải ai cũng có khí phách, còn Tiêu của chúng ta thì lúc nào cũng không thiếu." Hạ Chí giơ tay: "Trước khi nghỉ nhớ nghỉ phép năm cho hết."

Cà Phê trong tích tắc thấy nhiệt huyết sôi sục: "Em đang mời anh đi Cổ Thành chung hả?"

Không phải là ý tồi. Hạ Chí nhướn mày: "Lúc nào anh cũng có thể xuất phát, em không có vấn đề gì."

Thế là buổi chiều, khi Cổ Nam Đình đến sân bay, Hạ Chí đã giới thiệu anh chàng đẹp trai đi theo cô thế này: "Bạn trai em, Cà Phê, cũng đúng lúc này đi Cổ Thành, cùng chuyến bay với chúng ta."

Cà Phê cao ráo chân dài, ăn mặc thoải mái, chìa tay với Cố Nam Đình: "Cố tổng, chào anh, tôi tên Kiều Kỳ Nặc."

Đương nhiên tôi biết anh tên là Kiều Kỳ Nặc. Ánh mắt Cố Nam Đình lướt qua gương mặt không hề xa lạ của Kiều tiên sinh, anh giơ tay ra, tự giới thiệu: "Cố Nam Đình."

Trong thời gian đợi lên máy bay, Cố Nam Đình gọi cho Trình Tiêu, vẫn hiển thị ngoài vùng phủ sóng.

Kiều Kỳ Nặc lại hỏi Hạ Chí: "Sao lại nói anh là bạn trai em? Không sợ bị nam thần của em hiểu lầm hả?"

Hạ Chí lườm anh: "Chúng ta có ngại bị hiểu lầm gì đâu? Tiết kiệm tiền khách sạn cho anh đó, đồ ngốc!"

Kiều Kỳ Nặc giơ ngón cái tán thưởng sự tính toán chi li của cô, nhưng, "Anh còn tưởng em yêu thầm Cố lão đại cơ đấy."

"Lão đại? Anh nói hay nhỉ!" Hạ Chí đập anh một cái: "Em chỉ thích anh ấy và Tiêu của chúng ta, cảm thấy họ hợp ở cạnh nhau, hãm hại lẫn nhau."

Có nội hàm, có địa vị, có khí chất, Kiều Kỳ Nặc gần như sắp tán đồng phán đoán của Hạ Chí.

Lúc này, Cố Nam Đình nhìn sang, ánh mắt hai người không hẹn mà gặp nhau, anh hỏi: "Kiều tiên sinh đang làm việc ở đâu?"

Kiều Kỳ Nặc thật thà: "Hiện tại đang làm trưởng bộ phận kinh doanh đồ lót phụ nữ 'Linh Xúc Cảm'."

Linh Xúc Cảm - đồ lót phụ nữ? Cố Nam Đình thiếu sự quan tâm đến ngành này có vẻ bất ngờ, mà anh không hề che giấu sự bất ngờ này, thẳng

thần nói: "Rất khó liên hệ anh với đồ lót phụ nữ lại với nhau."

Kiều Kỳ Nặc rất thích sự thẳng thắn của anh, anh ta nói: "Ban đầu chính tôi cũng khó chấp nhận, nhưng thực tế là tìm việc không hề dễ, lúc đó cũng do áp lực cuộc sống áp bức. Về sau có thành tích tốt nên kiên trì làm đến hôm nay."

Trong ánh mắt Cố Nam Đình có vẻ tán thưởng, giọng anh chân thành: "Kiều tiên sinh có thể đạt được thành tựu trong một lãnh vực hoàn toàn xa lạ, ắt hẳn trong ngành khác cũng có thể làm được như vậy."

Cố Nam Đình còn trẻ mà đã có địa vị cao, thế lực gia đình là một mặt, đương nhiên năng lực cũng không thể nghi ngờ, có được sự khẳng định và khen ngợi của anh, đối với Kiều Kỳ Nặc mà nói chính là sự khích lệ to lớn vô cùng, nỗi buồn vì bị trợ lý hãm hại, lợi dụng đã được quét sạch, anh rất phấn chấn: "Cảm ơn Cố tổng, tôi sẽ nỗ lực gấp bội."

Cố Nam Đình gật đầu, dặn Hạ Chí: "Nâng cấp vé cho Kiều tiên sinh, khách sạn cũng đặt chung với chúng ta."

Kiều Kỳ Nặc mừng rỡ, rồi rút chổi từ: "Không cần đâu Cố tổng, tôi..."

Cố Nam Đình lại nói: "Phúc lợi mà Hàng không Trung Nam dành cho gia đình của nhân viên không nhiều, những việc này đều là một trong những điều đó."

... Hừm, sếp lớn đã nói thế rồi, Hạ Chí và Kiều tiên sinh - "gia đình giả" của cô - chỉ có thể nói: "Cảm ơn Cố tổng."

Cố Nam Đình nắm bắt được vẻ mừng rỡ và cảm kích trong ánh mắt họ, anh mỉm cười.

Chỉ đôi ba câu mà đã thu phục lòng người. Quả nhiên anh gánh vác nổi câu "cao minh" mà Kiều Kỳ Nặc khen ngợi.

Cố Nam Đình có lòng tin: Kiều Kỳ Nặc sẽ nhanh chóng quay về vị trí trợ lý. Không sai, với cơ trưởng Trình, tức Cố phu nhân tương lai, anh mãi mãi cũng tự tin đây mình như thế. Nghĩ đến đó, Cố tổng lại không biết chán, gọi tiếp cho Trình Tiêu, không hề bất ngờ khi nghe báo cuộc gọi nằm ngoài vùng phủ sóng.

Bỏ đi, phụ nữ đều hơi giả tạo, huống hồ vẻ giả tạo thường thấy này của cô, anh cũng quen rồi. Cố Nam Đình thoáng thở dài, chỉ mong cô đừng rảnh rồi gây họa là anh đã thấy cảm ơn đại đức lắm rồi.

Chuyến bay bình thường, lên máy bay đúng giờ, trong tích tắc nhìn thấy Cố Nam Đình, Kỳ Ngọc - một trong những thành viên phi hành đoàn - đã sáng mắt lên, cô ta đã kiểm tra lớp trang điểm vô số lần cười dịu dàng như nước, không thể chê vào đâu được: "Anh Nam Đình... Chào buổi chiều, Cố tổng."

Cố Nam Đình không tỏ vẻ gì đặc biệt, hơi gật đầu chào lại.

Hạ Chí đi sau anh lại rất ghét bộ dạng đó của cô ta, nhớ lại cảnh Kỳ tiểu thư này từng cùng Thương Ngữ tấn công Trình Tiêu, cô cố ý nói trước mặt Cố Nam Đình: "Tỏ ra thân quen không thích hợp xảy ra trong giờ làm việc. A, đúng rồi, chắc cô cũng thấy tôi cũng rất ổn, không cần hỏi thăm."

Họ là những người cuối cùng lên máy bay, sẽ không có hành khách khác nghe thấy. Nhưng Kiều Kỳ Nặc nghe thế vẫn ngăn cản: "Bớt nói đi." Sau đó gần như kẹp cổ cô, lôi vào trong.

Cố Nam Đình như không nghe thấy gì, đi thẳng vào khoang hạng nhất, ngồi xuống.

Hạ Chí ngồi yên ổn ở ghế bên kia lối đi, "Mọi đạo lý trên đời không phải cứ hiểu là làm được. Tôi có thể học theo Tiêu: Cô ta không phạm đến tôi, tôi sẽ không phạm đến cô ta. Nhưng với điều kiện là cô ta đừng có giả vờ giả vịt trước mặt tôi."

Cố Nam Đình ngược lên nhìn cô, "Cô còn khó xử lý hơn cô ta nhiều, làm sao cô ta làm gì được cô?"

Anh là phó tổng của Trung Nam, đối với việc công kích nhau của nhân viên, nói như thế tuyệt đối không phải khoan dung, mà là chấp nhận. Chỉ sợ Hạ Chí nói lời, Kiều Kỳ Nặc lên tiếng: "So về độ lượng thì Hạ Hạ còn lâu mới bằng Trình Tiêu." Một mặt, anh nháy mắt với Hạ Chí, cảnh cáo cô không được nói nữa.

Cố Nam Đình thu ánh mắt về, "Là cô ấy không quan tâm."

Chính xác, nếu cô quan tâm, lẽ nào để người ta ngủ yên nổi?

Sự hiểu biết chính xác này khiến Kiều Kỳ Nặc càng thêm thích thú và khâm phục anh.

Có lẽ Hạ Chí lại nói trúng gì chẳng! Kiều Kỳ Nặc cũng có hứng thú, lặng lẽ chờ đợi "tập tiếp theo" của Cố Nam Đình và Trình Tiêu.

Có tập mới không? Anh ta tự hỏi, tự trả lời: Có!

Hạ Chí kiềm chế, rồi vẫn không nhịn được, cô hỏi: "Kỳ Ngọc và Cố tổng quen nhau ạ? Ý tôi là..."

Cố Nam Đình "ừ" một tiếng, "Bác gái Kỳ và mẹ tôi là bạn học."

Hóa ra là thế. Chẳng trách mà gọi là "anh Nam Đình". Hạ Chí len lén trừng mắt với Cố Nam Đình.

Khi hành khách lên máy bay xong xuôi, máy bay đóng cửa khoang, vào đường băng để chờ cất cánh.

Chuyến bay sắp cất cánh như đã định. Lúc này, Kỳ Ngọc vội vàng tiến lại.

Cố Nam Đình như có linh cảm, nhìn cô ta: "Sao?"

Sắc mặt Kỳ Ngọc căng thẳng: "Đài chỉ huy và cơ trưởng mới nghe điện thoại, công ty tìm anh."

Điện thoại của anh và trợ lý Hạ Chí đều tắt, nếu không phải chuyện rất cấp bách thì công ty nhất định sẽ không thông qua đài chỉ huy mà tìm anh. Trừ phi... Cố Nam Đình cởi dây an toàn, chạy đến buồng lái.

Hạ Chí không hiểu gì, "Sao vậy?"

Kỳ Ngọc trừng mắt, không muốn nói với cô.

Hạ Chí tức tối: "E là cô cũng chả biết gì."

"Cô!" Kỳ Ngọc ghen lời.

Kiều Kỳ Nặc ấn tay Hạ Chí, bắt cô đừng gây chuyện nữa.

Cố Nam Đình đến buồng lái, cơ trưởng lập tức liên hệ với đài chỉ huy: "Tôi là cơ trưởng 1369..."

Kiểm soát viên không lưu lập tức trả lời: "Cố tổng, trưởng phòng Lâm Tử Kế của hệ thống bay gọi điện thoại quốc tế báo rằng các phi công đi Tân Duệ tập huấn kỳ này có một vị bị thương, phải nằm viện."

Thần sắc Cố Nam Đình lạnh lùng, "Trình Tiêu?"

Kiểm soát viên: "Vâng."

Cố Nam Đình không hỏi nhiều, quay lưng ra ngoài: "Mở cửa khoang."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 17

Lúc Cố Nam Đình xuống máy bay thì xe chuyên chở vẫn chưa đến, Hạ Chí nhìn qua cửa sổ máy bay thấy anh từ bãi đáp máy bay chạy về phía tòa nhà công ty, bóng anh vội vã cuống quýt. Trong ấn tượng, anh lúc nào cũng thông thả, ung dung, dường như mọi chuyện trên đời đều nằm bắt trong tầm tay cả.

Là điều gì, lại khiến anh mất kiểm chế như vậy?

Hạ Chí bắt đầu cởi dây an toàn, đồng thời gọi Kiều Kỳ Nặc: "Xảy ra chuyện rồi, xuống máy bay."

"Xuống à?" Kiều Kỳ Nặc đang định đứng lên lấy hành lý thì Kỳ Ngọc đã mặt lạnh bước lại, giọng cô ta rất lạnh lùng: "Cố tổng bảo cô tiếp tục hành trình."

"Tôi tiếp tục?" Hạ Chí nghech mặt, "Vì sao?"

Kỳ Ngọc đã chịu tổn thương vì Cố Nam Đình thay đổi hành trình, bây giờ còn phải ứng phó với Hạ Chí nên sắc mặt cô ta rất tệ, giọng nói cũng cực kỳ nóng nảy: "Cố tổng bảo cô thay anh ấy hoàn thành công việc giám sát khu vực Cổ Thành."

"Tôi?" Hạ Chí cuối cùng cũng đã thiếu tự tin, "Thay anh ấy? Cô không nghe nhầm chứ?"

Kỳ Ngọc trừng mắt: "Cô không tin thì xuống máy bay đi, dù sao tôi cũng đã chuyển lời rồi." Cô ta nói xong định đi, lúc sau ngẫm nghĩ gì đó rồi bổ sung một câu: "Cố tổng đã nói, khi cô gặp phải vấn đề không giải quyết được thì nhờ Kiều Kỳ Nặc trợ giúp."

Lần này đến lượt Kiều Kỳ Nặc sững sờ, "Cái mà tôi có thể giúp cô ấy, chỉ có thể là size đồ lót thôi mà?"

Không hề bất ngờ, Hạ Chí đánh anh một cái, "Em là C, không phải B! Còn lẫn lộn size của em, em sẽ giết chết anh!"

Một cảnh giới mới khi tình tứ với nhau chẳng? Diện tích bóng đen tâm lý của Kỳ Ngọc trong thoáng chốc bị nở rộng ra gấp vạn lần.

Khi Hạ Chí và Kiều Kỳ Nặc đi Cố Thành với tâm trạng đầy ắp nghi hoặc thì Cố Nam Đình vẫn đang ở sân bay, nhưng không xuất phát từ sân bay quốc nội mà hiện nay, anh đang đứng ở sảnh chờ của sân bay quốc tế. Lần này anh cũng không ngồi chuyển bay của công ty mình, mà là chuyển bay thẳng đến Mỹ của Hải Hàng sau nửa tiếng nữa.

Cũng may có chuyển, có ghế, nếu không Cố Nam Đình không dám chắc anh sẽ không lợi dụng chức quyền để điều chuyển cơ.

Lên máy bay rồi, anh gọi cho Lâm Tử Kế, "Tóm lại là chuyện gì đã xảy ra?"

Lâm Tử Kế giải thích: "Sáng sớm bên này có bão, cửa sổ của khu ký túc tập huấn không biết vì sao lại không đóng kín, kính bị vỡ, Trình Tiêu chắc là định tự xử lý, kết quả là bất cẩn bị thương. Vì lúc đó chỉ có một mình cô ấy ở đó, gió mưa quá to không thể đi đâu nên tạm thời chưa đưa đi bệnh viện kịp thời được."

Cố Nam Đình không muốn nghe nữa, giọng anh rõ ràng lạnh hằn đi: "Những người khác đâu? Lúc đó anh đang ở đâu?"

Lâm Tử Kế toát mồ hôi: "Tiệc mừng một năm thành lập của Tân Duệ, tôi và mọi người nhận lời mời tham gia tiệc. Trình Tiêu nói cô ấy mệt nên ở lại một mình trong ký túc xá."

Đúng là cô thích yên tĩnh, ghét mọi hoạt động rầm rộ, hoành tráng. Nhưng bữa tiệc có tính chất công việc thì dù thế nào đi chăng nữa cũng nên đi cho có. Sự bất thường này là vì một câu "đối xử bình đẳng" của anh?

Trình Tiêu, anh đã đi vào trái tim em từ lúc nào? Vì sao anh hoàn toàn không nhận ra?

Hay là anh, tự đa tình và suy nghĩ quá nhiều?

Cố Nam Đình hít thở sâu: "Bị thương ở đâu? Có nặng không? Hiện giờ cô ấy ở đâu? Điện thoại sao không gọi được?"

Anh hỏi một loạt như pháo nổ, giọng lại cuống quýt, cảm xúc lo lắng bộc lộ hoàn toàn, chẳng màng đến che giấu nữa. Cuối cùng Lâm Tử Kế mới dám chắc chắn rằng việc thông báo cho anh tin Trình Tiêu bị thương không phải là chuyện bé xé ra to.

Anh ta vội nói: "Cố tổng, anh đừng lo, vết thương không nặng, chỉ ở cánh tay, đều là vết thương nhẹ."

Nếu chỉ là thế thì Lâm Tử Kế chưa chắc đã cuống quýt tìm anh như thế. Với tính cách của Trình Tiêu, cũng không thể để anh biết tin cô bị thương. Về mặt này, cô không hề tiểu thư tí nào. Hiểu được toàn bộ quá trình rồi, anh dặn: "Anh ở lại bệnh viện với cô ấy, tôi đã lên máy bay rồi."

Hiệu suất này... không ai có được! Lâm Tử Kế đứng ngoài cửa phòng bệnh, vỡ lẽ: Người đang nằm đây đâu phải là cơ trưởng Trình trong tương lai, mà chính là "sếp bà" sắp lên chức? Cố tổng à, anh đúng là sự nghiệp tình yêu gì cũng có đủ, mà hai thứ đều nắm chặt. I phục You rồi!!!

Hiếu được như thế, Lâm Tử Kế càng không dám rời xa phòng bệnh một bước nào cả.

Lịch sử lại tái diễn như vậy. Cố Nam Đình không ngờ rằng sở dĩ anh không đi Cổ Thành là vì Trình Tiêu.

Định mệnh chăng? Dù sao đi nữa, anh cũng không đi Cổ Thành được. Nhưng nếu căn nguyên là Trình Tiêu thì anh cam tâm.

Cam tâm? Trạng thái này, bây giờ của bảy năm trước, anh dành cho một người khác.

Một người con gái không hề tìm thấy bất cứ điểm chung nào với Trình Tiêu.

Khi máy bay lên độ cao tám ngàn mét, Cố Nam Đình bắt đầu nhớ lại, bảy năm trước khi anh và Trình Tiêu gặp nhau ở khu vực tập huấn bay bên Mỹ, họ đã có điểm chung với nhau thế nào...

Hôm đó, cuối cùng anh cũng hoàn thành xong việc họp bàn về nghiệp vụ đường bay mới. Khi ký xong hợp đồng, anh viện lý do sắp về nước để từ chối lời mời dự tiệc của đối phương, đến thẳng khu vực bay của Tân Duệ. Các học viên, bao gồm Trình Tiêu, lúc đó cũng vừa hoàn thành xong việc tập huấn bay. Huấn luyện của Tân Duệ nói với anh bằng thứ tiếng Anh chuẩn nhất, "Nữ phi công kia của anh đúng là thiên tài."

Cố Nam Đình mới biết, nữ phi công duy nhất được anh tuyển về trong đợt phỏng vấn đúng là rất có bản lĩnh. Anh còn nhớ rõ, tên cô ấy là...

Lúc đó, trợ lý Kiều Kỳ Nặc đi theo anh lại tưởng anh không nhớ tên Trình Tiêu, nên nhắc anh: "Trình Tiêu."

Không sai, chính là cô. Khoảnh khắc đó, Cố Nam Đình càng chắc chắn rằng mắt nhìn người của anh rất chuẩn xác.

Hôm sau, Cố Nam Đình xem xong đợt bay thực tế rồi bắt tay Trình Tiêu, anh tán thưởng: "Bay rất tốt."

Trình Tiêu mặc đồng phục bay, trên gương mặt trẻ trung xinh đẹp toát ra vẻ xa cách, cô nói: "Phát huy bình thường mà."

Vẻ ung dung, bình tĩnh có phần không hợp với độ tuổi chỉ mới hơn hai mươi. Mà đối với kỹ thuật bay và nhan sắc của mình, cô xưa nay đều có sự tự tin và kiêu ngạo tuy hơn người nhưng không hề quá đáng.

Cố Nam Đình sau đó bảo Kiều Kỳ Nặc về nước trước, anh ở lại cùng các học viên tiến hành bay thực tế giai đoạn cuối.

Cũng từ năm đó, mỗi năm Hàng không Trung Nam đều đưa một đợt phi công đi học tập.

Còn về việc có phải Trình Tiêu làm anh thay đổi hành trình, kéo dài thời gian ở lại hay không, thì đáp án của Cố Nam Đình là chắc chắn - không phải!

Lúc đó họ ở trên một chiếc máy bay khách A320, mọi chuyện diễn ra bình thường. So với những người khác, Trình Tiêu không hề thấy căng thẳng hay hoảng loạn do có anh trên máy bay, biểu hiện của cô y hệt như vẻ mặt, ung dung, bình thản.

Cố Nam Đình từ đầu chí cuối không nói câu nào, đến khi máy bay lên độ cao nhất định, khi vận tốc gió đạt đến trình độ cực hạn hiếm thấy, anh bỗng hỏi: "Lúc này vận tốc máy bay mà radar bên dưới mặt đất quan trắc được là bao nhiêu?"

Thần sắc Trình Tiêu bình tĩnh, liếc nhìn số liệu rồi trả lời: "Lúc này vận tốc máy bay là 600 hải lý / giờ."

Nhưng trên thực tế, tốc độ chân không lúc đó của máy bay chỉ là 450 hải lý / giờ. Mà vì lúc đó, bản thân không khí đã có vận tốc 150 hải lý / giờ và chuyển động cùng hướng với họ, nên máy bay không những tiết kiệm được xăng mà vận tốc máy bay được radar mặt đất quan trắc cũng đạt đến 600 hải lý / giờ.

Lúc bay quay về, Cố Nam Đình lại hỏi rất nhiều vấn đề, chẳng hạn kết cấu cơ bản của máy bay, bơm xăng cho máy bay, máy bay dẫn xóc trong không khí, nguyên lý vận hành của cánh máy bay, thậm chí biển có màu gì, bầu trời tại sao lại là màu xanh v.v... Đây đương nhiên không phải là khảo sát kiến thức chuyên ngành của Trình Tiêu. Khi cô không bị những vấn đề trên trời dưới đất chẳng có tí logic nào ảnh hưởng, vững vàng thao tác trên máy bay, cô đã vượt qua trắc nghiệm về năng lực phân phối sự chú ý.

Máy bay lúc này đã bay vào mây, leo lên cao trên mây mù, sau đó chậm rãi, họ vượt qua các tầng mây, được cảnh mây bao phủ khắp xung quanh.

Trình Tiêu lần đầu chủ động trò chuyện cùng anh, cô hỏi: "Tại sao anh lại chọn nghề bay?"

Từ ông nội đến bố anh đều nỗ lực phát triển Hàng không Trung Nam, anh căn bản không có lựa chọn. Thực tế lại là, "Mơ ước của mẹ tôi là bay. Tiếc rằng bà có bệnh tim bẩm sinh, không thể ngồi máy bay."

Đây có thể coi là bí mật của anh, đối với một cấp dưới vẫn khá xa lạ này, anh lại nói thật như vậy.

Sau đó Cố Nam Đình hỏi: "Còn cô?"

Vốn tưởng cũng sẽ liên quan đến ước mơ, hoặc có một câu chuyện nào đó. Kết quả, đáp án của Trình Tiêu lại là: "Thống kê số liệu khoa học, trong một năm, bình quân trong một tỷ hai ngàn năm trăm vạn hành khách chỉ có một người mất mạng vì tai nạn máy bay. An toàn gấp ba lần so với

tàu hỏa, mà tai nạn xe hơi ước tính độ nguy hiểm gấp hai mươi lần đi máy bay. Thế nên, bay là an toàn nhất."

Lý trí đến thế ư?

Mặt trời chói lóa trên tầng mây, không xa họ lắm, những đám mây dập dờn mềm mại như bông, kéo dài đến tận cuối đường chân trời, Cố Nam Đình nhìn cảnh sắc bao la mỹ lệ đó trên bầu trời xanh thẳm, nhớ kỹ về cô.

Khi Cố Nam Đình đặt chân đến nước Mỹ thì đã là đêm khuya, trên đường đến bệnh viện, anh nhận được điện thoại trong nước, bên kia mới nói: "Chào anh, Cố tiên sinh, tôi là Phùng Tấn Kiêu, cảnh sát hình sự thành phố A..."

Cố Nam Đình đã không muốn nghe nữa, anh nhắm nghiền mắt lại: "Phùng Tấn Kiêu, tôi có một yêu cầu với cậu, đừng để Hành Hành gặp nguy hiểm." Sau đó anh cúp luôn điện thoại.

Ngoài phòng bệnh, Lâm Tử Kế nhìn thấy anh, chỉ cảm thấy thật phong trần: "Vẫn chưa tỉnh, nhưng đã hạ sốt rồi."

Đang hạ sốt có nghĩa là vẫn chưa hồi phục lại như bình thường, Cố Nam Đình vừa đẩy cửa phòng vừa hạ giọng ra lệnh: "Hỏi lại bác sĩ xem bao giờ có thể hạ sốt hoàn toàn!" Rồi cứ thế cách ly Lâm Tử Kế ở phía ngoài.

Phòng bệnh yên tĩnh, không một tiếng động, ánh trăng vằng vặc chiếu xuống đỉnh đầu Trình Tiêu, khiến sắc mặt cô trông càng nhợt nhạt. Cố Nam Đình cúi xuống, tựa trán anh vào trán cô, đúng là vẫn đang sốt.

Biết rõ là hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng anh vẫn lo lắng suốt quãng đường. Lúc này, cô đang ở nơi anh vươn tay ra là chạm đến, cuối cùng mới cảm thấy vững lòng. Để không làm Trình Tiêu thức

giấc, Cổ Nam Đình nhẹ nhàng dùng ngón tay ve vuốt gương mặt cô, cuối cùng dừng lại ở phần cằm thon nhỏ của cô, dịu dàng bóp nhẹ.

Trong màn đêm yên tĩnh, có một giọng đàn ông trầm trầm khẽ trách một câu: "Làm bộ." Trong giọng nói tràn đầy vẻ yêu thương trìu mến.

Bão làm vỡ cửa kính ký túc xá, Trình Tiêu - người vốn không ưa nổi bật, thậm chí còn khá lãnh đạm trong mắt người khác - lại lo chuyện bao đồng, định thử xử lý. Sau đó lại một miếng kính vỡ tan, cũng may cô tránh kịp, chỉ bị xước vào cánh tay, nhưng lại không kịp thời sát trùng nên bị nhiễm trùng, dẫn đến sốt cao.

Không phải cố ý, nhưng nhìn thế nào cũng có chút "làm bộ".

Cổ Nam Đình vén chăn lên, nhìn cánh tay đã được băng bó của cô, lúc anh ngồi xuống cạnh giường, anh phủ tay mình lên bàn tay trắng nõn thon thả của cô, nhẹ nhàng nắm lấy.

Có phải mọi gặp gỡ - chia ly trên đời, tất cả đều là trùng hợp? Thế nên nếu có sai lệch một giây, anh sẽ không thể đến bên em? Nhưng vì sao, anh mang theo ký ức đến đây, mà em lại vẫn là em thuở ban đầu gặp gỡ?

Trình Tiêu, anh đã không muốn truy cứu thời gian mang anh về bảy năm trước là vì mục đích gì. Anh chỉ lo rằng giữa biển người mệnh mông mà chẳng ai là em. Cũng may em đã xuất hiện đúng lúc, để anh có đủ dũng khí đối mặt với những thứ "vật thị nhân phi" không thể quen thuộc được hơn nữa.

Không sợ tiêu tốn hết mọi vận may của cuộc đời này, chỉ cần có thể gặp được em.

Cổ Nam Đình xưa nay không phải là người dễ yêu sâu đậm. Chỉ là trên chuyến máy bay đến đây, trong đầu không ngừng xuất hiện trong quỹ đạo thời gian bình thường, cũng tức là bảy năm sau so với hiện tại, anh đã

buông bỏ chấp niệm với Tiêu Ngữ Hành, anh và Trình Tiêu cũng rung động với nhau, khiến anh cho dù không hiểu rõ sự sai lệch thời gian nhưng vẫn vô cùng trân trọng cơ hội đến lần nữa này.

Anh tin rằng thời gian có ý tốt, để tránh cho chúng ta thất lạc bảy năm. Thế nên Trình Tiêu, cho dù em kháng cự đến mấy, anh cũng phải kéo theo em, hẹn hò với tình yêu!

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 18

Trình Tiêu không ngờ chỉ một vết xước nhỏ lại dẫn đến sốt cao. Là phi công, tố chất cơ thể của cô luôn duy trì ở trạng thái rất tốt vì chấp nhận được tập huấn thể năng với cường độ cao và việc rèn luyện hàng ngày. Khi cô ý thức được nhiệt độ cơ thể tăng cao, xuất hiện hiện tượng đau nhức, khi bên ngoài vẫn đang mưa bão, cô không còn cứng đầu nữa mà gọi cho Lâm Tử Kế, "Xin lỗi đã làm phiền trưởng phòng Lâm, cơ thể tôi không khỏe lắm, anh có thể đưa tôi vào bệnh viện được không?"

Lâm Tử Kế lúc này mới biết cô bị thương. Lúc đó đã khuya rồi, anh ta lập tức mời bác sĩ khu vực tới, đầu tiên là băng bó vết thương của cô trước, sau đó lại uống thuốc hạ sốt. Tiếc rằng nhiệt độ cơ thể của Trình Tiêu không những hạ xuống trong thời gian dự tính, ngược lại nó còn tăng cao hơn. Lâm Tử Kế lập tức quyết định đưa cô đến bệnh viện thành phố.

Nhiệt độ cơ thể tăng lên 39 độ, Trình Tiêu cảm thấy nhức đầu hoa mắt, ý thức mơ hồ. Chữa bệnh là việc của bác sĩ, cô không thể chỉ trỏ sai khiến. Còn về việc kinh động đến Cố Nam Đình, cô chưa từng nghĩ tới. Vạn dặm xa xôi, cô lại chỉ là một học viên của Trung Nam mà thôi, làm sao có sức ảnh hưởng đến vậy?

Cô chỉ nói với Lâm Tử Kế: "Trưởng phòng Lâm, phiền anh và huấn luyện bay điều chỉnh lại thời gian tập huấn của tôi, đừng để tôi vì bị bệnh mà làm chậm trễ cuộc thi bay. Ngoài ra," cô lấy điện thoại, "Amy là bác sĩ

riêng của tôi khi còn đi học, anh có thể nhìn tình hình mà chọn lựa có liên hệ với cô ấy không, cô ấy còn hiểu rõ tình trạng sức khỏe của tôi hơn tôi."

Sự bình tĩnh của cô Lâm Tử Kế đã nhận ra trong quá trình học. Thế nhưng, lúc này đây cũng chu đáo đến thế, anh ta cũng có phần bất ngờ. Anh ta lưu số Amy lại, an ủi cô: "Yên tâm đi, ngủ một giấc sẽ không sao đâu."

Quả thực ngủ một giấc tỉnh dậy thì không sao nữa, chỉ là mở mắt ra nhìn thấy Cố Nam Đình khiến Trình Tiêu sửng sốt mấy giây: "Sao trong giấc mơ của tôi, anh cũng âm hồn không tan thế này?" Nói xong lại nhắm mắt.

Không quản ngại xa xôi đến đây, mà còn bị mắng thế này? Cố Nam Đình có phần bất lực, day day huyết thái dương, anh nói: "Trong giấc mơ của em, tôi đã làm chuyện gì quá đáng hả?"

Giọng nói trầm trầm, ngữ điệu chất vấn, rất chân thực và thân thuộc.

Trình Tiêu tỉnh táo hẳn. Cô chậm rãi mở mắt ra, ngồi dậy, nhìn xung quanh rồi hỏi: "Tôi vẫn đang ở bệnh viện sao?" Phát hiện ra vết băng bó trên tay, ánh mắt cô tối lại: "Đầu tôi không bị sốt đến hồng mất rồi chứ?"

Phụ nữ quả là sinh vật kỳ quặc, tư duy nhạy cảm như thế mà vẫn lo lắng bị sốt hồng cả não!!! Cố Nam Đình kiềm chế, quan sát tỉ mỉ cô mấy giây rồi mới đưa tay lên véo vào mặt cô một cái, "Đầu có bị sốt đến hồng hay không thì phải chờ theo dõi, nhưng mặt thì vẫn yên ổn, không bị gì." Thấy cô giơ tay lên bất động, bộ dạng ngốc nghếch sợ cử động sẽ không có cảm giác gì rồi không chấp nhận nỗi của cô khiến anh phì cười: "Chỉ bị xước nhẹ, còn không đến nỗi tàn tật, buông xuống đi."

"Băng bó tôi như xác ướp, có thể cho người ta tham quan được rồi đó." Trình Tiêu cau mày nhìn anh, "Anh vào đây có mua vé chưa?"

"Vé máy bay không được vào cổng sao?" Cố Nam Đình vén mớ tóc rối của cô ra sau tai, nửa cười nửa không, "Ban nãy em nói tôi không tan gì đó?"

Bệnh đến như núi sập, Trình Tiêu mệt mỏi cũng chẳng buồn phản bác. Đương nhiên cũng có khả năng là vì Cố Nam Đình bất ngờ xuất hiện khiến cô thấy cảm động. Nhưng cô sẽ không thừa nhận, chỉ nói: "Xin lỗi nhé sếp lớn tiên sinh, xin hãy tha thứ cho tôi không biết giữ mồm miệng."

Nhìn cô gái hiếm khi chịu nhận sai, sếp lớn đại nhân trong màn đêm đã len lén hôn được giai nhân nên tỏ ra rất độ lượng: "Thôi, dù sao tôi cũng không nghe rõ."

Theo yêu cầu của Cố Nam Đình, Trình Tiêu đã làm kiểm tra tổng quát, xác định cơ thể không còn vấn đề gì, hôm sau nữa cô mới được ra viện. Còn về vết thương trên cánh tay thì vẫn còn đau nhức, nhưng Trình Tiêu kiên quyết bảo vẫn chịu được, Cố Nam Đình sau khi hỏi ý kiến bác sĩ đã đồng ý cho cô tiếp tục tập huấn bay.

Cố Nam Đình cũng ở lại. Mỗi ngày anh đều đến khu vực huấn luyện, nhưng lại không ra mặt, chỉ gặp huấn luyện bay và đến ký túc thăm Trình Tiêu. Ngoài việc thay bác sĩ kiểm tra tình trạng hồi phục vết thương của cô, có lúc đi tay không, có lúc anh mang theo một hai món hoa quả.

Trình Tiêu không nhịn được sỉ nhục anh: "Là sếp lớn mà anh keo kiệt thế."

Cố Nam Đình thản nhiên, "Là phi công, không phải món gì em cũng ăn lung tung được."

Trình Tiêu nhướn mày: "Tôi chưa từng ăn một mình, chia sẻ với bạn bè mới là phong cách của tôi."

Tình yêu đương nhiên phải ngoại lệ. Cố Nam Đình giơ tay lên cốc vào trán cô: "Sửa đi."

Trình Tiêu cũng từng tỏ ra nghiêm túc hỏi thẳng anh: "Anh nghe nói tôi nằm viện mới đến đây sao?"

Cố Nam Đình không phủ nhận, nhưng lại nói: "Em là nhân viên của tôi, phi công nữ lại hiếm hơn cả gấu trúc, đương nhiên tôi phải đến xem em đã gây ra họa gì."

Nếu đã như thế, Trình Tiêu cũng không nói gì thêm.

Tối đó, Hạ Chí gọi điện tới: "Em gái Cố Nam Đình đúng là một cô bé rắc rối, đi du lịch mà cũng dính vào xã hội đen! Cậu nhất định phải nói với Cố Nam Đình là tớ đã đi công tác bằng tính mạng đó!"

Trình Tiêu không hay biết chuyện xảy ra bên Cố Thành, nghe thế thì khê trách: "Có nguy hiểm thì tìm cảnh sát, cậu sợ quá đàn ra rồi hả?"

Hạ Chí nói ngay: "Có cảnh sát bảo vệ! Mà còn là đội trưởng cảnh sát hình sự! Nhưng Cố Nam Đình lại cứ bắt tớ đi theo cô bé. Cậu bảo tớ có phải đặc công đâu, nhiệm vụ to lớn như thế làm sao dám gánh!"

Trình Tiêu hỏi vặn: "Tại sao không nói rõ tình hình bên đó với anh ấy, có lẽ anh ấy sẽ đích thân đến đó xử lý?"

Hạ Chí hậm hực nói: "Tớ đã kê số liệu nguy hiểm lên gấp mười lần, báo cáo tỉ mỉ rồi chứ, nhưng anh ấy chỉ nói cảnh sát sẽ xử lý. Sư phụ tớ cũng nói các cậu chưa huấn luyện xong, anh ấy sẽ không về sớm hơn. Đúng rồi, sao cậu lại bị thương? Cường độ huấn luyện nhẹ quá hay sao mà khiến cậu rảnh rồi tới mức lo chuyện bao đồng rồi?"

Đối với sự cố bị thương này, Trình Tiêu cũng có phần bó tay, "Chắc tớ quá may mắn thôi."

Hạ Chí im lặng vài giây rồi hiếm khi nói bằng vẻ nghiêm túc: "Lúc đó bọn tớ đang trên chuyến bay đi Cổ Thành, nghe cậu bị thương, Cố Nam Đình lập tức ra lệnh mở cửa khoang, xuống máy bay, dẫn đến việc máy bay bị trễ giờ. Trình Tiêu, nếu cậu nhìn thấy dáng vẻ anh ấy mất bình tĩnh, chạy về phía tòa nhà của hãng, nhất định sẽ tin rằng anh ấy đã thích cậu rồi."

Khi tớ tỉnh dậy, nhìn thấy trong ánh mắt anh ấy nhìn tớ sự quan tâm và mong chờ, tớ cũng tưởng rằng anh ấy đã thích tớ. Nhưng lý trí nhắc nhở, từ Phi Diệu đến Nghê Tiêm, tớ là người có thể giới tình cảm phong phú trong mắt anh ấy, sẽ không phải là lương nhân. Nếu đã thế, tớ hà tất phải tự mình đa tình?

Trình Tiêu trả lời: "Tớ sẽ không quan tâm người khác nói thế nào, tớ chỉ tin cảm nhận của mình. Thà bị chậm trễ chứ cũng không muốn bị phụ bạc."

Cô đúng là người như vậy. Dù người khác nhìn thế nào cũng tuyệt đối không phá vỡ tiết tấu của mình. Còn Hạ Chí cũng cho rằng, nếu Cố Nam Đình động lòng thật thì nhất định sẽ kiên trì. Tình cảm không lâu dài thì không cần cũng được.

Hạ Chí quan tâm hỏi: "Vết thương thế nào, có ảnh hưởng đến bay không? Giấu mẹ nuôi và bố hả?"

"Họ đã không thể đau thay tớ thì sao phải làm họ lo." Trình Tiêu an ủi, "Chỉ bị thương ngoài da, đang lành lặn rất tốt, ra viện rồi bắt đầu bay lại." Sau đó cô hỏi: "Bên đó công việc cậu thế nào rồi?"

Hạ Chí trả lời rất ngắn gọn: "Không biết, đều là Cà Phê phụ trách, tớ chỉ lo chăm cô em gái kia thôi."

Trình Tiêu không nhịn được thầm nghĩ: Đây là lúc Cà Phê sắp kế thừa công việc chăng? Sau đó, cô gọi cho Cố Nam Đình: "Nghe Hạ Chí nói em gái anh gặp rắc rối ở Cổ Thành hả?"

Cố Nam Đình chắc đã ngủ, giọng ậm ừ: "Sao?"

Còn hỏi cô sao nữa? Trình Tiêu định hỏi anh có về xem thế nào không? Nhưng lại thấy không có lập trường, "Chỉ hỏi thế thôi."

Cố Nam Đình hỏi như đang cười, "Định đuổi tôi đi hả?"

Trình Tiêu nói ngay: "Đối với rắc rối của em gái mà không xử lý, là thái độ nên có của anh trai hả?"

Cố Nam Đình trả lời: "Đối với rắc rối của cô bé, tôi sẽ không xử lý tốt hơn cảnh sát đâu."

Đợt huấn luyện tiến hành rất suôn sẻ. Trình Tiêu là nữ phi công, thành tích hàng ngày khiến huấn luyện bay của cô vô cùng hài lòng.

Hôm thi sát hạch bay, Cố Nam Đình và tổng giám đốc Tân Duệ đích thân ra sân bay.

Sát hạch bay chính là học viên lấy được tư cách thi bằng cơ phó. Cuộc thi yêu cầu mỗi học viên phải hoàn thành một lần bay độc lập gồm cất cánh rời khỏi sân bay, rồi đến một sân bay khác. Đương nhiên không phải thực sự là độc lập thao tác máy bay, vẫn là ngồi ghế phải trợ giúp cho huấn luyện bay. Nhưng huấn luyện sẽ không chỉ đạo bất cứ điều gì, thậm chí còn ra đề khó cho bạn để sát hạch kỹ thuật điều khiển của bạn.

Bay rất thuận lợi, mọi học viên đều biểu hiện rất tốt. Nhưng khi máy bay của Trình Tiêu vào đường băng để chờ cất cánh thì vận tốc gió chính diện vượt quá 15 mét / giây, đến nỗi thời tiết không đạt được yêu cầu thuận lợi cho chuyến bay, bắt buộc phải chậm giờ lại.

Các chuyến bay bị ảnh hưởng bởi thời tiết, phải trì hoãn là chuyện thường ngày, nhưng hiện giờ dù sao cũng là thi, các phi công không có kinh

nghiệm bay, tố chất tâm lý nếu không vượt qua được thì biểu hiện bay rất có thể bị ảnh hưởng nặng nề.

Thế mới nói, Trình Tiêu thực sự không may mắn lắm.

Khi mãi không thấy lệnh cất cánh, Lâm Tử Kế nhìn máy bay đang chờ bên kia, kiến nghị: "Hay là cứ để họ quay lại bãi đáp, đợi thời tiết tốt hơn hãy tiếp tục. Trình Tiêu dù sao cũng mới năm viện mấy hôm trước, sức khỏe..."

Tổng giám đốc Tân Duệ nhìn Cố Nam Đình.

Anh có quyền bảo ngừng bất cứ lúc nào. Nhưng anh chỉ giơ tay lên xem giờ, không nói gì.

Lâm Tử Kế đương nhiên lý giải phản ứng của anh là đợi thời tiết tốt hơn. Trên thực tế điều mà Cố Nam Đình chờ đợi, chính là Trình Tiêu.

Cố Nam Đình tin tưởng năng lực và phán đoán của cô, cho dù Trình Tiêu lúc này vẫn chưa phải là cơ trưởng, thiếu kinh nghiệm bay. Nhưng cũng giống như đời này có thể trải qua một lần bay độc lập, giống như sự bất hạnh và vinh hạnh cực lớn của phi công, khi bay lần đầu đã gặp phải trở ngại về thời tiết thì chưa chắc đã là chuyện xấu cho sự trưởng thành của phi công.

Những điều phải trải qua, thì gặp sớm càng có lợi.

Cuối cùng, khi huấn luyện bay cũng không nhận được, định nói thì kiểm soát viên không lưu cuối cùng cũng thông báo thời tiết đang chuyển biến tốt.

Trình Tiêu và huấn luyện bay nhìn nhau, sau khi chắc chắn có thể bắt đầu, cô nói bằng tiếng Anh lưu loát: "1268 chuẩn bị sẵn sàng, xin được đẩy ra ngoài."

Kiểm soát viên không lưu nói bằng tiếng Anh giọng Mỹ tiêu chuẩn: "1268 có thể đẩy ra ngoài."

Trình Tiêu lặp lại chỉ lệnh, bấm đèn báo lên.

Huấn luyện: "Chấp hành kiểm tra trước khi đi."

Sau khi hoàn thành, huấn luyện và mặt đất xác nhận thả thẳng, đến khi khởi động lần hai bình thường, anh ta thao tác bộ phận đánh lửa vào vị trí đúng, tắt APU dẫn khí. Cùng lúc đó, Trình Tiêu cài đặt bộ phận dự báo định hướng, bánh lái cài đặt ở giữa, cài đặt tay cầm để cất cánh ở vị trí hướng lên trên, đẩy cần điều khiển hướng lên.

Huấn luyện chú ý đến thần sắc bình tĩnh của cô, ánh mắt chăm chú, và cả bàn tay trắng trẻo thon thả nhanh chóng và chuẩn xác thao tác trên bảng điều khiển, anh ta gật nhẹ đầu. Sau đó hai người hoàn thành suôn sẻ thao tác kiểm tra trước khi bay, chấp hành bảng kiểm tra sau khi đẩy máy bay ra.

Kiểm soát viên không lưu: "Gió mặt đất 30.10m/giây, 1268 có thể vào đường băng."

Trình Tiêu đáp lại huấn lệnh, đồng thời bật đèn, radar, cài đặt máy ứng đáp, nối đèn an toàn, đồng thời làm bảng kiểm tra trước khi cất cánh. Hoàn thành xong, huấn luyện bay điều khiển máy bay vào đường băng, điều chỉnh cho thẳng.

Trình Tiêu: "1268 kiểm tra xong, xin được cất cánh."

Kiểm soát viên: "1268 có thể cất cánh."

Trình Tiêu đáp lời huấn lệnh.

Máy bay bắt đầu chạy trên đường băng, tốc độ càng lúc càng nhanh, sau đó rời khỏi mặt đất, cánh máy bay thu vào, đèn tắt, máy bay cất cánh

thuận lợi.

Do độ cao bay ở đây bị hạn chế nên máy bay của Trình Tiêu chỉ có thể bay ngũ biên ở độ cao 900 mét. Bay ngũ biên có nghĩa là bay vòng sân bay thành hình chữ nhật. Mọi máy bay đều bay như thế, để đảm bảo khi bay không bị đâm vào nhau, cất cánh và hạ cánh có trình tự.

Bay phía kia sân bay, bên kia hướng gió, dưới cơn gió, đường cơ bản, Trình Tiêu đều bay rất suôn sẻ. Đến khi bay tới ngũ biên, cũng tức là giai đoạn cuối, kiến lập hạ cánh, thì huấn luyện bay bắt đầu làm theo quy trình thi, tạo ra đề khó để kiểm tra kỹ thuật điều khiển của học viên.

Trong tình hình Trình Tiêu không hề có sự chuẩn bị, huấn luyện bay cố ý điều khiển máy bay rời khỏi đường bay cố định, sau đó nói: "Cô điều khiển đi."

Trình Tiêu lúc này đã có thể nhìn rõ đường băng, chuyển sang điều kiện nhìn bằng mắt, cô phán đoán lúc này máy bay đang hướng về phía bên trái đường băng, không có bất kỳ do dự hay chần chừ nào, cô thao tác cho quay về bên phải, điều khiển máy bay chuyển độ cao sang phải, cắt máy bay vào đường băng chính xác.

Trong tình huống này đúng là nên nhanh chóng điều khiển máy bay vào đường băng. Còn cô không có động tác nào dư thừa, chỉ một lần điều chỉnh đã sửa máy bay vào đường bay ngũ biên chính xác. So với động tác của một số học viên, quá lớn hoặc quá nhỏ nên phải lặp lại mấy lần mới đạt được mục đích, thì động tác của cô có đường biên vô cùng chuẩn xác, chỉ sửa một lần đã về đúng chỗ.

Thế là huấn luyện bay lại chỉ thị cho Trình Tiêu bay vòng một lần nữa, khi hai người lại chuyển vào khu vực quan sát bằng mắt, huấn luyện lại điều khiển máy bay rời khỏi đường băng, lệch sang phải. Trình Tiêu như không cảm thấy sự cố ý của anh ta, sắc mặt cô bình thản chỉnh máy bay

sang trái, chuyển độ cao, lại lần nữa thành công cắt máy bay về đường bay chính xác.

Huấn luyện nhìn gương mặt nghiêng một bên của cô, gật gù tán thưởng.

Hạ cánh rất thuận lợi. Trình Tiêu là người trợ giúp điều khiển, phối hợp vô cùng ăn ý với huấn luyện bay. Cao độ hạ cánh, giảm vận tốc thu càng, nhắm chuẩn ở giữa đường băng, độ nghiêng phù hợp, vững vàng, tiếp cận mặt đất, chạy... Huấn luyện bay đã tưởng người ngồi ghế bên phải kia chính là phụ tá lão làng của mình.

Trình Tiêu tất nhiên trở thành người nổi bật nhất trong cuộc thi bay lần này. Khi cô xuống máy bay, bao gồm cả tổng giám đốc Tân Duệ và huấn luyện bay, mọi người đều vỗ tay khen ngợi.

Trình Tiêu giơ tay với huấn luyện, bày tỏ sự cảm ơn.

Huấn luyện bay Brown cười đến nỗi khóe mắt hiện dấu chân chim: "Ngoài việc tạo ra chút phiền toái cho cô, cố tình làm cô chóng mặt thì tôi chẳng làm gì cả."

Trình Tiêu cười với sự "khiêm tốn" của anh ta, "Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tôi sẽ đợi anh đến Trung Quốc."

Hóa ra cô đã phát hiện ra sự cố tình của anh ta. Brown lén mách với Cố Nam Đình: "Cô phi công nữ bé nhỏ của anh đúng là không tha cho ai, tôi chỉ chấp hành quy tắc cuộc thi mà cô ấy lại ghi thù rồi."

Là bạn cũ, Cố Nam Đình vỗ vỗ vai anh ta, bình tĩnh nói: "Người có bản lĩnh đều có cá tính, anh hãy bao dung hơn."

Brown phát hiện ra điều quan trọng: "Mắt anh đã nói tôi biết, đối với phi công Trình..."

Khóe môi Cố Nam Đình thoáng nụ cười: "Tôi biểu hiện rõ thế sao?"

Brown nhướn mày như một cậu bé nghịch ngợm: "Tôi nghĩ anh đã quên che giấu."

Khóa tập huấn kết thúc tại đây, bảy học viên của Hàng không Trung Nam - Trung Quốc từ nơi xa xôi đến đây chuẩn bị "lễ cắt áo". Do tổng giám đốc hàng không Tân Duệ và Cố Nam Đình cùng tổ chức.

Đây là nghi thức thần thánh trong giới phi công. Để kỷ niệm cách dạy trước đây rất lâu, huấn luyện bay đã kéo áo học viên để nhắc bao giờ nên kéo bằng, bao giờ thì thu chân ga, để biểu thị năng lực bay một mình của học viên, không còn bị kéo áo nữa. Nhưng, khi Cố Nam Đình ra tay cắt áo sơ mi của Trình Tiêu, cô tỏ ra rất không vui, nói bằng giọng chỉ hai người nghe thấy: "Bộ đồng phục đang đẹp mà cứ phải cắt, uống công tôi đích thân ra tay sửa nó thành kiểu chít eo."

Cố Nam Đình vẫn không hề thương tiếc cắt một mảnh vải phía sau lưng áo của cô, đồng thời khẽ trả lời câu than vãn của cô: "Công ty không thiếu áo đâu!" Sau khi chắc chắn cô đã có sự chuẩn bị, phía trong áo sơ mi có mặc một chiếc áo lá cùng màu, không đến nổi lộ lưng, anh lại mặc chiếc áo vest mà lúc nãy anh đã cởi ra trước để phòng lúc cần đến.

Khi các học viên mời huấn luyện bay, tổng giám đốc Tân Duệ ký tên lên chiếc áo bị cắt ra, đồng thời chụp hình kỷ niệm, Cố Nam Đình chủ động ký lên áo của Trình Tiêu ba chữ rỗng bay phượng múa - Cố Nam Đình.

Chữ ký đúng là mạnh mẽ, có khí phách, nhưng mà... "Tôi có định sưu tầm mảnh vải này đâu, anh lãng phí mực làm gì?"

Cố Nam Đình lườm cô, nói bằng giọng ra lệnh: "Mang về cất cùng với văn kiện tuyển dụng, nếu không sẽ trừ lương em."

Trình Tiêu tỏ thái độ: "Thế thì tôi đành mang nó về giao cho phòng tài vụ vậy."

Cố Nam Đình mãi cũng chẳng nói gì.

Lâm Tử Kế quay lưng đi, giả vờ không nghe thấy.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 19

Trước khi về nước, các phi công được thưởng một ngày nghỉ ngơi thoải mái.

Trình Tiêu hành động đơn độc, về rất muộn, bỏ lỡ tiệc mừng của khu vực huấn luyện bay.

Brown cười bảo: "Chuyện cho sếp leo cây đúng là chỉ có người như cô ấy mới làm được."

Cố Nam Đình cười rất lịch sự: "Cô ấy học bay ở đây, bạn bè rất nhiều."

Brown có vẻ không chịu nổi: "Với cá tính cao ngạo lạnh lùng đó, bạn bè trò chuyện được chắc không có bao nhiêu nhỉ?"

Sự thực đúng là thế, nhưng, "Tôi chỉ là sếp của cô ấy, thời gian ngoài giờ làm việc của cô ấy không do tôi chi phối."

Nói rất đau lòng. Không đúng, là bất lực. Brown tỏ ra vận dụng thành ngữ không tốt lắm, nhưng chiêu "đâm dao" thì vẫn rất chuyên nghiệp, "Cũng đúng, đặc biệt là việc hẹn hò thì không cần xin xỏ sếp."

Cố Nam Đình nhận ra vẻ đùa cợt đó, cười cười: "Cô ấy còn ở hàng không Trung Nam ngày nào thì tôi cũng không để cô ấy bay hành trình đó, thế nên hôm nay, tôi cho phép cô ấy chào từ biệt."

Brown nghe thấy một ý tứ khác rất sâu xa.

Bất hạnh là đã bị Cố Nam Đình nói trúng, Trình Tiêu hôm đó đã từ chối một người đàn ông cao lớn đẹp trai, dòng máu lai Trung - Pháp, "Tôi có bạn trai rồi, tình cảm chúng tôi rất tốt."

Bạn thân kiêm bác sĩ riêng Amy mà cô đã làm quen khi còn học ở trường Hàng không, nghe thế đã kinh ngạc: "Rõ ràng cậu đã chia tay với anh chàng họ Phỉ kia rồi mà!"

Trình Tiêu tha thứ cho việc không hiểu chuyện của cô nàng: "Bạn trai tớ chỉ có một mình Phỉ Diệu thôi hả?"

Amy mở to mắt: "Cậu không phải cô gái dễ dãi."

Trình Tiêu nở nụ cười tươi: "Bạn trai tớ nói chỉ là bạn là con trai, đừng nghĩ nhiều."

Amy dở khóc dở cười: "Oh my God, tớ có cần bất bình thay cho bạn trai mới của cậu không?"

Trình Tiêu vui vẻ chạm ly với bạn: "Đối tượng tớ kết hôn sẽ được tớ gọi là - người anh em của tớ!"

Amy đang cố gắng học tiếng Trung đã cau mày: "Thế nào là - người anh em?"

Người anhem chính là - Trình Tiêu nhìn bóng dáng tiến đến từng bước vững vàng dưới ánh đèn mờ ảo, "Trên người toát ra vẻ giang hồ".

"Vẻ giang hồ?" Là người ngoại quốc không hiểu võ hiệp là gì, Amy không thể hiểu cái gì gọi là giang hồ.

Trình Tiêu nhướn một bên mày, khóe mắt liếc sang người đàn ông ngồi phía sau lưng cô, "Cậu có thể hiểu là 'hoang dã'."

Như vậy Amy có thể hiểu, nhưng, "Tớ tưởng cậu phải thích kiểu lịch thiệp chứ."

Trình Tiêu chỉ cười, không nói gì.

Đến khi Amy được bạn trai đón đi, Cố Nam Đình mới quay lại, "Lãng phí ý tốt của người ta."

Quả nhiên đã đến từ lâu, chứng kiến hết quá trình tỏ tình của anh chàng lai Trung - Pháp, Trình Tiêu quay lại nhìn góc nghiêng mặt của anh, "Người ta đẹp trai ba trăm sáu mươi độ không một góc chết, chỉ là tiếng Trung tệ quá."

Cố Nam Đình không nói gì.

Trình Tiêu muốn thêm một ly rượu nhưng lại nghe anh nói: "Nếu chỉ dừng ở đây thì ngày mai sẽ cho em vào buồng lái."

Tay Trình Tiêu đang đưa lên lại buông xuống, cô hỏi: "Thật không?"

"Tin hay không tùy em." Cố Nam Đình vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh anh, "Dù sao tôi nói sẽ giữ lời."

Trình Tiêu bị cảm dỗ, cô đứng lên lại gần, ngồi xuống cạnh anh, "Chắc không phải chuyển bay về nước ngày mai anh đích thân bay đó chứ?"

Cố Nam Đình nhìn vào mắt cô, mặc nhận.

Anh mặc sơ mi trắng, không thắt cà vạt, nút áo ở cổ mở hai cái, tay áo cũng xắn lên để lộ làn da nâu khỏe mạnh, lúc này tay anh đang đặt trên lưng ghế sofa choàng qua vai cô, lười nhác và gợi cảm.

Trình Tiêu cầm ly nước rõ ràng không có chút cồn nào, chạm ly với anh: "Giao dịch thành công."

Suy nghĩ cho anh ngày mai phải bay nên Trình Tiêu đề nghị về sớm nghỉ ngơi.

Lần này đến lượt Cố Nam Đình chỉ cười mà không nói gì.

Trình Tiêu gần như tưởng rằng hàm nghĩa sau nụ cười của anh là bảo cô đến nghỉ ngơi ở khách sạn của anh, thậm chí cô đã chuẩn bị sẵn, nếu anh dám đùa bỡn như thế thì sẽ "đáp lễ" anh bằng rượu tạt đầy mặt. Kết quả là anh chỉ cười nói: "Tôi đưa em về."

Đến khu vực tập huấn, xe vừa ngừng thì anh có điện thoại. Thấy Cố Nam Đình nhìn điện thoại mà không nhúc nhích, Trình Tiêu có ý tránh đi, đang định cởi dây an toàn thì cửa đã bị khóa.

Trên gương mặt Cố Nam Đình tỏ rõ vẻ không vui, anh nghe máy, nói bằng giọng lạnh nhạt: "Cảnh sát Phùng."

Trình Tiêu loáng thoáng nghe thấy bên kia có một giọng đàn ông: "Rất xin lỗi đã cuốn cô ấy vào vụ này, vụ án đã..."

Chưa nói xong thì Cố Nam Đình đã cắt ngang, "Xin lỗi thì khỏi cần, chỉ cần đừng để xảy ra những chuyện tương tự nữa, tôi sẽ rất cảm kích. Ngoài ra xin nhắc cảnh sát Phùng một câu, nếu anh muốn làm bạn với cô bé thì đầu tiên phải đảm bảo an toàn cho nó đã."

Bên kia hứa hẹn: "Ngày mai tôi sẽ đưa cô bé an toàn về lại thành phố G."

"Tôi sẽ không nói cảm ơn." Cố Nam Đình cúp máy.

Cũng không biết Trình Tiêu nghe thế nào mà lại lý giải thành một tầng nghĩa khác: "Bạn gái cũ gặp rắc rối? Chỉ giận mà không làm gì thì có tác dụng gì? Tôi đứng trên lập trường phụ nữ kiến nghị anh trong thời gian ngắn nhất hãy chạy tới đó thì còn có cơ hội cứu vãn."

Bạn gái cũ? Đúng là cái hố hoang đường nhất! Cố Nam Đình khâm phục trí tưởng tượng của cô, anh tức tối: "Em gái tôi! Có phải em không biết Hạ Chí ở bên đó trông nom nó đâu."

"Chủ yếu là trong giọng nói của anh có vẻ không cam tâm quá, rất khó để không hiểu lầm." Trình Tiêu càng hào hứng: "Hoặc là khẩu vị anh quá nặng, em gái cũng không bỏ qua? Đừng phủ nhận, sắc mặt và ánh mắt anh đã bán đứng anh."

Cố Nam Đình bị chọc tức phát phì cười, anh cố ý nghiêng người tới, nhìn vào mắt cô: "Nói lại lần nữa, nói tôi biết em nhìn thấy gì? Nói chính xác, người em nhìn thấy là ai?"

"Trong tình huống này còn có thể là ai?" Trình Tiêu không trả lời chính diện mà chỉ nhẹ nhàng đẩy anh ra, "Cho tôi xuống xe."

Cố Nam Đình lại giơ tay ôm eo cô, năm ngón tay siết lại, kéo cô lại gần anh.

Trong xe vẫn là bài Lanadelrey - high by the beach, nhưng không gian vốn rộng rãi bỗng trở nên chật hẹp vì anh đến quá gần, mà lòng bàn tay ấm áp khô ráo của anh đang áp sát vào eo cô, cách một làn áo mùa hè mỏng manh.

Mặt Trình Tiêu và anh chỉ gần trong gang tấc, Cố Nam Đình chỉ hơi cúi xuống là có thể hôn lên môi cô. Mà cô lúc này đang chờ đợi, đúng là cơ hội hiếm có. Nhưng anh không. Tay trái Cố Nam Đình trượt từ eo Trình Tiêu xuống, phủ lên mu bàn tay cô, tay phải ve vuốt gò má cô, ánh mắt chăm chú, "Tôi nghĩ tôi bắt buộc phải thanh minh cho mình."

Trình Tiêu nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

Cố Nam Đình dè dàng nói: "Bạn gái cũ của tôi mà em nói, không hề tồn tại!"

Họ quá gần nhau, gần đến nỗi hơi thở ấm nóng của anh dễ dàng phả lên mặt cô, như một ly rượu mạnh, uống vào sẽ luồn thẳng xuống ngực, đốt cháy cô - tim nóng lên mãi không thôi.

Hoàn toàn, luống cuống chân tay!

Trình Tiêu chờ ra một lúc mới có sức rút tay lại. Cô cởi dây an toàn, sau đó bỗng nghiêng người về phía anh.

Trong tích tắc, Cố Nam Đình tưởng - tưởng rằng cô sẽ chủ động hôn anh.

Đương nhiên là nghĩ nhiều rồi.

Trình Tiêu chỉ tự mình mở khóa cửa xe, lúc xuống xe đã lạnh lùng nói: "Tôi không có hứng thú với đời tư của Cố tổng."

Khi cửa xe bị sập mạnh vào, Cố Nam Đình cười khố.

Được thôi, anh thừa nhận anh đã hơi vội vã. Nhưng, độc thân là điều kiện của tình yêu, anh bắt buộc phải nói rõ thành ý với em. Cho dù thực sự anh chưa nghĩ xong phải giải thích với em anh đang ở trong thời gian sai lệch, còn chúng ta, lại sai lệch thời gian như thế nào.

Không thể cầm lòng.

Sáng sớm hôm sau khi trời mới hửng, Cố Nam Đình mặc đồng phục phi công xuất hiện tại sân bay với thân phận là cơ trưởng, là thành viên tổ bay, Lâm Tử Kế ngồi ở ghế phó, quan sát viên Trình Tiêu, có cả bốn tiếp viên hàng không đi theo.

Trước khi lên máy bay, Cố Nam Đình mặc áo phản quang vào, dẫn Trình Tiêu đến bãi đáp máy bay để kiểm tra bên ngoài máy bay, "Máy bay đến tay chúng ta đều đã được kiểm tra rồi. Cơ trưởng chỉ kiểm tra đơn giản

kết cấu bên ngoài, đảm bảo không có gì tổn hại, bánh máy bay không bị gì, radar, đèn máy bay..."

Những điều này đều là kiến thức bay cơ bản, Trình Tiêu đã thuộc nằm lòng từ lâu. Nhưng cô hiểu hành động này của Cố Nam Đình là để bồi dưỡng cho thói quen bay của cô, nên cô rất chăm chú lắng nghe, không chút qua loa hoặc mất kiên nhẫn.

Sau đó, Cố Nam Đình chỉ thị Trình Tiêu những việc vốn là của cơ phó: "Kiểm tra các thiết bị cơ bản trong máy bay, nhập số liệu bay vào máy tính quản lý bay. Cơ phó giám sát."

Toàn bộ quá trình, Trình Tiêu không để xảy ra bất cứ sai sót nào.

Khi hành khách lên máy bay xong hết, Cố Nam Đình lại xác định kế hoạch bay, đồng thời yêu cầu Trình Tiêu phải dò lần nữa tư liệu khí tượng gần đây nhất của đường bay này.

Trình Tiêu lập tức trao đổi bằng tiếng Anh với đài chỉ huy.

Khi đã xác nhận thời tiết của đường bay đạt tiêu chuẩn, Cố Nam Đình hạ lệnh chấp hành kiểm tra trước khi bay, hoàn thành xong điều khiển máy bay vào đường băng, đậu thẳng. Đến khi đài chỉ huy ra huấn lệnh có thể bay, anh đẩy tay cầm.

Lâm Tử Kế kiểm tra mọi tham số bình thường, "Lực đẩy ổn định."

Cố Nam Đình lại đẩy tay ga hướng lên, báo chỉ thị tương ứng.

Khi tốc độ đạt 80 hải lý, 100 hải lý, Lâm Tử kế tiếp tục báo: "Lực đẩy điều chỉnh xong, tốc độ 100."

Cố Nam Đình chỉ thị: "Kiểm tra." Đến khi tốc độ lại thay đổi, Lâm Tử Kế báo "V1", anh rút tay ra khỏi tay cầm.

Sau đó, Lâm Tử Kế báo: "Nâng bánh máy bay."

Cố Nam Đình thao tác cho máy tay rời khỏi mặt đất rất êm.

Đến khi họ hoàn thành kiểm tra khi máy bay đã cất cánh, kiểm soát viên không lưu chỉ thị: "2688 liên hệ đến gần, 119.6, tạm biệt."

Trình Tiêu ngồi phía sau, trong lòng lặp lại mỗi động tác, mỗi câu chỉ lệnh của anh, đồng thời khi máy bay vượt qua những quãng đường bay khác nhau phải liên hệ với đài chỉ huy không lưu trước, xác định tình hình thời tiết, còn phải ứng đối mọi câu hỏi liên quan mà Cố Nam Đình đề ra bất cứ lúc nào.

Đối với lời đối đáp trôi chảy của cô, Lâm Tử Kế bảo: "Trình Tiêu học giỏi nhỉ."

Trình Tiêu vừa định nói "kiến thức sơ đẳng phải có" thì Cố Nam Đình đã lên tiếng trước: "Cô ấy phải như vậy."

Đúng thật... không thể phản bác.

Chuyến bay thẳng từ Mỹ về thành phố G này dự kiến thời gian bay là 12 giờ 30 phút, là chuyến bay đường dài đầu tiên Trình Tiêu trải qua khi đã trở thành phi công. Cố Nam Đình tỏ vẻ bình thản nhưng lại luôn quan sát trạng thái của cô. Thấy cô không bị thiếu khí, huyết áp thấp, khô giọng, khó chịu, và không bị ảnh hưởng bởi tốc độ, hoàn cảnh xung quanh, vẫn luôn giữ vẻ bình thản, anh nói: "Lòng nhẫn nại rất khá đó chứ."

Câu trả lời của Trình Tiêu rất chân thực: "Lần đầu bay nên hơi hưng phấn."

Cố Nam Đình quay sang nhìn cô, "Chẳng lẽ không phải vì có tôi nên em mới không dám ù lì?"

Nếu không phải Lâm Tử Kế có mặt thì Trình Tiêu chắc chắn sẽ không kiềm chế được mà cho anh một trận rồi: "Bay là chuyện nhỏ. Trạng thái của phi công phải không bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài."

Thế giới bên ngoài? Đang vạch rõ giới hạn với anh sao? Cố Nam Đình và Lâm Tử Kế đưa mắt nhìn nhau: "Brown nói miệng cô ấy không tha cho bất cứ ai, quả không sai! Trước mặt tôi mà cô ấy cũng không chịu thiệt, sau này sẽ biết tay."

Lâm Tử Kế là lãnh đạo bộ phận bay bây giờ đã không chịu nổi, anh ta nói: "Tôi đi vệ sinh một lát."

Khi trong buồng lái chỉ còn hai người họ, ánh mắt Trình Tiêu dừng lại ở khuôn mặt anh: "Anh có thể chú ý thân phận không?"

Cố Nam Đình tỏ ra vô tội: "Tôi nói câu nào sai?"

Trình Tiêu đáp trả: "Anh không nói thì đúng."

Cố Nam Đình kiềm chế một lúc, đến khi máy bay tiến vào không phận Trung Quốc, anh mới hỏi: "Tôi có thể nói được chưa?"

Lâm Tử Kế lúc trước "ẩn thân" lại tỏ ra ù ù cạc cạc.

Trình Tiêu nghiêng răng, cô nói với thân phận quan sát viên: "Đám mây tụ mưa phía trước đã tan, không cần đi vòng."

Trong mắt Cố Nam Đình lóe lên nụ cười, anh nói với Lâm Tử Kế: "Kiểm soát tốt tư thế bay." Nghĩ đến lần đầu tiên họ bay vào bảy năm trước, anh không kìm được, hỏi: "Tại sao lại chọn nghề bay?"

Trình Tiêu nhìn cảnh sắc ngoài bầu trời: "Du lịch miễn phí, còn có thể biết được mọi thứ trong không trung, ngoài bay ra thì không còn lựa chọn nào tốt hơn."

Đúng vậy, không lái máy bay thì mãi mãi không biết trái đất này đẹp đến nhường nào. Nhưng, bảy năm trước rõ ràng cô nói bay là an toàn nhất.

Cố Nam Đình phê bình: "Lý do chọn nghề không cao thượng gì cả!"

Trình Tiêu cười tỉnh bơ: "So với run tay chọn sai nghề thì đã có trách nhiệm hơn nhiều rồi."

Đợi mãi không thấy cô hỏi lại, Cố Nam Đình lại lên tiếng: "Sao không hỏi tôi?"

Trình Tiêu trả lời vẻ chê bai: "Rõ ràng như thế còn cần phải hỏi sao? Là người thừa kế, anh không bay thì ai bay?"

Còn người thừa kế gì nữa? Cố Nam Đình không muốn nói với cô nữa, chiến tranh lạnh với cô... một tiếng đồng hồ đã.

Cứ thế đấu khẩu qua lại, hoàn thành chặng bay, ngay cả Lâm Tử Kế cũng không thấy mệt mỏi. Chỉ là, toàn bộ quá trình, anh ta cảm thấy rất phiền não vì mình là "bóng đèn cao áp".

Lúc gần đến thành phố G thì trời đang hửng sáng, ánh ban mai rạch ngang bầu trời vén bức màn đêm lên, một ngôi sao gần đường chân trời tỏa ra ánh sáng kỳ lạ khiến người ta cảm thấy rất ấm áp.

Cố Nam Đình hỏi trong bầu trời đầy sao: "Biết đó là sao gì không?"

Trình Tiêu nhìn chăm chú bên ngoài: "Sao Kim gần mặt trời hơn trái đất."

Không sai, là sao Kim có sự thay đổi tròn khuyết giống mặt trăng. Lúc này, máy bay của họ đang bay về phía sao Kim.

Trình Tiêu, hãy nhớ lần bay này. Bắt đầu từ khi trời hửng, anh đích thân dẫn dắt em, Sau này, bầu trời sẽ do chúng ta làm chủ, ở đầu tầng mây,

bên kia cầu vồng, mỗi một tắc khoảng cách đều sẽ lưu lại dấu vết.

6 giờ 40 phút giờ Bắc Kinh, sân bay quốc tế Thái Bình thành phố G, chuyến bay số hiệu ZN3696 của Hàng không Trung Nam bình an hạ cánh. Khi máy bay chạy trên đường băng về bãi đậu, hai chiếc xe chữa cháy ban này đậu hai bên đường băng đồng loạt phun ra cột nước rất mạnh vào không trung.

Thần sắc Cố Nam Đình bình thản, điều khiển máy bay chậm rãi đi xuyên qua "cửa" mà hai cột nước tạo ra, trượt vững vàng về bãi đậu.

Cổng nước đón máy bay, là cấp bậc lễ nghĩa cấp cao được ngành hàng không công nhận, ngụ ý "tiếp phong tẩy trần".

Hành khách lần đầu biết được nghi thức này, hoan hô rồi chụp hình kỷ niệm, Hàng không Trung Nam lúc này đang làm văn kiện tuyển dụng cho các học viên phi công hoàn thành khóa tập huấn bay trở về.

Cố Nam Đình bắt tay Trình Tiêu: "Hoan nghênh em gia nhập Hàng không Trung Nam." - Hoan nghênh em đến bên anh.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 20

Vì tình cảm chấp niệm quá khứ mà suýt nữa bỏ lỡ phong cảnh đẹp nhất trên đường. Bây giờ, đối mặt với tư thế càng mạnh mẽ hơn, lúc nào cũng có thể bỏ đi của em, anh làm sao dám mong chờ em đến chấp nối cho ký ức của anh, chỉ mong lần này đến lượt anh gạt bỏ sự kiêu ngạo của mình, nắm tay em đến điên cuồng.

-----Fb: Lê Ngọc Nhi (Nhiie)-----

Trình Tiêu lần đầu làm tổng kết bay trên chuyến bay này, do Cố Nam Đình ký tên.

Lúc trả cuốn sổ ghi chép lại cho Trình Tiêu, anh bảo: "Theo tôi."

Trình Tiêu tưởng là chuyện công việc, kết quả là Cố Nam Đình dẫn cô đến sảnh đến của quốc nội. Gần như cùng lúc đó, chuyến bay từ Cổ Thành đến thành phố G cũng hạ cánh. Là em gái anh và Hạ Chí từ Cổ Thành về? Trình Tiêu đứng cạnh Cố Nam Đình, mở điện thoại ra xem.

Mười mấy tiếng trước, có cuộc gọi lỡ của Trình Hậu Thần.

Ban nãy Tiêu Phi gửi tin, hỏi cô: "Trình Trình, hôm nay về đúng không?"

Cô trả lời: "Hạ cánh, bình an. Ngày mai sẽ đi thăm mẹ."

Còn một tin nhắn gửi đến từ số lạ: "Hôm nay bay về nước phải không? Anh ra sân bay đón em."

Cô chẳng màng đếm xỉa, xóa luôn, rồi chuyển sang gọi điện cho Hạ Chí, có người nghe máy, cô hỏi: "Xuống máy bay rồi hả?"

Hạ Chí mới hạ cánh, điện thoại vừa mở vào giây trước đó, cô nàng hưng phấn nói: "Sao cậu biết? Quả nhiên tâm linh tương thông, chị đây mới sống sót từ Cổ Thành về đây."

Khóe môi Trình Tiêu thoáng một nụ cười khó thấy: "Tớ ở cổng ra A." Trước khi cúp máy, cô nghe thấy Hạ Chí cuống quýt gào lên: "Anh phụ trách lấy hành lý, em ra trước đây, Tiêu đang đợi ở cổng ra..."

Kiều Kỳ Nặc đúng số khổ, mãi mãi phải thu dọn tàn cuộc cho hai cô gái.

Cùng đi ra với Hạ Chí là Tiêu Ngữ Hành. Cô bé trẻ trung mặc áo pull trắng phối với váy vải thô dài, trên chân mang đôi sandal đế bằng, rất thanh tân, lạnh lợi. Nếu không phải khi nhìn thấy Cố Nam Đình thì đột ngột tắt nụ cười, có một sự dịu dàng khó tả.

Lúc Hạ Chí nhào đến chỗ Trình Tiêu, Tiêu Ngữ Hành rất không cam tâm đi đến trước Cố Nam Đình, cúi đầu gọi: "Anh."

Ngay cả Trình Tiêu cũng tưởng cô bé sẽ chịu một trận giáo huấn của Cố Nam Đình, vì sắc mặt anh thực sự rất khó coi. Nhưng anh lại chỉ "ừ" một tiếng, sau đó dặn dò: "Đi ra xe với Trình Tiêu rồi chờ anh, anh có vài câu muốn nói với cảnh sát Phùng."

Giọng anh rất cứng nhắc, càng khó chấp nhận hơn là quở trách. Nhưng nghe anh bảo muốn nói chuyện với Phùng Tấn Kiêu, Tiêu Ngữ Hành liền thấy căng thẳng, cô liếc nhìn Trình Tiêu mặc đồng phục phi công, có vẻ sợ hãi: "Là em gây họa, anh Tấn Kiêu vì bảo vệ em mà còn bị thương nữa."

Phùng Tấn Kiêu cao lớn cũng đi ra theo họ, nghe Tiêu Ngữ Hành nói nhỏ "đây là anh trai em", anh ta đang mặc thường phục liền chìa tay ra với Cố Nam Đình: "Chào anh, tôi là Phùng Tấn Kiêu!"

Phùng Tấn Kiêu! Phùng Tấn Kiêu! Cha của đứa cháu gái chưa đầy năm tuổi đáng yêu của anh, người đàn ông mà cô em gái anh đã bảo vệ mười sáu năm yêu sâu đậm. Thật là... lâu quá không gặp! - Cố Nam Đình nhìn anh ta chăm chú, trầm mặc.

Sáng sớm mùa hạ, một tia nắng mới hé xuyên qua cửa kính chiếu vào trong, bóng hai người đàn ông bị kéo dài trên nền gạch sạch sẽ, tỏ rõ sự đối đầu lúc này của họ, yên tĩnh nhưng căng thẳng.

Lần đầu gặp nhau vào bảy năm trước, họ cũng đứng đối mặt nhau thế này. Sau đó, Cố Nam Đình đột ngột ra tay, một cú đâm nặng nề "chăm sóc" gương mặt Phùng Tấn Kiêu. Nhanh nhẹn mạnh mẽ, không hề nương tay. Phùng Tấn Kiêu đương nhiên không ngồi chờ chết, trả đòn là phản ứng bản năng. Cứ thế, trong Cổ Thành, trong màn đêm, hai người đàn ông đã đại chiến cùng nhau.

Lúc này, ánh mắt Cố Nam Đình rơi xuống miếng băng trên mu bàn tay phải của Phùng Tấn Kiêu - cũng giống như lúc đó, anh ta cũng bị thương, là để bảo vệ Tiêu Ngữ Hành? Sao những gì người khác trải qua, chi tiết đều đúng cả, chỉ duy anh là không? Sự khó hiểu lúc này khiến thần sắc Cố Nam Đình càng trở nên nặng nề.

Tiêu Ngữ Hành thao láo mắt nhìn Cố Nam Đình, chờ anh chìa tay ra.

Trong thời gian chờ đợi, Phùng Tấn Kiêu cũng cố chấp để mặc bàn tay mình dờ ra giữa không trung, mặc mọi sự ngượng ngùng.

Cuối cùng, Cố Nam Đình giơ tay, siết mạnh bàn tay phải bị thương bởi dao của anh ta, "Ngưỡng mộ đại danh cảnh sát Phùng đã lâu."

Đương nhiên là đau. Rất đau. Nhưng gương mặt Phùng Tấn Kiêu không tỏ vẻ gì khác, "Danh tiếng của Cố tổng mới như sấm động bên tai."

Trình Tiêu không nghe nổi nữa, cô đưa mắt ra hiệu với Hạ Chí.

Hạ Chí hiểu ý, tiến lên kéo tay Tiêu Ngữ Hành: "Đi thôi, chúng ta ra xe đợi."

Tiêu Ngữ Hành không cam tâm nhưng Cố Nam Đình đã dặn rồi, cô bé không dám làm trái ý anh.

Phùng Tấn Kiêu hiểu tâm tư của cô, cười nói, "Đi đi, lát nữa anh sẽ gọi điện cho em."

Tiêu Ngữ Hành nhìn anh ta vẻ quyến luyến, "Thế anh đừng quên nhé. Còn nữa, cẩn thận vết thương ở tay, đúng rồi, tiền em nợ anh..."

Trước khi sắc mặt Cố Nam Đình sa sầm, Hạ Chí đã kéo Tiêu công chúa đi rồi.

Trình Tiêu kéo valy của mình định đi, thì cổ tay bị ai đó giữ chặt.

Là Cố Nam Đình, anh nói: "Chìa khóa xe."

Trình Tiêu nhận lấy chìa khóa xe anh, gật đầu với Phùng Tấn Kiêu rồi quay lưng đi.

Điều cô không hay biết là hành động gật đầu chào nhau của cô và Phùng Tấn Kiêu đã khiến Cố Nam Đình không vui. Đương nhiên đối với việc này, thái độ của Trình Tiêu mãi mãi là: "Anh không vui hả? Đó là việc của anh, không liên quan đến tôi."

Cố Nam Đình cũng không có cách nào cứu vãn.

Đợi ba cô gái đi xa rồi, Phùng Tấn Kiêu mở lời trước, giọng anh có vẻ hối lỗi: "Kéo cô ấy vào chuyện này là trách nhiệm của tôi. Nhưng tôi đảm bảo chuyện tương tự như vậy sẽ không xảy ra nữa."

Dường như từ lần đầu gặp mặt, Phùng Tấn Kiêu đã vì Tiêu Ngữ Hành mà có vẻ e sợ anh. Nói là e sợ thì không hợp lắm, nói chính xác hơn là khiêm nhường? Lễ phép? Hay là kính trọng? Trước kia Cố Nam Đình nhìn anh ta rất chướng mắt vì chấp niệm với Tiêu Ngữ Hành, bây giờ lại là, mỗi lần nghĩ đến Tiêu Ngữ Hành mới tròn hai mươi tuổi từng vì sự sơ suất của anh ta mà gặp tai họa, là anh không kiềm chế nổi muốn trách mắng anh ta.

Trách mắng? Đối diện với em rể tương lai, Cố Nam Đình với thân phận là anh vợ đã nói từng câu từng chữ: "Cậu lấy gì để đảm bảo? Chỉ sợ trải qua chuyện đó thêm lần nữa thì cậu vẫn là có lòng mà không đủ sức bảo vệ nó thôi."

Phùng Tấn Kiêu lý giải sự bất mãn của anh thành Tiêu Ngữ Hành vì thân phận cảnh sát của anh ta mà gặp nguy hiểm. Nhưng anh ta đã nghe ra ý khác trong câu nói đó, "Cố tổng có lời gì muốn nói cứ nói thẳng."

Trước mắt Cố Nam Đình thoáng qua rất nhiều cảnh tượng, đôi mắt rưng rưng của Tiêu Ngữ Hành, gương mặt giận dữ của Phùng Tấn Kiêu, và cả màu trắng sạch sẽ và mùi thuốc sát trùng khó chịu trong bệnh viện, tất cả đều rất thương cảm và nặng nề. Anh thở ra một hơi dài: "Tôi chỉ có một đứa em gái, muốn nó có một cuộc sống vô tư, vui vẻ như công chúa là tâm nguyện của tôi. Hiện giờ, nó đã gặp cậu."

Nhìn vào mắt Phùng Tấn Kiêu, Cố Nam Đình nói: "Phàm chuyện gì cũng chưa hẳn đã thuận buồm xuôi gió, đặc biệt là tình cảm. Tôi chỉ muốn nhắc cậu, nếu đã quen nhau, hãy nể tình Hành Hành được chúng ta yêu thương chiều chuộng, khi ở bên nhau hãy nhường nhịn nó nhiều hơn, nghĩ cho nó nhiều hơn."

Giọng anh không hề ấm áp, cũng như nét mặt, lạnh lùng cao ngạo. Nhưng Phùng Tấn Kiêu lại cảm thấy tình anh em sâu đậm trong đó, và cả sự phó thác. Thực ra Phùng Tấn Kiêu chưa dám chắc chắn rằng tình cảm mà Cố Nam Đình nói có phải chỉ anh và Tiêu Ngữ Hành không. Đúng lúc anh định phủ nhận "Chúng tôi chỉ là bạn bè" thì nụ cười ngây thơ vô tư của Tiêu Ngữ Hành bỗng hiện lên trước mắt, thế là, anh đã hứa hẹn: "Yên tâm, tôi sẽ cố gắng." Sẽ nhường nhịn cô bé, bảo vệ cô bé, sẽ... như thế nào nhỉ, Phùng Tấn Kiêu lúc này không thể trả lời bản thân.

Nếu Cố Nam Đình không biết gì, có lẽ anh sẽ yên tâm trước lời hứa của Phùng Tấn Kiêu. Thế nhưng, biết trước có lúc chưa chắc là chuyện tốt.

Cố Nam Đình có một khoảnh khắc bỗng bật, muốn nói cho Phùng Tấn Kiêu biết căn nguyên làm tình cảm của anh ta và Hành Hành không thuận lợi, là do chị gái cùng cha khác mẹ của cô bé, chị vợ tương lai của anh ta - Diệp Ngữ Nặc. Nhưng, làm sao giải thích sự cố xảy ra ba năm sau đây? Hoặc là... có hy vọng thay đổi biến cố này?

Tóm lại, lo lắng trùng trùng. Cuối cùng anh cũng không nói gì. Xem như ngầm đồng ý sự qua lại giữa Tiêu Ngữ Hành và Phùng Tấn Kiêu.

Bên kia, lúc Trình Tiêu ra bãi đậu xe, thấy Nghê Tiêm đứng ở sảnh quốc tế đợi từ nãy giờ. Trước mặt Tiêu Ngữ Hành và Hạ Chí, anh ta nói: "Còn tưởng bỏ lỡ chuyến bay, không ngờ em lại ra từ sảnh quốc nội."

Không sai, tin nhắn đòi đi đón cô lúc trước chính là của Nghê tiên sinh.

Tiêu Ngữ Hành có ấn tượng rất sâu đậm về Trình Tiêu, bây giờ lại thấy cô mặc đồng phục phi công của Hàng không Trung Nam, mà anh trai ban nãy đã dặn, bảo họ chờ trong xe, trong tích tắc, cô bé nảy sinh một suy nghĩ kỳ quặc, muốn giữ Trình Tiêu lại cho anh mình. Thế là, Tiêu cô nương thông minh đã nói một cách vô cùng ngây thơ: "Không bỏ lỡ thì không bỏ

lỡ, nhưng em đã giành đón chị Trình trước rồi, anh sẽ không giành giật với em chứ?"

Đối với bản chất chân lý của Tiêu cô nương, Hạ Chí đã hiểu thông qua vô số lần trong mấy ngày ở cạnh nhau. Lúc này cô bé không hề khách sáo mà đứng ra giành giật với Nghê Tiêm khiến Hạ Chí nảy sinh thiện cảm, bỗng dưng thân thiện khoác tay cô bé: "Thật tiếc thay Nghê tiên sinh, nước cờ kém một chiêu rồi."

Trình Tiêu không rảnh rồi đấu khẩu, cô đi thẳng vấn đề: "Chuyện đón đưa hoàn toàn không cần phiền đến anh, có chuyện gì anh nói đi."

Nghê Tiêm không ngờ Hạ Chí cũng có mặt, còn có một cô bé dường như không dễ đối phó nữa.

Anh ta có ý cầm lấy valy của Trình Tiêu: "Đi đường rồi nói sau."

Trình Tiêu vẫn không hề nể mặt anh ta như trước nay, giành lấy valy kéo ra sau lưng, "Nếu là hỏi tôi vì sao lại từ bỏ Hải Hàng", cô nghiêng đầu nhìn anh ta, "Không sai, anh chính là đáp án."

Tiêu Ngữ Hành như một tiểu quý thông minh đã nhận ra nguồn cơn, cô bé nhìn về phía sảnh sân bay, hy vọng Cố Nam Đình mau chóng xuất hiện. Hạ Chí lại tỏ vẻ đang xem kịch hay, vững như Thái Sơn nhìn Nghê Tiêm xem anh ta giải quyết thế nào.

Nghê Tiêm ý thức được Trình Tiêu sẽ không lên xe anh ta. Nếu đã thế, có chuyện gì thì đành nói ở đây vậy.

Anh ta rút tay lại, nhìn Trình Tiêu chăm chú, "Đơn thuần nghĩ cho sự phát triển sau này, với tài năng bẩm sinh và nỗ lực của em, ở Hải Hàng hay ở Trung Nam đều như nhau."

Vốn ngỡ rằng anh ta sẽ chỉ ra ưu thế của Hải Hàng, để chứng tỏ sự chọn lựa của cô là sai lầm, làm việc cảm tính. Kết quả là... Trình Tiêu có vẻ bất ngờ.

Nghê Tiêm nhìn vào mắt cô: "Đứng ở lập trường của anh, đương nhiên anh hy vọng lựa chọn cuối cùng của em là Hải Hàng. Nên khi anh biết Phùng tổng đã mời em, anh rất vui. Nhưng anh cũng có linh cảm rằng, vì dì Tiêu, em sẽ từ bỏ."

Dì Tiêu! Người không biết chuyện có lẽ sẽ cảm động vì sự kính trọng và thành ý trong lời nói của anh ta. Hoặc anh ta cho rằng, anh ta chỉ ra căn nguyên vấn đề thế này thì cô sẽ cảm kích chẳng?

Trình Tiêu tuy trẻ nhưng tâm hồn chín chắn, trưởng thành hơn những cô gái đồng trang lứa rất nhiều. Cho dù từ nhỏ cô đã được Tiêu Phi và Trình Hậu Thần cưng chiều nên ngỗ ngược đã quen. Nhưng tính cách lạnh lùng như cô cũng chưa từng ý thế mà hiếp đáp ai. Đương nhiên, điều kiện là: người ta đừng đụng chạm tới cô. Bây giờ có người đem Tiêu Phi ra nói, bảo cô làm sao tha thứ? Không thể nào!!!

"Tất nhiên là phải nghĩ đến cảm nhận của mẹ tôi, dù bà ấy trong mắt bà Nghê mẹ anh là một người phụ nữ dữ tợn, hay đồ kỵ, thì bà ấy cũng là mẹ ruột tôi. Người duy nhất, không thể thay thế." Trình Tiêu mỉm cười, nói: "Ngoài ra, anh cũng biết là con người tôi ích kỷ, chuyện gì cũng nghĩ cho bản thân đầu tiên. Nghĩ đến việc một khi trở thành nhân viên của Hải Hàng thì phải làm việc chung với anh, tôi đã cảm thấy ngại ngùng và chán ghét. Nếu đã thế thì hà tất phải làm khó bản thân?"

Cô nói năng sắc sảo, chính là để anh ta thấy khó mà rút lui. Nghê Tiêm lại không phải quen biết cô mới đây, đạ sớm tu luyện bản lĩnh "ngũ độc bất xâm". Anh ta lại cười, hỏi cô: "Là anh khiến em thấy ngại ngùng và chán ghét? Em vì anh nên mới từ bỏ Hải Hàng?"

Với mồm mép của Trình Tiêu thì hoàn toàn không cần ai trợ giúp. Hạ Chí lại không nghe nổi, cô nàng cảm thấy: đối với Nghê Tiêm, Trình Tiêu không cần giải thích nhiều làm gì. Cô lạnh lùng chen vào: "Sao, bị người ta ghét mà anh còn thấy vinh hạnh hả? Nghê Tiêm, anh có thể đích thân diễn cảnh 'không thấy nhục, chỉ thấy vinh', tôi thật sự khâm phục. Nhưng tôi muốn hỏi một câu, anh hy sinh như vậy là có ý đồ gì?"

Ý đồ với Trình Tiêu. Hạ Chí nghĩ rằng anh ta không thể nói ra.

Quả nhiên, Nghê Tiêm hỏi như biết mình yếu thế: "Hạ Chí, chắc tôi chưa từng đắc tội với cô, hà tất mỗi lần gặp nhau lại sỉ nhục tôi?"

Hạ Chí cười lạnh lùng: "Với mỗi giao tình của tôi và anh, đúng là anh không có cơ hội đắc tội với tôi. Còn chuyện sỉ nhục mà anh nói, tôi phải đính chính lại, đó không phải sỉ nhục, mà là giễu cợt. Nếu anh không hiểu nguyên nhân thì cứ bớt bớt lại giùm tôi."

Nói tới đây, cô nàng lấy chìa khóa chiếc Porsche từ tay Trình Tiêu. "Cách" một tiếng, khi cửa xe mở khóa, cô nói: "Cậu ấy xưa nay không thiếu đàn ông cần mẫn dâng hiến như anh." Sau đó cô choàng vai Tiêu Ngữ Hành như con trai, "Rời xa một chút sẽ không yên lòng, còn phải bảo em gái theo cùng, người thật lòng hơn anh có đây."

Cảm nhận được sức mạnh trên vai, Tiêu Ngữ Hành trong thoáng chốc hiểu ra, cô bé quay sang nhìn Trình Tiêu đang tỏ vẻ lạnh lùng như thể là người ngoài cuộc, nói: "Chị Trình ơi, ngoài này nắng quá, chúng ta lên xe đi, nếu không khi anh trai em tới, chắc chắn sẽ phê bình em không chăm sóc chị cho tốt."

Hạ Chí vốn định bảo cô bé gọi "chị dâu", nhớ lại lúc này cô bé chủ động gọi là "chị" rồi, cô có vẻ tiếc nuối.

Trình Tiêu chấp nhận chiêu trò của hai người, không từ chối, "Hai người lên xe trước đi", rồi quay sang nhìn Nghê Tiêm: "Trước đây chưa

phiền tới anh, sau này cũng không cần. Chuyện đưa đón này không phải chuyện anh nên làm vì tôi."

Nghê Tiêm không cam lòng, nhưng với sự hiểu biết về Trình Tiêu, cô không ngăn cản Hạ Chí chính là sự từ chối lớn nhất dành cho anh ta. Anh ta đành nói: "Được rồi, nhưng Trình Tiêu này, cho dù em nghĩ thế nào, đối với em, anh luôn có ý tốt."

"Ý tốt?" Hạ Chí nhìn theo bóng lưng đi xa của anh ta, "Tiếc là ý tốt của mẹ hăn đã tiết lộ tâm cơ của bọn họ rồi."

Tiêu Ngữ Hành nghe thế thì hiểu lầm: "Chị Hạ nói vậy nhé."

Hạ Chí vỗ lên đầu cô bé: "Chị nói mẹ hăn là mẹ hăn, không phải mẹ hăn là mẹ nó."

Mẹ hăn là mẹ hăn, mẹ hăn là mẹ nó... Tiêu Ngữ Hành nhú mày: "Có gì khác đâu?"

Trình Tiêu không nhịn được cười, cô vừa bỏ hành lý của Tiêu Ngữ Hành vào cốp xe, vừa nói: "Bớt ở cạnh chị ấy đi, em sẽ dễ học hư theo đó."

Điểm quan tâm của Tiêu Ngữ Hành lại là: "Chị Trình ơi, có phải chị đang yêu đương với anh trai em không? Sau này em sẽ gọi chị là chị dâu nhé?"

Hạ Chí bỗng cảm thấy cô bé này quá giỏi, không uổng công cô bán mạng bảo vệ cô bé ở Cổ Thành: "Giờ gọi cũng không muộn."

Trình Tiêu trừng mắt nhìn Hạ Chí, phủ nhận với giọng nghiêm túc: "Đừng nghe lời chị ấy ăn không nói có."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 21

Lúc Cố Nam Đình đến bãi đậu xe thì Trình Tiêu và Hạ Chí đã đi rồi.

Cũng được coi là nằm trong dự đoán. Nếu không phải Hạ Chí và Tiêu Ngữ Hành đi cùng chuyến bay về, chỉ với hành động kéo cô đến sảnh đón ga quốc nội thôi, Trình Tiêu chưa chắc đã tha cho anh. Thế nên, thấy Tiêu Ngữ Hành ngồi một mình trong xe, Cố Nam Đình đành hỏi một câu ngắn gọn: "Cô ấy đi rồi?"

Đối với Nghê Tiêm, Tiêu Ngữ Hành khá tò mò, nên cô bé kể cho anh trai nghe một câu không liên quan đến câu hỏi: "Hải Hàng có người định chơi sau lưng anh."

Cố Nam Đình nhất thời chưa hiểu: "Em nói ai?"

Tiêu Ngữ Hành rất khách quan đánh giá ngoại hình của Nghê Tiêm: "Một ông anh khá là đẹp trai."

Cố Nam Đình biết ngay là ai, "Trình Tiêu đi theo anh ta rồi hả?"

"Không có đâu." Tiêu Ngữ Hành lập tức báo cáo: "Chị Hạ ép cho anh ta không còn nói gì được, em cũng giúp đó. Nhưng mà, chủ yếu nhất là chị Trình đã kiên quyết từ chối ý tốt đi đón chị ấy của anh ta, nếu không thì em cũng chẳng dám nhiều lời."

Thế thì còn tạm! Nếu cô dám dễ dãi lên xe người đàn ông khác... thì anh cũng bó tay thôi.

Sắc mặt Cố Nam Đình dịu lại, "Cô ấy đi với Hạ Chí à?"

Tiêu Ngữ Hành bổ sung: "Và cả anh Cà Phê nữa."

Đúng, sao anh lại quên kẻ bảo vệ hoa của hai cô gái đó nhỉ. Nhớ lại nhận xét các quản lý khu vực đánh giá biểu hiện trong công việc của Kiều Kỳ Nặc, Cố Nam Đình tỏ vẻ suy tư: "Họ đã nói những gì?"

Tiêu Ngữ Hành thuật lại một lượt tròn vẹn, đến cuối còn nói thêm như sợ Cố Nam Đình chưa lĩnh ngộ được: "Anh ta hình như có ý với chị Trình đó."

"Khá thông minh", Cố Nam Đình đã có nhận thức mới về IQ của Tiêu Ngữ Hành. Anh nhìn cô bé qua kính chiếu hậu, đột ngột chuyển đề tài: "Phùng Tấn Kiều có tốt với em không?"

Tiêu Ngữ Hành vốn vô tư, chỉ hiểu ý nghĩa mặt chữ, cô dè dặt nhìn sắc mặt Cố Nam Đình, chắc chắn anh không đào hố cho cô nhảy xuống, mới nói: "Tất nhiên là đặc biệt tốt chứ, anh không thấy vết thương trên tay anh ấy sao? Là để cứu em đó, nếu không có anh ấy thì anh cũng chẳng nhìn thấy em nữa rồi."

Đối với vẻ vô tâm vô tư của cô, Cố Nam Đình rất bất lực: "Đó là việc anh ta phải làm."

Tiêu Ngữ Hành bĩu môi, "Cảnh sát cũng không phải đỡ dao cho bất cứ ai đâu."

Ai mà biết được. Nhưng nếu đã gặp nhau thì sau này có thể sẽ trải qua... Cố Nam Đình cảm thấy anh vẫn nên khai sáng con đường tình yêu

của mình đã. Còn về Tiêu Ngữ Hành thì đó là trách nhiệm của Phùng Tấn Kiêu. Anh chăm chú nhìn đường đi, không nói gì.

Tiêu Ngữ Hành lại chưa hết chuyện để nói. Về đến nhà, cô bé đột ngột hỏi: "Anh đang theo đuổi chị Trình ạ?"

Cố Nam Đình không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, "Sao, em định hiến kế sách gì?"

Tiêu Ngữ Hành lại chế giễu anh: "Em biết ngay anh sẽ không cửa được chị Trình giỏi giang mạnh mẽ mà!"

Có cô em gái chẳng ra sao, Cố Nam Đình thấy rất đau đầu.

Trình Tiêu cùng Kiều Kỳ nặc và Hạ Chí về nhà. Vốn dĩ cô định về Trình gia trước, dù sao sau khi cãi nhau với Trình Hậu Thần thì hai người cũng chưa gặp nhau. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Nghê Tiêm khiến Trình Tiêu đã thay đổi ý định.

Khi chiếc taxi rẽ vào gần tiểu khu của Tiêu Phi, Trình Tiêu liếc thấy xe của Tiêu Phi từ đầu hẻm rẽ ra. Cô có chìa khóa nhà nhưng vẫn quyết định gọi điện cho Tiêu Phi, bên kia nghe máy, Trình Tiêu hỏi: "Mẹ định đi à? Đi đâu thế?"

Tiêu Phi bên kia lại nghe thành "Mẹ đi rồi hả? Đang ở đâu?", bà nói như đùa: "Mẹ không đi kiếm tiền thì lấy gì nuôi sống bản thân? Đương nhiên là bán mạng ở tòa soạn rồi."

Ở tòa soạn, Trình Tiêu nhìn chiếc BMW X5 không xa phía trước, cô vỗ vỗ vai tài xế taxi, ra hiệu đi theo. Sau đó Trình Tiêu lại thấy mình nhay cảm, quá đáng. Cô bắt đầu tìm lý do cho Tiêu Phi: Có lẽ bà đi hẹn hò, không tiện để con gái biết. Nhưng, cô xưa nay luôn khuyến khích bà tái giá, hà tất phải giấu giấu giếm giếm? Huống hồ với hiểu biết về mẹ ruột của

Trình Tiêu, một khi bà có bạn trai thì nhất định sẽ cho cô biết ngay từ đầu, để tiện cho việc truyền đạt với Trình Hậu Thần.

Chứ không phải như bây giờ, nói dối?

Trình Tiêu lại liên tưởng đến tin nhắn hỏi khi nào cô về lúc trước. Là mẹ, xưa nay Tiêu Phi không hề quan tâm quá đáng đến cuộc sống của Trình Tiêu, ngay cả chuyện lớn như lúc cô gần tốt nghiệp mà bà cũng không hỏi nhiều nữa là...

Không phải là Tiêu Phi lạnh lùng, mà Trình Tiêu từ nhỏ đã rất độc lập, đối với việc đó, cho dù Trình Hậu Thần hay là Tiêu Phi cũng đã nuôi dưỡng thói quen không can thiệp, không hỏi han. Bây giờ thì... mặt trời mọc ở đằng Tây sao?

Tài xế taxi nhìn Trình Tiêu xinh đẹp nhưng sắc mặt không được tốt thì ngỡ là phim cầu huyết đô thị, nói với vẻ an ủi: "Thời buổi bây giờ nhiều cám dỗ quá, có lúc không phải đàn ông muốn ngoại tình mà có người cứ đeo bám dai dẳng. Cô gái à, phàm chuyện gì cũng nghĩ thoáng một chút."

Trình Tiêu ngược lên, nhìn ông ta qua gương chiếu hậu, trong ánh mắt có vẻ cảnh cáo rõ ràng.

Tài xế taxi lại tưởng mình nói đúng tâm sự cô gái, thở dài: "Đối tượng của cô cũng thật khó hiểu, có cô bạn gái xinh đẹp thế này sao còn có tâm tư..."

Trình Tiêu rút ra mấy tờ trăm tệ trong ví tiền, ném lên ghế ngồi, giọng lạnh lẽo: "Không muốn kiếm tiền thì dừng xe! Dừng nhiều lời!"

Tài xế taxi vừa nhận tiền vừa lau bầu nho nhỏ: "Nóng tính ghê!"

Sự thật chứng minh Trình Tiêu không nghĩ nhiều. Tiêu Phi quả đúng là nói dối, bà không đến tòa soạn cũng chẳng đi hẹn hò, mà đi đến bệnh

viện trung tâm. Đương nhiên cũng có khả năng đối tượng bà hẹn hò là bác sĩ? Bỗng dưng, Trình Tiêu lại không mấy hy vọng về việc này.

Nên bà căn bản là không giảm cân, mà là sức khỏe có vấn đề? Còn định che giấu?

Trình Tiêu bỗng có linh cảm chẳng lành.

Khi chiếc taxi dừng lại, cô còn chẳng màng lấy valy bay, chạy vào trong phòng khám.

Thế nhưng, kẻ qua người lại, đã không còn thấy bóng Tiêu Phi đâu.

Tài xế taxi đuổi theo, "Cô gái, hành lý của cô". Nhìn sắc mặt nặng nề của Trình Tiêu, ông ta nói: "Người nhà bệnh hả? Bây giờ y học rất phát triển, cô không cần..."

Trình Tiêu nào có tâm trạng nghe lời an ủi của ông ta, cả câu "cảm ơn" cũng không nói, nhận lấy hành lý rồi chạy ra ngoài.

Tài xế taxi thở dài: "Biết nói thế nào đây."

Khi Tiêu Phi từ bệnh viện đi ra lấy xe, nhìn thấy Trình Tiêu ngồi trên valy bay qua gương chiếu hậu, mãi mà bà không phản ứng kịp.

Trình Tiêu chắc chắn bà thấy cô rồi mới đứng lên, ném valy ra ghế sau, ngồi vào ghế phụ.

Tiêu Phi khởi động xe, không nhìn cô, "Cứ tưởng hôm nay con về chỗ lão Trình chứ."

Trình Tiêu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng bình thản của bà, "Không hỏi xem tại sao con đến bệnh viện hả? Hoặc là con nên hỏi mẹ trước?"

Tiêu Phi nhìn cô: "Mấy hôm nay thấy hơi mệt nên đến khám thử."

Bà bị bệnh viêm cơ tim không phải là bí mật, đáng vẻ thân nhiên của bà trông cũng đúng là như vậy.

Nhưng Trình Tiêu khẳng định, "Mẹ đi khám không phải khoa tim."

Bản thân cố ý nói thế chỉ để hù dọa bà. Trình Tiêu hy vọng Tiêu Phi sẽ đánh cô một phát như trước đây, hoặc cười mắng: "Nói bậy bạ!" Nhưng không.

Trình Tiêu ý thức ra: Dù là người thông minh cơ trí nhường nào, chỉ cần nói dối thì sẽ thấy chột dạ ngay.

Ví dụ lúc này, Tiêu Phi lại ghen lời vì một câu dò hỏi của cô.

Sao bà có thể nói gì được?! Trình Tiêu không nhìn Tiêu Phi nữa mà nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh tượng chạy vụt ra sau, cô nói như lẩm bẩm: "Người mà ngay cả tai nạn máy bay mà còn sống sót, liệu có xui xẻo bị bệnh nặng không?"

Tiêu Phi thắng xe rất gấp, chiếc BMW X5 dừng ngay lại.

Trình Tiêu đã hiểu hết. Cô quay đầu lại, lạnh mặt, cầm lấy túi xách của Tiêu Phi.

Tiêu Phi không ngăn cản, chỉ dùng hai tay ôm chặt vô lăng, "Không cần xem, là ung thư vú."

Tay Trình Tiêu khựng lại.

Tiêu Phi lại còn cười nổi: "Đã cắt bỏ rồi, hôm nay mẹ chỉ đi lấy báo cáo tái khám thôi."

Cắt bỏ? Trình Tiêu ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt nhìn về phía lồng ngực trông chẳng có gì khác lạ của Tiêu Phi.

Tiêu Phi rất xinh đẹp dưới ánh nắng, giọng bà cũng bình thường như khi nói về thời tiết: "Sao, trông có phải cũng giống như thật không? Nhưng cho dù không có ngực giả này thì giữa chết mà đẹp và sống mà xấu, mẹ cũng sẽ chọn về sau. Mẹ vẫn phải hãm hại lão Trình chứ."

Chẳng trách thân thiết như mẹ con mà Tiêu Phi sau khi ly hôn chưa từng giữ Trình Tiêu ở lại nhà qua đêm, mà luôn đuổi cô về bên Trình Hậu Thần. Những thứ Trình Tiêu cô quan tâm không nhiều, nhưng đối với sự xa cách của mẹ, rốt cuộc cô vẫn thấy vương mắc trong lòng.

Nếu bà không phải mẹ ruột, Trình Tiêu thề nhất định sẽ tát vào gương mặt tươi cười vô tâm kia. Cô dừng dừng mở túi xách của Tiêu Phi, bên trong quả nhiên có hình chụp phần ngực và kiểm tra siêu âm bụng. Khi cô nhìn thấy trên bảng tái khám ghi "chưa phát hiện bất thường", rõ ràng cô đã thở phào nhẹ nhõm, chỉ có ngữ điệu vẫn lạnh lùng, "Từ bao giờ thế?"

Tiêu Phi trả lời qua loa: "Mấy năm trước rồi, không nhắc đến cũng qua."

Trình Tiêu lấn tới: "Con hỏi mẹ từ bao giờ?!"

Tiêu Phi xì một tiếng, bực tức, "Bốn năm trước".

Bốn năm trước, là lúc gần như bà đã lấy cái chết để ép lão Trình ly hôn?

Trình Tiêu hận không thể đập tấm phim đó vào mặt mẹ: "Mẹ vì điều này mà rời xa lão Trình hả?"

Tiêu Phi bỗng cao giọng: "Mẹ không vĩ đại như thế."

Một tuần sau khi họ ký tên vào đơn ly hôn, bà bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư vú. Lúc đó Trình Tiêu định đi đăng ký trường hàng không, bà đưa con gái đi rồi một mình đến bệnh viện làm phẫu thuật. Sau đó lại trải qua

sáu lần hóa trị. Sau đó cứ cách một tháng, ba tháng, nửa năm, cho đến nay là tái khám mỗi năm một lần, đều hiển thị tình trạng sức khỏe của bà rất tốt.

Cho nên đối với Tiêu Phi, ngoài việc thiếu đi một bên ngực thật so với phụ nữ bình thường thì bà vẫn sống rất thoải mái, phóng khoáng.

Trình Tiêu lại không thể chấp nhận, cô không thể kiềm chế cơn giận, "Phẫu thuật cắt bỏ ngực, mà mẹ lại tự ký tên đồng ý?! Mẹ còn không vĩ đại hả?! Tiêu Phi, mẹ có chồng có con gái, có đến nỗi phải ép bản thân đến mức thê thảm như thế không? Mẹ có từng nghĩ rằng lẽ như phẫu thuật có chút sự cố..."

Tiêu Phi "xì" một tiếng: "Mẹ đang khỏe mạnh, làm gì có lẽ như? Con bớt trù ẻo mẹ đi."

Trình Tiêu không muốn ở với bà thêm giây nào nữa, cô sa sầm mặt cời dây an toàn: "Mạng của mẹ tốt tới mức có thể tuyên chiến với cả thế giới, còn sợ con trù ẻo mấy câu?"

Tiêu Phi thấy cô định xuống xe thì bảo, "Con quay lại đây cho mẹ!"

Trình Tiêu nói: "Làm phẫu thuật mà mẹ còn tự ký, về nhà còn cần ai tiễn sao? Tự đi đi!", rồi sập cửa lại.

Lực đóng quá mạnh, làm Tiêu Phi tức tối quay cửa sổ xuống, hét lớn: "Không được nói với lão Trình!"

Phim chụp ngực và bụng bị bấu chặt trong tay, Trình Tiêu không quay đầu lại, đi thẳng ra con đường tắt nấp, nói to: "Trình Tiêu này làm việc gì, từ bao giờ phải để mẹ Tiêu Phi quản thế hả?!"

Tiêu Phi bực bội dậm vào vô lăng.

Tiêu Phi mang valy bay của Trình Tiêu về chung cư của Hạ Chí, "Cãi nhau với mẹ, nửa đường bỏ xuống đi rồi, mẹ không cản được nó."

Ba người nhà họ đều nóng tính như nhau, Hạ Chí hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh đấu khẩu căng thẳng như dây đàn của họ. Chỉ là, "Tại sao ạ?"

Tiêu Phi nghĩ ngợi rồi thẳng thắn, "Mẹ giấu nó làm phẫu thuật cắt bỏ ngực."

"Ngực, cắt bỏ?" Hạ Chí hơi ngạc nhiên, "Mẹ nuôi... mẹ nói thật chứ?"

"Có phải chuyện gì to tát đâu." Tiêu Phi véo vào khuôn mặt ngơ ngác của cô, cười rạng rỡ, "Mẹ nuôi con dù không có ngực thì vẫn xinh đẹp như hoa thôi."

Đó là cắt ngực đó, không phải rơi mấy sợi tóc đâu! Hạ Chí cũng muốn nổi giận với bà, "Mẹ nuôi, mẹ có thể tỏ ra buồn bã một chút như người bình thường cho con thấy không?"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 22

Sau hai ngày nghỉ ngơi điều chỉnh lại việc lệch múi giờ, Trình Tiêu chính thức vào việc trong một ngày mưa. Mặc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt, đeo cầu vai, cô xuất hiện trong phòng họp của tổng bộ Hàng không Trung Nam, mọi ánh mắt của các phi công nam đều tập trung vào người cô.

Trình Tiêu xem như không nhìn thấy, cô chọn một chỗ gần cửa sổ, ngồi xuống.

Là người mới cùng đi sang Mỹ tập huấn với cô, Trần Duệ nói nhỏ: "Trong thế giới giống đực này, cô đã được chọn là hoa khôi trong đội."

Trình Tiêu nghe xong, đầu chẳng buồn ngẩng lên: "Anh không hiểu nổi cô đơn khi không có đối thủ đâu."

Trần Duệ cười hì hì: "Nghe nói có người bàn tán sau lưng là: trong thế giới hàng không mà chỉ số nhan sắc cao nhất này, cô đã là đóa hoa đẹp nhất, mà lại còn là vua kỹ thuật, làm người thật không có hậu."

Trình Tiêu đáp trả: "Chẳng lẽ tôi cần phải xin lỗi những thiếu sót của họ vì vẻ đẹp bẩm sinh của mình?"

Cuối cùng cảm nhận được tâm trạng cô không tốt, Trần Duệ xin tha: "Trình lão đại, xin hãy nương tình."

Trình Tiêu liếc nhìn anh ta một cái, "Đừng có cùng kiến thức như họ."

Đối với sự sắc sảo và lạnh nhạt của cô, Trần Duệ đã được lĩnh giáo, thế là anh ta ngoan ngoãn gật đầu: "Nhất định nhất định."

Ngoài kia mưa to như trút, Trình Tiêu lọt thỏm trong một đám phi công nam ở phòng họp nên trở nên rất nổi bật. Hội nghị bộ phận bay lần này do Lâm Tử Kế chủ trì, ngoài vòng "nghênh tân" ra, chủ yếu là sắp xếp cho bảy học viên, bao gồm Trình Tiêu, cho các cơ trưởng dẫn dắt. Cuối cùng, anh ta nói: "Thời tiết mưa bão thế này thời gian giữa các chuyến bay sẽ khá nhiều, các chuyến bay hôm nay có thể sẽ bị trì hoãn, các cơ trưởng phải sẵn sàng làm việc."

Tan họp xong, Trình Tiêu chỉ nhìn thấy cơ phó chuyến bay là Thời Minh, cô nói: "Chào anh, tôi là người mới tên Trình Tiêu, xin hãy chỉ giáo."

Cô gái trước mặt ngũ quan thanh tú, vóc dáng thon thả cao ráo, mày mắt xinh đẹp, tư thái phóng khoáng, so với các ngôi sao thì cô cũng chẳng thua kém. Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Thời Minh mày kiếm mắt sáng đã cười tươi, nói: "Khách sáo quá, sư huynh sẽ đưa em đi tham gia quy trình một lượt."

Trình Tiêu là người mới trong đội bay, theo sư huynh đi lấy sách hướng dẫn, sơ đồ, căn cứ vào tiêu chí trong sách để lấy danh sách các sân bay, văn kiện và tư liệu.

Văn kiện và tài liệu phát hành bao gồm mười mấy tư liệu nhỏ, Thời Minh sợ Trình Tiêu không nhớ nổi nên an ủi cô: "Tư liệu nhìn thì phức tạp nhưng bay mấy chuyến sẽ quen thôi, không cần lo", vừa rút bảng phát hành ra, "Tờ này lát nữa sẽ nhờ cơ trưởng Lâm ký tên." Sau đó bắt đầu dùng bút dạ quang tiến hành đánh dấu lại những tin tức quan trọng trong bảng kế hoạch bay.

Trình Tiêu chú ý thấy trong kế hoạch không có sân bay hạ cánh dự phòng, cô lật xem sổ tay bản đồ hàng không vừa mượn lúc nãy, cũng không

có, "Chắc phải mượn thêm bản đồ sân bay dự phòng chứ nhỉ?"

Thời Minh có vẻ bất ngờ: "Sư muội giỏi lắm, không hồ là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của công ty."

Trình Tiêu bình thản: "Lúc về nước, trưởng phòng Lâm đã có chỉ đạo rồi."

Chuyện cô đi bay đã được truyền khắp trong đội bay, trong mắt Thời Minh có vẻ ngưỡng mộ: "Kỹ thuật bay của Cố tổng được các cơ trưởng dày dặn kinh nghiệm khen không ngớt lời, em lần đầu tiên bay đã được theo sư phụ tốt như vậy, chắc chắn tiến bộ rất nhanh."

Trình Tiêu chỉ vào tư liệu: "Có mấy phần việc cần em làm?"

Thời Minh quay về chủ đề chính, dặn dò kỹ lưỡng: "Bơm xăng và danh sách lấy xăng, sổ tay và sách nhiệm vụ, tư liệu bản đồ hàng không đều phải giữ kỹ, bảng điền khi vào ở khách sạn..."

Trình Tiêu gật đầu: "Lúc thấy những cái không biết điền gì, em sẽ thỉnh giáo anh."

Thời Minh nhướn mày: "Nguyện dốc hết sức vì mỹ nữ."

Thế nhưng sự thực lại là, Thời Minh không có cơ hội làm dốc sức cho mỹ nữ. Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Trình Tiêu đã chính thức gặp mặt cơ trưởng Lâm Nhất Thành trong phòng chuẩn bị. Thực ra trong cuộc họp trước đó, Lâm Nhất Thành và Trình Tiêu đã từng thấy nhau, nhưng vì Lâm Nhất Thành ngồi ở hàng ghế cuối, sau cuộc họp anh ta đã bỏ đi ngay, dẫn đến hai người chưa có cơ hội chính thức quen biết. Trước đó, Lâm Tử Kế đã lên giới thiệu với Trình Tiêu: "Lâm Nhất Thành, ba mươi tám tuổi, phi công quân sự chuyển sang,

trừ tính khí hơi nóng nảy, ít nói và ít biểu lộ cảm xúc ra thì kỹ thuật bay rất cứng."

Hạ Chí lại bảo cô: "Là Cố tổng nhà cậu chỉ định Lâm Nhất Thành hướng dẫn cậu. Nhưng nghe đồn anh ta là cơ trưởng giỏi nhất công ty chúng ta, không có ai khác."

Tóm lại, Lâm Nhất Thành trong mắt mọi người không phải là người dễ chịu.

Bản thân trong mắt người khác khó chịu đến mức nào thì Trình Tiêu vẫn biết. Còn đánh giá về Lâm Nhất Thành của Cố Nam Đình cũng chứng tỏ đối phương là người có bản lĩnh, nên đối với việc anh ta có dễ chịu hay không, cô không mấy quan tâm. Khi nhìn thấy người đàn ông cao một mét tám, mày mắt toát ra vẻ anh dũng, đi đứng cũng có cốt cách quân nhân, Trình Tiêu nói: "Xin chào cơ trưởng Lâm, tôi là cơ phó mới Trình Tiêu."

Lâm Nhất Thành chẳng buồn nhìn Trình Tiêu lấy một cái, chỉ đọc tư liệu khí tượng, và cả số lượng xăng cùng phần xăng còn lại khi hạ cánh trong kế hoạch, sau đó anh ta ký tên lên bảng biểu rồi mới hỏi bằng giọng trầm trầm: "Hôm nay chúng ta sử dụng đường băng nào để rời sân bay?"

Như dự đoán được anh ta sẽ hỏi đột ngột, Trình Tiêu ung dung trả lời: "Sân bay đến của chúng ta hôm nay là sân bay Trường Thành thành phố X, thông thường thì máy bay rời khỏi sân bay từ hướng Tây thì ATC (kiểm soát viên không lưu) sẽ cho phép sử dụng đường băng số 01-19. Tình hình thực tế thì phải nghe lệnh từ họ."

Lâm Nhất Thành tiếp tục: "Mục đích của việc kiểm tra đường bay trước khi bay là gì?"

Trình Tiêu đáp: "Xác nhận sẽ đi qua mấy điểm bay và đài chỉ huy, thông qua mấy khu vực quản lý, biết điểm giao nhau nằm ở đâu, tên tiếng Trung của những đài chỉ huy trên đường bay là gì."

Lâm Nhất Thành lại hỏi: "Vị trí đậu máy bay của chúng ta ở đâu? Đường băng như thế nào?"

Trình Tiêu đáp: "Bãi đậu 117, đường băng là..."

Mọi câu hỏi đều đối đáp trôi chảy.

Cuối cùng, Lâm Nhất Thành nói: "Đọc lại cho quen bản đồ sân bay, bản đồ bãi đáp, đường băng, đèn trên đường băng, các tư liệu về mọi tỷ suất... thêm lần nữa."

Trình Tiêu đáp: "Vâng."

Hai người lần đầu hợp tác chung không còn hàn huyên thêm câu nào.

Mưa to tiếp tục kéo dài.

Qua cửa an ninh xong, trước khi ra máy bay, Lâm Nhất Thành mặc áo phản quang, kiểm tra vòng quanh máy bay. Thời Minh dưới sự chỉ đạo của anh ta, đưa Trình Tiêu lên máy bay để chuẩn bị trước.

Lúc lên máy bay, Thời Minh vô cùng cảm khái: "Cơ trưởng Lâm bề ngoài ít nói ít cười, lạnh lùng vô tình, thực tế thì anh ấy cũng đúng là người như vậy. Nhưng, trong lòng anh ấy vẫn có một con người khác biết thương hương tiếc ngọc." Thấy Trình Tiêu im lặng, anh ta nói rõ hơn, "Trước đây có người mới vào tổ bay, anh ấy gió mưa gì cũng không tha, dẫn đi kiểm tra vòng quanh máy bay."

Trình Tiêu làm như không nghe thấy, cô nhìn lên bầu trời phía xa, "Không biết máy bay phía Tây hạ cánh có có kẻ hở nào để xuyên qua màn mưa này không nhỉ?"

Thời Minh muốn quỳ lạy: "Tiểu sư muội nữ thần à, em có thể cho anh chút cảm giác thành tựu được không?"

Trên máy bay, Tiểu Ca bộ phận cơ vụ đã đợi sẵn. Anh chàng trẻ tuổi nhìn thấy Thời Minh thì cười tí mắt, nói: "Hy vọng mọi người sẽ biết yêu thương máy bay, nó là bạn bè tốt của chúng tôi."

Thời Minh cũng eo éo đáp lại: "Bạn bè tốt cả cuộc đời."

Tổ bay tiếp nhận máy bay xong thì xe bơm xăng cũng tới, saqu đó Lâm Nhất Thành chủ trì cuộc họp. Họp xong, Thời Minh nói nhỏ với Trình Tiêu: "Ngoại hình xinh đẹp đúng là khác hẳn, ngay cả tiếp viên trưởng và các tiếp viên khác cũng ngắm em chăm chú."

"Điều này chưa chắc đã là chuyện tốt." Đụng vào vấn đề nhan sắc, Trình Tiêu liền tỏ ra hồ hững, cô nói: "Chắc chỉ là cùng dấu thì đẩy nhau ra thôi."

Ăn trưa xong, thấy mưa vẫn còn dấu hiệu kéo dài, bắt đầu có chuyển bay bị trễ giờ, áp lực mặt đất dần dần tăng lên. Mà tần suất nhiều lạ thường, không ngừng vắng đến câu trả lời của kiểm soát viên không lưu: "Thời gian đã được dời lại, hãy đợi thông báo." Cũng có nghĩa là rất nhiều máy bay đang đợi lệnh cất cánh.

Thời Minh rõ ràng cũng nhận ra sự việc không tốt lành, anh ta lo âu: "Cơ trưởng, chúng ta có thể cho hành khách lên không?"

Lâm Nhất Thành nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, nói hai chữ: "Nhanh lên."

Thời Minh nhắc Trình Tiêu trong thời gian khách lên: "Sư muội, hỏi đài chỉ huy về tình hình thời tiết xem sao."

"Vâng." Trình Tiêu điều chỉnh micro, "1669 xác nhận tình hình thời tiết hiện tại."

Câu trả lời của đài chỉ huy rất không lạc quan: Không chỉ thành phố G mà hơn nửa số sân bay toàn quốc đều gặp phải vấn đề chậm trễ chuyển bay do thời tiết mưa bão kéo dài.

Vẫn còn hành khách lên máy bay, Lâm Nhất Thành đã báo với đài chỉ huy: Đã sẵn sàng, xin được đẩy ra.

Thời Minh kịp thời giải thích với Trình Tiêu: "Báo trước không phải để lợi dụng cho cất cánh trước. Trước chúng ta chắc chắn có rất nhiều máy bay xếp hàng, những chiếc báo đã sẵn sàng có thể đúng lúc đã đủ người, đóng cửa khoang rồi, cũng có thể vẫn còn khách đang lên như chúng ta, thậm chí chưa biết chừng là mới hạ cánh, vừa lăn vào vị trí. Nên chúng ta phải tranh thủ xếp hàng lấy chỗ trước."

Mười lăm phút sau, tiếp viên trưởng thông báo khách đã lên đủ.

Nhưng không tài nào cất cánh được. Trong tần suất dày đặc, kiểm soát viên thông báo với họ: "1669 hiện tại xếp thứ mười hai."

Vốn dĩ xếp thứ mười hai cũng không phải quá lâu, nhưng do thời tiết mưa bão khiến cho quãng thời gian cho phép cất cánh từ hai phút một chuyển thành mười phút mà cũng chưa chắc bay được. Đến nỗi họ muốn bay thì ít nhất cũng phải sau hai tiếng nữa.

Hai tiếng, lại còn sau? Một quãng thời gian quá mệt mỏi. Thời Minh nhăn mặt, "Cơ trưởng, có cần cho hành khách rời khỏi máy bay không?"

Lâm Nhất Thành bảo Trình Tiêu: "Đi nói rõ tình hình với tiếp viên trưởng, chuẩn bị công tác xoa dịu hành khách."

Chính là không đồng ý với đề nghị cho khách xuống máy bay.

Đến khi Trình Tiêu ra ngoài, Thời Minh nói với vẻ lo âu: "Trình Tiêu mới ngày đầu tiên vào tổ bay, có xử lý tốt..."

Lâm Nhất Thành cắt ngang: "Ngay cả chút chuyện này cũng không làm xong thì cô ấy cũng không cần tiếp tục bay nữa."

Thời Minh thấy bất bình thay Trình Tiêu nhưng lại không dám nói thẳng, chỉ có thể lặng thầm rửa xả Lâm Nhất Thành vô tình.

Vì không dám chắc chắn thời gian trì hoãn chuyến bay nên tiếp viên trưởng tỏ ra rất lo lắng, "Hay là cho hành khách xuống máy bay vậy, thời gian chờ đợi thế này sẽ không quá dài. Nếu không..."

Trình Tiêu hiểu áp lực của tiếp viên, nhưng hành khách rời khỏi máy bay chỉ là chuyển gánh nặng áp lực sang cho tổ phục vụ mặt đất, thế nên cô nói: "Chỉ cần chuyến bay không bị hủy bỏ thì lại phải bắt buộc cho lên máy bay, lỡ như đến lúc đó có một, hai hành khách mất tích, không tìm thấy thì chúng ta cũng không kịp báo cảnh sát. Mà bản thân máy bay đã trong trạng thái bị trễ giờ rồi, chúng ta cũng không nên di chuyển hành khách làm gì."

Không sai, dựa vào đâu mà công ty hàng không có thể bị trì hoãn, còn hành khách thì không được?

Tiếp viên trưởng hiểu chuyện, nhưng, "Trong hai tiếng đồng hồ có thể cất cánh không?"

Nếu có thời gian chính xác thì giải thích với hành khách cũng dễ dàng hơn. Nhưng Trình Tiêu không dám đảm bảo thời tiết.

Tiếp viên trưởng đề nghị: "Hay là bảo cơ trưởng phát loa đi."

So với việc phát loa, đề nghị của Trình Tiêu là, "Phát thức ăn đi, để hành khách vừa dùng bữa vừa đợi."

Đây là cách tốt, nhưng khi dọn dẹp xong thức ăn, một tiếng hơn đã trôi qua mà câu trả lời của kiểm soát viên không lưu vẫn là: "Vẫn phải đợi hai tiếng nữa!"

"Lại là hai tiếng!" Người không chịu đựng nổi trước tiên là Thời Minh, "Thế chúng ta này giờ đợi là phí công sao? Đòi chỉ huy làm ăn đàng hoàng chút được không?"

Trình Tiêu trầm tư, như đã dự đoán từ trước.

Lâm Nhất Thành vẫn không có ý cho khách xuống máy bay. Anh ta tiến hành phát loa cơ trưởng lần một: "Thưa quý khách, tôi là cơ trưởng chuyến bay này, xin cáo lỗi cùng quý khách..."

Không cần nghĩ cũng biết, sau thông báo đó, cho dù ngồi trong buồng lái, nhắm mắt không tưởng tượng đến cảnh hành khách kêu lên thất vọng, thì các tiếp viên hàng không trực tiếp cũng chẳng thể phớt lờ. Đối mặt với sự chỉ trích giận dữ của hơn một trăm người, rõ ràng họ không cười nổi mà cũng không dám tỏ thái độ gì, mà chỉ liên tục giải thích, liên tục xin lỗi.

Họ có gì sai chứ? Người bị trận bão này trì hoãn không chỉ có hành khách, mà cũng bao gồm cả họ nữa.

Trình Tiêu ra khỏi buồng lái, nhìn thấy tiếp viên trưởng giữ tư thế cúi người rất lâu thì chợt hiểu ra, tại sao có tiếp viên hàng không không muốn người khác đề cập tới công việc của mình. Nếu không thể tránh né thì thà nói bản thân là nhân viên phục vụ chứ cũng không muốn nói mình là tiếp viên hàng không. Vì trong mắt người khác, đằng sau nghề nghiệp trông thì cao quý đó có bao nhiêu sự chua chát và bất lực không thể cho ai biết. Nhưng lại chẳng cách nào giải thích với họ.

Nhìn những ánh mắt mong chờ hoặc phẫn nộ, và cả những tiếng trách móc, chất vấn liên tục, Trình Tiêu nhìn mọi người bằng vẻ mặt lạnh lẽo không thể động chạm, "Tôi là cơ phó phụ trách chuyến bay này, cơ trưởng bảo tôi đến thông báo với mọi người là anh ấy mới hỏi thăm kiểm soát viên không lưu, thứ tự bay của chúng ta đã xếp ở mười lượt đầu. Còn máy bay của chúng ta vẫn giữ trạng thái làm xong mọi thủ tục, lúc nào cũng có thể

cất cánh. Tôi dám chắc và rất có trách nhiệm để thông báo với mọi người rằng trạng thái này là một ưu thế trong thứ tự bay bị trì hoãn thế này. Còn chúng tôi sở dĩ không tổ chức cho quý khách rời khỏi máy bay là mong muốn tiếp tục giữ ưu thế này kéo dài."

Những tiếng xì xào nhỏ dần, nhưng vẫn có người không chấp nhận lời giải thích đó, "Cô nói như vậy thì có tác dụng gì? Điều chúng tôi cần là thời gian cất cánh chính xác!"

"Nếu tôi nói là trong một hoặc hai tiếng nhất định sẽ bay thì chắc chắn là nói dối. Thời tiết mưa bão rất khó đoán, đám mây có thể tan được hay không, hoặc bất ngờ xuất hiện một khe hở cho máy bay xuyên qua, đều không phải do con người quyết định." Trình Tiêu không hề cúi lưng như tiếp viên trưởng, nhưng giọng nói đã dịu lại, "Chúng tôi xin cáo lỗi vì đã làm chậm trễ hành trình của quý khách. Nhưng thời tiết khó đoán, để bảo đảm an toàn chuyến bay, chúng ta chỉ có thể chờ đợi. Xin mọi người hãy kiên nhẫn, thông cảm và phối hợp với công tác của tổ bay."

Có thể do cô là con gái, mà còn đứng ra giải thích với thân phận là cơ phó nên cuối cùng có một vị khách khá lớn tuổi đã đứng ra nói: "Được, chúng tôi tin các cô một lần, đợi thêm hai tiếng nữa."

Trình Tiêu không nói lời cảm ơn. Từ lúc đó, trong khoang không còn tiếng ồn ào, các hành khách lần lượt ngồi im.

Thế nhưng trận bão này kéo dài đến năm tiếng đồng hồ vẫn không dừng, đến tận lúc chạng vạng, không chỉ các chuyến bay của sân bay này không thể cất cánh mà ngay cả những máy bay đang hạ cánh cũng bị ảnh hưởng. Trong điện đàm toàn là tiếng bàn bạc việc hạ cánh giữa kiểm soát viên không lưu và bên văn phòng. Nghiêm trọng hơn là bảy giờ tối đã có thông báo các chuyến bay về phía Tây đã ngừng hoàn toàn. Không lâu sau là tin các công ty hàng không lớn bắt đầu đợt hủy chuyến đầu tiên. Mà lúc này, Cổ Nam Đình cũng bắt chấp gió mưa chạy tới sân bay.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 23

Trận mưa kéo dài vượt quá dự đoán, một số tổ bay của các công ty hàng không buổi sáng còn thực hiện những chuyến bay khác, do bị hạn chế thời gian không thể tiếp tục bay chuyển sau, lại không có tổ bay nào để đổi nên chỉ có cách hủy chuyến bay đó.

Tổng công ty Hàng không Trung Nam nằm ở thành phố G, tổ bay mới đã vào vị trí khi Cổ Nam Đình tới. Thậm chí là chính anh cũng đã thay đồng phục cơ trưởng, chuẩn bị lên đường bất cứ lúc nào. wattpad: xusmile0222____

Lâm Tử Kế báo cáo với anh tin tức mới nhất vừa nhận được: "Mấy sân bay đến của các chuyến bay này vừa thông báo thời gian đóng cửa."

Điều này có nghĩa là dù bây giờ cất cánh thì đến nơi cũng chẳng tài nào hạ cánh được. Nếu đã như thế, trong tay Cổ Nam Đình đang cầm danh sách xếp hàng, anh đã ra quyết định: "Hủy chuyến bay, sắp xếp tổ bay mới, sáng mai sẽ bay bù." Ánh mắt anh hướng về phía những chiếc máy bay đang xếp hàng chờ bay, "Chỉ cần sân bay đến không đóng cửa thì hãy đợi thêm."

Lâm Tử Kế gật đầu, "Vâng."

"Ngoài ra", ánh mắt Cổ Nam Đình nhìn bảng biểu, sự chú ý lại tập trung ở loa phát thanh, đối chiếu với các chuyến bay bị hủy của các công ty khác, anh nói: "Vì thời gian chậm trễ kéo dài nên sẽ có khách dừng chuyển

bay, bảo mặt đất và các máy bay đang xếp hàng hãy sẵn sàng, đảm bảo lúc nào cũng có thể cho hành khách mới lên máy bay."

Những công ty khác do không có tổ bay thay thế nên đã hủy chuyến, có hành khách cần đi gấp nên bắt buộc phải chọn bay những chuyến khác. Lâm Tử Kế đã hiểu rõ, "Máy bay và tổ bay của công ty chúng ta đều không có vấn đề gì, chỉ cần điều kiện thời tiết cho phép thì sẽ gia tăng chuyến bay." wattpad: xusmile0222____

Bên sân bay đang bận rộn thì Trình Hậu Thần bên này đang nổi trận lôi đình vì Trình Tiêu về nước mà không chịu về nhà, ông gọi điện chất vấn Tiêu Phi, "Là cô không cho con gái về nhà phải không? Nó đã vì cô mà từ bỏ Hải Hàng, không lẽ còn vì cô mà ngay cả ông bố này cũng không thèm nhận hay sao?"

Vốn dĩ khi Trình Hậu Thần gọi tới, Tiêu Phi ngỡ ông đã biết bệnh tình của mình, còn đang do dự có nên nghe máy không, nghe ông nói thế, bà rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: "Không nhận anh thì có sao? Đã có Nghê Nhất Tâm, anh còn sợ thiếu con cái hả?"

"Tiêu Phi, cô đang nói lung tung gì vậy?" Trình Hậu Thần nghe giọng điệu của bà thì tức tối gạt hết đám giấy tờ trên bàn làm việc xuống đất, "Đừng có chuyện gì cũng lôi Nhất Tâm vào! Về việc Trình Tiêu có đến Hải Hàng hay không, cô ấy còn chưa bày tỏ bất kỳ ý kiến gì cả."

"Con trai cô ta ở Hải Hàng chính là ý kiến tốt nhất, hà tất cô ta phải làm kẻ ác!" Tiêu Phi nói, giọng rất lạnh, "Trình Hậu Thần, tôi cảnh cáo anh sau này đừng có nhắc đến Nghê Nhất Tâm trước mặt tôi. Nếu cuộc sống của anh không thể rời xa người phụ nữ đó thì xin anh sau này đừng liên lạc với tôi nữa."

Bà nói xong cúp máy, khi màn hình điện thoại tối dần, ngoài Tiêu Phi ra thì không còn ai biết, bốn năm nay Trình Hậu Thần luôn nằm trong danh

sách liên lạc điện thoại của bà dưới cái tên "ông xã".

Hạ Chí không gọi được cho Trình Tiêu nên gọi điện thoại cho Cố Nam Đình, cô nói: "Cố tổng, tôi có việc riêng cần tìm anh."

Cố Nam Đình ra hiệu cho Lâm Tử Kế ngừng lại, đi mấy bước tới gần cửa sổ, anh nhìn ra sân bay: "Chuyện gì?"

"Mẹ nuôi tôi, chính là mẹ ruột của Trình Tiêu, vì không gọi được cho cô ấy mà ban nãy đã gọi điện cho tôi, tôi muốn xác nhận với anh là Trình Tiêu hiện giờ vẫn còn ở sân bay hay là đang bay ạ?"

"Chuyến bay bị hoãn, cô ấy vẫn đang ở sân bay xếp hàng để chờ cất cánh." Cố Nam Đình hơi nhíu mày, "Trong nhà cô ấy có chuyện gì à?"

Trình Tiêu đã từng dặn không cho cô kể chuyện Tiêu Phi bị bệnh với bất cứ ai, kể cả Cà Phê. Thế nên Hạ Chí chỉ có thể đáp: "Mấy hôm nay cô ấy về nước đều ở nhà tôi mà không về nhà, ông già và mẹ nuôi không thấy đâu, thời tiết hôm lại quá tệ, điện thoại của cô ấy còn trong trạng thái tắt nên họ hơi lo."

Cố Nam Đình không nghĩ nhiều, "Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ bảo cô ấy gọi điện về nhà." Nói chuyện xong, anh trở lại, bảo Lâm Tử Kế: "Tiếp tục", rồi đi ra ngoài.

Mấy phút sau, trong điện đàm vô tuyến của Trình Tiêu văng đến giọng Cố Nam Đình, anh nói bằng giọng kiểu mẫu khi đang làm việc: "Toàn thể nhân viên tổ bay 1669 lưu ý, do thời gian cất cánh chưa xác định nên mọi người có thể mở điện thoại, gọi về nhà để báo bình an."

Trình Tiêu không đáp lời ngay.

Cố Nam Đình gọi tên cô bằng giọng trầm ấm: "Trình Tiêu!"

Thời Minh ngồi bên ghế phải quay đầu lại nhìn cô.

Giọng Trình Tiêu lặp lại như không có gì bất thường, "Do thời gian cất cánh chuyến bay chưa xác định nên toàn thể nhân viên tổ bay 1669 trước khi bay có thể mở điện thoại báo bình an về cho gia đình."

Cố Nam Đình không nói gì nữa, tuy Trình Tiêu hiểu dụng ý của anh nhưng cô lại không mở điện thoại.

Sau đó không lâu, Lâm Nhất Thành cuối cùng cũng dẫn dò Thời Minh: "Gọi nhân viên phục vụ mặt đất đưa ống lồng đến." Sau đó, anh ta bắt đầu phát loa lần thứ hai: "Hiện tại thời tiết mưa bão phát triển rất không lạc quan, không thể dự đoán thời gian cất cánh, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi. Nếu quý khách nào muốn tạm dừng hành trình, xin hãy liên lạc với tiếp viên. Một khi chúng ta có thời gian cất cánh mà quý khách đề nghị xuống thì rất có thể sẽ khiến chúng ta bỏ lỡ thời gian cất cánh, vì lợi ích của đa số, lúc đó tôi sẽ từ chối yêu cầu xuống máy bay của quý khách, hy vọng nhận được sự thông cảm của quý khách." wattpad: xusmile0222____

Sau thông báo đó, lần lượt có khách liên lạc với tiếp viên trưởng để làm thủ tục ngừng bay. Cũng có khách không cam tâm, cho rằng: Rõ ràng là anh không thể cất cánh nhưng lại đẩy trách nhiệm sang cho chúng tôi. Trông thì có vẻ là để chúng ta quyết định đi hay ở, thực sự thì đang đuổi người ta thì có. Thế là trong khoang lại một làn sóng phản đối trỗi dậy.

Tiếp viên trưởng đòi vào buồng lái, cô ta phản ứng: "Có hành khách cầm đầu đòi bồi thường, rất nhiều người phụ họa tán thành, đã làm loạn hết rồi. Có phải là cơ trưởng nên phát loa lần nữa không, hoặc là..."

Lâm Nhất Thành đang hỏi kiểm soát viên về tình hình bay, Thời Minh thì đang thông báo xe chở xăng bơm thêm xăng để tiếp tục chờ đợi, thế là Trình Tiêu hỏi: "Tôi và tiếp viên trưởng ra khoang hành khách xem thử nhé?"

Lâm Nhất Thành đã nghe thấy, anh ta đưa tay lên ra hiệu đồng ý.

Tiếp viên trưởng rõ ràng đã thờ phào.

Còn sự xuất hiện của Trình Tiêu đã cho mọi người cơ hội trút giận, họ lập tức chuyển mũi dùi từ tiếp viên trưởng sang Trình Tiêu.

Hành khách A: "Rõ ràng là không cất cánh được, tại sao còn để chúng tôi lên máy bay?"

Hành khách B lại nói: "Đã chờ cả buổi chiều rồi, bây giờ lại nói là để chúng tôi ngừng bay, các người có ý gì đây?"

Hành khách C cũng nói: "Nếu đã không cất cánh được thì máy bay lăn ra ngoài làm gì? Bây giờ lại quay về, lừa gạt chúng tôi hả?"

Nghe đến đó, sắc mặt vốn lạnh lùng của Trình Tiêu bỗng nở nụ cười: "Xin lỗi, tôi xin cắt lời anh một chút." Nhìn sự giận dữ của mọi người, cô vẫn tỏ ra ung dung, bình tĩnh: "Cho phép tôi được nói vài câu không liên quan đến thời tiết, và cả việc chậm trễ chuyển bay. Máy bay mà các vị hiện tại đang ngồi đây, các thiết bị điều hòa rất tốt, bộ phận mặt đất sẽ cung cấp mỗi tiếng ước chừng tiêu tốn 100kg dầu máy bay. Mà máy bay đã ra đường băng, khởi động máy và chờ cất cánh, mỗi tiếng đồng hồ tiêu tốn ít nhất là 800kg dầu. Anh nghĩ thử xem, công ty có cho phép chúng tôi tùy tiện lăn ra đường băng để lãng phí xăng dầu hàng không không? Giá dầu hàng không có giá thế nào, nếu quý khách có hứng thú thì bây giờ tôi sẽ mở điện thoại di động, tìm hiểu thử cho quý vị." wattpad: xusmile0222____

Nếu không phải đang thực hiện nhiệm vụ bay, bản thân không phải là cơ phi, đối với kiểu người thích lý sự như thế, Trình Tiêu nhất định sẽ nói: "Phiền anh dùng não nghĩ ra nội dung khác được không?" Lúc này, cô lại nói: "Nếu sếp biết chúng tôi lấy xăng dầu quý giá ra để đùa giỡn với mọi người thì", cô chỉ vào cầu vai đeo trên vai, "Không gỡ nó xuống mới lạ!"

Hành khách trong khoang vì câu nói nửa đùa nửa thật của cô làm cho dịu lại. Nhưng vẫn có khách kiên trì đến cùng, "Nhưng đã đợi cả buổi chiều rồi, bảo chúng tôi ngừng thì ngừng, sao không đề cập đến chuyện bồi thường? Chúng ta yêu cầu bồi thường hợp lý thì quá đáng à?"

"Đúng là không quá đáng. Là thành viên tổ bay, chính tôi cũng mong có được một sự bồi thường. Dù sao chúng tôi bắt đầu từ trưa chấp hành nhiệm vụ bay chuyến này cho đến bây giờ cũng bị trì hoãn bảy tiếng đồng hồ. Nhưng theo quy định công ty, tôi rất tiếc phải báo với quý khách rằng, máy bay trễ giờ quá bốn tiếng trở lên có thể tiến hành bồi thường, nhưng do nguyên nhân thời tiết tạo ra việc trì hoãn thì không nằm trong phạm vi đền bù. Thế nên chúng tôi không phải là trốn tránh hoặc đùn đẩy trách nhiệm, mà là không thể can thiệp được chuyện thời tiết."

Đương nhiên không phải chỉ hai ba câu thế này là có thể làm dịu cơn giận của hành khách, nhưng đối diện với sự bất mãn của họ, Trình Tiêu không xin lỗi rồi rút như tiếp viên, vì như cô đã nói, tổ bay cũng bị chậm trễ y như họ. Thái độ của cô luôn bình tĩnh, không nói quá gay gắt cũng không dễ dàng thỏa hiệp. Hành khách thấy không dễ bắt nạt được cô nên có người bảo: "Gọi cơ trưởng ra đây nói chuyện với chúng tôi."

Nếu tiếp viên gặp phải tình huống này, họ chắc chắn sẽ lại xin lỗi rồi rút, sau đó cầu cứu cơ trưởng.

Trình Tiêu lại thẳng thắn từ chối, "Cơ trưởng hiện tại đang giữ liên lạc với kiểm soát viên không lưu, hy vọng trong đám mây bão kia sẽ xuất hiện một khe hở, tranh thủ thời cơ để cất cánh. Còn tôi đứng đây là phân công hợp tác với cơ trưởng."

Hành khách thấy không có hy vọng được bồi thường nên lại đổi kế hoạch.

Có người đề nghị: "Đợi trên máy bay lâu quá, tôi thấy không khỏe, huyết áp đang tăng cao."

Biết rõ đây có thể là ăn không nói có nhưng tổ bay cũng không thể làm ngơ. Tiếp viên trưởng bước lên hỏi: "Chúng tôi sẽ đổi chỗ cho ông, để ông lên khoang VIP nghỉ ngơi một lát, được không ạ? Hoặc là ông có muốn xuống máy bay không?"

Vị khách đó lại bảo: "Tôi cần bác sĩ lên máy bay đo huyết áp."

Tiếp viên trưởng hơi khó xử, chuyện này cần xác nhận với cơ trưởng và mặt đất, phải do phục vụ mặt đất hỗ trợ mới được.

Trình Tiêu trả lời thay cô ta: "Theo tôi được biết thì có thể mời bác sĩ lên máy bay để đo huyết áp, nhưng cần tự trả phí, khoảng 200 tệ, ông thấy có vấn đề gì không ạ?"

Đương nhiên là có! Vị khách đó lúng túng quát tháo: "Nếu không phải do các người chậm trễ thì tôi có thấy khó chịu trong người không? Bây giờ lại bắt tôi tự trả tiền? Các người là công ty hàng không gì đấy?"

"Tôi thấy trạng thái này của ông", Trình Tiêu nhìn ông ta, giọng bình thản, "Huyết áp chắc đã hạ xuống rồi."

"Cô!" Ông khách đó ghen lời. Ông ta nhìn Trình Tiêu, lát sau thì tức tối ngồi xuống, "Lỡ tôi có mệnh hệ gì, công ty các người phải chịu trách nhiệm đấy!"

Trình Tiêu không đấu khẩu với ông ta nữa mà nói với mọi người: "Nếu hiện giờ quý vị ngồi trong sảnh chờ thì sẽ nghe thấy rất nhiều thông báo hủy chuyến bay, trừ nguyên nhân thời tiết ra còn có vấn đề về quá giờ bay của tổ bay. Trước mắt, tổ bay chúng ta chưa gặp vấn đề quá giờ, hơn nữa sức khỏe rất dồi dào. Ngoài ra, sân bay Trường Thành cũng sẽ mở trong 24 giờ đồng hồ. Thế nên chỉ cần thời tiết chuyển biến tốt, chúng tôi sẽ

đưa quý khách đến thành phố X an toàn. Hiện giờ những gì tổ bay chúng tôi có thể làm chính là cùng chờ đợi với quý khách."

Thấy hành khách im lặng, tiếp viên trưởng nói: "Tôi thực sự lo cô và ông khách kia sẽ cãi nhau."

Cho dù đối phương gây sự vô lý thì một khi cãi nhau thật, trách nhiệm cũng là của cô. Mà cô lại lần đầu bay, có khả năng sẽ bị ngừng bay. Trình Tiêu lại không vì nguyên nhân này mà im lặng, cô còn nói: "Tôi chưa bao giờ cãi nhau với những kẻ ngốc nghếch."

Thời tiết sau một tiếng đồng hồ vẫn không chuyển biến tốt. Mà những máy bay xếp hàng trước cũng không có chuyến nào bị hủy, đều đổ thêm dầu và tiếp tục chờ đợi. Lâm Nhất Thành sau khi liên lạc lại với kiểm soát viên không lưu vẫn không tài nào xác định được thời gian cất cánh.

Anh ta đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cuối cùng dặn dò Thời Minh: "Liên lạc với mặt đất cho hành khách xuống." Sau đó anh ta gọi loa: "Do thời gian bay không thể xác định, chúng tôi vẫn tổ chức cho quý khách rời máy bay, để tiện cho quý khách đợi trong sảnh được nghỉ ngơi."

Trình Tiêu lúc này đứng lên rời khỏi buồng lái, lúc quay lại cô nói: "Có năm hành khách vì lo chuyến bay bị hủy nên không chịu xuống, tôi đã hứa với họ, chỉ cần có hy vọng thì chúng ta nhất định sẽ gắng sức xin giữ chuyến bay. Nhưng họ vẫn kiên trì ngồi nghỉ ngơi trên máy bay."

Lâm Nhất Thành quay đầu lại nhìn cô: "Ừ."

Trong thời gian hành khách nghỉ ngơi, Lâm Nhất Thành trao đổi với văn phòng kế hoạch bay: "Căn cứ theo thời gian nghỉ ngơi ngắn nhất, chuyến bay bổ sung sẽ vào trưa mai. Tối nay quá nhiều chuyến bị hủy, ngày mai chuyến bay chính thức và bổ sung chắc chắn sẽ đụng nhau nhiều, không thể tránh khỏi trễ giờ. Thế nên tôi đề nghị cố gắng giữ chuyến bay này."

Khi nhận được câu trả lời từ văn phòng, Lâm Nhất Thành thông báo Thời Minh đổ thêm dầu cho máy bay. Lần này anh ta dứt khoát đổ thêm năm tấn. Nếu như thế thì cho dù phải xếp hàng trên đường băng đến trời sáng, hoặc cất cánh xong phải bay vòng xa bao nhiêu cũng không thành vấn đề. wattpad: xusmile0222____

Trình Tiêu nhìn Lâm Nhất Thành chuẩn bị mọi thứ đâu ra đó, trong đầu cũng xác nhận lại từng lượt, một khi thời tiết chuyển biến tốt, hành khách lên máy bay lại, thì có tồn tại bất cứ sai sót và thất thoát nào ảnh hưởng đến việc họ bay đến X hay không.

Nửa tiếng sau, phi hành đoàn báo cáo, thời tiết đã có chuyển biến tốt.

Lại nửa tiếng sau nữa, bão ở phía Nam đã tan.

Gần chín giờ, chuyến bay cuối cùng của Hải Hàng đến thành phố X do xếp hàng phía sau cùng nên cuối cùng bắt buộc dĩ phải tuyên bố hủy chuyến. Vì thế, chỉ mỗi hàng không Trung Nam vẫn kiên trì giữ chuyến.

Mười giờ đêm, hành khách lên lại máy bay. Dù trước đó có một số lượng không ít hành khách hủy hành trình, nhưng máy bay vẫn ở trong trạng thái đầy khách, vì những khách hủy chuyến bay khác đều chuyển sang bay chuyến này.

Mười giờ bốn mươi lăm phút, sau khi chờ đợi mười tiếng đồng hồ, chuyến bay mang số hiệu 1669 cuối cùng đã cất cánh. Giọng kiểm soát viên không lưu trong loa ung dung bình thản, và cả những chiếc xe trung chuyển chở khách ra máy bay đã đợi nhiều tiếng đồng hồ mà họ có thể nhìn thấy rất rõ khi máy bay rời khỏi đường băng, đều khiến chuyến bay này không còn cô đơn.

Bốn tiếng sau đó, máy bay hạ cánh ở sân bay Trường Thành, xe thang và thậm chí cả xe trung chuyển, xe của tổ bay cũng đều đúng giờ, không hề chậm trễ. Mười phút sau, máy bay tăng chuyến của Hàng không Trung

Nam cũng hạ cánh an toàn. Khi Cố Nam Đình mặc đồng phục cơ trưởng dẫn tổ bay đến, anh đã nói với tất cả phi hành đoàn, bao gồm cả Lâm Nhất Thành trong đó: "Mọi người vất vả rồi." Sau đó anh lên xe, ngồi vào ghế trống cạnh Trình Tiêu, dặn tài xế xe đón tổ bay: "Lái đi."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 24

Khách sạn chỉ cách sân bay khoảng hai mươi phút đi xe, Trình Tiêu trước đó còn tự xưng mình tinh lực dồi dào, mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã ngủ thiếp đi mất. Mà còn ngủ rất sâu nữa. wattpad: xusmile0222_____

Từ khi biết Tiêu Phi đã làm phẫu thuật cắt bỏ ngực, chuyện lệch múi giờ trong cơ không thể nào điều chỉnh được. Cho dù là mười lăm tiếng trước khi bay, Trình Tiêu nằm trên giường ép bản thân phải nghỉ ngơi thì cũng chỉ ngủ được không đến năm tiếng. Kết quả là do thời tiết chuyển bay làm "delay" lâu như vậy, cuối cùng cũng khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Khi Cố Nam Đình bước tới, Trình Tiêu biết rõ cô nên đứng dậy cùng đồng nghiệp, chào hỏi anh, thế nhưng mí mắt lại cay tới nỗi không mở lên được. Thế là cô dứt khoát ngoẹo đầu, ngủ mất! Sau đó trong vô thức, đầu lại trượt xuống, gục lên vai Cố Nam Đình.

Thành phố Hải Tân về đêm vì mưa bão trước đó mà càng thêm lạnh lẽo. Để làm chỗ dựa cho cô ngủ, vai của Cố Nam Đình đã rất tự nhiên nghiêng về phía cô, đến khi trên xe chỉ còn lại hai người họ, Trình Tiêu trong giấc mơ hình như cảm thấy lạnh nên nhẹ nhàng co vào trong vòng tay anh, anh mới khẽ khàng điều chỉnh tư thế, dang tay ôm cô vào.

Vốn ý định của Cố Nam Đình là đợi mọi người vào khách sạn hết rồi mới bế Trình Tiêu vào phòng nghỉ ngơi. Thế nhưng đêm khuya tĩnh mịch, anh lại tham lam sự dựa dẫm ấm áp này của cô. Từ cái đêm cô bệnh, họ đã

rất lâu rồi không ở riêng với nhau, an nhiên như thế này. Dưới ánh đèn vàng vọt, ngay đầu mũi Cổ Nam Đình phảng phất hương vị phụ nữ rất riêng của Trình Tiêu, còn mắt anh nhìn thấy rõ quầng thâm mắt cô.

Để bảo đảm cho an toàn chuyến bay, cô lúc nào cũng nghiêm khắc tuân thủ việc nghỉ ngơi. Nhưng lần này lại...

Cổ Nam Đình chợt liên tưởng đến sự im lặng bất thường mấy hôm nay của Hạ Chí và cú điện thoại mà cô nàng gọi đến khi ở sân bay. Nhưng mặc cho anh suy nghĩ kỹ thế nào thì cũng không nhớ ra vào lúc đó bảy năm trước, Trình Tiêu đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đó trong lòng anh chỉ có Tiêu Ngữ Hành. Còn về Trình Tiêu chỉ là một trong những nhân viên của anh, được anh nhớ tên đã là vinh hạnh lắm rồi.

Mượn ánh đèn đường hắt vào để ngắm nhìn gương mặt Trình Tiêu, Cổ Nam Đình nhớ ra trong quỹ đạo bình thường của bảy năm sau, nụ hôn đầu của họ cũng là trong một đêm sau mưa bão thế này.

Cô lúc đó không chỉ là nhân tài xuất sắc trong số cơ trưởng hàng không, mà còn là nữ cơ trưởng được ngành quan tâm gấp bội, không có ai khác. Sở dĩ được quan tâm như vậy là do một vụ án xảy ra. wattpad: xusmile0222____

Lúc đó nghi phạm bắt giữ con tin để đổi đầu với phía cảnh sát, thông qua đàm phán, Trình Tiêu và Tiêu Ngữ Hành không may bị hãm điểm danh, trở thành con cò để trao đổi con tin. Đúng vào hôm đó, Cổ Nam Đình mới ý thức được, Trình Tiêu đối với anh mang ý nghĩa như thế nào.

Về việc trao đổi, trong lòng Cổ Nam Đình có cả vạn tiếng nói đang kêu gào không đồng ý, thậm chí anh còn máu lạnh mà nghĩ rằng những con tin đó không hề liên quan đến mình, anh không cần phải đánh đổi bằng tính mạng của người phụ nữ của anh.

Không sai, là người phụ nữ của anh, Trình Tiêu. Còn về Tiêu Ngữ Hành, trong khoảnh khắc đó, Cố Nam Đình là người anh lớn, lại quên suy xét tới.

Nhưng không còn thời gian suy nghĩ nhiều nữa, ngay cả do dự cũng trở nên gấp gáp. Anh rút điện thoại ra, ngay cả số điện thoại cũng không kịp bấm, đã nghe sau lưng vang lên giọng nữ trong trẻo: "Không cần gọi nữa, tôi đến rồi đây."

Suy nghĩ mong chờ cô đang tắt máy đã bị dập tắt hoàn toàn.

Cố Nam Đình quay lại, nhìn thấy Trình Tiêu mặc đồng phục cơ trưởng từ xa tiến lại.

Trong khoảnh khắc đó, anh thực sự oán hận cô không mời mà tự đến như vậy.

Thế nhưng đối diện với sự giằng co nội tâm của anh, điều Trình Tiêu lo nghĩ là: "Phải tính giờ bay cho em, tính tiền lương cho em nhé."

Một vụ án lớn như vậy, làm kinh động cả đội đặc nhiệm, sao có thể để nghi phạm rời khỏi thành phố G, bay tới New York? Cố Nam Đình trả lời ngay lập tức, "Tăng gấp ba cho em."

Trình Tiêu nhướn mày, có vẻ hơi đắc ý, "Cố tổng đúng là rất có khí phách."

Cố Nam Đình nghiêng răng, "Sếp lớn mà, chút khí phách này vẫn phải có chứ."

Sau đó, đội phó đặc nhiệm Lục Thành Viễn đưa áo chống đạn cho cô, đồng thời dạy cô cách sử dụng súng. Và đôi tay linh hoạt kia khi điều khiển máy bay trong khoảnh khắc đó cũng không hề có biểu hiện lóng ngóng, vụng về.

Tiếc là Cố Nam Đình còn chưa kịp thấy yên tâm chút nào thì họng súng của Trình Tiêu đã nhắm thẳng vào anh, sau đó cô còn tỏ vẻ lúng túng quay lại thỉnh giáo Lục Thành Viễn, "Có phải là chỉ cần ngón tay tôi nhúc nhích thì đạn sẽ bay ra không?"

Phải rồi, chỉ cần ngón tay em nhúc nhích thì đạn sẽ bay thẳng vào tôi.

Đạn thật súng thật đấy! Trong tích tắc, Cố Nam Đình hận không thể bóp chết cô nàng ngốc nghếch kia.

Mà anh lại bất đắc dĩ phải phối hợp với cảnh sát sắp xếp máy bay, dọn sạch đường băng, chỉ đợi cô lên máy bay. wattpad: xusmile0222____

Trong lúc chờ đợi, Cố Nam Đình cảm thấy anh nên nói gì đó, dù chỉ là những lời an ủi hoặc khuyến khích sáo rỗng. Nhưng anh hoàn toàn không dám tưởng tượng một khi Trình Tiêu lên máy bay thật thì sẽ xảy ra chuyện gì. Hoặc giả, một khi bên cảnh sát hành động thất bại thì sẽ có nghĩa gì. Tóm lại, anh còn tỏ ra lo lắng, bất an hơn bất cứ ai có mặt ở hiện trường.

Trình Tiêu không chút hoảng sợ khi bị bắt làm con tin, ngược lại cô vẫn như bao lần bay trước đây, bình tĩnh đến mức anh muốn la mắng.

Thấy anh sa sầm mặt, cô vẫn cười được: "Hay là anh nói mấy câu từ biệt đi, đừng cố kìm nén."

Đúng thật là khiêu khích sự nhẫn nại của anh. Cố Nam Đình liên tục hít thở sâu, gắng gượng kiềm chế cơn giận: "Em im miệng lại cho anh!"

Trình Tiêu vẫn cười vô tâm vô tư: "Không chừng đây là lần nói chuyện mặt đối mặt cuối cùng của chúng ta, thái độ anh tốt một chút thì sao chứ." Sao đó như lo lắng anh sẽ nổi giận, cô liền khoác vai anh như đàn ông với nhau, nói: "Em có suy nghĩ này, anh có hứng nghe không?"

Trong mắt Cố Nam Đình toàn là lửa giận, trong thâm tâm lại tham lam lưu luyến sự tiếp xúc cơ thể này với cô.

Trình Tiêu mặc kệ cơn giận của anh, kể sát tai anh: "Em đang suy xét đề nghị của anh." Nói xong không đợi anh trả lời, cô buông tay đi về phía cảnh sát.

Đề nghị? Lúc này rồi mà cô còn rảnh rỗi như thế! Nhìn theo bóng lưng cô, Cố Nam Đình thật lòng cảm thấy cô nàng này thật hết thuốc chữa rồi, nhưng anh vẫn không kìm được lên tiếng gọi: "Khoan đã!"

Trình Tiêu quay đầu lại: "Gì thế?"

Cố Nam Đình sai bước tiến lên, dang tay kéo cô vào lòng.

Đó là lần đầu tiên họ ôm nhau với ý nghĩa thực sự.

Cô không hề kháng cự anh như trước đây, phàm là tiếp xúc cơ thể đều thế, mà lại đưa tay ra ôm lại anh, nhưng nếu lời cô nói không nhẹ bằng như thế này: "Không sao, nhiều cảnh sát thế kia sao mà chết được..." thì khung cảnh sẽ ấm áp hơn nhiều. wattpad: xusmile0222____

"Em im miệng lại đi!" Cố Nam Đình cảnh cáo bên tai cô, "Nhanh nhẹn một chút!"

Trình Tiêu vỗ vỗ lưng anh: "Ôm nhẹ thôi, em không thở nổi!"

Cố Nam Đình thả lỏng tay, trừng nhìn cô: "Bảo em nhanh nhẹn hơn, có nghe thấy không?"

Trình Tiêu lại nhón chân, nhanh chóng hôn lên môi anh, xem như câu trả lời.

Sau đó quay lưng đi, không còn quay đầu lại.

Đó là lần đầu Trình Tiêu chủ động gần gũi anh, hôn anh. Cổ Nam Đình vẫn còn đứng đờ tại chỗ sau khi cô đã lên máy bay. Đến khi mọi thứ đã xong, Phùng Tấn Kiêu bảo đảm với anh: "Chúng tôi sẽ không để nghi phạm lên máy bay."

Cổ Nam Đình lúc đó mới hoàn hồn. Nhưng kiểu đảm bảo đó đối với anh ngay cả tác dụng an ủi tối thiểu nhất cũng còn không có. Anh gần như nổi điên, túm chặt cổ áo cảnh sát của Phùng Tấn Kiêu, cảnh cáo từng câu từng chữ: "Nếu cô ấy có chút chuyện gì xảy ra, tôi sẽ hỏi tội cậu."

Thời khắc nguy hiểm như thế mà Phùng Tấn Kiêu là người đích thân lập ra đội cảnh sát đặc nhiệm lại ngớ ra, sau đó anh ta xác nhận lại: "Người anh lo lắng là Hành Hành, hay là cơ trưởng Trình?"

Sắc mặt Cổ Nam Đình càng khó coi. Anh càng ra sức túm chặt cổ áo Phùng Tấn Kiêu, "Biết rõ còn hỏi đúng không?"

Thật sự là cơ trưởng Trình? Phùng Tấn Kiêu cười, nói như tự giễu: "Sao số tôi lại khổ thế này, mỗi một người phụ nữ bị bắt làm con tin đều vô cùng quan trọng."

Cổ Nam Đình chẳng buồn nói nhiều, "Tốt nhất là cậu hãy làm hết sức mình cho tôi!"

Trình Tiêu thì lại không hề biết gì về những chuyện này. Sau khi bình an thoát hiểm, thậm chí cô còn quên đi chuyện cô đã hứa hẹn sẽ suy xét đến lời đề nghị của anh.

Cổ Nam Đình vừa nắm tay cô, vừa hỏi: "Những lời em nói lúc trước không sợ đến nỗi quên hết rồi chứ?"

Trình Tiêu có lẽ vẫn chưa hết hoảng sợ, cô lại hỏi ngược: "Chuyện gì thế? Em đã nói những chuyện?"

Cố Nam Đình chỉ xem như cô đang giở trò. Anh nắm chặt cổ tay cô: "Hôn thì cũng hôn rồi, không phải chịu trách nhiệm à?"

Trình Tiêu nhìn anh như nhìn quái vật: "Bệnh thần kinh!"

Cố Nam Đình thật muốn "thần kinh" cho cô thấy. Nhưng trong ánh mắt mọi người, anh dường dường là tổng giám đốc Hàng không Trung Nam, thực sự không thể làm chuyện mất mặt được. Thế là hôm đó anh đã tha cho Trình Tiêu, "Em hãy đợi đấy!"

Trình Tiêu chưa từng quan tâm đến lời uy hiếp kiểu đó. Nhưng hai hôm sau khi cô bay xong, chiếc xe của Cố Nam Đình dừng trước mặt xe của tổ bay, cô mới nhận ra: Đại Boss đang cố ý đợi cô.

Dưới ánh mắt đầy ý nhị của tổ bay, Trình Tiêu lên xe của Cố Nam Đình, sau đó oán thán không chút khách sáo: "Anh có thể đừng ngهنgh ngang như thế không? Nhắn tin trước cho em để em chuẩn bị tâm lý không được à? Bảo người khác nghĩ thế nào đây?"

"Nghĩ thế nào?" Cố Nam Đình trừng mắt, "Tưởng anh thực hiện quy tắc ngầm với em hả?"

"Dựa vào anh ư?" Trình Tiêu bĩu môi, "Không có cửa đâu."

Cố Nam Đình không bực tức mà còn phì cười: "Cả công ty đều biết anh đang dung túng em."

Trình Tiêu nhìn góc mặt hoàn mỹ của anh, "Đổi thành 'chiều chuộng' thì hay hơn."

Cố Nam Đình như bị vạch trần tâm sự, trở nên ngượng ngùng, quở trách cô: "Cài dây an toàn vào."

Trình Tiêu ngủ suốt đoạn đường. Lúc vào trung tâm thành phố mới tỉnh dậy, lập tức chỉ huy, "Em không về chỗ Hạ Chí đâu, đưa em về nhà."
wattpad: xusmile0222____

Cố Nam Đình xoay vô lăng, "Em đã suy nghĩ về lời đề nghị kia chưa?"

Trình Tiêu không hiểu gì, "Sao ạ?"

"Em nói gì?" Cố Nam Đình có vẻ mất tự nhiên, "Là chính em nói sẽ suy nghĩ đến đề nghị của anh. Bây giờ đã hai ngày rồi, em suy nghĩ thế nào?"

Trình Tiêu có vẻ muốn quậy tung lên: "Em chỉ nói bừa để làm điệu không khí căng thẳng thôi mà, anh tưởng thật sao?"

Cố Nam Đình thắng kết xe lại, dừng ở vệ đường, anh quay sang nhìn cô, "Có lẽ em quên thật rồi, nhưng anh không quên. Anh đã nói: đợi em hoàn thành xong 1000 giờ bay đầu tiên, anh chưa vợ, em chưa chồng, chúng ta sẽ ở bên nhau."

Nghe xong, Trình Tiêu nhìn anh, lát sau, "Em vốn dĩ không nói như thế."

Cố Nam Đình nhúm mày.

Trình Tiêu nhìn vào mắt anh, "Đêm trước lễ cưới của Tiêu Ngữ Hành, đợi em bay đủ 1000 giờ lần nữa, em chưa chồng, anh chưa vợ, thì chúng ta sẽ tạm bợ ở bên nhau."

Ánh trăng vành vạnh, sao sáng lung linh, trong đôi mắt long lanh sáng rỡ của cô có một vẻ quật cường và cố chấp khó mà phớt lờ.

Vì câu "tạm bợ" của anh.

Trong khoảnh khắc đó, Cố Nam Đình không biết phải giải thích thế nào.

Lúc đó thực sự tưởng rằng đã đánh mất Tiêu Ngữ Hành thì ở bên ai cũng thế thôi. Mà anh thực sự cũng không còn tâm sức để kết giao với người khác, thế là anh đã mượn hơi men, nói những lời khốn nạn với cô khi tình cờ gặp cô trong quán bar.

Lúc đó, Trình Tiêu đã phản ứng ra sao? Cô vốn uống kém đã ngửa cổ uống cạn cả ly rượu, trước khi gục xuống đã nói: "Anh đừng mơ!"

Cố Nam Đình cũng cảm thấy anh suy nghĩ quá hồ đồ. Cô là cô gái xuất sắc như thế, không cần thiết phải dính vào anh. Tạm bợ, người ta dựa vào đâu mà tạm bợ với anh? Sau đó, anh đã đích thân xin lỗi Trình Tiêu: "Xin lỗi, hôm đó tôi uống say quá, nói những lời không nên nói, em đừng để bụng."

"Anh đã nói gì?" Trình Tiêu như đã quên hết, "Chắc là tôi say trước anh chứ nhỉ? Hạ Chí nói là anh đưa tôi về, cảm ơn nhé."

Sau đó, cô lạnh lùng với anh nửa năm trời.

Đừng nói là thi thoảng uống rượu với nhau như quan hệ anh em trước đây, ngay cả trong những cuộc họp thường lệ, hễ Cố Nam Đình có mặt là Trình Tiêu bao giờ cũng vắng. Có lúc gặp nhau ở công ty hay sân bay, họ đi thẳng về phía nhau thì cô cũng xem như không nhìn thấy anh.

Ngay cả Lâm Tử Kế cũng nhận ra, không nhận được đã khuyên cô: "Trình Tiêu này, chắc hẳn cô cũng biết Hàng không Trung Nam này ai là chủ, bất luận là ai thì cũng phải có phép lịch sự tối thiểu với Cố tổng."

Trình Tiêu cảm ơn lời nhắc nhở của anh, nhưng cô nói: "Nếu anh ấy để bụng thì có thể đuổi tôi."

Lâm Tử Kế sau khi quan sát đã phát hiện ra sếp lớn hình như không để bụng, thậm chí mỗi lần họ gặp nhau, trong mắt Cố Nam Đình còn có vẻ ngập ngừng muốn nói...

Thế là, trong Hàng không Trung Nam, người dám tỏ thái độ với sếp chỉ có mỗi Trình Tiêu.

Nếu không phải sau này khách sạn Hoàng Đình dưới trướng Trình Tiêu Thị mở tiệc khai trương, anh đích thân đến tổ bay, trước mặt các nhân viên, mời cô làm bạn đi cùng với thái độ van nài thì mối bang giao của họ cũng sẽ không hồi phục. Mà trong buổi tối đi đón cô, Cố Nam Đình lại xin lỗi về lời đề nghị "tạm bợ" của anh: "Tôi vô cùng xin lỗi về ngôn từ của mình."

Trình Tiêu cười, dường như không để tâm, hoặc là cô vốn có ý mỉa mai, "Đường đường là Cố tổng mà cũng có lúc nhượng bộ người khác."

Cố Nam Đình tự nhận mình đã lùi bước, "Trình Tiêu, chắc em cũng hiểu sự dung túng của tôi với em không chỉ là do nể tình anh em."

"Dung túng?" Giọng Trình Tiêu bỗng trở nên sắc bén, "'Ân huệ' mà anh nói đó, em vốn không hề coi trọng."

Cố Nam Đình có vẻ mất kiên nhẫn, "Giết người chẳng qua là tìm nơi thích hợp, tôi đã xin lỗi lần nữa, sao em cứ phải khó chịu như thế, em có thể quan tâm đến cảm nhận của tôi không?"

"Tại sao Trình Tiêu tôi nói và làm đều phải quan tâm đến cảm nhận của người khác?" Trình Tiêu hỏi ngược lại, "Em quan tâm anh thì ai lo nghĩ cho em?"

Cố Nam Đình bị hỏi đến nghẹn lời. Anh nhận ra cứ thế này thì sẽ lại kết thúc trong bức bối. Nhớ đến mục đích đến đón cô, anh bình tĩnh trở lại, cân nhắc câu từ: "Nếu có người nói với em rằng anh ta không hề có ý nghĩ tạm bợ, mà là thật lòng thích em, thì em có tin không?"

Trong mắt trình Tiêu chỉ có anh, "Nếu một người ngay cả tỏ tình cũng không can đảm thốt ra thì em lấy gì để tin?"

Ý cô là... Cố Nam Đình nhìn cô bằng ánh mắt chăm chú, "Khi em lên máy bay với tư cách là con tin, anh bỗng rất sợ hãi sẽ đánh mất em. Anh chắc chắn nỗi sợ đó là tình yêu. Trình Tiêu, anh đã yêu em rồi, anh muốn ở cạnh em."

Ngoài kia xe qua lại như mắc cửi, người đàn ông trước mặt gần trong gang tấc, trong lòng Trình Tiêu tĩnh lặng không một âm thanh.

Đối lại là người ngoài thì chưa chắc sẽ từ chối tình cảm này. Dù sao, người đàn ông như Cố Nam Đình dù không phải thập toàn thập mỹ thì cũng là của hiếm một trong vạn người. Còn tâm ý của anh, trước đây người sáng mắt trong công ty đều cảm nhận thấy. Thế nhưng sau khi cho cô một câu nói tưởng như tốt đẹp đó, Trình Tiêu lại trả lời, "Em chỉ có thể nói là sẽ tin chứ không nói là sẽ nhận lời."

Cố Nam Đình thừa nhận, trong khoảnh khắc đó, anh không biết phải tiếp tục thế nào.

Trình Tiêu không chừa lại đường lui nào, "Nếu đã thế thì không phiền Cố tổng đưa em về nữa." Cô nói xong cởi dây an toàn ra.

Cố Nam Đình không ngăn cản, cũng không níu kéo, nói chính xác là trong giờ phút đó, anh có phần lúng túng. Đến khi nhìn thấy Trình Tiêu không che dù, đứng dưới màn mưa, anh mới mở cửa xe, đi xuống.

Trình Tiêu lại không chịu hiểu, vẫy một chiếc taxi.

Nếu không tỏ thái độ thì không tài nào ở bên nhau được nữa. Mà tỏ thái độ thì cô lại giận dữ. Cố Nam Đình thực sự không rõ vấn đề nằm ở đâu! Cơn giận của anh cũng không thể kiểm soát, "rầm" một tiếng đóng cửa xe lại, "Em quậy đủ chưa? Em và tôi không phải Tiêu Dập, Hách

Nhiều. Hách Nhiều sở dĩ cự tuyệt Tiêu Dập là vì cô ấy đã đơn phương chín năm trời, chỉ sợ Tiêu Dập vì cảm động mà nhượng bước. Còn em đối với tôi thì chưa bao giờ có tình cảm gì, giữa tôi và em là tôi chủ động, dù em tỏ ra khó chịu, lạnh lùng với tôi thì tôi cũng luôn tiến lên. Còn về em, đã bao giờ bỏ ra chút tâm ý nào chưa? Bây giờ lại từ chối như thế thì có ý gì?"

Trình Tiêu cười trong mưa, có một vẻ châm biếm rõ rệt, "Nên em mới cho rằng, anh nói yêu em, anh muốn chúng ta ở bên nhau, thì Trình Tiêu này phải mừng rỡ mà chấp nhận? Bây giờ như thế là không biết điều? Cố Nam Đình, anh dựa vào đâu mà tự tin như vậy? Anh tưởng anh là ai?"

"Ý em là, em không hề có ý gì với tôi?" Cố Nam Đình tiến lên một bước, đưa tay bóp cằm cô, "Thế vì sao em lại để bụng câu 'tạm bợ' của tôi? Trình Tiêu, em dám nói em lạnh lùng với tôi nửa năm trời không phải là do câu nói đó không?"

Nếu anh đã đoán ra, sao còn đến chà đạp tâm ý của em? Mặt Trình Tiêu bị mưa thấm ướt đầm, càng lạnh lẽo trắng trẻo, mà những lời cô nói ra còn sắc bén hơn cả ánh mắt trầm tĩnh của mình, "Tôi khâm phục sự ảo tưởng của anh!"

Cố Nam Đình hoàn toàn mặc kệ cổ áo sơ mi hé mở bị nước mưa thấm ướt, anh nhìn chăm chú gương mặt lạnh lùng nhưng vẫn gợi cảm của Trình Tiêu, ánh mắt u ám, "So với khẩu thị tâm phi như em, tôi mới cam chịu thất bại!"

Trong bóng tối đèn đường và đèn xe giao thoa, họ đứng nhìn nhau. Trình Tiêu nhìn thấy một ánh chớp xé rách màn đêm, cô hơi há miệng, để mặc nước mưa rơi vào, cô không nói gì.

Ánh mắt Cố Nam Đình khóa chặt vào cô, trên đó là nước mưa và nước mắt giao hòa, khó thể phân biệt, khiến anh đau xót đến mức mất hết sự kiêu ngạo. Trong tiếng mưa rền rĩ, tay người đàn ông chuyển từ bóp cằm cô gái

đó sang giữ chặt phần gáy. Giây sau đó, anh cúi xuống hôn cô, mạnh mẽ, không cho phép tránh né.

Trong thời gian được thiết lập lại, trong đêm mưa mà máy bay bị hoãn giờ, Cố Nam Đình không còn khống chế nổi bản thân, anh chậm rãi cúi xuống, hôn lên đôi môi đã mong nhớ bấy lâu...

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 25

Khi nằm xuống thì đã là bốn giờ sáng, lúc Trình Tiêu tỉnh dậy cũng mới chỉ mười giờ sáng. Ánh nắng phủ một lớp vàng rực trên đất, ấm áp đến mức khiến người ta quên đi bão tố hôm qua. Vì các chuyến bay bị hoãn nên chuyến bay về thành phố G của họ chuyển sang buổi chiều, cô thông thả sửa soạn chỉnh tề xong mới đến nhà hàng để dùng bữa trưa.

Thời Minh nhìn thấy cô, sắc mặt anh ta hơi quái dị.

Trình Tiêu mặt không biến sắc, bắt đầu ăn, đến khi Thời Minh ngáp ngừng: "Hôm qua em và..."

Cô mới ngược mắt lên, giọng có vẻ không vui: "Lúc xuống xe sao không gọi em? Hại em bị Cố tổng lên lớp một bài." wattpad: xusmile0222____

Thời Minh rõ ràng bất ngờ vì hướng phát triển của sự việc, anh ta nói thật: "Anh thấy ánh mắt Cố tổng nhìn em rõ ràng có ý không muốn làm phiền em mà."

Trình Tiêu nhìn anh ta: "Anh ấy phát hiện ra quầng thâm mắt em, quở trách vì sao trước khi bay không chịu nghỉ ngơi đầy đủ!"

Chỉ như thế? Thời Minh nhú mày, "Anh còn tưởng..."

"Tưởng là gì?" Nếu không nể tình anh ta là sư huynh thì Trình Tiêu nhất định sẽ bóp chết lại mấy câu.

Tâm tư bị vạch trần nên Thời Minh cười hì hì, "Cũng không thể trách anh nghĩ lung tung được, có lẽ trừ cơ trưởng Lâm lúc nào cũng lạnh nhạt với mọi thứ ra, cả tổ bay đều tưởng em và Cố tổng..."

Trình Tiêu cúi đầu kề sát anh ta, đáng vẻ bí ẩn, "Chắc không phải cả tổ bay đều nhận ra em yêu thầm Cố tổng chứ?"

"Hả?" Thời Minh suýt thì tưởng thật, đến khi nhìn thấy nụ cười ranh mãnh của Trình Tiêu mới nhận ra mình bị lừa, "Trời ạ tiểu sư muội, em đừng bắt nạt sư huynh ngốc này chứ."

Trình Tiêu cười vô tội, "Đùa một tí giúp anh tiêu hóa đó."

Đúng là đùa, nhưng không phải để giúp Thời Minh tiêu hóa, mà là hóa giải sự ngưng ngập khi cô ngủ gục trong lòng Cố Nam Đình, và cả sự liên tưởng không phải là không có căn cứ của mọi người. Trình Tiêu không phải người thích giải thích, sau khi gặp Cố Nam Đình, dường như cô cũng có chút khác lạ.

Tối qua, Trình Tiêu đã choàng tỉnh bởi bị ai đó chiếm lấy môi lưỡi. Khi ý thức ra là chuyện gì, và không khí bao trùm xung quanh cô lại quen thuộc đến thế, cô không chút khách sáo, ra sức cắn môi dưới của Cố Nam Đình.

Đây rõ là cách hữu hiệu nhất để chấm dứt nụ hôn. Thế nhưng dừng lại không phải là kết cuộc, Cố Nam Đình không những không có ý hối lỗi, ngược lại còn hỏi: "Đang chuẩn bị tát tôi một cái sao?"

Trong màn đêm tịch mịch, giọng đàn ông trầm trầm như một sự cám dỗ, quyến rũ và mê người, rất dễ khiến người ta rung động. Còn Trình Tiêu lại không tức giận như tưởng tượng, chỉ khi rời khỏi vòng tay anh mới nói

một câu nhẹ bẫng: "Có phải là nụ hôn đầu đầu, chẳng có gì ghê gớm cả." Cô lặng lẽ biểu hiện như thể hoàn toàn không để tâm.

Đúng là còn khó chịu hơn cả bị ăn tát! Sắc mặt Cố Nam Đình lạnh hẳn, "Em nói gì?"

Trình Tiêu nhìn anh bằng một vẻ thờ ơ: "Đừng nói với tôi đó là nụ hôn đầu của anh, định bắt tôi chịu trách nhiệm nhé?" wattpad: xusmile0222____

Không ngờ Cố Nam Đình lại thừa nhận, "Đúng thế, em có chịu trách nhiệm không?"

Trình Tiêu vốn không muốn trả lời, cô định đứng lên xuống xe.

Sao có thể bỏ qua cho cô như thế!

Cố Nam Đình giữ chặt cổ tay cô, kéo mạnh một cái, Trình Tiêu lại ngã vào lòng anh.

Trình Tiêu lúc này mới nổi cáu, cô ra sức đánh mạnh vào vai phải của Cố Nam Đình, trong giọng nói mang ý cảnh cáo, "Cố Nam Đình!"

"Sao?" Cố Nam Đình nhìn vào mắt cô, "Không gánh nổi trách nhiệm à?"

Trình Tiêu ngược nhìn vào mắt anh, "Nếu đúng thế thì sao?"

Thì sao? Thì sao? Cố Nam Đình nhìn nước mưa và bãi cỏ ướt đầm ngoài cửa xe, dưới ánh đèn đường, trông chúng xanh mướt và ướt át. Lại nhìn vào đôi mắt đầy vẻ phòng bị và bướng bỉnh của cô, anh cười thành tiếng.

Đưa hai tay giữ chặt vai Trình Tiêu, giọng Cố Nam Đình dịu lại, "Tôi biểu hiện vẫn chưa rõ hay sao? Trình Tiêu, đừng chơi trò cút bắt với tôi nữa!" Giọng nói dè dặt, dường như rất dịu dàng.

Trình Tiêu không phủ nhận rằng trái tim cô đang rung lên phấp phấp, như bị lông vũ phất qua, vừa ngứa vừa ấm. wattpad: xusmile0222____

Nhưng cô lại lạnh lùng hỏi: "Cố tổng tưởng tôi muốn mà làm bộ làm tịch?"

Tôi mong là thế biết bao. Chỉ ít có thể chứng minh rằng trong lòng em có tôi. Nhưng tôi lại biết là không phải thế, nên tôi mới cố gắng quýt thế này.

Cố Nam Đình cúi đầu lại gần, chỉ còn cách cô trong gang tấc, "Chắc hẳn em đã nhận ra là anh có ý với em rồi chứ."

Dù trước đó nói kiểu gì thì một câu "có ý" đã thể hiện rõ tình yêu, không cần dùng ngôn từ nào nữa.

Trình Tiêu chắc hẳn không phải không biết. Nhưng, "Tôi sẽ không vì một câu nói không có nghĩa rõ ràng mà liên tưởng đến bản thân."

Ngay cả diễn tả khéo léo một chút cũng không được phép. Ngoài Trình Tiêu mà bảy năm sau anh yêu, thì còn là ai được?

Trong ánh mắt Cố Nam Đình hiện lên vẻ kiên định, "Thế thì anh sẽ nói rõ hơn nữa."

Trong đôi mắt đẹp của Trình Tiêu thoáng một vẻ sắc bén và dò xét, cô đang lặng lẽ đợi anh tiếp tục.

Trong đêm mưa lạnh lẽo, ánh đèn đường góc phố tỏa ra một thứ hơi ấm le lói, đường nét gương mặt Cố Nam Đình càng rõ ràng hơn trong đêm mưa, góc cạnh phân minh, vẻ lạnh lùng ở mày mắt đã nhạt bớt, anh nhìn Trình Tiêu rất thẳng thắn và chăm chú, "Trình Tiêu, anh yêu em, có một phần là tiếng sét ái tình, nhiều hơn là lâu ngày nảy sinh tình cảm. Có lẽ em sẽ thấy là hơi hợt, nhưng anh thực sự nghiêm túc. Nếu em có chút tình cảm

với anh, cho dù là không ghét bỏ cũng được, em có thể cho anh một cơ hội, thử ở bên anh được không?"

Gương mặt lạnh lùng nhưng rất gợi cảm, và cả ánh mắt sắc bén đó dần trở nên dịu dàng hơn trong những lời nói yêu thương của anh. Thậm chí cơ thể gồng cứng trong vòng tay anh cũng dần thả lỏng hơn. Nếu là bất cứ ai cũng sẽ cho rằng đó là điềm báo tốt.

Thế nhưng, trước mắt Trình Tiêu đang hiện lên rất nhiều cảnh tượng, có lão Trình và Tiêu Phi cãi nhau, có Cà Phê và Hạ Chí trong bệnh viện, thậm chí cả Tiêu Ngữ Hành - Nhưng cô đang làm gì nhỉ? Trình Tiêu nỗ lực nhớ lại nhưng kiểu gì cũng không nhớ rõ. Thậm chí còn có cả gương mặt Cố Nam Đình, nhưng quá nhòa nhạt, đến nỗi cô còn không dám chắc chắn đó có phải là anh hay không.

Đối với những người quen thuộc này, những cảnh tượng không hoàn toàn thân thuộc ấy, Trình Tiêu bỗng cảm thấy buồn bã lạ lùng. wattpad: xusmile0222____

Buồn ư? Cảm xúc bất ngờ kéo đến này khiến Trình Tiêu không muốn ở cạnh Cố Nam Đình thêm giây nào cả.

Cuối cùng, Trình Tiêu gạt tay Cố Nam Đình ra, xuống xe, trong ánh đèn đường, cô dầm mưa, nói bằng một vẻ lý trí và bình tĩnh: "Anh hiểu được tôi bao nhiêu mà thích ở bên nhau? Đợi khi anh lĩnh giáo được tính xấu của tôi, sự chiếm hữu, ích kỷ, bướng bỉnh, và cả sau khi đổi lòng mà vẫn kiên trì, cố chấp với suy nghĩ cũ, thì tôi sẽ trả lời thế giới của tôi có tiếp nhận anh hay không."

Cô vẫn từ chối. Trong cơn mưa dần nhỏ lại, Cố Nam Đình ngồi trong xe, mãi vẫn bất động.

Lúc Trình Tiêu về lại thành phố G thì đã là ban đêm, người đến đón không phải Nghe Tiêm, cũng chẳng phải Cố Nam Đình buổi trưa đã quay

về trước, mà là tài xế của Trình gia - anh Lý.

Thấy Trình Hậu Thần, Trình Tiêu nói: "Ồ, còn có xe riêng của Trình tổng đến đón, mừng quá đi mất."

Trình Hậu Thần trừng mắt, "Cũng chỉ có ông già của con mới được, chứ đổi lại là người khác thì chưa chắc đón con đi nổi."

Trình Tiêu cười tình bơ: "Cái anh Nghê Tiêm kia thật vô vị, chuyện con cái mà cứ để người lớn phải can dự vào."

Trình Hậu Thần giải thích: "Hôm đó là bố bảo nó đi đón con."

Nếu đã thế thì Trình Tiêu nghĩ không cần nói nhiều với ông nữa, "Nếu con và anh ta có tình cảm thì sớm đã yêu nhau rồi, làm gì có chuyện Phi Diệu nữa? Hay là bố cảm thấy để Nghê Tiêm đau khổ bao năm, thấy áy náy nên định gả con cho anh ta, xem như là sinh lễ?"

Trình Hậu Thần ném tờ báo trong tay xuống đất, "Con nói lời lẽ kiểu gì vậy?! Bản lĩnh nói năng bậy bạ đúng là y hệt như mẹ con!"

"Sao bố không nói tính xấu của con càng giống bố hơn?" Nếu ông không nhắc tới Tiêu Phi thì có lẽ Trình Tiêu vẫn kiềm chế được cơn giận, bây giờ ánh mắt cô bỗng trở nên sắc bén, "Về chuyện con và Nghê Tiêm, bố dám nói trái lương tâm là bố không muốn tác hợp không? Còn cả bà Nghê kia nữa, chuyện giữa bố và bà ta nếu không dính đến mẹ con thì con thực sự chẳng buồn đếm xỉa làm gì. Cái gì mà thanh mai trúc mã vô tình, nói dễ nghe là tình đầu khó quên, trên thực tế là chưa cạm tình, làm kẻ thứ ba xen vào. Có phải đàn ông đều giống bố, rõ ràng là sai trước mà lại chỉ trích người khác?! Cái gì là tin tưởng? Tin tưởng chính là không để người khác nảy sinh nghi ngờ! Chứ không phải là bị người ta nói trúng mà vẫn nhất quyết không thừa nhận!"

"Trình Tiêu!"

"Sao, sợ con nói hả? Lẽ nào không phải bố bị mẹ con bắt gian trên giường, lúc đó bà mới thà chết cũng phải rời xa bố sao?"

"Chát" một tiếng, một cái tát đanh gọn rơi xuống mặt Trình Tiêu.

Tiếp đó lại một âm thanh nữa, là chị Lý mang trà vào, thấy cảnh đó đã quá sợ hãi, đánh vỡ ly trà.

"Ra ngoài!" Trình Hậu Thần giận đến nổi tay run rẩy. Chị Lý đi rồi, giọng ông khàn hản, "Bố là bố của con! Sao con có thể nói những lời đó?!"

Mắt Trình Tiêu cũng đỏ hoe, nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu, không hề có ý chịu thua, "Chính vì bố là bố con mà bốn năm rồi, con chưa từng hỏi lời mẹ nói có phải là thật không. Cho cho rằng dù thật giả sai đúng thế nào thì đều là chuyện vợ chồng của bố mẹ, bố mẹ có thể tự giải quyết, không cần người khác nhúng tay vào, càng không cần ai phán xét. Bố và mẹ ly dị rồi, bố có cưới Nghê Nhất Tâm hay không đều là quyền lợi và tự do của bố, chỉ là đừng cố buộc con và họ vào với nhau. wattpad: xusmile0222____

Cô nói xong quay lưng định đi, nhưng lại nghe Trình Hậu Thần quát to: "Bố không có."

Không phản bội sao?! Trình Tiêu quay lưng lại với ông, dừng bước.

Bàn tay Trình Hậu Thần siết chặt, ông nói: "Sauk hi Nhất Tâm về nước, đúng là bố từng lung lay, bố tưởng Nghê Tiêm là... của bố và cô ấy, nhưng bố và mẹ con vì yêu nhau mới ở bên nhau, lúc mẹ con gả cho bố mới tròn hai mươi, tình cảm hai mươi hai năm trời, bố không thể cắt đứt. Huống hồ là còn có con! Con là đứa con gái bố yêu thương nhất! Bắt bố vì mẹ con cô ấy mà từ bỏ mẹ con con thì bố không thể."

Nói đến đó, Trình Hậu Thần ngừng lại, mãi lâu sau ông mới tiếp tục, "Tính khí mẹ con thì con biết rồi, bố làm sao dám để mẹ con biết sự tồn tại của Nhất Tâm. Nhưng càng muốn giấu thì càng giấu không được, khi mẹ

con biết bố và Nhất Tâm vẫn còn qua lại, mẹ con nằng nặc đòi ly hôn, mọi lời giải thích của bố, mẹ con đều cho là ngụy biện. Mọi sự níu kéo của bố, mẹ con cho là đeo bám, thậm chí còn lấy cái chết ra để ép bố... Trình Trình, bố thừa nhận lúc đó bố có phần ức chế, tức giận mẹ con làm căng thẳng, tức giận mẹ con làm xấu mặt bố trước mặt mọi người, bố là đàn ông, bố... Về sau thì bố mẹ ly dị. Bố cũng thử ở cạnh Nhất Tâm nhưng rõ ràng cô ấy luôn nhường nhịn bố, mà bố lại cứ nghĩ tới kiểu vô lý gây sự của mẹ con."

"Thế nên bốn năm rồi mà bố vẫn không cưới bà ta." Trình Tiêu quay lại nhìn bố cô, "Bố tưởng đó là sự tôn trọng và tình yêu tốt nhất dành cho vợ cũ à?"

Trình Hậu Thần thở dài nặng nề, "Bố lớn tuổi rồi, không còn sự cố chấp cứ phải ở bên nhau như thanh niên các con."

"Thế nên bố nghĩ rằng Nghê Nhất Tâm vì bố mà đau khổ bao năm nên bố phải chịu trách nhiệm với bà ta?"

"Nếu cô ấy cần bố chịu trách nhiệm thì đã đến tìm bố sớm hơn hai mươi năm rồi."

"Nếu đã thế thì tại sao còn phải cố gắng bắc cầu cho mối quan hệ của con và bà ta, một người mãi mãi không thể trở thành mẹ kế của con thì mối quan hệ thế nào cũng không quan trọng mà."

Trình Hậu Thần không trả lời ngay, ông nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới nói: "Hoặc có lẽ là hy vọng lấy điều này để thuyết phục bản thân ở cạnh cô ấy."

Đó không phải câu trả lời mà Trình Tiêu mong đợi. Cô cười khổ: "Thật không biết là nên thấy bi ai cho Nghê Nhất Tâm, hay là thấy buồn thay mẹ con nữa." Cô mở valy bay của mình, lấy ra một chiếc túi, bên trong đựng hai tấm phim của Tiêu Phi: "Con đã suy nghĩ mấy ngày trời, vẫn thấy nên báo cho bố biết. Mẹ con... sau khi dọn ra khỏi nhà đã phát hiện mình

mắc bệnh ung thư vú." Nói đến đó, cô phải dừng lại mấy giây để giọng nói không run lên, "Mẹ giấu chúng ta, tự ký tên làm phẫu thuật, cắt bỏ ngực trái."

Trình Hậu Thần mãi lâu sau cũng không đưa tay lấy tấm phim, dường như không tài nào tin tối qua người phụ nữ còn rất mạnh bạo cãi tay đôi với ông lại trải qua những chuyện đó.

Trình Tiêu nhìn chăm chú mấy sợi tóc bạc bên thái dương của ông, giữ lấy bàn tay đang run rẩy của ông, "Cũng may là cho đến nay vẫn chưa tái phát."

Hôm sau khi Trình Tiêu xuống lầu thì Trình Hậu Thần đã ngồi trong phòng khách, trông có vẻ đang cố ý đợi cô. Như chưa từng xảy ra trận cãi vã hôm qua, cô hỏi với giọng bình thường: "Bố đang nghiền ngẫm câu từ để chất vấn việc tự ý hành động của bà Tiêu hả?"

Trình Hậu Thần vẫn tỏ ra bình thản, "Chất vấn thì có tác dụng gì, trừ việc mắng cho bố phải bỏ về thì bà ấy sẽ không có phản ứng nào khác."

Trình Tiêu gật gù, "Nếu nói về người hiếu mẹ thì phải là bố."

Trình Hậu Thần thở dài: "Rốt cuộc vẫn là vợ chồng mà."

Trình Tiêu không phản đối gì, chỉ hỏi: "Nếu bố mẹ vẫn ở bên nhau thì bố có để tâm không?"

Trình Hậu Thần hiểu ý con gái, ông tức tối trừng mắt: "Đàn ông không nông cạn, hời hợt như con tưởng tượng đâu."

Trình Tiêu nhướn mày, "Tiếc rằng con mãi mãi cũng không trải nghiệm được nên không thể phản bác."

Ánh mắt Trình Hậu Thần chiếu vào cô.

Trình Tiêu nói: "Không cần xin lỗi. Bố giáo huấn con là chuyện bình thường. Nhưng lần sau đừng tát con, con người con thích vẻ đẹp, nếu con không có mặt mũi nào nhìn người ta thì sẽ trở mặt, bất chấp bố là ai đó!"

"Lại còn trở mặt?" Trình Hậu Thần cười mắng, "Sao con không lên trời luôn đi?"

Trình Tiêu đi đến trước bàn ăn, "Hôm qua con mới từ trên trời hạ cánh xuống, bố quên rồi sao?"

Mùa thu năm nay cứ thế trôi qua theo từng đợt sóng gió ngầm, Trình Hậu Thần đi tìm Tiêu Phi là chuyện khó tránh, Trình Tiêu có lòng xen vào để giúp bố mẹ dập tắt chiến tranh, kết quả là Tiêu Phi lại ra nước ngoài nghỉ lễ, mất hết tăm tích.

Trình Tiêu đành đi bay theo lịch trình, chỉ có điều trong mắt sư huynh Thời Minh, cô hoàn toàn không giống người mới tốt nghiệp trường hàng không, quy trình chỉ cần trải qua một lần là không cần bất cứ sự chỉ đạo nào, có thể xử lý độc lập, ngay cả năng lực ứng phó những việc đột xuất cũng giỏi hơn ngay cả chính sư huynh nhiều. Thậm chí là Lâm Nhất Thành, vốn là người yêu cầu hà khắc với các đồ đệ, cũng viết trong báo cáo bình xét của bộ phận bay là "Kiến thức bay vững chắc, khả năng phán đoán giỏi, tư duy nhanh nhạy, cẩn thận".

Khi thành phố G đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông, Trình Tiêu đã thông qua kỳ sát hạch, trở thành cơ phó cấp bốn. Ngày trước khi nhận nhiệm vụ, cô đã nộp đơn xin ở ký túc xá.

Là nhân viên của Hàng không Trung Nam, những người độc thân đều có thể xin vào ký túc, chỉ cần Lâm Tử Kế xác nhận có phòng trống, bảo Trình Tiêu điền vào đơn xin phép là được, không cần phải báo cáo phó tổng phê chuẩn. Kết quả là rất không may...

Cố Nam Đình nhìn thấy thư xin vào ký túc trên bàn làm việc, liền gọi số nội bộ hỏi Hạ Chí, "Ý gì đây? Chuyện vật như xếp ký túc cũng cần đích thân tôi ra tay à?"

Lửa giận của anh quá rõ ràng, Hạ Chí thấy da đầu tê dại, "Ký túc nhân viên bình thường đã đầy rồi, còn Trình Tiêu thì là cơ phó cấp bốn mới nhậm chức, theo thông lệ thì không thể xin vào ký túc của cơ trưởng..."

Biết rõ là không thể mà còn đưa đơn vào đây?! Cố Nam Đình suyết thì không kìm được hỏi cô nàng có ý gì, anh im lặng một lúc rồi ra lệnh với vẻ không vui: "Vào đây."

Hạ Chí gõ cửa vào văn phòng, đơn xin vào ký túc của Trình Tiêu quả nhiên đã có chữ ký của anh. Sếp lớn dặn mà không ngẩng đầu lên: "Bảo Lâm Tử Kế chọn một phòng trong ký túc cơ trưởng."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 26

Đến khi em nếm trải cô đơn và sợ hãi, em sẽ nhận ra người xứng đáng để thích trên thế gian này vốn không nhiều. Mà trong số ít đó, sẽ có một người mà em nguyện dốc hết sức, nỗ lực vì người đó. Cho dù người ấy khiến em đau khổ nhiều lần.

-----wattpad: xusmile0222____-----

Từ hôm Trình Tiêu bắt đầu bay, quả nhiên cô đã bay nhiều đến nỗi Trình Hậu Thần không thấy bóng dáng đâu, cho dù về nhà thì cũng lẫn ra ngủ, cuộc sống trừ bay ra thì chỉ còn ngủ, hoàn toàn không có thời gian đấu khẩu với ông bố. Lão Trình bề ngoài căn nhắc cô bất hiệu, nhưng trong lòng rất xót xa con gái vất vả, nên đã sắp xếp tài xế đi đón cô mỗi khi cô đi bay về.

Trình Tiêu từ chối, "Con là cấp bậc gì mà phải có tài xế?! Tự con lo được, bố làm gì cứ làm đi, đừng lo cho con."

"Bố không lo cho mày thì mày sẽ lên trời mất!" Trình Hậu Thần hừ một tiếng, "Hể bay là mười mấy tiếng đồng hồ, hạ cánh thì nửa đêm rồi còn đòi lái xe? Mày thật không biết trời cao đất dày là gì!"

"Đó cũng là nhờ phúc bố quen chiều chuộng con cái đó." Trình Tiêu không ngước lên, tiếp tục ăn sáng, ậm ừ nói: "Nếu không thì sao phải mua xe cho con chứ."

"Chẳng lẽ để con suốt ngày chạy từ sân bay vào thành phố, từ thành phố ra sân bay à." Trình Hậu Thần suýt thì không kìm được đánh cô bằng đũa, ông nghĩ ngợi rồi nói như báo cáo: "Kết quả kiểm tra của mẹ con có rồi, tất cả bình thường."

Trình Tiêu đương nhiên biết chuyện bố cô đã mời một chuyên gia để khám sức khỏe cho mẹ, nhưng cô không nói cô từng vì chuyện này mà đi tìm Tiêu Phi, dùng kế khích tướng để thuyết phục thái hậu nương nương, cô chỉ ngẩng lên và cười: "Có thể thuyết phục mẹ con để mẹ chấp nhận kiểm tra, bố cũng lợi hại quá."

Trình Hậu Thần nổi cáu, nghe thế càng tức tối hơn, "Con chưa thấy mẹ con mắng bố là lo chuyện thiên hạ đâu, chẳng giống đang bệnh gì cả? Nếu sớm biết bà ấy không việc gì thì bố cũng chẳng thèm đến để nghe mắng đâu."

Bố đã "sống" lại rồi nên Trình Tiêu cũng không vạch trần vẻ mặt sầu đời của ông khi chờ kết quả kiểm tra sức khỏe của mẹ nữa. Cô vỗ vỗ vai Trình Hậu Thần như anh em với nhau, "Yêu nhau giết nhau vốn là trạng thái sinh hoạt thường thấy của bố mẹ mà, con đã nhìn quen rồi, bố thì có gì mà không chấp nhận được chứ? Huống hồ chính bố cũng nói là phải đối xử tốt với người ta mà? Bố còn nói là không phải do mẹ bệnh nên mới thế! Nếu đã thế thì hãy làm cho con thấy đi!" Không cho lão Trình có cơ hội phản bác, cô nói một hơi hết câu rồi đứng lên, "Hôm nay con dọn về ký túc, không cần nhớ con, chăm sóc tốt cho mẹ chính là nỗi nhớ nhưng tốt nhất dành cho con rồi!"

Trình Hậu Thần đánh vào mu bàn tay cô: "Đụng độ hai người phụ nữ này là bố đã đoán thọ mất chục năm rồi."

Trình Tiêu cũng không để bụng, kéo valy hành lý ra ngoài: "Không có hai mẹ con tác yêu tác quái giải sầu cho bố thì bố sẽ càng cô đơn đó. Còn không chịu hiểu nữa. Kệ bố, tạm biệt."

Trình Hậu Thần lo lắng dặn dò: "Lái xe chậm thôi."

"Yên chí, không nhanh bằng máy bay đâu." Trình Tiêu vẫy tay rồi đi, ra khỏi cửa thì thấy chiếc Porsche của Cố Nam Đình đậu ở ven đường.

Vốn định phớt lờ, nhưng vì anh đã cố ý đến thì cô cũng gặp anh vậy.

Cố Nam Đình thấy cô thì mở cửa xe, bước xuống.

Đã là đầu đông, dù chưa có tuyết thì thời tiết cũng đã rất lạnh, anh lại chỉ mặc một chiếc áo khoác nỉ mỏng, mái tóc như mới được cắt xong, gọn ghẽ sáng sủa, còn về gương mặt thì vẫn đẹp trai vô cùng, anh thẳng thắn nói với cô: "Nghe Hạ Chí nói hôm nay em dọn nhà nên anh đến giúp đóng gói."

Dường như sau khi chuyến bay bị hoãn ba tháng trước và lần đầu cô cự tuyệt anh, sự giao tiếp của họ đều bắt đầu nhờ Hạ Chí. Anh không cố ý đeo bám, cũng không có ý từ bỏ. Chỉ là thi thoảng xuất hiện, hoặc anh có mặt, hoặc gọi điện thoại, tóm lại là luôn giữ khoảng cách không xa không gần với cô, giống như lời nhắc nhở. Nhưng Trình Tiêu biết tuy anh bị từ chối nhưng không hề tức giận, cũng không phải cố ý làm thế mà là thực sự bận rộn, vì để ngồi vững cái ghế phó tổng, vì để trở thành tổng giám đốc.

Đàn ông có dã tâm thì xứng đáng được hâm mộ.

Trình Tiêu nhướn mày: "Cố tổng chu đáo với tất cả nhân viên sao?"

Vẫn sắc bén như mọi lần. Cố Nam Đình trả lời: "Không chu đáo một chút thì làm sao theo đuổi em?"

Trình Tiêu giơ tay phải lên, "cách" một tiếng, là âm thanh mở khóa cửa xe, sau đó cô nói: "Tôi sẽ không thấy ăn năn vì đã lấy mất cơ hội biểu hiện của anh đâu."

Cố Nam Đình nghe tiếng quay lại, thấy phía sau Porsche là chiếc Land Rover, anh quay lại mỉm cười với cô: "Trông hoành tráng quá, em lái nổi không?"

Trình Tiêu tỏ vẻ tự tin, "Máy bay trên trời còn lái được mà còn không xử lý nổi một chiếc xe chạy dưới đất thì mất mặt quá."

Cố Nam Đình không vì thất bại mà tỏ ra không vui, anh đón lấy hành lý của Trình Tiêu, đặt ở ghế sau chiếc Land Rover rồi hỏi: "Em lái hay anh?"

Trình Tiêu cũng không quan tâm chuyện anh vớt chiếc Porsche lại, tự mở cửa xe mình: "Hôm qua mới mang về nên đương nhiên là tôi phải thỏa cơn nghiện trước chứ." Nói rồi ngồi vào ghế lái, hất cằm với anh: "Lên đi, hôm nay cô nương tâm trạng tốt, sẽ tự hạ mình làm tài xế cho anh."

Cố Nam Đình đành đóng cánh cửa bên ghế lái, ngồi vào ghế phụ.

Trình Tiêu lái xe rất nhanh nhưng cũng rất vững. Nếu không phải giữa chừng không cho chiếc BMW đổi làn, chen vào trước mặt cô thì Cố Nam Đình đã khen ngợi rồi, "Có vội vàng gì đâu, vì an toàn thì cũng nên nhường người ta."

Trình Tiêu nhìn chiếc BMW qua kính chiếu hậu, "Cùng là phụ nữ, nếu tôi nhường cô ta thì rõ ràng là tay nghề tôi không vững rồi."

Cố Nam Đình nói: "Anh tưởng Thương Ngữ làm em bị ám ảnh tâm lý chứ."

Trình Tiêu phì cười, "Nếu thế thì nâng cô ta lên cao quá."

Quả thực, với tính cách của cô thì những người có tầm ảnh hưởng đến cô sẽ chỉ có vài người. Cố Nam Đình không tiếp tục chủ đề này nữa.

Đến ký túc xá nhân viên của Hàng không Trung Nam, Cố Nam Đình giúp Trình Tiêu xách hành lý như lẽ đương nhiên. Trong thang máy, trong hành lang gặp những đồng nghiệp quen biết, họ đều chào hỏi Cố Nam Đình với vẻ mặt bình thản, dường như đã quen với việc sắp giá lâm.

Nhưng, Trình Tiêu không cần quay lại cũng cảm nhận được ánh mắt thâm sâu của họ. Cô mở cửa phòng đơn của mình, đợi Cố Nam Đình vào rồi mới nói: "Chỉ có chút ít đồ đạc, mình tôi làm cũng dư sức mà."

Cố Nam Đình nhìn quanh căn phòng với tư thế chủ nhân, "Thế lúc này anh định lên, sao em không từ chối?"

Trình Tiêu liếc nhìn anh, "Có người làm osin miễn phí, hà tất tôi phải để tâm đến ánh mắt của người khác?"

Cố Nam Đình cười, "Nếu chúng ta đều thấy tình hình có lợi cho chúng ta thì anh cũng như em, không quan tâm."

Chuyện sắp lớn lạnh lùng giá đáo ký túc nhân viên, hạ thấp thân phận cao quý xách hành lý Trình Tiêu gần như lan truyền khắp công ty trong tích tắc.

Những cơ trưởng nam đang dòm ngó Trình Tiêu đều tỏ ra tiếc nuối, "Sao tôi không biết Tiêu mỹ nữ dọn nhà nhỉ, lỡ mất cơ hội biểu hiện, đúng là thiên lý bất dung."

Các cô nàng tiếp viên hàng không xem Cố Nam Đình là nam thần lại cảm khái đầy vẻ mê trai: "Nếu biết Cố tổng thích kiểu phụ nữ theo ngành khoa học thì tôi có liều mạng cũng phải học bay, cho dù là thiêu thân bay vào lửa."

Hạ Chí thì gọi điện cho Trình Tiêu như thể công đức đã viên mãn: "Chuyện Cố Nam Đình thích cậu cuối cùng thì ai cũng biết hết rồi."

Trình Tiêu đang ở trung tâm ký nhận nhiệm vụ bay, nghe thế thì nói: "Người thích tớ rất nhiều, anh ấy phải xếp thứ mấy đây."

Hạ Chí cười tỉnh bơ: "Sao tớ cảm thấy anh ấy đang tuyên bố với toàn thể nhân viên nam trong công ty rằng anh ấy đã có quyền sở hữu cậu nhỉ?"

Trình Tiêu lại không nghĩ về vấn đề đó, cô chỉ cho rằng, "Anh ấy đang chèn ép tớ."

Hạ Chí cười to hơn: "Ép anh ấy đến mức đó, Trình Tiêu này, cậu cũng trâu bò quá."

Trình Tiêu đổi chủ đề, báo cáo kết quả xét nghiệm của Tiêu Phi cho bạn nghe.

"Thế thì tốt rồi", Hạ Chí cũng thở phào, "Đối với mẹ nuôi thì tớ khâm phục hoàn toàn mà. Đúng rồi, trên danh sách dự hội thảo nghiên cứu có Nghê Tiêm, cậu phải chuẩn bị tâm lý đi nhé."

Hội thảo? Nếu cô nàng không nhắc thì Trình Tiêu gần như đã quên khuấy mất, do Cục Hàng không tổ chức, buổi hội thảo Hàng không do Trung Nam chủ trì sẽ bắt đầu vào tuần sau, cô thản nhiên nói: "Có gì mà phải chuẩn bị, vốn dĩ cũng chẳng tới mức đến chết cũng chẳng qua lại, gặp mặt cũng không có gì là to tát cả."

Nghê Tiêm không thể so với Phỉ Diệu, Hạ Chí cứ thấy không an lòng, "Hay là Cố Nam Đình đã trở thành thuốc giải rồi?"

Giọng Trình Tiêu bình tĩnh tới mức không biết là vui hay buồn, "Ý cậu là Nghê Tiêm là thuốc độc? Anh ta đủ trình độ sao?"

Kết thúc cuộc gọi, Trình Tiêu tắt máy, quay sang nhìn Kỳ Ngọc cùng tổ bay đang đứng gần đó, nhìn cô chăm chăm như đã chờ đợi từ lâu.

Trình Tiêu bước tới, nói thẳng: "Từ cuộc họp chuẩn bị đã theo dõi tôi rồi, sao, đặc tội chỗ nào nào?"

Trong mắt Kỳ Ngọc có vẻ thù ghét rõ ràng: "Hóa ra lời đồn có người vào công ty bằng quan hệ là có thật."

"Cô nói tôi à?" Trình Tiêu hỏi ngược lại vẻ thản nhiên, "Thế thì sao?"

"Sao à? Cô cũng thừa nhận mà không biết ngượng cơ đấy." Kỳ Ngọc nói bằng giọng điên cuồng châm biếm, "Xem ra cô ý mình xinh đẹp, cảm giác được một đám đàn ông nông cạn tung hô là nữ thần rất tuyệt mà."

"Cám ơn cô đã khẳng định nhan sắc của tôi. Nhưng tôi cũng nhắc một câu: Đã ra tay tàn nhẫn một mái chèo làm lật thuyền thì không phải chuyện tốt đẹp gì đâu." Nói đến đó, Trình Tiêu nghiêng người lại gần Kỳ Ngọc, thì thào chọc tức cô ta: "Đặc biệt là khi nam thần của cô cũng đang ở trên chiếc thuyền đó."

"Cô!" Kỳ Ngọc tức đến nổi mặt mày trắng bệch, "Đừng tưởng xinh đẹp là muốn làm gì thì làm!"

Trình Tiêu nhìn thẳng vào cô ta: "Chỉ có người nhan sắc không bằng ai mới nghĩ rằng vẻ đẹp của người khác là vũ khí!"

Cô nói xong thản nhiên bỏ đi, bàn tay Kỳ Ngọc bất giác siết thành nắm đấm.

Trình Tiêu không phải người dễ bị người khác ảnh hưởng, nhưng sự khiêu khích của Kỳ Ngọc vẫn khiến cô không vui, nên khi hành khách lên máy bay, có hai vị khách không biết bỏ đi đâu, sự nhẫn nại của cô hoàn toàn biến mất, đến nỗi khi kiểm soát viên mặt đất hỏi: "2134 chuẩn bị xong chưa?"

Trình Tiêu trả lời bằng giọng điệu cứng nhắc: "Vẫn chưa. Có hai vị khách mất tích, đang phát thông báo tìm kiếm."

Kiểm soát viên vẫn thúc giục: "Nhanh lên chứ, chuyển bay Thẩm Dương trước đó đã đi rồi, nếu cô còn không đi thì tôi sẽ để chuyển Bắc Kinh sau đi trước đây."

Gặp tình hình này, tổ bay thường sẽ nói khéo vài câu để tranh thủ thời gian cho máy bay của mình, Trình Tiêu lại trả lời: "Bay về thủ đô thì có thể chen hàng sao? Cái này không thể nghe theo anh được, chúng tôi phải bay trước!"

Kiểm soát viên vừa tức vừa không nhịn được cười: "Động tác nhanh lên nhé."

Đợi hai hành khách kia lên máy bay rồi, tổ bay của Trình Tiêu đã chuẩn bị xong, cô nói: "2134 xin được đẩy ra ngay."

Kiểm soát viên lại trả lời: "2134 đợi một lát."

Trình Tiêu không vui: "Không phải đã giục chúng tôi nhanh lên sao? Sao lại không cho chúng tôi đi?"

Kiểm soát viên giải thích: "Máy bay đi Bắc Kinh ở đầu đường băng vẫn chưa khởi động."

Trình Tiêu ra lệnh: "Bảo nó nhanh lên, nếu không thì nép sang bên cho chúng tôi bay trước."

Kiểm soát viên nghẹn lời, Thời Minh nhịn cười rất vất vả, còn Lâm Nhất Thành vẻ mặt bình thản như chưa nghe thấy gì.

Vốn đã tưởng chuyện hành khách mất tích làm chuyển bay bị hoãn đã không suôn sẻ, kết quả là bay chưa được bao lâu, còn cách sân bay hạ cánh

khoảng hai phần ba đoạn đường, Kỳ Ngọc lại báo cáo với cơ trưởng: "Có một vị nữ hành khách hơn năm mươi tuổi thấy không khỏe trong người."

"Không khỏe?" Lâm Nhất Thành nhất thời không thể phán đoán tính nghiêm trọng của sự việc từ một câu đơn giản như vậy, "Tình hình cụ thể thế nào? Có người nhà đi theo không?"

"Có, chồng bà ấy nói tim của vợ không khỏe lắm." Kỳ Ngọc nhanh chóng bổ sung một câu: "Cặp vợ chồng này là hai người khách mất tích trước đó."

Lâm Nhất Thành dặn Trình Tiêu: "Ra khoang hành khách xem thử." Sau đó liên lạc với bác sĩ mặt đất.

Nữ hành khách đã có dấu hiệu hôn mê. Trình Tiêu trợ giúp tiếp viên trưởng đặt bà ta nằm thẳng trên lối đi trong khoang, đồng thời tổ chức cho các khách khác ngồi yên vị trí để tránh tạo ra bầu không khí ngột ngạt, sau đó hỏi chồng bà ta: "Có mang thuốc theo không ạ?"

Ông chồng sắc mặt trắng bệch, hoảng loạn lấy túi phía trên ngăn đựng hành lý xuống.

Trình Tiêu thấy tay ông run lẩy bẩy thì đón lấy túi, "Ông hãy cho tôi biết thuốc nằm ở đâu?"

Ông già đã sắp rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: "Chúng tôi vội đi lo liệu hậu sự của con trai, không ngờ..."

Hóa ra, con trai của hai vợ chồng họ làm việc ở thành phố A đã qua đời do tai nạn giao thông.

Hành khách trên máy bay đều thứ lỗi cho sai sót muộn giờ dẫn đến máy bay bị chậm trễ của họ.

Sau khi Trình Tiêu thuật lại tình trạng của nữ hành khách kia, Lâm Nhất Thành thân là cơ trưởng đã lập tức xin bay về.

Đây là cách hạ cánh nhanh nhất.

Kiểm soát viên không lưu khi biết trên máy bay có bệnh nhân cần cấp cứu đã lập tức chỉ huy cho máy bay quay đầu, hạ độ cao, bay thẳng đến thành phố G.

Để rút ngắn thời gian bay về, máy bay của Trình Tiêu bắt buộc phải bay ở độ cao dưới 10.000 mét. Mà dưới độ cao này, tốc độ máy bay bị hạn chế, nhưng vì tranh thủ thời gian cấp cứu cho bệnh nhân, Lâm Nhất Thành sau khi hạ độ cao xuống 5400 mét vẫn luôn giữ trạng thái siêu tốc. Cùng lúc, Trình Tiêu vừa phải phụ trách công tác thông báo của tổ bay, lại vừa giữ liên lạc mọi lúc với khoang hành khách để luôn nắm vững tình trạng của nữ hành khách kia.

Thế nhưng, bà ta vẫn rơi vào trạng thái hôn mê trước khi máy bay hạ cánh.

Trình Tiêu lập tức báo: "Tôi từng học cứu hộ khẩn cấp, để tôi."

Lâm Nhất Thành tiếp tục thao tác máy bay, đồng thời chỉ thị Thời Minh: "Liên lạc với trung tâm y tế mặt đất, bảo đảm trước khi máy bay hạ cánh, họ có thể vào vị trí kịp thời."

Khi máy bay tiếp đất, Trình Tiêu đang làm hô hấp nhân tạo cho nữ hành khách. Cô cảm nhận được Lâm Nhất Thành thở rất gấp, còn tốc độ trượt của máy bay cũng nhanh hơn nhiều so với lúc bình thường. Hành khách trên máy bay rõ ràng cũng thấy sự khác lạ, sắc mặt lộ rõ vẻ căng thẳng. Trình Tiêu biết rõ Lâm Nhất Thành đang sử dụng bộ phận thắng lớn nhất để trượt vào đường băng nhanh nhất, tranh thủ thời gian ra khỏi đường băng để vào cửa lên máy bay. Nhưng lúc này cô không kịp giải thích với mọi người, chỉ nói to: "Xin quý khách hãy ngồi yên tại chỗ khi máy bay đã

ngừng lại, dừng tùy tiện di chuyển để tiện cho nhân viên y tế vào khoang, tiến hành cấp cứu cho bệnh nhân. Cảm ơn sự phối hợp của quý khách."

Khi máy bay áp sát ống lồng, nhân viên y tế lên máy bay, khiêng bệnh nhân ra ngoài, trực tiếp tiến hành cấp cứu mấy phút trong ống lồng, sau đó mới khiêng nữ hành khách đeo mặt nạ thở oxy đi.

Do Trình Tiêu và tiếp viên trưởng trước đó đã dùng thiết bị y tế khẩn cấp trên máy bay để cấp cứu cho bệnh nhân nên dưới mặt đất cần lên máy bay đổi túi y tế. Trong lúc chờ đợi, máy bay lại đổ thêm xăng, làm lại kế hoạch bay. Một tiếng đồng hồ sau cất cánh, ngoại trừ hai hành khách kia, mọi thứ vẫn như cũ. wattpad: xusmile0222____

Trình Tiêu phát loa thông báo: "Trung tâm cấp cứu vừa thông báo, bệnh nhân trên chuyến bay của chúng ta được cấp cứu đã thoát khỏi nguy hiểm. Vì thế, tôi thay mặt tổ bay cảm ơn sự kiên nhẫn của quý khách. Tiếp theo, chúng tôi sẽ đưa quý khách đến thành phố A an toàn."

Trong khoang hành khách vang dậy tiếng hoan hô, chỉ có Lâm Nhất Thành và Thời Minh là đột ngột biến sắc.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 27

Tối đó, tổ bay của Lâm Nhất Thành qua đêm ở thành phố A. Sau khi đến khách sạn, anh gọi Thời Minh và Trình Tiêu đến phòng của mình.

Không cho Trình Tiêu cơ hội giải thích, Lâm Nhất Thành gắng hỏi trước: "Ai cho phép cô phát loa không đúng sự thật? Trung tâm y tế rõ ràng đã thông báo là việc cấp cứu thất bại mà!"

Đúng thế, cấp cứu thất bại, nữ hành khách kia đã qua đời. Trình Tiêu nói: "Chúng ta đã làm hết khả năng đưa hành khách về mặt đất chữa trị trong thời gian ngắn nhất, trung tâm y tế lại đẩy trách nhiệm sang chúng ta. Tôi cho rằng điều này sẽ ảnh hưởng xấu tới cảm xúc của các thành viên tổ bay và hành khách. Nếu như thế..."

"Nếu như thế thì chi bằng lừa gạt họ?" Giọng điệu Lâm Nhất Thành rất cứng nhắc, "Trình Tiêu, cô cho rằng cô gánh vác được áp lực này, giấy có thể gói được lửa à? Trên máy bay có một trăm bốn mươi hai hành khách, về nguyên nhân, quá trình, kết quả bay trở về, chúng ta có quyền thu được kết quả thực tế. Huống hồ, một khi chuyện cấp cứu nữ hành khách bị thất bại lộ ra ngoài, không đúng với những gì ta thông báo trên loa, sẽ ảnh hưởng tới danh dự công ty, cô có suy nghĩ chưa? Còn gia đình bà ấy, công ty phải giải thích ra sao? Chuyện sống chết có thể đùa giỡn tùy ý được hả?"

"Tôi tuyệt đối không có ý đùa giỡn!" Trình Tiêu nhìn Lâm Nhất Thành, "Sau việc bay trở về và trở chuyển, lại đẩy cảm giác nặng nề của việc cấp cứu thất bại cho hành khách và tiếp viên, anh không cảm thấy tàn

nhấn sao? Làm sao đi đường vui vẻ được? Chỉ là cách dụng ngữ trong ngành phục vụ, chứ không phải là lời chúc phúc thật lòng? Cơ trưởng Lâm, cho dù việc không liên quan đến mình, nhưng chuyện tử vong cũng không phải là tin mà chúng ta muốn nghe!"

"Không muốn nghe thì không cần phải đối mặt với nó hả?" Ánh mắt Lâm Nhất Thành tĩnh lặng đến mức lạnh lẽo, "Là phi công dân dụng, chúng ta mỗi phút mỗi giây đều phải nhấn mạnh việc đảm bảo an toàn bay, để tránh tai nạn hàng không xảy ra! Nhưng tai nạn hàng không thực sự sẽ không xảy ra à? Xảy ra thì thế nào? Người đời không còn đi máy bay, hay là chúng ta sẽ không còn bay? Trình Tiêu, nếu gặp phải tin tức không hay, điều đầu tiên cô nghĩ đến là tránh né, tôi khuyên cô nên rời khỏi đội ngũ phi hành đoàn đi!"

Cho dù thường ngày Lâm Nhất Thành ít nói, lạnh lùng với mọi người, nhưng hiếm khi nổi giận, bây giờ lại gặp phải người dám cãi lại như Trình Tiêu, Thời Minh thấy sắc mặt anh ta thực sự rất xấu, giọng điệu nặng nề thì vội nói: "Cơ trưởng Lâm, Trình Tiêu vẫn là người mới, hướng hồ điều lo nghĩ của cô ấy..." wattpad: xusmile0222____

Lâm Nhất Thành lại cắt ngang anh ta, "Người mới người cũ đều phải tôn trọng sự thật, dám đối diện với nó! Trình Tiêu, tôi cho cô ba ngày suy nghĩ, nếu cô cho rằng bản thân không chịu được áp lực này, sau khi tổ hợp bay này hoàn thành, cô hãy báo cho tôi biết."

Thời Minh lén lút kéo vạt áo đồng phục của Trình Tiêu, ra hiệu cho cô đồng ý.

Trình Tiêu lại không cần suy nghĩ, lập tức trả lời: "Đương nhiên tôi có thể chịu đựng được áp lực bay, nhưng tôi không cho rằng hành khách phải chịu áp lực giống chúng ta."

Lâm Nhất Thành xưa nay kiểm soát cảm xúc rất tốt, thế nhưng lúc này anh suýt không kiềm chế được, nếu không phải do Trình Tiêu biểu hiện lúc tập bay quá tốt, không thể chê vào đâu được, thì anh gần như muốn đuổi cổ cô ngay, "Nếu muốn bay thì hãy quên hết những điều cô cho rằng đi!"

"Tôi cho rằng" thông thường do kinh nghiệm tích lũy lại mà ra, nhưng đối với Trình Tiêu, kinh nghiệm bay của cô vẫn còn thiếu, thế nên cô nói: "Chuyện phát loa thông báo, tôi sẽ báo cáo với công ty."

Lâm Nhất Thành mở cửa sổ trong phòng, để mặc gió lạnh bên ngoài thổi vào, "Tôi là cơ trưởng, đâu tới lượt cô nói?"

Trình Tiêu nói: "Báo cáo cá nhân tôi sáng mai sẽ nộp cho anh."

Đến khi hai người bị Lâm Nhất Thành đuổi ra ngoài, Thời Minh đang tập hợp từ ngữ để an ủi Trình Tiêu thì nghe cô nói: "Từ khi lập tổ bay tới nay, lần đầu tiên nghe cơ trưởng Lâm nói nhiều như thế, thật vất vả quá."

Thời Minh thấy biểu hiện bình thường đến không thể bình thường hơn của cô, cảm thấy an ủi gì gì đó, nữ thần sư muội căn bản không cần đến. Cảm giác không có đất dụng võ thật là... thất bại quá!!! wattpad: xusmile0222____

Việc sắp xếp chuyến bay lần này của Trình Tiêu là một tổ hợp hàng không. Kiểu tổ hợp này thường xuyên phải bay khắp từ Đông chí Bắc, không biết đâu là nhà. Thế nên khi cô hoàn thành nhiệm vụ bay lần này và trở về thì đã là bốn ngày sau. Tám lần bay, Lâm Nhất Thành và Trình Tiêu đã quen thuộc với nhau, như thế chưa từng có cuộc tranh chấp trong đêm đó.

Thành phố G vừa trải qua trận tuyết lớn đầu mùa đông năm nay, nhiệt độ hạ thấp đến âm mười mấy độ, mà tuyết chính là người đại diện cho thời điểm này, trên cây, trên các công trình kiến trúc đều phủ dày một lớp tuyết trắng toát. Lúc Trình Tiêu xuống máy bay cũng giống các thành viên tổ bay

khác, ngoài đồng phục phi công ra còn khoác thêm áo khoác dày. Sau trận tuyết, ánh nắng quá gay gắt, cô đeo kính râm, cảnh tượng cô sánh vai cùng Lâm Nhất Thành khiến mọi người phải chú ý.

Theo quy định công ty, tổ bay của họ phải làm báo cáo về việc bay trở về. Trong báo cáo, Lâm Nhất Thành nói: "Tôi tin vào sự phán đoán của thành viên tổ bay của tôi về bệnh tình của nữ du khách. Còn về việc tiếp tục đến sân bay đến, hay là hạ cánh ở sân bay dự phòng, hoặc bay trở lại, thì do tôi quyết định. Rất tiếc là ca cấp cứu đã thất bại."

Bốn chữ "cấp cứu thất bại" vừa thốt ra, trong phòng hội nghị lặng phắc không một tiếng động.

Quản lý phục vụ khoang hành khách liếc nhìn Lâm Tử Kế.

Lâm Tử Kế lại cau mày, ánh mắt nhìn về phía Trình Tiêu.

Cố Nam Đình ngồi yên, không nói gì, đối diện với mọi người mà sắc mặt không chút thay đổi.

Lát sau, Kỳ Ngọc nói bằng giọng không ca không thấp, nhưng trùng hợp là mọi người đều có thể nghe thấy: "Nhưng rõ ràng Trình Tiêu nói trong loa là bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm mà." wattpad: xusmile0222____

Khóe môi Trình Tiêu nhếch lên, trong nụ cười thoáng vẻ giễu cợt. Thế nhưng trước khi cô lên tiếng, Lâm Nhất Thành đã nói: "Để đảm bảo hành khách và nhân viên phục vụ trên máy bay không bị ảnh hưởng tiêu cực, sau khi nhận được thông báo của trung tâm y tế, tôi chấp nhận cho cơ phó Trình Tiêu phát loa thông báo bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm."

Trình Tiêu đứng lên, thân mặc đồng phục phi công và thắt cà vạt, cô thản nhiên thừa nhận dưới áp lực ánh mắt của mọi người: "Công việc liên lạc với trung tâm y tế do tôi phụ trách, sau khi tôi nhận được tin dưới mặt

đất báo đã tự ý phát loa, không liên quan gì đến cơ trưởng Lâm cả. Về phía gia đình nạn nhân, tôi sẽ thăm hỏi ngay sau khi cuộc họp kết thúc, giải thích về việc phát loa đó, mong họ thông cảm."

Lâm Nhất Thành không thèm nhìn cô, "Tôi là cơ trưởng, mọi hành động của thành viên tổ bay đều phục tùng chỉ lệnh của tôi."

Trình Tiêu định nói nữa nhưng lại bị ánh mắt Cố Nam Đình ngăn lại. Hai tay anh đan chéo, đặt trên bàn, cất giọng trầm thấp: "Bay về, cấp cứu trên máy bay, những quyết định khẩn cấp của tổ bay trong thời gian đó, tôi không thể chê vào đâu được. Thế nên tôi biểu dương toàn thể thành viên tổ bay. Còn về việc phát loa sai sự thật để xoa dịu cảm xúc hành khách, cơ trưởng Lâm Nhất Thành sẽ bị phê bình trong nội bộ công ty một lần, còn cơ phó Trình Tiêu," anh ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía Trình Tiêu, "Chịu toàn bộ trách nhiệm, ghi lại một lần, đình chỉ bay ba ngày."

Sau cuộc họp, Kỳ Ngọc cố ý đi sau mọi người, hỏi nhỏ Trình Tiêu: "Có phải cô tưởng là anh ấy sẽ bảo vệ cho cô?" Cô ta nói xong cười hả hê: "Đối với anh Nam Đình, cô còn hiểu quá ít."

Anh Nam Đình! Xưng hô thân thiết quá, đang tuyên cáo mối quan hệ của cô ta và Cố Nam Đình khác mọi người sao? Nhưng Trình Tiêu đã bay liên tiếp bốn ngày, thực sự quá mệt, không còn tâm trạng nói nhiều nữa, "Nói xong rồi thì tránh ra đi."

Kỳ Ngọc tức tối nhìn cô, "Trước mặt tôi còn phải giả vờ ra vẻ thanh cao lạnh lùng à?"

"Tôi thực sự là thanh cao lạnh lùng, cao trong cao ngạo tự tin, lạnh trong lạnh nhạt," ánh mắt Trình Tiêu đã lạnh hẳn, "Ngoài ra, Trung Nam không phải nhà của cô, thế nên đừng nói chuyện với tôi như thể là nữ chủ nhân. Ghét tôi thì có thể đi tìm người trong lòng cô, bảo anh ấy đuổi tôi."

Nếu cô làm được thì tôi sẽ quỳ gối trước cô. Nếu không thì hãy khách sáo với tôi đi."

"Cô!" Kỳ Ngọc không nói lại được, trong lúc giận dữ đã giơ cao tay định tát Trình Tiêu.

Đương nhiên là không được như ý rồi.

Trình Tiêu vững vàng túm chặt cổ tay cô ta, hất ra, "Nếu tôi để mặc cô tát cú này, tôi dám đảm bảo ngày mai cô không còn là nhân viên của Hàng không Trung Nam nữa. Mỗi nhân tình này, cô hãy ghi nhớ cho kỹ."

Lúc Lâm Tử Kế quay trở lại thì chỉ có một mình Kỳ Ngọc đứng trong phòng họp, tư thế bất động giống một bức tượng.

Tay anh đặt trên tay nắm cửa, lát sau mới hỏi vu vơ: "Sao còn chưa đi?"

Kỳ Ngọc không quay lại, cũng không đáp lời, như bị cảnh sắc ngoài cửa sổ thu hút.

Lâm Tử Kế đẩy cửa đi vào, anh đến trước cửa sổ, nhìn một bên mặt cô ta và hỏi: "Em có ý thù địch với Trình Tiêu? Hay là ảo giác của anh?"

Cơn giận khó khăn lắm mới đè nén trong ánh mắt Kỳ Ngọc lại trỗi dậy, cô ta cười lạnh: "Quả nhiên phụ nữ xinh đẹp luôn có ưu thế, đặc biệt là trước mặt đàn ông."

Lâm Tử Kế đã nghe ra sự thật trong lời nói đầy châm biếm của cô ta, "Là vì..." Nhưng, hai chữ "Cố tổng" vẫn không nói ra, anh cười tự giễu, sau đó quay lưng đi.

Không phải là chất vấn hoặc an ủi như trong tưởng tượng, Kỳ Ngọc không hiểu: "Chẳng phải anh nên nói gì đó sao?"

"Nếu cứ phải nói gì thì," Lâm Tử Kế quay lưng lại, "Em cũng có ưu thế."

Hơn nữa em giỏi lợi dụng ưu thế đó hơn bất cứ ai, còn anh, lại cam tâm để cho em lợi dụng.

Trình Tiêu định đến thăm người nhà vị khách quá cố nọ, nhưng Lâm Tử Kế không đưa tư liệu khách hàng cho cô: "Cố tổng đã thay mặt công ty đi rồi. Về chuyện phát loa, ông cụ tỏ ra thấu hiểu, ông ấy còn nhờ chúng ta gửi lời cảm ơn đến cô."

Trình Tiêu ngẫm nghĩ rồi nhắn tin cho Cố Nam Đình: "Cảm ơn anh đã lo liệu cho tôi."

Dường như không mấy hài lòng với phản ứng của cô, Cố Nam Đình hỏi: "Thế thôi à? Không nên có chút biểu thị mang tính thực tế hơn à?"

Tính thực tế? Trình Tiêu nghĩ đến "lấy thân báo đáp" mà Hạ Chí từng nói. Cô đáp lời Cố Nam Đình: "Anh nghĩ hay nhỉ!"

Cố Nam Đình chắc hẳn đang bận nên rất lâu sau mới trả lời, "Biết anh đang nghĩ gì là được!"

Người này thật là, không từ bỏ bất cứ cơ hội khiêu khích cô nào. Trình Tiêu không muốn quan tâm đến anh nữa. wattpad: xusmile0222____

Bay hết một tổ hợp là sẽ được nghỉ hai ngày, lại thêm ba ngày dừng bay, thời gian đầy đủ tới mức có thể tính là một kỳ nghỉ nho nhỏ. Trình Tiêu quay về ký túc ngũ bù trước, cho đến khi đói quá mới tỉnh dậy.

Điện thoại của Cố Nam Đình lúc này cũng đến kịp lúc, hỏi cô: "Có nề mặt anh cùng đi ăn một bữa cơm không?"

Trình Tiêu nhìn giờ, đã chín giờ tối, cô mỉm cười hỏi: "Cố ý chờ em đúng không, thời gian tính toán chuẩn thật."

Cố Nam Đình ngược lên, nhìn bóng dáng cao ráo mảnh mai của cô xuất hiện trước cửa sổ, "Cho em mười phút chỉnh trang bản thân."

Trình Tiêu đáp: "Năm phút là đủ rồi."

Ba phút sau, đèn phòng cô tắt, rồi hai phút nữa, cô đi ra từ tòa nhà ký túc, huơ tay yêu cầu: "Ăn xiên que nướng."

Cố Nam Đình vừa mở cửa x echo cô vừa nói: "Lần đầu hẹn hò chính thức, chúng ta không nên chọn một nhà hàng Tây trang nhã hơn sao?"

"Nếu Cố tổng đã có kinh nghiệm như thế thì em rất tôn trọng ý kiến." Trình Tiêu nghe thế khoanh tay lại trước ngực, "Nhưng phải sửa lại, không phải hẹn hò, chỉ là cùng đi ăn khuya mà thôi."

Cố Nam Đình khép chặt vạt áo khoác lông của cô, "Đang ám chỉ anh lại bị đá lần nữa hả?"

Trình Tiêu ngồi vào xe, "Anh lý giải như thế, em cũng không có ý kiến khác."

Cố Nam Đình cau mày, "Không phủ nhận thì không thể trò chuyện tiếp được à?"

Trình Tiêu quay sang nhìn anh, "Có thể đóng cửa xe rồi, cảm ơn."

Thói quen ăn uống của Trình Tiêu không tốt chút nào, thích ăn cay, ăn khuya, thế mà vóc dáng lại đẹp đến mức các nữ đồng bào cũng phải ghen tỵ. Nhưng vì sức khỏe của cô, Cố Nam Đình thường xuyên thử chần chỉnh, tiếc là vẫn chưa thành công mà thời gian khác biệt lại quay về điểm bắt đầu.

Trong quán nướng, Trình Tiêu vui vẻ gặm món cánh gà cay biến thái, rõ ràng ăn rất ngon lành nhưng không mất đi vẻ thanh lịch. Bóng đen vì bị từ chối lần nữa quét sạch, Cố Nam Đình đưa chai nước khoáng cho cô, trách khế: "Dạ dày sẽ đau vì cay đấy."

Trình Tiêu ngẩng lên, "Ai bảo dạ dày em không tốt?"

Cố Nam Đình đưa tay ra, dùng khăn giấy lau vết sa tế trên khóe môi cô, "Lúc huấn luyện thường xuyên bị đau dạ dày đúng không? Anh đã thấy em ôm bụng rồi, lại còn tỏ vẻ chán ghét đồ ăn nữa."

Trình Tiêu gạt tay anh ra, "Em bị đau bụng, thưa sếp." Nói rồi không nhìn được bật cười, thấy ánh mắt Cố Nam Đình cũng thoáng nụ cười, cô phản ứng ra, "Thảo luận vấn đề này với một cô gái thì rất không lịch sự nhỉ?"

"Thảo luận?" Cố Nam Đình phì cười, "Anh không hạ lưu như vậy đâu."

Trình Tiêu đưa xiên cánh gà còn lại cho anh: "Lãng phí thì tội lắm."

Thực ra Cố Nam Đình cũng là người thích ăn cay, anh đón lấy cánh gà rồi thong thả ăn, ăn xong mới nói: "Công tác cấp cứu cho hành khách, tiếp viên trưởng hoàn toàn có thể tự lo được, lần sau không cần em tự thân vận động nữa."

Một tay Trình Tiêu chống cằm, vẻ mặt tinh nghịch: "Không muốn em làm hô hấp nhân tạo cho người khác thì cứ nói thẳng, nói khéo quá em rất có khả năng không hiểu đâu."

Cố Nam Đình chỉ nói gọn mấy chữ: "Biết là được."

Trình Tiêu định thuyết phục anh, "Nhưng bà ấy là phụ nữ mà."

Cố Nam Đình nhìn cô cảnh cáo, "Vậy nên mới tha lỗi cho em."

Trình Tiêu nhướn mày, "Lúc anh đến bệnh viện thăm bệnh, liệu có để tâm đến giới tính bác sĩ không?"

"Anh thi thế nào cũng được," Cố Nam Đình nhìn chăm chú vào gương mặt cô, "Em thì không được."

Trình Tiêu vẫn tranh thủ, "Chuyện này cũng không phải lúc nào cũng có."

Cố Nam Đình kiên quyết, "Một lần cũng không được."

Trình Tiêu xuyết xoa, giơ ngón cái lên, "Ham muốn chiếm hữu quá mạnh, đàn ông lắm."

Cố Nam Đình bị chọc tức phì cười, "Bịa một câu nói dối mà ai cũng biết, hậu quả lại tự mình gánh vác, em cũng bản lĩnh lắm."

Trình Tiêu không phản bác, "Bản lĩnh gây họa của em chắc anh cũng biết rồi đó, trước khi làm việc em đã từng nói thẳng với anh mà."

Cố Nam Đình đưa tờ giấy cho cô, "Địa chỉ và số điện thoại của ông Vương. Ông cụ nói nếu là ông ấy thì cũng sẽ làm thế."

Trình Tiêu nhận lấy rồi cất kỹ, "Cám ơn anh, Cố Nam Đình."

Cố Nam Đình xoa đầu cô, "Hôm khác cùng đi thăm ông cụ nhé."

Trình Tiêu không từ chối.

Bữa ăn khuya kết thúc, Cố Nam Đình lái xe đến một quán bar.

Trình Tiêu ngăn người, "Không phải anh không cho em uống rượu sao?"

Cố Nam Đình tắt máy, xuống xe, "Em nghe lời anh từ bao giờ?"

Trình Tiêu cũng xuống theo, "Đối với công việc, em xưa nay luôn phục tùng sự sắp xếp của sếp."

Cố Nam Đình vòng qua ghế phụ, một tay chống lên thân xe, giam cô giữa cơ thể anh và thân xe Porsche, "Còn ngoài ra thì nghe ai?"

"Cũng sẽ nể mặt ông bố một chút." Trình Tiêu ngược lên, nhìn vào gương mặt tuần tú của anh, "Có thể sẽ sợ oai của chồng hơn."

Cố Nam Đình cúi đầu, nhìn cô gần trong gang tấc: "Em đang nhắc nhở anh nên nỗ lực theo hướng nào đó à?"

Trình Tiêu tỏ vẻ nghi ngờ kiểu "không tự mình đa tình thì chết hay sao", "Không tùy tiện bẻ cong ý em nói thì còn có thể trò chuyện tiếp."

Cố Nam Đình hơi oan uổng, "Rõ ràng là em khiêu khích anh trước."

Trình Tiêu đẩy anh ra, "Định lực quá kém, phải nâng cao lên."

Bàn tay chống lên xe buông thõng xuống, Cố Nam Đình nói như than thở: "Kiểu thử thách này thật bất lợi cho anh." wattpad: xusmile0222____

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 28

Trong quán bar không đông lắm, ánh đèn dịu dàng, tiếng nhạc chậm rãi nhẹ nhàng, bầu không khí ấm áp khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Cố Nam Đình có thể nhìn thấy ngay Trình Tiêu ngồi trước mặt anh, cúi đầu nhắm nháp rượu, thế nhưng điều hiện lên trong đầu anh lại là, nếu tính theo thời gian hiện tại thì chắc là sáu năm sau, họ đã gặp nhau trong quán bar nổi tiếng nhất thành phố G.

Hôm biết tin Tiêu Ngữ Hành và Phùng Tấn Kiêu chia tay rồi tái hợp, anh đã đẩy cửa bước vào một quán bar. Một ly cocktail trôi vào hòng, có một người phụ nữ chủ động sà vào vòng tay anh. Một sự cô đơn chưa từng có ập đến, trong tích tắc, anh đã có suy nghĩ sa đọa.

Cô gái đó đề nghị mời rượu anh, Cố Nam Đình không từ chối. Thậm chí sau ba ly, cô ta cứ dụi dụi vào lòng anh, anh đã chấp nhận như một kiểu hưởng thụ. Đến khi Trình Tiêu xuất hiện, trong không khí phóng túng mê loạn, ánh mắt cô nặng nề nhìn anh, lúc đó anh mới sức tỉnh khỏi giấc mộng.

Cố Nam Đình gạt tay cô gái đã choàng vai anh, "Xin lỗi, tôi đang đợi người." Trong tiếng nhạc, anh gọi Trình Tiêu, "Trình Trình."

Đương nhiên là cố ý gọi thân mật. Nhưng tiếng "Trình Trình" vừa thốt ra, Cố Nam Đình vẫn giật mình trước sự tự nhiên và thân thiết đó. Nhưng khoảnh khắc ấy, thực sự anh không có tâm trạng suy nghĩ nhiều.

Nếu Trình Tiêu không đến, anh liệu có buông thả bản thân? Cố Nam Đình không chắc lắm.

Nếu Trình Tiêu phớt lờ, thì phải kết thúc thế nào? Cố Nam Đình không biết.

Cũng may, cô đã xuất hiện, còn tiến đến chỗ anh trong ánh đèn mờ ảo, đồng thời phối hợp mà đặt tay vào lòng bàn tay anh đang đưa ra, mượn sức tay anh để ngồi lên đùi anh. Tư thế kiều diễm nũng nịu đó, và cả ánh mắt khi ngược nhìn cô gái kia, giống như đang tuyên bố quyền sở hữu về anh.
wattpad: xusmile0222_____

Giây phút ấy, có một cảm xúc lạ lùng trỗi dậy trong lồng ngực anh. Đêm đó dường như là điểm chuyển biến của mối quan hệ giữa họ.

Thế nhưng khi đó, Cố Nam Đình vẫn đang chìm trong chấp niệm với Tiêu Ngữ Hành, để đến nỗi sau đó rời khỏi quán bar, anh không kiềm chế được mà cứ tăng tốc lái xe. Đối lại là người khác có lẽ sẽ bị dọa cho phát khóc, nhưng Trình Tiêu lại lặng lẽ ngồi, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Trong cảnh vật lùi xa vun vút, Cố Nam Đình thoáng nhìn thấy một bên mặt của cô, chỉ cảm thấy yên tĩnh đến hoàn hảo.

Vẻ đẹp của cô quá rực rỡ, không ai có thể trốn tránh. Cố Nam Đình là sếp của cô mà cũng cảm thấy vinh hạnh. Chỉ là khoảnh khắc đó anh không hề nảy sinh suy nghĩ gì đặc biệt. Anh đậu xe ven bờ sông, trong sắc đêm tĩnh lặng, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

Từ lần đó, Tiêu Ngữ Hành đối với Cố Nam Đình chỉ là em gái. Anh và Tiêu Tổ cùng giúp cô bé lo hôn lễ, của hồi môn, anh với thân phận là anh lớn trong nhà giao cô lại cho Phùng Tấn Kiêu. Nhưng rốt cuộc vẫn là người mà mình đã bảo vệ nhiều năm trời, một quãng thời gian rất dài sau đó, Cố Nam Đình cũng cảm thấy khó bình thường lại nổi. Thế nên trước đêm Tiêu Ngữ Hành kết hôn, anh đã nói những lời khốn nạn với Trình Tiêu. Và sau

đêm đó, Cố Nam Đình không thể nào chỉ xem Trình Tiêu là sư muội, cấp dưới như trước được nữa. Khi gặp lại, bỗng dừng lại có thêm ít nhiều mong đợi. Mong đợi cô có thể nhìn thấy mình, cho dù chỉ là thân phận cấp dưới gọi anh một tiếng: "Cố tổng."

Kết quả lại là, uống rượu là chuyện mà cô thích nhất, mà cuối cùng lại mất đi sức hấp dẫn. Cố Nam Đình vốn không thể nhớ cô đã lấy cớ phải chấp hành nhiệm vụ bay để từ chối anh bao nhiêu lần. Tóm lại là sau đêm đó, anh bắt đầu quen dần với việc bị từ chối, và cả độc ẩm. Đến khi nhận ra Trình Tiêu đang chiến tranh lạnh với nh, Cố Nam Đình bỗng không chấp nhận nổi.

Sao lại không chấp nhận được? Cố Nam Đình từng nghiêm túc suy đi nghĩ lại nhiều lần trong thời gian bị bỏ rơi, khi anh tự nhận đã tìm ra nguồn cơn, anh lại phủ định bản thân. Anh có thể hiểu một người phụ nữ ưu tú như thế bị anh xem là dự phòng, là "tạm bợ" thì đáng cảm phần đến mức nào, anh lại không dám nghĩ rằng Trình Tiêu là vì thích anh nên mới phần nộ như vậy.

Cố Nam Đình ý thức được trước mặt Trình Tiêu, anh hoàn toàn không có ưu thế. Cô vô cùng kiêu ngạo, trong nửa năm cô lạnh nhạt, Cố Nam Đình đã trải nghiệm sâu sắc việc này. Ngoài việc hạ thấp bản thân để giành lại cô, ngoài đối xử với cô bằng chân tình ra, anh căn bản không có chút cơ hội nào. wattpad: xusmile0222____

Sau đó lại trải qua sự kiện bắt cóc con tin, rồi tỏ tình thất bại, sau đó nữa, anh lại quay về nắm anh gặp Trình Tiêu lần đầu.

Là cơ hội ông trời cho anh ư? Khi Trình Tiêu không còn xa lánh anh như lúc đầu gặp gỡ, khi họ ở bên nhau càng lúc càng hòa hợp, cuối cùng Cố Nam Đình không còn vì thời gian sai lệch mà cảm thấy cô đơn và ảo não, thậm chí anh còn từ bỏ cơ hội tìm cách quay về, chỉ mong cứ tiếp tục

như thế, chứng minh cho Trình Tiêu thấy tình yêu của anh, để cô tin rằng anh không hề có ý tạm bợ, càng không phải yêu mền hời hợt, nông cạn.

Bộ dạng hoang tưởng của đàn ông rất thú vị, vui mắt. Gương mặt với những đường nét rõ ràng, đôi mắt sâu thẳm u tối khiến cho đường nét nghiêm nghị, trầm tĩnh của anh tràn đầy một vẻ lão luyện, vững vàng. Trình Tiêu cảm ly, nhìn anh chăm chú, ánh mắt si mê không chút kiêng dè.

Cố Nam Đình sức tỉnh, lúc ngẩng lên bắt gặp ánh mắt chăm chú của cô, khóe môi anh cong lên, "Lần đầu anh cảm thấy vinh hạnh vì mình đẹp trai đấy."

Trình Tiêu cũng không tránh né, thậm chí còn tỏ ra tán thành với lời nói của anh: "Là kiểu mà em thích." wattpad: xusmile0222____

Quá thẳng thắn, trực tiếp. Thế nhưng, cùng lúc kinh ngạc mừng rỡ là anh cảm thấy tiếp theo, cô sẽ nói những câu dạng "nhưng...". Quả nhiên, Trình Tiêu tiếp tục: "Tiếc rằng, em không muốn có một người bạn trai thích dạy dỗ em giống lão Trình."

Nét cười nơi đáy mắt anh chưa kịp lan rộng đã thu lại, anh nói với giọng nghiêm túc: "Những món ăn em không thích thường tốt nhất cho sức khỏe của em. Đồng thời, người em ghét cũng có thể là người quan tâm và yêu thương em nhất."

"Thế sao?" Trình Tiêu không đồng ý, "Em ghét Nghê Tiêm, và cả mẹ anh ta."

Họ... Cố Nam Đình cau mày, "Anh đang nói anh!"

Trình Tiêu cười, nụ cười rực rỡ sáng bừng dưới ánh đèn dịu dàng, cô nói: "Thế thì anh nói thẳng ra chứ, vòng vo tam quốc!"

Tối đó đưa cô về, Cố Nam Đình lại hỏi: "Em định thử thách anh tới bao giờ?"

Đối với sự sốt ruột của anh, Trình Tiêu không mấy may phản ứng, "Em không có dã tâm trong ngành bay, chỉ dựa vào nhiệt huyết, thế nên em không định yêu đương hẹn hò trước khi trở thành cơ trưởng."

Trở thành cơ trưởng ít nhất phải ba năm. Ba năm?! Cố Nam Đình hơi nhú mày, "Thế chuyện Phỉ Diệu là sao?"

"Anh ta? Một liều thuốc kích thích trong cuộc sống khô khan nhạt nhẽo." Trình Tiêu nhìn anh, "Hoặc anh muốn trở thành anh ta thứ hai?"

Thà bây giờ bị đá một lần để cuối cùng thắng được trái tim cô, chứ cũng không muốn có được cô rồi sau này bị đá bay ra khỏi mười vạn trượng. Cố Nam Đình lặng thinh một lúc, sau đó tức tối nói, "Còn đứng đó làm gì, đợi anh đưa em lên lầu à?"

Trình Tiêu cũng không tức giận, ngược lại còn cười nói: "Vốn định tặng anh một nụ hôn để cảm ơn anh đối xử tốt với em, xem ra anh không thèm." Cô vẫy tay: "Mơ đẹp nhé sắp."

Ánh mắt anh khóa chặt bóng lưng cô rời đi, Cố Nam Đình hiếm khi suy nghĩ nghiêm túc thế này: Nụ hôn mà cô nói, rốt cuộc là cố ý khiêu khích anh, hay là do giọng điệu anh không tốt mà đã bỏ lỡ thật? Thế là, làm sao còn mơ đẹp gì nữa, đường đường là Cố tổng lại bị mắc đờ đẫn đến mức cả đêm không ngủ nổi.

Hai hôm sau, Trình Tiêu nghỉ ngơi bình thường. Cô hẹn Tiêu Phi để đi dạo phố rồi ăn cơm cùng mẹ.

Hai mẹ con đương nhiên không thể không nhắc đến Trình Hậu Thần. Tiêu Phi với vóc dáng mảnh mai, ăn mặc trông giống chị của Trình Tiêu, bà nói: "Người đàn ông như ông ấy, lúc lấy ông ấy mẹ đã biết, dù có vợ có con

gái thì cũng sẽ có những ả phụ nữ nhào tới đeo bám. Ông ấy không nuôi bồ nhí bên ngoài thì chính là yêu mẹ thật sự. Nhưng con nói xem, dù sao ông ấy cũng phải tìm người cho xứng chứ, kiểu bà lão trung niên như Nghê Nhất Tâm cũng không tha, mẹ cũng thấy mất mặt thay ông ấy."

Trình Tiêu sặc trà trong cổ họng, cô mới bình tĩnh lại, định nói thì Nghê Nhất Tâm đã từ ghế phía sau đi tới, ung dung hỏi: "Tiêu tổng bàn luận về người khác sau lưng như vậy hình như rất không thỏa đáng. Đúng là tôi lớn hơn cô mấy tuổi nhưng cũng không gánh nổi câu 'bà lão trung niên' của cô đâu. Ngoài ra, nếu không lớn hơn mấy tuổi này thì làm sao tôi có thể quen biết Hậu Thần sớm vài năm?"

Đúng là oan gia ngõ hẹp, Trình Tiêu cũng bó tay. Cô không vội nói gì mà chỉ nhìn Tiêu Phi, chờ đợi thái hậu nương nương đích thân động thủ.

Cho dù Nghê Nhất Tâm chăm sóc sắc đẹp khá tốt nhưng đứng trước mặt Tiêu Phi vẫn già nua thấy rõ. Lại thêm Tiêu Phi chưa từng thiếu sự tự tin, bà thấy tình hình như vậy thì thông thả tiếp chiêu, "Nói là 'bàn luận' thì cũng nâng cao cô quá! Măng cô mới là ý định của tôi. Nghê Nhất Tâm, Trình Hậu Thần không có ở đây, cô cũng không cần phải giả tạo làm gì. Tôi và anh ấy đã ly hôn, thế rồi sao? Người đàn ông bị bà đẩy đá đi mà cô cũng cần đến, máu lạnh như tôi cũng thấy thương hại cô đấy."

Nghê Nhất Tâm bị chọc đúng tâm sự, vẻ lạnh nhạt kiêu ngạo đã có hiện tượng sụp đổ, bà ta lạnh lùng nhìn Tiêu Phi: "Tôi có cần hay không vẫn chưa biết được, còn cô thì đã trở thành vợ cũ của anh ấy. Huống hồ, cho dù tôi không cần thì cũng là hồng nhan tri kỷ của anh ấy. So sánh với người vợ hết thời như cô, thực sự cô không có lập trường nói với tôi những điều đó."

Như đã lâu không kinh qua sa trường, Tiêu Phi không hề tức giận trước câu "người vợ hết thời", ngược lại còn cười ý nhị, "Nói nhiều với người mặt dày như cô thì cũng sẽ trở thành kẻ ghen tuông, tôi không muốn

tự hạ giá để nâng cao cô, nhưng tôi thực sự không tìm được tò mò muốn hỏi vị nữ sĩ 'hồng nhan tri kỷ' này rằng, cảm giác bị Trình Hậu Thần từ chối không cho vào nhà như thế nào?"

Nghê Nhất Tâm không thể ngờ rằng chuyện Trình Hậu Thần từ chối bà ta lại bị Tiêu Phi biết được. Cơn giận vốn tìm nén bấy lâu bị khơi dậy, bà ta gần như không khống chế được, suýt tát Tiêu Phi một cú, mà đó cũng là chuyện mà bà ta đã muốn làm từ lâu. Nhưng lý trí lại nhắc nhở, cô con gái bảo bối Trình Tiêu này giờ luôn lặng lẽ ngồi cạnh Tiêu Phi sẽ không cho mình cơ hội đó.

So với việc nhất thời hả hê khiến Trình Hậu Thần phản cảm, chi bằng hãy chọc giận đối phương, tiếp tục duy trì tư thế yếu đuối của mình. Nghĩ thế, Nghê Nhất Tâm trừng mắt giận dữ nhìn Tiêu Phi, "Xem ra cô tưởng có thể níu kéo Trình Hậu Thần bằng cơ thể tàn phế là chuyện rất đáng tự hào nhỉ."

Nghê Nhất Tâm thậm chí đã chuẩn bị đón nhận cái tát của Tiêu Phi rồi. Thế nhưng Trình Tiêu vốn này giờ im lặng lúc này bỗng ngược mắt lên, chất vấn từng câu từng chữ, "Một mình mẹ tôi thôi, bà cũng chưa chắc là đối thủ, sao, còn muốn tôi tham chiến luôn à?" Sự bảo vệ Tiêu Phi rất thẳng thắn, bàn tay cô đặt trên bàn đã cầm ly nước lên, chỉ cần một giây là sẽ hất thẳng vào mặt Nghê Nhất Tâm. wattpad: xusmile0222____

Tiêu Phi lại ấn tay con gái trước khi cô nổi trận lôi đình, ánh mắt khóa chặt Nghê Nhất Tâm, không chút suy suyển, chậm rãi nói: "Tôi với cơ thể tàn tật còn có thể thắng được cô, Nghê Nhất Tâm, cả đời này cô cũng chỉ có thể làm bé cho người khác." Sau đó trong ánh mắt then quá hóa giận của Nghê Nhất Tâm, bà ung dung lấy từ ví tiền ra một tấm thẻ đưa cho Trình Tiêu: "Dùng thẻ của bố con thanh toán cho vị nữ sĩ tri kỷ không danh không phận này đi, xem như cảm ơn bà ta đã ở cạnh bố con trong quãng thời gian không có mẹ." Bà vừa nói vừa nhìn Nghê Nhất Tâm, "Ly hôn bốn năm, tôi chưa từng tiêu một đồng nào của anh ấy, cho dù trong thẻ này của

anh ấy có một số tiền rất lớn. Bây giờ vì cô, có lẽ tôi nên suy xét tâm ý muốn tái hợp của anh ấy. Lỡ như tôi đồng ý làm hòa với anh ấy thì Nghê Nhất Tâm, tôi sẽ bảo anh ấy cảm ơn cô."

Tiêu Phi nói xong xách túi lên, rời khỏi nhà hàn với tư thế thanh lịch.

Trình Tiêu cũng đứng lên theo, nước mắt Nghê Nhất Tâm lúc này bỗng rơi xuống: "Tiểu Tiêu, dì Nghê chưa từng tham lam điều gì ở bố con, dì chỉ..."

Tiếc rằng Trình Tiêu đã nhìn thấu sự giả tạo của bà ta, "Chỉ là tìm ra điểm yếu của người vợ, nhẹ nhàng phá hủy hôn nhân của bố tôi, khi ông đau khổ vì hôn nhân tan vỡ lại ở cạnh ông với thân phận kẻ vô tội, để có được sự thương xót từ ông? Bà Nghê à, tuy tôi không rõ bà đã khiêu khích mẹ tôi thế nào, nhưng thủ đoạn của bà thì tôi có thể tưởng tượng được."

Nghê Nhất Tâm định giải thích, "Tiểu Tiêu, con đã hiểu lầm dì Nghê rồi..."

Trình Tiêu nhìn bà ta bằng ánh mắt lạnh nhạt, "Bà rất có bản lĩnh, có thể lén lút ra tay sau lưng lão Trình, kích cho mẹ tôi phải ly hôn cho bằng được. Nhưng nếu bà có thể dùng cách này mà lấy được thân phận phu nhân đường hoàng thì bà đã đánh giá quá thấp tình cảm vợ chồng hai mươi năm của họ rồi. Nghê Nhất Tâm, trước đây tôi không xen vào là vì họ giấu tôi mà ly hôn, khi tôi biết thì ván đã đóng thuyền. Bây giờ dù họ không thể tái hợp thì bà cũng đừng hòng bước chân vào Trình gia. Nếu không bà cứ thử đi, xem lão Trình liệu có vì bà mà ngay cả đứa con gái này cũng bỏ hay không. Không sai, tôi đang kiêu ngạo vì tình yêu thương của lão Trình dành cho tôi đấy, bà có thể giữ được lão Trình thì thử đi!"

Tối đó Trình Tiêu về nhà liền báo cáo lại chuyện tình cờ gặp gỡ giữa Tiêu Phi và Nghê Nhất Tâm, xong xuôi cô hỏi: "Bố có cảm tưởng gì?"

Trình Hậu Thần cau mày, "Bố đã nói rõ với cô ấy là bố vẫn muốn ở cạnh mẹ con. Không phải vì mẹ sinh bệnh mà là qua chuyện mẹ bị bệnh đã khiến bố nhận ra ai quan trọng hơn với mình."

Trình Tiêu gật gù vui vẻ: "Hy vọng bố quay đầu là bờ vẫn chưa muộn. Chúc bố thành công, lão Trình."

Đối với thái độ bỡn cợt của con gái, Trình Hậu Thần bất mãn trừng mắt, "Mẹ con nói sao? Lại mắng bố à?"

Trình Tiêu cười, "Con nói là không thì chắc chắn bố không tin, nhưng bố nên thấy vui vì bị mắng chứ. Nếu thật sự như mẹ nói là đến chết cũng không qua lại với bố, với tính cách của mẹ thì sẽ lười cãi nhau với Nghê Nhất Tâm." Như lo Trình Hậu Thần không hiểu, cô bổ sung, "Chuyện cãi nhau ghen tuông đều là vì yêu." Sau đó cô thở dài như có tâm sự, "Thật không biết mẹ yêu bố vì điều gì, ly hôn bốn năm rồi vẫn còn vì bố mà cãi cọ với người khác."

Trình Hậu Thần tiện tay cầm gối dựa ném đi, Trình Tiêu nhảy nhồm lên tránh né, "Cãi không lại thì động thủ, lão Trình à, bố không thấy ngại sao?"

Buổi tối, Trình Tiêu đang lên kế hoạch cho lịch trình bay mấy hôm sau thì nhận được điện thoại của Lâm Tử Kế, thông báo sáng hôm sau đi bay.

Trình Tiêu không hiểu, "Không phải tôi bị dừng bay sao?"

Lâm Tử Kế không giải thích nhiều, chỉ nói: "Cố tổng hủy bỏ hình thức xử lý cô."

Trình Tiêu gọi cho Cố Nam Đình, "Anh có ý gì?"

Cố Nam Đình hẳn là đang ở nhà, xung quanh rất yên tĩnh, và giọng anh cũng trầm tĩnh y như khung cảnh, "Để tạo điều kiện cho em sớm bay

đủ giờ, trở thành cơ trưởng."

Vì cô nói trước khi trở thành cơ trưởng thì sẽ không yêu đương? Trình Tiêu hiểm khi nghẹn lời, một lúc sau mới nói: "Anh làm thế thì trong mắt người khác sẽ trở thành đối tượng tình nghi bảo vệ em đấy."

"Anh bảo vệ tình yêu của mình thì có gì sai?" Cố Nam Đình cười nhẹ bằng, "Hơn nữa, Hàng không Trung Nam vẫn nằm trong tay anh, ai dám nói lung tung?"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 29

Sau khi Trình Tiêu bay trở lại, vẫn là cùng tổ với Lâm Nhất Thành. Hai người cứ như chưa từng xảy ra chuyện báo cáo sai, họ chỉ trao đổi về công việc. Còn Trình Tiêu cũng đúng là đã nộp một bản báo cáo mới, Lâm Nhất Thành không hề tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ nói: "Lần sau không có ngoại lệ nhé." wattpad: xusmile0222____

Cố Nam Đình cũng không can thiệp vào chuyện xếp chuyển bay của phi hành đoàn, chỉ bảo Hạ Chí photo lịch trình bay của Trình Tiêu rồi đặt lên bàn làm việc.

Đối với chuyện này, Hạ Chí có vẻ thương cảm: "Trình Tiêu à, tớ có dự cảm rằng cậu sẽ nhanh chóng không còn thuộc về tớ và Cà Phê nữa."

Trình Tiêu đưa tay lên túm lấy cằm cô nàng: "Đừng ghen tuông, người tớ yêu nhất vẫn là các cậu."

Cà Phê nghe ra điều gì đó, anh chớp mắt với Hạ Chí: "Chỉ dựa vào mức độ dụng tâm này thì bảo đảm ngày Cố tổng thăng chức sẽ nhanh ấy mà."

Thế nhưng, cùng lúc tấn công thành trì trái tim của Trình Tiêu, Cố Nam Đình cũng không quên lời hứa khi mới nhậm chức phó tổng. Bây giờ nửa năm đã trôi qua, thành tích của Hàng không Trung Nam so với cùng kỳ năm ngoái tuy có tăng lên nhưng vẫn còn cách 20% một khoảng rất xa.

Trong cuộc họp tổng kết quý 4, Cổ Nam Đình cuối cùng cũng đề xuất kế hoạch điều chỉnh lần hai: Mua 100 chiếc xe khách sang trọng, phân chia cho bốn khu vực vận hành lớn trong nước, chuyên chở hành khách của các chuyến bay Hàng không Trung Nam.

Đa số quản lý cấp cao lại cho rằng, chỉ cần có chuyến bay hạ cánh, dù muện thế nào thì sân bay cũng đều có xe khách, có thể đưa hành khách còn lại vào thành phố, công ty hàng không hoàn toàn không cần phải tự mua xe khách. Kiểu đầu tư này chắc chắn là lãng phí tài nguyên.

Cổ Nam Đình nói rõ hơn: "Xuất phát điểm của việc mua xe khách không phải là do sau khi hạ cánh, hành khách sẽ vào trong thành phố thế nào, mà là vì công ty chúng ta có được sự phục vụ đặc biệt sẽ hấp dẫn nhiều hành khách chọn Hàng không Trung Nam hơn."

Có quản lý phản bác: "Tỷ lệ ngồi xe khách không cao, thường chỉ khoảng 60%, chúng ta lại đầu tư mua xe vào thời điểm này thì chắc chắn là tự tìm đường chết."

Cổ Nam Đình ra hiệu cho Hạ Chí phát báo cáo điều tra cho mọi người: "Tỷ lệ ngồi xe khách quả thực không cao. Đầu tiên, xe khách sân bay bị hạn chế thời gian xuất phát, trừ phi đầy xe mới có thể đi sớm được, điều này trực tiếp dẫn đến việc những hành khách đang vội phải từ bỏ việc đi xe. Thứ nữa là tuyến đường xe cố định, các trạm dừng phân bố không đều nhau, hành khách dù ngồi xe vào trong thành phố thì vẫn cách nơi đến khá xa, còn phải chuyển sang những phương tiện khác, lãng phí thời gian là một chuyện, mà nếu hành lý nhiều thì rất bất tiện."

Khi mọi người lật xem báo cáo, Hạ Chí tiếp tục thuyết giảng: "Chúng ta tự đầu tư tuyến xe để làm tuyến xe nhanh cho sân bay thì có thể không bị hạn chế thời gian. Còn về tuyến đường, chúng ta sẽ thiết lập thêm nhiều trạm dừng, cho dù có hành khách vẫn cần chuyển sang phương tiện giao thông khác thì chúng ta cũng sẽ đưa hành khách đến vị trí thuận tiện nhất

về giao thông trong nội thành. Ngoài ra, ưu thế lớn nhất của xe khách chúng ta là miễn phí. Nhưng sau khi nâng cao tỷ lệ đi máy bay, công ty sẽ không bị tổn thất gì, ngược lại còn tạo thêm lợi nhuận."

Trong báo cáo có cả số liệu nghiên cứu trong một quý, rất có sức thuyết phục. Nhưng sự trải nghiệm này lại là ví dụ đầu tiên trong ngành, một vị quản lý cao cấp lo lắng, "Phí mua xe, phí xăng dầu mỗi ngày, và sau phí tu sửa bảo dưỡng sau này nữa, lại thêm lương cho tài xế, những khoản phí cố định này so với lợi nhuận thu được từ lợi nhuận vé máy bay, liệu có không hợp lý?"

Đối với chuyện này, phương án giải quyết của Cố Nam Đình là, "Chi phí mua xe khách bỏ ra một lần sẽ nâng cao số vốn vận hành kinh doanh của chúng ta, thế nên suy nghĩ của tôi là thay đổi cách thức chi trả khoản phí này."

Khi anh vạch kế hoạch, đối với sự tự tin nắm chắc phần thắng trong tay, mọi người không còn ý kiến gì khác. wattpad: xusmile0222____

Tiếp theo, Hạ Chí đưa tài liệu về các hãng xe khách lớn cho Cố Nam Đình.

Cố Nam Đình không buồn xem mà đẩy tài liệu ra, "Tập đoàn Trình An không phải là sự lựa chọn duy nhất của chúng ta à?"

Tập đoàn Trình An - Trung Quốc, kinh doanh chủ yếu về xe khách, là tập đoàn quy mô lớn kiêm đầu tư trong những ngành nghề khác, năm ngoái đứng hạng 100 trong top 500 doanh nghiệp mạnh nhất trong nước với doanh thu 200 tỷ, là nhãn hàng xe khách hàng đầu."

Hạ Chí đã hiểu ra, "Cố tổng chuẩn bị thật kỹ càng."

Cố Nam Đình day day huyết thái dương, "Có người còn khó xử hơn cả tập đoàn, tôi không vận công mà được à?"

Hạ Chí nhắc nhở thiện chí: "Một người đã khó xử lý như vậy, đừng nói là cả một tập đoàn lớn như thế. Cố tổng à, chúc anh may mắn."

Cố Nam Đình nghe thấy vẻ châm chọc trong câu nói đó, anh ném tài liệu của tập đoàn Trình An đã chinh lý trước đó cho cô nàng, "Cô đặt lịch hẹn trước đi, thông qua quan hệ cá nhân ấy."

Hạ Chí sau đó đã gọi cho Trình Tiêu, "Cố tổng nhà cậu bảo mình hẹn gặp ông già nhà cậu."

Trình Tiêu đang ký nhận nhiệm vụ bay ở trung tâm điều hành bay, nghe thế thì trả lời như kẻ ngoài cuộc, "Anh ấy là sếp của cậu, bảo cậu làm gì thì làm đi, báo cáo với tớ làm gì?"

"Về chuyện công ty muốn đầu tư mua xe khách," Hạ Chí suy nghĩ, "Anh ấy có hỏi ý cậu rồi à?"

"Hỏi ý tớ? Người ra quyết sách của Hàng không Trung Nam là ai, cậu không rõ hả?" Trình Tiêu hỏi lại: "IQ của cậu đâu? Tìm lại đi rồi hãy nói chuyện với tớ."

"Tớ..." Hạ Chí nghe âm thanh máy bận văng ra, mãi sau mới sức tỉnh. Công việc điều tra nghiên cứu luôn do cô phụ trách, cô còn không chỉ một lần thỉnh giáo Kiều Kỳ Nặc, bao gồm báo cáo điều tra đều do Kiều Kỳ Nặc viết hộ, tuy Trình Tiêu không nhiều chuyện hỏi câu nào nhưng thông minh như vậy, có lẽ đã sớm nghĩ đến kế hoạch của Cố Nam Đình. Còn Cố Nam Đình sở dĩ thản nhiên bảo cô hẹn Trình Hậu Thần bằng mối quan hệ cá nhân, Trình Tiêu lại tỏ vẻ ngầm đồng ý như vậy, chắc chắn là vì lần hợp tác này có thể khiến Hàng không Trung Nam và tập đoàn Trình An cùng đạt được thắng lợi, nếu không thì sau này đường đường là Cố tổng, làm sao có thể gặp mặt - nhạc phụ đại nhân! wattpad: xusmile0222____

"Hai người này thật là..." Hạ Chí gõ trán, "Cáo và khỉ hợp nhau quá!"

Khi Hạ Chí lấy thân phận con gái nuôi mời Trình Hậu Thần uống trà, lão Trình đã cười, "Nếu chỉ đơn giản là uống trà thì về nhà là được, có cần cố tình gọi điện không? Chỉ có công việc mới cần hẹn trước chứ nhỉ?"

Quả nhiên gừng càng già càng cay. Hạ Chí khâm phục muốn quỳ lạy, cô nói thật: "Là chuyện công ty ạ."

Trình Hậu Thần không hỏi thêm nữa, "Thế thì chiều mai đi, vừa hay có chút thời gian rảnh, khoảng một tiếng, bố cũng có chuyện nói với con."

Hôm sau, Cổ Nam Đình đã có mặt sớm nửa tiếng, trong phòng trà có không gian tao nhã lịch thiệp, anh ngồi chờ bên cửa sổ. Gần hai giờ, từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc áo khoác đang bước tới, khi chiếc Bentley từ sau lưng chậm rãi chạy đến gần, anh lập tức đứng lên.

Ở cửa phòng trà, Hạ Chí ra đón, "Bố nuôi đến bằng gì ạ, ban này mới có tuyết nên đường trơn lắm."

Trình Hậu Thần như không nhìn thấy Cổ Nam Đình, trò chuyện với con gái nuôi, "Trình Tiêu nói bố còn không chịu tập thể dục thì tứ chi sẽ thoái hóa mất."

Hạ Chí nói, không hề khách sáo: "Nó ghen tỵ chúng ta có thể chạy nhảy trên mặt đất đó."

Trình Hậu Thần thở dài: "Bố cũng nghĩ thế. Nhưng lệnh của con gái nào dám không phục tùng."

Hạ Chí cười tíu mắt, "Cám ơn bố nuôi đã đến."

Nhìn cha con họ như vậy khiến Cổ Nam Đình cười không thành tiếng, anh theo sau hai người vào trong. Không cần Hạ Chí giới thiệu, anh mời Trình Hậu Thần ngồi xuống trước, rồi mới cung kính chủ động mở lời:

"Cháu chào bác Trình, cháu là Cỗ Nam Đình, là cháu đã nhờ Hạ Chí hẹn bác ạ."

Trình Hậu Thần cởi áo khoác đưa cho Hạ Chí, thông thả ngồi xuống, "Nếu là bàn việc công thì Cỗ tổng gọi tôi là bác e rằng không thỏa đáng."

Đều là lão giang hồ, Hạ Chí cảm thấy cô ở đây chẳng khác kẻ ngốc nên nói: "Con đi gọi nhân viên lại đây."

Khi cô đóng cửa phòng lại, Cỗ Nam Đình mới ngồi xuống đối diện Trình Hậu Thần, đích thân pha trà, đến khi đưa ly trà cho Trình Hậu Thần mới tiếp tục chủ đề lúc nãy: "Quả thực là việc công, nhưng cháu cũng có ý muốn giải quyết bằng việc riêng. Bác đến đây chắc là đã thứ lỗi cho sự ích kỷ này của cháu rồi."

Trình Hậu Thần nhấm một ngụm trà rồi ngược lên quan sát anh, chàng trai trước mặt tỏ vẻ ung dung điềm đạm, ánh mắt sâu thẳm sắc bén, "Con gái đã nhờ vả thì không thể không đến, nhưng kết quả không phải là chuyện mà người ngoài cuộc có thể quyết định."

Cỗ Nam Đình rót thêm trà cho ông, sau đó nói thẳng vào vấn đề: "Trước tháng sáu năm nay, cháu cần nâng thành tích công ty lên 20%, mua 100 xe khách mới để làm tuyến xe đưa đón sân bay của Hàng không Trung Nam, là một trong những biện pháp nâng cao thành tích nhanh chóng. Mà nhờ quan hệ cá nhân của Hạ Chí là cách nhanh gọn nhất mà cháu nghĩ đến."

Trong lòng Trình Hậu Thần rất thích sự thẳng thắn của anh, nhưng bề ngoài ông không tỏ vẻ gì khác lạ, chỉ gõ ngón trỏ lên mặt bàn, lát sau mới nói: "Kế hoạch mu axe khách chắc đã hình thành ngay từ lúc cậu nhậm chức, nhưng đến bây giờ mới nhắc đến, là lo trước khi Trình An giao hàng sẽ bị công ty khác giành mất cơ hội. Mà cậu biết rõ thực lực của Trình An

rồi đấy, một khi tôi chấp nhận thì 100 xe giao trong thời gian ngắn cũng không thành vấn đề."

Về mặt Cổ Nam Đình bình thản, chờ ông nói tiếp.

Về mặt lạnh lùng của Trình Hậu Thần y hệt như Trình Tiêu, ông nói tiếp, "Nhưng nếu cậu không thanh toán kịp thời, hoặc Trình An không muốn nhận đơn hàng này của cậu, ý đồ của cậu sẽ khó mà thực hiện. Là sếp của Trình Tiêu, chắc cậu biết ý tôi vốn là muốn nó đến Hải Hàng, mà nó và Hạ Chí lại đều chọn Trung Nam." Ánh mắt thâm trầm của ông hướng về phía Cổ Nam Đình, "Tôi đến đây cũng là muốn xem thử, người như thế nào mà lại có sức hấp dẫn khiến hai đứa con gái của tôi đều khăng khăng bán mạng như vậy."

Ông lão nói rất thẳng thừng nhưng lại khiến Cổ Nam Đình thấy nhẹ nhõm hơn, anh cười bên lề, "Hạ Chí không chỉ muốn ở lại đây, kinh nghiệm làm việc ở Trung Nam sau này nếu có thể làm bàn đạp cho sự nghiệp của cô ấy, Nam Đình không ngại cô ấy xem Trung Nam là nơi thực tập. Còn về Trình Tiêu thì đúng là cháu không tiếc công sức giành giật cô ấy, không chỉ vì kỹ thuật bay xuất sắc của cô ấy. Dù sao thì Trung Nam không thiếu những cơ trưởng giỏi. Bác mong cô ấy đến Hải Hàng vì Hải Hàng có Nghê Tiêm, còn cháu giành cô ấy về Trung Nam là để tiện cho cháu có cơ hội tranh thủ gần gũi cô ấy."

Một câu "tranh thủ gần gũi" thôi, Trình Hậu Thần đã hiểu ý của Cổ Nam Đình. Ông nhìn anh bằng ánh mắt sắc bén, trầm tĩnh, rồi xác nhận lần nữa, "Ý cậu bảo là, cậu thích Trình Tiêu?"

Cổ Nam Đình trịnh trọng thừa nhận, "Vâng, cháu thích cô ấy, đang theo đuổi ạ."

"Thế à?" Trình Hậu Thần im lặng vài giây, sắc mặt lạnh nhạt khiến người ta không nhận ra cảm xúc, "Ngoài xinh đẹp ra, nó không phải là một

cô gái dễ gần, cậu thích nó ở điểm nào?"

Đây là một câu hỏi đơn giản nhưng lại là một câu hỏi khó trả lời. Đặc biệt là tình yêu nhiều lúc không có lý lẽ gì cả. Nhưng rất hiển nhiên, hình dung Trình Tiêu bằng "xinh đẹp, giỏi giang, có cá tính" chắc chắn không phải là đáp án mà Trình Hậu Thần cần, thậm chí sẽ bị coi là giả lả cho qua.

Cố Nam Đình bưng ly trà lên hớp một ngụm, sau đó anh nhìn Trình Hậu Thần, "Bác đã ở bên Trình Tiêu từ nhỏ đến lớn, cô ấy có ưu khuyết điểm nào hẳn là bác hiểu rõ nhất, nhưng đứng ở lập trường người cha, dù cô ấy không hoàn hảo thì chắc chắn cũng là bảo bối bác yêu quý nhất. Mà bác cũng có khả năng chấp nhận mọi thứ của cô ấy, bướng bỉnh cứng đầu thì sao, cháu có thể chiều chuộng! Cháu và bác khác nhau, không có tình thân làm nền tảng, cái cháu có chỉ là sự thấu hiểu khi quen nhau. Ưu điểm của cô ấy cháu sẽ không nói, cháu chỉ phát hiện ra sau vẻ sắc sảo và thâm trầm của cô ấy mà cháu từng tận mắt chứng kiến: rằng tất cả những điều cháu mong đợi ở người bạn đời, cô ấy đều có đủ! Một khi cháu bỏ lỡ cô ấy, cháu sẽ không gặp được ai tốt hơn cô ấy. Giả tạo vờ vĩnh thì sao, có cháu yêu chiều! Vì đã nhận định như vậy, cháu sẽ không giao cô ấy cho ai khác. Bác là người đi trước, tin rằng bác cũng hiểu những cảm giác của cháu.

Khi Cố Nam Đình ra khỏi phòng, Hạ Chí tiễn Trình Hậu Thần về, "Bố nuôi, bố có gì cần dặn con không?"

Sắc mặt Trình Hậu Thần không tốt lắm, "Con đã đứng về phía cậu ta rồi, bố còn nói gì được?"

Nhìn bóng ông rời đi, Hạ Chí thở dài.

Cố Nam Đình nói: "Không liên quan đến cô, bác trai đang giận tôi."

Về việc hai công ty lớn có thể hợp tác được hay không, Trình Tiêu không có lòng dạ nào quan tâm. Chỉ khi Trình Hậu Thần gọi điện đến hỏi cô: "Cố Nam Đình có ý với con, con biết hay không biết?"

Trước đó Hạ Chí làm điều tra nghiên cứu thị trường, Kiều Kỳ Nặc ở nhà rảnh rỗi lại đích thân vào trận chỉ đạo cho cô nàng làm, Trình Tiêu tuy không hỏi nhiều nhưng cô cũng đoán ra vài phần suy nghĩ của Cố Nam Đình. Đến nỗi khi Hạ Chí muốn hẹn Trình Hậu Thần, cô mới tỏ ra bình thản như vậy. Nhưng Trình Hậu Thần cứng rắn thế nào trên thương trường, Trình Tiêu hiểu rõ, cô cảm thấy việc Cố Nam Đình gặp bất lợi là chuyện nằm trong dự đoán, nhưng lại không ngờ Trình Hậu Thần gọi đến để hỏi chuyện này.

Trình Tiêu ít nhiều cũng thấy bất ngờ, "Anh ấy nói với bố à?"

Tâm trạng Trình Hậu Thần rõ ràng không tốt lắm, giọng điệu cứng nhắc bảo: "Cậu ta nói không tiếc công sức giành con về Hàng không Trung Nam là để tranh thủ gần gũi." Ông già hừ một tiếng, "Không chịu nổi bộ dạng ung dung đắc thắng của cậu ta."

Anh lại có can đảm nói thế với bố cô trong lần gặp mặt đầu tiên! Trong đáy mắt Trình Tiêu hiện lên nụ cười, cô trả lời không ăn nhập: "Sao, không ngờ con gái bố lại 'hot' như thế hả?"

Nếu Trình Tiêu đang ở trước mặt, có lẽ Trình Hậu Thần lại không nhịn nổi mà ra tay cho cô một bài học rồi. Ông hít sâu một hơi, nhưng vẫn không kìm nén nổi cơn giận, mắng qua điện thoại: "Rốt cuộc cậu ta đang bàn việc làm ăn với bố, hay là muốn lấy viên trân châu trong tay bố đây?"

Trình Tiêu trả lời thay Cố Nam Đình: "Anh ấy muốn có được cả hai thứ."

Trình Hậu Thần tức tối mắng: "Sao cậu ta không lên trời mà sánh vai cùng mặt trời luôn đi!"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 30

Hôm sau Trình Tiêu vừa từ chuyến bay trở về, thấy Cố Nam Đình liền nói: "Lão Trình hỏi sao anh không lên trời đấy."

"Bác trai nghĩ anh tham lam à?" Cố Nam Đình đón lấy valy bay của cô, giải thích:

"Anh chỉ bày tỏ thành ý muốn theo đuổi em, đây vốn dĩ không sai, chắc là không chạm vào giới hạn của bác."

Trình Tiêu cũng khâm phục logic của anh, cô cố ý đả kích: "Rõ ràng thời cơ anh bày tỏ là không đúng rồi. Huống hồ là anh đi bàn công việc làm ăn, sao lại lôi cả em ra? Vì không tự tin vào khả năng của bản thân hả? Quả thực, lão Trình lăn lộn trên thương trường bao năm rồi, người bình thường đều sợ ông." wattpad: xusmile0222____

Cố Nam Đình cũng không so đo chuyện cô được nước lấn tới, chỉ nói: "Anh chỉ mong bác hiểu là Hàng không Trung Nam không chỉ cản trở thành bạn làm ăn với Trình An, mà anh còn thích con gái bác, và anh là con rể tương lai của bác, đáng để tín nhiệm."

Trình Tiêu cũng muốn mượn câu "sao anh không lên trời sánh vai cùng mặt trời luôn đi" của lão Trình, nhưng lại thấy không đủ mạnh, thế là cô quay sang nhìn anh: "Ai cho anh tự tin để anh nghĩ rằng nhất định sẽ có thể trở thành con rể của lão Trình vậy?"

Nếu anh nắm chắc phần thắng trong tay thì có cần đi khắp nơi khoe khoang tâm ý của mình không? Thế nhưng những lời nói thiếu tự tin này, Cố Nam Đình sẽ không nói với cô. Anh chỉ chăm chú nhìn vào đôi mắt Trình Tiêu, "Anh chỉ trung thành với tâm ý của mình, cho dù bị từ chối hết lần này đến lần khác cũng sẽ cố vũ bản thân kiên trì đến cùng."

Sắc đêm cô tịch, dưới ánh đèn đường vàng vọt, con đường bằng phẳng yên tĩnh như một dòng sông, chỉ mỗi trái tim Trình Tiêu dậy sóng. wattpad: xusmile0222____

Cố Nam Đình đương nhiên không phải người đầu tiên theo đuổi cô, cũng chẳng phải người đầu tiên Trình Tiêu thích, nhưng không biết vì sao, rõ ràng rất ghét vẻ đặc ý, như thể mọi chuyện nằm gọn trong tầm tay của anh, nhưng lại không thể bình thản trước tình cảm của anh.

Chuyện gì thế này? Trình Tiêu cô quả thực đã bị Phỉ Diệu cảm sùng, nhưng cô chưa từng thiếu người yêu thương mình, chỉ cần cô gật đầu thì lúc nào cũng có thể bắt đầu một mối tình khác. Thế nên dù là ưu tú như Cố Nam Đình cũng không phải là lựa chọn duy nhất.

Ấy vậy mà chẳng thể khước từ.

Màn trời lạnh lẽo, ánh sao yếu ớt, Trình Tiêu đứng dưới ánh trăng nhòa nhạt, lần đầu hỏi: "Cố Nam Đình, anh thích em ở điểm nào?"

Thích cô ở điểm nào? Quả nhiên là cha con, ngay cả câu hỏi cũng y hệt nhau.

Chỉ là, không thể trả lời cô như đã nói với Trình Hậu Thần được.

Cố Nam Đình nhíu mày, "Cứ phải có một lý do sao?"

Trình Tiêu quyết không nhượng bộ, "Bắt buộc."

Cố Nam Đình mượn ánh trăng để ngắm cô, "Anh thích em vì không làm bộ làm tịch."

Xem như một lý do không tồi. Nhưng Trình Tiêu lại cười, "Nói dối cũng không biết nữa. Ai lại không biết em thích làm bộ làm tịch nhất."

"Em cũng biết à." Cố Nam Đình cũng cười, "Nhưng, anh lại thích em làm bộ làm tịch."

Trình Tiêu hơi nhăn mày, "Khẩu vị của Cố tổng đúng là khác người. Nhưng mà," cô đưa ánh mắt sang những cành cây khô khốc trụi lá ở gần đó, "Trước khi vượt qua kỳ thi cơ trưởng, em sẽ không suy nghĩ đến chuyện này."

Cố Nam Đình cũng không ngại bị từ chối lần nữa, hoặc phải nói là anh đã miễn dịch?

Anh bảo: "Con đường cách mạng còn dài, anh nguyện tiếp tục cố gắng."

Trình Tiêu nhắc nhở về thiện ý, "Theo đuổi em không khác gì kháng chiến trường kỳ tám năm, anh phải chuẩn bị tâm lý nhé."

Cố Nam Đình trả lời bình thản: "Chuyện đó không cần em lo lắng."

Khi chuyện hợp tác giữa Hàng không Trung Nam và tập đoàn Trình An vẫn chưa được giải quyết, Cố Nam Đình bắt đầu tiến hành kế hoạch cho phương diện sân bay, làm công tác chuẩn bị để đầu tư cho chuyển xe khách tốc hành của Trung Nam. Cùng lúc đó, hội nghị Hàng không khóa đầu tư cũng sắp được tổ chức. Hạ Chí là người phụ trách chuẩn bị cho hội nghị nên bận đến chân không chạm đất. Kiều Kỳ Nặc thấy cô thiếu kinh nghiệm nên chủ động xin giúp đỡ.

Hạ Chí chấp tay trước Kiều Kỳ Nặc, "Không có anh thì em chết chắc rồi. Phải biết là cái chức trợ lý này đến cả việc ăn uống vệ sinh cũng phải quản lý, cho em gấp ba lần lương em cũng không làm."

"Hay nhỉ!" Kiều Kỳ Nặc vẫn đang bận rộn đối chiếu danh sách các công ty hàng không và toàn bộ nhân viên dưới ánh đèn, "Với chút công việc mà em làm thì sao xứng với đồng lương của trợ lý cao cấp?"

Hạ Chí than vãn, "Bây giờ em không còn yêu thích gì chức trợ lý nữa rồi." Sau đó cô huých vào người Trình Tiêu ngồi cạnh, "Cậu nói đúng, trợ lý không hợp với tớ."

Hôm sau Trình Tiêu phải bay nên đang lên mạng tìm tài liệu chuẩn bị, nghe thế mà ánh mắt vẫn không rời màn hình, "Tớ nói đùa thôi, cậu đừng để bụng."

Hạ Chí lại tỏ ra nghiêm túc, "Cố Nam Đình chắc đã sớm nhìn ra tớ không hợp với trợ lý nên chỉ luôn cho tớ làm một phần công việc, mà chuyện quan trọng thì đều giao cho sư phụ. Tớ đã viết xong báo cáo xin thôi việc rồi, hội nghị kết thúc xong sẽ nộp ngay."

"Lý do thôi việc đâu? Thế giới lớn như vậy, cậu muốn đi nhìn ngắm?" Hiếm khi thấy Hạ Chí trầm tư, Trình Tiêu ngẩng đầu lên, "Cậu nói thật à? Cố Nam Đình cũng chưa nói cậu làm việc không ổn mà, hà tất phải tự phủ định bản thân? Huống hồ, đối với cậu, công tác trù bị cho hội nghị không quan trọng sao?"

Kiều Kỳ Nặc ném bản danh sách đã kiểm tra xong sang cho cô nàng, "Mấy ngày trong mỗi tháng của cô ấy tràn ngập năng lượng xấu."

Hạ Chí ném gói đầu về phía anh.

Hôm sau khi Trình Tiêu đến trung tâm để lấy kế hoạch bay thì gặp Cố Nam Đình. Lúc đó Lâm Tử Kế đang báo cáo chuyện đường bay mới nhất

đã đi vào hoạt động, còn trưởng bộ phận phục vụ cũng đứng bên cạnh, giống như đang có việc chờ xin ý kiến. Trình Tiêu không nói năng gì, đi lướt qua người họ.

Cuộc họp chuẩn bị đã kết thúc, Trình Tiêu thực hiện việc kiểm tra bên ngoài máy bay, Cố Nam Đình bước tới trong ánh nắng rực rỡ, hỏi cô: "Có việc tìm anh à?"

Trong tích tắc, lồng ngực Trình Tiêu như có cảm xúc gì đó đang xao động.

Cố Nam Đình đợi mấy giây xong cũng không thấy cô nói gì thì mỉm cười, "Có chuyện thật à? Trước khi đến đây anh còn lo mình tự đa tình chứ."

Trình Tiêu hừ một tiếng: "Vừa định khen khả năng quan sát của anh thì đã mất điểm rồi, anh đừng dẫn một chút không được hay sao?"

Cố Nam Đình tiến lên một bước, chỉnh lại cầu vai vốn đã rất ngay ngắn của cô, sau đó thuận thế nói thầm vào tai cô: "Trước mặt em, anh dám đứng đắn sao?"

Trình Tiêu không quen với việc này nên lùi ra sau một bước, "Anh có gì bất mãn với công việc của Hạ Chí à?"

Cố Nam Đình có vẻ ngạc nhiên, "Cô nàng mách với em à? Anh còn chưa phê bình mà."

Trình Tiêu nói từng câu từng chữ: "Xin sếp tổng hãy nhìn kỹ, em đang nghiêm túc."

Nụ cười trong ánh mắt Cố Nam Đình chưa nhạt đi, nhưng giọng anh đã nghiêm túc trở lại, "Nếu quả thực cô ấy có hứng thú với nghề trợ lý, Lâm Tử Kế là sư phụ giỏi, thì anh cũng không ngại tốn nhiều thời gian để

bồi dưỡng cô ấy. Nhưng bản thân anh vốn không hy vọng trợ lý là phụ nữ. Không phải vì em nên mới nói vậy, mà là suy nghĩ cho công việc." Như đọc thấu tâm tư của Trình Tiêu, anh nói: "Thông qua việc trừ bị hội nghị lần này, cô ấy hẳn sẽ có nhận thức mới về công việc đang làm. Nếu cô ấy muốn, anh định sau khi hội nghị kết thúc sẽ chuyển cô ấy sang bộ phận biên tập, bên đó vừa hay đang thiếu một chủ biên."

Phòng biên tập, chủ biên? Đối với Hạ Chí, quả thực sẽ có không gian phát huy tốt hơn.

Nhưng, "Cậu ấy còn quá trẻ, có ổn không?"

"Chúng ta là công ty hàng không, điều cần nhất chính là những điều mới mẻ." Cổ Nam Đình cũng có sự ích kỷ riêng mình, "Rồi sẽ phải có người đi đầu thay anh, gạt bỏ hết những suy nghĩ cũ rích cổ hủ kia đi."

Trình Tiêu không ngại khen thưởng: "Không hổ là sếp tổng, biết 'nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng'." (có nghĩa là tận dụng hết mọi khả năng, tài năng của người và vật)

Cổ Nam Đình hừ một tiếng: "Đừng lấy lòng anh vì người khác."

"Thôi đừng tự đa tình. Em chỉ là đang khen anh thôi." Trình Tiêu giơ tay lên xem giờ, "Em phải làm việc đây."

Cổ Nam Đình gật đầu, "Hạ cánh rồi nhắn anh biết." Trong lúc nói, anh đưa tay phải lên chạm vào má cô, "Nghe rõ chưa?"

Trình Tiêu hất tay anh ra, "Mới đụng vào tài liệu in ấn, chưa rửa tay đúng không? Da em nhạy cảm, chú ý chứ."

Cổ Nam Đình đưa tay trái cầm tài liệu lên, cười không thành tiếng.

Khi Trình Tiêu hạ cánh và mở điện thoại, tin nhắn đầu tiên xuất hiện là của Cố Nam Đình, anh nói: "Khen ngợi xuất phát từ mục đích lấy lòng đối phương. Thế nên đừng chối nữa, rõ ràng là em đang lấy lòng anh mà."

Tại thành phố G, cùng thời điểm đó - văn phòng phó tổng tại tổng bộ của Hàng không Trung Nam, Hạ Chí nhìn thấy Cố Nam Đình từ lối cầu thang bộ đi vào thì tỏ ra ngạc nhiên: "Cúp điện ạ?"

Cố Nam Đình trả lời vẻ bình tĩnh, "Không."

Hạ Chí không hiểu, "Thế sao anh lại đi bộ lên đây? Đây là tầng 26 đó."

Cố Nam Đình ngược lên, lạnh lùng ném ra hai chữ, "Thế dục."

Sở dĩ trở nên bất thường như vậy là do trước đó, Trình Tiêu đã trả lời anh: "Buồn chán đến thế thì chi bằng anh leo cầu thang về văn phòng, đỡ phải bị lão hóa sớm."

Cố Nam Đình lúc đó vừa từ sân bay về, đi vào thang máy, sau đó trước khi cửa thang máy khép lại, anh bất chấp ánh mắt của mọi người mà bước ra, rẽ về hướng cầu thang bộ.

Vốn dĩ đã lớn hơn Trình Tiêu vài tuổi, rồi vì thời gian sai lệch mà quay về bảy năm trước, Cố Nam Đình mặc nhiên cho rằng anh đã già hơn Trình cơ trưởng quá nhiều. Thế nên, tập thể dục là không thể bỏ qua được.
wattpad: xusmile0222____

Hội nghị Hàng không được cử hành đúng thời gian. Trong suốt nửa tháng đó, các công ty hàng không lớn tiến hành thảo luận, phân tích các mảng lớn mà Cục hàng không đề ra như phân tích số liệu, kế hoạch đẩy mạnh công tác hàng không, quản lý các tổ bay, tranh trí và làm mới khoang máy bay, công tác phục vụ và cả việc tu sửa v.v...

Giai đoạn đầu của hội nghị, Cục hàng không thông báo những tin tức về việc kinh doanh hàng không trong quý I, Hải Hàng được phép kinh doanh tuyến bay từ thành phố G đến Seoul, từ G đến Paris... tổng cộng 5 đường bay mới, mỗi tuần tăng thêm 68 chuyến bay. Điểm này khiến họ toàn diện khởi động quốc tế hóa, trở thành doanh nghiệp hàng không hàng đầu trong các tuyến bay quốc tế. So ra thì Hàng không Trung Nam chỉ khai thác được hai tuyến bay là từ G đến Seattle, từ G đến Dubai, do đó cũng trở nên ảm đạm, kém sắc hơn nhiều.

Là đơn vị đảm nhận tổ chức hội nghị, Hạ Chí cũng cảm thấy mất mặt, Cổ Nam Đình lại bình thản như những sếp tổng công ty khác, chúc mừng tổng giám đốc Phùng Tấn Đình của Hải Hàng.

Đối với câu chúc của Cổ Nam Đình, Phùng Tấn Đình bị "khoét chân tường" đã cười nói: "Nếu còn không lật ngược được ván này thì tôi mới gọi là mất mặt triệt để."

Cổ Nam Đình là người thông minh, đương nhiên anh hiểu ý trong câu nói của Phùng Tấn Đình, anh cười khẽ: "Phùng tổng là muốn chiêu mộ nhân tài xuất sắc, còn tôi lại muốn giành lấy người bạn đời của mình, làm sao so sánh được?"

Phùng Tấn Đình chột hiệu ra, trong đôi mắt anh có vẻ tán thưởng, "Thế thì chúc mừng Cổ tổng nhất cử lưỡng tiện." wattpad: xusmile0222____

Cổ Nam Đình thản nhiên tiếp nhận lời chúc mừng đó, "Anh cũng thế."

Còn về thâm ý sau câu đó, mãi đến khi trở thành người yêu của Diệp Ngữ Nặc, Phùng Tấn Đình mới hiểu ra.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 31

Trên chiếc máy bay vốn đang bay rất ổn định, bỗng xuất hiện khối lớn từ giá hành lý trong khoang.

Một hành khách hét lên: "Chuyện gì vậy? Cháy à?"

Tiếp viên trưởng là người đầu tiên nhận được tin khách báo, sau khi xác nhận trên giá hành lý đã bắt lửa, cô ta lập tức báo cáo cơ trưởng: "Ghế D hàng 12 khoang Economy bị bắt lửa, đang xử lý."

Cùng lúc đó, tiếp viên mới Lâu Ý Lâm nhanh chóng dẫn hành khách ngồi ở vị trí đó tránh xa đến khu vực an toàn, Kỳ Ngọc thì lấy thiết bị cứu hỏa. Thế nhưng khoang hành khách cũng bị ảnh hưởng, áp lực trong khoang sụt giảm, mặt nạ dưỡng khí lần lượt rơi xuống. Tiếp sau đó, khoang hành khách rung mạnh. Trong một khoảng thời gian ngắn, tiếng hét kinh hãi của phụ nữ và trẻ con vang dậy tứ phía.

Kỳ Ngọc lúc này vội ngồi xuống, tự đeo mặt nạ dưỡng khí xong thì đứng lên, cô ta đập mạnh vào giá đựng hành lý, thu hút sự chú ý của hành khách, ra sức chỉ dẫn mọi người đeo mặt nạ rồi nói to: "Xin quý khách đừng căng thẳng, hãy ngồi yên vị trí, đừng di chuyển, chấp hành chỉ dẫn của tổ bay."

Cơ trưởng Lâm Nhất Thành chỉ thị: "Chuẩn bị sẵn sàng rời khỏi máy bay."

Tiếp viên trưởng lập tức phát loa, "Kính thưa quý khách, hiện giờ các tiếp viên sẽ trợ giúp quý khách cố định lại hành lý rơi xuống, đồng thời dùng chăn mềm bọc lại tất cả những đồ vật tùy thân sắc nhọn nguy hiểm như giày, mắt kính, đồng hồ đeo tay v.v..."

Các tiếp viên lập tức chia nhau ra hành động, từ đầu khoang và cuối khoang đi vào giữa. Có hành khách không chịu hợp tác, không nỡ bỏ đồng hồ và trang sức, không muốn tháo giày cao gót, họ một mặt khuyên giải đối phương rằng đây là để đảm bảo an toàn tính mạng, một mặt cời giày của mình, thậm chí cả vớ cũng cời nốt. Đến khi đặt mọi đồ vật vào phòng vệ sinh đầu khoang rồi, Kỳ Ngọc báo cáo: "Cửa đã khóa." wattpad: xusmile0222____

Tiếp đó, nhân viên tổ bay tiếp hành chia khu vực cửa thoát hiểm, diễn tập thuyết minh an toàn. Hành khách trên máy bay cũng đều làm theo hướng dẫn mà đứng trên ghế ngồi, giữ tư thế sẵn sàng lao ra ngoài. Tất nhiên trong quá trình này vẫn có những hành khách vì sợ hãi, hoảng loạn mà không chịu phối hợp, có kẻ khóc lóc kêu la, tiếp viên trưởng khuyên giải vô hiệu nên chỉ có thể cùng các tiếp viên khác cưỡng chế họ tuân thủ sự sắp xếp của tổ bay.

Rất nhanh, máy bay như bị nện mạnh xuống mặt đất, lại bắn lên, rồi bắt đầu trượt. Khi nhân viên tổ bay xác nhận máy bay đã ngừng hẳn, Kỳ Ngọc vịn tay nắm cửa khoang, dùng hết sức đẩy ra ngoài. Khi cô ta xuất hiện ở vị trí cao cỡ hai tầng nhà, cầu phao vốn nằm gọn trong khoang được bơm hơi tự động, nhanh chóng hình thành một đường trượt có tính đàn hồi.

"Hai tay giơ cao, nhảy, ngồi..."

Trong lời hướng dẫn lặp lại liên tục, từng hành khách trong khoảng trượt xuống mặt đất.

Khi tiếp viên trưởng "hạ cánh" an toàn, bắt đầu đếm số người, Trình Tiêu trên máy bay cũng đang tiến hành kiểm tra khoang máy bay lần cuối.

Lâm Nhất Thành từ khoang lái đi ra, thấy sau lưng Trình Tiêu còn có tiếp viên Lâu Ý Lâm thì ánh mắt anh ta vụt sa sầm.

Trình Tiêu báo cáo: "Ngoài ba thành viên tổ bay hiện đang có mặt ở đây thì tất cả đã rời máy bay an toàn."

Lâm Nhất Thành không nói gì nhiều, chỉ ra lệnh: "Nhảy xuống cầu phao, rời khỏi máy bay."

Lâm Ý Lâm không nói gì, cơ thể bất giác nhích về phía Trình Tiêu.

Trình Tiêu vẫn tỏ ra bình thản, nắm chặt cổ tay cô ta đi về phía cửa khoang, "Làm cùng tôi". Trong lúc nói, cô dùng tay phải nắm lấy tay trái của Lâu Ý Lâm, cưỡng ép đối phương giơ cao hai tay, nói nhanh bằng giọng mà chỉ hai người mới nghe thấy: "Nhảy cùng tôi, nếu không tôi sẽ đẩy cô xuống." Vừa nói dứt, cô hét: "Nhảy, ngồi."

Lâm Nhất Thành cũng trượt xuống mặt đất sau họ.

Khi tiếng vỗ tay vang lên, một đợt tập huấn mô phỏng có vẻ đã hoàn thành mỹ mãn.

Hội nghị hàng không về vấn đề phục vụ hành khách đã kéo màn kết thúc với cuộc tập huấn mô phỏng cất cánh, hạ cánh, gặp sự cố, giải thoát hành khách... wattpad: xusmile0222____

Đối với người ngoài, biểu hiện của các nhân viên tổ bay Hàng không Trung Nam khi diễn tập nhiệm vụ này là không thể chê vào đâu được. Đặc biệt là tiếp viên trưởng và Kỳ Ngọc khi đối diện hiểm nguy vẫn bình tĩnh, làm đâu ra đó, càng khó mà chê trách. Lâm Tử Kế đều nghĩ rằng họ sẽ được biểu dương.

Nhưng Cố Nam Đình lại nổi trận lôi đình. Trong văn phòng phó tổng, anh ném tập tài liệu trong tay đến trước mặt trưởng bộ phận hành khách, "Huấn luyện ứng cứu của các tiếp viên rốt cuộc đã làm thế nào hả? Lâu Ý Lâm tại sao lại vượt qua được khảo hạch?"

Trưởng bộ phận huấn luyện gồng mình trả lời: "Lúc đó đã hoàn thành tập huấn trên khoang mô phỏng A320, độ cao của cầu phao A320 khá thấp, độ khó..."

Cố Nam Đình cắt ngang, lạnh lùng chất vấn, "Tại sao không chọn cái cao hơn?"

Trưởng bộ phận tập huấn đứng thẳng đờ, không thể nói gì vì lỗ hổng sơ suất trong khâu huấn luyện.

Cố Nam Đình không thể dằn cơn giận, "Chúng ta không tiếc tiền để tạo ra khoang mô phỏng này, không phải chỉ là thiết bị! Kiểm tra trình tự ứng cứu cũng không phải qua loa cho có! Nếu hôm nay thật sự xảy ra sự cố, Lâu Ý Lâm căn bản khó mà tự cứu lấy mình, còn nói gì đến giúp đỡ hành khách?! Thậm chí cô ta sẽ làm liên lụy đến tổ bay!" Anh quay nhìn nơi khác, "Cô là trưởng bộ phận, không phát hiện ra vấn đề của cô ta hay sao?"

Lúc huấn luyện người mới, trưởng bộ phận đã phát hiện ra tiếp viên mới Lâu Ý Lâm của năm nay khá là nhát gan, nhưng mọi phương diện của cô ta đều khá tốt. Hơn nữa khi kiểm tra tình huống khẩn nguy cũng không tỏ ra sợ độ cao hoặc hoảng loạn gì, thành công nhảy xuống cầu phao. Còn trong buổi diễn tập hôm nay, cô ta lại trốn vào khoang hành khách, tránh né việc nhảy cầu phao, trưởng bộ phận cũng cảm thấy khó hiểu. Thế nhưng sự thật bày ra trước mắt, cô ta không thể phản bác, "Là sơ suất của tôi. Mọi hậu quả sẽ do tôi chịu trách nhiệm."

Nhớ lại cảnh Lâu Ý Lâm và Trình Tiêu cùng xuất hiện trước cửa khoang, ánh mắt căng thẳng của cô, Cố Nam Đình lại tức điên. Anh ném tập văn kiện "soạt" xuống đất, "An toàn tính mạng của hành khách là tôi, hay là một mình cô có thể đảm đương nổi?!"

Hạ Chí đang không hiểu chuyện gì, ở ngoài nghe thấy tiếng "gầm" bên trong vọng ra thì lén lau mồ hôi thay cho hai vị trưởng bộ phận bên trong. Cô nàng đang nỗ lực giảm thiểu sự tồn tại của mình xuống để tránh bị liên lụy thì Lâm Tử Kế vội vã chạy đến.

Trong văn phòng không còn gay gắt như trước. Hai mươi phút sau, Lâm Tử Kế và hai vị trưởng bộ phận kia cùng ra ngoài, Hạ Chí nghe Lâm Tử Kế nói: "Bao hôm cả tiếp viên mới nhận năm nay, mọi tiếp viên khác đều phải tham gia tập huấn, tiếp viên trưởng cũng không được bỏ sót. Thành tích khảo hạch không đạt sẽ bị chuyển công tác."

Hạ Chí thắc mắc, "Diễn tập chẳng phải rất thành công sao, Cố Nam Đình sao lại nổi giận đến thế, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy."

Trình Tiêu là người hiểu rõ ngọn ngành nhất. Nhớ lại lúc cô theo quy định đi kiểm tra khoang lần cuối, phát hiện ra Lâu Ý Lâm nấp trong góc, cô hỏi ngược lại: "Cậu tưởng Lâu Ý Lâm xuất hiện cuối cùng trong khoang là do thật sự nhận lệnh của cơ trưởng mà đi theo tổ kiểm tra lần cuối đấy hả?"
wattpad: xusmile0222____

Hạ Chí nhìn cô, "Cậu đã nói thế rồi thì tất nhiên là tớ sẽ không nghi ngờ gì rồi."

Trình Tiêu thành thật: "Lãnh đạo Cục và người phụ trách của các công ty lớn đều ở đây, lẽ nào tớ nói cô ta vì sợ nhảy cầu phao nên trốn đi, bị tớ tìm thấy hay sao?"

"Trốn á?" Hạ Chí sửng sốt, "Cô ta là tiếp viên đã được huấn luyện mà, sao lại sợ nhảy cầu phao?! Hơn nữa sao cô ta có thể trốn được? Sau diễn

tập chẳng phải sẽ đếm người dựa vào danh sách hay sao? Đến lúc đó phát hiện thiếu một người, còn là tiếp viên của Hàng không Trung Nam, thì chúng ta mất mặt hoàn toàn còn gì?" Nói đến đây, cô nàng như vỡ lẽ, "Chẳng trách mà Cổ Nam Đình nổi trận lôi đình, yêu cầu tất cả phải tập huấn. Không đuổi cổ Lâu Ý Lâm đã được coi là nường tay lắm rồi."

Hàng không Trung Nam bắt đầu hội nghị chuyên ngành do lỗi hổng xảy ra của đợt tập huấn, ngoài việc thông báo kết quả tập huấn ra, còn bắt đầu tập huấn lần nữa, và cả thông báo tăng đợt kiểm tra trong quý. Ngoài ra đối với Lâu Ý Lâm, Cổ Nam Đình không cho cô ta cơ hội, trực tiếp điều cô ta sang bộ phận phục vụ mặt đất.

Trong hội nghị tiếp theo, Cổ Nam Đình tiến hành báo cáo về sự cố này, nhìn nhận lại những sai sót trong việc tập huấn nhân viên của Hàng không Trung Nam, từ đó mới dẫn đến cuộc thảo luận rất sôi nổi về an toàn bay.

Hạ Chí trải qua việc chỉnh sửa và tra tìm tư liệu, tiến hành phân tích thống kê các số liệu lớn như lượng du khách năm năm trở lại đây, thời gian vận hành an toàn, tỷ lệ hành khách đi máy bay và những thông số bình thường khác... đăng lên trang chủ của Trung Nam một bài tên là "Bay bằng trái tim, giữ thành tích an toàn", để từ đó sáng tạo nên truyện thần thoại về an toàn mà Hàng không Trung Nam bao năm kinh doanh đã lập nên.

Cổ Nam Đình khi biết lướt xem bài viết này vô cùng cao nên không nhìn được cười, "Hóa ra nhân viên của tôi đều có sự trung thành muốn bảo vệ danh dự của công ty." Sau đó anh gọi Hạ Chí vào, dặn cô, "Những bài liên quan đến hội nghị lần này trong tạp chí Hàng không Trung Nam kỳ này đều do cô đảm nhận."

Hạ Chí được tín nhiệm, cả người như được tiêm chất kích thích vậy.

Trình Tiêu và Lâu Ý Lâm gặp lại nhau ở sân bay.

Lâu Ý Lâm mặc đồng phục nhân viên mặt đất, nói với Trình Tiêu vừa xong chuyến bay, "Tôi luôn chưa có cơ hội cảm ơn cô."

Trình Tiêu hơi bất ngờ, "Cảm ơn tôi?"

"Thực ra ban đầu là rất ghét." Lâu Ý Lâm nhướn hàng mày thanh tú, "Nghĩ rằng vì cô mà tôi mới bị chuyển sang mặt đất."

Trình Tiêu không phản bác, "Cứ ghét tôi cũng chẳng sao, tôi không quan tâm."

Lâu Ý Lâm nhướn môi, "Về sau nghĩ kỹ lại là do bản thân sợ độ cao, sợ bay mà cứ đòi làm tiếp viên hàng không, thực sự là không biết lượng sức mình." Cô ta thở dài, "Bây giờ còn được ở lại công ty đã rất tốt rồi, dù sao mẹ tôi cũng không muốn tôi bay, nói là vừa nguy hiểm mà áp lực lại lớn quá."

"Mẹ cô rõ ràng là sáng suốt hơn cô đấy." Trình Tiêu nhìn thấy vẻ tiếc nuối lộ rõ trong nụ cười đó nên nói bằng giọng trêu ghẹo, "Người theo nghề này của chúng tôi phải ở trong trạng thái tâm lý thích ứng cao độ trong thời gian dài, người mắc bệnh tâm thần cực kỳ nhiều. Chúc mừng cô đã có thể tránh khỏi tai họa."

Lâu Ý Lâm phì cười trước vẻ trêu chọc đó, "Bên kia đồn rằng cô lạnh lùng, khó gần gũi, xem ra cũng không phải."

Trình Tiêu không bác bỏ, "Người xinh đẹp thường bị đổ kị, chắc cô hiểu rõ mà."

Đang khen cô ta xinh đẹp đấy. Nụ cười của Lâu Ý Lâm càng tươi tắn hơn.

Phải, chỉ cần Trình Tiêu muốn thì chỉ vài ba câu đã có thể khiến người khác cười vui vẻ.

Thế nên, sự khó gần của cô thực ra là tùy người mà thôi. wattpad: xusmile0222____

Rời khỏi sân bay, Trình Tiêu đi thẳng đến hội trường tổ chức hội nghị, tham gia giao lưu về quy trình bay. Do nội dung hội nghị đề cập đến nguyên lý bay, việc tu sửa bảo trì và những kiến thức chuyên ngành khác, nên các công ty khác đều cử nhân viên các bộ phận liên quan tham dự. Chỉ có Hàng không Trung Nam là yêu cầu cả những nhân viên tổ bay đang rảnh rỗi phải có mặt đủ.

Lúc Trình Tiêu đến thì hội nghị đã bắt đầu. Để khỏi ảnh hưởng tới ai, cô vào từ cửa sau, ngồi ở một góc khó nhìn thấy nhất. Cô rất nhẹ nhàng, trừ trưởng bộ phận nghiệp vụ bay của Minh Hàng đang phát biểu trên sân khấu là nhìn thấy cô, còn những người khác đều không biết gì. Thế nhưng cô vừa ngồi xuống, mở laptop thì Cố Nam Đình ngồi ở hàng đầu như có linh cảm, đột ngột quay đầu lại.

Ánh mắt anh lướt qua bộ đồng phục mà Trình Tiêu chưa kịp thay ra, ngừng lại ở khuôn mặt cô hai giây rồi quay đi như không có chuyện gì.

Anh mặc âu phục sẫm màu, đường nét bóng lưng trở nên rõ nét và vững chắc trong ánh nắng. Nhớ lại ánh mắt như tìm kiếm của anh một khắc trước đó, lồng ngực Trình Tiêu lại trào dâng một thứ cảm xúc ấm áp khó tả.

Lại có người từ cửa sau đi vào, khẽ khàng không làm kinh động người khác mà đặt xuống trước mặt Trình Tiêu một ly café.

Bay lâu như vậy nên thực sự rất mệt mỏi, Trình Tiêu cũng lo cô sẽ ngủ thiếp đi mất. Cô gật đầu tỏ ý cảm ơn, nâng lên hớp một ngụm, xác nhận là latte rồi mới cầm điện thoại lên nhắn tin cho Cố Nam Đình, "Sao anh dễ thay đổi thế, lại cho em uống café rồi?"

Giây sau đó, Trình Tiêu nhìn thấy Cố Nam Đình ngồi phía trước cầm điện thoại trên bàn lên, cúi đầu đọc.

Rất nhanh, điện thoại của cô có tin nhắn, anh trả lời, "Không phải chồng em, cũng không cần nghe lời em. Nếu quản em để em khó chịu thì chỉ bằng làm theo ý muốn của em để tăng thêm tình cảm."

Trong đôi mắt Trình Tiêu hiện lên nụ cười, cô bấm một hàng chữ, "Nếu tình anh chịu hạ thấp bản thân, em không phản đối."

Từ góc của Trình Tiêu nhìn sang, Cố Nam Đình như đang cười, nhưng anh lại trả lời "Lát nữa sẽ kiểm tra ghi chép cuộc họp của em."

Trình Tiêu thầm nói "chán thật" rồi đặt điện thoại xuống, chăm chú vào hội nghị trong sự bầu bạn của café.

Nghỉ giữa giờ, Trình Tiêu ghi lại trong laptop: hoạt động của cánh máy bay sẽ khiến áp lực của mặt dưới sản sinh ra sự sai khác nhỏ... Lúc nhập đến đây, cô ngược lên, nhìn thấy

Nghê Tiêm tiến đến chỗ cô trong ánh mắt của mọi người.

Gặp mặt vốn dĩ là chuyện trong dự đoán. Nhưng trong tình huống này thì có thể nói gì đây? Lâu quá không gặp, gần đây có khỏe không? Từ đó nói cho mọi người biết rằng họ quen nhau? Trình Tiêu cảm thấy quá vô vị. Cô đã có suy nghĩ rời đi từ lối cửa sau, khi đang định hành động thì bất ngờ nhận ra Cố Nam Đình đang nhìn về phía cô.

Trình Tiêu đứng tại chỗ nhìn lại anh, ánh mắt tỏ vẻ nghi hoặc.

Nghê Tiêm tiến đến gần, gần như cả hội nghị đều nhận ra mục tiêu của anh ta là cô gái duy nhất ở đây. Hoặc bọn họ cũng đang tò mò, hóa ra lại có một nữ phi công ở đây, mà lại còn là một nữ phi công rất xinh đẹp.

Lúc này, giọng đàn ông trầm trầm quyến rũ vang lên trong phòng họp, mọi người nghe thấy Cố Nam Đình bảo: "Trình Tiêu, đến đây một lúc."

Bước chân Nghê Tiêm khựng lại.

Trình Tiêu như được giải thoát, bước thẳng đến, như thể hoàn toàn không nhận ra ý đồ của Nghê Tiêm.

Thế nhưng khi cô đứng trước mặt Cố Nam Đình thì lại nghe anh hỏi:
"Có chuyện gì?"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 32

Trình Tiêu thầm "hỏi thăm" từ đầu tới chân Cố Nam Đình, nhưng bên ngoài lại bình thản đưa laptop ban này cô cầm theo cho anh, nói bằng giọng của một nhân viên: "Cố tổng, theo sự sắp xếp chuyến bay thì tôi không thể tham gia..."

Cố Nam Đình khâm phục năng lực phản ứng nhanh nhạy của cô. Một mặt đồng ý với yêu cầu của cô là điều chỉnh chuyến bay để người nhân viên vô cùng xem trọng an toàn bay này được tham gia hội nghị, một mặt không nhịn được nở nụ cười. Đến khi sự chú ý của mọi người phân tán rồi, anh mới nhỏ giọng giải thích: "Anh thấy ánh mắt của em là có ý cầu cứu anh."

Thế nên anh mới gọi em đến? Trình Tiêu tỏ ra bình tĩnh, giọng lại rất lạnh, "Tôi cảm ơn anh!"

Cố Nam Đình cười thản nhiên, "Anh không từ việc đắc tội với Phùng Tấn Đình mà lôi em từ Hải Hàng sang đây, không thể để người ta có ý đồ bất chính với em ngay dưới mắt anh chứ!"

Bất chính?! Không đập lại anh vài câu thì sẽ thấy tiếc lắm! Trình Tiêu đáp lại, "Cẩn thận người tính không bằng trời tính!"

Nụ cười trong đáy mắt Cố Nam Đình càng đậm, nhưng anh đã chuyển chủ đề, "Trình Tiêu, vị này là Hà tổng của Minh Hàng."

Trình Tiêu ngược mắt lên, thong thả gật đầu chào vị Hà tổng tuổi xấp xỉ lão Trình nhà cô, "Chào Hà tổng ạ, tôi là cơ phó Trình Tiêu của Trung Nam." Lập tức rút laptop ra khỏi tay Cố Nam Đình, cô nói, "Không làm phiền nữa, xin hai vị cứ trò chuyện."

Đợi cô đi rồi, Hà tổng mới nhìn Cố Nam Đình vẻ tán thưởng, "Tiểu Cố có phúc thật."

Cố Nam Đình nhìn bóng lưng Trình Tiêu, cười tủm tỉm, "Cũng đáng lo lắm."

Hà tổng nghe ra ý tứ sâu xa trong giọng điệu của anh nên mỉm cười vỗ vai anh, "Xinh đẹp lại có bản lĩnh, cậu không lo lắng chẳng lẽ lại để người ta lo thay cậu?"

Cố Nam Đình nhìn Nghê Tiêm đang hướng mắt về phía anh qua đám đông lơ nhố kia, đáp lời, "Sẽ không làm phiền người khác ạ."

follow wattpad: xusmile0222____

Sau giờ nghỉ, hội nghị tiếp tục.

Nghê Tiêm là tổng kỹ sư trưởng bên Hải Hàng, chuyên môn giỏi nên phát ngôn của anh ta được nhiều người tham gia nghe nhất, vốn dĩ phòng hội nghị cũng hơi vắng, trong tích tắc đã đông nghẹt, không còn chỗ trống. Khi anh ta nhắc đến công ty hàng không do suy nghĩ đến vấn đề an toàn, giá thành và sức cạnh tranh thị trường mà bắt buộc không dựa dẫm quá nhiều vào nhà sản xuất, những người đại diện các công ty hàng không đều gật gù tỏ vẻ tán thành.

Đối với tính an toàn của hàng không Trung Quốc được coi là niềm tự hào số một thế giới, Nghê Tiêm nói: "Chúng ta là những bác sĩ của máy bay, thái độ làm việc chỉ có bốn chữ miêu tả: mạng người bằng trời." Sau tiếng vỗ tay vang dội, anh ta nói, "Nhưng thói quen nghề nghiệp khiến rất

những kỹ sư máy bay hình thành nên chứng cường bức. Chẳng hạn kiểu kỹ sư già như tôi, trên đường nhìn thấy chiếc xe nào chạy ngang thì sẽ vô thức liếc nhìn một cái, xem xem áp lực bánh xe có đủ hay không, hoặc đèn đuôi xe không sáng chẳng hạn."

Rõ ràng anh ta rất trẻ nhưng lại tự nhận mình là "già" khiến mọi người đều cười ồ. Nhưng ví dụ anh ta đưa ra thì đúng là hơi buồn cười, bên dưới bỗng vang lên những tiếng cười, thậm chí có người còn phụ họa: "Tôi cũng thế."

Nghê Tiêm khẽ cười, giơ tay ra hiệu, "Nào, anh nói thử xem, quý trước đã làm cho bao nhiêu chuyến bay rồi?"

Kỹ sư trước đó phụ họa cũng trùng hợp là thuộc Hàng không Trung Nam, anh ta đứng dậy trả lời: "150 chuyến bay."

Nghê Tiêm vỗ tay, giây sau đó, tiếng vỗ tay trong phòng vang dậy tứ phía.

Nghê Tiêm chia sẻ hết những việc bất thường anh ta đã gặp phải, hơn nữa còn có những nan giải mang tính khái quát cao và cách giải quyết cụ thể. Cuối cùng khi tổng kết, anh ta nói: "Chuyện tu sửa máy bay không phải là qua loa cho có. Xuất phát từ thái độ chịu trách nhiệm an toàn cho hành khách và nhân viên tổ bay, chúng ta sẽ không cho bất cứ máy bay đang hỏng hóc nào được phép lên trời cả."

Khi anh ta bắt đầu kể sinh nhai bằng công việc này, thì đã mặc định là mọi áp lực mà mình phải chịu đều không thua kém gì phi hành đoàn.

Trình Tiêu khâm phục Nghê Tiêm tuy còn trẻ nhưng lại có một lòng nhiệt huyết và tôn trọng nghề nghiệp của một kỹ sư lão luyện. wattpad: xusmile0222____

Hôm sau khi Trình Tiêu đi bay thì việc giao lưu thực địa về công tác tu sửa trong ngành hàng không đang được tiến hành tại sân bay.

Sau khi nhận được huấn luyện của kiểm soát viên không lưu trên đài "có thể đẩy ra", cơ phó Trình Tiêu là người hỗ trợ thao tác đã bấm mở đèn chống va chạm.

Cơ trưởng Lâm Nhất Thành ra lệnh: "Chấp hành bản kiểm tra trước khi đi."

Trình Tiêu lần lượt đọc kiểm tra, Lâm Nhất Thành xác nhận từng mục một.

Khi đã hoàn thành rồi, Lâm Nhất Thành liên lạc với mặt đất: "Cơ vụ, có thể nhả phanh được chưa?"

Cơ vụ mặt đất đáp: "Có thể nhả phanh."

Lâm Nhất Thành thao tác cần phanh, phát khẩu lệnh: "Phanh đã nhả, có thể đẩy ra."

Cơ vụ lập tức chỉ huy xe đẩy đẩy máy bay đến vị trí đã chỉ định, sau đó phát huấn lệnh cho buồng lái: "Tổ bay có thể khởi động."

Lâm Nhất Thành đẩy cần phanh về vị trí NO, "Tay phanh đã xong, khởi động động cơ số 2." Làm theo trình tự khởi động động cơ số 2 và số 1 xong, anh ta nói: "Cơ vụ, khởi động bình thường, tạm biệt."

Cơ vụ mặt đất trả lời, "Trượt theo đường băng bên trái", ngừng một giây, rồi bổ sung: "Trình Tiêu, tạm biệt."

Lâm Nhất Thành sắc mặt bình thản thao tác bật động cơ về vị trí bình thường, tắt dẫn khí APU đi. Cùng lúc, Trình Tiêu bình tĩnh bắt đầu thao tác

của mình. Hoàn thành xong, hai người tiến hành kiểm tra thao tác, và cả chấp hành theo bản kiểm tra sau khi khởi động.

Kiểm soát viên không lưu trên đài ra huấn lệnh "có thể trượt ra đầu đường băng", Lâm Nhất Thành bật đèn trượt, ra dấu tay với cơ vụ, sau đó nhả phanh, thao tác cho máy bay lăn đi.

Trình Tiêu liên lạc với đài chỉ huy: "2366 xin vào đường băng số 05."

Đến khi máy bay cất cánh, bắt đầu tăng độ cao, Trình Tiêu cũng không hề nhìn ra ngoài cửa sổ, càng không nói thêm một câu gì không liên quan đến việc bay. Nhưng cô biết, người "cơ vụ" đứng cạnh máy bay của họ, vẫy tay ra hiệu họ đã chuẩn bị xong, có thể cất cánh an toàn, chính là người đã theo sự sắp xếp của hội nghị hôm qua, dẫn các kỹ sư của các công ty hàng không tiến hành làm việc ngay tại bãi đáp máy bay - Nghệ Tiêm.

Hạ Chí với thân phận là phóng viên tạp chí Hàng không Trung Nam, cũng giống Nghệ Tiêm, đúng sáu giờ sáng đã đến sân bay, thông qua kiểm tra an ninh rồi vào bãi đáp. Lúc đó một chiếc máy bay khách trống A320 của hàng không Trung Nam đã đậu ở cổng lên máy bay số 26, đang kiểm tra để xuất phát.

Hạ Chí mục kích Nghệ Tiêm kiểm tra càn máy bay, đo đặc áp lực bánh máy bay, lượng đốt nhiên liệu, bước vào buồng lái kiểm tra toàn diện đủ các hệ thống, đồng thời làm lại tất cả công việc tu sửa chỉnh trang lại như bình thường trước khi máy bay xuất phát.

Sau đó, tổ bay của Lâm Nhất Thành và Trình Tiêu bắt đầu lên máy bay. Sau khi việc chuẩn bị hoàn tất, hành khách lần lượt lên máy bay. Rồi sau nữa, Trình Tiêu xin đẩy ra, đèn hiển thị cho bay của đài không lưu sáng lên, Nghệ Tiêm ra dấu tay chỉ thị máy bay trượt ra, rồi cuối cùng anh ta nói: "Trình Tiêu, tạm biệt." Chuyển bay mang số hiệu ZN2366 cất cánh từ thành phố G rất đúng giờ.

Hạ Chí cuối cùng cũng biết trước mỗi chuyến bay, các nhân viên cơ vụ hươ tay dưới mặt đất đã bắt đầu một ngày làm việc của họ thế nào. Nhưng cô không có nhiều thời gian để nhìn máy bay Trình Tiêu bay xa hơn, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều đã bắt đầu bận rộn cùng đám Nghê Tiêm. Vì sau khi chuyến bay sớm cất cánh, còn có mười mấy chuyến bay khác sắp sửa bay đến, mà thời gian chỉnh sửa ngừng đậu cũng ngắn, nếu không thể hoàn thành mọi công việc trong thời gian có hạn thì sẽ dẫn đến những chuyến bay sau đó sẽ bị chậm trễ.

Rõ ràng là mùa đông, công việc làm ngoài trời âm mười mấy độ, thế mà đồng phục của các nhân viên cơ vụ tham gia hội nghị, bao gồm cả Nghê Tiêm trong đó, lại ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt. Đến tận bốn rưỡi chiều, tổ bay của Lâm Nhất Thành và Trình Tiêu đáp xuống thành phố G, Nghê Tiêm lại dẫn người đến tiến hành công tác bảo trì, tu sửa sau chuyến bay. Đáng vẻ anh ta đích thân thực hiện, không tỏ ra cao ngạo vì là kỹ sư trưởng, cũng hoàn toàn không giống đang tiến hành giao lưu hoặc chỉ đạo, mà chỉ đơn thuần là làm công việc của một kỹ sư máy bay, nghiêm túc và cần mẫn, chuyên nghiệp và kính nghiệp.

Hạ Chí biết sự cần mẫn đó không liên quan gì đến Trình Tiêu, mà đó là tình yêu dành cho công tác cơ vụ của Nghê Tiêm. Cô đứng trên bãi đáp máy bay rộng lớn, cảm nhận chân thực một ngày thực sự của một cơ vụ. Đối với cơ vụ, cô đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn. Còn về Nghê Tiêm, sau công việc phỏng vấn cả ngày hôm đó xong, cô đã đưa cho anh ta một chai nước.

Nghê Tiêm mở ra rồi uống một hơi hết cả chai, sau đó mới nói: "Cảm ơn."

Hạ Chí nói: "Đã là kỹ sư trưởng rồi, có cần thiết phải liều mạng thế không?"

Nghê Tiêm cười khố: "Không liều mạng thì làm sao xứng đáng với tiếng 'kỹ sư trưởng' này?"

Phải, sau lưng một công việc xem chừng quang vinh tươi sáng là những chua xót không ai hay biết. Trước kia đối với tiếp viên hàng không, phi công, cơ vụ, Hạ Chí đều từng hâm mộ, nhưng khi thực sự tiếp xúc rồi mới biết, trong mắt người cùng ngành, họ lại là: nhân viên phục vụ, tài xế, và người sửa chữa xe đạp.

Giọng Hạ Chí dịu dàng hơn, "Thấy trạng thái làm việc của anh như thế, bỗng dưng không thấy ghét anh nhiều nữa."

Nghê Tiêm vẫn tỏ ra bình thản, "Nếu là Trình Tiêu nói như vậy với tôi, tôi sẽ vui đến mức quên mất mình là ai."

Hạ Chí cười, "Bây giờ mới nhận ra tính quan trọng của cô ấy là hơi muộn thì phải?"

Nghê Tiêm đứng từ xa nhìn chiếc máy bay do Trình Tiêu điều khiển mà ban sáng anh ta đã phụ trách kiểm tra, ban này lại vừa hạ cánh rồi kiểm tra, chỉnh sửa lần nữa, giống như đang hỏi Hạ Chí, nhưng cũng như đang tự nói với chính mình: "Tôi chỉ sai lầm một lần thì không thể tha thứ hay sao?"

"Cuối cùng anh cũng chịu nhận anh sai rồi." Hạ Chí quay sang nhìn anh ta, "Tiếc là không phải mọi sai lầm đều có cơ hội chỉnh sửa. Huống hồ, có mẹ anh ở đây thì làm sao anh có cơ hội được?"

Nghê Tiêm nhìn cô, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

"Tôi không thể giúp anh, và cũng sẽ không giúp." Biết rõ là nói như thế sẽ gây tổn thương nhưng Hạ Chí vẫn nói: "Trình Tiêu là người có chủ kiến, cậu ấy không cần được thuyết phục. Huống hồ, tôi cũng chưa từng cho rằng anh là lựa chọn chính xác duy nhất của cậu ấy."

"Là vì," Nghe Tiêm bóp méo chai nước rỗng trong tay, "Cố Nam Đình à?"

Hạ Chí hơi bất ngờ, "Anh cũng có mắt nhìn đó, nhận ra điểm khác thường giữa họ."

Thực ra cô đang nhắc nhở thiện ý, để anh ta biết khó mà rút lui.

Nghe Tiêm lại không muốn thừa nhận, "Tôi thì cảm thấy Cố Nam Đình đối với cô ấy..."

Hạ Chí xưa nay luôn nói thẳng, không biết kiêng nể gì, lần này cũng không ngoại lệ, "Đúng là Cố Nam Đình chủ động, nhưng với tính khí của Trình Tiêu, nếu cậu ấy không cho phép thì ai có thể bước vào thế giới của cậu ấy?"

Đúng là như vậy. Trình Tiêu không phải người phụ nữ có thể tùy tiện tiếp cận, ngoài vẻ lạnh lùng kiêu ngạo ra, cô không cho phép người khác phạm lỗi.

Nghe Tiêm lần đầu cảm thấy Hạ Chí còn trẻ như thế nhưng thực sự rất tàn nhẫn, anh ta im lặng một lúc, "Cám ơn lời nhắc nhở của cô."

"Không cần cảm ơn, tôi chỉ không mong anh lại quấy nhiễu thế giới của cậu ấy." Hạ Chí thản nhiên đón nhận ánh mắt của anh ta, "Tôi không có quyền phát ngôn thay cậu ấy, nhưng đành chịu thôi, ở cùng cô ấy lâu rồi, tôi càng lúc càng giống cậu ấy."

Giống như cô ấy, không có tư tưởng chủ nghĩa thực dụng quá độ. Thế nên đối với việc quay đầu là bờ của anh, thực sự cũng không còn liên quan gì nữa rồi.

Tối đó, Nghe Tiêm xưa nay không thích say sưa đã uống rất nhiều rượu, nhân lúc tỉnh táo, anh ta buông thả bản thân gọi điện cho Trình Tiêu,

"Có thể gặp nhau không?"

Trong tình huống này, có lẽ đa số phụ nữ sẽ băn khoăn xem có nên gặp không, sau đó không kìm được hỏi: "Anh đang ở đâu?" Nhưng đối tượng là Trình Tiêu, hơn nữa lại rất trùng hợp rằng lúc đó cô cũng như anh, đang ở trong quán bar câu lạc bộ rượu vang của Hàng không.

Trình Tiêu cúp máy, từ trong chỗ ngồi của mình đi thẳng ra, ngồi xuống trước mặt anh ta, "Tôi đã tạm biệt quá khứ rồi, mà quá khứ này bao gồm cả anh. Nhưng nếu đã gặp nhau rồi thì nói rõ ràng với nhau cũng tốt."

Ánh đèn trong bar dịu dàng ấm áp, nhưng lại không thể chứa đựng được quãng thời gian đã qua. Nghệ Tiêm nhìn gương mặt gần ngay trong tầm tay, xinh đẹp trưởng thành hơn xưa rất nhiều, bỗng có cảm giác như đã cách cả thế kỷ.

Anh ta ngửa đầu uống cạn một ly, "Trên thế gian sẽ luôn có một dạng người, sau khi mất đi đã xem những vấn vương là mối tình sâu đậm. Giống như anh."

Đối với câu tự nhận xét của anh ta, Trình Tiêu không nói gì.

Giây trước đó còn có rất nhiều lời để nói, nhưng lúc này, Nghệ Tiêm cũng không biết bắt đầu nói từ đâu, "Anh muốn giải thích với em, nhưng anh đoán là em đã không còn hứng thú gì với lời giải thích đó nữa."

Trình Tiêu không phủ nhận: "Đúng thế, lúc anh cần giải thích thì anh đã chọn im lặng. Bây giờ mới nói thì còn ý nghĩa gì nữa?"

Nghệ Tiêm nắm lấy bàn tay định nâng ly rượu lên của cô như đã mất kiểm soát, "Anh không nói gì, nhưng em đã biết hết rồi, không phải sao? Nhưng em lại lạnh lùng nhìn anh phạm lỗi, cũng không chịu nói thẳng ra. Cũng là lỗi của anh à?"

"Nếu tôi nói, tôi muốn đợi xem bộ dạng hối hận của anh, thì anh có hiểu thêm về tính cách của tôi không?"

"Anh không tin em lại đối xử với anh như vậy. Trình Tiêu, em không nên đối xử như thế với anh!"

Năm đó đúng là tôi không nghĩ như vậy. Lúc ấy tôi tưởng rằng anh hẳn là đau khổ hơn tôi, nhưng anh không hề. Đã bao năm rồi, anh lại diễn vở kịch đau khổ trước mặt tôi, còn ý nghĩa gì nữa?

"Nên chứ! Có phải là đối với anh, tôi từng thích anh cũng là lẽ đương nhiên? Mà anh nghĩ rằng giờ này phút này, tôi cũng nên tha thứ cho anh?" Trình Tiêu đứng lên, từ trên cao nhìn xuống anh ta, "Những chuyện cũ rích liên quan đến anh, tôi gần như đã quên rồi. Nhưng nếu hôm nay đã nhắc lại thì tôi sẽ nói lại lần nữa. Đúng là tôi từng thích anh, nhưng anh kết giao với tôi với mục đích 'toại nguyện cho mẹ anh và lão Trình gặp lại nhau' thì thực sự không đáng mặt đàn ông. Tôi mặc kệ anh và mẹ anh có toan tính một mũi tên trúng hai con chim hay không, tôi cũng mặc kệ sự lựa chọn cuối cùng của lão Trình là mẹ anh hay là mẹ tôi, điều tôi không thể chấp nhận chính là sự tiếp cận và dụ dỗ cố ý của anh. Cả đời này của Trình Tiêu tôi không thể ở cạnh một người đàn ông từng tính toán cái bẫy mình, không biết chịu trách nhiệm cho sai lầm của bản thân."

Thấy Nghê Tiêm im lặng, Trình Tiêu rút tay ra, "Còn về tha thứ, vì anh cúi đầu nhận lỗi nên tôi bắt buộc phải chấp nhận? Dựa vào đâu? Đạo đức trời buột à? Để anh cảm thấy dễ chịu, tôi phải khoan dung độ lượng? Lúc anh sai lầm, gây tổn thương cho người khác, sao anh không nường tay, cho người ta, cũng là cho mình một con đường lui?"

Nghê Tiêm vẫn không cam tâm, "Anh không cho em đường lui sao? Anh đẩy em ra là vì..."

"Anh cho tôi đường lui?" Trình Tiêu cắt ngang, "Là anh đẩy tôi về phía Phi Diệu!"

Bóng cô trong tầm mắt càng lúc càng xa, Nghê Tiêm đuổi theo ra ngoài, túm chặt cổ tay cô trong làn gió đông lạnh buốt, "Nếu không phải vẫn còn cảm giác với anh, nếu không còn thích anh thì sao phải sắc bén như vậy? Trình Tiêu, đừng phủ nhận nữa, em hận anh bao nhiêu thì sẽ yêu anh bấy nhiêu."

Trình Tiêu không lãng phí sức lực để so đo với anh ta, chỉ lạnh lùng nhìn vào mắt anh ta, "Trên thế gian luôn có một loại người tự mình phóng to địa vị của mình trong cuộc đời của người khác như lẽ đương nhiên. Như anh vậy, đến giờ vẫn không hiểu: tôi không tha thứ cho anh không phải vì hận, mà là bài học cho anh, để anh nhớ rằng mãi mãi đừng bao giờ đem tình cảm của người khác ra làm quân cờ cho mình!"

Nghê Tiêm càng siết mạnh tay hơn, Trình Tiêu đau đớn, bị anh ta kéo vào lòng, gương mặt đỏ càng lúc càng kề sát, anh ta nói: "Trình Tiêu, đừng nói những lời tàn nhẫn, anh không tin em không còn chút tình cảm nào với anh."

Tình cảm? Giữa họ có tình cảm à? Trình Tiêu đã giơ cao tay phải lên, định đáp lễ sự tự cao và mạo phạm của anh ta.

Nhưng lần này lại không cần cô đích thân ra tay.

Khi Nghê Tiêm cố hôn cô, một cú đấm đã bất ngờ giáng vào mặt anh ta. Sau đó, Trình Tiêu suýt bị kéo ngã theo đã được người khác ôm lấy, giọng trầm thấp của Cố Nam Đình văng đến trong màn đêm lạnh lẽo, "Vốn định lịch sự với kỹ sư trưởng Nghê, xem ra tôi đã quá khách sáo rồi."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 33

Trên đường về, Cố Nam Đình không nói câu nào, chỉ phóng xe với tốc độ nhanh nhất.

Cảnh vật ven đường lùi nhanh ra sau trở nên mơ hồ, Trình Tiêu quay sang nhìn anh, phát hiện ra trong đôi mắt sáng rực của anh để lộ sự lạnh lẽo còn ghê gớm hơn cả đêm đông.

Tiếng gió và sắc đêm hòa vào làm một, trong cô tịch, Trình Tiêu nói, "Đừng tưởng đã giúp em thì em phải chịu đựng vẻ mặt lạnh lùng của anh!"

Cố Nam Đình liếc nhìn cô bằng khóe mắt, như đang cảnh cáo cô im miệng.

Trình Tiêu bỗng nổi cáu, cô mở khóa dây an toàn "cách" một tiếng, quát lên: "Dừng xe!"

Cố Nam Đình vẫn đạp mạnh chân ga, lạnh lùng ra lệnh: "Thắt dây an toàn vào!"

Trình Tiêu không nghe, lặp lại từng câu từng chữ: "Em bảo anh dừng xe!"

Cố Nam Đình cũng không nghe, lặp lại bằng ngữ điệu lạnh lùng cứng nhắc: "Anh bảo em thắt dây an toàn vào!"

Trình Tiêu đâm mạnh vào vai anh, thấy anh không phản ứng thì tức đến nổi lồng ngực phập phồng, "Anh đang theo đuổi em, biết không hả? Anh có thái độ gì vậy?"

Cố Nam Đình không thèm nhìn cô, vẻ mặt chăm chú nhìn đường, vừa đáp lại: "Tính khí anh thế nào, không phải hôm nay em mới biết, muốn lấy lòng em thì cũng phải xem tâm trạng anh đã!"

Trình Tiêu nghiêng răng mắng: "Cố Nam Đình, anh đã khốn kiếp thì đúng là không phải người!" Sau đó cô thắt dây an toàn, "Có giỏi thì anh lái suốt đêm đi! Cho mệt chết!"

Cố Nam Đình lại tăng tốc. wattpad: Lê Ngọc Nhi

Trình Tiêu dứt khoát nhắm mắt lại, không nhìn cảnh vật bên ngoài đang trôi qua vun vút nữa.

Đương nhiên là Cố Nam Đình không ngốc đến mức lái xe cả đêm, nhưng khi anh dừng xe lại thì Trình cô nương vốn nộ khí xung thiên đã ngủ thiếp đi mất rồi.

Đôi lúc, bay là chuyện khiến người ta vui vẻ. Người ngoài chỉ nhìn thấy mặt quang vinh và tiền lương hậu hĩnh của nghề này, nhưng lại không biết áp lực tinh thần và cơ thể mà phi công phải gánh chịu. Vì quá vất vả nên thậm chí có lúc anh đã nghĩ, sau này sẽ không cho cô bay nữa. Nhưng cô quá yêu nghề này, anh làm sao nỡ ngăn cản?

Đêm mùa đông lạnh lẽo, vừa lạnh vừa yên tĩnh, Cố Nam Đình cởi áo khoác ra, đắp lên người Trình Tiêu, sau đó anh cúi xuống ngắm nhìn gương mặt cô từ khoảng cách rất gần. Vẫn mày mắt như tranh, xinh đẹp như trước. Anh đã có phần không thể lý giải chính mình, cô ở bên anh đã bao năm, chỉ mỗi ngoại hình xinh đẹp thôi cũng đã thu hút sự chú ý của anh, sao lại... Được thôi, là đàn ông, anh cũng không được coi là quá nông cạn! Cố Nam Đình chỉ có thể an ủi sự mù quáng của mình như vậy.

Cố Nam Đình lau mặt, dường như đang tự trách bản thân lúc này còn nghĩ đến những chuyện đó. Anh ngắm Trình Tiêu đang ngủ say sưa trong màn đêm, rất muốn biết rằng đối với Nghê Tiêm, rốt cuộc cô có tâm tư thế nào? Là không thể buông bỏ, kiên nhẫn quay đầu, hay là thiếu nữ đã tỉnh cơn mộng? Còn cô từ chối anh như vậy thì có liên quan gì đến anh ta không?

Cố Nam Đình thậm chí đã có suy nghĩ bây giờ gọi Trình Tiêu dậy, kể hết sự thật về chuyện anh đang ở một thời gian khác, để cô biết là sau bảy năm, họ đang yêu nhau, cho dù anh từng nói những lời khốn kiếp như "tạm bợ", cô cũng đã tha thứ cho anh. Thế nhưng khi xác định anh đúng là đã gặp phải sự sai lệch thời gian mà quay về bảy năm trước, anh đã tra cứu vô số tài liệu, phát hiện ra ngay cả khoa học cũng chẳng thể lý giải hiện tượng này. Anh làm sao nói cho rõ, ngày mưa hôm đó, anh thao tác máy bay tìm khe hở trên bầu trời đã bay qua những đám mây đen thì đột nhiên bảng điều khiển chột mất tác dụng, đến khi an toàn hạ cánh thì thời gian anh đang có mặt đã xảy ra sự sai lệch. wattpad: Lê Ngọc Nhi

Những gì anh đích thân trải qua đều quá khó hiểu, làm sao khiến người khác tin được? Đặc biệt là bây giờ, với thái độ của Trình Tiêu đối với anh, Cố Nam Đình không dám chắc sẽ khiến cô tin rằng bảy năm sau, họ đang yêu nhau. Hơn nữa Cố Nam Đình cũng ích kỷ mà hy vọng rằng, chuyện anh từng thích Tiêu Ngữ Hành sẽ không bị Trình Tiêu phát hiện.

Dưới những ánh sao, Cố Nam Đình dang tay ôm lấy Trình Tiêu. Sau đó anh cúi xuống, áp má lên má cô, nói khẽ: "Hãy cho phép anh chôn vùi bí mật đó, dùng bảy năm sai lệch này để yêu em thật nhiều."

Trình Tiêu bị lạnh mà tỉnh lại, khi cô phát hiện ra đang nằm trong vòng tay Cố Nam Đình thì bực tức đẩy anh ra, "Chuyện lợi dụng cơ hội này, Cố tổng có thể bớt làm được không?"

Cơn giận trong lòng Cố Nam Đình đã biến mất vì trước đó cô ngủ say trong lòng anh, nhưng giọng điệu vẫn bực bội, "Tính cả lần này thì anh mới làm hai lần."

Trình Tiêu ném áo khoác của anh đi, "Nghe giọng anh sao giống như đang chê bôi không đủ vậy nhỉ?"

Cố Nam Đình đón lấy áo khoác, định mặc vào, "Đối với người phụ nữ anh thích thì hai lần đương nhiên là còn lâu mới đủ."

Trình Tiêu lại giơ tay giật lại áo khoác như hồi hận, cướp lời Cố Nam Đình: "Đối với người phụ nữ anh thích, anh nên cung cấp những gì cô ấy cần. Mà bây giờ em cần nhất là hơi ấm." Cô vừa nói vừa không chút khách sáo mặc áo khoác của anh vào.

"Cái cô nàng này!" Cố Nam Đình tức đến phì cười, anh cúi xuống, ôm chặt lấy cô, "Hơi ấm của anh ấm hơn áo khoác nhiều." Như đoán cô chắc chắn sẽ từ chối, anh nói như đang thở dài: "Làm lành nhé, nếu cứ lãng phí thời gian để cãi nhau mãi thì chi bằng dùng thời gian đó tạo ra những hồi ức tốt đẹp thì hơn."

"Với anh thì có hồi ức tốt đẹp gì chứ." Trình Tiêu miệng thì không chịu thua, nhưng tay thì trước ngực anh đã buông xuống.

"Anh thì sao?" Cố Nam Đình siết cô thật chặt, "Anh vừa cao vừa đẹp trai, lương lại ổn định, đời sống riêng tư trong sạch, dù sao cũng được coi là một trong những 'kim cương vương lão ngũ' của thành phố G, những cô nàng đeo bám anh cũng nhiều vô số kể, đừng không biết đủ là gì như vậy."

Trình Tiêu hừ một tiếng, "Em vừa trắng vừa đẹp, gia cảnh khá giả, những kẻ theo đuổi như anh từ hồi cấp ba đã xếp hàng mấy con đường, mà ai cũng dễ chịu hơn anh, sao cứ phải là anh mới được?"

Cố Nam Đình thu lại nụ cười, hỏi ngược lại: "Tính tình anh dễ chịu hay không hoàn toàn phụ thuộc vào em. Huống hồ, tối nay tại sao anh nổi giận, chẳng lẽ em không rõ? Lại còn ngăn anh đánh hấn! Sao, thương xót hả?"

Với cơn giận lúc đó của anh, Trình Tiêu không dám tưởng tượng nếu cô không ngăn cản thì sẽ có hậu quả ra sao. Trong thời gian diễn ra hội nghị, phó tổng Hàng không Trung Nam đã đánh kỹ sư trưởng của Hải Hàng đến mức mẹ anh ta còn không nhận ra thì sẽ là việc khiến người ta chê cười đến mức nào? Hơn nữa đã đâm vào mặt rồi, đương nhiên phải biết điểm dừng. Có phải là mang mối thù giết cha đâu?

Trình Tiêu cứng miệng phản bác, "Nghe em nói là thương xót thì anh dễ chịu hả?"

Cố Nam Đình bóp khuôn cằm nhỏ nhắn của cô, "Em dám!"

Trình Tiêu đẩy anh ra, "Giận cũng giận rồi, đánh cũng đánh rồi, lại còn bày vẽ mặt đó ra với em? Cứ như em quyến rũ anh ta vậy! Cố Nam Đình, anh như thế mà còn đòi theo đuổi em? Biến đi chỗ khác nhanh đi!"

"Em cũng lo cho anh à!" Cố Nam Đình nhìn cô, "Anh hỏi em, biết rõ hấn ta có ý đồ mà sao không cách xa một chút? Em không sai hả?" wattpad: Lê Ngọc Nhi

"Em sai chỗ nào?" Trình Tiêu nhìn anh, không chịu thua, "Là do anh đến trễ nên em mới thiệt thòi! Nếu không làm sao anh ta có cơ hội?"

Là anh hẹn cô ra uống một ly, còn anh vì đón Tiêu Ngữ Hành bị muộn so với thời gian đã định, nên mới cho Nghê Tiêm cơ hội lấn tới. Cố Nam Đình giơ tay lên, lòng bàn tay áp vào cổ cô, anh nói: "Xin lỗi em."

Trình Tiêu quay đầu sang, tránh né anh, "Em ghét nghe ba chữ đó."

Cố Nam Đình nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, để cô nhìn vào mắt anh, "Lần sau không tái phạm."

Trình Tiêu gạt tay anh ra, tỏ ý không tha thứ.

Cố Nam Đình nắm tay cô, "Nể tình anh đến vẫn kịp lúc, không vương vấn quá khứ nữa, được không?"

Trình Tiêu trừng nhìn anh, "Anh không đến thì anh ta cũng không thành công nổi!"

Cố Nam Đình ấn ấn tay cô bằng ngón cái, "Thế thì phải xem anh ta có định cưỡng bức em thật không! So sức mạnh với đàn ông thì phụ nữ các em mãi mãi không phải đối thủ!" Không cho Trình Tiêu cơ hội phản bác, anh đã tự kết thúc đề tài này, đề nghị bằng giọng nói trầm khàn quyến rũ: "Có phải chúng ta không nên phụ lòng ánh trăng đẹp thế này không?"

Trình Tiêu nhất thời chưa phản ứng kịp. Đến khi gương mặt đẹp đến mức không thể chê của anh dần dần cúi thấp, còn đôi môi anh cũng càng lúc càng gần cô, cuối cùng Trình Tiêu cũng hiểu ý đồ của anh.

Nên từ chối! Nhưng tư thế cúi xuống của Cố Nam Đình có vẻ mạnh mẽ không cho phép tránh né, còn gương mặt tuấn tú của anh dưới ánh sao này đặc biệt gợi cảm, thậm chí anh còn nhìn thấu vẻ bối rối của cô nên đã nói bằng giọng dịu dàng đến mức cảm dỗ lòng người: "Nếu muốn cho anh một bạt tai thì cũng đợi anh hôn xong đã!"

Trình Tiêu co tay thành nắm đấm, "Nếu em vẫn từ chối thì anh cũng chuẩn bị dùng sức mạnh?"

Đáy mắt Cố Nam Đình có nụ cười đắc thắng, "Em sẽ không làm thế." Vừa dứt lời, anh đã hôn cô.

Trình Tiêu không từ chối thật, mà cô đã nhắm mắt lại.

Đó là một nụ hôn không hề mãnh liệt, cũng không sâu, nhưng lại dịu dàng, thương hoa tiếc ngọc như thể xem Trình Tiêu là một báu vật. Càng về cuối, Trình Tiêu càng thấy váng vất mê mẩn, căn bản quên mất ban đầu không từ chối là để sau nụ hôn đó sẽ bảo anh rằng: 'kỹ thuật hôn quá tệ, em không có cảm giác gì' để đả kích Cố Nam Đình. Kết quả là khi anh ngừng lại, bốn mặt giao nhau, giọng cô đã hơi run run, "Tại sao?"

Tại sao cứ phải là em? Tại sao chứ?

Cố Nam Đình đưa ngón tay ve vuốt gò má cô, lần đầu chân thành nói lời tình cảm: "Đến khi em đã trải qua cô đơn và sợ hãi, em sẽ nhận ra trên thế gian này không có nhiều người xứng đáng để em thích. Mà trong số ít đó, sẽ luôn có một người khiến em nguyện dốc hết sức lực và cố gắng. Cho dù người ấy đã bắt em chờ đợi bao năm."

Cố Nam Đình nghiêng người lại gần, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán cô, "Bởi vì, người trước mắt là người trong tim."

Chuyến bay hôm sau của Trình Tiêu bị điều chỉnh, đến nỗi trước khi hội nghị kết thúc, Nghê Tiêm không còn cơ hội gặp cô nữa. Ngay cả Cố Nam Đình cũng cho rằng đêm đó là kết thúc giữa họ rồi. Kết quả là vào buổi tiệc tối hôm hội nghị bế mạc, cũng là sự "kinh ngạc bất ngờ" mà Nghê Tiêm chuẩn bị cho Trình Tiêu.

Địa điểm buổi tiệc được tổ chức tại sảnh tiệc sang trọng nhất của khách sạn năm sao thành phố G, mọi người đều ăn vận long lẫy để xuất hiện. Cố Nam Đình là người phụ trách tổ chức hội nghị lần này đã "hiện thân" trong tư thế chủ nhân. Còn về người phụ nữ đi cùng anh là ai, tất cả mọi người đều quan tâm, nhưng khi anh lên sân khấu phát biểu thì vẫn chưa thấy người đó lộ diện.

Buổi tiệc diễn ra nửa chừng thì Hạ Chí cũng gọi được vào máy của Trình Tiêu, "Sao giờ cậu mới mở máy hả bà cô của tôi?"

"Không mở máy đường nhiên là do chưa hạ cánh rồi." Trình Tiêu nhìn thành viên tổ bay vội vàng cuống quýt chạy đến phòng thay đồ để thay lễ phục, bước chân vẫn bình thản, vững vàng.

"Chuyến bay bị delay hả?" Hạ Chí dặn: "Lễ phục trên bàn làm việc của tớ, cậu mau thay đi, tài xế đứng dưới lầu đợi đó."

Thế nhưng khi Trình Tiêu xuất hiện trong sảnh tiệc, trên người cô vẫn là bộ đồng phục phi công.

Hạ Chí nhíu mày, "Sao mặc thế này tới đây? Lễ phục đó là do Cố Nam Đình đích thân chọn đó, tớ cho rằng anh ấy rất có mắt thẩm mỹ." Vừa nói vừa chồm đến trước mặt Trình Tiêu, khẽ nói: "Hơn nữa tớ đã đo thử ba vòng bộ lễ phục, với cậu thì..." Cô nàng xuyết xoa, ánh mắt quan sát Trình Tiêu tràn ngập sự mờ ám, "Cố Nam Đình làm sao biết rõ như thế nhỉ? Hai người, hử?"

Trình Tiêu liếc nhìn bạn, "Không phải cậu nói anh ấy biết sao?"

Hạ Chí phủ nhận, "Hình như tớ còn không rõ bằng anh ấy." Trước khi bàn tay Trình Tiêu giáng xuống, cô nàng hất cằm, "Cố tổng nhà cậu có lời mời kìa."

Trình Tiêu nhìn theo ánh mắt bạn, thấy Cố Nam Đình đang vẫy tay gọi cô.

Trình Tiêu vui vẻ đến trước mặt Cố Nam Đình, nhưng lại nâng ly với Phùng Tấn Đình, "Phùng tổng." wattpad: Lê Ngọc Nhi

Cố Nam Đình đương nhiên không quan tâm sự hờ hững của cô, ôm hờ eo cô, giọng nói vui vẻ: "Phùng tổng cứ bảo anh cướp em đi mất, bảo anh nợ anh ta một cổ phiếu tiềm năng, em bảo làm sao bây giờ?"

Gương mặt anh rất tuấn tú, trong đôi mắt có nụ cười sáng rõ, chứng tỏ hai người trò chuyện rất vui vẻ, Trình Tiêu lặng lẽ tránh né sự tiếp xúc của anh, chạm ly với Phùng Tấn Đình rồi đùa: "Người có tiềm năng nhất tông ty bọn em chắc chắn chỉ là Cố tổng."

Phùng Tấn Đình cười, "Anh không thể gánh vác nổi sinh mệnh đó đâu."

Cố Nam Đình nghe câu "chúng ta" của cô, nụ cười trong mắt càng lan rộng, vừa đưa đĩa thức ăn ngon được chọn lựa kỹ càng cho cô vừa nói với vẻ yêu thương: "Cái cô bé này, anh tốn bao công sức cướp em về, em lại đẩy anh ra ngoài! Lương tâm em không thấy đau sao?"

Đêm đó, chính xác hơn là sau nụ hôn đó, dường như anh càng không biết kiêng kỵ gì. Trình Tiêu đưa ánh mắt cảnh cáo anh phải thận trọng lời nói.

Cố Nam Đình nhìn cô, nói bằng giọng không chút hối lỗi: "Đã bị Phùng tổng nhìn ra rồi, làm sao đây?"

Phùng Tấn Đình lại bị xem màn kịch ân ái, cười nói: "Tôi cũng giống như ánh đèn ở đây, sáng quá."

Sau đó, nhân lúc Phùng Tấn Đình ra ngoài nghe điện thoại, Cố Nam Đình hỏi: "Không thích lễ phục à?"

Trình Tiêu thẳng thắn, "Thích chứ. Tiếc là bị hỏng."

Động tác Cố Nam Đình khựng lại, "Hỏng?"

Trình Tiêu nói giảm nói tránh, nhưng cũng nói thẳng vào chủ đề: "Có lẽ là do em quá nổi tiếng, bị người ta ganh ghét chằng."

Cố Nam Đình kìm nén cảm xúc trong ánh mắt, nói bằng vẻ bình thản: "Anh không biết nhân duyên em lại tốt thế đấy."

Trình Tiêu thờ ơ, "Cả sảnh tiệc chỉ mình em mặc đồng phục, nổi bật biết mấy."

Cố Nam Đình hơi nheo mắt, "Từ bao giờ mà em cũng yêu sự nổi tiếng này rồi?"

Trình Tiêu cười vô tư, "Cái này thì anh không hiểu em rồi."

Cố Nam Đình tỏ vẻ tán thành, "Em còn khó hiểu hơn cả thế giới này, đúng là anh còn phải ra sức hơn nữa."

Lúc này, là khách mời của bữa tiệc, Nghê Tiêm được mời lên sân khấu. Cũng như các nam khách mời khác, anh ta ăn mặc rất chỉnh tề, âu phục thủ công sẫm màu và áo sơ mi trắng, khiến người đàn ông ấy vốn cao to càng trở nên chín chắn, trí thức hơn.

Cố Nam Đình tưởng anh ta sẽ như mọi khách mời trên sân khấu, nói vài câu cảm ơn đã được mời, rồi đôi ba câu hàn huyên gì đó. Nghê Tiêm đúng là cũng nói như vậy, chỉ có điều ngoài những lời đó ra, anh ta còn nói: "Nhân cơ hội này, tôi muốn làm một chuyện mà mình đã mong muốn rất lâu, nhưng lại chưa có can đảm để làm."

Chuyện đã muốn rất lâu, nhưng lại không có can đảm để làm?

Như thế ký ức lặp lại, trước mắt Cố Nam Đình bỗng hiện ra những cảnh tượng, đó là...

Ánh sáng giao hòa, trong bữa tiệc liên kết các công ty hàng không, có người đứng trên sân khấu nói rằng: "Tôi từng thích một cô gái, cô ấy thông minh xinh đẹp, kiêu ngạo sắc sảo, tôi gần như yêu từ cái nhìn đầu tiên. Tiếc là tuy đã quen nhau nhưng ở cạnh nhau lại không hề dễ dàng. Tôi cho rằng

giữa chúng tôi là một sự cấm kỵ. Khi tôi nhận ra mọi thứ chẳng qua là hiểu lầm thì tôi đã đẩy cô ấy vào vòng tay kẻ khác."

Người đàn ông đứng trước mọi người, đau buồn đến mức không thể ngẩng đầu lên, "Tôi từng muốn bỏ cuộc, vì không muốn bản thân trở nên hèn hạ. Nhưng khi gặp lại, tôi lại càng muốn ở cạnh cô ấy hơn bao giờ. Tất nhiên tôi biết được cô ấy tha thứ còn khó hơn lên trời, nhưng tôi quá muốn có được tình yêu của cô ấy, thế nên mới quyết định thử một lần." Anh ta ngẩng lên, ánh mắt xuyên qua đám đông đến một góc nào đó, "Trình Tiêu, em có thể tha thứ và cho anh một cơ hội để bù đắp sai lầm không?"

Có lẽ là bị dừng cảm và chân thành của anh ta làm cho cảm động, khi tiếng vỗ tay rất có tiết tấu vang lên, Cố Nam Đình nghe thấy có người dẫn đầu hét lên: "Tha thứ đi, ở bên nhau! Tha thứ đi, ở bên nhau!"

Lúc đó, Cố Nam Đình tay cầm ly rượu, cúi đầu cười.

Vì một mối tình có thể sẽ gương vỡ lại lành.

Thế nhưng, trong thời gian lặp lại này, Cố Nam Đình vì nhớ lại bản thân đang ở thời gian nào, dưới tình huống nào mà biết được tình cảm của Nghê Tiêm dành cho Trình Tiêu, anh đã thu lại nụ cười.

Nghê Tiêm, hóa ra cái hố anh đào nằm ở đây. wattpad: Lê Ngọc Nhi

Cực trong lòng cô vẫn còn tình xưa nghĩa cũ, dưới ánh mắt của mọi người, ép cô phải tha thứ cho anh.

Khi Nghê Tiêm bước xuống, rẽ đám đông ra, sắc mặt Cố Nam Đình đã lạnh hẳn. Thế nhưng trước khi anh hành động thì Trình Tiêu đã đưa đĩa thức ăn trong tay cô cho anh, rõ ràng là một hành động vô cùng tự nhiên, nhưng lại có ý ngăn cản rõ rệt.

Cố Nam Đình quay sang nhìn cô.

Trình Tiêu không nhìn anh cái nào, chỉ tiến lên một bước đứng trước mặt anh.

Cô muốn tự mình xử lý.

Giây sau đó, Nghê Tiêm đi thẳng lại gần, dưới vô số ánh mắt, anh ta đưa tay cho Trình Tiêu, đồng thời nói bằng giọng khẩn cầu: "Trình Tiêu, xin em hãy làm bạn gái anh, cho anh cơ hội chứng minh tình cảm chân thành."

Đó là bốn năm trước, vào một đêm oi bức lạ thường sau khi kỳ thi đại học kết thúc, Nghê Tiêm đứng dưới tán cây ngô đồng, nói với Trình Tiêu: "Cô gái mà anh thích nên là người dịu dàng, yên tĩnh, không cần quá thông minh. Em..."

Như thế, rõ ràng cô đã cách kỳ vọng của anh quá xa. Trình Tiêu mười bảy tuổi trong tích tắc bỗng hiểu ra một đạo lý: Khi một người muốn từ chối bạn, anh ta có thể có hàng vạn lý do. Nhưng Nghê Tiêm anh ta lại tuyệt đối không nhắc đến điểm quan trọng.

Trình Tiêu cho anh ta một cơ hội, "Chỉ thế thôi sao? Còn cái khác không?"

Nghê Tiêm như rất nghiêm túc suy nghĩ mấy giây, sau đó hỏi ngược lại: "Những điều đó còn chưa đủ hay sao?"

Ích kỷ, bướng bỉnh, lạnh nhạt, khó chịu, sắc sảo, phải rồi, đã đủ năm tính xấu, lẽ nào còn chưa đủ? Được thôi, nếu đã như vậy, Trình Tiêu nói với anh ta dưới ánh trăng vắng vặc: "Chúc anh và cô gái dịu dàng yên tĩnh lại không quá thông minh kia, hạnh phúc."

Đó là tâm sự thiếu nữ của Trình Tiêu, trong một đêm mùa hạ đã vỡ nát vì vài ba câu của Nghê Tiêm.

Nhưng Trình Tiêu không hề trách anh ta. Cho dù không có kinh nghiệm yêu đương, cô cũng hiểu đạo lý "em thích anh, anh có thể không thích em".

Chuyện yêu đương vốn là chuyện đôi bên tình nguyện.

Trình Tiêu cũng chưa từng nghĩ sẽ đeo bám, vì tuổi trẻ kiêu ngạo không chịu cúi đầu trước bất kỳ ai.

Có lẽ còn vì ngây thơ chân thành, vẫn chưa hiểu được tình yêu.

Không lâu sau, Trình Tiêu rời khỏi G để đăng ký trường Hàng không, Nghê Tiêm tưởng đó là do anh ta nên cô mới đi học ở nơi khác, trong lòng anh ta cũng hồ thẹn và quyến luyến. nhưng anh không nói một câu xin lỗi hoặc níu kéo nào. Rồi sau nữa, Trình Hậu Thần và Tiêu Phi ly hôn, Nghê Tiêm biết đó là "kiệt tác" của mẹ mình, anh ta ý thức được bản thân không thể nào ở bên Trình Tiêu được nữa. wattpad: Lê Ngọc Nhi

Thế thì thôi, dù sao đã đẩy cô về phía Phi Diệu, mà Phi Diệu cũng vô cùng nghiêm túc như thể chứng minh anh ta đang thật lòng. Kết quả là họ vẫn chia tay. Khi gặp lại Trình Tiêu, cô càng khiến anh ta rung động hơn cả bốn năm trước, Nghê Tiêm đã hối hận rồi.

Hôm nay đây, người đàn ông gần như công đã thành danh đã toại chí hạ thấp bản thân trước mặt mọi người, khẩn khoản xin được tha thứ, đồng thời thỉnh cầu được yêu, dường như sẽ không bị từ chối. Dù sao, ngay cả Trình Tiêu cũng đã cười.

Kỳ Ngọc cầm đầu hô hào "ở bên nhau" đã tưởng là mình nhận lầm tình địch. Thế nhưng ngay phút sau đó, Trình Tiêu trong vô số ánh mắt chờ đợi của mọi người, vẫn bình tĩnh và bất ngờ nói: "Ép tôi phải từ chối anh trong ánh mắt của bao người, để cho anh phải hoàn toàn từ bỏ, chuyện này đúng là chuyện chỉ do Nghê Tiêm anh làm được."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 34

Sau sự kiện đêm tiệc đó, Trình Tiêu đã nổi tiếng trong toàn ngành hàng không. Ai cũng biết cô phi công của Hàng không Trung Nam không phải kẻ dễ chọc vào. Đám đàn ông vốn dĩ nuôi ý đồ với cô từ sau lần đó gần như đều lùi ra xa, kính nhi viễn chi.

Dù sao ngay cả kỹ sư trưởng Nghê Tiêm của Hải Hàng vừa trẻ trung vừa đẹp trai, lại còn có sự nghiệp thành công như thế mà còn bị từ chối ngay tại chỗ, thì thử hỏi còn có ai dám tự tìm đường chết nữa? Thôi thì hãy làm đồng nghiệp, khi mỹ nhân cần thì rút dao tương trợ để nàng quen mặt, đó mới là lựa chọn sáng suốt. wattpad: Lê Ngọc Nhi

Ngoài ra, còn có một hiệu ứng bất ngờ khác. Đám phụ nữ ở Hàng không Trung Nam xưa nay luôn ganh ghét Trình Tiêu vì được cánh đàn ông yêu mến đã nhất loạt thay đổi thái độ, bỗng dưng tỏ ra nhiệt tình kỳ lạ với cô. Rất nhiều nữ đồng nghiệp mà Trình Tiêu vốn không nhớ nổi tên, trước kia chưa từng qua lại với nhau, vậy mà khi gặp mặt không còn phớt lờ cô như trước, ngược lại còn tươi cười chủ động chào hỏi cô:

"Trình Tiêu, chào cô!"

"Trình Tiêu, hôm nay bay hả? Đi đường bình an nhé!"

"Mới hạ cánh hả Trình Tiêu? Vất vả quá!"

"Trình Tiêu, tối nay tổ bay liên hoan, cùng đi nhé."

Trình Tiêu có vẻ hoang mang vì được yêu mến bất ngờ, cô nói với Hạ Chí: "Sao tớ lại có ảo giác họ muốn gọi tớ là 'ông xã' vậy nhỉ?"

"Tớ có thể chịu trách nhiệm mà nói cậu biết, đó không phải ảo giác." Hạ Chí rõ ràng biết rõ nội tình hơn, nghe thế thì bình thản đáp lời, "Từ sau khi cậu từ chối Nghê Tiêm, tự giết chết ngay một kẻ theo đuổi, các đồng bào nữ trong công ty chúng ta đều hận không thể gả cho cậu đó."

Kiều Kỳ Nặc phun nước ra ngoài, anh không kịp xin lỗi hai cô gái mà trêu ghẹo: "Trình Tiêu của chúng ta trước kia đẹp tới mức không có bạn bè, bây giờ thì đẹp trai tới mức thành ông xã quốc dân rồi. Đúng là chuyển biến thần kỳ."

Trình Tiêu tỏ ra vô tội, "Những người đàn ông có đôi vai mạnh mẽ chết đâu hết rồi? Tại sao lại đẩy em ra đầu sóng ngọn gió chứ?" Cô nhảy lên sofa hét lên: "Thế giới này tràn ngập ác ý với tôi đúng không? Đúng không?!"

Hạ Chí giật bản mình, "Gần đây nó bay đến góc rồi sao?"

Kiều Kỳ Nặc không phản bác, "Tha thứ đi, cô ấy gần đây bay hơi nhiều."

Không sai, sau đêm tiệc, trừ bay trên trời ra, hạ cánh là cô chỉ ngủ, hoàn toàn mất đi sự quan tâm với thế giới. Hạ Chí cuối cùng cũng có cơ hội bày tỏ cơn giận trong lòng, "Cậu đánh gục Nghê Tiêm thì tớ phải khen, nhưng cậu tiện thể nhổ hết cây cỏ trong rừng như thế có phải là quá tàn nhẫn không?"

Kiều Kỳ Nặc vỡ lẽ: "Chẳng trách mà tâm trạng Cố tổng đạo này rất vui vẻ, giờ anh mới hiểu."

Hạ Chí trừng mắt: "Có nhận thức về IQ thấp thảm hại của mình là đáng để vui mừng hả?"

Kiều Kỳ Nặc cũng không để bụng sự độc miệng của cô nàng, hào hứng nói: "Cố tổng chiều chuộng Trình Tiêu của chúng ta là có lý. Trình Tiêu hễ ra tay là thay anh ấy giết hết ba ngàn tình địch mà." wattpad: Lê Ngọc Nhi

Thế nên kẻ được lợi sau bữa tiệc đó chỉ có mỗi Cố Nam Đình.

Đương nhiên cũng có người theo phe Nghê Tiêm cho rằng Trình Tiêu quá đáng, không biết tốt xấu. Nhưng đang ở trong bữa tiệc do Hàng không Trung Nam tổ chức, trước mặt phi công Trình khí thế như vậy, và cả sếp Cố Nam Đình đứng sau lưng cô với dáng vẻ sẵn sàng chống đỡ, ai còn dám không biết điều mà tự chuốc lấy phiền phức? Còn về những lời bàn tán sau lưng cô, nói bằng giọng Trình Tiêu thì là: Liên quan gì đến tôi?

Thế là, sự kiện bữa tiệc đã kết thúc như thế.

Sau hội nghị là sắp đến thời kỳ cao điểm của mùa xuân, không chỉ Trình Tiêu mà mỗi người trong Hàng không Trung Nam, bao gồm cả Cố Nam Đình, đều vì việc kinh doanh mùa xuân sắp sửa mở màn mà bận rộn tới độ thiếu chút nữa chia người làm hai phần để lo liệu.

Hạ Chí chính thức chuyển sang phòng biên tập. Còn trẻ tuổi mà đã nhận chức tổng biên tập nên khó mà khiến tránh khỏi việc người khác không phục. Nhưng cô là người từng là trợ lý phó tổng, được Cố Nam Đình cất nhắc sang nên cũng không ai dám công khai làm khó cô. Lại thêm mọi bài báo liên quan đến hội nghị đều do cô đích thân đảm nhiệm, mọi người sau khi biết được tay nghề của cô đều lặng lẽ bỏ đi sự khinh thường. Đặc biệt là Trình Tiêu sau khi hạ cánh từ một chuyến bay đêm đã đến phòng biên tập một lần, đón Hạ Chí đang làm thêm giờ điên cuồng đi mất, thì tin đồn cô và Trình Tiêu là thâm giao với nhau đã được chứng thực, mọi người lại thêm vài phần nể sợ Hạ Chí.

Hạ Chí vừa vui mừng vừa buồn bã, "Hể bất cần là sẽ sống trong cái bóng của cậu suốt đời mất."

Trình Tiêu vừa ngủ dậy, đang ăn uống, "Tớ cao hơn cậu, che cho cậu là chuyện bình thường, không cần cảm ơn."

Hạ Chí cầm túi bánh mì đập bụn, "Trời tối rồi cậu cũng tỉnh dậy rồi, giờ giấc làm việc nghỉ ngơi rối loạn như vậy sẽ bị rối loạn nội tiết tố đó."

Trình Tiêu ngậm miếng bánh mì trong miệng, âm ừ nói: "Thế nên mới nói một phần tiền lương của phi công là tiền thuốc men mà."

So với sự sung sướng như cá gặp nước của Hạ Chí, được cô đề cử, Kiều Kỳ Nặc được đích thân Cố Nam Đình tuyển vào Hàng không Trung Nam, đảm nhận chức trợ lý phó tổng, cuối cùng đã bước ra khỏi thế giới của đồ lót phụ nữ.

Kiều Kỳ Nặc sau khi nhận chức đã được đãi ngộ khác hẳn với Hạ Chí. Lâm Tử Kế được sự cho phép của Cố Nam Đình, đã giao lại toàn bộ công việc liên quan của chức trợ lý tạm thời cho anh trong vòng ba ngày. Đối mặt với một bàn đầy ắp công văn tài liệu, và vô số email đang đợi xử lý trong hộp mail, Kiều Kỳ Nặc ý thức được: Tất cả những chuyện này đều là sự sắp đặt tốt nhất của vận mệnh.

Cũng may sau khi đi thanh tra khu vực Cổ Thành, thay Cố Nam Đình và Hạ Chí xử lý những công việc liên quan, trước đó trong thời gian diễn ra hội nghị còn tham dự từ đầu chí cuối, khiến Kiều Kỳ Nặc cũng đã hiểu được về nghiệp vụ trong Hàng không Trung Nam, khiến anh bắt tay vào việc rất nhanh. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Kiều Kỳ Nặc đã rành rẽ về nghiệp vụ đến độ không cần bất kỳ trợ lý thư ký nào, độc lập đảm nhận công việc. wattpad: Lê Ngọc Nhi

Khi Cố Nam Đình cầm bản báo cáo năm do Kiều Kỳ Nặc hoàn thành, anh gật gù, "Rất tốt, nhanh hơn tôi dự đoán."

Kiều Kỳ Nặc lập tức nhận ra ý tán thưởng trong câu nói của sếp, anh nói: "Không cần qua thời gian thử việc mà lập tức được đãi ngộ như nhân viên chính thức nên tôi không dám phụ lòng anh."

Cố Nam Đình cười, tự khen bản thân không chút khách sáo, "Mắt nhìn người của tôi xưa nay rất chuẩn."

Kiều Kỳ Nặc nhận lấy văn kiện anh đã ký tên xong, "Lấy ví dụ từ Trình Tiêu và tôi thì tôi không thể nào phản bác lời tự nhận xét này của anh."

Nụ cười trong mắt Cố Nam Đình càng đậm, vì sự quen thuộc và ăn ý đã lâu mới có giữa anh và người trợ lý này.

Từ đó, trợ lý Kiêu Kỳ Nặc chính thức ổn định với công việc này, được Cố Nam Đình đãi ngộ hết lòng.

Thế nhưng, với cha con nhà họ Trình thì anh vẫn chưa lo liệu xong.

Mùa xuân sắp đến, Cố Nam Đình đã ba lần bị tập đoàn Trình An từ chối, ngay cả hẹn trước cũng không được. wattpad: Lê Ngọc Nhi

Cố Nam Đình nhận ra, tính cách của Trình Tiêu thừa hưởng từ lão Trình. Anh tự tin kế hoạch hợp tác không một kẽ hở, đôi bên cùng thắng, thế mà lão Trình lại vì tình yêu anh dành cho Trình Tiêu mà không chịu hợp tác. Đúng là cứng đầu đến mức khiến người khác phải bó tay.

Kiều Kỳ Nặc cũng không chịu nổi, có lần đã đích thân đến đó thăm Trình tổng.

Cố Nam Đình rất thích sự liều lĩnh của anh ta, nhưng anh lại nói: "Bác trai đang thử thách tôi, anh đi sẽ càng phản tác dụng."

Kiều Kỳ Nặc nhìn lịch, "Chỉ còn cách thời gian đầu tư tuyến xe bus nhanh nửa tháng nữa thôi, cứ trì hoãn nữa thì cho dù hợp tác thành công, mùa xuân này cũng không thể đưa vào sử dụng. Đối với công ty mà nói, đó là tổn thất cực kỳ lớn."

Cố Nam Đình nhớ rõ, mỗi hợp tác về tuyến xe bus nhanh từ sân bay của Hàng không Trung Nam và tập đoàn Trình An chính là do Kiều Kỳ Nặc mà thành. Lúc đó sau khi anh đề ra kế hoạch thì đã buông tay cho Kiều Kỳ Nặc làm, đến khi tập đoàn Trình An ký kết, anh mới biết tổng giám đốc Trình của tập đoàn Trình An chính là cha của Trình Tiêu.

Khi lập lại, Hạ Chí trở thành trợ lý của anh, Cố Nam Đình không thể giao việc hợp tác quan trọng như vậy cho cô nàng toàn quyền phụ trách. Huống hồ anh bây giờ đối với Trình Tiêu không chỉ là tình cảm đồng nghiệp giữa cấp trên và cấp dưới, biết rõ bạn làm ăn tương lai là người mà anh cực kỳ muốn trở thành nhạc phụ của mình, cho dù khó khăn đến mấy, Cố Nam Đình cũng phải đích thân xuất mã.

Thế là mấy hôm lạnh nhất của mùa đông thành phố G, Cố Nam Đình mỗi sáng sớm đều từ phía Nam lái xe sang phía Bắc, chỉ để chạy bộ cùng lão Trình có thói quen tập thể dục buổi sáng. Trình Hậu Thần nhìn thấy anh vào ngày đầu tiên đã hơi bất ngờ, sau đó lạnh lùng tỏ rõ thái độ, "Nếu bàn việc công thì đi mà hẹn trước với thư ký."

Cố Nam Đình như dự đoán được phản ứng của ông, chỉ cười khẽ, "Việc riêng, vì Trình Tiêu ạ."

Sắc mặt Trình Hậu Thần dịu lại, "Thời buổi này tôi cũng không thể chỉ định hôn nhân cho nó." Ý là: cậu không cửa được con gái tôi thì lấy lòng tôi cũng vô ích.

Cố Nam Đình biết rõ chút tâm tư vui trên nỗi đau của nhạc phụ tương lai, nhưng dù anh biết cũng không nói toạc ra, chỉ vui vẻ đưa khăn bông

mềm mại cho ông, "Nhưng cháu phải cho bác niềm tin, để bác tin tưởng cháu."

Trình Hậu Thần nhận lấy khăn bông, lau mồ hôi trên trán rồi ném trả lại anh, "Chạy bộ cùng tôi mấy ngày thì tôi tin cậu à? Nghĩ hay thật!" Nói xong ông tăng tốc chạy nhanh.

Cố Nam Đình xuất thân từ phi công, còn thường xuyên tập thể thao, tố chất cơ thể cực tốt, anh và lão Trình giữ khoảng cách nhất định, thông thả chạy theo, không làm phiền ông nữa.

Trình Hậu Thần thử mấy lần cũng không cắt đuôi được nên đành bỏ cuộc, nhưng vẫn nói với vẻ không cam tâm lắm: "Lúc tôi trẻ còn khỏe hơn cậu!"

Cố Nam Đình cười rất thành thật, "Vâng, cháu có thể cảm nhận được."

Tiếp đó, Cố Nam Đình chạy cùng ông một tuần. Về việc hợp tác, hai lãnh đạo lớn không nói một chữ nào.

Một buổi cuối tuần ánh nắng ấm áp, Cố Nam Đình gặp Trình Tiêu.

Trình Tiêu nhìn thấy anh cũng không ngạc nhiên, bình thản nói: "Tin tức của Hạ Chí rất nhanh nhạy, ngay cả tuyến đường chạy bộ của lão Trình cũng không bỏ qua."

Tâm trạng Cố Nam Đình trong sáng ấm áp như thời tiết vì nhìn thấy cô, anh thừa nhận không chút tránh né, "Ở cạnh anh học được rất nhiều thứ, đã đến lúc cô ấy báo đáp rồi."

Trình Tiêu hỏi: "Chạy cùng lão Trình mấy ngày có thu hoạch gì không?"

Cố Nam Đình không thèm vòng vo, nói rất nịnh nọt: "Gặp em chính là thu hoạch lớn nhất."

Như đã quen với những lời ngọt ngào của anh, Trình Tiêu vẫn tỏ ra bình thản, "Người đàn ông ưu tú phải biết dừng đúng lúc, gặp vấn đề không thể giải quyết thì đừng liều mạng gánh vác."

Đáy mắt Cố Nam Đình ẩn hiện nụ cười, "Ý em là, đã đến em xuất mã rồi?"

Trình Tiêu muốn đánh anh một cái để đánh bay nụ cười của anh đi, "Nếu Cố tổng yêu cầu thì em là cấp dưới, đương nhiên sẽ không từ chối được. Dù sao em cũng có linh cảm rằng việc hợp tác với Trình An chính là thả sợi dây dài câu cá lớn, không thua lỗ gì. Nếu không, lão Trình làm sao cho anh cơ hội tranh thủ, mà đã từ chối ngay từ đầu mới phải."

Cô nhìn nhận rất thấu đáo, Cố Nam Đình muốn không tán thưởng cũng khó. Anh cười, nhìn Trình Tiêu: "Em không nói thì còn ổn, nếu em nói giúp thì bác trai hẳn sẽ càng bức bối, kế hoạch hợp tác hôm nay phải để anh rút lại. Huống hồ, hợp tác không bằng tỏ tình, lần này vẫn là anh làm."

"Em từ chối Nghe Tiêm không phải là vì anh."

"Nhưng rốt cuộc anh vẫn là người có lợi."

Trình Tiêu ghen lời, cô đề nghị: "Rảnh rồi đến bệnh viện khám bệnh tự mình đa tình của anh đi nhé."

Tập thể dục xong về nhà, Trình Tiêu đã chọc giận lão Trình vì đau lưng mà không đi tập được, "Hợp tác với Trung Nam chỉ có lợi mà thôi, tại sao bố cứ trì hoãn? Con biết bố không thiếu tiền, nhưng xưa nay bố không từ chối việc kiếm tiền mà, đúng không?"

Trình Hậu Thần tỏ vẻ "cuối cùng con cũng nói thay cậu ta rồi", ông tự tin khẳng định, "Con gái đủ lông đủ cánh rồi bố không quản được, nhưng chuyện làm ăn bố vẫn làm chủ chứ? Cậu ta muốn có lợi cả đôi bên à, không có cửa!"

Lại còn có tâm thái như thế? Thật ấu trĩ!

Trình Tiêu uống cạn ly sữa, nói bằng giọng uy hiếp: "Bố cần thận mật cả người lẫn tiền đây."

Lão Trình đập đũa xuống bàn, quát: "Con gái lớn không thể giữ được!" Vừa nghĩ: bố sẽ không nói cho mày biết mép mày dính sữa đâu!

Thế là khi Trình Tiêu mặc áo khoác ra ngoài, Cố Nam Đình đứng đợi đã cười, "Xinh đẹp đúng là bướng bỉnh, trước khi ra ngoài cũng không thèm soi gương."

Trình Tiêu tưởng anh đang phê bình cô không trang điểm, "Em không có quyền để mặt mộc à?"

"Có chứ." Cố Nam Đình vừa cười vừa lấy khăn giấy ra lau hai hàng ria mép sữa màu trắng của cô đi, cuối cùng còn thì thầm cảnh cáo vào tai cô, "Lần sau cứ thế này ra ngoài thì anh sẽ dùng cách khác để lau cho em đó." Đến khi Trình Tiêu lên xe, anh đảo vô lăng, "Nếu đã không chịu tiện thể mời anh về nhà ăn sáng thì đi ăn cùng anh thêm lần nữa nhé."

Chiều hôm đó, hợp đồng đầu tư tuyến xe bus nhanh đã được tập đoàn Trình An mang tới. Cố Nam Đình ngần ra một lúc sau, đợi anh lấy hết can đảm mở ra xem thì nhìn thấy bên trong là hợp đồng đã được đóng dấu của tập đoàn Trình An, anh sững sốt mỉm cười.

Trình Tiêu nhận được điện thoại của Cố tổng lúc cô vừa hạ cánh, cô hỏi với vẻ nóng nảy: "Lại gì thế đại boss?"

Lại? Dù bị chê bai nhưng giọng Cố Nam Đình vẫn ấm áp, anh nói: "Không sao, chỉ là..."

Chưa nói dứt đã bị Trình Tiêu cắt ngang: "Đừng nói là nhớ em, không chịu nổi đâu."

Cố Nam Đình cười lớn, "Tự yêu mình đến thế sao?"

"Ý vào sắc đẹp đó mà." Trình Tiêu than vãn bên kia đầu dây, "Em lên xe tổ bay rồi. Đây là nơi quỷ gì thế này, lạnh đến nỗi kể rằng em cũng lạnh nữa!"

"Ai bảo em muốn đẹp, không chịu mặc nhiều vào."

"Mặc gì? Đeo niềng răng hả?"

Cố Nam Đình nghiêm chỉnh lại, "Trình An đã mang hợp đồng tới rồi."

"Hả? Thật sao? Chúc mừng anh nhé." Cô nói: "Lão Trình luôn thích bày mưu tính kế gài bẫy, không chừng còn có phụ lục hợp đồng, anh phải đọc cho kỹ đó."

Một bên là cha, một bên là sếp, đứng ở lập trường Trình Tiêu mà nói ra lời này dường như đã ngầm chứng minh cô đa phần nghĩ cho Cố Nam Đình nhiều hơn trong mối quan hệ giữa Trình Hậu Thần và anh.

Lồng ngực Cố Nam Đình ấm áp như ánh mặt trời, anh im lặng một lúc rồi nói: "Tự nhiên nhớ em quá."

Đáp lại anh là "lại bệnh rồi" và tiếng máy cúp ngang.

Một tuần sau đó, tập đoàn Trình An căn cứ điều kiện hợp đồng mà Trung Nam yêu cầu, giao một lô 100 chiếc xe khách hạng sang. Còn về chi phí, Hàng không Trung Nam đã lấy một trăm phần trăm thu nhập từ bán vé tuyến xe bus nhanh này trả cho Trình An theo từng quý.

Cùng lúc đó, Thương Thị vận dụng tài nguyên báo chí của cả tập đoàn để tiến hành quảng cáo mạnh mẽ cho tuyến xe bus nhanh từ sân bay của Hàng không Trung Nam, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà chuyện này 'hot' tới mức cả nước đều biết. Đến nỗi sau khi tuyến xe bus nhanh ở bốn khu vực được đưa vào sử dụng rồi, trong tình hình giá vé máy bay của Trung Nam được điều chỉnh tăng nhẹ thì tỷ lệ khách đi máy bay đều đạt 100%. Ngoài ra, trên mạng còn nhất loạt yêu cầu phải tăng thêm chuyến bay nữa.

Việc này gần như khiến Hàng không Trung Nam trong tích tắc rơi vào thế khó vì chưa thể đáp ứng nhu cầu được.

Cố Nam Đình nhân cơ hội này đề xuất kế hoạch mua máy bay mới, các lãnh đạo cấp cao không một ai phản đối.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 35

Những điều anh quan tâm, yêu thích và cần chịu trách nhiệm không nhiều, em là một trong số đó. Anh cũng không cần làm tốt nhất, chỉ muốn làm những gì em yêu cầu, mở lối đường núi, gặp nước bắc cầu cho em, dùng cách ngốc nghếch nhất để nói em biết rằng: anh thực sự, vô cùng yêu em. wattpad: Lê Ngọc Nhi

Lượng du khách trong mùa xuân năm nay nhiều nhất trong các năm. Đường sắt, đường bộ, đường thủy, đường hàng không cũng vận chuyển hành khách nhiều nhất. Cho dù các công ty hàng không lớn đều có sự chuẩn bị, nhưng đối mặt với sự "di dân" toàn quốc quy mô lớn này, đa số các công ty vẫn xuất hiện tình trạng lực bất tòng tâm.

So sánh như vậy thì ưu thế nhân sự của Hàng không Trung Nam đã hiển hiện rất rõ. Trong tình trạng phải đảm bảo giờ giấc nghỉ ngơi đầy đủ của các phi công, họ vẫn giữ được trạng thái tốt nhất cho việc thay đổi tổ bay. Mà nhân viên của Trung Nam lại vì Cố Nam Đình, và cả mọi lãnh đạo của bộ phận bay từ các ngày cận tết đến tận trong Tết đã đích thân lên đường, để tiện cho công ty tiến hành sắp xếp nhân sự, giải thoát bớt sự căng thẳng của phi công khi thiếu người, đảm bảo tinh thần sung mãn cho họ.

Đương nhiên trong số những nhân viên tích cực đó không bao gồm Kỳ Ngọc. Khi cô ta nhận ra, trong thành viên tổ bay mà Cố Nam Đình là cơ trưởng chắc chắn có Trình Tiêu, cô ta không còn có thể tự lừa mình dối

người mà cho rằng tin đồn Cố Nam Đình thích phi công Trình Tiêu là giả được nữa. Nhận thức đó khiến tâm trạng cô ta sa sút cực điểm. Ngay cả tiếp viên trưởng cũng nhận ra sự bất thường đó và hỏi: "Cảm thấy không khỏe hả?"

Kỳ Ngọc chỉ có thể nghiêng rằng phủ nhận: "Không ạ, chỉ hơi mệt thôi." Sau đó nhìn bảng phân công chuyến bay, đợi cơ hội lần sau được cùng chuyến bay với Cố Nam Đình.

Hôm tết Nguyên Tiêu 15 tháng Giêng, Cố Nam Đình bay trên chuyến bay từ thành phố G đến thẳng đảo Bali, cơ phó vẫn là Trình Tiêu.

Lúc Cố Nam Đình lên máy bay, Kỳ Ngọc đã chờ đợi bao lâu cơ hội này đang đứng trước cửa buồng lái, "Anh Nam Đình, em để một ly café trong đó cho anh. Chuyến này anh phải bay tám tiếng, em lo anh..."

"Không cần đâu." Ánh mắt Cố Nam Đình lướt qua gương mặt được trang điểm tỉ mỉ của cô ta, anh sức nhớ ra điều gì đó, "Được, cảm ơn."

Kỳ Ngọc từ thất vọng chuyển sang mừng rỡ vì anh đã thay đổi ý kiến, "Bữa trưa lát nữa em sẽ mang vào cho anh."

"Không cần, anh có chuẩn bị, của Trình Tiêu cũng không cần mang vào." Cố Nam Đình đi được hai bước lại ngừng, quay lại nhìn cô ta: "Bác gái Kỳ có gọi điện cho anh, hy vọng anh điều em sang khu vực thành phố S. Em lại từ chối nhận sự điều động bình thường của công ty, xin Lâm Tử Kế ở lại? Kỳ Ngọc, cha mẹ không thể xa con được. Ngoài ra có những lời vốn không nên do anh nói, nhưng anh vẫn muốn nhiều chuyện một chút, rốt cuộc là đồng nghiệp của nhau, cho dù đối phương không phải là sự lựa chọn của em thì cũng cố hết sức đừng làm tổn thương, đừng chà đạp người khác."

Anh lại biết cả mối quan hệ giữa cô ta và Lâm Tử Kế, bao gồm... sự lợi dụng của cô ta?!

Trong mắt Kỳ Ngọc đã rưng rưng lệ, cô ta ghen ngào: "Em chỉ muốn ở lại tổng bộ, ở lại cạnh anh."

Ở lại cạnh tôi? Cố Nam Đình nhìn vào mắt cô ta, bỗng hiểu ra, anh hơi nhăn mày, "Đừng lại chuyện vô ích, anh đã có người trong lòng mình rồi." Sau đó nhắc nhở, "Sau này ở công ty vẫn nên gọi anh là Cố tổng."

Kỳ Ngọc trong tích tắc tâm đã nguội ý đã lạnh.

Trình Tiêu kiểm tra máy bay xong, lúc lên đã phát hiện mắt Kỳ Ngọc đỏ hoe, rõ ràng mới khóc xong.

Trong thời gian đợi cất cánh, Cố Nam Đình đưa bình giữ nhiệt mà trước đó Kỳ Ngọc mang vào buồng lái cho Trình Tiêu, "Buổi tối không ngủ được thì anh chịu trách nhiệm."

Trình Tiêu mở bình ra, phát hiện bên trong là café, cô thông minh hỏi ngay: "Mượn hoa dâng phật à, là anh chọc cho người ta phải khóc hả? Sắp bay rồi, không lo ảnh hưởng tới cảm xúc của cô ta à?"

Đối với sự nhạy cảm của cô, Cố Nam Đình không hề bất ngờ, "Nếu cô ấy vẫn muốn công việc này thì nên điều chỉnh tốt cảm xúc của mình."

Trình Tiêu xuýt xoa, "Đúng là tàn nhẫn."

"Anh xưa nay luôn biết phân biệt cuộc sống và công việc, biết rõ nặng nhẹ thế nào." Cố Nam Đình quay sang hỏi cô, "Giống như với em, thời gian làm việc thì em là nhân viên của anh, ngoài ra thì em là đối tượng mà anh theo đuổi."

"Cố tổng nếu đã nguyên tắc như thế," Trình Tiêu lắc lắc bình giữ nhiệt trong tay, "Cái này để làm gì đây?"

Cố Nam Đình cười, "Còn làm gì được, đương nhiên là lợi dụng công việc để lấy lòng em rồi."

Trình Tiêu phê bình anh, "Công tư bất phân."

Cố Nam Đình cũng không để bụng, anh hỏi: "Lễ phục là kiệt tác của cô ta à?"

Lúc này trên đài chỉ huy chỉ thị: "3369 được phép cất cánh."

Trình Tiêu đặt bình nước xuống, giọng trong trẻo lặp lại huấn lệnh: "3369 có thể cất cánh."

Tất nhiên Cố Nam Đình cũng không truy hỏi cô điều gì vào lúc này, anh không suy nghĩ gì nữa, đẩy cần số về vị trí chỉ định. Tiếp đó hai người như đã cùng bay với nhau vô số lần, làm đâu ra đó, phối hợp ăn ý. Khi Cố Nam Đình thao tác cho máy bay cất cánh êm ái, máy bay tiến vào giai đoạn lấy độ cao, anh nói: "Nếu trong quá trình lấy độ cao, động cơ đơn ngừng thì dừng để biểu tốc thấp hơn VMC (viết tắt của Visual Meteorology Condition: Điều kiện khí tượng tối thiểu bay bằng mắt). Ngoài ra, nếu không muốn thất tốc thì lúc này đừng dưới độ dốc 15 độ..."

Đây là việc mà Cố Nam Đình sẽ làm mỗi lần bay trong dịp Tết, trong tình trạng máy bay giữ một độ cao nhất định, phổ cập cho Trình Tiêu những khả năng sẽ gặp phải trong lúc bay. Cho dù trước đó họ trao đổi gì với nhau, ánh mắt và lời nói của anh trước đó một giây còn mờ ám thế nào, thì chỉ cần đài không lưu chỉ thị "máy bay được phép đẩy ra", anh sẽ thu lại mọi cảm xúc, điều chỉnh trạng thái ở mức tốt nhất.

Trình Tiêu nghe giọng nói trầm trầm mạnh mẽ của anh, nhìn vẻ mặt chăm chú nghiêm túc của anh, chia sẻ kinh nghiệm bay phong phú của anh, cô sẽ cảm thấy việc bay có ý nghĩa hơn nhiều so với những gì cô nhận định, mà áp lực phải gánh vác cho an toàn sinh mệnh của hàng trăm người cũng được giảm xuống nhiều nhất.

Quả nhiên, bay cùng Cỗ Nam Đình là một trải nghiệm rất khác.

Mọi việc khi bay rất thuận lợi, tiến vào khu vực đảo Bali, không cần Cỗ Nam Đình nhắc, Trình Tiêu đã dùng thứ tiếng Anh trôi chảy của mình nói qua điện đàm không dây: "Xin chào, Trung Nam 3369, độ cao 9500 mét, code radar 2426, xin nghe huấn lệnh."

Đài Bali đáp lại: "Chào Trung Nam 3369, Kiểm soát Tiếp cận Bali (Bali APP), đã nhận dạng radar, hãy hạ độ cao xuống 5700 mét, giữ hướng bay hiện tại."

Trình Tiêu lặp lại huấn lệnh, và nhắc lại cho cơ trưởng, "Hạ độ cao 5700 mét, giữ hướng bay."

Cỗ Nam Đình lặp lại, nhận được câu đáp "checked" của Trình Tiêu, anh chỉnh độ cao lên 18700 ft, đồng thời báo cáo: "5700 mét 18700 feet."

Trình Tiêu xác nhận: "Checked."

Cỗ Nam Đình xoay nút độ cao FCU, báo cáo biến hóa của FMA.

Bali APP tiếp tục: "Trung Nam 3369, hạ xuống và giữ độ cao 3000 mét, liên lạc với đài 118.7, tạm biệt."

Trình Tiêu thuật chỉ lệnh lại cho cơ trưởng, "Hạ độ cao 3000 mét."

Cỗ Nam Đình chỉnh độ cao FCU xuống 9800 feet, đồng thời báo: "3000 mét 9800 feet."

Sau đó Trình Tiêu liên lạc với đài chỉ huy: "Chào đài chỉ huy, Trung Nam 3369, độ cao 3000 mét, nghe anh chỉ huy."

Đài chỉ huy chỉ thị: "Trung Nam 3369, đài chỉ huy đảo Bali nhìn thấy, giữ độ cao 650 mét, bay thẳng đến điểm rẽ số 23."

Cố Nam Đình căn cứ theo chỉ lệnh hạ độ cao, sau đó chỉ thị: "Thao tác trên bảng điều khiển, bay thẳng đến vòng rẽ số 23."

Trình Tiêu thao tác, đồng thời báo điểm đầu tiên trong trình tự.

Cố Nam Đình nói: "Checked, dẫn vào."

Trình Tiêu đáp: "Chấp hành bay thẳng."

Khi độ cao máy bay gần 2100 feet, đài chỉ huy chỉ thị: "Trung Nam 3369 tự thực hiện vòng rẽ, có thể tiếp tục tiếp cận, giảm độ cao chuẩn bị hạ cánh".

Trình Tiêu lặp lại rồi truyền đạt: "Vòng rẽ, có thể tiếp tục tiếp cận, giảm độ cao chuẩn bị hạ cánh".

Cố Nam Đình xoay cần điều khiển sang phải.

Đến khi anh điều chỉnh xong độ cao, Trình Tiêu xin huấn lệnh từ đài không lưu: "Đài chỉ huy không lưu Bali, Trung Nam 3369, vòng rẽ 23."

Đài chỉ huy cuối cùng đáp lại: "Trung Nam 3369, phục vụ radar ngừng, mặt đất lặng gió được phép hạ cánh."

Trình Tiêu nói với Cố Nam Đình: "Đã có huấn lệnh hạ cánh."

Cố Nam Đình "ừ" một tiếng, giọng trầm trầm: "Checked."

Cất cánh sau tám tiếng, máy bay đã an toàn hạ cánh ở đảo Bali. Trong lúc hành khách xuống máy bay, Cố Nam Đình quay sang nhìn Trình Tiêu, "Nếu là lần đầu cùng tổ bay, anh sẽ tưởng rằng em là một cơ phó giàu kinh nghiệm đấy."

Trình Tiêu hiểu anh đang khen ngợi mình, nhưng cô nói: "So với lãnh đạo cao nhất của tổ bay, em không chỉ chệch một chút thôi đâu."

Cố Nam Đình cố ý bẻ cong ý tứ của cô, "Em cũng nghiện cung đấu nhỉ."

Trình Tiêu nhướn hàng mày thanh tú, "Có thể làm đầu phượng thì ai lại chịu làm đuôi phượng?"

Do hôm sau phải quay lại thành phố G, để đảm bảo thời gian nghỉ ngơi của tổ bay, sau khi dùng bữa, Cố Nam Đình để mọi người đi nghỉ, bao gồm cả Trình Tiêu. Đưa cô đến cửa phòng, anh dặn, "Tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, anh ở bên cạnh, có việc thì gọi anh."

Đó cũng là những lời họ chúc nhau ngủ ngon phải có khi qua đêm bên ngoài sân bay trong những chuyến bay họ đi cùng nhau trong dịp Tết này.

Trình Tiêu từng kháng cự, "Anh thế này em sẽ có áp lực mất."

Cố Nam Đình tỏ vẻ không quan tâm: "Cái anh cần chính là khiến em thấy áp lực, ép em phải nhận lời ở bên anh trước khi trở thành cơ trưởng."

Đối mặt với sự thẳng thắn không cần sĩ diện này của anh, Trình Tiêu chỉ có thể nói: "Em sẽ thuyết phục bản thân đừng nghĩ quá nhiều."

Cố Nam Đình cười, xoa đầu cô, "Không sai, chỉ cần biết mọi hành động anh làm chẳng qua là thủ đoạn theo đuổi em là được. Không theo đuổi được em là do anh không có bản lĩnh, chẳng liên quan gì đến em."

Mà đêm nay, Trình Tiêu lại nói: "Nếu em có chứng cứ chứng minh là cô ta thì đã cho cô ta biết tay rồi. Tật là do thói quen mà ra, em không thích cho kẻ khác có cơ hội hai lần xúc phạm em đâu."

Nếu cô không trả lời rõ ràng, Cố Nam Đình thực sự cho rằng cô đang mặc nhận, thế thì với Kỳ Ngọc... Cố Nam Đình bước lên, đưa tay định nắm tay cô, "Trước kia anh không biết. Hôm nay anh đã từ chối cô ta rõ ràng rồi."

Trình Tiêu đã nhanh hơn anh một bước, mở cửa phòng rồi kịp thời lùi ra sau, "Sự đụng chạm cơ thể cố ý của anh đối với em cũng là xúc phạm! Ngoài ra, giai đoạn này chúng ta vẫn chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, thế nên không cần giải thích với em."

Khi cửa phòng đóng "rầm" lại, Cố Nam Đình bất lực tựa đầu vào vách tường.

Lẽ nào thực sự phải chờ ba năm? Dài đến độ anh không thể chờ nổi!

Hôm sau quay về G thì đúng 14 tháng 2 ở Bắc Kinh. Khi Kiều Kỳ Nặc mang một bó hoa hồng to đến sân bay, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, anh bước đến gần, Trình Tiêu liếc nhìn Cố Nam Đình, "Đường đường là Cố tổng cũng làm những chuyện nhàm chán này."

Cố Nam Đình trả lời như vẻ đương nhiên, "Người không có kinh nghiệm yêu đương như anh chỉ có thể dùng cách thức ngốc nhất để diễn tả lòng mình. Huống hồ anh không mong sau này có người oán trách anh là không biết lắng mạn." Trong lúc nói, anh nháy mắt ra hiệu với Kiều Kỳ Nặc.

Kiều Kỳ Nặc hiểu ý ngay, cho dù trong lòng rất nghi hoặc: Sếp à, anh không định đích thân tặng sao? Lúc đến gần lại tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc, "Cố tổng đã nói, hôm nay mỗi một người phụ nữ trên chuyến bay đều nên nhận được quà." Trong lúc nói anh đưa hoa ra, "Trình Tiêu, em thay mặt mọi người nhận lấy đi."

Cố Nam Đình "có ý" với Trình Tiêu là bí mật mà cả công ty ai cũng biết, bây giờ lại hành động lộ liễu như thế, tổ bay ai mà không hiểu chứ. Họ vừa nói: "Cám ơn Cố tổng, nhờ cô nhận giúp nhé Trình Tiêu", vừa cười mờ ám bỏ đi trước, chỉ mỗi Kỳ Ngọc lặng lẽ không nói câu nào, bước lên xe của tổ bay.

Thấy Trình Tiêu không đưa tay nhận, Kiều Kỳ Nặc dúm bữa bó hoa vào lòng cô, "Anh chỉ phụ trách tặng, còn những chi tiết quan trọng như chọn, đặt mua v.v... đều do đại boss bọn anh đích thân đảm nhiệm."

Trình Tiêu không tiện đập bó hoa hồng nặng chịch vào mặt Cố Nam Đình trước mặt mọi người. Nhưng hôm sau, khi anh đến bộ phận phục vụ khoang hành khách và phòng biên tập, nhìn thấy trên bàn mỗi nhân viên nữ đều cắm một đóa hoa vô cùng quen mắt, anh hỏi: "Ai tặng thế?"

Hạ Chí trả lời diễm nhiên như không: "Không phải anh tặng hả? Lúc Trình Tiêu mang tới còn tặng thêm mỗi người một chai nước khoáng, dùng để cắm hoa."

Cố Nam Đình gọi cho Trình Tiêu, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Em có ý gì thế?"

Đối với cuộc gọi trong dự đoán này, Trình Tiêu trả lời, "Nếu đã là quà Cố tổng tặng cho mọi người, đương nhiên phải... tặng hết không sót một ai!"

Tặng hết không sót một ai? Cố Nam Đình suýt thì tắc thở.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 36

Số liệu sau mùa xuân cho thấy, lượng khách đi và về của Hàng không Trung Nam tăng 25% so với cùng kỳ năm ngoái, phá vỡ truyền thống xưa nay là quý một thường là mùa thấp điểm, thực hiện được lợi nhuận doanh thu. Khi còn cách ba tháng nữa là hết thời hạn một năm, trong báo cáo của Kiều Kỳ Nặc đã xuất hiện số liệu so sánh, thành tích sau chín tháng nhậm chức của Cố Nam Đình lại vượt qua thành tích 12 tháng khi Cố Trường Minh còn tại chức. Thế là, mục tiêu "trong vòng một năm, thành tích cả năm sẽ tăng 20%" mà Cố Nam Đình hứa hẹn đã được thực hiện xong sớm.

Cố Trường Minh nói như thở dài: "Cảm giác bị con trai đánh bại thật là phức tạp."

Hiếu chồng có ai qua được người vợ, Tiêu Tố đùa: "Rõ ràng là kiêu ngạo, mà còn tỏ ra như mất mát lắm ấy."

Cố Trường Minh cười, "Lẽ nào em không nhận thấy thực ra anh vẫn có chút xấu hổ sao? Số liệu một năm còn không đẹp bằng chín tháng của nó."

Cố Nam Đình đã bận tới mức một tuần rồi không về nhà ăn cơm, anh ngẩng lên nói: "Để không khiến con quá mất mặt, bố cố ý giữ lại bao nhiêu thực lực, người khác làm sao biết được?"

Cố Trường Minh càng cười vui vẻ, "Vẫn là con trai bố, lúc nào cũng giữ thể diện cho bố."

Tâm trạng Cố Nam Đình hẳn nhiên cũng vui vẻ, anh nói bằng giọng như đùa bỡn: "Trước mặt dì Tiêu, cha con chúng ta đừng tự tăng bốc nhau nữa, ai lại không biết chứ?"

Tiêu Ngữ Hành đang mải mê ăn cơm bỗng xen vào: "Chứ còn gì nữa, hai người đàn ông cũng không biết ngượng cơ."

Cố Nam Đình vỗ lên đầu cô bé, "Người lớn nói chuyện, trẻ con xen vào cái gì?"

Tiêu Ngữ Hành không phục, "Thế chuyện người lớn là anh đang yêu đương với chị Trình cũng không được nói sao?"

Cố Trường Minh nghe thế thì nhìn Tiêu Tố, rồi mỉm cười nhìn Cố Nam Đình, "Bố cũng nghe phong thanh rồi, nhưng con trai bố mãi không báo cáo gì, người làm cha này cũng không tiện nhiều lời."

Xem ra Trình Tiêu nói đúng, do anh quá khoa trương rồi. Đáy mắt Cố Nam Đình hiện ra nụ cười bẽn lẽn, trong giọng nói thấp thoáng vẻ ngượng ngập, "Chuyện chưa đâu vào đâu thì có gì mà nói."

Tiêu Ngữ Hành thêm mắm dặm muối, "Nhưng sao cứ như cả công ty biết hết rồi nhỉ? Ngay cả chị Hạ Chí cũng nói, em có thể chuyển sang gọi chị dâu được rồi, anh cũng không đưa chị Trình về nhà, chẳng xem trọng người ta tí nào."

Cố Nam Đình gấp thức ăn cho cô bé, như bảo hãy ăn nhiều và ít nói thôi: "Anh thì muốn đưa về lắm, nhưng cô ấy cũng phải chấp nhận đã."

Cuối cùng Tiêu Ngữ Hành cũng tìm thấy cơ hội cười nhạo anh, cô bé cười hí hí nhìn Cố Trường Minh: "Bố ơi, chị Trình ngoài là phi công nữ ra thì còn rất xinh đẹp, quan trọng nhất là rất cá tính, không thèm quan tâm đến anh con, hahaha..."

Nếu không phải cô bé chạy quá nhanh thì Cố Nam Đình sẽ đánh cho một phát ngay.

Cố Trường Minh vừa bảo vệ con gái, vừa cổ vũ con trai: "Chỉ cần là người con thích thì cứ tự do theo đuổi."

Tiêu Tổ gật đầu với Cố Nam Đình, còn Tiêu Ngữ Hành làm mặt hề với anh.

Cố Nam Đình cười không thành tiếng: "Con biết rồi."

Ăn tối xong, thấy Tiêu Ngữ Hành buồn chán lật xem tạp chí trong phòng khách, đáng vẻ lơ đãng, Cố Nam Đình hỏi: "Phát triển với Phùng Tấn Kiêu thế nào rồi?"

Tiêu Ngữ Hành bị câu hỏi đó làm giật bản mình, cô bé đỏ mặt đá vào bắp chân Cố Nam Đình, "Cái gì mà thế nào? Đừng nói linh tinh!" Rõ ràng là không cho phép đề cập đến bí mật nho nhỏ của mình.

"Anh nói linh tinh à?" Cố Nam Đình rút cuốn tạp chí trong tay cô bé ra, ném sang bên, "Lẽ nào hai đứa định yêu bí mật?" Sau đó anh "ồ" lên một tiếng vẻ suy tư, "Đúng rồi, quên mất em vẫn là trẻ vị thành niên."

Tiêu Ngữ Hành chớp đôi mắt to, nhấn mạnh: "Em đã mười tám tuổi rồi!"

Cố Nam Đình vẫn bình thản, nhắc cô bằng giọng của trưởng bối: "Nhưng còn không tới một trăm ngày nữa là em thi đại học rồi, lúc này không phải thời điểm tốt để yêu đương. Nên đừng cứ nghĩ ngợi về Phùng Tấn Kiêu mãi như vậy! Nếu anh nhớ không lầm thì tháng trước em nhân cuối tuần được nghỉ đã chạy đến thành phố A hai lần, đúng không?"

Hoàn toàn không ngờ chuyện mình lén chạy đến A lại bị bại lộ. Tiêu Ngữ Hành tỏ vẻ liều mạng, "Nói cứ như thật ấy, em và anh Tấn Kiêu có

phải quan hệ yêu đương gì đâu. Hơn nữa em đến A là chơi với anh họ mà." Cô bé nói xong chạy mất, để lại Cố Trường Minh và Tiêu Tố với vẻ mặt sửng sốt.

Cố Nam Đình chịu trách nhiệm giải thích: "Phùng Tấn Kiêu chính là cậu cảnh sát mà nó quen ở Cổ Thành. Cũng khá ổn, đừng lo lắng." Thấy Tiêu Tố từ vui mừng chuyển sang lo âu, anh nói: "Sẽ không ảnh hưởng chuyện nó thi đại học đâu, Phùng Tấn Kiêu sẽ biết điều thôi. Con chỉ không muốn nó lãng phí công sức để che giấu chúng ta, quang minh chính đại quen nhau ngược lại sẽ dễ dàng khiến nó thả lỏng tâm trạng hơn."

Tiêu Ngữ Hành từ nhỏ đã được gia đình chăm sóc kỹ, Tiêu Tố khó mà không lo lắng, "Con bé này, sao lại một mình chạy tới A chứ, Tiểu Dập cũng không nói với dì."

Cố Nam Đình an ủi, "Tiêu Dập chỉ không muốn dì lo lắng mới nói với con. Không sao, gan nó chưa lớn, mỗi lần đến đó đều do Tiêu Dập phụ trách đưa đón. Bây giờ trong nhà đã biết chuyện của nó và Phùng Tấn Kiêu, sau này nó đi đâu cũng không cần viện lý do che giấu dì nữa."

Tiêu Tố và Cố Trường Minh nhìn nhau rồi gật đầu, "Cám ơn con, Nam Đình."

Cố Nam Đình ôm vai bà như con trai ôm vai mẹ, "Người nhà với nhau mà cám ơn gì chứ."

Căn cứ theo hợp đồng của Trình An, Hàng không Trung Nam chuyển khoản tiền mua xe đầu tiên theo đúng thời hạn. Do khoản tiền đó là theo hình thức lợi nhuận phân chia ra, mà thành tích quý đầu của Trung Nam lại rất đẹp nên Trình An đương nhiên cũng trở thành bên được lợi.

Trưởng phòng tài vụ lúc báo cáo với Trình Hậu Thần đã nói: "Phó tổng Tiểu Cố của Hàng không Trung Nam mới nhậm chức không đầy một năm đã đánh một trận quá đẹp, việc đầu tư tuyến xe bus nhanh sân bay

không chỉ là đầu tiên trong cả nước, mà còn trải ra một con đường cho cậu ấy bước lên chức tổng giám đốc mà không ai có thể ngăn cản được."

Trình Hậu Thần không cho là thế, "Có ông già cậu ta mở đường, sau lưng còn có hậu thuẫn, không tạo ra chút thành tích thì mặt mũi để vào đâu?"

Trưởng phòng tài vụ hoàn toàn không biết "ân oán" giữa Tiểu Cố và lão Trình nên ông ta nói bằng giọng tán thưởng: "Nghe nói Cố tổng sau khi lùi về sau đã không còn hỏi chuyện công ty nữa, mà trong lãnh đạo cao cấp của Hàng không Trung Nam không thiếu người đợi xem trò cười. Trong tình hình đó, năng lực của cậu ta đập tan mọi lời dị nghị, mở rộng mảng nhân sự, chiếm lĩnh đường bay mới, thực hiện việc mua máy bay mới, đã đủ thấy đó là một thanh niên có năng lực, có nghị lực."

Trình Hậu Thần ngược lên nhìn người nhân viên cấp dưới đã theo ông bao năm, "Nếu cậu ta đã giỏi như thế, anh có suy nghĩ sang Trung Nam tìm việc không?"

Chuyện này... trưởng phòng tài vụ thật lòng không hiểu câu nào đã khiến Trình tổng không vui, ông ta đăng hăng rồi đổi chủ đề, "Trình Tiêu bay ở Trung Nam đúng không? Lần này hợp tác với Trung Nam vui vẻ như thế..."

Vui vẻ? Trình Hậu Thần không đợi ông ta nói hết đã cắt ngang, "Anh ra ngoài đi!"

Đến khi trưởng phòng tài vụ mang vẻ mặt nghi hoặc lẫn ảm ức ra ngoài, Trình Hậu Thần đang định gọi điện cho Trình Tiêu thì thư ký vào hỏi: "Trình tổng, có điện thoại của Cố tổng bên Hàng không Trung Nam, ngài có nghe không ạ?"

Nếu là hợp tác trước kia thì Trình Hậu Thần sẽ không nói năng gì mà từ chối ngay, bây giờ ông đặt điện thoại di động xuống, hùng hồn quát lên:

"Nối máy vào đây!"

Cho dù đã ở cạnh Boss bao năm, thư ký vẫn không tài nào thích ứng được với tính khí biến hóa đa dạng của ông, lau mồ hôi nối máy vào trong.

Bên kia đầu dây, Cố Nam Đình nói với vẻ khách sáo, lễ phép: "Cháu chào bác trai, cháu là Nam Đình."

Trình Hậu Thần hừ một tiếng, "Gọi tôi là Trình tổng."

Cố Nam Đình không hề biết ban nãy anh mới là đề tài nói chuyện của người ta, nghe thấy ông lão có vẻ không vui, anh khựng lại rồi lên tiếng: "Chào Trình tổng ạ, cháu là Cố Nam Đình của Hàng không Trung Nam."

Trình Hậu Thần như một cậu chàng hai mươi mấy tuổi đang trẻ trung háo hức, nói như khiêu khích: "Sao, thành tích quá đẹp nên muốn khoe với tôi hả? Nói cho cậu biết, lúc tôi nâng doanh thu năm của Trình An từ một triệu lên một trăm triệu cũng chưa khoe khoang khắp nơi như cậu đâu!"

Chuyện này là sao? Cố Nam Đình có phần hối hận vì chưa hỏi Trình Tiêu về tâm trạng của cha cô mà đã gọi cú điện thoại này. Nhưng bây giờ anh chỉ có thể tiếp tục, "Trình tổng, bác hiểu lầm rồi ạ, do hiệu quả đầu tư tuyến xe bus nhanh quá rõ rệt nên cháu gọi điện làm phiền, muốn bác tăng đơn hàng ạ."

Tăng đơn hàng? Trình Hậu Thần từ chối với vẻ trẻ con: "Không bán cho cậu!"

Nghe âm thanh máy bận vọng tới, nghĩ đến cuộc sống tương lai phải đồng thời ứng phó với Trình cơ trưởng hay làm bộ làm tịch và lão Trình tính khí nóng nảy, Cố Nam Đình nhất thời thấy cảm xúc phức tạp. Anh thở dài, chuẩn bị gọi cho Trình Trình của anh, nhưng ánh mắt lại vô tình lướt

qua bảng xếp lịch bay trên bàn, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, chắc chắn lúc này Trình Tiêu đang bay nên buông điện thoại xuống.

Khi Trình Tiêu hạ cánh, cô chủ động gọi điện, hỏi anh: "Sao anh lại chộc lão Trình rồi? Sao ông lại gọi điện mắng anh?"

Cố Nam Đình day day huyết thái dương: "Anh lấy lòng ông còn không kịp nữa, làm sao dám chộc giận?"

Trình Tiêu cười, "Thứ bố em không thiếu nhất chính là tiền, mà anh còn vội vàng dâng cho ông, Cố Nam Đình à, anh có thể đổi kế sách khác không? Người thành phố các anh chẳng phải biết rõ nhất hay sao?"

Gặp phải nhạc phụ coi tiền bạc như cát bụi này, Cố Nam Đình cũng đau đầu, anh nói như than thở: "Xin thủ trưởng cho ý kiến!"

Chớp mắt đã vào tháng Năm, Trình Tiêu phải bay đến thành phố A tiến hành kiểm tra bay mô hình, đây là khóa học một năm hai lần mà phi công nào cũng phải trải qua.

Cố Nam Đình đang công tác nơi khác nhớ rõ thời gian tập huấn của cô, trước khi cô lên máy bay đã gọi điện dặn dò: "Bay mô hình phải phối hợp với cơ trưởng xử lý các trường hợp đặc biệt, em nên chú ý nhiều hơn nhé."

Nỗi lo của Cố Nam Đình là cần thiết, dù sao từ khi cô bay tới nơi, trừ gặp delay chuyến bay ra thì chưa từng gặp phải trường hợp đặc biệt nào. Nhưng Trình Tiêu vẫn không thích nghe cho lắm, "Chú ý gì cơ? Anh nghĩ em có vấn đề về mặt kỹ thuật à?"

Tài năng bẩm sinh và nỗ lực của cô anh đều biết hết, Cố Nam Đình lập tức kiểm điểm bản thân, "Nếu không là sếp của em thì anh có thể nói gì?"

Trình Tiêu liền cười, cô thản nhiên nói: "Thế thì anh có thể lấy thân phận người theo đuổi em mà nói, anh không nỡ để em đi, hoặc đợi em quay lại v.v... Là người lớn tuổi hơn, ngôn ngữ của anh không nên thiếu thốn như thế chứ?"

Cố Nam Đình bị cô chọc tức đến phì cười, "Trình Tiêu, chúng ta bây giờ có khác gì những người đang yêu? Sao cứ phải chờ đến khi em thành cơ trưởng?"

"Khác nhiều chứ." Tâm trạng Trình Tiêu rõ ràng không tồi, cô vừa nói vừa cười: "Ngày nào chưa thiết lập quan hệ yêu đương thì em sẽ không do anh quản. Có tự do hẹn hò với người khác, không cần chịu đựng sự ganh ghét của những người theo đuổi anh. Đương nhiên, vì anh không chịu kiểm chế bớt nên em cứ phải chịu đựng sự đổ kỵ của những kẻ ái mộ anh, thế nên món nợ này em sẽ không khách sáo mà tính với anh đâu. Ngoài ra còn có một điểm quan trọng nhất là đàn ông các anh vội vã muốn thiết lập quan hệ chẳng phải là để danh chính ngôn thuận sờ mó tay chân, ôm eo các thứ hay sao. Em không phải kẻ tùy tiện, khi chưa chắc chắn đối phương là người bạn đời của mình thì sẽ không chịu thiệt thòi đâu."

Cố Nam Đình vừa tức vừa không nhịn được cười, anh tức tối quở trách, "Nói linh tinh! Hành động thân mật giữa người đang yêu đều là không cảm được lòng, sao với em lại biến thành lưu manh chứ."

"Đừng giải thích. Tâm tư phụ nữ rất khó hiểu, vì có lúc ngay cả chính bọn em cũng không hiểu nổi chính mình mà. Nhưng đối với đàn ông, em đã nhìn thấu nội tâm các anh rồi được chưa?" Trình Tiêu giơ tay lên nhìn giờ, "Em phải lên máy bay đây, hẹn người đàn ông khác gặp nhau ở A rồi."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 37

Câu "hẹn hò người khác" đương nhiên là do Trình Tiêu nói bừa mà thôi. Nhưng khi cô lên máy bay, nhìn thấy Tiêu Ngữ Hành ngồi cạnh ghế khoang đầu của cô mà Kiều Kỳ Nặc đặt trước, cô có dự cảm, Tiêu cô nương mới là người hẹn gặp người đàn ông khác.

Tiêu Ngữ Hành nhìn thấy Trình Tiêu thì ngẩn ra, hẩn nhiên ngoài bất ngờ thì phần nhiều là lo lắng, cô bé chào cô mà có phần không tình nguyện lắm: "Chị Trình."

Trình Tiêu hai tay khoanh trước ngực đứng bất động, "Thấy biểu hiện của em có lẽ là không thích cuộc gặp gỡ này cho lắm. Hay là chị đổi chỗ nhé? Là nhân viên của Trung Nam, chị có đặc quyền này."

Tiêu Ngữ Hành khoát tay lia lịa, "Không cần không cần, em chỉ là... chỉ là..."

Trình Tiêu vừa nghiêng người nhường đường cho tiếp viên hàng không vừa hỏi đúng trọng tâm: "Giấu gia đình đi phải không?" Thấy Tiêu Ngữ Hành hơi cúi đầu, không trả lời, cô xì một tiếng, đặt túi xách lên giá hành lý, "Em không may mắn lắm rồi, tám trăm năm chị cũng không vào khoang hành khách đấy."

Tiêu Ngữ Hành bị nhìn thấu tâm sự khẽ nói: "Anh Tấn Kiều bị thương, em đến A thăm anh ấy."

Trình Tiêu còn nhớ cảnh gặp nhau ở sân bay lần trước, cô hỏi: "Chính là anh cảnh sát mà anh trai em nhìn thấy không thuận mắt, Phùng Tấn Kiêu?"

Tiêu Ngữ Hành bĩu môi, gật đầu, "Anh Tấn Kiêu rất tốt, không hiểu sao anh của em không thích anh ấy."

Đối với nghi vấn đó, Trình Tiêu không nói gì, cô chỉ nói: "Họ Phùng à, ý chị là anh Tấn Kiêu của em chẳng phải rất lợi hại sao? Làm sao lại bị thương?"

Tiêu Ngữ Hành trả lời: "Nghe nói là vì cứu con tin, cụ thể thế nào thì em không biết."

Trình Tiêu nói như tự lẩm bẩm: "Người bây giờ cũng ngu ngốc quá, ngoài bắt cóc con tin ra thì không còn chiêu nào hay hơn sao? Xã hội đã tiến bộ rồi mà họ lại chỉ dậm chân tại chỗ, đáng đời bị tóm."

Tiêu Ngữ Hành thoáng cảm thấy không ổn, cô bé hoàn toàn không tiếp lời được nên suy nghĩ rồi đổi chủ đề, "Chị Trình Tiêu, chị có đồng ý sự theo đuổi của anh em, làm bạn gái anh ấy không?"

Trình Tiêu nói như đùa: "Anh ấy đáng ghét như thế, ngay cả người tốt như anh Tấn Kiêu của em mà còn không ưa thì làm sao chị là bạn gái anh ấy được?"

"Hả? Ờ... đâu liên quan ạ..." Tiêu Ngữ Hành bắt đầu nói hộ Cố Nam Đình, "Anh trai em siêu lắm nhé. Từ nhỏ đã chơi thể thao số một, học hành thì bá đạo thôi rồi. Mười sáu tuổi đã vào học trường Hàng không, là học viên xuất sắc nhất khóa đó, từng đại diện cho Học viện quản lý Bay tham gia..."

Cố Nam Đình là người chủ lực của Hàng không Trung Nam, lai lịch đặc sắc thế nào đương nhiên là Trình Tiêu biết rõ. Nhưng thấy Tiêu Ngữ

Hành mười tám tuổi kể những chuyện này với ánh mắt đầy ắp sự sùng bái, cô vẫn không nhin được mím cười, nói như đang dỗ dành trẻ con: "Anh trai em cừ như thế, nếu ở cạnh anh ấy thì chẳng phải là chị trèo cao hay sao?"

"Không phải đâu." Tiêu Ngữ Hành nói ngay, "Cũng may anh ấy giỏi, nếu không làm sao có sức cạnh tranh để đánh bại những tình địch theo đuổi chị chứ."

Một cô bé thông minh đáng yêu, ai mà không thích được. Thế là thời gian bay hơn hai tiếng đã trở nên thú vị hơn nhiều, mà Trình Tiêu xưa nay thích yên tĩnh cũng không thấy Tiêu Ngữ Hay hay chuyện như vậy làm phiền tới mình. Khi máy bay bắt đầu hạ độ cao, cô hiếm khi ân cần hỏi một câu: "Có ai đón em chưa?"

Ánh mắt Tiêu Ngữ Hành lóe lên, định nói thì bị Trình Tiêu cắt ngang: "Phùng Tấn Kiêu cũng không biết em tới?"

Tiêu Ngữ Hành gãi gãi mặt, "Ngay cả chuyện bị thương mà anh ấy còn giấu em thì chắc chắn không đồng ý em tới đây rồi."

"Thế là cho anh ấy niềm vui bất ngờ hả?" Thấy Tiêu Ngữ Hành đỏ mặt im lặng, Trình Tiêu nhướn mày, "Bạn gái cảnh sát cũng là một nghề nguy hiểm. Không nhận ra em trẻ trung như thế mà lại dũng cảm quá đó."

Tiêu Ngữ Hành hỏi ngược lại vẻ không phục: "Chị lớn hơn em mấy tuổi chứ?"

Trình Tiêu hình như suy nghĩ rất nghiêm túc rồi mới nói: "Tuổi tác tâm hồn của chị lớn, chắc khoảng ba mươi mấy."

Tiêu Ngữ Hành thấy vẻ mặt cô nghiêm túc nên cũng tin, "Chẳng trách chị có thể chịu được sự cố hủ và nghiêm túc của anh em."

Nói gì thế, kỳ quặc! Trình Tiêu quyết định rút lại câu khen ngợi cô bé thông minh đáng yêu.

Đến thành phố A rồi, Trình Tiêu ngồi xe tổ bay vào trung tâm. Còn về Tiêu Ngữ Hành, do cô bé bất cẩn nói sai nên Trình Tiêu chỉ tiện đường cho đi nhờ một đoạn, sau đó vứt cô bé lại ở chỗ cô bé chỉ định.

Trình Tiêu vừa đến khu vực đăng ký thì Tiêu Ngữ Hành ban nãy chủ động trao đổi số điện thoại đã nhắn tin cho cô, "Em đến rồi, chị Trình yên tâm. A đúng rồi, đừng nói cho anh em biết nhé."

Em mà cũng đòi đấu với Cố Nam Đình? Nhưng ai bảo người ta là em gái chứ, đấu thua thì cũng là kẻ thắng cuộc.

Trình Tiêu đáp, "Biết rồi."

Tối đó Cố Nam Đình gọi điện, Trình Tiêu không nhắc một chữ đến chuyện của Tiêu Ngữ Hành. Đến tận hôm sau Cố Nam Đình điều tra ra cô bé lại ngồi trên chuyến bay của Trung Nam tới A, anh hỏi Trình Tiêu: "Có gặp Hành Hành trên máy bay không?"

Trình Tiêu đang ăn trưa, cô trả lời thành thật: "Cô bé ngồi cạnh em, kể cho em nghe lịch sử trưởng thành của anh suốt đoạn đường."

Nếu không hiểu cá tính không thích nói nhiều của cô, Cố Nam Đình hẳn đã nổi giận, nhưng anh vẫn kiềm chế, hỏi một câu: "Sao tối qua không nói anh biết?"

"Anh có hỏi đâu?" Trình Tiêu đặt đĩa xuống, "Hôm qua em còn gặp cơ trưởng Lâm, Thời Minh, tiếp viên trưởng Vương trên chuyến bay... phải báo cáo với anh hả? Hơn nữa Cố Nam Đình này, anh tưởng em là bảo mẫu nhà anh, phát hiện tiểu thư bỏ nhà đi thì phải cuống quýt tìm khắp nơi như anh chắc?"

Cố Nam Đình cảm nhận được cơn giận của cô nên dịu giọng, "Sao, tập huấn không thuận lợi à?"

"Cho đến bây giờ thì Trình Tiêu này chưa gặp phải vấn đề bay nào mà khó tới mức không giải quyết được."

Sau khi bị cúp máy, Cố Nam Đình không cần gọi nữa cũng biết, Trình Tiêu chắc chắn đã khóa máy rồi.

Sau khi kết thúc buổi tập huấn hôm đó, Trình Tiêu từ chối lời mời của một vị cơ trưởng cũng có vài phần "nhan sắc", một mình ra ngoài.

Cô không xa lạ gì với thành phố A, dù mỗi lần qua đêm ngoài sân bay cô đều không đi cùng các thành viên tổ bay, nếu thời tiết đẹp và hạ cánh sớm, cô còn vào khu trung tâm đi dạo, mục đích là tìm một quán bar không quá tạp nham để ngồi một lúc. Đương nhiên nếu hôm sau phải bay tiếp, cô sẽ không uống rượu, đặc biệt là khi chỉ có một mình.

Tối nay Trình Tiêu vốn cũng định tìm một nơi để giết thời gian. Kết quả là khi taxi đi ngang phố Bắc Kinh, cô nhìn thấy một bóng người không quá xa lạ, đó là Vương lão tiên sinh, chồng của nữ hành khách bị bệnh tim và qua đời trên chuyến bay lần trước.

Vốn dĩ Cố Nam Đình nói sẽ đi cùng cô đến thăm ông lão, nhưng vì hai người đều bận mà trì hoãn đến hôm nay. Trình Tiêu không phải người thích lo chuyện bao đồng, nhưng khi chiếc taxi sắp bỏ lại ông lão, không nhìn thấy đâu nữa thì cô lại dặn tài xế, "Anh ngừng xe một chút."

Vương lão tiên sinh già cỗi hơn trước rất nhiều, trên người còn vác một chiếc túi, mà nơi này lại cách ga tàu hỏa không xa lắm. Trình Tiêu đoán ông mới đi tàu từ thành phố G đến đây. Cô tự giới thiệu trước, "Cháu là nhân viên của Hàng không Trung Nam, lần trước chúng ta đã gặp nhau trên chuyến bay, bác còn nhớ không ạ?"

Trí nhớ của Vương lão tiên sinh vẫn rất tốt, ông nhìn kỹ Trình Tiêu mấy giây rồi cười, "Là cháu đó à, cháu không mặc đồng phục nên bác suýt không nhận ra."

Trình Tiêu tự giới thiệu: "Cháu tên Trình Tiêu."

Vương lão tiên sinh hỏi với vẻ quan tâm: "Chuyện thông báo lần trước, cháu không bị lãnh đạo phê bình chứ?"

Trình Tiêu lắc đầu: "Cám ơn bác đã thông cảm."

Vương lão tiên sinh gật gù, "Muộn thế này rồi, một mình cháu sao lại ở ngoài này? Đừng để bố mẹ lo, mau về nhà đi."

Trình Tiêu không giải thích gì nhiều, chỉ hỏi: "Bác cũng mới từ G tới đây ă? Bác đi đâu, cháu đưa đi."

Vương lão tiên sinh trả lời, "Bác tới đây giải quyết căn nhà con trai để lại, có người muốn thuê. Bác có địa chỉ, không cần phiền cháu đâu."

Trình Tiêu đoán có thể là do ông vẫn canh cánh trong lòng chuyện vợ phát bệnh tim đột ngột trên máy bay rồi qua đời, nên mới chọn ngồi tàu đến A. Cô nói: "Dù sao bây giờ cũng muộn rồi, chuyện nhà cửa ngày mai mới làm được, bác ở đâu, cháu đưa bác đi trước."

Vương lão tiên sinh lại bảo: "Không muộn không muộn, người kia nói ban ngày phải đi làm, bận lắm không có thời gian, chỉ có thể xem nhà vào buổi tối."

Xem nhà vào buổi tối? Trình Tiêu vô thức nhú mày, "Nếu bác tin cháu thì hãy cho cháu xem qua địa chỉ với ă."

Cô là người tốt, còn từng giúp đỡ ông trên máy bay, ông lão đương nhiên là tin tưởng, ông lấy ra một quyển sổ nhỏ, mở trang có ghi địa chỉ ra,

"Chính là ở đây, bác từng đến đó một lần."

Trình Tiêu vốn không quen thuộc lắm nơi này, nhưng địa chỉ này là ở phía Nam thành phố, nằm ở khu vực huấn luyện, bên đó so với khu trung tâm này thì vắng vẻ hơn rất nhiều.

Nếu người đứng trước mặt cô hiện giờ không phải là một ông lão lương thiện đã từng có duyên gặp gỡ, thì Trình Tiêu nhất định sẽ nghi ngờ ý đồ của người đó. Nhưng cô vẫn quyết định đi cùng ông, nhưng trước đó, cô đã gọi điện cho Tiêu Ngữ Hành, bên kia nghe máy rồi cô hỏi: "Anh Tấn Kiêu của em có ở đó không?"

Thấy cô gọi điện, Tiêu Ngữ Hành hơi bất ngờ, "Chẳng phải chị nên tìm anh Nam Đình của em đó sao?"

Trình Tiêu thoáng nụ cười, "Ghen à? Yên chí, chị không có hứng thú với anh Tấn Kiêu của em đâu. Người chị tìm là cảnh sát Phùng."

Đầu dây bên kia đổi người, "Tôi là Phùng Tấn Kiêu."

Trình Tiêu đã tự giới thiệu thế này, "Tôi là con gái của Trình Hậu Thần."

Phùng Tấn Kiêu biết rõ mối giao hảo của hai nhà Phùng, Trình. Lại thêm trước đó nghe anh cả Phùng Tấn Đình từng nhắc chuyện có ý chiêu mộ con gái Trình gia về Hải Hàng làm việc, anh ta nghe xong nói bằng giọng trầm trầm mạnh mẽ: "Trình Tiêu?"

"Đúng." Anh ta biết mình, Trình Tiêu yên lòng hơn, cô nói: "Bây giờ tôi đang ở A, phải đi cùng một ông cụ đến Thành Nam xử lý chuyện nhà cửa cho thuê. Vì bây giờ hơi muộn, an toàn là đầu tiên nên tôi muốn đưa định vị của mình cho anh."

Sự nhạy cảm nghề nghiệp khiến Phùng Tấn Kiêu hơi nhú mảy, "Nếu cô cho rằng có nguy hiểm thì cứ đứng tại chỗ đợi tôi."

Trình Tiêu từ chối ý tốt của anh ta, "Tôi chỉ phòng ngừa thôi, anh không cần căng thẳng."

Phùng Tấn Kiêu im lặng vài giây, "Cô mở định vị ra đi."

Và như thế, Trình Tiêu báo định vị của mình cho Phùng Tấn Kiêu, rồi đi cùng ông lão đến Thành Nam.

Không khác mấy so với những gì Trình Tiêu tưởng tượng, đó là một tiểu khu quá cũ kỹ, hoàn toàn có thể bị tháo dỡ để xây mới lại, vì vị trí hẻo lánh nên dù cho thuê hay bán đi thì giá cả cũng khá thấp. Mà ông cụ sở dĩ đặc biệt từ G đến đây là vì người khách thuê rất có thành ý, cái giá đưa ra rất cao.

Trình Tiêu cũng nghi ngờ dụng ý của đối phương, đoán rằng anh ta có phải biết ông cụ chỉ có một mình nên có âm mưu gì không. Thế nhưng khi gặp nhau, đối phương đã rút ngay năm vạn tệ tiền mặt ra: "Tôi sẽ trả trước một năm tiền thuê nhà. Hợp đồng bác cứ mang đến ạ, chúng ta có thể ký ngay. Nếu không có vấn đề gì thì cháu muốn tối nay dọn đến."

Vì trước đó đã trao đổi với nhau qua điện thoại rồi, nên Vương lão tiên sinh lấy hợp đồng ra. Trình Tiêu nhận lấy xem thử, là một bản hợp đồng thuê nhà hết sức bình thường, không có bất cứ điểm gì khả nghi. Cô đặt hợp đồng lên bàn, nói với vẻ xin lỗi: "Chúng tôi còn định tìm người quét dọn rồi mới giao chìa khóa cho anh, dù sao căn nhà này cũng một thời gian rồi không có người ở, thực sự là có hơi..."

Người đàn ông tự xưng là Lý Chí kia đẩy gọng kính vàng trên sống mũi, cười ôn hòa: "Vì công việc của tôi điều động đến đây, ở khách sạn quá sợ rồi nên muốn nhanh chóng tìm cảm giác về nhà, hơn nữa ngày mai vợ tôi cũng sẽ đến đây."

Lý do này nghe có vẻ khá là cảm động. Trình Tiêu gật gù như tỏ ý tán thành: "Lý tiên sinh làm công việc gì thế?"

Lý Chí lúc này lại đang ký tên vào hợp đồng, "Thế này được chưa?" Sau đó anh ta lấy chứng minh nhân dân ra, "Cháu bạn nên quên photo lại, bác xem đi ạ, cháu đã trả tiền một năm cho bác rồi, chắc bác không còn gì lo lắng nữa chứ?"

Trên mặt anh ta là nụ cười thân thiện, cả vẻ khách sáo lịch thiệp biểu hiện ra bên ngoài, đều xứng đáng được cộng điểm. Thế nhưng Trình Tiêu cảm giác anh ta đang cố ý lảng tránh câu hỏi của cô. Cô đón lấy chứng minh nhân dân, vừa ra vẻ lơ đãng lật xem, vừa nhanh nhẹn dùng điện thoại chụp lại, sau đó nói: "Photo thì giữ cũng khó, lưu lại trong điện thoại thế này thì tốt hơn, đúng không bác Vương?"

Ông Vương không biết uẩn khúc gì, Trình Tiêu nói thế nên ông cũng không nói nhiều, "Cũng được."

Trình Tiêu lịch sự trả chứng minh lại, "Lý tiên sinh cất đi."

Lý Chí nhận lấy, vẻ mặt bình thản: "Vâng."

Trình Tiêu chú ý thấy vẻ bất mãn thoáng qua trong ánh mắt anh ta, nhưng cô vờ như không thấy, "Nếu đã không còn vấn đề gì thì chúng ta đi thôi ạ, đừng làm phiền Lý tiên sinh nghỉ ngơi."

Khi cánh cửa sau lưng đóng và khóa chốt lại, thần kinh vốn căng thẳng của Trình Tiêu đã hồi phục bình thường. Cô dìu ông cụ rời đi thật nhanh, mới ra đến cổng tiểu khu, hai chiếc xe lần lượt từ hai hướng phóng đến, dừng trước mặt cô, giây sau đó, Cố Nam Đình và Phùng Tấn Kiêu kẻ trước người sau bước xuống xe, chạy thẳng đến chỗ cô.

Cố Nam Đình chắc chắn cô vẫn không sao thì rõ ràng thở phào một hơi, nhưng giọng anh không kiềm chế được mà chất vấn cô: "Em có còn

biết thân phận của mình là gì không? Lúc này em phải ở khu vực tập huấn chứ, tại sao lại xuất hiện ở đây? Trình Tiêu, em có muốn tiếp tục bay không?"

Là lãnh đạo của Hàng không Trung Nam, Cố Nam Đình ngoài giọng điệu hơi tẻ ra thì anh nói không sai gì cả, nhưng thái độ của anh vẫn khiến Trình Tiêu không thể chấp nhận, cô phản bác: "Em có bay được nữa hay không đúng là chuyện chỉ cần anh nói một câu là xong. Nhưng này Cố Nam Đình, anh có thể nói vào ngày mai, đó là thời gian làm việc của em, không phải bây giờ."

Vương lão tiên sinh từng gặp Cố Nam Đình, thấy hai người đều xù lông nhím thì vội nói: "Là Cố tổng đúng không, tôi phải xin lỗi cậu trước, nếu không vì giúp tôi..."

Trình Tiêu lại cắt lời ông: "Không cần giải thích với anh ấy đâu ạ, chúng ta đi thôi."

Thấy cô đi thẳng đến xe Phùng Tấn Kiêu, Cố Nam Đình kìm nén cơn giận, gọi to: "Bên này!"

Trình Tiêu không màng tới, chỉ nói với Phùng Tấn Kiêu: "Có thể phiền cảnh sát Phùng đưa chúng tôi đi được không? Hoặc là tôi gọi xe?"

Dưới ánh mắt của Cố Nam Đình, Phùng Tấn Kiêu nhin cười, mở cửa xe cho ông lão: "Rất vui được phục vụ."

Đợi hai người lên xe ngồi yên xong, Phùng Tấn Kiêu ném chìa khóa xe cho Cố Nam Đình trước khi anh nổi giận, "Dùng xong chạy về chỗ bệnh viện cho tôi là được."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 38

Tranh chấp là khó tránh khỏi. Nhưng hai người đều hiểu ý nhau mà kìm nén cơn giận trước mặt người ngoài. Đến khi sắp xếp ổn thỏa xong xuôi cho Vương lão tiên sinh rồi, Cố Nam Đình mới nổi cáu. Nhưng như sợ Trình Tiêu tức lên sẽ ném anh xuống xe mà lái xe bỏ đi, anh rút chìa khóa ra trước, cất đi rồi mới lạnh lùng chất vấn: "Tập huấn có quy định nghiêm khắc, nếu không có tình huống gì đặc biệt thì không cho phép ra ngoài. Trình Tiêu, ai cho em đặc quyền đó?"

"Giận thì trút lên người em này, đừng làm liên lụy người khác." Trình Tiêu lạnh lùng đẩy anh ra, "Nếu anh nhận định em vi phạm nội quy thì có thể cấm em bay, em không phản bác dù chỉ một câu, Cố tổng!"

Làm sao cô không phản bác, rõ ràng là nhắc anh đừng dùng thân phận "Cố tổng" để chèn ép cô. Cố Nam Đình nghiến răng: "Nhận được điện thoại của Phùng Tấn Kiêu, biết em có khả năng gặp nguy hiểm, anh đã đến thẳng tiểu khu đó. Trình Tiêu, anh làm thế còn chưa đủ hay sao?"

Trình Tiêu hừ lạnh một tiếng: "Anh vì ai mà đến thành phố A này, cần em nhắc anh không? Cố Nam Đình, xin anh hãy xác nhận lại mục đích đến A. Ngoài ra, dù gặp nguy hiểm thì cũng là chuyện của Trình Tiêu này, dù hậu quả ra sao, quyết định của em sẽ do em chịu, không cần anh, hoặc công ty gánh lấy. Nên anh đến hay không, em cũng sẽ không có bất kỳ lời trách móc hay bất mãn nào cả."

Hóa ra cô tưởng anh đến đây vì Tiêu Ngữ Hành. Cố Nam Đình nghĩ lại sau cuộc điện thoại buổi trưa, anh đã gọi điện cho Tiêu Dập, nhờ anh ta chăm sóc Tiêu Ngữ Hành. Thế nhưng cả buổi chiều vì sự không vui của cô mà thấp thỏm không yên, dứt khoát thay đổi lộ trình công tác, chuyển sang thành phố A. Kết quả...

Anh lẳng lặng nhìn cô vài giây, "Anh rất chắc chắn, anh thay đổi hành trình đến thành phố A này là vì em."

Một câu trả lời chắc nịch ngoài dự đoán của Trình Tiêu, rõ ràng cô khựng lại rồi nói với vẻ không thành ý cho lắm: "Cám ơn Cố tổng quan tâm."

Cố Nam Đình không cần lời cảm ơn đó, anh chỉ nghĩ: Trước kia, khi anh chưa quan tâm nhiều đến cô, cô cũng bình an vô sự đó thôi. Đó có phải là chứng tỏ anh đã quá lo lắng không? Anh cố kiềm chế lại, dịu giọng hỏi: "Muộn thế này rồi, em ra ngoài làm gì?"

Trình Tiêu ngẩng lên nhìn anh, "Là hỏi với thân phận Cố tổng sao?"

Cố Nam Đình tức tối: "Là Cố Nam Đình hỏi em, Trình Tiêu."

Trình Tiêu không vội trả lời, chỉ gõ gõ cửa xe. Đến khi Cố Nam Đình mở khóa cửa, cô mới nói: "Thế thì em từ chối trả lời."

Cố Nam Đình đóng mạnh cửa lại, "Sao anh lại thích kiểu phụ nữ này nhỉ, đúng là tự ngược."

Trình Tiêu cười thản nhiên, "Bây giờ hối hận còn kịp đấy."

Cố Nam Đình lái xe thật nhanh, Trình Tiêu thoải mái nửa nằm ở ghế sau, suốt đường đi đều lẩm bẩm hát một mình, "Em chê anh yêu em chưa đủ sâu đậm, anh lại nói yêu quá sâu sẽ dễ tan vỡ, lại sợ tổn thương đến mức tim đau nhói, hay là đã có người khác rồi..."

Cố Nam Đình gần như đã có suy nghĩ vứt Trình cơ trưởng tương lai lại rồi.

Đến khu tập huấn, Trình Tiêu xuống xe bỏ đi. Cố Nam Đình không ngăn lại, chỉ khi cô đến trước cổng mới nói to: "Anh từ khu vực Tây Nam chuyển máy bay sang đây, là vì từ buổi trưa em đã không nghe điện thoại của anh. Trình Tiêu, sau này có cãi nhau, em đừng khóa máy được không?"

Hữu hiệu hơn việc ngăn cản bằng cơ thể nhiều. Trình Tiêu dừng bước.

Dưới ánh đèn đường dịu dàng, Cố Nam Đình nhìn bóng lưng cao ráo mảnh mai của cô, ánh mắt sâu thẳm khó hiểu, "Anh đến ký túc khu tập huấn không tìm thấy em mới gọi điện thì em không nghe máy, lúc đó Phùng Tấn Kiêu báo là có thể em sẽ gặp nguy hiểm. Trình Tiêu, trước khi gặp được em, anh đã rất lo lắng."

Xung quanh tĩnh lặng, gió đêm lành lạnh, Trình Tiêu quay lại, bước lại gần anh, "Buổi chiều em khóa máy là do đang huấn luyện trên mô hình máy bay. Mà trước khi em khóa máy thì anh không hề gọi lại. Còn buổi tối là do điện thoại em cài chế độ im lặng, thật sự không nghe thấy."

Cô đồng ý giải thích đã là hiếm hoi rồi. Mà cô không phải là cự tuyệt anh, điều đó khiến tâm trạng Cố Nam Đình tốt hơn, anh nói: "Ý em là anh cố ý bay tới đây dỗ dành em vốn là thừa thãi?"

Có lẽ từ "dỗ dành" đã khiến Trình Tiêu vui vẻ, mày mắt cô thoáng nụ cười, "Cố Nam Đình, bộ dạng vô lại này của anh đáng yêu hơn nhiều so với phong thái cao ngạo dạy dỗ kẻ khác đó."

"Dùng từ đáng yêu để hình dung đàn ông thì không thích hợp đâu." Cố Nam Đình từ từ nở nụ cười, giây sau đó, anh cúi xuống ôm chặt cô vào lòng, "Để anh cảm nhận em một lúc, ban này lo chết được."

Anh nói thế, làm sao Trình Tiêu từ chối? Cô ngoan ngoãn, không phản kháng gì. Sau đó cô nghe Cố Nam Đình nói khẽ bên tai, "Không phải anh trách em che giấu chuyện gặp Tiêu Ngữ Hành, mà là anh giận nó sắp thi đại học rồi còn chạy lung tung khắp nơi."

Trình Tiêu bóp chặt lại anh: "Cuồng em gái!"

Cố Nam Đình cười, "Nếu em nhận lời ở bên anh thì mỗi một phút anh sẽ biến thành cuồng vợ ngay. Không đúng, là cam tâm biến em thành cuồng chồng."

Trình Tiêu rút tay ra, đánh anh một cái.

Cố Nam Đình ôm cô chặt hơn: "Cảm giác không ổn sao còn đi làm gì? Thà gửi định vị cho Phùng Tấn Kiên chứ cũng không thèm báo anh biết hả?"

Trình Tiêu trả lời bình thản: "Không phải anh nói hả, nếu gặp phiền phức thì anh sẽ không xử lý tốt hơn cảnh sát!"

... Tốt thôi, Cố Nam Đình lại bị chôn trong chính cái hố của mình. Anh đành nói: "Anh đánh nhau cũng được! Nhưng chuyện ngừng bay là thật, gần đây nhiệm vụ của em quá nặng, anh còn không hẹn được em."

Trình Tiêu vòng tay ôm eo anh, cố ý nói: "Không phải vì mau chóng bay đủ giờ để còn suy xét đến anh hay sao."

"Hóa ra có người cũng bị chôn dưới hố của mình giống anh!" Cố Nam Đình cười rất dịu dàng vì động tác ôm của cô, "Hay là bây giờ bắt đầu tình cảm đi? Nói thật là, anh có phần nóng ruột rồi."

Trình Tiêu nhéo mạnh vào phần eo chắc khỏe của anh, "Chỉ là cho anh một viên kẹo đúng lúc thôi, đừng tưởng là thật."

"Thế thì phải ngọt hơn thì mới càng có động lực." Nói vừa dứt câu, Cố Nam Đình đã buông tay, chuyển sang dùng môi khóa chặt đôi môi lợi hại của cô.

Sau nụ hôn quần quýt mãnh liệt, Cố Nam Đình vẫn không quên truy hỏi, "Ai phê chuẩn cho em ra ngoài?"

Trong lòng Trình Tiêu đang bực bội vì không thể kháng cự nụ hôn của anh, ầm ỨC nói: "Kẻ theo đuổi." Mà gương mặt cô, dù cho đang rất tối, vẫn bị Cố Nam Đình phát hiện màu hồng chưa tan biến.

Thế là anh cười, "Lần này tha cho em!"

Phùng Tấn Kiêu có phần tò mò không hiểu Cố Nam Đình và Trình Tiêu cuối cùng đã giải quyết mâu thuẫn thế nào. Nhưng hai người đó đều không phải dạng dễ chọc vào, sao có thể để người khác biết chi tiết được? Chỉ mỗi Tiêu Ngữ Hành là băn khoăn, "Rõ ràng anh ấy đi công tác ở khu vực Tây Nam, sao đột nhiên chạy tới đây? Anh Tấn Kiêu nói xem, anh ấy muốn xử em, hay là tới tìm chị Trình?"

Phùng Tấn Kiêu cốc lên trán cô, "Dám giấu gia đình chạy tới đây, anh tưởng em không biết sợ là gì chứ."

Tiêu Ngữ Hành cúi đầu, dánh vể tũ thân, "Em có ghi giấy lại cho mẹ mà."

"Em ghi thế nào?"

"Em... em nói là đến thăm anh họ."

"Hành Hành, chưa nói đến việc sắp thi đại học, lúc này em không được phân tâm, chỉ riêng việc em giấu gia đình chạy đến nơi khác đã đủ cho Cố Nam Đình dạy dỗ em một bài học rồi đấy."

Nước mắt Tiêu Ngữ Hành sắp rơi ra, "Nhưng anh bị thương, em lo mà. Em lại không tiện nói với mẹ là đi thăm anh, họ... đều tưởng anh là bạn trai em."

Phùng Tấn Kiêu trầm tư, sau đó mới nói: "Giai đoạn này chúng ta đừng nói đến những việc khác, em cứ yên tâm thi cử đã, được không?"

Nhưng sợ anh hiểu lầm mình đeo bám, Tiêu Ngữ Hành nén nước mắt lại: "Đương nhiên thi đại học là nhiệm vụ hàng đầu của em rồi, em cũng đâu nghĩ gì."

Cô cười rất miễn cưỡng, Phùng Tấn Kiêu làm sao không nhận ra. Anh không thể nén được cảm giác thương xót đang dâng lên trong lòng, nắm chặt tay cô bé, "Đợi em thi xong, anh có lời muốn nói với em."

Tiêu Ngữ Hành nhìn anh, ánh mắt vốn thất vọng giờ lại dậy lên niềm hy vọng.

Phùng Tấn Kiêu như bị ánh sáng trong đôi mắt cô bao phủ, mỉm cười.

Cố Nam Đình lúc này bước vào phòng bệnh, giọng anh không thân thiện lắm: "Xem ra tôi đến không phải lúc."

Tiêu Ngữ Hành bật dậy, Phùng Tấn Kiêu lại không có ý buông ra, vẫn nắm tay cô bé.

Cố Nam Đình bước tới, ngồi xuống ghế trước giường bệnh, thấy Tiêu Ngữ Hành ngượng ngùng vì muốn rút tay ra nhưng không rút được, anh giơ tay đánh lên cổ tay Phùng Tấn Kiêu, không nhẹ không nặng, "Biết cậu thích nó rồi, không cần khoe khoang khắp nơi như vậy."

Phùng Tấn Kiêu đành buông tay, Tiêu Ngữ Hành lại đỏ mặt đứng cạnh Cố Nam Đình.

Cố Nam Đình không thèm nhìn Tiêu Ngữ Hành, chỉ nói: "Đi hỏi thăm bác sĩ xem vết thương cậu ta thế nào, nếu không em đi cũng chẳng yên tâm."

Tiêu Ngữ Hành tất nhiên không muốn đi, nhưng cô bé biết rõ mình không thể ở lại lâu, vừa than vãn khẽ "lần nào cũng đuổi em đi", vừa ra ngoài.

Đợi cô bé đi rồi, thấy Phùng Tấn Kiêu không có ý mở miệng trước, Cố Nam Đình hỏi: "Sao không xin lỗi nữa? Tôi tưởng cảnh sát Phùng phải có lời muốn nói chứ."

Trong lòng Phùng Tấn Kiêu đúng là hối lỗi, dù sao lúc này mà lại khiến em gái nhà người ta lén lút bỏ đi như thế, nhưng lần trước ở sân bay còn vỗ ngực thề thốt, bây giờ anh thực sự xấu hổ không dám nói gì, đành cười khổ, "Nể tình tối qua tôi giúp anh, xin Cố tổng hãy nương tình."

Cũng đúng, người ta giúp anh thật, không thể qua cầu rút ván được. Cố Nam Đình trả chìa khóa lại cho anh ta, "Trình Tiêu cảm thấy vị khách thuê đó hơi kỳ quặc, nhưng cụ thể thì cô ấy không nói rõ được. Lát nữa tôi gửi hợp đồng thuê nhà và chứng minh nhân dân vào điện thoại cậu, điều tra hay không thì tùy. Nhưng nói trước là nếu tra không ra vấn đề gì thì đừng trách chúng tôi báo án bừa bãi nhé."

Đối với chuyện tối qua, Phùng Tấn Kiêu tự dưng cũng thấy lạ, anh hỏi: "Tình hình cụ thể tối qua Trình Tiêu nói với anh rồi à?"

Cố Nam Đình đương nhiên biết rõ anh ta phải căn cứ vào những chi tiết đó để phán đoán khách hàng kia kỳ lạ chỗ nào. Vấn đề nằm ở chỗ, sau vụ hôn tối qua, họ đã quên bằng chuyện này!!!

Phùng Tấn Đình lại hiểu lầm Cố tổng bị Trình Tiêu phốt lờ nên nói: "Thôi để tự tôi hỏi cô ấy vậy."

Cố Nam Đình không đồng ý: "Để tôi hỏi. Lỡ như đối phương có vấn đề thật thì cậu tiếp xúc với cô ấy sẽ mang lại nguy hiểm."

Phùng Tấn Kiêu khâm phục năng lực phản ứng của anh, "Vẫn là Cố tổng suy nghĩ thấu đáo."

"Người của ai thì kẻ đó quản." Cố Nam Đình đứng lên, "Ngày mai tôi đưa cô bé về, cậu không có ý kiến gì chứ?"

Đương nhiên đó là Tiêu Ngữ Hành. Phùng Tấn Kiêu cười, "Tất nhiên, thay tôi nói lời xin lỗi bác trai bác gái nhé, lần sau về G, tôi sẽ đích thân đến xin lỗi họ."

Cố Nam Đình lườm anh, "Cậu đừng đường nhập thất hơi sớm thì phải?"

Phùng Tấn Kiêu lại có sự kiên trì của mình, "Hành Hành dù sao cũng còn nhỏ, để tránh cho họ lo lắng, vẫn cần phải làm thế."

Cố Nam Đình biết ngay anh ta đã có quyết định về quan hệ với Tiêu Ngữ Hành.

Vốn tưởng chuyện Tiêu Ngữ Hành lên tới A đã chấm dứt, kết quả là Cố Nam Đình chưa ra khỏi bệnh viện, Phùng Tấn Kiêu nhận được tấm hình đã gọi điện, hỏi anh: "Trình Tiêu còn ở A không?"

Giọng điệu nghiêm túc khiến Cố Nam Đình nhăn mày: "Vị khách kia có vấn đề thật à?"

Phùng Tấn Kiêu nói với vẻ hối lỗi: "Vụ án cuốn Hành Hành vào đang có kẻ đào thoát, vị khách kia chắc là một trong số bọn chúng."

Mẹ kiếp, hay lắm! Cố Nam Đình quyết định kéo Trình Tiêu về!

An toàn trên hết, Cố Nam Đình đưa Tiêu Ngữ Hành về chỗ Tiêu Dập, rồi mới đưa Phùng Tấn Kiêu đến khu vực tập huấn.

Trình Tiêu vừa hoàn thành xong một chuyến bay đặc biệt, thấy Phùng Tấn Kiêu thì cười nói: "Vị khách kia chắc không phải là tội phạm truy nã chứ?"

Cố Nam Đình lại nổi cáu, anh nói: "Miệng em linh quá đấy, sau này đừng nói lung tung nữa."

Phùng Tấn Kiêu mang lệnh truy nã ra, người đàn ông trên đó có mái tóc dài vừa phải, mang cặp kính cận, dáng vẻ nho nhã trí thức, giống Lý Chí kia đến bảy tám phần.

Phùng Tấn Kiêu giới thiệu: "Anh ta dính vào hồi lộ, buôn lậu, vận chuyển chế tạo độc phẩm, năm ngoái trốn khỏi Cố Thành, tên thật là La Vĩnh."

Trình Tiêu hỏi: "Có giết người không?"

Phùng Tấn Kiêu trả lời thật: "Mạng người chết trong tay hẵn không dưới con số năm."

Trình Tiêu vỗ ngực nhìn Cố Nam Đình: "Nỗi lo tối qua của anh là cần thiết."

Cố Nam Đình câm nín.

Thông qua Trình Tiêu, Phùng Tấn Kiêu nắm bắt được mọi chi tiết tối qua, lại kết hợp với tấm hình trên chứng minh nhân dân hẵn là ngụy tạo kia, anh đã có thể khẳng định Lý Chí chính là La Vĩnh. Anh lập tức bố trí người, bắt đầu giăng lưới ở tiểu khu mà Lý Chí thuê nhà.

Đối với hành vi chưa lập tức bắt tội phạm ngay của anh ta, Cố Nam Đình rất bất mãn: "Cậu chuẩn bị đợi hãn phát hiện và trả thù Trình Tiêu thì mới ra tay hả?"

Phùng Tấn Kiêu lại suy nghĩ việc khác, "La Vĩnh còn có một đứa em trai, thuê nhà có lẽ là chờ cậu ta."

La Vĩnh chờ ai thì Cố Nam Đình không quan tâm, anh chỉ cho rằng, "Nếu Lý Chí là La Vĩnh, với hành động chụp hình chứng minh của hãn, tôi có lý do tin rằng hãn sẽ trả thù Trình Tiêu." Không cho Phùng Tấn Kiêu cơ hội giải thích, anh tóm cổ áo anh ta, "Phá án bắt tội phạm là việc của cậu, tôi không có quyền can thiệp, nhưng nếu cậu là đàn ông thì đừng xem phụ nữ là mối nhử. Lỡ như đánh răn động cở làm tổn hại Trình Tiêu, Phùng Tấn Kiêu, tôi đảm bảo sẽ không khách sáo như lần trước nữa."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 39

Thế nhưng Lý Chí trước đó còn vội vã đòi vào ở lại không hề xuất hiện trong căn nhà thuê suốt một ngày một đêm. Ban đầu mọi người còn tưởng hắn ra ngoài, đến khi đội cảnh sát hình sự phục kích từ trưa đến tối khuya, rồi sáng hôm sau cũng không thấy hắn quay về thì Phùng Tấn Kiêu nhận ra, có thể đã đánh rã động cỏ rồi.

Cố Nam Đình gần như lập tức quyết định hủy bỏ hành trình tập huấn của Trình Tiêu, có ý đưa cô và Tiêu Ngữ Hành quay về G.

Không đợi Phùng Tấn Kiêu nói gì, Trình Tiêu đã phản ứng, "Em cứ bay, cảnh sát cứ làm việc của họ, có gì mà phải liên hệ?"

Cố Nam Đình cảm thấy người phụ nữ xưa nay thông minh mà lúc này là ngu ngốc đến mức khiến anh đau đầu, "Em tưởng La Vĩnh là đồ ngu sao? Nếu thật sự hắn phát hiện ra cảnh sát như Phùng Tấn Kiêu đoán thì em sẽ trở thành mục đích trừ khử đầu tiên của hắn, em hiểu không?"

Trình Tiêu hoàn toàn tỉnh bơ, "Thế giới lớn như vậy, em lại bay trên trời, hắn có thể tra ra hết gia đình em chỉ dựa vào một lần gặp mặt không? Trừ phi hắn là anh thứ hai."

Cố Nam Đình nghe thế thì nổi giận, "Mọi điều anh làm là vì thích em, còn hắn lại muốn giết em. Em xem anh và hắn giống nhau hả?"

Hai người rõ ràng đang cãi nhau, nhưng lại nhắc nhở Phùng Tấn Kiêu, anh ta lập tức mở xem tấm hình chụp hợp đồng, căn cứ vào số điện thoại trên đó gọi cho Vương lão tiên sinh: "Chào bác, cháu là bạn Trình Tiêu, tối qua chúng ta đã gặp nhau..."

Cố Nam Đình cũng nhận ra nên sắp xếp trước cho Vương lão tiên sinh. Thấy sắc mặt Phùng Tấn Kiêu càng lúc càng sa sầm, anh nhận ra có lẽ đã quá muộn. Quả nhiên Phùng Tấn Kiêu nghe máy xong đã nói: "La Vĩnh tối qua gọi cho ông Vương, hỏi về thân phận Trình Tiêu rồi."

Thế nên, hành động chụp hình của Trình Tiêu đã khiến hần nghi ngờ. Mà tên của Trình Tiêu, cả thân phận là phi công của Trung Nam, tất cả đã bại lộ.

"Có thời gian trả thù em mà chạy xa như thế, hần không sợ phí thời gian." Trình Tiêu tỏ ra không hiểu tâm lý tội phạm, cô hơi ỉu xiu: "Sau này nếu em còn lo chuyện bao đồng thì Cố Nam Đình anh sẽ chặt tay em!"

Anh chặt tay em, em sẽ đòi mạng anh! Cố Nam Đình gắng sức đè nén cơn giận, "Anh thèm chắc?!"

Trình Tiêu cũng không giận, cô suy nghĩ rồi đề nghị, "Anh dẫn Tiêu Ngữ Hành về đi, sau khi khóa học kết thúc em sẽ xin nghỉ dưỡng sức." Cô nhìn Phùng Tấn Kiêu, "Nghỉ ngơi một tháng, tôi chỉ có thể phối hợp đến bước này."

"Em im miệng lại!" Ánh mắt Cố Nam Đình sa sầm nhìn sang Phùng Tấn Kiêu, "Bây giờ anh sẽ đưa cả hai ra sân bay, có bắt được La Vĩnh hay không, và bắt thế nào, đó là chuyện của cậu."

Đứng ở lập trường cảnh sát, đương nhiên Phùng Tấn Kiêu mong muốn Trình Tiêu ở lại để phối hợp với họ. Nhưng đứng ở lập trường một người đàn ông, anh ta hiểu sự bảo vệ của Cố Nam Đình dành cho Trình Tiêu. Dù sao làm mỗi nhử là rất nguy hiểm, nguy hiểm đến tính mạng. Thân phận

tráo đổi, Phùng Tấn Kiêu cũng không muốn kéo Tiêu Ngữ Hành vào. Thế là, anh ta nhìn thẳng vào đôi mắt Cố Nam Đình, không nói gì.

So với sự lo lắng phức tạp của anh ta, Trình Tiêu rõ ràng là lý trí hơn, "La Vĩnh là tội phạm nguy hiểm đã lấy mạng năm người, khi em đã bắt cần dây vào hắn, hắn còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật ngày nào thì em sẽ lo sợ ngày đó. Thế nên em hy vọng hắn có thể bị bắt nhanh chóng."

Cố Nam Đình cũng vẫn kiên trì, "Anh không phủ nhận về phương diện bay, em là cao thủ. Nhưng tình hình này thì khác, kẻ chúng ta đối mặt là tội phạm giết người, em là một nữ phi công tay trái gà không chặt, thực sự không đủ sức chiến đấu với hắn. Mỗi nghề mỗi việc, chuyện bắt người phá án này phải để cảnh sát chịu trách nhiệm. Trình Tiêu, em đừng nghĩ chuyện này kích thích nên muốn trải nghiệm một lần. Làm mỗi nhử khác với chuyện bay, phải chịu đựng nguy hiểm, anh xin em sẽ suy xét đến vấn đề an toàn đầu tiên."

Họ cứ tranh chấp thế này thì khó bảo đảm sẽ không hợp ý mà cãi nhau. Phùng Tấn Kiêu thực sự không muốn hai người vì chuyện này mà tổn thương tình cảm, anh ta chen vào kịp thời, "Để họ ở lại thì đúng là hơi ích kỷ. Nhưng Cố Nam Đình này, Trình Tiêu nói đúng, La Vĩnh nếu đã nghi ngờ thì chỉ cần hắn chưa lọt lưới thì sẽ khó đảm bảo an toàn, Trình Tiêu lúc nào cũng sẽ gặp nguy hiểm. Nếu cứ lo sợ nơm nớp không yên thì chi bằng nhanh chóng dẫn dụ hắn ra, để trừ sạch hậu họa."

Ánh mắt Cố Nam Đình nhìn họ ngập tràn sự bất mãn, "Chỉ sợ mỗi nhử thả ra rồi mà các cậu cũng chưa chắc tóm được hắn! Sao, tôi nói sai à? Thế bọn chúng đào thoát thế nào? Ở Cổ Thành, Hành Hành chẳng phải là mỗi nhử của các cậu hay sao?"

Ánh mắt Phùng Tấn Kiêu bình thản và kiên định, "Hành Hành yếu đuối thế nào, anh là anh trai hắn phải biết rõ, nhưng cô bé vẫn bình an vô sự đó thôi? Cố Nam Đình, anh phải có lòng tin đối với cảnh sát, chúng tôi

đều được huấn luyện bài bản, cũng phải tin vào Trình Tiêu, cô ấy cơ trí và bình tĩnh hơn Hành Hành nhiều."

Cố Nam Đình thực sự nổi giận, giọng anh lạnh băng như tuyết, "Phùng Tấn Kiêu!"

Ngoài ra, anh không nói thêm chữ nào. Nhưng là đàn ông, Phùng Tấn Kiêu hiểu rõ. Khi Cố Nam Đình sập cửa bỏ đi, anh ta nói với Trình Tiêu: "Đừng vì vụ án mà cãi nhau với anh ấy, anh ấy thực sự quan tâm đến cô."

Trình Tiêu tỏ vẻ "cần anh nhắc à?", cô nói: "Nếu tôi không hiểu tâm tư của anh ấy thì đã cãi nhau từ lâu rồi."

Trình Tiêu đương nhiên là hiểu. Chính vì hiểu nỗi lo của Cố Nam Đình, cô mới càng hy vọng La Vĩnh sớm bị tóm gọn, để anh yên lòng hơn. Thế nên lần này, cô kiên trì như vậy không phải vì bản thân cô.

Cố Nam Đình đưa Trình Tiêu về chỗ tập huấn rồi đi, Trình Tiêu gọi anh cũng không màng, gọi điện thoại anh cũng không nghe, về sau lại còn tắt máy. Trình Tiêu tưởng anh giận dữ nên đã dẫn Tiêu Ngữ Hành về G. Hỏi Kiều Kỳ Nặc thì anh chàng bảo: "Em nói Cố tổng ở A hả? Không phải anh ấy ở khu vực Tây Nam sao? Lão đại đúng là ân cần, biết anh bận nên không làm phiền anh đặt chỗ trước cho anh ấy."

Nhất thời, Trình Tiêu cũng không rõ rốt cuộc anh có đi chưa. Cô đành làm như chưa xảy ra chuyện gì, tiếp tục buổi học hôm đó. Trong tình huống đặc biệt hạ cánh bằng một động cơ, cô biểu hiện xuất sắc nhất, bình tĩnh vững vàng hơn bất kỳ phi công nam nào.

Cơ trưởng họ Trương cùng tổ bay với cô đã nói: "Tôi vốn rất không thích phi công nữ, Trình Tiêu, cô khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác."

Trình Tiêu rõ ràng không thích kiểu nịnh nọt và bắt chuyện này, cô nói với vẻ bình tĩnh: "Đó là do anh có thành kiến với phi công nữ."

Cô xuống máy bay, đeo kính râm rồi bỏ đi.

Cơ trưởng họ Trương gọi to: "Trình Tiêu, có thể nể mặt ăn bữa tối không?"

Trình Tiêu thẳng thắn chối từ, "Anh không phải kiểu tôi thích, tôi không muốn phí thời gian."

Đúng là một cô gái thẳng thắn, không hề chừa đường lui cho người khác. Cơ trưởng họ Trương nhìn theo bóng dáng cao ráo mảnh mai của cô, cười khở.

Hoàn thành buổi tập hôm đó xong, Trình Tiêu quay về ký túc, khi điện thoại của Cố Nam Đình tiếp tục khóa máy, cô lại lăn lộn mất ngủ như khi bị lệch múi giờ. Lúc này điện thoại của Tiêu Ngữ Hành gọi tới, vô tư lự mời mọc cô: "Chị Trình ơi, nếu tối nay chị không tập huấn thì ra ngoài chơi nhé?"

Cô bé còn ở A? Trình Tiêu nhìn ánh sao ngoài cửa sổ, "Nếu em là đàn ông thì có lẽ chị sẽ suy xét. Huống hồ, anh Tấn Kiêu của em chưa nói em biết sao, chị có thể sẽ trở thành mục tiêu của bọn tội phạm, em dám đi chơi với chị hả?"

Tiêu Ngữ Hành cười hì hì, "Là anh Tấn Kiêu bảo em hẹn chị đi đó. Anh ấy nói chị cứ ở đó mãi thì phần tử tội phạm cũng không có cơ hội ra tay. Chị ra ngoài chơi thì đối phương mới có cơ hội chứ."

Đạo lý đúng là thế. Nhưng Trình Tiêu vẫn thăm mắng Phùng Tấn Kiêu trong bụng: "Anh Tấn Kiêu của em đúng là kính nghiệp!"

Tiêu Ngữ Hành nhận ra tâm trạng cô không tốt nên nín nọt, "Nghe nói chị và anh trai em cãi nhau, anh ấy à, chính là không biết cách ăn nói. Chị Trình đừng giận nhé? Em thay anh ấy van xin chị đó, chị hãy tha thứ cho anh ấy vài lần đi." Như sợ Trình Tiêu từ chối, cô bé nói ngay: "Cứ

quyết định thế nhé, em mời chị uống rượu, địa chỉ lát nữa em sẽ nhắn cho chị, chị nhất định phải đến đó."

Sau đó rất nhanh, địa chỉ của Thiên Thượng Nhân Gian đã được nhắn cho cô. Nếu là Phùng Tấn Kiêu sắp đặt thì chắc chắn là anh ta đã có kế hoạch an toàn, Trình Tiêu quyết định đi. Cô mới ra khỏi cổng lớn của khu vực tập huấn thì bị một ánh đèn xe đột ngột sáng lên chiếu vào làm phải đưa tay lên che mắt.

Không cần nghĩ cũng biết là ai. Trình Tiêu cảm thấy rất vui vì chắc chắn Cố Nam Đình chưa đi. Cô chủ động bước tới, lúc ngồi vào xe chủ động lấy lòng anh, "Cố tổng muện thế này còn chưa nghỉ ngơi, đúng là vất vả quá. Hôm nay em bay rất thuận lợi, biểu hiện rất tuyệt, anh có khen em vài câu không?"

Cố Nam Đình liếc nhìn cô, giọng lạnh nhạt, "Anh không phê bình em thì chính là khen em rồi."

Trình Tiêu tiếp tục ngoan ngoãn, "Cố tổng, em có chuyện cần hỏi ý anh..."

Cô chưa nói dứt câu đã bị cắt ngang, Cố Nam Đình vừa khởi động xe vừa nói: "Em đã ra khỏi cổng khu vực rồi mới nhớ xin anh xem có ra ngoài được không, hơi muện thì phải?"

Trình Tiêu nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt sùng bái, "Cố tổng không hổ là người làm chuyện lớn, chút tâm cơ của em căn bản không thấm vào đâu. Nếu đã thế thì em xem như anh đã phê chuẩn rồi nhé."

Cố Nam Đình sắp không nhịn cười nổi, anh cố ý đánh mặt lại: "Anh không hề biết em cũng biết làm nũng đấy."

Đôi mắt Trình Tiêu sáng đến rung động lòng người: "Nếu không do em mười tám môn võ nghệ đều tinh thông thì lão Trình khó tính như vậy

làm sao yêu chiều em được?"

Cố Nam Đình cuối cùng không nhịn được cười, anh khẽ mắng: "Được chiều chuộng sinh hư!" Cùng lúc, anh đưa tay phải ra nắm tay trái của Trình Tiêu.

Trình Tiêu không giằng ra, chỉ khẽ động đậy, "Cố tổng rất biết nắm bắt thời cơ."

Cố Nam Đình một tay giữ chặt vô lăng, "Không nhân lúc em lấy lòng anh mà ra tay thì còn đợi lúc nào nữa?" Sau đó anh hỏi, "Đi đâu?"

Trình Tiêu nói: "Thiên Thượng Nhân Gian, em gái thân yêu của anh hẹn em uống một ly."

Thiên Thượng Nhân Gian, đó là địa bàn của Tiêu Dập, hưởng hồ anh cũng ở bên cô, thường thì có thể ứng phó với nguy hiểm. Cố Nam Đình đáp: "Được." Lòng bàn tay anh hơi ngửa ra, đan chặt năm ngón tay của cô.

Thiên Thượng Nhân Gian là một quán bar thuộc sở hữu của ông anh họ Tiêu Dập của Tiêu Ngữ Hành, lúc đó chưa mở rộng, quy mô không lớn. Nhưng quán bar dù sao cũng là nơi ô hợp, không yên tĩnh bằng câu lạc bộ rượu vang Hàng Không. Khi tiếng nhạc điện tử truyền vào tai, Cố Nam Đình gần như theo bản năng ôm Trình Tiêu vào bên hông, dẫn cô đến vị trí khá vắng vẻ của Tiêu Dập bên góc trái quầy bar, tránh cho có người va chạm với cô.

Đây là lần đầu tiên gặp Tiêu Dập sau khi thời gian thiết lập lại. So với Tiêu tổng thâm trầm lạnh lùng, kiêu ngạo khó gần bảy năm sau, Tiêu Dập lúc này toát ra vẻ chơi đời, nhưng cảm xúc nửa cười nửa không trong đáy mắt anh ta thì lại là đùa cợt do Cố Nam Đình ôm Trình Tiêu xuất hiện ở đây.

Tâm trạng Cố Nam Đình đã vui vẻ hơn do Trình Tiêu chủ động lấy lòng anh, anh giơ tay đấm Tiêu Dập một cái, "Nhìn đi, cười thành tiếng xem tôi có phá chỗ này của cậu không."

Tiêu Dập nhìn cười, nhướn mày nhìn Trình Tiêu, "Anh chàng này đánh đấm cũng ra trò lắm nên tôi đúng là không dám đụng vào." Vừa nói vừa giơ tay, "Tiêu Dập, anh họ của Hành Hành, chào em."

Trình Tiêu giơ tay bắt tay anh ta: "Trình Tiêu, cơ phó của Hàng không Trung Nam."

Tiêu Dập giơ ngón cái, "Vua kỹ thuật, khâm phục."

Tiêu Ngữ Hành kéo Trình Tiêu ngồi xuống cạnh mình, "Không ngờ hai anh chị cùng đến. Em gọi cho anh trai mà anh ấy không chịu nghe, em còn lo anh ấy bỏ lỡ cơ hội biểu hiện chứ." Nói xong cô bé thân mật giới thiệu với một chị khác ngồi cạnh, "Đây chính là chị Trình mà em đã nói với chị, người mà anh trai em đang dốc sức theo đuổi, là một phi công đó."

Trình Tiêu hơi gật đầu, "Trình Tiêu."

Đối phương cũng gật đầu, "Hách Nhiêu."

Hách Nhiêu? Cố Nam Đình bỗng dừng động tác tấn công Tiêu Dập, quay sang nhìn. Cô gái trước mặt có mái tóc ngắn lạnh lợi, mày mắt toát ra vẻ thông minh, còn nụ cười mỉm của cô ấy đã làm dịu lại vẻ cứng cỏi đó, khiến toàn thân cô toát ra khí chất yên tĩnh, trầm lặng.

Lại là Hách Nhiêu!

Cô gái yên tĩnh này, và khí chất của cảnh sát Nhiêu, nữ cảnh sát duy nhất trong đội cảnh sát hình sự đặc biệt, cách xa nhau vạn dặm. Là điều gì đã khiến khí chất cô ấy thay đổi như thế? Cố Nam Đình sức nhớ ra, ngày 10 tháng 10 năm nay, cũng chính là mấy tháng sau, Hách Nhiêu đã trải qua

vụ thảm án Song Thập làm chấn động cả giới cảnh sát. Trong vụ án đó, cô ấy đã trúng năm viên đạn, đi qua cánh cửa sinh tử.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 40

Cố Nam Đình lần đầu ý thức được trong mấy năm quá khứ đã xảy ra quá nhiều chuyện mà anh chưa từng quan tâm. So với việc sảy thai của Tiêu Ngữ Hành, vụ án mạng thê thảm của gia đình ông bác có ơn nuôi dưỡng Hách Nhiêu là trải nghiệm đau khổ nhất trong cuộc đời này của cô. Còn Tiêu Dập mà cô đã lặng lẽ yêu thầm bao năm, lúc này cũng đã trở thành bạn bè với cô nhưng trong lòng đã có người khác, vì thế không hề hay biết gì.

Nghĩ đến sự hối hận sau khi biết chuyện của Tiêu Dập, nghĩ đến sự bất lực và đau khổ mà Hách Nhiêu phải chịu đựng trong mấy năm trời, Cố Nam Đình thực sự thấy bất nhẫn. Tâm trạng anh bỗng trở nên nặng nề, còn ánh mắt anh nhìn Hách Nhiêu lại ngập tràn sự thương xót, ăn năn như một người anh lớn. Anh cũng đang suy nghĩ xem mình nên làm gì thì mới có thể ngăn cả được mọi chuyện mà Hách Nhiêu sẽ phải trải qua. Thế nhưng Tiêu Ngữ Hành đi Cổ Thành muộn nửa tháng cũng không thể thay đổi số mệnh gặp Phùng Tấn Kiêu, chuyện xảy ra với Hách Nhiêu làm sao anh có thể thay đổi được đây?

Hách Nhiêu rất nhạy cảm, chú ý thấy ánh mắt của anh nên đã đưa mắt dò hỏi Tiêu Dập.

Tiêu Dập giới thiệu: "Cố Nam Đình, người anh khác của Hành Hành ngoài anh ra. Đây là Hách Nhiêu, bạn học của Hạ Hi, chắc mọi người cũng biết nhỉ? Lần trước chẳng phải đã nhờ tôi chăm sóc sao, biết cậu đến A nên

đã đón cô ấy đến để cậu giám định xem tôi có chăm sóc chu đáo hay không?"

Trong quỹ đạo thời gian bình thường, sự quen biết Hách Nhiêu là sau khi cô bé trở thành đồ đệ của Phùng Tấn Kiêu, cũng là lúc cô bé trở thành bạn thân của Tiêu Ngữ Hành. Bây giờ đây, Cố Nam Đình đang nhìn Tiêu Ngữ Hành đang lấy lòng Trình Tiêu...

Cũng giống như Kiêu Kỳ Nặc trở thành trợ lý của anh, quá trình không đúng, chi tiết không giống, thời gian cũng sai lệch, chỉ mỗi kết quả là giống. Đó là sự đùa cợt lần nữa của số phận sao? Cố Nam Đình bỗng không biết phải đối mặt với Hách Nhiêu bằng tâm trạng thế nào nữa.

Hách Nhiêu lại lên tiếng trước: "Anh Tiêu nói, anh từng nhắc đến em."

Cố Nam Đình suýt không nói tiếp được, bất lực quá đành nói dối xa hơn: "Anh quen biết Hình Đường."

Hách Nhiêu nghe thế chợt biến sắc, sau đó cô bé gật đầu về suy tư.

Cố Nam Đình lập tức xác nhận khi cô bé gật đầu rằng, lúc này đây, cô bé đã biết sự thật mẹ mình là kế mẫu của Hình Đường. Vì đối với Hách Nhiêu, anh đã từng nói với Tiêu Dập: "Em gái của một người bạn của tôi." Còn cô bé căn bản không có anh trai, chỉ mỗi Hình Đường là người anh không có quan hệ huyết thống, khác cha khác mẹ...

Tình yêu của Hình Đường dành cho Hách Nhiêu sâu đậm hơn nhiều so với Hách Nhiêu và Tiêu Dập, Cố Nam Đình không thể định vị được quan hệ của cô bé và Hình Đường. Anh không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện này nên đưa mắt ra hiệu cho Tiêu Dập ra ngoài.

Hai người đứng ở trước cửa sổ cuối hành lang, hút thuốc.

Tiêu Dập thấy anh chần chừ không nói gì thì cười hỏi: "Sao vậy, tâm sự trùng trùng thế? Chắc không phải bị Hành Hành nói trúng chứ, cãi nhau với cô Trình kia hả? Thấy hai người xuất hiện không giống cãi nhau. Hơn nữa, dựa vào Cố tổng cậu thì chắc không thua đâu."

Cố Nam Đình nhìn anh ta, đả kích: "Với Tiêu tổng cậu thì cũng một chín một mười. Kết quả thì sao?"

Kết quả là anh ta vẫn đánh mất Hạ Hi. Nhưng lúc này Tiêu Dập làm sao biết được kết quả? Anh ta cười tỉnh bơ: "Chuyện sớm muộn thôi."

Sự đoan chắc của anh ta là do có một niềm tin kiên trì, ngỡ rằng có thể nước chảy đá mòn chờ đến ngày Hạ Hi gật đầu. Thế nhưng đúng vào lúc cả thế giới đều tưởng Hạ Hi cuối cùng sẽ ở bên Tiêu Dập, thì người đàn ông trong tim Hạ Hi sáu năm trời đã quay về.

Nhưng lại không thể nói thẳng. Trong ánh mắt Cố Nam Đình là vẻ bất lực và thất bại, "Có những việc bây giờ tôi không tài nào giải thích nhiều hơn được. Nhưng đối với Hách Nhiêu, Tiêu Dập này, nếu cậu thực sự coi tôi là anh em thì hãy nghe tôi, luôn quan tâm đến cô bé, khi cô bé gặp khó khăn hãy giơ tay ra đỡ." Để tránh sau này hối hận.

Thần sắc anh nặng nề, ngữ điệu trầm trọng, có vẻ nghiêm túc hiếm thấy, mà lời anh nói cũng có một ý tứ khác. Tiêu Dập tắt nụ cười đùa bỡn, "Rốt cuộc cậu định nói gì? Đừng nói cô bé là bạn học của Hạ Hi, dù không phải thì chỉ việc quen biết nhau, cô bé gọi tôi một tiếng 'anh Tiêu', lúc cô bé cần giúp đỡ, Tiêu Dập này sẽ khoanh tay đứng nhìn hay sao?"

Với nhân cách của cậu thì đương nhiên là không! Chỉ sợ là toàn bộ sự chú ý của cậu đều dồn về Hạ Hi, căn bản không hay biết những gì Hách Nhiêu cần. Cố Nam Đình không thể nghĩ ngợi nhiều hơn, anh quyết định nói rõ, "Bước vào tháng Mười, hãy giữ liên hệ liên tục với Hách Nhiêu."

Tiêu Dập nhìn anh rất lâu, "Cậu bị sao vậy? Hách Nhiêu nói với tôi là cô bé không hề có anh trai, còn cô bé cũng không quen biết cậu."

"Điều này không quan trọng!" Giọng Cố Nam Đình vô thức cao hơn, anh không tránh né ánh mắt của Tiêu Dập, "Đừng hỏi tôi tại sao, Tiêu Dập, nếu cậu tin tôi thì tháng Mười tới đây, nếu có thể không rời Hách Nhiêu nửa bước thì tốt nhất."

"Không rời nửa bước?" Tiêu Dập nhăn mày, nghĩ đến việc Hách Nhiêu học trường cảnh sát, anh ta hỏi: "Cô bé gặp nguy hiểm? Làm sao cậu biết?"

Cố Nam Đình gần như muốn nổi cáu, "Tôi nói tôi có thể dự đoán chuyện xảy ra sau này thì cậu có tin không?"

Dự đoán? Một chuyện hoang đường biết bao. Thế nhưng nhìn ánh mắt nặng nề của Cố Nam Đình, Tiêu Dập không thể nói là không tin. Cuối cùng, "Tôi sẽ xem như cậu bói bài Poker mà ra."

Cố Nam Đình rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, anh vỗ vai Tiêu Dập, "Hy vọng tôi bói poker không chuẩn, chỉ là sợ hãi dư thừa."

Tiêu Dập gật đầu, ánh mắt tin tưởng.

Lúc hai người quay về, có người loạng choạng chạy từ sảnh quầy bar ra ngoài, miệng lẩm bẩm: "Sao còn đánh nhau chứ?"

Như thần giao cách cảm, cả hai nhìn nhau, rồi cùng chạy nhanh về.

Quả nhiên là bàn của họ. Cách một đám đông rối loạn, Cố Nam Đình nhìn thấy Hách Nhiêu đang ra tay với mấy người đàn ông khác, Trình Tiêu thì đang ở sau lưng cô bé, bảo vệ Tiêu Ngữ Hành hoảng loạn run sợ.

Vì sự cố đột ngột này mà khách khứa đều chạy tứ tung như những con kiến mất đầu, tiếng kêu thét hòa cùng tiếng nhạc, khiến cảnh tượng hỗn

loạn này loáng thoáng có cảm giác kích thích. Tiêu Dập đẩy đám đông ra, chạy tới thì nhìn thấy Hách Nhiêu giơ một chân đá phía hạ bộ của một gã có vẻ ngoài lưu manh đang tấn công cô. Anh ta cau mày, nói to với Cổ Nam Đình, "Với thân thủ của cô bé, chưa chắc tôi đã là đối thủ, lỡ gặp nguy hiểm thật, không biết ai mới bảo vệ ai đây!"

"Anh!" Trong tiếng hét kinh sợ của Tiêu Ngữ Hành, một gã đàn ông rút một con dao ra, nhắm thẳng hướng Trình Tiêu.

Đó không phải là tai nạn, mà là cố ý. Mục tiêu của bọn chúng là Trình Tiêu. Ý thức được điểm này, Cổ Nam Đình đẩy mạnh đám đông ngăn trở anh, hoàn toàn mặc kệ những người bị anh va phải, lao về phía Trình Tiêu.

Hình như vẫn không kịp.

Cũng may Hách Nhiêu kịp thời quay về kéo Trình Tiêu, Cổ Nam Đình nhân cơ hội này giơ tay ra tóm lấy cổ tay Trình Tiêu, kéo cô vào lòng. Ngay sau đó, lưỡi dao của tên kia lướt qua cánh tay anh. Như không hề cảm thấy đau, Cổ Nam Đình vẫn bình thản ôm chặt Trình Tiêu bên hông, nghiêng người né lưỡi dao. Trình Tiêu cảm thấy trước mắt lóe lên, Cổ Nam Đình đã tóm lấy cổ tay đối phương vặn ngược. Dao rơi xuống đất, anh di chuyển nhanh sang bên trái gã kia, bẻ cánh tay hằn ra sau vai, dùng phần vai đỡ cùi chỏ, sau đó một tay bẻ mạnh xuống.

"Á", một tiếng kêu thảm vang lên, gã kia vì quá đau nên bất giác giật lùi. Cổ Nam Đình không cho phép. Một tay anh nắm chặt cổ tay Trình Tiêu, chỉ dùng tay phải mà đã vặn tay gã kia trở lại, dùng đầu gối thúc mạnh lên "chỗ ấy" của hắn. Khi hắn ta yếu ớt chống trả, ngã ngối xuống đất, Trình Tiêu lại được anh ôm chặt vào lòng.

Lúc này, Tiêu Ngữ Hành lại trở thành đối tượng tấn công. Trình Tiêu thoát ra khỏi vòng tay của Cổ Nam Đình, "Đi giúp đi! Cẩn thận!"

Cố Nam Đình đẩy cô về phía quầy bar, "Gọi điện cho Phùng Tấn Kiêu!" Mới dứt câu, anh "nghênh đón" một gã đàn ông bị Hách Nhiều đá vào bắp chân loạng choạng va phải anh, một động tác cùi chỏ đầu gối kết hợp, đầu gối húc thẳng vào mặt hăn, thuận thế cho hăn một cùi chỏ nữa.

Cố Nam Đình có thể dùng cùi chỏ đánh vào gáy đối phương, với sức lực của anh cũng đủ để hăn không dậy nổi. Trình Tiêu vừa mò tìm điện thoại định gọi vừa đưa mắt nhìn anh chăm chăm. Sau đó cô thấy anh thúc cùi chỏ xuống lưng hăn.

Điện thoại reo một tiếng thì Phùng Tấn Kiêu đã nghe, Trình Tiêu vừa định nói thì nhìn thấy một gã bị Tiêu Dập đá ngã xuống đất đang lồm cồm bò dậy, rút ra một con dao, nhắm thẳng lưng Cố Nam Đình mà lao tới.

Điện thoại còn để bên tai, Trình Tiêu thuận tay cầm một chai rượu trên quầy bar lên, chạy như điên tới hăn.

Cố Nam Đình loáng thoáng thấy có người tới gần, anh vừa quay lại định đưa tay lên đỡ thì thấy Trình Tiêu cầm một chai rượu từ phía sau đập thẳng vào đỉnh đầu gã đàn ông đang lén tấn công anh.

"Bộp"... chai rượu vỡ tan, gã kia lăn ra đất.

Cố Nam Đình nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại, căng thẳng hỏi: "Có bị trầy xước ở đâu không?"

Trình Tiêu nhìn gã kia nằm dưới đất, rồi nhìn cổ chai còn nằm trong tay, "Anh hỏi em hay hỏi hăn?"

Thấy Phùng Tấn Kiêu dẫn người chạy tới, Cố Nam Đình lau mặt, anh khẽ trách: "Cái cô này!"

Khi cảnh sát xử lý hiện trường, Hách Nhiều hỏi: "Anh Tiêu, anh không sao chứ?"

Cố Nam Đình quay lại, nhìn thấy hết sự căng thẳng và quan tâm mà Hách Nhiêu vô tình để lộ ra. Tiếc rằng Tiêu Dập đang an ủi Tiêu Ngữ Hành run rẩy kinh hãi mà bỏ qua chi tiết này. Đợi lúc anh xác nhận em họ không sao mới ngược lên hỏi Hách Nhiêu, "Có bị thương không?", thì thần sắc cô bé đã hồi phục lại như bình thường.

Đây chính là sự an bài của số phận chăng? Đối với những việc đã định sẵn, dù anh có lòng vẫn hồi thì vẫn phát triển theo quỹ đạo đã vạch ra. Nhưng cho dù quá trình khó khăn thế nào, Hách Nhiêu và Tiêu Dập cuối cùng vẫn ở bên nhau. Còn anh thì sao, Cố Nam Đình nhìn Trình Tiêu đang xắn tay áo của anh lên, bỗng không dám chắc chắn, dù anh có được bảy năm thì có thể thắng được cô không?

Cố Nam Đình giữ tay Trình Tiêu lại.

Trình Tiêu ngược lên, "Sao, anh đau hả?"

Cố Nam Đình lắc đầu, giây sau đó, anh bắt chập người qua kẻ lại, kéo Trình Tiêu vào lòng, "Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, nếu trở thành cơ trưởng rồi sẽ ở bên nhau, tại sao bây giờ không thế? Trình Tiêu, anh nghiêm túc đấy."

Tần suất tỏ tình của anh rất cao, Trình Tiêu đã quen với chuyện đó. Nhưng trong tình huống này, dù hiểu sự thẳng thắn của anh...

Trình Tiêu không đáp, chỉ khẽ đẩy anh ra, "Xem vết thương đã."

Cố Nam Đình lại không buông tay, "Nhận lời anh đi đã."

Trình Tiêu khẽ nhúu đôi mày thanh tú, "Trước mặt bao nhiêu người thế này, anh lại chây lỳ với em à?"

Cố Nam Đình đành buông tay ra, đưa lòng bàn tay áp lên má cô, cười nói: "Không sợ nữa phải không? Muốn để em làm cho anh hết sợ ấy mà."

"Phụt..." kẻ cười trong nước mắt là Tiêu Ngữ Hành. Cô bé lau nước mắt, cười nhạo với giọng nói còn đang nức nở, "Uống phí em sùng bái anh bao năm nay, lại còn phải nhờ chị Trình làm cho anh hết sợ! Anh à, anh có thể đừng phát cơm chó cho bọn em trước mặt mọi người không?" (tiếng lóng chỉ người độc thân bên TQ là "đơn thân cẩu", "phát cơm chó" có nghĩa là diễn cảnh tình cảm trước mặt những kẻ còn đang độc thân)

Cơm chó? Cố Nam Đình cau mày, "Sau này em nên sùng bái Phùng Tấn Kiêu đi, anh chẳng buồn quản em nữa rồi."

Lúc băng bó cánh tay, Cố Nam Đình hỏi: "Dáng vẻ em lúc cầm chai rượu đập vào đầu tên kia thực sự rất tuyệt đấy."

Trình Tiêu không ngẩng lên, tiếp tục băng bó: "Lão Trình từ nhỏ đã dạy em, nếu cãi nhau được thì gắng không động thủ, nếu phải động thủ thì hãy ra tay trước. Nếu nhất định phải có một kẻ nằm xuống thì mới dừng tay được thì hãy để đối phương ngã xuống. Chuyện sau đó là chuyện của ông lo."

Đối với những lời giáo huấn con gái của Trình Hậu Thần, Cố Nam Đình suy ngẫm, "Sau này nếu chúng ta cũng sinh con gái thì anh cũng dạy nó như thế."

Trình Tiêu hơi mạnh tay một chút, Cố Nam Đình "shhhh..." một tiếng, "Nhẹ thôi, đau!"

Trình Tiêu cúi xuống cười, "Cái giá của việc nói năng bậy bạ!"

Ánh mắt Cố Nam Đình dừng ở đỉnh đầu cô, "Thế ý em là bảo anh sinh con với kẻ khác?"

Trình Tiêu ngược lên trừng mắt, "Thích sinh con với ai thì tùy, thích sinh mấy đứa thì sinh!"

Cố Nam Đình bóp nhẹ cái cằm nhọn nhỏ xinh của cô, "Chính là thích kiểu làm bộ làm tịch khẩu thị tâm phi của em thế này!"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 41

Năm tên dính vào vụ ẩu đả đều bị dẫn về cục cảnh sát. Tiếc là đối phương một mực bảo muốn làm bạn với ba mỹ nữ kia, là Trình Tiêu động thủ tát người anh em của họ trước nên họ mới ra tay. Mà đội cảnh sát hình sự thông qua điều tra đã chứng minh năm tên này chỉ là những tên lưu manh vô công rồi nghề ở khu vực đó, không có bối cảnh bí ẩn phức tạp hơn. Cảnh sát đành bắt lực thả người.

Trình Tiêu hoàn thành đợt tập huấn đúng kế hoạch, lại ở lại A thêm một tuần dưới sự kề cận của Cố Nam Đình. Trong lúc đó, trừ "Lý Chí" chưa từng quay lại căn nhà thuê, Cố Nam Đình như vệ sĩ riêng của cô, một bước không rời, thì không còn chuyện gì đặc biệt xảy ra cả.

Cuối cùng Trình Tiêu không chịu nổi, cô nói với Phùng Tấn Kiêu: "Nếu anh không đuổi Cố Nam Đình đi thì tôi quay về đi làm đây."

Phùng Tấn Kiêu cười nói, "Anh ấy còn không màng làm phó tổng, cứ muốn làm vệ sĩ riêng của cô, cô phải hiểu tình này chứ!"

Trình Tiêu tỏ ra vô tội, "Trừ việc lấy thân báo đáp ra, những thứ khác anh ấy đều không thích, làm sao tôi hiểu được?"

Phùng Tấn Kiêu nghiêm túc đề nghị: "Cô nên tạ tội cho anh ấy, anh ấy tốt đấy chứ."

Nếu có thân thủ của Hách Nhiều thì Trình Tiêu đã đá anh ta một cú không chút khách sáo rồi, "Tôi nắm chắc ông anh vợ cuồng em gái của anh, anh trở thành kẻ hưởng lợi cuối cùng chứ gì? Phùng đội, anh tính toán tình ranh thật đấy."

Phùng Tấn Kiêu cười nói với Cố Nam Đình đang lại gần: "Tôi thực sự muốn giúp anh mà."

Cố Nam Đình liếc nhìn anh ta, "Lý do cô ấy từ chối tôi lại thêm nữa rồi, Phùng Tấn Kiêu, anh chữa lợn lành thành lợn què hay đấy."

Hai người này, cặp đôi hoàn hảo khó chịu!!! Phùng Tấn Kiêu đỡ trán.

Do vụ án nhất thời không có gì tiến triển nên chiều hôm đó, Cố Nam Đình đã cùng Trình Tiêu rời khỏi thành phố A. Trên chuyến bay về G, tiếp viên trưởng của Hàng không Trung Nam vì nhìn thấy hai người cùng lúc xuất hiện ở khoang hạng nhất nên thái độ với Trình Tiêu đã khác hẳn.

Tiếp viên trưởng nở nụ cười hỏi Trình Tiêu trước, "Cô muốn uống gì?" Sau đó mới hỏi Cố Nam Đình, "Còn Cố tổng ạ?"

Cố Nam Đình tiện tay lật cuốn tạp chí hàng không, trả lời mà không ngẩng lên: "Chăm sóc cô ấy là được, không cần lo cho tôi."

Nụ cười trong mắt tiếp viên trưởng càng đậm, "Vâng, thưa Cố tổng."

Đội đối phương đi rồi, Trình Tiêu huých cùi chỏ vào người anh, "Anh đừng có nhàm chán thế được không?"

Cố Nam Đình vẫn thản nhiên nói: "Anh nói thật cũng không được? Đừng phá nữa, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, sáng mai em còn bay đấy."

Được rồi, giọng điệu bạn trai cưng chiều vợ hơn trời này của anh đúng là khiến Trình Tiêu không thể phản bác được.

Khi quay trở lại công việc, Cố Nam Đình đặc biệt xem trọng sự an toàn của Trình Tiêu. Anh xưa nay không hề can thiệp chuyện sắp xếp chuyến bay, vậy mà việc đầu tiên khi quay về công ty chính là báo với Lâm Tử Kế, "Bắt đầu từ ngày mai, tổ bay của Lâm Nhất Thành sẽ không bay thành phố A nữa."

Lâm Tử Kế nhìn bảng kế hoạch mới ra lò trên tay, "Vâng, tôi sẽ bảo họ điều chỉnh lại từ đầu."

Tiếp đó, Cố Nam Đình sắp xếp tài xế, "Nếu tôi đi công tác không ở G thì anh phụ trách đưa đón Trình Tiêu. Kế hoạch làm việc của cô ấy thì hỏi Lâm Tử Kế."

Tài xế cung kính đáp: "Vâng, thưa Cố tổng."

Sau đó anh lại bảo Kiều Kỳ Nặc vào, hỏi: "Tình hình bảo vệ khu ký túc nhân viên thế nào?" Sau khi nhận được câu trả lời chặt chẽ, anh nghĩ ngợi, "Tôi và Trình Tiêu gặp chút phiền toái ở A, chuyện vẫn chưa được xử lý xong, bình thường nếu cô ấy về chỗ Hạ Chí thì cậu lo nhé. Ngoài ra, không được nói với Hạ Chí."

Có nghĩa là không muốn Hạ Chí lo lắng. Kiều Kỳ Nặc gật đầu: "Tôi biết rồi. Có cần tìm những biện pháp bảo vệ khác không ạ?"

Cố Nam Đình day day huyết thái dương: "Tôi nghĩ ra sẽ bảo cậu biết."

Kiều Kỳ Nặc nói: "Tôi sẽ sắp xếp những chuyện này trước."

Cuộc sống cứ thế tiếp diễn, Cố Nam Đình mấy lần đến thăm Trình Hậu Thần đều đụng vào tường. Ông lão Trình tổng đã nói: "Tôi muốn xem xem cậu ta có thể kiên trì bao lâu." Kết quả là Cố Nam Đình gồng mình không mua xe từ công ty khác, kiên trì chờ từ cuối tháng Năm tới tận tháng Bảy.

Trợ lý của Trình Hậu Thần cũng không chịu nổi: "Trình tổng, căn cứ theo hợp đồng, chúng ta phải cung cấp xe trong vòng một tháng kể từ lúc Trung Nam đề xuất kế hoạch gia tăng. Hơn nữa khoản tiền thứ hai người ta cũng nộp trước rồi, còn cao hơn đợt trước..."

Trình Hậu Thần cắt ngang với vẻ không vui, "Tôi không giao xe thì sao? Có giỏi thì bảo cậu ta kiện chúng ta không thực hiện hợp đồng đi, tôi đợi."

Trợ lý đã quá rõ tính khí ương ngạnh của Boss nên đổi sang cách khác, "Tiểu Tiêu gần cả tháng rồi không về ăn cơm nhà thì phải?"

Trình Hậu Thần đập bàn, "Lại còn đối đầu với cha ruột vì người ngoài, xem lúc nó kết hôn tôi có chuẩn bị cho nó của hồi môn hay không!"

"Không chuẩn bị? Không chuẩn bị nhiều hơn sinh lễ thì ngài sẽ không vui đâu!" Trợ lý cười ôn hòa, "Ngài nên vui mới phải, bấy lâu nay Tiểu Tiêu đã nói giúp ai bao giờ? Điều này chứng tỏ Cố Nam Đình của Trung Nam là người có bản lĩnh. Nếu không làm sao lọt vào mắt cô bé được. Tiểu Tiêu yêu thích bay, bảo cô ấy từ bỏ việc bay để tiếp quản công việc của ngài là chuyện không thể. Nhưng nếu chồng tương lai là người giỏi giang..."

Câu này gần như đã nói trúng tim đen Trình Hậu Thần. Sắc mặt ông rõ ràng đã dịu lại, không còn kiên quyết như trước nhưng vẫn cứng miệng: "Tôi không thèm! Cùng lắm tôi quỳen góp từ thiện hết!"

Quỳen cho tôi đi! Trợ lý không kiềm chế được kích động một phen. Sau đó bỏ qua chuyện nói một đằng nghĩ một nẻo của ông, tranh thủ nói: "Bây giờ ngài chẳng qua là căn cứ hợp đồng mà gia tăng đơn hàng cho họ, Cố Nam Đình lại cảm kích ngài như thể ngài đã giúp cậu ta, Tiểu Tiêu tất nhiên sẽ vui mừng, bên phu nhân thì chỉ có cô bé mới nói giúp được thôi."

Nhắc đến Tiêu Phi, vẻ ngêngh ngang hống hách của Trình Hậu Thần đã bị dập tắt, ông im lặng vài giây rồi đánh mặt bảo: "Chuyện tăng đơn hàng còn con thể này cũng đến hỏi tôi, tự anh không biết đường mà làm à?"

Trong lòng trợ lý ấm ức thế nào không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được nữa, nhưng bề ngoài ông ta vẫn hứa, "Trình tổng ngài đừng giận, chuyện này tôi chắc chắn sẽ xử lý thỏa đáng."

Từ văn phòng Trình Hậu Thần đi ra, trợ lý gọi cho Trình Tiêu, báo cáo với giọng vui vẻ: "Xong, lát nữa chú sẽ bảo Trung Nam mang đơn đặt hàng sang!"

Trình Tiêu cười hỏi: "Làm sao chú làm được thế?"

Trợ lý đặc ý: "Bí kíp độc quyền của chú làm sao truyền ra ngoài?"

Trình Tiêu phán đoán, "Chắc chắn chú đã đào hố chôn cháu rồi."

Trợ lý cười hề hề, "Hố nhỏ hố nhỏ!"

Thông minh như Cố Nam Đình nhanh chóng nhận ra, đơn hàng trì hoãn bấy lâu bỗng được xúc tiến thuận lợi, công của Trình Tiêu rõ ràng như thế. Nhưng anh không cảm ơn, chỉ hỏi: "Anh lấy thân báo đáp, em thấy được không?"

Thực ra sau sự kiện khách thuê nhà ở A, trong lòng Trình Tiêu đã nhìn nhận Cố Nam Đình rồi. Nhưng đối với cách tỏ tình không đi theo phương thức thông thường của Cố tổng, Trình Tiêu vẫn không nhìn được mà đả kích anh, "Cố tổng bị đá chưa đủ sao?" Nhưng mặt cô lại đỏ lên mà không hay biết gì.

Quý III thuộc về mùa cao điểm của hàng không, lại có thêm sự phục vụ tuyến xe bus nhanh đặc biệt, thành tích của Hàng không Trung Nam tăng cao rõ rệt, lạng lẹ nhảy lên top 3 toàn quốc. Thời gian của Cố Nam

Đình bị các thể loại hội nghị, công tác kiểm tra giám sát khu vực v.v... cơ sở nghiệp vụ chiếm giữ, Trình Tiêu cũng vậy, cuộc sống ngoài bay ra thì gần như chỉ là ngủ. Hai người ai bận việc nấy, ngoài điện thoại hàn huyên đôi ba câu ra, lời đề nghị lấy thân báo đáp không có cơ hội để thực hiện.

Hạ Chí đã quen với việc tan sở xong về nhà thì Trình Tiêu đang ngủ say trên giường cô, hoặc đang định đi để kịp chuyến bay. Còn Kiều Kỳ Nặc cũng vì Cố Nam Đình bận rộn mà biến thân thành superman, khiến cô càng thêm cô đơn quanh quẽ.

Khó khăn lắm mới bắt được dịp Trình Tiêu không đi bay, hai người tranh thủ cùng đến nhà ăn công ty dùng bữa. Hạ Chí vội vàng 'bà tám', "Cậu và Cố Nam Đình phát triển đến bước nào rồi?"

Trình Tiêu trả lời như đã có sự chuẩn bị: "Chưa tới bước mà cậu nghĩ đâu."

Hạ Chí quả nhiên rất thất vọng, "Tớ rất mong chờ ngày cậu không về nhà ban đêm là do bị anh ấy bắt cóc, kết quả là cậu chỉ ở ký túc... Cố Nam Đình thật yếu quá, ngày đêm đưa đón còn chưa đạt được mục đích."

Trình Tiêu cũng không để bụng, hỏi ngay, "Nghe Cà Phê nói Thương Thị sắp làm một bộ phim về đề tài hàng không, chuyện hợp tác với công ty chúng ta do cậu phụ trách?"

Toàn bộ sự chú ý của Hạ Chí trong tích tắc bị di chuyển ngay, "Cố tổng nhà cậu cứ bảo tớ và Thương Ước có duyên gặp mặt một lần, để đảm bảo hợp tác thuận lợi, tớ sẽ toàn quyền phụ trách chuyện này. Cậu bảo tớ chỉ là một tổng biên tờ tạp chí nội bộ của công ty, làm sao liên quan gì đến chuyện quay phim chứ?"

"Liên quan với cậu không phải là bộ phim, mà là Thương Ước đó." Trình Tiêu nhìn bạn, nửa cười nửa không, "Tuy tớ không rõ vì sao Cố Nam Đình lại cứ thích hai người, nhưng Thương Ước là đối tượng mà anh ấy

nhắm trúng thì hẳn là không tồi, cậu cứ nắm bắt cả tình yêu lẫn sự nghiệp đi."

"Cố Nam Đình do không theo đuổi được cậu nên mất cân bằng tâm lý đó, cứ thích mai mối lung tung." Nghĩ lại lúc đến Thương Thị bàn chuyện hợp tác chi tiết, Thương Ước đã bày tỏ sự lạnh nhạt, Hạ Chí nghiêng rằng, "Cho dù đàn ông trên thiên hạ chết hết thì Thương Ước cũng không thể trở thành dự bị của tớ."

Trình Tiêu thân thiện nhắc, "Đừng nói chắc như vậy."

Kiều Kỳ Nặc và Cố Nam Đình lúc này gọi đến cùng lúc, người đầu tiên thông báo Hạ Chí, "Thương Thị chiều nay muốn sử dụng máy bay mô hình để làm bối cảnh, Hạ Hạ, em hãy sắp xếp đi nhé." Còn người sau thì nói với Trình Tiêu, "Thương Ước chiều nay dẫn diễn viên đến làm quen với mô hình máy bay, Trình Trình à, phiền em chỉ đạo bay cho họ nhé."

Đúng một giờ chiều, đoàn làm phim tới, Trình Tiêu và Hạ Chí đã đứng đợi từ lâu. Thương Ước mặc âu phục, đeo kính râm là người sản xuất, đã xuất hiện cùng trợ lý. Ngoài anh ta ra còn có một người quen khác, Thương Ngữ.

Đứng cách anh ta qua trợ lý, Hạ Chí hỏi Thương Ước, "Cô ta là nữ chính?"

Thương Ước nhìn cô gái mặc trang phục chỉnh tề trước mặt qua kính râm: "Sao, tổng biên tập Hạ cũng có hứng thú với công tác chọn diễn viên của chúng tôi à?"

Hạ Chí nhìn Trình Tiêu mặc đồng phục phi công đang giới thiệu với tổ đạo diễn về máy bay mô hình, nói bằng giọng bất mãn: "Nữ phi công khí chất thế nào anh nhìn cho rõ đi, còn với em gái anh, thôi thì diễn bữa một cô ngốc nhà giàu xinh đẹp để thỏa mãn cơn nghiện diễn phim là được."

Thương Ưc nhìn theo hướng nhìn của cô, thấy Trình Tiêu cũng đang đeo kính râm, anh ta cong môi, "Nếu không phải Cố tổng của các cô không nữ để cho bạn gái lộ diện thì tôi cũng đã định mượn người của công ty hàng không các cô rồi đấy. Hay là, tổng biên tập Hạ cũng thử xem sao? Catse không thành vấn đề."

Hạ Chí phì cười, "Thương tổng có tiền thì cứ tung cho em gái là được, chuyện bước chân vào giới điện ảnh này, tổng biên tập Hạ không có hứng thú."

Thương Ngữ đương nhiên không phải nữ chính. Cô ta chỉ là nghe nói Thương Ưc và Trung Nam thiết lập quan hệ, biết được hành trình của tổ chế tác rồi đến tham quan buồng lái cho vui thôi. Có Thương Ưc ở đó, hẳn nhiên cô ta khá kín tiếng, khi thấy Hạ Chí cũng không nói lời ác ý, nhưng ánh mắt cô ta nhìn Trình Tiêu lại tràn ngập ý thù địch.

Hạ Chí không thể chịu được, "Cô Thương này, phi công nhà chúng tôi sắp bị cô nhìn tới mức hỏng cả đấy."

Ánh mắt Thương Ngữ tràn ngập vẻ bất mãn: "Có giá không? Đền cho cô."

Hạ Chí suýt không kiềm chế được mà lao tới cho cô ta một tát tai, cô nói không hề khách sáo: "Nếu cô Thương đã rộng rãi như thế thì tôi sẽ làm thêm phụ lục hợp đồng, thêm chi phí cổ vấn của phi công vào. Thương tổng không có ý kiến chứ?"

Thương Ngữ tự quyết định thay Thương Ưc, "Tùy cô!"

Thương Ưc nhìn cô ta, không nói gì.

Vào máy bay mô hình rồi, Trình Tiêu được tổ bay phân công, tiến hành giảng giải cho hai diễn viên diễn vai phi công, "Ghế bên trái là cơ

trưởng, điều khiển chính, ghế phải là cơ phó, là người hỗ trợ điều khiển, đồng thời phụ trách thông tin..."

Thương Ngữ lại lên tiếng, "Hàng không Trung Nam hết người rồi à, cử một cơ phó chẳng ra sao để làm chỉ đạo bay, chỉ có thể nói những thứ nông cạn thế này? Thế mà cũng không ngại lấy tiền!"

Thương Ước lạnh lùng quát cô ta: "Thương Ngữ!"

Thương Ngữ nhìn bóng lưng Trình Tiêu: "Em nói sai hay sao? Chắc cô ta chưa bay đủ một năm phải không? Vậy mà trước mặt chúng ta lại làm ra vẻ chuyên nghiệp lắm!"

Trước khi Hạ Chí lên tiếng, Trình Tiêu đã quay lại, đáp lời với vẻ mặt lạnh nhạt: "Nghe ý cô có vẻ chuyên nghiệp hơn cả tôi. Hay là cô làm đi?"

Thương Ngữ tỏ vẻ như "tôi làm thì làm chứ", "Trong kịch bản đã viết rất rõ ràng, không có cô, chúng tôi vẫn quay như thường."

"Nếu đã thế thì tôi cũng chẳng thêm tốn công sức làm gì." Trình Tiêu nhìn Thương Ước, "Nhưng Thương tổng này, kịch bản tôi có xem qua hai trang, về chi tiết cơ trưởng bắt buộc phải xuyên qua tầng mây dày đặc trong thời tiết mưa bão, tôi phải nhắc nhở một câu, trong tình huống bình thường, không một tổ bay nào lại mạo hiểm như vậy. Điều này không biểu hiện sự anh dũng của cơ trưởng, mà là thiếu trách nhiệm đối với an toàn sinh mệnh của hành khách. Hàng không Trung Nam không có cơ hội thế này. Vậy nên nhờ biên kịch xuất sắc của các anh chỉnh sửa lại."

Thương Ước nghe thế lúng túng thỉnh giáo, "Gặp thời tiết này thì phải làm sao?"

"Bay vòng hoặc hạ cánh." Trình Tiêu hất cằm, "Về vấn đề của kịch bản, anh cứ hỏi Hạ Chí, cô ấy là người tinh thông của Trung Nam chúng

tôi." Trước khi đi, cô nói với Thương Ngữ: "Chuyện Phi Diệu nếu cô không chịu nổi thì cứ tránh xa tôi ra, hà tất phải làm khó bản thân?"

Buổi tối, Thương Ước gọi cho Cố Nam Đình, "Cho tôi mượn Trình Tiêu của nhà cậu một chút để kiểm tra lại những kiến thức bay chuyên ngành mà kịch bản đề cập tới."

Mượn Trình Tiêu? Đương nhiên là Cố Nam Đình không đồng ý rồi, "Nhiệm vụ bay của cô ấy rất nặng, không có thời gian cũng không có sức lực giúp cậu. Nếu thật sự cần thì tôi bảo Kiều Kỳ Nặc tìm cho cậu một người trong bộ phận quản lý bay. Ngoài ra, chẳng phải cậu nói biên kịch của cậu là người rất chuyên nghiệp à? Sao Hạ Chí bảo tôi, cơ trưởng thâm niên trong phim lại biểu diễn chủ nghĩa anh hùng trong quá trình bay? Đừng quên là cậu lấy bối cảnh Trung Nam để quay bộ phim này, hành động sai sót của cơ trưởng sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Trung Nam chúng tôi."

Thương Ước cũng thấy rất hối lỗi, "Về mặt này tôi đã sơ suất, tôi đã bảo tổ biên kịch chỉnh sửa lại rồi."

Cố Nam Đình quyết định, "Gửi kịch bản của cậu cho Hạ Chí, tôi bảo cô ấy xem qua."

Bình chọn và follow cho tớ nhé mọi người wattpad: xusmile0222____
(Lê Ngọc Nhi)

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 42

Cuối tháng Chín, Hàng không Trung Nam hoàn thành việc điều chỉnh nhân sự đúng kỳ hạn.

Dù Kỳ Ngọc không cam tâm nhưng vẫn bị điều đi khỏi tổng bộ, cô ta trút hết mối thù này vào Trình Tiêu như lẽ đương nhiên. Hôm đến báo cáo ở khu vực mới, hai người gặp nhau ở sân bay, cô ta nói bằng giọng châm biếm: "Đừng đặc ý quá sớm, có thể thuận lợi lấy được anh ấy mới xem như cô thắng."

Trước đây khi chưa có cảm tình với Cố Nam Đình, thậm chí còn kháng cự anh, bị Kỳ Ngọc hiểu lầm là tình địch, Trình Tiêu còn hơi giận dữ, nhưng cũng chỉ là chút ít. Bây giờ, dưới sự "trợ giúp" của Cố Nam Đình, cả công ty đều tưởng họ đang yêu nhau, còn Trình Tiêu tuy miệng vẫn chưa nhận lời anh, nhưng kỳ thực trong lòng đã chấp nhận anh rồi. Thế nên đối với sự khiêu chiến ngang nhiên, hống hách của Kỳ Ngọc - ngay cả Cố Nam Đình cũng nhìn thấu cô ta: Cái cô ta quan tâm là người bên cạnh anh, làm sao cho phép người khác?! Trình Tiêu đương nhiên cũng không quá khách sáo, cô nhẹ nhàng đâm vào tim Kỳ Ngọc một dao: "Chí ít tôi còn có cơ hội, cô thì ngay cả gặp anh ấy cũng khó."

Kỳ Ngọc quả nhiên bị chọc trúng chỗ đau, nhưng lại gắng sức kìm nén cơn giận: "Có hội 'thăng chức' cố nhiên đáng để vui mừng, sợ là sợ vô phúc chưa kịp mừng đã bị ngã đau. Trình Tiêu, tôi đợi cái ngày cô bị ngã đấy."

Ánh mắt Trình Tiêu rất lạnh, giọng nói sắc bén, "Được 'thăng chức' là bản lĩnh của tôi, ngã xuống là do tôi không có khả năng. Cô là kẻ ngoài cuộc, cũng chỉ có thể đứng nhìn thôi." Cô cười cười, "Kỳ Ngọc, tôi cũng phục cô, càng chiến càng bại, càng bại càng chiến, ngoại trừ mìa mai tôi vài câu, cô có thể làm được chuyện gì để tôi nhìn cô bằng ánh mắt khác không? Cái trò cắt lễ phục đó các bạn nhỏ học cấp ba còn không buồn chơi nữa đấy! So ra thì Thương Ngữ can đảm hơn cô nhiều. Chứ ít cô ta dám tạt cafe vào tôi trước mặt mọi người, còn dám thử ra tay với tôi trước mặt cánh phóng viên. Còn cô, ngay cả dũng khí để cho Cố Nam Đình biết cô giở trò với tôi sau lưng anh ấy cũng không có! Hoặc là, cô cứ nhắm vào tôi là muốn kích tôi, để tôi không khách sáo với cô, để anh ấy ngỡ tôi lòng dạ hẹp hòi không hiểu chuyện, rồi sẽ thất vọng về tôi?" Cô vừa nói vừa tiến lên một bước, không hề khách sáo hất đổ ly cafe cô ta đang cầm, "Thế thì tôi không ngại toại nguyện cô một lần."

Kỳ Ngọc bị cafe bắn vào người, phần nộ hét lớn: "Trình Tiêu!"

"Sao?" Trình Tiêu đứng tại chỗ bất động, cho cô ta cơ hội phản kích, "Không cam tâm thì tạt lại đi, làm to chuyện ra, xem phản ứng của anh ấy có đủ để cô bỏ cuộc không?"

Kỳ Ngọc vì giận dữ mà mặt đỏ bừng, cô ta đúng là trong một tích tắc nào đó cũng có suy nghĩ "làm to chuyện thì sao chứ, cùng lắm thì ngừng bay". Thế nhưng, chút lý trí cuối cùng đã thức tỉnh, dù ngừng bay, Trình Tiêu cũng không quan tâm, cô vẫn sẽ mỉm cười thờ ơ như đang tận hưởng kỳ nghỉ, còn cô ta lại không thể chịu nổi bất cứ sự hiểu lầm nào của Cố Nam Đình.

Cuối cùng, cô ta chỉ có thể nghiêng răng bảo: "Tôi sẽ xem như thay Tiểu Ngữ trả món nợ này cho cô."

Trình Tiêu cười to, "Cô bạn tốt nhất Trung Quốc là danh hiệu chỉ thuộc về cô đấy. Nhưng cô nói xem, nếu Thương Ngữ biết cô ngu ngốc như

vậy thì sẽ thế nào nhỉ?"

Kỳ Ngọc suýt bị ép đến phát khóc, "Trình Tiêu, cô đừng ức hiếp người khác quá."

Trình Tiêu bị đổ vấy tội cũng thấy bất lực, "Cô tự nguyện để tôi ức hiếp, còn trách tôi quá tàn nhẫn. Kỳ Ngọc, cô làm người cũng đừng mâu thuẫn như thế chứ?"

Kỳ Ngọc nén nước mắt, "Trình Tiêu, cô dựa vào đâu mà huênh hoang như thế?"

Trong công ty, Trình Tiêu chưa từng nghĩ rằng mình huênh hoang. Nhưng người ta đã nhận định là cô huênh hoang thì phủ nhận cũng vô dụng, thế là cô trả lời: "Dựa vào khả năng tôi sẽ trở thành bà chủ của cô?"

Phán đoán theo ngữ điệu của Trình Tiêu thì đây rõ ràng là câu nghi vấn. Nhưng Kỳ Ngọc lại cảm nhận được sự tổn thương như thể Cố Nam Đình đã bị Trình Tiêu tuyên bố quyền sở hữu vậy, ánh mắt cô ta trở nên lạnh lẽo. Tiếc rằng, ánh mắt đó chẳng có tí sức uy hiếp nào với Trình Tiêu, cô mỉm cười ném trả lại bức 'chiến thư': "Không phải cô đợi xem tôi ngã đâu à? Cứ chống mắt lên mà đợi đi!"

Cảnh tượng đó đã bị Lâm Tử Kế nhìn thấy. Vì khoảng cách nên anh không nghe được họ nói gì, nhưng hành động hất đổ cafe trong tay Kỳ Ngọc của Trình Tiêu cũng khiến anh đoán được chủ đề cuộc nói chuyện giữa họ là - Cố Nam Đình.

Lâm Tử Kế nhưng có một cảm giác bỗng dưng tỉnh ngộ, dường như từ khoảnh khắc này, cuối cùng anh đã hiểu ra, người con gái thế nào là không đáng được anh yêu mến. Nghĩ đến việc năm ngoái Kỳ Ngọc chủ động tiếp cận anh vì việc điều chỉnh nhân sự, anh tự cười khỗ, sau đó quay lưng bỏ đi, làm những việc nên làm, từ nay về sau, sẽ chỉ thích người xứng đáng được thích.

Trước khi máy bay cất cánh, Trình Tiêu nhận được tin nhắn của Kiều Kỳ Nặc, anh nói: "Anh tưởng em sẽ không bùng bột. Dù sao công ty cũng có quy định nghiêm khắc là giữa nhân viên với nhau nếu có mâu thuẫn sẽ bị xử lý thích đáng."

Trình Tiêu bốp chát: "Thế sao anh không bước ra ngăn cản em?"

Kiều Kỳ Nặc cười hì hì, "Trò ghen bóng ghen gió này anh không xem thì tiếc, đặc biệt khi em còn là nữ chính nữa. Anh có quay lại, đợi lát nữa gửi cho Cố tổng xem."

Trình Tiêu đoán chắc: "Anh sẽ không vớ vẩn như thế đâu."

Kiều Kỳ Nặc tỏ ra tiếc nuối: "Chậm tay thật, nếu biết em sẽ động thủ thì có mạo hiểm tính mạng anh cũng phải quay lại. Em bảo, Cố tổng nếu biết em vì anh ấy mà ghen tuông với kẻ khác thì liệu anh ấy có càng chiều chuộng em hơn không?"

Trình Tiêu nói: "Em cũng sẽ chiều chuộng anh hơn."

Trợ lý Kiều cười, chúc cô: "Bay vui vẻ nhé, đừng nhớ anh quá."

Đúng là trùng hợp, Kiều Kỳ Nặc và Lâm Tử kế đến sân bay làm việc cũng đồng thời nhìn thấy màn cãi nhau đó, mà Kiều Kỳ Nặc còn nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của cả hai. Nhưng Cố Nam Đình lại không phải là nghe từ Kiều Kỳ Nặc, mà là hôm sau khi nhận được một bức thư tố cáo nặc danh, trọng tâm của bức thư đó là: Trình Tiêu cậy thế ức hiếp người.

Đối với Cố Nam Đình mà nói đó là một trò hề, anh ném trả bức thư cho Kiều Kỳ Nặc: "Tra xem người tố cáo là ai, tôi không mong muốn trong nhân viên của mình lại có sự tồn tại của kẻ thích làm tổn thương cô ấy."

Kiều Kỳ Nặc cũng phản cảm với loại người này, nhưng anh lại nói: "Lúc đó tôi cũng có mặt, cách xử lý của Trình Tiêu đúng là thiếu thỏa đáng,

người tố cáo không bị coi là ăn không nói có."

Cố Nam Đình tỏ ra bất ngờ với phản ứng của anh: "Ý cậu là bảo tôi xử lý cô ấy?"

Kiều Kỳ Nặc nói với thân phận là trợ lý: "Thân là phó tổng, đúng là anh nên công bằng."

"Cậu bảo tôi công bằng giữa bạn gái và cấp dưới? Làm sao có thể? Dù Trình Tiêu không đúng, ngay cả tôi cũng không bảo vệ cô ấy thì ai có thể bảo vệ? Huống hồ, người mà Cố Nam Đình tôi thích, cấp dưới của tôi chẳng lẽ không nên cho cô ấy sự tôn trọng?" Cố Nam Đình nhìn anh ta chăm chú, "Kiều Kỳ Nặc, cậu đang thăm dò tôi à?"

Nội tâm của Kiều Kỳ Nặc e rằng đã bị Boss nhìn thấu, nhưng anh vẫn tỏ ra cực kỳ nghiêm túc: "Tôi chỉ đứng ở lập trường trợ lý mà nhìn nhận việc này." Sau đó, là một fan cuồng của Cố tổng, anh nói: "Cố tổng, tôi có thể hỏi một câu không liên quan tới công việc không?"

Cố Nam Đình thấy anh ta tỏ ra rất băn khoăn thì khai ân: "Hỏi đi."

Kiều Kỳ Nặc cân nhắc câu từ, rồi hỏi với vẻ dè dặt: "Anh và Trình Tiêu, bắt đầu chưa ạ?"

Câu hỏi này... Cố Nam Đình cảm thấy rõ ràng Kiều Kỳ Nặc đã phụ sự tin tưởng của anh. Ăn ý đâu? Thấu hiểu đâu? Cổ vũ đâu? Khuyến khích đâu? Tất cả đều không có thì thôi, lại còn vạch mặt anh? Trợ lý như thế, là tâm phúc của mình ư? Nếu không phải trong quỹ đạo thời gian bình thường đã là cộng sự bảy năm thì Cố Nam Đình có thể đã không kiềm chế nổi suy nghĩ đuổi việc anh ta rồi.

Anh ngược lên, ánh mắt sắc sảo nhìn Kiều Kỳ Nặc, "Có bắt đầu hay không, chẳng qua chỉ là một câu nói của Trình Tiêu."

Câu trả lời này... Kiều Kỳ Nặc hơi chờ ra.

Cố Nam Đình bổ sung ngay: "Nhưng là đàn ông, tôi không nên bày tỏ thái độ của mình ra trước à?"

"Thái độ này... anh bày ra thực sự là hơi không cần cho lắm." Kiều Kỳ Nặc lúc cho rằng Boss hơi... mặt dày, thì cùng lúc cũng thấy anh rất là đàn ông! Anh ta nói như cảm khái: "Chẳng trách Trình Tiêu lại dùng câu 'dựa vào tôi có khả năng sẽ trở thành bà chủ của cô' để làm Kỳ Ngọc ghen lời, quả nhiên là anh cho cô ấy nền tảng đó."

"Cái gì?" Ánh mắt Cố Nam Đình có vẻ mừng rỡ, "Cô ấy nói thế à?"

Kiều Kỳ Nặc chưa thấy gì không ổn, gật đầu thừa nhận, "Đúng ạ." Hoàn toàn bỏ qua sự thực là lúc đó Trình Tiêu nói bằng câu nghi vấn.

Cố Nam Đình đứng lên vỗ vỗ vai anh ta, "Rất tốt!"

Hôm đó Trình Tiêu có nhiệm vụ bay, nhưng buổi chiều là quay về. Cố Nam Đình trước khi cô bay trở về G đã gọi điện nói: "Những lời em nói với Kỳ Ngọc ở sân bay anh đã biết hết rồi. Trình Tiêu, em đừng hòng nuốt lời."

Trình Tiêu sức tỉnh, cô đưa mắt nhìn bãi đáp máy bay rộng mênh mông, trả lời bằng giọng trong trẻo: "Em giống người không có trách nhiệm hay sao?" Ngừng vài giây, cô nói: "Gặp nhau rồi hãy nói."

Trình Tiêu dự đoán khoảng chiều tối sẽ về G, Cố Nam Đình bắt đầu ra khỏi công ty sớm hơn một giờ. Trên đường đến sân bay thì có mưa nhỏ, rồi trở nên to dần.

Dự báo thời tiết đúng là có nói hôm nay sẽ mưa, nhưng Cố Nam Đình không ngờ trận mưa này kéo dài hơn tiếng đồng hồ, mà càng lúc càng nặng hạt. Nếu là ban ngày thì máy bay cũng có thể hạ cánh. Nhưng bây giờ trời đã tối, ngoài mưa to ra còn có sấm động, máy bay hạ cánh sẽ bị ảnh hưởng.

Rất nhanh, bên đài chỉ huy có tin tức, bắt đầu có chuyến bay bị hoãn, không thể cất cánh. Mà những máy bay bay đến sân bay này cũng không thể hạ cánh bình thường, bắt đầu bay vòng hoặc chuẩn bị bay đến sân bay dự phòng.

Trong những chuyến bay không thể hạ cánh bao gồm cả tổ bay của Lâm Nhất Thành. Khi nhận được chỉ thị của đài chỉ huy, Trình Tiêu nói: "Luồng khí lưu bên ngoài tâm bão đến hơn 25km."

Đó là lời nhắc nhở Lâm Nhất Thành giữ khoảng cách an toàn với khu khí lưu trong tâm bão, đừng cố bay đến khu vực cần thiết. Là cơ trưởng có thâm niên, sự bình tĩnh của Lâm Nhất Thành biểu lộ rõ ra ngoài, sắc mặt anh bình thản điều chỉnh lại độ cao, "Chấp hành trình tự bay lập."

Trình Tiêu lặp lại, "Chấp hành trình tự bay lập." Trước khi hạ cánh đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ.

Máy bay hạ cánh phải có một độ cao quyết đoán nhất định, khi máy bay hạ xuống độ cao đó, cơ trưởng cho rằng không đủ điều kiện hạ cánh nên phải tiếp tục cho máy bay bay lên lại để đảm bảo an toàn. Thời tiết mưa bão thế này rất dễ gặp gió cắt, mà gió cắt ở vị trí quá thấp sẽ là một nhân tố nguy hiểm quan trọng trong quá trình hạ cánh, bị trong ngành gọi là "sát thủ vô hình", độ nguy hiểm của nó không thua gì khi bị mất một động cơ.

Trình Tiêu lúc nào cũng quan sát bảng không tốc, vì nó là một trong những thứ phản ánh nhạy nhất khi máy bay gặp gió cắt. Lúc này đây, cuối cùng Trình Tiêu hiểu ra, tại sao trong chuyện phát loa thông báo, Lâm Nhất Thành đã bảo cô bỏ ngay tư tưởng "tôi cho rằng" đó đi. Vì trong quá trình bay, đa phần nên tin tưởng máy móc, chứ không phải đầu óc con người, trừ phi máy móc không hoạt động.

Cũng may là mọi thứ hiển thị bình thường. Bay vòng gần ba mươi phút, cuối cùng cũng nhận được huấn lệnh cho phép hạ cánh từ đài chỉ huy.

Nghe Trình Tiêu nói: "Đã có lệnh hạ cánh", cuối cùng Thời Minh thở phào nhẹ nhõm.

Máy bay bình ổn tiếp đất, lúc trượt về phía bãi đáp, Lâm Nhất Thành bảo Trình Tiêu: "Thông báo tiếp viên trưởng hãy cho hành khách xuống thật nhanh."

Anh ta không giải thích nhiều, Trình Tiêu lại đoán là có liên quan đến thời tiết, cô cởi dây an toàn rồi ra khỏi buồng lái, trợ giúp các tiếp viên tổ chức cho hành khách xuống máy bay trong thời gian ngắn nhất.

Lúc Trình Tiêu quay lại, phía sân bay đã nhận được cảnh báo sẽ có bão, cô vừa nói: "Hành khách đã xuống hết", thì một tia sét như một thanh kiếm sắc nhọn từ trên trời lao xuống, trong tích tắc chiếu sáng cả sân bay, Lâm Nhất Thành vốn chưa kịp nói "rời khỏi đây" thì đã nghe "đùng" một tiếng, tiếng sấm kinh thiên động địa đã vang lên. Sau đó máy bay như bị một vật khổng lồ đập trúng, toàn thân rung lắc dữ dội.

Tốc độ Lâm Nhất Thành đứng lên giơ tay ra đã nhanh rồi, mà cũng chỉ có thể chạm được đến đầu ngón tay Trình Tiêu.

Trong tiếng kêu kinh hãi của Thời Minh, cơ thể Trình Tiêu ngã nhào sang bên, đập mạnh vào cửa buồng lái.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 43

Máy bay số hiệu 3169 của Hàng không Trung Nam sau khi áp sát ống lồng đã bị sét đánh, gần như đã mang lại sự kinh hãi hoảng loạn cho sân bay. Tiếng động cực lớn vang lên, trong tích tắc có người đã tưởng máy bay nổ tung. Cả sân bay như thể đứng im, có đến mấy giây, những người mục kích cảnh này đều kinh hoàng đến nỗi đứng đờ tại chỗ, quên cả phản ứng.

Kiểm soát viên không lưu trên đài cũng quên cả chỉ huy máy bay, đứng lên nhìn về phía tiếng động đó. Mà trong thời gian họ im lặng vì kinh hãi, những máy bay đang chờ hạ cánh đã bắt đầu nói:

Cơ phó Hải Hàng 1126 vì cuống lên đã buột miệng chửi thề: "Shit! Cũng may tôi không tranh hạ cánh, nếu không người bị sét đánh chắc chắn là tôi!"

Cơ trưởng của anh ta trả lời: "Đúng là nên đánh cậu!"

Lão cơ trưởng của Minh Hàng 3312 lại lo lắng: "Không biết tiếp viên và tổ bay đã rời máy bay chưa!"

Cơ trưởng máy bay nước ngoài 7716 vừa hạ cánh thành công sợ đến toát mồ hôi, anh ta nói bằng giọng tiếng Trung bập bẹ: "Trời ơi, xin hãy nói cho tôi biết đây không phải là thật, mà là đang quay phim đi!"

Những tổ bay của Hàng không Trung Nam đang xếp hàng chờ cất cánh đều cuống cuồng hỏi đài chỉ huy:

"Là máy bay của công ty chúng ta? Đài chỉ huy, xin hãy trả lời!"

"Có ai nhìn thấy tình hình cụ thể không? Nói đi chứ!"

"Đài chỉ huy, các anh cảm hết rồi hả? Tiếp viên và tổ bay xuống chưa? Có gọi xe cứu hỏa không?"

Đài chỉ huy cuối cùng cũng trả lời, "Bãi đáp số 117, máy bay 3169 của Hàng không Trung Nam bị sét đánh, phía đuôi có hiện tượng bắn tia lửa điện, xin các bộ phận cứu hỏa, y tế lập tức đi ứng cứu!"

Các nhân viên làm việc ở sân bay của Hàng không Trung Nam lúc này gần như đều không hẹn mà cùng chạy đến cửa ra gần hiện trường nhất, nhưng ống lồng đã bị hư hại, họ không thể lên máy bay, chỉ có thể nhìn thấy máy bay đang phun lửa.

Trước khi máy bay bị sét đánh, Cố Nam Đình đã đến cửa ra, xác định máy bay hạ cánh an toàn rồi, cảm xúc căng thẳng của anh mới vừa dịu lại thì thấy bước chân vội vã như bị đuổi xuống khỏi máy bay của hành khách từ ống lồng chạy ra, có mấy giây, như linh cảm trước vậy, tim anh co thắt lại. Kết quả khi anh chỉ dẫn mọi hành khách rời khỏi cửa lên máy bay, tiếp viên cũng xuống rồi, tiếp viên trưởng nói với vẻ thắc mắc: "Trình Tiêu cứ đòi chúng tôi xuống hết, còn công việc..."

Cố Nam Đình không thể nghe nổi nữa, anh nhìn ra bầu trời đen như mực bên ngoài qua cửa kính, chỉ muốn lập tức lên máy bay ngay để tổ bay rời đi. Thế nhưng anh vừa bước lên ống lồng thì một tia sét vụt xuống, theo đó là âm thanh rền vang kinh khủng, nơi tiếp xúc giữa ống lồng và máy bay "ầm" một tiếng gãy đôi.

Tiếp viên trưởng hét lên: "Cố tổng!"

Cũng may Cố Nam Đình phản ứng nhanh, anh kịp thời chụp lấy đầu ống lồng mới không lăn xuống mặt đất bên dưới.

Tất cả hỗn loạn. Thậm chí hành khách ở cách cửa lên máy bay không xa cũng bị âm thanh kinh khủng bất ngờ dọa cho khiếp sợ, ngã ngồi xuống đất.

Chỉ mỗi Cổ Nam Đình bình tĩnh hơn bất kỳ lúc nào khác, anh nhìn kỹ máy bay đang bén lửa đằng kia, vừa trầm giọng ra lệnh cho Lâm Tử Kế vừa vội vã chạy tới, "Gọi cấp cứu ngay, động cơ phải đang phun lửa, tổ bay vẫn còn trên đó", vừa dặn dò cho tiếp viên trưởng, "Thông báo với nhân viên phục vụ mặt đất, duy trì tình trạng hành khách hiện nay, sẵn sàng bị delay."

Sau đó anh chạy đến cửa lên máy bay gần đó, lao vào màn mưa tới chỗ máy bay xảy ra sự cố. Nhưng anh chọn đứng ở vị trí nổi bật nhất nhìn về phía buồng lái cũng chỉ thấp thoáng trông thấy một bóng đàn ông đang cúi đầu làm gì đó. Anh cầm điện thoại gọi cho số của Trình Tiêu, bên kia là giọng nói báo khóa máy, của Lâm Nhất Thành cũng thế.

Cổ Nam Đình không biết số của Thời Minh, cũng không lên máy bay được, anh đứng dưới màn mưa gọi điện cho Kiều Kỳ Nặc, quát lên: "Phái ngay xe thang đến vị trí 117, tôi phải lên máy bay. Lập tức!"

Kiều Kỳ Nặc đang ở tổng bộ, chưa biết tình hình sân bay lúc đó, nhưng nghe giọng Cổ Nam Đình như thế cũng biết bên đó đã xảy ra chuyện, mà điều khiến anh mất bình tĩnh như vậy chỉ có thể là liên quan tới Trình Tiêu. Kiều Kỳ Nặc đứng bật dậy, anh ta đáp lời rồi lập tức liên lạc với bên sân bay, phái xe thang tới vị trí bãi đỗ 117.

Mưa bỗng to hẳn, lửa dần dần bị dập tắt.

Cổ Nam Đình dầm mưa đứng ở nơi không xa máy bay lắm, chú ý tình trạng phía động cơ phải.

Xe cứu hỏa tới trước. Cổ Nam Đình ra dấu cho họ dừng lại.

Bên chỉ huy cứu hỏa không biết anh, thò đầu ra hỏi: "Gì thế? Không phải động cơ phải đang phun lửa sao?"

Cố Nam Đình đứng dưới đất, hét to lên: "Lửa đã bị mưa dập tắt rồi."

Chỉ huy cứu hỏa rõ ràng không tin anh lắm, "Chúng tôi nhận được thông báo, 3369 của Trung Nam ở bãi đỗ 117 phía đuôi bên phải bén lửa, anh chắc chắn không cần dập lửa không? Anh là ai? Có thể chịu trách nhiệm không?"

"Tôi là người phụ trách của Hàng không Trung Nam, có vấn đề gì tôi sẽ chịu trách nhiệm. Không có chỉ lệnh của tôi thì không được phun nước." Cố Nam Đình chỉ vào cần cầu cạnh xe cứu hỏa, "Đưa tôi lên máy bay."

Chỉ huy cứu hỏa nhìn thấy cửa buồng lái và nơi tiếp xúc ống lồng bị hư hại, trong tích tắc hiểu ý đồ của Cố Nam Đình, anh ta nhìn người đàn ông ướt đầm vì mưa, hét lên: "Được, lên đi. Nhưng nếu nguy hiểm thì tôi không chịu đâu nhé."

"Bớt nói đi!" Cố Nam Đình nói, anh đã chạy về phía cần cầu của xe cứu hỏa.

Lúc xe thang đến nơi thì Cố Nam Đình vừa được cần cầu của xe cứu hỏa đưa lên độ cao buồng lái.

Trông thì có vẻ ổn hơn anh nghĩ, chỉ mỗi mặt đất chỗ cửa khoang hơi biến dạng, mà cửa buồng lái còn vắng đến âm thanh của Lâm Nhất Thành đang dùng vô tuyến điện liên lạc với mặt đất. Nhưng Trình Tiêu thì ngã ngồi ở cửa buồng lái, có vẻ không đứng dậy được.

Sắc mặt Cố Nam Đình sa sầm, anh cuống cuống gọi: "Trình Tiêu!"

Thời Minh lúc đó đang đứng phía trong buồng lái, ngồi xõm cạnh Trình Tiêu, dường như đang nói gì với cô, nghe thế thì ngược lên: "Cố

tổng?"

Cố Nam Đình đã đến gần, anh ngồi xổm xuống góc bên ngoài buồng lái, cạnh Trình Tiêu, "Là anh, nói anh biết em thấy khó chịu ở đâu?"

Trình Tiêu nhắm nghiền mắt, không phản ứng nghe, chỉ mỗi hàng lông mày cau chặt biểu hiện cô bị thương, mà còn rất đau.

Thời Minh cuống đến mức phát khóc: "Trình Tiêu do thân máy bay rung lắc đã té ngã, phần đầu đập vào góc nhọn của cửa buồng lái. Ban này có mấy phút như ngất đi, mới tỉnh lại, nhưng không hề nói gì, chúng tôi cũng không dám động vào cô ấy."

Lâm Nhất Thành đã xác nhận xe cấp cứu sắp tới ngay qua vô tuyến điện, anh ta quay lại bảo Cố Nam Đình: "Ngoài phần đầu ra, eo chắc cũng bị va đập nên mới không dậy được, Cố tổng, anh khoan đừng động vào cô ấy."

Trình Tiêu không có vết thương ngoài da rõ ràng, cũng không chảy máu, nhưng chính vì thế mà Cố Nam Đình càng lo lắng hơn. Tay anh không dám siết mạnh, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay Trình Tiêu, thậm chí không dám nhắc tay cô lên, ánh mắt tràn ngập sự thương xót dừng ở phần trán lấm tấm mồ hôi của cô, giọng anh khàn khàn: "Là anh, em có nghe được không? Nếu nghe thấy thì phản ứng một chút nhé, Trình Trình?"

Một giây, hai giây, năm giây... Trình Tiêu mới có phản ứng, cô khẽ khàng cau mày lại khi hơi thở vẫn còn dồn dập, cùng lúc đó, bàn tay được anh nắm lấy cũng khẽ nhúc nhích.

Cố Nam Đình trong tích tắc cảm thấy lòng mắt nóng lên, anh kiểm chế, quỳ một gối xuống trước mặt Trình Tiêu, dùng ngón tay lau mồ hôi trên trán cô, ra lệnh với giọng kiên định: "Bác sĩ lên máy bay ngay, em hãy kiên trì một chút, hãy nói đồng ý đi!"

Trình Tiêu vẫn nhắm nghiền mắt, nhưng tay cô nhẹ nhàng đáp lời anh.

Cố Nam Đình cố giữ giọng bình tĩnh: "Anh xem vết thương trên đầu nhé." Vừa nói vừa buông tay, một tay áp lên má cô giữ lấy đầu cô, tay kia vô cùng dịu dàng xoa lên gáy, sờ thấy một chỗ sưng to tướng.

Ý thức của Trình Tiêu dần hồi phục, cô chậm rãi mở mắt, an ủi anh bằng giọng nhỏ như muỗi kêu: "Không sao."

Nếu không phải anh gắng sức kiềm chế, nước mắt nhất định đã rơi rồi. Cố Nam Đình nghiêng người hôn lên trán cô, khàn giọng nói: "Đương nhiên sẽ không sao, Trình Trình của anh là cô gái dũng cảm nhất."

Cũng không biết do cuống quá mà đổ mồ hôi, hay bị cảm động đến phát khóc, Thời Minh đứng dậy lau mặt, anh ta nói: "Tôi ra cửa khoang trợ giúp bác sĩ lên máy bay."

Sau khi nhân viên y tế lên máy bay, dưới sự giúp sức của Cố Nam Đình và Lâm Nhất Thành, họ đưa Trình Tiêu lên cáng. Nhưng vị trí Trình Tiêu ngồi quá chật hẹp, không thể nào di chuyển bằng phẳng, thế nên trong quá trình di chuyển khó tránh khỏi làm cô thấy đau đớn hơn, nhưng cô vẫn không nói một lời.

Cố Nam Đình thương cô vô cùng, nhưng không thể làm gì hơn cho cô. Trên đường đến bệnh viện, anh chỉ nắm tay Trình Tiêu, một câu an ủi cũng chẳng thể thốt ra. Trình Tiêu như cảm nhận được tâm trạng bất lực của anh, tay cô hơi nhúc nhích mạnh hơn, nắm lại tay anh.

Trong tích tắc, Cố Nam Đình gần như nước mắt lưng tròng. Anh sức nhớ ra trong quỹ đạo thời gian bình thường, máy bay của công ty quả thực có bị sét đánh một lần. Nhưng anh bất lực nghĩ: Đó rõ ràng là một chiếc máy bay bị ảnh hưởng thời tiết mà phải bay sang sân bay dự bị ở sân bay thành phố A, lúc đó một trăm ba mươi chín người gồm cả tiếp viên và bầy

nhân viên tổ bay đều an toàn rời đi, thứ bị hư hỏng chỉ là cánh máy bay mà thôi. Hôm nay và giờ phút này, sao lại thành ra thế này?

Lúc đến bệnh viện, Trình Tiêu vẫn ở trong trạng thái tỉnh táo, không có hiện tượng hôn mê, nôn ói v.v... bác sĩ bước đầu loại trừ khả năng xuất huyết trong, hoặc máu đông dưới màng cứng, vẫn kịp thời sắp xếp cho cô đi chụp CT não, phần eo chụp X quang, kiểm tra CT xác định phần eo bị thương, mức độ vết thương, mức độ và vị trí dây thần kinh bị chèn ép.

Cố Nam Đình trong suốt quá trình đều ở cạnh Trình Tiêu. Cô đã mở miệng nói được, bác sĩ nói gì cô cũng nghe hiểu, cũng có thể trả lời rõ ràng, nhưng vì eo, lưng, đầu đều rất đau nên giọng nói rất nhỏ.

Kết quả kiểm tra có rất nhanh, dù trước đó Trình Tiêu xuất hiện tình trạng ý thức không tỉnh táo trong thời gian ngắn, nhưng chụp CT phần đầu lại không phát hiện ra điều gì bất thường, mà phần cơ thịt, thần kinh, gân ở eo do bị va đập mạnh dẫn đến nứt vỡ, tạo thành vết thương cấp tính nên phải nằm viện điều trị.

Trình Tiêu vừa bị đẩy vào phòng bệnh thì Kiều Kỳ Nặc và Hạ Chí đã đến. Mắt Hạ Chí đỏ hoe, rõ ràng là trên đường đi đã khóc, nhưng thấy Trình Tiêu thì lại trách móc bằng giọng đùa cợt: "Có phải lén lút tớ làm chuyện xấu nên bị sét đánh không?"

Trình Tiêu chớp mắt, mệt mỏi và chậm rãi trả lời: "Nhiều quá nhớ không hết, cậu nói chuyện nào?"

Hạ Chí theo thói quen đưa tay lên định đánh cô.

"Cô làm gì vậy?" Ánh mắt Cố Nam Đình chột sắc nhọn, một tay túm cổ tay Hạ Chí, nói bằng giọng trách móc và mang ý cảnh cáo: "Người cô ấy toàn vết thương mà cô lại định đánh cô ấy?!"

Hạ Chí bị anh dọa phát khiếp, nhưng đúng là do cô có lỗi trước nên vội rụt tay lại, miệng nói với Trình Tiêu: "Mau mau khỏe lại cho tớ, nếu không đợi bị tớ bắt nạt nhé."

Trình Tiêu trừng nhìn Cố Nam Đình, giơ tay ra với Hạ Chí.

Hạ Chí đưa tay nhẹ nhàng nắm tay bạn, "Bảo tớ đừng nói với bố và mẹ nuôi hả?"

Trình Tiêu "ừ" một tiếng.

Hạ Chí muốn xia vào trán cô nhưng không nỡ, "Mẹ nuôi giấu cậu làm phẫu thuật, cậu đã giận đến thế, giờ lại học theo mẹ? Sao cậu không học cái gì tốt hơn?"

Trình Tiêu hơi mỉm cười, khẽ nói: "Ai bảo bà ấy là mẹ tớ."

Kiều Kỳ Nặc nói với Cố Nam Đình: "Bộ phận cơ vụ đã tiến hành kiểm tra máy bay suốt đêm, trưởng phòng cơ vụ nói: cũng may không phun bột chữa cháy về phía đuôi, nếu không động cơ sẽ bị tổn hại nghiêm trọng hơn. Nhưng do ảnh hưởng này mà sân bay đã bị delay một tiếng. Ngoài Trình Tiêu ra thì nhân viên tổ bay khác đều an toàn. Ngoài ra, hành khách 3169 nghe phi công của công ty chúng ta bị thương nên muốn đến bệnh viện thăm, tôi đã bảo Lâm Tử Kế ngăn họ lại."

Cố Nam Đình gật gù, "Cô ấy cần nghỉ ngơi, không cần phải thăm. Đại diện công ty và cá nhân cô ấy sẽ bày tỏ lòng cảm ơn với họ là được."

Kiều Kỳ Nặc nhìn bộ quần áo còn ướt đầm trên người anh, "Tôi có mang theo một bộ quần áo cho anh, Hạ Chí cũng mang đồ dùng cá nhân của Trình Tiêu tới đây, anh thay đồ nhé? Ướt thế nào cũng không tiện chăm sóc cô ấy."

Cố Nam Đình cúi xuống sờ trán Trình Tiêu, nói như hỏi ý: "Anh đi thay đồ, sẽ quay lại ngay."

Trình Tiêu chớp mắt, nói khẽ: "Thay ở đây đi, em không để ý đâu."

Lại còn có tâm trạng chọc ghẹo anh!

Cố Nam Đình hiểu cô đang dùng một cách khác để anh yên lòng, anh nói: "Đợi em khỏe lại đây!"

Khi Cố Nam Đình rời khỏi phòng bệnh, Kiều Kỳ Nặc mới dám cười, "Thế là gián tiếp báo bọn anh là hai người đã ở bên nhau rồi hả?"

Hạ Chí cũng chồm tới nhéo má cô: "Cậu nói rõ ràng xem nào, hai người từ bao giờ mà nhanh thế hả?"

Trình Tiêu cảm thấy toàn thân đau nhức, nhưng để không làm họ lo lắng, cô mỉm cười nói: "Không phải mọi người đều mong muốn thế sao?"

Cô đã nói thế rồi, dù Hạ Chí và Kiều Kỳ Nặc có lòng muốn ở lại chăm sóc thì cũng phải chờ cơ hội lại cho Cố Nam Đình.

Nên sau khi Trình Tiêu nhập viện, Cố Nam Đình không rời cô nửa bước, ba ngày ba đêm.

Đó là ba ngày khá căng thẳng. Vì Trình Tiêu sau khi bị thương đã có tình trạng khá nghiêm trọng, có dạo không thể nói được, kết quả sau khi chẩn đoán thì đầu không bị tụ máu, lại không bị chấn động não, và Trình Tiêu sau đó đúng là cũng không xuất hiện trạng thái như đầu nôn ói v.v... Cố Nam Đình mới yên lòng một chút, bắt đầu từ ngày thứ tư anh đi làm ban ngày, còn tối về chăm sóc cô.

Trình Tiêu bắt đầu chê bai anh, "Cô nam quả nữ, anh ở lại làm gì? Nếu ở lại thì cũng là Hạ Chí chứ."

"Em bị thương ở eo, đi lại không tiện, nếu có việc gì Hạ Chí bế nôi em không?" Trong tình huống này, Cố Nam Đình không chiều theo cô, "Anh không chăm sóc cũng được, thế thì thông báo cho Trình tổng và bác gái. Có bố mẹ chăm sóc em, anh mới yên tâm."

Trình Tiêu thò tay cầm điện thoại, "Thế em gọi cho lão Trình."

Cố Nam Đình giật lấy điện thoại, "Chẳng phải em sợ họ lo lắng sao?"

Trình Tiêu mắt sáng rỡ nhìn anh, "Thế thì em cũng sợ anh làm gì bất chính với em."

Cuối cùng cô đã hồi phục tinh thần, lại đấu khẩu với anh rồi. Cố Nam Đình nhận ra, anh vô cùng mong nhớ cô tranh cãi với mình. Anh tức đến phì cười, thò tay cốc lên trán cô, "Em bị thương thế này rồi, anh phải cầm thú đến mức nào mới có suy nghĩ bậy bạ với em?"

Trình Tiêu "ai da" một tiếng, khẽ xoa trán, "Sao bỗng dưng đau thế nhỉ."

Cố Nam Đình kéo tay cô lên hôn với vẻ yêu thương, "Ngoài việc lấy bệnh tật ra hù dọa anh thì tất cả đều theo ý em."

Trình Tiêu hồi phục khá tốt, nằm trên giường bệnh ba ngày sau đó trị liệu bằng Trung dược và cả châm cứu... không đến một tuần đã có thể tự mình làm một vài động tác xoay eo.

Cố Nam Đình vẫn đến với cô mỗi tối, nhưng Trình Tiêu nhận ra giấc ngủ của anh còn tệ hơn cả bệnh nhân là cô, trong đêm cứ lăn lộn mãi không ngủ được.

Tối đó Trình Tiêu mới trở mình, Cố Nam Đình đã căng thẳng hỏi, "Sao, không khỏe hả?" Rõ ràng là anh chưa hề ngủ.

Trình Tiêu nằm nghiêng về phía vị trí của anh, "Là anh không khỏe chứ? Nếu ngủ không quen thì buổi tối đừng đến nữa, em có thể tự xử lý được. Bác sĩ nói sẽ ra viện nhanh thôi."

Xác định cô không sao rồi, Cố Nam Đình nằm đó bất động, cũng không bật đèn, anh im lặng hồi lâu rồi bảo: "Tuần sau anh đến A một chuyến."

Trình Tiêu đương nhiên cho là anh đi vì công việc, định nói "Thế thì anh cứ đi" thì lại nghe Cố Nam Đình bảo: "Trình Trình, em đi cùng anh."

Bỗng dưng, Trình Tiêu cảm thấy giọng anh có một vẻ dựa dẫm vào cô.

Có chuyện gì khiến anh lo lắng bất an sao?

Trong bóng tối, hàng lông mày của Trình Tiêu hơi nhíu lại, cô đáp: "Vâng."

Và thứ hai tuần sau, lại là ngày 9 tháng 10, hôm trước khi xảy ra vụ án song thập. (song thập là ngày 10 tháng 10)

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 44

Một chuyện lớn như máy bay của Hàng không Trung Nam bị sét đánh, không những trong ngành mà cả thành phố G gần như không ai không biết. Mà thành viên tổ bay vì đảm bảo an toàn của hành khách mà ra quyết định thoát ly máy bay gấp rút đã khiến họ không ai bị thương vong, tạo nên hình tượng tốt đẹp trong lòng mọi người. Những hành khách của chuyến bay đó tự phát tổ chức tặng lá cờ hai mặt cho Hàng không Trung Nam, một mặt là cho công ty, mặt kia là Trình Tiêu.

Mà trong tình huống thông thường, máy bay bị hư hại đang được tu sửa thì không thể bay được. Hoặc chuyển chuyến bay vốn được sắp xếp từ trước của máy bay này sang buổi tối, tức là đợi những máy bay khác bay xong, kiểm tra kỹ lưỡng rồi bay tiếp. Vì ngừng một ngày mà tổn thất rất lớn.

Thế nhưng, ngoài việc sét đánh khiến cả sân bay đều bị đình trệ ra, hôm sau, Hàng không Trung Nam lại phái máy bay đến thay thế, đảm bảo những chuyến bay đều vận hành bình thường, chứng minh mạnh mẽ thực lực của Trung Nam với tất cả mọi người .

Cố Nam Đình lúc này đã phát triển máy bay mới và dịch vụ phục vụ chuyên cơ cho du lịch, không chỉ thu hút những đối tác làm ăn lớn mà cũng khiến Hàng không Trung Nam trở thành công ty hàng không đầu tiên xứng đáng được tin tưởng, không phải là "một trong những". Kiều Kỳ Nặc căn cứ vào hợp đồng hợp tác được ký kết mới nhất và cả sau sự kiện sét đánh

mà tính toán bước đầu lợi nhuận thu được về vé máy bay và quảng cáo, cảm thán: "Tiêu, em bị thương cũng xứng đáng lắm. Giúp người đàn ông của em kiếm được một đồng vàng đấy."

Đối với chuyện Cố Nam Đình lại trở thành bên thu được lợi ích cuối cùng, Trình Tiêu khen ngợi không hề câu nệ: "Là người đàn ông của em hiểu cách nắm bắt cơ hội."

Kiều Kỳ Nặc không thể chịu nổi cô: "Này, em cứ phát cơn chó mãi thế, người kính nghiệp như anh cũng sắp bãi công rồi."

Trình Tiêu tỏ ra phiến não: "Nhưng em đã cố gắng kiềm chế rồi mà."

Kiều Kỳ Nặc như sực nhớ ra gì đó, "Có phải em kiềm chế sai không, sao anh cảm thấy Cố tổng không hưng phấn vì được chính danh mà ngược lại còn tỏ ra lo lắng thấp thỏm thế?"

"Bình thường thôi mà", Trình Tiêu khoanh chân ngồi trên giường, cẩn thận xoay eo, "Vì em không nói cho anh ấy biết."

"Không nói?" Kiều Kỳ Nặc kinh ngạc tới mức phải hỏi lại, "Không nói là em đã muốn cùng anh ấy ngược bọn độc thân?" Thấy Trình Tiêu gật đầu, anh ta vỗ trán, "Cố tổng tại sao lại thích người phụ nữ có khả năng hành hạ người khác như em thế?"

Trình Tiêu cười vô tư, "Gia đình hài hòa, sự nghiệp thành công, tình yêu nếu quá thuận lợi thì em sợ anh ấy sẽ kiêu ngạo mất."

Là fan đích thực của Cố Nam Đình, Kiều Kỳ Nặc không kiềm chế được mà mắng cô: "Thần kinh!"

Trình Hậu Thần và Tiêu Phi lúc này đến cửa phòng bệnh, hai người nhìn nhau, rồi cùng cau mày rất ăn ý.

Kiều Kỳ Nặc và đàn ông nên đương nhiên không thể làm nũng với họ như Hạ Chí, anh vội thay đổi thái độ, cung kính gọi, "Cha, mẹ nuôi."

Trình Hậu Thần trừng mắt, "Nghe nói con cũng đi bán mạng cho Cổ Nam Đình hả?"

Kiều Kỳ Nặc đùa mà không hề đỏ mặt, "Chứ không phải vì canh chừng hai cô con gái bảo bối của cha sao, cha biết là họ luôn khiến con bận lòng mà."

Trình Hậu Thần giơ tay làm bộ đánh anh, "Vớ vẩn!"

Kiều Kỳ Nặc lập tức giơ tay xin tha, "Mẹ nuôi cứu con!"

Tiêu Phi ra tay đúng lúc, "Anh đến thăm con gái hay dạy dỗ người khác, không biết phân biệt à?" Sau đó tiến đến, giơ tay xia vào trán Trình Tiêu, "Xem con sau này còn mặt mũi nào bảo mẹ tiền trăm hậu tấu nữa không!"

Trình Hậu Thần cũng chuyển sang mắng Trình Tiêu, "Làm việc đến nỗi vào bệnh viện, còn giấu bố! Hai mẹ con y hệt nhau!"

Trình Tiêu hận thép không thành gang thầm nghĩ: Mẹ con đang ở đây, bố có thể nói đằng hoàng được không! Tiêu Phi đã bắt đầu bất mãn: "Nếu không thì làm sao là hai mẹ con chứ! Anh có ý kiến gì thì có thể đăng báo từ bỏ quan hệ với chúng tôi mà."

Trình Tiêu có lòng nhắc nhở mẹ cô: Mẹ và người ta đã thoát ly quan hệ rồi. Nhưng để tránh cho hai người cãi nhau, cô vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình để ra hiệu bố mẹ ngồi xuống rồi mới nói: "Nếu hôm con bị thương mà bố mẹ đến thì chắc chắn sẽ trả hết chi phí thuốc men, lại còn mời người chăm bệnh gì gì đó. Mẹ nói xem những món tiền này rõ ràng phải là công ty trả, hà tất phải để bố mẹ móc hầu bao? Bây giờ thì quá tốt, được ở phòng

VIP này, rất thoải mái. Phải phải phải, bố mẹ không thiếu tiền, nhưng con bị thương vì công việc, sao có thể tiết kiệm cho Cố Nam Đình được?"

Câu này... Kiều Kỳ Nặc giờ ngón cái với Trình Tiêu.

Trình Tiêu lại đưa mắt ra hiệu, Kiều Kỳ Nặc nhìn giờ, hiểu ra. Anh len lén rời khỏi phòng bệnh với trạng thái người vô hình. Nhưng vẫn không ngăn được Cố Nam Đình đến chăm bệnh đúng giờ.

Nghe bố mẹ Trình Tiêu tới, anh chạy thẳng đến phòng bệnh.

Kiều Kỳ Nặc đành gửi tin cho Trình Tiêu, "Anh cố hết sức rồi."

Trình Tiêu chưa kịp trả lời thì Cố Nam Đình đã xuất hiện. Thấy Trình Hậu Thần, anh chào hỏi rất cung kính, "Trình tổng ạ." Sau đó quay sang Tiêu Phi, nói với vẻ chân thành và hối lỗi: "Bác gái, để bác lo lắng rồi, là cháu không chăm sóc tốt cho Trình Trình."

Nhìn thấy anh, cơn giận của Trình Hậu Thần bỗng xuất hiện, mắng như tát nước: "Con gái tôi bị như thế mà một câu xin lỗi là xong hả? Thời tiết như thế còn cho nó bay, cậu vô tâm vừa thôi? Không phải nói là thích nó à, chính vì thích mà ngay cả an toàn của nó cũng mặc kệ?"

Cố Nam Đình không giải thích gì nhiều, chỉ nhận lỗi, "Là cháu không suy xét chu đáo."

Thái độ của Tiêu Phi lại hoàn toàn khác hẳn. Nhìn chàng trai lịch thiệp, khí thế ngất trời ấy, bà hỏi, "Cháu là?"

Trình Tiêu cướp lời Cố Nam Đình: "Sếp của con, Cố tổng."

Ánh mắt Cố Nam Đình nhìn cô có vẻ trách móc. Trình Tiêu hiểu tâm tư đó, cô chớp mắt với anh như xoa dịu. Dáng vẻ tinh nghịch đó khiến Cố

Nam Đình vui vẻ hơn, anh lập tức bổ sung, "Bác gái gọi con là Nam Đình là được."

Tiêu Phi lặng lẽ đánh giá anh, mỉm cười, "Trước kia chưa nghe Trình Trình nhắc đến cháu. Sau này có lẽ cháu sẽ trở thành khách thường xuyên của nhà bác gái chẳng?"

Trong lòng Cố Nam Đình có cảm giác hưng phấn như được chấp nhận, anh nói: "Nếu bác không thấy phiền thì Nam Đình đương nhiên cầu mà không được ạ."

Tiêu Phi mời rất đúng lúc, "Có thời gian thì cùng Trình Trình đến nhiều vào nhé."

Thấy vợ dễ dàng cho Cố Nam Đình qua ải, Trình Hậu Thần bất mãn, xen vào, "Cố tổng người ta bận rộn vô cùng, làm gì có thời gian đi thăm em."

Trước mặt người ngoài mà Tiêu Phi cũng không khách sáo với ông chồng cũ, bà đáp trả: "Nghe nói Trình tổng cũng ngày quên ăn đêm quên ngủ, thế mà cũng có thời gian xuất hiện ở đây đó thôi?"

Trình Hậu Thần phản bác: "Anh sao giống được? Anh đến thăm con gái!"

Thế là hai người lại đấu khẩu, cuối cùng Trình Hậu Thần bị một câu của Tiêu Phi "Có thời gian biện bạch với tôi thì tiết kiệm để ở cạnh hồng nhan tri kỷ đi" làm cho tức điên, bỏ đi mất.

Trình Tiêu chỉ có thể vừa bất lực vừa thờ ơ nói với Cố Nam Đình: "Hôm đó nếu không che giấu chuyện em nhập viện thì tối đó bọn họ sẽ còn cãi nhau dữ dội hơn hôm nay nữa."

"Cãi nhau thì ông ấy mãi mãi không phải đối thủ của mẹ." Tiêu Phi nhìn Cố Nam Đình, vẻ mặt chân thành: "Dù bác và bác trai kia đối xử với nhau thế nào thì cũng không ảnh hưởng đến việc cả hai bác đều yêu Trình Trình."

Đó là nhắc nhở Cố Nam Đình, hãy chăm sóc con gái tôi cho tốt! Khả năng lĩnh ngộ của Cố Nam Đình rất mạnh, anh lập tức bày tỏ: "Bác gái yên lòng, cháu sẽ đối xử tốt với Trình Trình theo gương của hai bác."

Đến khi Cố Nam Đình tiễn Tiêu Phi đi rồi, Trình Tiêu hỏi: "Sao, gia đình của em đều rất kỳ quặc đúng không?"

Cố Nam Đình cười: "Đều rất thẳng thắn rất đáng yêu, anh thích."

Trình Tiêu tỏ vẻ "anh bị bệnh hả?", "Bị em truyền nhiễm nên mới khẩu thị tâm phi à? Hay là bản chất đã như thế rồi?"

Cố Nam Đình xoa đầu cô vẻ yêu thương, cười nói: "Chắc là gần mực thì đen thôi."

Hôm Trình Tiêu ra viện cũng chính là hôm trước khi quyết định đi A một ngày, Cố Nam Đình đích thân đến tập đoàn Đại Đường một chuyến. Đại Đường lúc đó vẫn là do ông Hình làm chủ, Hình Đường đảm nhiệm chức vụ gì thì Cố Nam Đình không rõ. Thế nên anh chỉ có thể xuất trình chứng minh nhân dân của mình với quầy tiếp tân, sau đó hỏi: "Hình Đường có ở đây không?"

Dù Đại Đường và công ty hàng không cũng chẳng qua lại gì mấy nhưng tiếp tân biết anh là phó tổng của Trung Nam nên cũng không dám chậm trễ, sau khi điện thoại xác nhận rồi trả lời: "Giám đốc Hình đi công tác ở A rồi ạ, không có ở công ty."

Hình Đường quả nhiên đã đến A. Cố Nam Đình gần như có thể thấy được nỗi đau của Hách Nhiêu khi trải qua vụ án Song Thập, anh đứng ở đại

sánh lộng lẫy sang trọng của Đại Đường, mãi cũng không nói được gì.

Hôm sau Cổ Nam Đình đón Trình Tiêu đến sân bay, trong thời gian chờ, anh gọi cho Phùng Tấn Kiêu, "Có thể giúp anh một chuyện không?"

Phùng Tấn Kiêu và Tiêu Ngữ Hành đã xác lập quan hệ yêu đương, lúc này anh vợ có việc cần giúp, đương nhiên anh ta không thể từ chối: "Anh nói đi."

Như chưa nghĩ ra gì để nói, Cổ Nam Đình ngập ngừng rồi thôi.

Phùng Tấn Kiêu ý thức được chuyện nghiêm trọng, hỏi ngay: "Là Trình Tiêu gặp nguy hiểm? Có cần em cử người bảo vệ chị ấy không?"

Cổ Nam Đình cuối cùng đã tìm ra chỗ ra, anh nói: "Là Hách Nhiêu."

"Hách Nhiêu?" Phùng Tấn Kiêu có ấn tượng sâu sắc với cô gái giỏi võ, đang học trường cảnh sát, "Cô ấy làm sao?"

Cổ Nam Đình ngẫm nghĩ, "Phùng Tấn Kiêu, đừng hỏi anh tại sao, nếu cậu muốn giúp thì hãy cử hai người tài giỏi đi theo Hách Nhiêu 24/24 ngay từ bây giờ, cho đến ngày 11 thì thôi. Nếu không muốn thì cứ xem như anh chưa từng gọi cú điện thoại này."

Phùng Tấn Kiêu không hiểu gì, nhưng vì đối phương là Cổ Nam Đình nên anh ta nói: "Em sẽ đích thân dẫn người đi."

Cổ Nam Đình tỏ ra cảm kích.

Trình Tiêu rõ ràng cảm thấy sự kiềm chế, bồn chồn của Cổ Nam Đình. Lúc trước hai người gặp nhau, dù đông người ở đó anh cũng sẽ tìm cơ hội bắt chuyện vài câu với cô. Bây giờ hai người không có nhiệm vụ bay, cùng đến thành phố A mà anh lại ít nói hơn bất cứ lúc nào khác.

Nhưng anh không muốn nói thì Trình Tiêu cũng không hỏi. Cô chỉ dùng cách của mình để làm dịu tâm trạng của anh.

Trình Tiêu hỏi tiếp viên đang phát nước uống: "Vì lần đầu chúng ta gặp nhau, anh bị tạt cafe vào người nên mới ghét em uống cafe hả?"

Cố Nam Đình nhú mào, "Không phải."

Tốt thôi, anh đúng là kiệm lời như vàng. Trình Tiêu lại hỏi khi phát thức ăn: "Bữa ăn của công ty chúng ta được cải thiện hơn trước nhiều, sao anh không khen ngợi những lời góp ý thẳng thắn của em?"

Cố Nam Đình trả lời, "Thức ăn ở hạng VIP vốn dĩ phong phú hơn hạng thường."

Đúng thế, bỏ qua vấn đề này. Trình Tiêu vừa ăn vừa hỏi: "Trước sự kiện sét đánh em đã bắt nạt Kỳ Ngọc, chắc không vì chuyện này mà em mới bị thương chứ? Thực sự là người đang làm còn trời đang nhìn sao?"

Cố Nam Đình hoàn toàn không thấy cô nói nhiều là phiền phức, ngược lại còn lấy khăn giấy ra lau miệng cho cô, "Nếu không phải em khuyên hành khách nhanh chóng rời khỏi máy bay, còn cưỡng ép năm tiếp viên khác phải xuống, thì hậu quả không dám nghĩ tới. So với một trăm bốn mươi một sinh mạng mà em bảo vệ, thì chi phí hàng tỷ tu sửa máy bay cabin không đáng để nhắc tới. Trình Trình, anh rất xin lỗi vì lúc đó không ở cạnh em, không thể làm gì cho em. Anh cũng rất cảm kích em, qua việc này công ty không những không bị bất kỳ ảnh hưởng xấu, ngược lại còn có được danh hiệu "doanh nghiệp an toàn". Chắc em cũng rõ, là công ty hàng không, danh hiệu này quý giá biết bao."

"Là công thần, sao em không được thưởng nhỉ?" Trình Tiêu cười vô tư, "Trong khoảnh khắc bị ngắt đi, em tưởng mình chết rồi. Lúc sau Thời Minh luôn gọi em, em còn nghĩ, nếu không chết mà xuyên không thì cũng tốt. Bây giờ phim ảnh và tiểu thuyết đều có tình tiết đó mà, nữ chính vì bất

ngờ va đập mà xuyên về cổ đại, đủ mọi thể loại. Lúc đó em còn hồi hận, đáng lẽ phải mang theo những thứ như vàng bạc châu báu, để khi xuyên về cổ đại đỡ phải chết vì nghèo khổ. Anh biết đó, em được nuôi lớn trong sự giàu có mà."

Nghe màn kịch nội tâm phong phú của cô khi bị thương, Cố Nam Đình không nhịn được cười, "Anh không nhận ra lỗ hổng trong đầu em lớn thế đấy." Anh vừa nói vừa đưa hộp cơm cô đã ăn xong cho tiếp viên, sau đó chỉnh lưng ghế tựa, đắp chăn mỏng cho cô, "Anh không sao, chỉ là đang suy nghĩ cách giải quyết, cố gắng để chuyện này không phát triển quá tệ, đừng lo."

Trình Tiêu nhắm mắt: "Em cũng nói đến phát mệt rồi, chợp mắt một lúc đã."

Càng ở bên nhau càng nhận ra, dưới vẻ ngoài sắc sảo, nội tâm của cô rất lương thiện, hiếu lòng người. Cố Nam Đình không kìm được nắm lấy tay cô.

Tiêu Dập ra đón. Khi thấy hai người nắm tay nhau từ cửa ra, anh ta cười nói: "Tôi nên chúc mừng hai vị nhỉ?"

Đối với sự trêu chọc của anh ta, Trình Tiêu thản nhiên nói: "Cứ việc, chúng tôi cũng không ngại đâu."

Tiêu dập thò giáo Cố Nam Đình, "Đừng giữ một mình chứ, chia sẻ bí quyết đi."

Eo Trình Tiêu vẫn chưa thể vận động mạnh, Cố Nam Đình ân cần dìu cô ngồi ở ghế sau rồi mới đáp, "Câu hỏi sai người rồi, Trình Tiêu mới hiểu tâm tư phụ nữ hơn chứ."

Trình Tiêu nói, "Nếu Tiêu tổng không sợ chiêu trò của tôi khiến người anh thích sợ hãi bỏ chạy thì lát nữa mời tôi uống rượu đi."

Cố Nam Đình lại tưởng thật, "Em không được uống rượu!"

Đến nhà hàng, Tiêu Dập nói: "Lát nữa Hách Nhiêu đến, tôi có hẹn cô ấy cùng ăn tối." Nhân lúc Trình Tiêu đi vệ sinh, anh ta nói với Cố Nam Đình: "Trong tháng này gần như ngày nào tôi cũng gặp Hách Nhiêu, dù không gặp cũng gọi điện, cô ấy có vẻ chẳng có gì là lạ. Nếu cứ như thế, chắc sẽ có người hiểu lầm tôi đang theo đuổi cô ấy mất."

Cô ấy là người bướng bỉnh kiên cường, trước mặt cậu đương nhiên là không tỏ vẻ gì khác lạ rồi. Cố Nam Đình châm một điếu thuốc, nghĩ đến Trình Tiêu lại trầm tư, "Bị hiểu lầm còn tốt hơn là hối hận sau này."

Tiêu Dập cũng không phản bác gì, chỉ nói: "Tôi hiểu."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 45

Hách Nhiêu đi làm gia sư, xong việc đến thẳng chỗ hẹn.

Cô ngồi xuống rồi, Cố Nam Đình nhắn tin cho Phùng Tấn Kiêu: "Cậu đang ở ngoài?"

Phùng Tấn Kiêu trả lời rất nhanh, "Anh cứ làm việc cần làm, đừng nghĩ đến em."

Cố Nam Đình thầm cảm kích Phùng Tấn Kiêu.

Gần với những lời kể của Tiêu Dập, niềm vui toát ra trên gương mặt Hách Nhiêu dường như phản ánh gần đây cô không gặp bất kỳ phiền toái nào. Thấy Trình Tiêu và cô nói chuyện, Cố Nam Đình bảo: "Trình Trình, em trao đổi số điện thoại với Hách Nhiêu đi, sau này em bay đến A thì cũng có bạn để trò chuyện."

"Lần trước đã trao đổi rồi." Trình Tiêu phê bình anh, "Đợi anh nhắc thì nguội lạnh hết cả."

Hách Nhiêu cũng nói: "Em vẫn đợi Trình Tiêu tới, kết quả là mấy tháng trời chị ấy cũng không bay đến A."

Cố Nam Đình giả vờ lơ đãng hỏi: "Hách Nhiêu, dạo này em ổn không? Gia đình thế nào?"

Với mối quan hệ giữa hai người mà nói, anh hỏi như vậy khó tránh khỏi cảm giác đường đột, nhưng Hách Nhiêu vẫn trả lời: "Đều ổn cả ạ." Nhìn vẻ lo lắng thoáng qua của Cố Nam Đình, cô ấy nói: "Cám ơn Cố tổng đã quan tâm."

Cố Nam Đình không có lập trường gì để hỏi nhiều hơn. Nhưng anh cũng không biết nên hỏi gì, vì trong quãng thời gian sau vụ án Song Thập, Hách Nhiêu còn xảy ra những chuyện gì, anh hoàn toàn không rõ. Ngay cả chi tiết của vụ án đó, anh cũng không biết nhiều, chỉ biết là bác trai và bác gái của Hách Nhiêu hôm đó bị mưu sát, mà cô ấy vì bảo vệ người chị Hách Nhiên đang mang thai mà trúng năm phát súng, còn Hách Nhiên... Là Hình Đường đến kịp lúc, đưa cả hai chị em họ đến bệnh viện.

Lúc này, Cố Nam Đình rất hối hận, tại sao bảy năm sau khi vụ án được phá giải, anh không hỏi Phùng Tấn Kiêu kỹ hơn. Mà tối hôm 9 tháng 10, anh chỉ có thể gắng hết sức sắp xếp, "Hách Nhiêu, ngày mai em có thể đến khách sạn ở cùng Trình Tiêu không, anh có công việc cần ra ngoài."

Trình Tiêu nhạy cảm nhận ra Cố Nam Đình đối với Hách Nhiêu có gì đó khác biệt. Nhưng cô không từ chối sự sắp xếp của anh, cũng nói với Hách Nhiêu: "Eo của chị chưa khỏi hẳn, không thể đi lung tung được, có thể phiền em chăm sóc không?"

Hôm sau cũng là chủ nhật, Hách Nhiêu không có giờ học. Cô bé nhận lời ngay, "Vâng".

Trong đêm tối tĩnh mịch, Cố Nam Đình trần trọc khó ngủ. Trong gian phòng Tiêu Dập sắp xếp, anh hoặc ngồi hoặc đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chú những ngọn đèn bên ngoài, hoàn toàn không buồn ngủ. Đến tận sáng sớm, Trình Tiêu nhớ rõ anh khẽ khàng, rón rén đi vào gian phòng của cô, đắp chăn cho cô đến sáu lần.

Lần cuối, Trình Tiêu không nhận được hỏi: "Cố Nam Đình, anh lạ giường hả?"

Bàn tay đang tấn lại góc chăn cho cô khựng lại, anh nói về hồi lỗi: "Làm em giết mình à?"

Trình Tiêu ngồi dậy trong bóng tối, nắm lấy tay anh, "Hoặc là anh có suy nghĩ gì khác lạ với em?"

Lúc này đây, Cố Nam Đình làm gì có suy nghĩ đó. Nhưng sự tín nhiệm của Trình Tiêu dành cho anh thì anh cảm nhận được. Anh ngồi bên giường, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, "Đúng là anh từng nghĩ đến vô số lần, ôm em cùng ngủ. Nhưng không phải lúc này, cũng không phải ở đây."

Trình Tiêu vòng tay ôm lại anh, gò má áp vào hõm cổ anh, "Là Lý Chí theo dõi em sao? Lúc chúng ta từ nhà hàng ra, hình như em nhìn thấy Phùng Tấn Kiêu,. Anh liên lạc với anh ấy à? Bảo Hách Nhiêu ngày mai tới đây là để bảo vệ em?"

Thông minh nhạy cảm như cô lại nghĩ đến chuyện này. Cố Nam Đình nhận ra sự hiểu lầm này cũng rất trùng hợp, anh cố tỏ ra nhẹ nhõm: "Ngày mai em ngoan ngoãn ở cùng Hách Nhiêu, những chuyện khác giao cho đàn ông bọn anh là được."

Trình Tiêu lại nói: "Em bị thương ở eo, cũng không thể xách chai rượu bảo vệ anh, anh nên cẩn thận."

Cố Nam Đình cười, giọng dịu dàng: "Ừ."

Thế nhưng, ngày 10 tháng 10, lại bình thường như bất kỳ ngày nào khác trước đây, chẳng có gì xảy ra. Cố Nam Đình chắc chắn mình không nhớ sai thời gian, để tránh xảy ra sự cố, anh bảo Trình Tiêu tối đó viện có giữ Hách Nhiêu ở lại khách sạn, còn anh lại cùng Tiêu Dập ở phòng kế bên.

Kết quả lại là tối đó, trừ Trình Tiêu và Hách Nhiêu, Cố Nam Đình và Tiêu Dập, Phùng Tấn Kiêu và hai nhân viên cấp dưới của anh ta lại một đêm không ngủ ra, mọi người đều bình an vô sự.

Điều đáng mừng là Hách Nhiêu bình an. Nhưng Cố Nam Đình tham khảo việc Tiêu Ngữ Hành đi Cổ Thành muộn nửa tháng vẫn gặp Phùng Tấn Kiêu, cho nên không tài nào an lòng được.

Một tuần sau đó, Hách Nhiêu vẫn ban ngày đi học, buổi tối làm gia sư kiếm tiền như bình thường.

Cố Nam Đình không còn lý do gì để tiếp tục ở lại, chuẩn bị đưa Trình Tiêu quay về G. Phùng Tấn Kiêu và Tiêu Dập ngầm hiểu mà không hỏi gì, cũng không trách móc về sự sắp đặt lạ lùng của anh, ngược lại còn hứa hẹn: sẽ dốc hết sức chăm sóc Hách Nhiêu.

Về lại G, Trình Tiêu lại bay, Cố Nam Đình vui đầu vào công việc bận rộn. Hai người vẫn duy trì việc chỉ cần Trình Tiêu hạ cánh thì Cố Nam Đình dù bận cũng sẽ đi đón cô. Nhưng tâm trạng lo lắng rõ ràng của anh lại kéo dài đến tháng Mười một.

Trước đó, tổ bay của Lâm Nhất Thành luôn tránh né đường bay đến A. Đến tận hôm 11 tháng 11, Lâm Tử Kế vốn dĩ bay đến A lại bị trì hoãn ở S, không tài nào quay về. Để giữ cho chuyến bay bình thường, anh ta có ý nhờ Lâm Nhất Thành bay hộ. Nhớ đến Cố Nam Đình từng ra lệnh cấm Trình Tiêu bay đến A, anh ta đành gọi điện hỏi ý kiến.

Nếu lúc đó không phải Lâm Nhất Thành đúng lúc đang ở tổng bộ, nếu hôm đó không phải là rất nhiều chuyến bay bị delay ở nhiều nơi do mưa bão, phải liên tục đổi máy tổ bay, thì Cố Nam Đình chắc chắn sẽ không sắp xếp cho anh ta bay thế. Kết quả là, Lâm Nhất Thành tạm nhận lệnh bay đến thành phố A.

Trình Tiêu là cơ phó tiêu chuẩn của Lâm Nhất Thành, đương nhiên cũng phải đi cùng. Cố Nam Đình đã kịp đến sân bay trước năm phút cất cánh, bay cùng chuyến đó.

Mười giờ tối, máy bay hạ cánh đúng giờ tại sân bay thành phố A. Trên xe của tổ bay đến khách sạn, Cố Nam Đình vẫn ngồi cạnh Trình Tiêu. Thấy cô cứ nhìn điện thoại, anh tò mò: "Đang đợi điện thoại của ai sao?"

Trình Tiêu lại gọi lần nữa, vẫn không ai nghe máy, cô nói vẻ hơi thất vọng: "Hách Nhiêu. Trước khi cất cánh em nhắn tin cho em ấy, hiếm khi bay chuyển nay nên muốn hẹn gặp nhau."

Sắc mặt Cố Nam Đình bỗng sa sầm, anh gần như gọi ngay cho Tiêu Dập.

Nghe máy rất nhanh, bên kia hỏi: "Chuyện gì? Nói ngắn gọn thôi, tôi đang họp."

"Họp?" Cố Nam Đình nói bằng giọng ra lệnh: "Đến trường cảnh sát xem xem Hách Nhiêu có ở đó không."

"Đại ca à, tôi đang ở Mỹ."

Anh ta không ở A! Sao anh ta có thể không ở A chứ!

Cố Nam Đình bất giác cao giọng, "Nhắn hết số điện thoại bạn bè họ hàng của Hách Nhiêu mà cậu biết cho tôi, ngay lập tức!"

Tiêu Dập hơi ngớ ra, "Bạn bè họ hàng cô ấy, tôi đều không quen."

Cố Nam Đình suýt không kiềm chế được mà đập vỡ điện thoại, "Nhắn cho tôi số của Hạ Hi."

"Được." Tiêu Dập thấy giọng nói anh không ổn nên an ủi, "Tôi nhớ lời cậu dặn nên trước khi đi đã sắp xếp cho Thẩm Minh Tất chăm sóc cô ấy,

ban ngày họ còn gọi điện cho nhau, cậu không cần lo."

Thẩm Minh Tất là cấp dưới của Tiêu Dập, nhưng người đó sao đáng được tin tưởng?

Cố Nam Đình đáp trả: "Mẹ kiếp, tôi chỉ muốn đập cậu!"

Cả xe đều cảm nhận được nộ khí của anh nên chẳng ai dám nói gì. Chỉ mỗi Trình Tiêu ý thức được có khả năng Hách Nhiêu gặp phiền phức nên nói: "Anh gọi cho Hạ Hi hỏi thử, em sẽ bảo Phùng Tấn Kiêu đến trường canh sát."

Cố Nam Đình gọi cho Kiêu Kỳ Nặc trước, cũng mặc kệ bây giờ có phải đang đêm khuya không, dặn dò ngay: "Tra phương thức liên lạc với Hình Đường của Đại Đường, càng nhanh càng tốt."

Khi xe tổ bay dừng trước cửa khách sạn thì cũng gọi được cho Hạ Hi, cô ấy nói: "Hách Nhiêu về nhà bác rồi, buổi tối chắc không về. Địa chỉ nhà bác cô ấy à..."

Cố Nam Đình lái xe của tổ bay chạy như điên tới dưới khu nhà của bác Hách Nhiêu, nhìn thấy ô cửa sổ tối đen như mực, anh thầm cầu khẩn họ chỉ tắt đèn đi ngủ thôi. Phùng Tấn Kiêu lúc này cũng chạy tới, sau lưng anh ta là hai cảnh sát hình sự.

Khi họ lấy súng ra, Trình Tiêu căng thẳng nắm tay Cố Nam Đình. Anh không muốn để cô lên lầu, nhưng lại không dám bỏ cô một mình ở dưới này.

Nhà bác Hách Nhiêu ở lâu năm, thời gian chờ mở cửa càng dài, Trình Tiêu càng cảm thấy tay Cố Nam Đình đang run lên.

Khi nghe anh nói với Phùng Tấn Kiêu bằng giọng run run: "Phá cửa đi." Trình Tiêu đã không dám tưởng tượng đến cảnh bên trong thế nào nữa.

Cửa vừa mở, Trình Tiêu đã nhạy cảm ngửi thấy mùi máu tanh nồng. Trước một giây đèn bật sáng, Cố Nam Đình đưa tay che mắt cô, sau đó ra sức kéo cô vào lòng.

Gian nhà tan hoang, máu vương vãi khắp nơi, vợ chồng bác Hách Nhiêu đã không còn thở.

Họ chỉ là người lạ đối với Cố Nam Đình, nhưng nhìn cảnh họ chết thảm, mắt anh vẫn cay nhức đến mức chỉ cần chớp nhẹ là nước mắt sẽ rơi ngay. Anh dẫn Trình Tiêu ra ngoài, giơ tay lên lau mặt trước khi cô nhìn thấy, lật xem tin nhắn của Kiều Kỳ Nặc, gần như run tay gọi cho Hình Đường.

Anh là người đàn ông lạnh lùng, bình tĩnh, vững vàng, lý trí, Trình Tiêu chưa từng thấy anh mất kiểm soát thế này. Cô ngược lên nhìn bầu trời đêm đen đặc không một ánh sao, gắng sức kìm nén nước mắt.

Hình Đường lại không nghe máy. Cố Nam Đình đoán chắc anh ta đang chạy đi giúp Hách Nhiêu, chính vì biết nên càng cuống, anh gầm lên khe khẽ như đang giận dữ chính mình: "Nghe máy đi!"

Vẫn bị cúp. Sau đó Cố Nam Đình ném điện thoại "rầm" vào thân xe của tổ bay.

Trình Tiêu không khuyên anh mà gọi cho Kiều Kỳ Nặc, "Nhắn tin cho Hình Đường, bảo bọn em đến đây vì Hách Nhiêu."

Quả nhiên hữu hiệu. Cô mới cúp máy không lâu, một số lạ đã gọi tới, nói: "Tôi là Hình Đường."

Hình Đường lúc này đang chạy tới khu cải tạo cũ nằm ở nơi hẻo lánh ở Tây Thành, người chị Hách Nhiêu chưa chồng mà mang thai của Hách Nhiêu ngụ ở đó. Hách Nhiêu trước đó nhắn tin cho Hình Đường nhờ anh đến đó thăm nom. Sau đó, điện thoại của cô không gọi được nữa.

Cố Nam Đình không kịp nói cho anh ta biết vợ chồng người bác của Hách Nhiêu đã bị hãm hại, cùng Phùng Tấn Kiêu và Trình Tiêu tranh thủ từng giây chạy tới đó.

Vào phạm vi Tây Thành, Cố Nam Đình bỗng yêu cầu: "Mở còi báo động, càng to càng tốt."

Trong tiếng còi hú của cảnh sát, Cố Nam Đình tới đó trước. Trong ngõ hẻm chật hẹp, chiếc xe không vào được, ba người liền xuống xe chạy vào trong.

Phùng Tấn Kiêu là người đầu tiên lao vào, anh nhìn thấy Hách Nhiêu toàn thân đầm máu nằm dưới đất, còn người phụ nữ quý gồi ngồi cạnh cô đang khóc nức nở. Phùng Tấn Kiêu đưa tay lên mũi Hách Nhiêu, xác định vẫn còn thở, anh bế bổng Hách Nhiêu lên chạy ra ngoài, cùng lúc gọi Cố Nam Đình: "Lái đi."

Trình Tiêu phụ đỡ lấy Hách Nhiêu, theo hai người đàn ông lên xe. Hình Đường cũng tới nơi, đi cùng họ tới bệnh viện.

Trên đường đi, Trình Tiêu cởi áo khoác đắp lên người Hách Nhiêu, hỏi một câu mà hai người đàn ông không dám hỏi, "Cô không sao chứ, vẫn ổn chứ?"

Hách Nhiêu ôm Hách Nhiêu, lặp đi lặp lại: "Nhiêu Nhiêu đỡ đạn cho tôi, là tôi hại nó, đều tại tôi..."

Chuyện đã xảy ra như thế. Ngoại trừ tiếng còi hú vang vọng đã khiến bọn cướp từ bỏ ý định làm nhục Hách Nhiêu, không có gì khác thay đổi.

Khi Hách Nhiêu được đẩy vào phòng cấp cứu, Phùng Tấn Kiêu bắt tay vào làm việc, Trình Tiêu đi hiến máu cho Hách Nhiêu, Cố Nam Đình mới nghĩ ra, hôm nay là: Mừng mười tháng mười âm lịch. Vụ án Song Thập đã đến như vậy! Anh dựa vào tường, bả hoải trượt xuống đất.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 46

Tối hôm đó, thành phố A rơi trận tuyết đầu tiên của mùa đông. Tuyết lớn rơi suốt đêm, hoa tuyết từ bầu trời rơi xuống bao phủ mặt đất thành một màu trắng mênh mang, dường như muốn trút hết xuống cái lạnh của cả mùa đông.

Trình Tiêu lấy máu xong đi ra, Cố Nam Đình đang đứng ở cuối hành lang. Đêm lạnh như thế mà anh lại mở cửa sổ, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, đứng trong gió tuyết hút thuốc.

Trong cảnh này, bóng dáng anh cô độc đến đáng thương.

Trình Tiêu bước tới, ôm lấy anh từ phía sau, áp mặt vào tấm lưng rộng của anh.

Cái ôm đó đối với Cố Nam Đình mà nói, ấm áp hơn hết thảy mọi lời an ủi.

Anh trầm tư hút hết thuốc rồi quay lại, ôm Trình Tiêu vào lòng, siết cô thật chặt.

Về Hách Nhiêu, Trình Tiêu không hỏi nhiều, chỉ nói: "Có cần nói với Tiêu Dập không? Em thấy Hách Nhiêu thích anh ấy."

Chẳng qua là mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà cổ họng Cố Nam Đình đã khàn tới mức không thể phát thành tiếng, anh nén cơn đau ở cổ, thành

thật nói: "Anh không biết."

Anh xưa nay luôn là người quả đoán, một câu "không biết" yếu đuối đến cực điểm.

Trình Tiêu quyết định thay anh, "Thế thì đợi Hách Nhiều tỉnh lại, hỏi ý kiến cô ấy đã."

Cố Nam Đình gật đầu.

Có lẽ là vì mãi không liên lạc được với Hách Nhiều nên Tiêu Dập cũng lo lắng, anh ta gọi điện cho Trình Tiêu lúc rạng sáng, hỏi thăm Cố Nam Đình: "Hách Nhiều thế nào rồi?"

Cố Nam Đình nhìn ánh đèn phẫu thuật còn chưa tắt, không biết trả lời thế nào.

Không nhận được câu trả lời như mong đợi, Tiêu Dập có dự cảm không lành, anh ta trầm giọng gọi: "Cố Nam Đình!"

Trình Tiêu lấy điện thoại lại, trả lời: "Kêu gào cái gì! Hách Nhiều bệnh rồi, sốt cao hôn mê đấy."

"Sốt cao?" Tiêu Dập có vẻ không tin, "Đang yên đang lành sao lại sốt cao. Chỉ đơn giản thế thôi à, cô không gạt tôi chứ?"

Trình Tiêu bực bội, "Tôi gạt anh thì anh có phát tiền thưởng cho tôi không?"

Đêm đó dài đằng dặc, đèn phòng cấp cứu sáng mãi không tốt, mà Hình Đường luôn giữ một tư thế ngồi ở đó, bất động chờ đợi. Cũng may là ca mổ thành công, Hách Nhiều tạm giữ được mạng sống. Nhưng bị trúng năm phát đạn nên thực sự bị thương quá nặng, hành hạ cả bảy ngày trời. Khi Hách Nhiều cuối cùng đã tỉnh lại, Hình Đường trong bảy ngày gần như

không lên tiếng đã nắm tay cô áp lên trán anh ta, nước mắt kiềm chế rất lâu cuối cùng cũng tuôn rơi.

Khoảnh khắc đó, Cố Nam Đình cảm thấy Hách Nhiêu không thể ở cạnh Hình Đường, đối với cô ấy, đó chính là sự bỏ lỡ tiếc nuối nhất.

Mà Tiêu Dập trong bảy ngày này cũng từng gọi điện vô số lần, đều bị Trình Tiêu ngăn lại, cô trách móc Tiêu tổng: "Bệnh nhân cần nghỉ ngơi anh có biết không? Nếu lo thì tự anh về mà thăm!"

Tiêu Dập vẫn không thể về nước trước khi Hách Nhiêu tỉnh lại. Cố Nam Đình phán đoán lần này ra nước ngoài là thời kỳ quan trọng cho công cuộc sinh nhai của Tiêu Dập. Thế nên anh chỉ có thể truyền đạt sự quan tâm của anh khi Hách Nhiêu tỉnh lại, đồng thời thay Tiêu Dập giải thích vì có việc bận bên công ty ở Mỹ nên không về kịp.

Hách Nhiêu vẫn đang chìm trong nỗi đau vì mất đi người bác, yếu ớt và tiều tụy, nhưng như Cố Nam Đình đã dự đoán, cô nói với vẻ vô cùng kiên cường: "Đừng nói anh ấy biết chuyện của em, làm anh ấy phiền não thêm."

Trình Tiêu cảm thấy bất nhẫn, cô nói thẳng trọng tâm: "Có thể giấu cả đời không? Đợi sau này anh ấy biết được thì sẽ càng tự trách."

Ánh mắt Hách Nhiêu âm thầm nhìn ra ngoài cửa sổ, "Anh ấy sẽ không biết đâu." Sau đó cô mở điện thoại, gọi cho Tiêu Dập, bảo với anh ta, "Anh Tiêu, em không sao."

Hách Nhiêu trong thời kỳ đó chắc là giai đoạn tuyệt vọng nhất về Tiêu Dập. Có lẽ đối với cô, ở cạnh Tiêu Dập là sự mong đợi xa xỉ và vô vọng nhất trong đời. Thế là sau khi vụ án Song Thập xảy ra, cô bảo mọi người phải che giấu Tiêu Dập về những chuyện mà cô đã trải qua.

Về phương diện điều tra vụ án, Cố Nam Đình không thể giúp được gì. Đặc biệt là sau khi không thể ngăn chặn vụ án Song Thập, một thời gian anh đã mất đi niềm tin về việc thay đổi "lịch sử", không muốn nhúng tay vào nữa. Còn về những hành động bất thường của mình, anh chỉ giải thích đơn giản với Phùng Tấn Kiêu rằng: "Trực giác của anh chỉ cho rằng Hách Nhiêu đột nhiên mất liên lạc với mọi người là đang gặp nguy hiểm, hy vọng nhanh chóng tìm thấy cô bé để giúp cô ấy tránh được nguy hiểm, không ngờ kết quả lại thế này. Nếu cậu cho rằng tôi đáng nghi thì có thể điều tra tôi."

Phùng Tấn Kiêu nghe câu trả lời qua loa đó nhưng người đàn ông trước mặt anh ngay từ lúc quen nhau đã cao ngạo lạnh lùng, sắc bén lúc này dưới cảm đã mọc đầy râu, vẻ mệt mỏi tiêu tụy khó che giấu đã thể hiện anh đang vô cùng đau khổ và tự trách vì không thể ngăn chặn việc Hách Nhiêu gặp nạn. Do tin tưởng, Phùng Tấn Kiêu chấp nhận lời nói của anh, chỉ hỏi: "Anh còn gì có thể nói với em không?"

Cố Nam Đình nghĩ kỹ lại nhưng mãi không nhớ ra có cảnh sát nào hy sinh vì vụ án này không, anh day day thái dương, nhắc nhở: "Các cậu cũng... chú ý an toàn."

Phùng Tấn Kiêu vỗ vỗ vai anh, "Anh về nghỉ ngơi đi, nếu Tiêu Dập về nước, em sẽ nói với anh ấy."

Nhưng không cần bất kỳ ai phải khó xử.

Khi Tiêu Dập về nước, anh ta nhận được lá thư của Hách Nhiêu để lại do Hạ Hi chuyển giao.

Đó là một lá thư ngắn gọn, chỉ nói với Tiêu Dập:

"Anh Tiêu, tha thứ cho em vì đã che giấu nguyên nhân thực sự của việc em sốt cao, đó là do em đã bị mắc chứng bại liệt. Trở thành một cảnh sát nhân dân là mơ ước của em, để có thể thực hiện nó, em tạm xin thôi học

rồi. Rất xin lỗi vì không đợi được đến lúc anh trở về để từ biệt trực tiếp. Cảm ơn anh đã chăm sóc em trong hơn một năm nay, chúc mọi thứ đều an lành, mong sẽ có duyên gặp lại."

Thế là, Cổ Nam Đình và Phùng Tấn Kiều đều vì tôn trọng quyết định của Hách Nhiêu mà kín bưng như hũ nút, nói rằng: "Cô bé được Hình Đường sắp xếp đi nước ngoài trị bệnh rồi."

Tiêu Dập từng rất nghi ngờ, nhưng Hách Nhiêu cứ như bốc hơi vậy, bỗng dưng biến mất khỏi cuộc đời anh, anh cũng không còn cách nào khác. Chỉ có thể chúc phúc ở nơi xa, mong cô trị bệnh thuận lợi, sớm ngày trở lại.

Tối hôm quay về thành phố G, Cổ Nam Đình đã ngã gục. Đối với người mười mấy ngày không mấy khi nghỉ ngơi, thể lực của anh kiệt quệ đến cực hạn. Đến khi anh tỉnh dậy trong gian phòng tối thì đã là chạng vạng chiều hôm sau.

Cổ Nam Đình cầm điện thoại lên, có một tin nhắn của Trình Tiêu, cô nói: "Ngủ dậy thì gọi cho em."

Cổ Nam Đình cảm thấy đầu óc nặng nề vầng vất, anh ngồi dậy rót một ly nước rồi mới gọi cho Trình Tiêu, "Trình Trình, em đang ở đâu?"

Trình Tiêu trả lời: "Ngoài cửa nhà anh!"

Anh mở cửa, nhìn thấy Trình Tiêu xách túi đứng bên ngoài: "Anh mà còn không dậy thì em sẽ nhờ người phá khóa đó."

Cổ Nam Đình kéo cô vào trong nhà.

Trình Tiêu thấy mặt anh hơi đỏ thì giơ tay sờ trán anh, rất nóng, "Trong nhà có thuốc không? Không thì em xuống dưới mua."

"Trong thư phòng có, dì Tiêu chuẩn bị."

Trình Tiêu quả nhiên tìm thấy hộp thuốc nhỏ trong thư phòng, cô tìm thuốc hạ sốt và thuốc kháng sinh cho anh, lại mang thức ăn ra, "Ăn xong rồi ngủ một giấc nhé."

Nhưng Cố Nam Đình mới ăn một bát canh đã nôn ra hết, Trình Tiêu không dám ép anh ăn nên đành để anh uống chút nước ấm. Cố Nam Đình không chịu đi bệnh viện, Trình Tiêu chỉ có thể ở lại chăm sóc anh.

Cố Nam Đình nhanh chóng thiếp đi. Trình Tiêu đắp chăn liên tục cho anh ra mồ hôi. Cứ thế vật vờ tới nửa đêm, cuối cùng cũng hạ sốt. Thấy anh ngủ khá ngon rồi, Trình Tiêu tìm một bộ chăn gối mang xuống sofa dưới lầu để ngủ.

Sáng hôm sau, khi Cố Nam Đình tỉnh dậy, Trình Tiêu đang co ro trên sofa ngủ ngon lành. Nhớ lại lần đầu cô say rượu được mang về đây, còn anh cũng ngủ trên sofa, Cố Nam Đình cười.

Anh cúi xuống hôn cô gái anh yêu, khẽ nói: "Cám ơn em."

Lúc Trình Tiêu tỉnh dậy thì Cố Nam Đình đã đi, trên mảnh giấy có ghi: "Cơm trong phòng ăn, anh ở công ty."

Cuộc sống không hề dừng lại vì sự cố mà Hách Nhiêu gặp phải, mọi người ai làm việc nấy, quay về với quỹ đạo bình thường. Cố Nam Đình không chỉ một lần đến Đại Đường gặp Hình Đường, có ý muốn tìm hiểu tình hình gần đây của Hách Nhiêu để giúp đỡ. Hình Đường cảm kích anh đã cứu Hách Nhiêu, nhưng mà, "Cố tổng, Hách Nhiêu hiện giờ rất bình tĩnh, không mong có người làm phiền, hy vọng anh có thể thông cảm."

Cứ thế, Hách Nhiêu cắt đứt mọi liên lạc với những người có liên quan với Cố Nam Đình và Tiêu Dập.

Mùa đông đó lạnh lẽo thường, Cố Nam Đình ngoài công việc ra còn thường xuyên đi lại trên những con phố ngõ hẻm ở G, như đang tìm kiếm

gì đó. Tiếc rằng cho đến năm sau, mùa xuân ấm áp hoa nở rồi mà cũng không thấy chút tin tức gì từ Hách Nhiều.

Một buổi chạng vạng sau cơn mưa, Cố Nam Đình lại đi bộ đến bờ sông Lâm Giang, hai tay anh đặt trên lan can, đưa mắt nhìn sông núi đàng xa. Khi cầu vồng xuất hiện từ đỉnh núi, Phùng Tấn Kiêu gọi điện nói anh biết, "Tìm thấy La Vĩnh rồi, lục thấy chứng minh thư Lý Chí trên người hắn, Trình Tiêu sẽ không gặp nguy hiểm nữa."

Cố Nam Đình gật đầu, "Cám ơn cậu."

Phùng Tấn Kiêu nói: "Chuyện phải làm mà."

Cố Nam Đình quay người dựa vào lan can, nhìn người và xe qua lại trên đường, đổi chủ đề, "Quan hệ với Hành Hành thế nào rồi?"

Phùng Tấn Kiêu cười, "Đương nhiên là tốt."

Cố Nam Đình cười khẽ, "Nó còn nhỏ, ương bướng lắm, cậu hãy nhường nhịn nó."

Phùng Tấn Kiêu hứa, "Em sẽ thế, anh yên tâm."

Cố Nam Đình lại bảo: "Lần sau về thì đến nhà anh ăn cơm."

Phùng Tấn Kiêu vui mừng nhận lời: "Vâng."

Kết thúc cuộc gọi với Phùng Tấn Kiêu rồi, Cố Nam Đình định gọi cho Trình Tiêu thì nhìn thấy một chiếc Land Rover hầm hố dừng xe bên vệ đường một cách điệu nghệ, sau đó, một mỹ nữ cao ráo mảnh mai nhảy xuống, đi thẳng đến chỗ anh.

Cố Nam Đình cười, không nói gì.

Mỹ nữ hỏi: "Đang đợi ai sao anh đẹp trai? Hay là trò chuyện giải sầu mười tệ không?"

Cố Nam Đình nắm tay cô, "Được, anh trả."

Mỹ nữ lại hối hận, giọng cô trong trẻo: "Thế thì mười tệ không được, phải tăng giá."

"Tùy em." Cố Nam Đình ôm cô vào lòng, xoay người lại khóa cô giữa lan can và anh, cùng nhìn ra ngọn núi phía xa, "Có thấy cầu vồng chưa?"

Trình Tiêu chọc anh, "Đừng nói với em là anh còn cầu nguyện nữa nhé."

Cố Nam Đình cúi đầu, áp một bên má vào cô, "Ước thì có, nhưng gửi gắm hy vọng vào người khác thì tỷ lệ thực hiện không cao, chỉ bằng bản thân tự nỗ lực."

Trình Tiêu gạt gù tỏ ý tán thành, sau đó lấy điện thoại ra, mở tin nhắn cho anh xem.

Từ tháng Mười hai năm ngoái đến bây giờ là năm tháng, cô đã gửi cho Hách Nhiêu mười lăm tin nhắn, bình quân mười ngày một tin.

Tin nhắn đầu tiên: "Bọn chị về thành phố G rồi. Tiêu Dập tuy cũng nghi ngờ nhưng bất lực. Người sáng mắt đều nhận ra, anh ấy rất tự trách vì lúc em bị bệnh, anh ấy không ở đây. Nhưng đây chính là cuộc đời, những chuyện không như ý lúc nào cũng có thể xảy ra, không giống kỳ tích, trong cả vạn mới có một. Hách Nhiêu, đừng phụ lòng những người đàn ông đang tranh thủ từng giây từng phút đến cứu em, càng đừng phụ bạc bản thân đã cố gắng vượt qua cửa ải sinh tử nguy nan nhất trong đời."

Tin nhắn thứ hai: "Hôm nay thành phố G lại có tuyết, thời tiết lạnh tới nỗi chị chỉ muốn ngừng bay. Nhưng để sớm bay đủ giờ, trở thành cơ trưởng

để làm lãnh đạo, chị vẫn phải bay. Đợi em trở lại, Trình cơ trưởng sẽ đưa em bay khắp nơi."

Cố Nam Đình cười, anh lật xem tiếp, cuối cùng nhìn thấy tin nhắn hồi đáp của đối phương, "Hôm nay em cùng chị đi khám thai, em bé vẫn khỏe mạnh, bệnh của em cũng khởi sắc rõ ràng. Nếu không có sự cố gì, tháng Chín em sẽ quay lại trường cảnh sát." Thời gian là, một tiếng trước.

Sau khi mất tích năm tháng trời, sau một trăm năm mươi ngày kiên trì của Trình Tiêu, cuối cùng Hách Nhiêu đã chịu cho họ biết tin tức.

Đôi mắt Cố Nam Đình trong tích tắc dâng đầy nước mắt, anh nghẹn ngào, "Trình Trình, em là quà tặng quý giá nhất mà thời gian ban cho anh."

"Ồ?" Trình Tiêu quay lại nhìn anh chăm chú, "Thế còn Hách Nhiêu?"

Cố Nam Đình không hiểu, "Hách Nhiêu?"

"Em không quan tâm vì sao anh lại có dự cảm đó, vì em cũng có giác quan thứ sáu, giác quan thứ sáu mà không thể giải thích được." Trình Tiêu nhìn vào mắt anh, "Nhưng em muốn biết Hách Nhiêu có phải bạn gái cũ của anh không. Cố Nam Đình, em muốn nghe lời nói thật."

Cố Nam Đình ban đầu ngần ra, có vẻ khó hiểu vì cách nói "Hách Nhiêu là bạn gái cũ của anh", sau đó anh cười và phủ nhận, "Đương nhiên là không phải. Không tin em hỏi Tiêu Dập đi, trước em, anh vẫn luôn độc thân."

Trình Tiêu gạt nước lạnh vào anh, "Bây giờ anh cũng thế."

Cố Nam Đình mặc kệ người qua kẻ lại sau lưng, cúi xuống hôn cô, "Thế Kiều Kỳ Nặc lại nói là em đã thừa nhận anh?"

Trình Tiêu không nhận: "Anh ấy thấy tâm trạng anh không tốt mới lấy lòng anh đấy."

Cố Nam Đình lại ôm cô vào lòng, nói với nụ cười: "Cũng không biết ai nói với anh rằng người đó là người biết chịu trách nhiệm nhỉ."

Trình Tiêu giơ chân đạp lên anh, "Lúc theo đuổi người ta thì ngọt ngào tình tứ, giờ bước một chân vào cửa rồi lại không muốn bày tỏ nữa, chẳng trách người ta gọi là Cố tổng, căn bản là cố ý mà."

Lại giả vờ giả vịt rồi. Nhưng có làm sao đâu, Cố Nam Đình cam tâm chịu đựng.

Thế là, có một người đàn ông nói trong cơn gió đêm: "Những điều anh quan tâm, yêu thích và cần chịu trách nhiệm không nhiều, em là một trong số đó. Anh cũng không cần làm tốt nhất, chỉ muốn làm những gì em yêu cầu, mở lối đường núi, gặp nước bắc cầu cho em, dùng cách ngốc nghếch nhất để nói em biết rằng: anh thực sự, đặc biệt yêu em."

Có người phụ nữ trong lòng đã nói "em bằng lòng", nhưng miệng vẫn giả vờ, "Hành động của em đã sớm chứng minh tất cả rồi, lại còn cứ phải nói ra, đúng là nhàm chán quá."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 47

Thế giới rộng lớn, tứ diện bát phương, tỷ lệ gấp gờ và yêu nhau thấp đến mức gần như là kỳ tích trong nhân gian.

Mà emnguyện ở bên anh, đối với anh, chính là món quà tuyệt vời nhất.-----

Vào một ngày đẹp trời trong mùa khai giảng tháng Chín, Trình Tiêu bay đến A, Cố Nam Đình lại xuất hiện ở khoang VIP.

Đó là trạng thái thường xuất hiện khi họ yêu nhau, cả công ty đều đã quen với điều đó. Không phải do Cố Nam Đình thích bám người yêu mà chủ yếu là do hai người bình thường đều quá bận, cho dù đã xác định quan hệ thì cũng chưa chắc có bao nhiêu thời gian để ở cạnh nhau. Mà vì nghĩ cho Trình Tiêu phải bay quá nhiều, Cố Nam Đình bảo Kiều Kỳ nặc căn cứ vào chuyến bay của cô mà điều chỉnh là sự sắp xếp công việc, thế là hình thành hiện tượng chỉ cần Trình Tiêu qua đêm ở sân bay khác là anh có thể sẽ đi công tác.

Thành tích của công ty vẫn tăng đều đặn, cho dù Cố Nam Đình không có ở văn phòng thì các lãnh đạo cũng không nói gì, dù sao việc vận hành cũng vẫn như bình thường. Nhưng Trình Tiêu - không bất ngờ khi nhìn thấy anh, cô đã nói như đùa: "Trùng hợp quá Cố tổng, ngài cũng đi công tác ở A ạ?"

Mày mắt Cố Nam Đình tràn ngập nụ cười, anh nói thản nhiên: "Không phải công tác, là bay cùng em."

Trình Tiêu liếc thấy tiếp viên trưởng đang cười, cô trừng mắt với Cố Nam Đình, cúi xuống nói nhỏ: "Rảnh rồi cứ bay cùng em làm gì? Em cần không gian riêng, không hiểu sao? Anh là đồ cuồng vợ!"

"Anh còn chưa cầu hôn mà, cuồng vợ cái gì? Hay là em..." Cố Nam Đình thuận tay sờ lên mặt cô, "Gấp gáp rồi?"

"Em sẽ nhớ đấy!" Trình Tiêu hùng hổ, "Không bắt anh cầu hôn một trăm lẻ tám lần thì đã là nể mặt anh rồi."

Cố Nam Đình cười phóng khoáng, tự tin, "Thế thì anh đành cầu cứu mẹ vợ lo liệu hết vậy."

"Mẹ vợ?" Trình Tiêu cố ý chọc anh, "Gọi thuận miệng ghê nhỉ, được cho tiền để đổi sao?"

"Chuyện này tiền bạc không giải quyết được." Cố Nam Đình hất cằm, "Hành khách sắp lên rồi, em đi chuẩn bị đi."

Máy bay hạ cánh vững vàng, hoàn thành công tác của tổ bay rồi, Trình Tiêu được Cố Nam Đình đưa đi. Thấy anh không hỏi mình muốn đi đâu chơi, Trình Tiêu đề nghị: "Đi, đi thăm bạn gái cũ của anh."

Cố Nam Đình cười vể bất lực: "Đã bảo là không phải mà."

Trình Tiêu cảm khái: "Mạo hiểm việc bị bạn gái hiểu lầm để giúp đỡ, nhưng lại không có cơ hội trở thành bạn trai cũ, cũng tiếc thật."

Cố Nam Đình hiểu rõ Trình Tiêu không cần anh giải thích thêm, cô chỉ đùa thôi, thế là nói: "Không bỏ lỡ em thì chẳng có gì phải tiếc cả."

Anh nói rất nhẹ nhàng, thoải mái đến độ thậm chí không nhìn Trình Tiêu một cái, vậy mà vẫn khiến người ta thấy ngọt ngào tận trong tim.

Còn Trình Tiêu cũng không e ngại chuyện bày tỏ tình yêu dành cho anh, ánh mắt cô nhìn một bên mặt gần như hoàn mỹ của anh: "Có ai từng nói rằng công phu Cố tổng nói những lời tình cảm đặc biệt thâm hậu không?"

"Có. Em." Cố Nam Đình quay sang nhìn cô, "Người khác không có cơ hội."

Người đàn ông này là thế, đã yêu thì xem xung quanh chẳng có ai, những lời tình cảm lúc nào cũng có thể nói ra. Sự công khai của anh trước đây là để tuyên bố với mọi người rằng anh đang theo đuổi cô, khiến những người có ý đồ với cô đều chủ động rút lui. Bây giờ sự "trắng trợn" của anh, có lẽ là để tuyên bố với cô niềm vui khi được ở cạnh cô? Dù thế nào thì Trình Tiêu cũng đã được anh làm vui lòng, cô chủ động chồm tới hôn lên mặt anh, "Thưởng cho anh."

Rõ ràng đây không phải lần đầu được phúc lợi như vậy, Cố Nam Đình vẫn không kiềm chế được cảm xúc đang dâng tràn trong tim, anh xoay vô lăng thẳng gấp chiếc xe vào vệ đường, sau đó cởi dây an toàn, cúi xuống hôn cô.

Cái Trình Tiêu cần chính là hiệu quả này, cô không bất ngờ mà ngẩng lên đón nhận nụ hôn đó.

Nụ hôn của Cố Nam Đình giống hệt con người anh, trực tiếp đến mức đầy ắp tính xâm chiếm, anh đẩy môi cô ra, theo đuổi chiếc lưỡi mềm mại của cô, quấn quýt thân mật cuồng nhiệt với cô, như thể hai đã hợp một.

Nụ hôn của Trình Tiêu lại không giống với con người cô, cô gái lạnh lùng sắc bén trong ấn tượng lại có nụ hôn cuồng nhiệt, nóng bỏng. Cô không hề kháng cự sự thân mật của Cố Nam Đình, thậm chí chủ động dụ

dỗ anh, cho anh tín hiệu để anh tiến lên, tiến lên nữa. So với vẻ thờ ơ, không thèm nhìn lấy một cái của cô, đối với người được cô đón nhận, yêu mến như Cố Nam Đình, cô không hề tỏ ra e thẹn ngại ngùng, càng không ngại sự trắng trợn của anh.

Trình Tiêu tin rằng: một người yêu bạn, một người để bạn trong tim, thì không thể che giấu nổi.

Mà người đàn ông trước đây nói thích sự "khẩu thị tâm phi" của cô, bây giờ, càng yêu chết được sự chân thật, không giả vờ của cô. Còn về những chiếc xe chạy ngang đang bấm còi ám chỉ gì đó thì Cố Nam Đình căn bản không quan tâm. Ở thành phố mà gần mười tháng không đặt chân đến, họ thân nhiên và cuồng nhiệt hôn nhau, không sợ toàn thế giới nhận ra tình yêu trong tim họ.

Ngay cả Hách Nhiêu cũng cảm nhận được niềm vui khi họ yêu nhau. Khi gặp lại ở cổng trường cảnh sát, cô bé đứng dưới ánh nắng, mỉm cười nói: "Chúc mừng."

Trình Tiêu buông tay Cố Nam Đình, nắm tay cô bé, "Anh ấy cố gắng bao lâu mới được chính danh, không có gì đáng để chúc mừng cả. Nhưng em thì đã quay trở lại trường, vẫn phong thái như cũ."

Hách Nhiêu vô cùng cảm kích, cảm kích vì trong giai đoạn khó khăn nhất của cô, Trình Tiêu đã cho cô sự quan tâm và cổ vũ bằng những tin nhắn không bị gián đoạn đó, sự thấu hiểu lặng lẽ, không làm phiền cô đã cho cô rất nhiều dũng khí.

Hách Nhiêu chủ động ôm lấy Trình Tiêu, "May mắn được gặp chị là hạnh phúc của em."

Trình Tiêu dùng một cách khác để đáp lại tấm chân tình đó, cô nhướn đôi mày thanh tú với vẻ thân nhiên, "Tất nhiên, tuy chị không lấy gì làm

may mắn lắm nhưng những người xung quanh đều có được chút may mắn từ chị, chẳng hạn anh ấy, lúc nào cũng vô tình trở thành bên có lợi."

Ánh mắt thoáng nụ cười của Cố Nam Đình lặng lẽ dừng lại trên gương mặt cô. Đến khi Hách Nhiêu nói: "Cám ơn anh, Cố tổng, Hình Đường đã nói hết với em rồi", anh mới thu ánh mắt lại, nói bằng giọng ôn hòa: "Sau này em cũng như Hành Hành, gọi anh là anh Nam Đình nhé."

Thành phố toát ra một vẻ tĩnh lặng rất lạ, Hách Nhiêu cảm thấy trong lòng ấm áp vì sự viếng thăm bất ngờ của họ, và cả họ không hề truy vấn hay trách móc vì không nhận được tin tức của cô trong gần một năm, cô ghen ngào, "Anh Nam Đình." Sau đó nhìn Trình Tiêu, "Chị dâu."

Trình Tiêu kháng cự, "Sao gọi chị nghe xa lạ vậy? Chị không có hứng làm chị dâu, chị muốn là chị thôi."

Cố Nam Đình ôm vai cô, "Không có anh ở đây, thì tuổi em còn nhỏ thế kia mà đòi làm trưởng bối à?"

"Chị dâu cũng là trưởng bối mà?" Trình Tiêu đá vào chân anh, "Em còn nhỏ thế mà anh đã ra tay, đúng là không có nhân tính! Hay đợi em thành niên rồi chúng ta hẵng yêu nhau nhé, Cố tổng?"

Cố Nam Đình cảm thấy mình lại lỡ lời mà tự đào hố chôn mình rồi.

Vì Hách Nhiêu có giờ học nên Cố Nam Đình và Trình Tiêu ở lại một chút rồi đi. Bóng đêm từ vụ án Song Thập đã hoàn toàn biến mất, tâm trạng của hai người rất ư khó tả.

Ăn tối xong, Trình Tiêu hưng phấn nói: "Đi uống rượu chúc mừng đi."

Cố Nam Đình phản đối, "Sáng sớm mai em phải bay, không được uống rượu."

Trình Tiêu nói với vẻ đắc ý, "Em nói là anh uống cơ."

Cố Nam Đình bất giác mỉm cười, "Muốn chuốc anh say hả?"

Trình Tiêu nhìn đôi mắt ấm áp nụ cười của anh, "Đúng, chuốc say anh, sau đó muốn làm gì thì làm."

"Nếu em đã có ý định đó thì," Cố Nam Đình khởi động xe, sáng khoái nhận lời, "Đương nhiên anh vui lòng toại nguyện cho em."

Vốn không muốn chạm mặt Tiêu Dập, về chuyện của Hách Nhiêu, Cố Nam Đình mỗi lần nghĩ lại là canh cánh trong lòng, anh rất lo sẽ không giấu được khi đối mặt với sự truy hỏi của Tiêu Dập, mà đối với điều dự đoán của mình, anh cũng rất rõ không thể giải thích với anh ta như đã trả lời qua loa với Phùng Tấn Kiêu, nhưng Trình Tiêu bảo: "Ở cùng một thành phố, rốt cuộc họ cũng sẽ chạm mặt nhau, bước này để Tiêu Dập đi trước thì hy vọng giữa họ có lẽ sẽ lớn hơn."

Hy vọng giữa họ nằm ở sự kiên trì của Hách Nhiêu. Nếu không thì dựa vào việc Tiêu Dập hờ hững với Hách Nhiêu bao năm, làm sao họ có thể ở bên nhau? Nhưng anh vẫn bị thuyết phục, cuối cùng vẫn chọn đến Thiên Thượng Nhân Gian.

Tiêu Dập quả nhiên ở đó. Mười tháng không gặp, hình như anh ta gầy đi, có thêm vài phần thâm trầm và sắc sảo, không còn tươi vui phóng khoáng như trước, ánh mắt khi nhìn họ có vẻ sâu sắc hơn nhiều.

Trình Tiêu tránh đi với lý do phải đi vệ sinh.

Tiêu Dập ngửa đầu uống cạn một ly rượu mạnh, anh ta cười cười tự giễu: "Đây xem như là tha thứ cho tôi phải không?"

Đêm xảy ra vụ án Song Thập, khi Hách Nhiêu chiến đấu giữa lằn ranh sinh tử trong phòng cấp cứu, Cố Nam Đình ngoài tự trách ra thì quả thực

cũng từng trách Tiêu Dập. Thế nhưng khi anh bình tĩnh lại thì nhận ra Tiêu Dập không hề làm sai chuyện gì. Là một người bạn bình thường, đối với Hách Nhiêu, thực ra anh ta cũng đã sắp xếp thỏa đáng nhất.

Nếu thật sự phải trách thì Cố Nam Đình chỉ trách mình không nói rõ hơn một chút. Dù sao đứng ở góc độ của Tiêu Dập, nói chính xác thì bất cứ người nào nhìn sự việc này, dưới chỉ thị kỳ quặc của anh, cũng sẽ không nghĩ đến hậu quả lại nghiêm trọng như thế.

Mười tháng mất liên lạc với Hách Nhiêu, sự dẫn dắt của Tiêu Dập chắc không ít hơn bất cứ người nào biết vụ án Song Thập. Ngược lại, sự ra đi lặng lẽ của Hách Nhiêu, sự kín kẽ như bưng của Cố Nam Đình và Phùng Tấn Kiêu, đều có thể khiến Tiêu Dập cảm thấy bản thân bị bỏ rơi, mà anh ta lại không rõ nguyên do.

Cố Nam Đình ngồi xuống đối diện anh ta, mặt không biến sắc cạn một ly rượu như tự phạt mình, "Tôi không có tư cách nói đến tha thứ."

Tiêu Dập không truy hỏi, như đã sớm chấp nhận việc gánh hết mọi tội lỗi, "Chẳng sao, dù sao những gì đã xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Mọi người đều đã bàn bạc hết rồi, tôi không còn gì để nói."

Tiêu Dập không đoán ra vụ án Song Thập, nhưng cũng không tin Hách Nhiêu chỉ vì bị liệt mà nghỉ học, anh đã đoán ra sự đồng lòng che giấu giữa họ. Cho rằng bản thân làm sai, nên mọi người mới đối xử như vậy.

Cố Nam Đình bỗng đứng bật dậy, túm cổ áo anh ta, nói to trong tiếng nhạc: "Không còn gì để nói là thái độ của cậu? Dù chúng tôi đã bàn bạc với nhau, cậu không định tìm hiểu nguyên nhân à? Tiêu Dập, cậu làm phí hoài mong đợi của tôi!"

Cảm xúc kìm nén mười tháng qua của Tiêu Dập đã bùng nổ, anh ta hươ tay đấm Cố Nam Đình một phát rất mạnh, "Thế thì sao?"

Thì sao? Cỗ Nam Đình không tránh né, hứng ngay một cú đấm, sau đó đấm trả nặng hơn, "Thế thì tôi sẽ đánh tới khi cậu phải tỉnh lại mới thôi!"

Cứ thế, hai người đàn ông quần thảo nhau.

Trình Tiêu thấy hết mọi chuyện nhưng cô không ngăn cản, cũng ngăn cả bảo vệ, cô nói: "Để họ đánh một trận giải tỏa một chút, nếu không sẽ kìm nén thành bệnh mất."

Đến khi cả hai đánh mệt rồi, ngồi dựa tường thở hổn hển, cô mới bước tới ném cho mỗi người một chiếc khăn bông để lau mồ hôi, một chai nước cho họ giải khát, đồng thời giọng điệu sắc bén nói rằng: "Đàn ông các anh đều nói vai của mình đều có gánh nặng cả mà? Nếu không phải giả vờ để cho phụ nữ chúng tôi xem thì muốn biết gì cứ đi hỏi, làm sai gì cứ bù đắp, đừng ở đây dẫn vật!"

Tiêu Dập ngồi tại chỗ, bất động.

Trình Tiêu quỳ xuống cạnh Cỗ Nam Đình, lấy khăn ra lau khóe môi cho anh, "Để bị thương như thế này thì sau này đừng khoe mình biết đánh nhau nữa!"

Cảm nhận rõ cơn đau nơi khóe môi, Cỗ Nam Đình cau mày, không lên tiếng.

Trình Tiêu lấy khăn bông đánh Tiêu Dập một cái, "Nói anh đó, phải làm gì thì làm đi, giả chết gì chứ!"

Tiêu Dập tức tối trừng mắt với cô, lập tức nhận lấy sự cảnh cáo từ Cỗ Nam Đình. Anh ta chùi khóe môi, đứng lên phúi phúi quần áo, không nói gì mà bỏ đi mất.

Trình Tiêu nhìn theo bóng anh ta, cười mắng, "Thật không biết Hách Nhiêu thích anh ta ở điểm nào."

Cố Nam Đình kéo cô đứng dậy, hỏi vu vơ, "Thế em thích anh ở điểm nào?"

Trình Tiêu nói như lẽ đương nhiên: "Thích anh vì anh thích em, nếu không với tính khí xấu xa của anh thì phũ anh một trăm lần cũng không đủ."

Tốt thôi, Cố tổng vừa ăn mấy cú đấm đã thấy toàn thân đều đau.

Chúc mừng có nghĩa là đến để ép Tiêu Dập chủ động đi gặp Hách Nhiêu. Khi nhiệm vụ đã hoàn thành viên mãn, hai người cùng quay về chỗ ở. Cố Nam Đình đưa Trình Tiêu đến cửa phòng khách sạn, anh dựa vào cửa, nói nhỏ: "Không phải nói là muốn làm gì anh thì làm sao?"

Trong mắt Trình Tiêu có nụ cười thoáng qua, "Không uống rượu mà." Sau đó giơ tay khóa cửa, "Mau về nghỉ ngơi đi, ngày mai bay chuyển sớm đó."

Cố Nam Đình nửa cười nửa không quan sát cô, cuối cùng vẫn nói: "Chúc ngủ ngon."

Hôm sau các thành viên tổ bay nhìn thấy họ, đương nhiên là không thể bỏ qua vết bầm xanh ở khóe môi Cố Nam Đình, ánh mắt nhìn Trình Tiêu đầy ắp sự mờ ám trắng trợn. Trình Tiêu tỏ vẻ thản nhiên cho thường thức, thậm chí còn dặn tiếp viên trưởng, "Lát nữa mang cho anh ấy túi đá để chườm nhé."

Mọi người càng nghĩ rằng vết thương của Boss là kiệt tác của Trình Tiêu.

Về lại G, ngay cả Hạ Chí cũng cố ý gọi điện hỏi: "Vết thương trên miệng lão đại là thế nào đó?"

Trình Tiêu trả lời như cô nàng mong muốn: "Tở căn!"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 48

Cho dù đang là thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, Trình Tiêu cũng dễ dàng Cố Nam Đình, nói rằng mọi việc đều nghĩ cho anh đầu tiên, nhưng trên thực tế thì cô không buông hẳn những mối quan hệ của mình. Chỉ cần không bay thì cô vẫn cùng Tiêu Phi đi mua sắm, uống trà trò chuyện như trước, và cả về nhà thăm Trình Hậu Thần, vừa ăn cơm vừa đấu khẩu với ông. Còn chuyện đang yêu Cố Nam Đình, cô cũng nói thật, "Cho bố thời gian để bắt đầu chuẩn bị tâm lý nhé, đừng để hôm nào con dẫn người ta về, bố lại không chịu nổi."

Trình Hậu Thần lập tức hiểu ra cái người mà có khả năng sẽ được con gái dẫn về bất cứ lúc nào là Cố Nam Đình, ông tỏ ra không vui, "Thằng nhóc xấu xa đó có gì tốt mà con chấp nhận nó?"

Trình Tiêu cũng là người khó tính, thời điểm này ai không đồng ý Cố Nam Đình là cô cũng không vui, "Phi Diệu có gì tốt? Cũng chả thấy bố phản đối, sao lại cứ không thích Cố Nam Đình nhà con?"

Nghe cô nói "nhà con", Trình Hậu Thần càng cáu, "Đó là vì bố biết con và Tiểu Phi sẽ không có kết quả, chia tay là chuyện sớm muộn. Cố Nam Đình thì giống à? Nếu nó dám tỏ thái độ chơi cho vui, xem bố có đánh chết nó không?"

"Ôi, cái ông bố này." Trình Tiêu khâm phục logic của ông rồi, "Nếu bố đã nhận thấy anh ấy nghiêm túc thì dựa vào đâu mà không thích anh ấy?"

Trình Hậu Thần hùng hồn: "Nó nghiêm túc âm mưu lừa con gái bố đi mất, bảo bố thích nó thế nào được?"

"Không nỡ xa con thì nói rõ đi, lại còn đổ tội cho người ta." Trình Tiêu cười hì hì: "Con là tình nhân kiếp trước của bố," không bất ngờ khi bị đánh một cái, cô tiếp tục, "Kiếp này người con yêu nhất mãi mãi là bố. Dù thật sự sau này khi anh ấy nỗ lực nhiều phía, con sẽ trở thành vợ của anh ấy, nhưng vẫn là họ Trình. Ngoài việc cho bố thêm một người con, thì tuyệt đối sẽ không để bố mất đi con gái cưng này đâu." Nói xong vỗ vỗ vai bố, "Con trượng nghĩa thế nào chắc bố hiểu!"

Trình Hậu Thần như bị chọc trúng tâm sự, nói với vẻ hơi đau thương: "Thì bố lo không ai có thể chiều chuộng con như bố thôi. Con đấy, người bình thường đều không chịu được! Đừng có không tin bố, bố thấy cậu ta không phải người dễ tính đâu!"

Trình Tiêu vẫn đồng tình với kinh nghiệm nhìn người của bố cô, cô đỡ dành lão Trình, "Cho dù anh ấy xấu tính thì cũng không chống nổi ông bố lợi hại của con, làm sao dám giở trò!"

Trình Hậu Thần trừng nhìn con gái bảo bối, "Đã nói con gái là của người ngoài, đúng là không sai chút nào!"

Trình Tiêu ôm bố, nũng nịu, "Con không muốn bị một người đàn ông không liên quan phá hoại tình cảm cha con chúng ta. Bố coi trọng con thế nào thì con cũng coi trọng bố thế ấy, bố không biết hay sao?"

"Không liên quan?" Trình Hậu Thần đã nhìn rõ chân tướng, hừ một tiếng, "Không liên quan thì mắc gì con vì nó mà lấy lòng bố?"

Trình Tiêu cũng thấy mình đang vì Cố Nam Đình mà tiết tháo rơi đầy đất rồi. Để tránh cho Cố tổng quá kiêu ngạo, cô chuẩn bị bỏ rơi anh hai ngày.

Về việc cô từ chối hẹn hò khi đang được nghỉ ngơi, Cố Nam Đình lập tức có phản ứng, anh truy hỏi trong điện thoại: "Bị Trình tổng cấm túc hả? Anh sang đón em!"

Trình Tiêu nén cười, cố ý nghiêm trọng hóa vấn đề: "Bố nghe thấy tên anh đã nhảy nhồm lên, anh còn định đến để ông đánh anh hả?" Nghe bên anh có tiếng xe khởi động, cô hỏi: "Muộn thế này còn đi chơi bởi ở đâu?"

"Ồ, bắt đầu điều tra anh rồi hả?" Cố Nam Đình cười, "Đến nhà anh dâng hiến gương mặt cho bố vợ đánh chứ sao!"

Trình Tiêu cảm thấy Cố tổng mới là tiết tháo rơi đầy đất, cô khẽ cười, "Thế ngày mai anh còn mặt mũi đi gặp ai không?"

Cố Nam Đình nói chắc như đinh đóng cột: "Gặp người ta và nhận được sự đồng ý của bố vợ, đương nhiên anh sẽ chọn về sau rồi."

Anh là thế, lúc theo đuổi cô luôn cam tâm hạ thấp bản thân, tự chế giễu bản thân, hoàn toàn không quan tâm. Cho dù là bây giờ thì sự tôn trọng dành cho cô cũng chỉ tăng chứ không hề giảm sút. Theo lý thì Trình Tiêu từ nhỏ đã được cha mẹ nâng như nâng trứng, đối với kiểu yêu thương chiều chuộng này chắc cũng đã quen rồi. Thế nhưng sự thật lại là, khi một người biểu hiện tình yêu dành cho bạn một cách thẳng thắn và thản nhiên, bạn vẫn sẽ cảm thấy vui sướng.

Trình Tiêu trả lời: "Không uổng công em đã đốt trụ cả một rừng cây, chỉ cứng mỗi anh."

Cố Nam Đình cười rất vui vẻ, "Thế thì em còn để anh đơn chiếc một mình?"

Tiếng gõ cửa lúc này vang lên, Trình Tiêu nghe thấy anh nói: "Mở cửa cho anh."

Trình Tiêu ngó người, "Sao?"

Cố Nam Đình nói như đang cười: "Anh ở ngoài cửa."

Đến khi Trình Tiêu mở cửa, thấy anh đứng bên ngoài dưới ánh đèn, cô hỏi: "Sao anh biết em ở ký túc?"

Cố Nam Đình ôm cô vào trong, "Anh không chuẩn bị đầy đủ thì làm sao đảm bảo không bị từ chối?"

Trình Tiêu nhéo anh, "Luận về tâm cơ thì Cố tổng anh toàn thắng."

Cố Nam Đình mang thức ăn khuya đến. Trình Tiêu cũng đang đói nên lại thêm yêu mến anh hơn. Là một người đàn ông, Cố Nam Đình nhìn cô gái anh yêu đang thưởng thức đồ ăn một cách ngon lành, trong lồng ngực cũng tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Trình Tiêu ăn một mạch hết bốn miếng bánh kem sữa tươi, lại còn tỏ vẻ chưa đã thèm, "Anh mua bánh kem ở quán nào thế?"

"Còn bảo với anh là ghét đồ ngọt, thử một tí thôi đã lộ ra rồi." Cố Nam Đình sờ vòng eo mảnh mai của cô, "Ăn nhiều như thế cũng không thấy mập!"

Trình Tiêu đánh lên tay anh, "Nhân cơ hội lợi dụng sẽ bị chặt tay."

Tay Cố Nam Đình vẫn dừng ở eo cô, cười mà không nói gì.

Trình Tiêu nhìn gương mặt tuấn tú của anh, và cả áo sơ mi hàng hiệu trên người anh, cảm giác anh hoàn toàn không hợp với phòng ký túc đơn giản này. Nhưng trong một đêm đầu thu, anh lại xa rời khu trung tâm thành phố huyền ảo để đến với cô, chỉ vì cô nói hôm qua bay quá mệt, không muốn đi đâu.

"Cố Nam Đình, em muốn biết, anh sẽ chiều chuộng em đến mức nào."

"Đừng vội, anh sẽ làm cho em xem."

Trình Tiêu ngược lên hôn anh.

Cố Nam Đình đương nhiên không phụ bạc sự chủ động này của cô, anh ôm eo cô, hôn sâu hơn.

Có lẽ do đêm khuya tĩnh lặng cảm dỗ lòng người, mà cơ thể Trình Tiêu cũng giống trái tim cô, say đến mức có thể tan chảy. Trong vô thức, cô bị anh đặt lên sofa, tay bị giữ chặt, cơ thể bị thân thể cường tráng to lớn của người đàn ông bao bọc.

Ánh sao ngoài cửa sổ, gió đêm thu lành lạnh, và cả đôi môi mềm mại của anh, xâm chiếm từng tắc một trên gò má cô, tai cô, khiến Trình Tiêu cảm thấy tình cảm dịu dàng dâng lên trong lòng. Tay anh bắt đầu không thỏa mãn chỉ chạm vào cô qua lớp áo, mà len lén luồn vào trong, nhẹ nhàng xoa nắn.

Sự thân mật chỉ giữa những người yêu nhau mới có, sự tiếp xúc nồng nhiệt đó, là những điều mà Trình Tiêu chưa từng trải qua. Trong lòng cô hơi căng thẳng, dường như muốn ngăn cản bàn tay anh tiếp tục, thế nhưng, niềm yêu thích và cả sự mong chờ khiến cô không kháng cự.

Mà Cố Nam Đình chủ động đến đây đương nhiên là không dễ dàng được thỏa mãn. Anh chủ động tiếp cận, có ý muốn chiếm cứ nhiều hơn, là vì mong muốn có được sự đáp trả nhiều hơn của Trình Tiêu, khiến cô lún sâu từng chút một vào lưới tình anh đã dệt nên, dù là trái tim, hay là cơ thể...

Thế nên đối với tình yêu, Cố Nam Đình cũng giỏi việc lên kế hoạch, và có cả dã tâm, còn mạnh mẽ hơn cả sự nghiệp. Nhưng anh hiểu việc biết dừng đúng lúc. Cảm thấy hơi thở Trình Tiêu dần gấp gáp, anh ngừng lại, nhìn cô bằng đôi mắt lấp lánh nụ cười, giọng khàn khàn: "Nhiệt tình như thế, anh sẽ không kiềm chế được mất."

Trình Tiêu chợt hiểu ra mục đích hôm nay của anh là để chuẩn bị cho việc chiếm lấy trái tim và cơ thể cô, mặt cô đã đỏ hồng, mắt cô ánh lên sắc màu mê muội, tay cô ôm lấy cổ anh, "Chẳng lẽ em không như thế?"

Đây không phải là sự thẳng thắn, mà là cám dỗ, khiến anh cam tâm tình nguyện bỏ ra chân tình nhiều hơn. Cố Nam Đình khó mà kiềm chế, lại hôn cô, cơ thể cũng giống đôi môi, ép sát vào cô hơn, quần quýt lạng lẽ.

Không biết bao lâu sau, cơ thể anh đã xuất hiện sự thay đổi rõ rệt, Trình Tiêu cũng cảm nhận được. Cô gần như đã ngỡ đêm nay sẽ xảy ra gì đó, nhưng Cố Nam Đình lại ngừng lại, ôm cô vào lòng rồi nằm xuống sofa, "Bao giờ dọn đến chỗ anh?"

Một lời mời quá thẳng thừng khiến Trình Tiêu suy nghĩ, "Đợi lão Trình chấp nhận anh."

Một câu trả lời quá thông minh, Cố Nam Đình bất giác cười, "Thế thì anh đành dành cho mình gian ký túc kể bên để cấp cứu thôi."

Sáng sớm hôm sau, Trình Tiêu đến tổng bộ để tham gia hội nghị thường lệ của bộ phận bay. Cô mới đi qua đại sảnh đến cửa thang máy thì nhìn thấy mấy vị đồng nghiệp vẻ mặt nghiêm túc, đứng đó một loạt như xếp hàng. Bình thường đối với người và vật, cô đều lạnh nhạt, thường không chủ động bắt chuyện với ai. Lần này cũng vậy, cô thản nhiên tiến đến, đứng ở ngoài đám đông để chờ thang máy.

Có đồng nghiệp hiểu sự thấy cô không nói gì thì len lén nhắc cô, "Cố tổng".

Trình Tiêu tự nhận thị lực không có vấn đề, cô chắc chắn trong đám người đợi thang máy không có Cố Nam Đình, nhưng vẫn quay đầu sang nhìn dưới sự nhắc nhở của đồng nghiệp, chỉ thấy một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi mấy tuổi, mặc âu phục đang quan sát cô bằng ánh mắt hòa nhã.

Cố tổng? Bố của... Cố Nam Đình! Trình Tiêu sức tỉnh, sắc mặt cô vẫn bình thản, chào hỏi: "Chào buổi sáng ạ, Cố tổng."

Cố Trường Minh gật gù, nói bằng giọng trầm trầm ấm áp: "Chào buổi sáng, Trình Tiêu."

Ánh mắt của những nhân viên Trung Nam đứng xung quanh nhìn Trình Tiêu lại thêm vài phần kính nể, có lẽ họ nghĩ rằng sẽ không còn xa ngày Trình Tiêu trở thành nữ chủ nhân của Trung Nam. Dù sao, lão Cố tổng cũng đã gọi tên cô mà. Nhưng phản ứng của Trình Tiêu lại không giống như đã gặp "phụ huynh", mọi người lại hơi mù mờ. Tóm lại là mọi người đã bắt đầu dò đoán cảnh tượng lúc Cố Trường Minh gặp mặt Trình Tiêu.

Cửa thang máy mở ra, mọi người mời Cố Trường Minh đi trước, sau đó đều đứng im, nhìn Trình Tiêu.

Trình Tiêu đành bước vào, bấm số tầng ở bộ phận quản lý bay, sau đó cũng không hỏi Cố Trường Minh mà trực tiếp bấm số tầng của văn phòng tổng giám đốc. Trong thời gian thang máy đi lên, mọi người đều im lặng, nín thở chờ đợi gì đó.

Không phụ kỳ vọng, khi thang máy sắp đến tầng của bộ phận quản lý bay, Cố Trường Minh nói: "Nam Đình nói cháu rất thích bánh kem sữa tươi mà dì nó làm, Trình Tiêu này, nếu rảnh rồi thì đến nhà bác thưởng thức tay nghề của dì nhé."

Hóa ra bánh kem là tác phẩm của Cố phu nhân. Vì bất ngờ nên Trình Tiêu trả lời, "Hôm nào cháu nhất định sẽ đích thân đến cảm ơn dì ạ." Thang máy ngừng lại, cô nói: "Tạm biệt Cố tổng."

Trình Tiêu bề ngoài thản nhiên nhưng trong lòng lại rất căng thẳng. Không phải vì lần đầu gặp Cố Trường Minh, mà là lão Cố cũng giống Tiểu Cố, biểu hiện quá "trắng trợn" khiến cô hơi bất ngờ. Hơn nữa mời ăn bánh

kem gì đó, chẳng phải là mời riêng hay sao? Tại sao lại phải công khai như vậy?

Trình Tiêu ra khỏi thang máy, gọi cho Cố Nam Đình, "Mới gặp Cố tổng đó."

Như đã dự đoán trước, Cố Nam Đình nói vẻ thản nhiên, "Tối qua quên nói em biết hôm nay ông ấy cũng đến công ty để họp. Có chào nhau không?"

Trình Tiêu nói, "Không."

Cố Nam Đình khẽ cười, "Không quen biết ông ấy? Không thể, anh và bố rất giống nhau."

Trình Tiêu tưởng anh cố ý, cô nói với giọng ảo não: "Ông mời em đến nhà anh ăn bánh kem trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp."

Cô rất ít khi nói với anh bằng giọng nũng nịu dịu dàng như vậy, Cố Nam Đình thấy mềm lòng, "Bố cũng là sốt ruột quá, anh đã nói vài ngày nữa sẽ đưa em về nhà rồi."

"Anh chưa hỏi ý em đã tự quyết định rồi?"

"Thì anh còn chưa kịp hỏi mà. Bây giờ bố đích thân mời em rồi, em phải nể mặt nhé."

Trình Tiêu đang định nói gì thì nghe Cố Nam Đình nói: "Con và Trình Trình nói mấy câu, đến ngay đây..."

Bên chỗ anh... lão Cố đến rồi? Trình Tiêu không muốn nói chuyện với anh nữa.

Trước khi hội nghị kết thúc, Kiều Kỳ Nặc thông báo Trình Tiêu với thân phận trợ lý, "Cố tổng bảo em sau khi hội nghị kết thúc đến văn phòng

anh ấy."

Trình Tiêu bảo, "Anh nói với anh ấy là anh không gọi cho em được."

"Hay là em tự nói với anh ấy đi?" Sau đó bên kia đổi người, Cố Nam Đình hỏi: "Sao vậy?"

Trình Tiêu đáp bừa: "Em không khỏe, muốn xin nghỉ phép."

Cố Nam Đình lại không thương cô, nửa cười nửa không, "Thế cũng phải đến văn phòng anh rồi mới phê chuẩn cho em về nghỉ."

Thế nhưng sự thực lại là, Cố Nam Đình gọi Trình Tiêu tới không phải là để cô gặp Cố Trường Minh. Chuyện gặp phụ huynh, để bày tỏ thành ý, anh cho rằng vẫn nên gặp ở nhà.

Trình Tiêu đến đó, thấy trên bàn văn phòng anh có hai miếng bánh kem thì mắt sáng lên: "Anh mang tới sao?"

Cố Nam Đình thấy mắt cô sáng rỡ thì không nhịn được cười, "Dì Tiêu nghe anh nói em thích ăn thì đặc biệt nhờ tài xế mang tới. Nói để làm trà chiều cho em." Anh chỉ chiếc túi bên cạnh, "Trong đó còn nữa, lát nữa chia cho Hạ Chí nhé, để đỡ bảo anh hẹp hòi."

Trình Tiêu nhào đến bánh kem, "Sớm biết ở bên anh lại có phúc lợi tốt thế này thì đã không suy xét anh lâu đến thế."

Cố Nam Đình nhéo má cô, "Anh không biết em lại dễ chiều thế đấy."

Trình Tiêu không vội ăn, mà bưng ly nước trên bàn của anh lên, đưa đến như kính rượu, "Chúc mừng Cố tổng."

Cố Nam Đình đưa tay đỡ bàn tay đang cầm ly nước của cô, nhướn mày tỏ vẻ không hiểu.

Trình Tiêu đưa tay kia chỉ chỉ lên lầu, "Từ ngày mai, không phải anh sẽ dọn lên văn phòng trên kia sao, tổng giám đốc Cố?"

Không sai, sau khi nhậm chức phó tổng hai năm rưỡi, Cố Nam Đình đã lên chức tổng giám đốc mà không gặp phải bất kỳ ý kiến nào khác, thực sự nắm giữ Hàng không Trung Nam. Mà trong hội nghị lãnh đạo sáng nay đã tuyên bố việc này.

Trong quỹ đạo thời gian bình thường đã là tổng giám đốc của Trung Nam, cho nên Cố Nam Đình tỏ ra không quá hưng phấn, anh chỉ quan tâm, "Chỉ là chúc miệng thì có quá sơ sài không? Lễ nào không có quà chúc mừng?"

Sắc màu thâm trầm trong đôi mắt anh khiến tim Trình Tiêu đập mạnh, nhưng cô cố tỏ ra trấn tĩnh: "Không lâu sau em sẽ tiến hành thi cơ trưởng rồi, tới lúc đó anh cũng phải chuẩn bị quà cho em. Nếu đã thế thì chúng ta cũng đừng phiền nhau nữa, tiết kiệm nhé?"

Cố Nam Đình cười to, "Còn nửa năm nữa mới tới kỳ thi cơ trưởng, em nói là 'không bao lâu' hả?"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 49

Hạ Chí vừa thưởng thức bánh kem Trình Tiêu ưa thích, vừa nói xấu Cố Nam Đình, "Lúc làm trợ lý đã thấy tính khí anh ấy không tốt, thì thoảng cũng nghe đồng nghiệp bảo anh ấy lạnh nhạt, khó chịu, không dễ gần, chẳng trách bố nuôi không đồng ý."

Trình Tiêu tiện tay lật xem tạp chí hàng không quý mới nhất, "Nếu đã bất mãn với Boss nhiều như thế sao không đuổi việc anh ấy đi? Còn về lão Trình, chỉ cần tố kiên trì thì sớm muộn gì ông cũng phải gật đầu, có là vấn đề không?"

Đối với sự bảo vệ của Trình Tiêu dành cho Cố Nam Đình, Hạ Chí không bất ngờ vì cô hiểu, bản thân cũng nằm trong danh sách được bảo vệ của Trình Tiêu, "Nhưng nói đi nói lại thì đáng về Boss mặc âu phục đúng là rất có phong thái tinh anh của giới kinh doanh, chẳng trách cậu không kháng cự nổi. Nếu không phải lần đầu gặp nhau tớ đã nhận ra anh ấy đối xử khác với cậu thì không chừng tớ cũng bị lún sâu rồi."

"Phải nói là cậu thông minh đấy, nếu không chắc chắn đã bị tố diệt khẩu rồi. Về chuyện đàn ông thì tớ không nường tay đâu." Trình Tiêu cúi đầu đọc tạp chí, có vẻ lơ đãng, "Nhưng điều tớ thích không phải là điểm đó."

"Có lúc cảm thấy anh ấy," Hạ Chí nhớ lại hôm Trình Tiêu nằm viện, khi cô quên trên người bạn đang bị thương mà định động tay động chân, sự

chất vấn và cảnh cáo "hung thần ác hiểm" của Cổ Nam Đình, "Toát ra mùi vị giang hồ, giống một tay anh chị!"

"Nếu anh ấy là kiểu đàn ông dịu dàng, lịch thiệp, bình dị dễ gần, tớ chắc chắn sẽ kính nhi viễn chi." Trình Tiêu lại nghĩ đến điều này: Nghe Tiêm say rượu xong có ý mạo phạm cô, Cổ Nam Đình đã ra tay đánh anh ta, cơn thịnh nộ của anh khi cô đụng chạm đến La Vĩnh khi ở thành phố A, và cả trận đánh của anh khi ở Thiên Thượng Nhân Gian... Cô kiên định bảo, "Nhanh gọn quả đoán, tính kế thần sầu, kiêu nhưng lịch sự, đứng ở đâu cũng toát ra khí chất đàn ông ngút trời, với tớ mới là kỳ phùng địch thủ!"

"Rất nóng tính rất bá đạo rất kiêu căng phải không? Tốt thôi." Hạ Chí không nhịn được mắng, "Thế ban đầu cậu bị mù hử, không nhận ra Phi Diệu cách tiêu chuẩn chọn đàn ông của cậu cả nửa vòng trái đất hay sao?"

Nói đến mù, Trình Tiêu rõ ràng khựng lại, cô nghĩ ngợi: "Mắt tớ chắc chắn là chưa từng mù, nhưng tớ thường xuyên có ảo giác như mình bị mất trí nhớ, khiến tớ cảm thấy bất an lắm."

"Gì cơ? Mất trí nhớ?" Hạ Chí tưởng mình nghe nhầm, cô nàng thò tay sờ trán Trình Tiêu, "Cần tớ cúp làm đi bệnh viện với cậu thì tớ cũng vui lòng."

"Hôm máy bay bị sét đánh, Thời Minh kể tớ đã hôn mê mấy phút, nhưng tớ cảm thấy lúc đó tớ có ý thức, thậm chí còn nhìn thấy một số cảnh tượng..." Trình Tiêu hất tay bạn ra, vẻ mặt nặng nề, "Nếu tớ nói những cảnh hiện ra trước mắt tớ lúc đó, về sau lại là thật, thì cậu có thấy sợ không?"

Cô hiểm khi đùa giỡn. Hạ Chí nghe thế cũng nghiêm túc lại, nhìn cô chăm chú, "Cậu nói thật hử?"

Trình Tiêu nhắm mắt như đang nhớ lại, "Vốn tớ tưởng người bị chảy máu đầm đìa nằm dưới đất là tớ, nhưng hôm Hách Nhiêu xảy ra chuyện,

cảnh tượng ấy quen thuộc tới độ khiến tớ chắc chắn người trong cảnh đó là cô ấy! Nhưng làm sao có thể, không phải là ngày nghỉ thì đêm mới mơ hay sao, tớ chưa từng nghĩ rằng Hách Nhiêu lại gặp chuyện như vậy."

Hạ Chí đẩy cô, "Cậu đang làm nhảm gì đó? Đau đầu hả? Có phải lần trước bị đập vào đầu nên để lại hậu di chứng không?"

Trình Tiêu mở mắt, tỏ vẻ suy tư, "Người nằm trên giường bệnh là tớ, hay là..."

Hạ Chí khoanh tay trước ngực, nói bằng giọng cảnh cáo, "Trình Tiêu, cậu còn dọa tớ thì tớ sẽ gọi cho Cố Nam Đình đó."

Trình Tiêu không tài nào giải thích được những ảo tưởng xảy ra sau khi phần đầu bị chấn thương, thậm chí cô không dám nói cho Cố Nam Đình biết, sợ anh vì lo lắng cho cô mà bắt cô đi bệnh viện khám lại. Lúc này, để tránh cho Hạ Chí lo âu, Trình Tiêu kiềm chế cảm xúc, cười bảo: "Rất hy vọng bị đập đầu sẽ có được siêu năng lực, chẳng hạn tiên tri."

Hạ Chí đánh cô một cái, "Thần kinh!"

Do hôm đó không phải bay nên Trình Tiêu về nhà ngủ bù. Kết quả là cô vừa tỉnh giấc thì nghe chị Lý dưới lầu nói: "Tiên sinh thực sự không có nhà, nếu bà có chuyện gì thì đến công ty, nhưng đừng làm phiền tiểu thư nhà tôi đang nghỉ ngơi..."

Một giọng nữ khác lại có vẻ bất mãn: "Tôi biết nhà họ Trình các người nhiều quy tắc, xưa nay đóng cửa không tiếp khách, nhưng tôi từ Trình An tới đây, công ty nói anh ấy đã về nhà rồi."

Nghê Nhất Tâm? Trình Tiêu tưởng mình nghe nhầm, cô đứng dậy, ra mở cửa.

Quả là bà ta.

Trình Tiêu bị quấy rầy đứng trên tầng hai, cao ngạo nhìn xuống bà ta, "Hùng hổ như thế, kẻ không biết còn tưởng bà xông vào đây bắt gian cơ đấy. Bà Nghê à, có phải bà đã quên rằng thân phận hồng nhan tri kỷ không được pháp luật bảo vệ không.Ồ, không đúng, bây giờ ngay cả hồng nhan tri kỷ, bà cũng không phải, người ta đồn lão Trình đã không còn qua lại với bà từ lâu rồi, xem ra là thật nhỉ?"

Sắc mặt Nghê Nhất Tâm rất tẻ, nhưng nếu không phải là quá bất đắc dĩ thì đương nhiên bà ta sẽ không muốn ngửa bài với Trình Tiêu, bà ta gắng sức kìm nén cảm xúc, "Tiểu Tiêu, cháu không cần mĩa mai dì, về vấn đề tình cảm của bố cháu, cháu nghiêng về khả năng bố và mẹ cháu tái hôn, dì có thể hiểu. Nhưng cháu là văn bối, lẽ nào không suy nghĩ cho người bố đang dần già đi của mình? Đợi khi cháu lấy chồng rồi, ai sẽ chăm sóc ông ấy? Mà nếu sau này ông ấy lại thực sự muốn ở cạnh ai đó?"

"Bà đang dạy dỗ tôi đó hả? Có phải bà chỉ mong tôi sớm lấy chồng, rời khỏi cái nhà này không? Thế thì tôi nói rõ cho bà biết, để không để bà được như ý, tôi thà trễ nãi việc của bản thân. Muốn lý sao, tôi sẽ xem xem bà có thể lý hơn tôi không." Trình Tiêu chống hai tay lên tay vịn cầu thang, cô hoàn toàn tỉnh ngủ, mắt sáng rực, "Ngoài ra, bà Nghê, xin bà đừng đường hoàng nói với tôi về vấn đề có vẻ cao thượng như là ai sẽ chăm sóc bố tôi. Nếu bà thực sự muốn bố tôi an lành, sẽ không lén ông ấy mà dùng những thủ đoạn xấu xa để phá nát gia đình của ông ấy, ép vợ ông ấy phải bỏ đi, để ông ấy trở thành kẻ phụ bạc bị người đời chỉ trích. Không sai, mẹ tôi quá bông bột, mất đi niềm tin tối thiểu với lão Trình, nhưng không phải là do bà dố cạm tâm cơ ra để tìm thấy điểm yếu của mẹ tôi hay sao? Khi mẹ tôi dọn ra khỏi ngôi nhà này, chắc bà thầm vui mừng lắm nhỉ. Dù sao trong cuộc chiến phụ nữ này, bà đã thắng hiệp một mà. Nhưng tôi, bà tưởng tôi chấp nhận bà nên mới xuất hiện ở bữa tiệc Hồng Môn của bà phải không? Tôi muốn dùng hành động để nói với lão Trình biết sự căm ghét của tôi với bà. Thái độ của tôi rõ ra đó, mạnh mẽ hơn bất kỳ lời nói nào.

Sao, tranh giành tình yêu với con gái ruột của ông ấy chắc không vui gì đâu nhì. Hễ bất cần là sẽ tự gài bẫy mình ngay."

Nghê Nhất Tâm không ngờ cô con gái vẫn luôn nói sẽ không can thiệp vấn đề cá nhân của Trình Hậu Thần lại từng có suy nghĩ như vậy, "Trình Tiêu, sao cháu xứng đáng được với nỗi khổ tâm của bố cháu chứ?"

"Tôi có gì mà không xứng? Bà có thể sử dụng thủ đoạn độc ác nhất mà lại không cho phép tôi phản kích?" Ánh mắt Trình Tiêu sắc bén, giọng lạnh hơn, "Huống hồ, vì một người ngoài như bà mà phá hoại quan hệ cha con chúng tôi thì thật không đáng. Tôi chẳng qua là hiểu cách đáp trả hơn bà thôi."

Nghê Nhất Tâm bị chọc tức, lồng ngực phập phồng, bà ta ngược lên nhìn Trình Tiêu, "Dì không phủ nhận đã dùng một số thủ đoạn, nhưng cũng là vì tình cảm dành cho ông ấy. Năm đó Trình An đối mặt với nguy cơ phá sản, là dì đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi mang số tiền đầu tư mười mấy tỷ về. Dì không cần ông ấy phải báo đáp, chỉ muốn ở bên ông ấy. Nhưng ông ấy vẫn chọn Tiêu Phi, một ngôi sao khá nổi tiếng của Kim Ngọc Kỳ Ngoại. Nhưng Tiêu Phi đã làm được gì? Bà ta dựa vào tài lực và thế lực của bố cháu mà thành lập "Thời đại thừa kế" đối chọi với dì, ép dì không còn đường nào để đi, bà ta có quang minh chính đại không?"

Hóa ra khúc mắc ở đó. Nếu đã thế thì Trình Tiêu cảm thấy nhất thiết phải trả lại sự trong sạch cho Tiêu Phi, "Mẹ tôi từng là ngôi sao, đúng thế, nhưng là của Kim Ngọc Kỳ Ngoại, còn tài hoa vượt bậc, không phải chỉ dựa vào những gì bà nói. Trong sự nghiệp, bà ấy ngày đêm nghĩ cho lão Trình, từ một biên tập nhỏ dần dần trở thành giám đốc sản phẩm, rồi giám đốc nội dung, cho đến thành lập nhãn hiệu "Thời đại thừa kế", dù bị người cùng ngành bài xích đến mức gần như bỏ cuộc, cũng chưa từng bắt lão Trình nhúng tay. Bà có thể không tin, dù sao có người chồng lắm tiền, có quyền lại yêu chiều bà ấy như lão Trình, ai mà không muốn tranh giành? Nhưng Tiêu Phi chính là người phụ nữ như vậy, chưa từng từ bỏ cố gắng,

mục đích chính là dù bất cứ khi nào và ở đâu, đều có thể sánh vai cùng lão Trình, chứ không phải bị gọi là người đàn bà sau lưng ông ấy."

Trình Tiêu khâm phục mẹ mình. Thế nên sự cay độc của Tiêu Phi, sự ngang bướng, và cả tính xấu của bà, Trình Tiêu là con gái nên đã thừa hưởng tất cả.

Trình Hậu Thần không biết đã về từ lúc nào, ông đứng ở cửa, giọng trầm trầm: "Sắc đẹp và trí tuệ, cô ấy đều có, chỉ cần hơi cố gắng là đã có thể đứng cao hơn, hà tất phải ở sau lưng tôi?"

Nghê Nhất Tâm quay lại nhìn ông.

Trình Hậu Thần tiếp tục, "Khi công ty cô ấy khởi nghiệp bước đầu, chỉ cần tôi nói một câu là có thể đẩy cô ấy lên đỉnh cao nghề nghiệp, cô ấy lại cảnh cáo tôi, nếu tôi dám nhúng tay vào sẽ ly hôn ngay. Thậm chí về sau 'Thời đại thừa kế' bị nhiều công ty trong ngành bắt tay đối chọi, đối mặt với sự cạnh tranh bất chính, cô ấy cũng chỉ kiên trì gánh vác một mình. Thế nên khi cô bày chứng cứ ngụy tạo Nghê Tiêm được giám định là con trai tôi ra trước mặt cô ấy, cô ấy không cần tôi giải thích, không cần tôi xin lỗi, cũng không cần một xu cấp dưỡng nào, rất thẳng thắn rời khỏi Trình gia với hai bàn tay trắng. Nhất Tâm, những điều cô làm, tôi hoàn toàn không ngờ tới. Tôi không truy cứu, chỉ nói với cô là kiếp này đừng qua lại nữa, là vì hôn nhân với Phi Phi bị thất bại cũng có lỗi của tôi, ngoài ra cũng là để báo đáp năm đó cô vì tôi mà tìm được mười tỷ đầu tư, cứu được Trình An. Còn về Phi Phi lấy 'Thời đại thừa kế' ra để làm vũ khí khiến công ty sách mà cô tạo lập không thể kinh doanh tiếp tục, tôi chỉ có thể nói là năm đó khi cô bày mưu tính kế lén lút thì ắt phải nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay."

"Hậu Thần..." Nước mắt Nghê Nhất Tâm rơi xuống gò má, bà ta nghẹn ngào, "Em không đủ quang minh chính đại đối đầu với bà ấy cũng là do bà ấy đã cướp anh đi. Bà ấy đã có được anh, mà lại còn đả kích em trong sự nghiệp, còn tuyệt tình đến thế, ép em phải rút ra khỏi ngành này. Em đã

mất anh rồi, tại sao bà ta không chịu chờ đợi cho em? Hậu Thần, em thực sự muốn ở bên anh nên mới ngụy tạo bản giám định đó. Nhưng nếu bà ấy có chút tin tưởng anh thì cũng sẽ không đòi ly hôn mà không thém hỏi một câu! Tại sao giữa việc em sai và bà ta sai, người anh tha thứ lại là bà ta?"

"Vì cô ấy là vợ tôi, đã cùng tôi trải qua hoạn nạn hơn hai mươi năm. Là chồng, tôi từng hứa hẹn với cô ấy. Tôi đã để lỡ mấy năm, tôi không muốn sai lầm tiếp tục nữa." Trình Hậu Thần nhìn nước mắt của bà ta, nói với vẻ tuyệt tình: "Đến đây thôi, những âm mưu của cô đối với tôi và Phi Phi, tôi sẽ không tính toán nữa. Nếu không, Nhất Tâm, vì chuyện tôi không hay biết gì và tội danh phản bội hôn nhân tôi phải gánh chịu trong mấy năm qua, tôi chỉ có thể đáp trả lại cô gấp mười."

Nghê Nhất Tâm đương nhiên không ngờ Trình Hậu Thần sở dĩ kiên quyết cắt đứt với bà ta không chỉ vì bệnh tình của Tiêu Phi, mà còn là do ông đã tìm ra toàn bộ thủ đoạn năm nào bà ta nhắm vào Tiêu Phi. Ngoài đau khổ ra, bà ta càng phẫn nộ hơn, "Trình Hậu Thần, không có tôi năm đó giúp anh cứu vãn, làm sao anh có được ngày hôm nay? Vợ con anh làm sao có ngày hôm nay? Tôi không cần anh cảm ơn, ngược lại còn trở thành kẻ bị anh ruồng bỏ! Tôi sẽ nhớ mãi món nợ này!"

Nghê Nhất Tâm lau khô nước mắt rồi bỏ đi, Trình Tiêu chọc ghẹo bố, "Hóa ra bố có gián điệp, sao không tiết lộ sớm cho con biết? Con cũng tiện phát huy cho bà ta biết mặt! Dẫn một đứa con nuôi đến mạo nhận là con trai ruột của bố, to gan thật đấy!"

Trình Hậu Thần trừng mắt, "Ép ông già con thừa nhận chuyện ngu muội trước đây sẽ dễ ăn cơm hơn à?"

Trình Tiêu cười hì hì đi xuống lầu, khoác tay bố cô, "Con cảm thấy vui vì cuối cùng bố đã tìm ra lý do 'bị ly hôn' mà. Để chúc mừng bố, con sẽ giúp bố theo đuổi Phi Phi trở lại nhé?"

Nghe giọng điệu bồn chồn của cô, Trình Hậu Thần hừ một tiếng, "Giúp bố? Bớt cản đường bố đã xem như con là con ruột bố rồi."

"Bố nghe thấy rồi hả?" Trình Tiêu cười, "Ai bảo con không cần mẹ kế, chỉ muốn sống cùng bố mẹ ruột làm chi, không sử dụng âm mưu thì khó mà đạt được mục đích, bố đừng để bụng."

Trình Hậu Thần làm bộ đánh vào đầu cô, tay buông xuống lại biến thành xoa đầu, "Cũng may không tới mức chẳng thể cứu vãn."

Trình Tiêu đả kích, "Cũng may bố chưa làm gì sai, nếu không mẹ con không biết phải quét bố ra khỏi cửa bao nhiêu lần."

Trình Hậu Thần thở dài, "Đặt vào hoàn cảnh bà ấy mà nghĩ thì, nếu như mẹ con lén bố qua lại với người đàn ông có ý đồ với bà ấy thì bố cũng muốn giết bọn họ đấy."

Trình Tiêu cười nhạo bố mình thẳng thừng, "Trời đất ơi, diễn vai người đàn ông bá đạo máu lạnh đó hả, con sùng bái bố rồi đó."

Tối đó Trình Tiêu ăn cơm cùng Tiêu Phi, hỏi mẹ: "Lão Trình nói mẹ lại không chịu đi tái khám à?"

Tiêu Phi thờ ơ, "Ông ấy lắm chuyện thôi. Sức khỏe mẹ mà mẹ không rõ hay sao? Cần ông ấy dốc sức à?"

Trước kia Trình Tiêu chắc chắn sẽ để mặc cho bà giải tỏa, nhưng lần này thì, "Mẹ phũ với bố bao lần rồi, nếu là trước đây bố sẽ cãi vã âm ỉ động trời, nhưng giờ thì bố đã nhẫn nhịn, không phải vì mẹ từng bệnh, mà là bố muốn níu kéo mẹ." Đến khi kể hết chuyện Nghê Nhất Tâm vì lão Trình đề nghị không gặp nhau nữa, bà ta đã đuổi theo đến tận nhà họ Trình, Trình Tiêu hỏi: "Mẹ có thấy chút cảm động nào không?"

Tiêu Phi quay mặt sang bên, hất cằm: "Ai thêm!"

Trình Tiêu to gan xía vào trán thái hậu nương nương, "Cái tật khẩu thị tâm phi của con là di truyền từ mẹ đó!" Sau đó cô nói dứt khoát, "Ngày mai lão Trình đưa mẹ đi tái khám, mẹ dám không đi thì con dám giới thiệu bạn gái cho bố đó, mẹ cứ chờ mà xem."

Mấy hôm sau, Trình Tiêu và Nghê Tiêm gặp nhau ở sân bay.

Hai người đi thẳng tới, không thể tránh né.

Nghê Tiêm nói trước, "Gọi điện cho em mấy lần mà đều khóa máy."

Trình Tiêu bình tĩnh nói: "Chắc là do đang bay."

Nghê Tiêm như đã quyết tâm rất lớn, mới nói: "Tối đó anh đoán em nhất định sẽ từ chối. Anh tưởng sự cự tuyệt của em khiến anh bỏ cuộc. Nhưng Trình Tiêu, anh nhận ra anh vẫn không thể quên em."

Trình Tiêu cười cười, "Có lẽ đối với đàn ông các anh, thứ gì không có được mới là tốt đẹp nhất. Nhưng đối với tôi, tôi luôn cho rằng bản thân sẽ càng lúc càng tốt đẹp, không liên quan đến việc ở cạnh ai."

Cho dù vẫn là từ chối nhưng Nghê Tiêm lại tán thành lời cô nói, anh ta bảo: "Mẹ anh bị bệnh tim, từ nhà em ra đã nhập viện rồi. Bà luôn chờ chú Trình đến thăm."

Trình Tiêu không hề tỏ ra thương cảm, ngược lại còn tạt nước lạnh, "Thế thì bà ta phải thất vọng rồi. Con người lão Trình, khi tốt với ai sẽ nghĩ rằng người đó là châu báu, ngọc ngà. Một khi không còn nghĩ đến nữa thì sẽ còn không bằng người xa lạ. Hơn nữa từ lúc vị thành niên đã học ông nội cách tính kế với người khác, nên ông ấy ghét nhất là bị người khác tính kế đấy."

Thấy Trình Tiêu định bỏ đi, Nghê Tiêm lại hỏi: "Sao em biết được? Năm đó anh còn tưởng mình là con trai chú Trình."

Trình Tiêu đưa tay xoa xoa lông mày, "Anh mà tôi từng quen, không giống lão Trình tí nào cả."

Nghê Tiêm nhú mày, "Chỉ thế mà thôi?"

Trình Tiêu gật đầu, "Chỉ thế mà thôi!"

Cố Nam Đình đến đón thấy Trình Tiêu lại gần, anh nói: "Sao, lo anh sẽ tới đó đập hấn ta hả?"

Trình Tiêu nhướn mày, "Đúng rồi, phải bảo vệ chứ."

Cố Nam Đình tự động lý giải là bảo vệ hình tượng của anh, anh cười hỏi: "Lại đã kích người ta rồi? Anh thấy sắc mặt hấn ta không ổn lắm."

"Thế sao?" Trình Tiêu quay lại nhìn bóng lưng Nghê Tiêm, "Vì em và lão Trình bắt tay chọc tức mẹ anh ta phải nhập viện rồi, em lại đá anh ta mà ở bên anh."

Cố Nam Đình gật gù vẻ nghĩ ngợi, "Đúng là thảm thật."

Trình Tiêu ném valy bay cho anh, "Thế nên Cố tổng đại nhân hãy rộng lượng tha thứ cho người ta đã dòm ngó bạn gái anh đi."

Cố Nam Đình một tay đón lấy valy, tay kia khoác bờ vai mảnh mai của cô, "Hôm nay anh kiểm chế rất tốt mà, đã nhẫn nại chờ hai người hàn huyên xong mới xuất hiện còn gì."

Trình Tiêu đưa tay phải sang ôm eo gầy của anh, vạch mặt, "Rõ ràng anh chờ thời cơ mới hành động, nói cứ như thể mình rộng lượng lắm ấy!"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 50

Trình Tiêu lại lần nữa hoàn thành một tổ hợp. Lúc quay về thành phố G, cô là cơ phó vẫn thực hiện xin huấn lệnh hạ cánh. Kiểm soát viên không lưu lại trả lời: "Một chuyến bay nước ngoài do thời tiết phải hạ cánh tạm ở đây, xin các anh hãy đợi một chút rồi hãy hạ cánh."

Tổ bay đã bay bốn ngày, mệt mỏi là khó tránh khỏi. Trình Tiêu hỏi với vẻ không vui: "Chuyến bay nước nào?"

Kiểm soát viên không lưu: "Hàng không Nhật Bản."

Trình Tiêu không xong không thuật lại cho Lâm Nhất Thành mà trực tiếp bày tỏ sự không đồng ý, "Chúng ta hạ trước, để Nhật Bản kia đứng đợi."

Lâm Nhất Thành nhú mày, nhưng không lên tiếng ngăn cản.

Kiểm soát viên không lưu nhận ra lại là nữ phi công mà người bình thường không dám chọc vào của Trung Nam, kìm nén cơn giận để giải thích: "Đường bay phía trước có sấm sét, họ bắt buộc phải hạ cánh tạm ở đây."

Trình Tiêu hung hăng yêu cầu, "Hạ cánh tạm thì sao? Anh hỏi thử lượng dầu của họ thế nào, nếu đủ thì bay thêm đi, chúng tôi hạ cánh trước. Trung Nam 2216 phải hạ cánh trước!"

Kiểm soát viên không lưu:

Rất nhanh đã nhận được huấn lệnh hạ cánh, Lâm Nhất Thành xưa nay ít nói ít cười cuối cùng không nhịn được cười, anh ta điều khiển máy bay an toàn hạ cánh rồi bảo: "Trình Tiêu, cô vì vấn đề thái độ mà bị report không biết bao lần rồi, sao vẫn không chịu nhớ nhỉ?"

Trình Tiêu hoàn toàn không biết chuyện bị report: "Họ chỉ suy nghĩ để tiện cho bản thân mà chỉ huy lung tung, còn mặt mũi nào mà tố cáo tôi thái độ không tốt? Lát nữa xong chuyến này tôi đến căn nhà họ."

"Cô hay lắm." Lâm Nhất Thành cười bất lực, "Dẫn dắt một đồ đệ hay gây chuyện như cô, tôi cũng đau đầu."

Trình Tiêu nhướn mày về vô tội, "Tôi chỉ phục tùng sự sắp xếp của công ty, còn về sự phụ là ai thì không có quyền chọn lựa."

Lâm Nhất Thành hiếm hoi lắm mới hỏi ngược lại, "Nghe ý cô có vẻ như nếu được chọn thì không thêm chung tổ với tôi?"

Đôi mắt Trình Tiêu lóe lên nụ cười, "Đợi tôi bay đủ 2700 giờ, thuận lợi bước vào huấn luyện cơ trưởng rồi, không cần lấy lòng anh nữa, tôi sẽ trả lời câu hỏi này."

Lâm Nhất Thành bị chọc tức đến phì cười, "Cô lấy lòng tôi bao giờ?"

Thời Minh xen vào đúng lúc, "Cô ấy không phạm lỗi chính là lấy lòng anh rồi đấy."

Trình Tiêu giơ ngón cái với sư huynh, "Anh đâm thêm dao càng lúc càng thuận tay rồi đó."

Xe của tổ bay Trình Tiêu quay về tổng bộ. Kiều Kỳ Nặc nhìn thấy cô, ân cần nhắc: "Đang nổi giận, cơm trưa cũng không ăn."

Trình Tiêu đánh bốp vào đầu anh ta một cái, "Anh chọc giận anh ấy xong bảo em đến xử lý hậu quả hả?"

Kiều Kỳ Nặc âm ỨC chết được, "Anh ấy là cha mẹ cơm áo của anh, nào dám chọc giận? Không biết sống chết gì chính là bộ phận bay của các em đấy."

Trình Tiêu cơ bản đã hiểu, cô khoát tay, "Anh đi làm việc đi, để em lo cho."

Kiều Kỳ Nặc cố ý đánh mặt lại, ra lệnh, "Làm đẹp nhé, nếu không anh sẽ cười nhạo em."

Trình Tiêu đến gõ cửa văn phòng tổng giám đốc, nghe người đàn ông bên trong trả lời bằng giọng nặng nề nghiêm túc: "Vào đi."

Cô không vội vào mà lại gõ thêm hai cái nữa.

Cố Nam Đình liền hiểu là ai tới, giọng anh trầm trầm: "Trình Tiêu!"

Trình Tiêu đẩy cánh cửa nặng nề ra, thò đầu vào trước, dò hỏi như cô vợ bé nhỏ: "Có làm phiền anh làm việc không?"

Ánh mắt Cố Nam Đình quét qua bộ đồng phục phi công mà cô chưa kịp thay, giọng dịu lại, "Vào đây."

Trình Tiêu ngoan ngoãn bước vào, tiến đến ngồi xuống trước bàn làm việc.

Cố Nam Đình cũng không nói gì, rất kính nghiệp mà phê duyệt văn kiện.

Trình Tiêu chăm chú ngắm dáng vẻ chuyên tâm làm việc của anh, không làm phiền.

Trong văn phòng tĩnh lặng đến độ chỉ có âm thanh lật văn kiện của Cố Nam Đình, và cả tiếng thở của cả hai.

Người không giữ được chính là Cố Nam Đình, anh đợi mãi cũng không thấy bạn gái đại nhân chủ động lên tiếng, đành giả vờ hỏi: "Đến đây làm gì?"

Trình Tiêu trả lời với thân phận người yêu: "Bay bốn ngày trời, hơi nhớ anh nên đến thăm."

Có cô bạn gái thẳng thắn chân thành như vậy, lòng hờ vinh của đàn ông trong tích tắc được thỏa mãn. Trong lòng Cố Nam Đình sung sướng muốn bay lên trời, nhưng miệng lại nói: "Nhớ anh? Sao anh không nhìn ra?"

Trình Tiêu thản nhiên phản bác, "Anh có ngẩng lên nhìn em đâu."

Cố Nam Đình ngừng bút, lúc ngẩng lên thấy Trình Tiêu đang chống cằm nhìn mình, anh khựng lại trước ánh mắt si mê, thưởng thức không che giấu của cô, sau đó mới đành mặt lại hỏi: "Thứ Bảy là ngày gì?"

Trình Tiêu không giả vờ ngây thơ, trả lời thật: "Tiệc năm của Hàng không Trung Nam."

"Em cũng biết à!" Cố Nam Đình ném bảng xếp lịch bay ra, "Tại sao rõ ràng anh đã dặn Lâm Tử Kế hôm đó em không bay, mà em còn xuất hiện trong tổ hợp bay hôm đó? Anh cần một lời giải thích."

Trình Tiêu nhận lấy lịch bay nhưng không xem, cô nghiêm túc lại để thuyết phục anh, "Khi anh nói không can thiệp, thứ bảy này em có nhiệm vụ bay, mà lại là tổ hợp chuyển bay bốn ngày liên tục. Vì ích kỷ nên anh bảo Lâm Tử Kế thay đổi lịch, điều này dẫn đến những người vốn có thể tham gia tiệc bị điều động tham gia bay. Cố Nam Đình, đây không phải là thái độ làm việc phải có của tổng giám đốc."

Lại còn lấy thân phận tổng giám đốc ra chèn ép anh! Cơn giận của Cố Nam Đình bùng bùng, "Em đang dạy anh làm tổng giám đốc thế nào đấy à?"

Anh nói thế khiến Trình Tiêu cũng có phần không vui, giọng cô hơi lạnh, "Em không dám, Cố tổng."

Cố Nam Đình thấy mặt cô biến sắc thì nhẫn nhịn, "Lẽ nào bảo Lâm Tử Kế thay đổi lịch bay là việc phải làm của một phi công?"

"Là em quên đi thân phận của mình." Trình Tiêu đứng dậy, tỏ vẻ lúc nào cũng có thể bỏ đi ngay nếu nói chuyện không hợp, "Sở dĩ anh ấy chịu đổi lịch bay là vì quan hệ của chúng ta, nể mặt anh, nếu không thì anh ấy sao phải nể mặt em? Cái em hưởng là đặc quyền VIP mà anh trao cho. Nếu anh cảm thấy em làm việc thiếu thỏa đáng, anh có thể bảo anh ấy đến đây ngay, điều chỉnh lại lịch bay, em sẽ không nói một chữ nào cả. Dù sao hôm tổ chức tiệc, chỉ cần em đồng ý bay thay thì lúc nào cũng có chuyến bay cả, không lo. Thế nên, tùy ý anh."

Một câu "tùy ý anh" là tỏ rõ quyết tâm không tham gia tiệc của cô. Cố Nam Đình tức vì cô không hiểu tâm tư của anh, anh ném bút trong tay xuống đất, nói thẳng: "Bay thay? Là em muốn thay thì tùy tiện thay? Em đang cầm bát cơm của ai, em có biết không? Lại muốn đình chỉ bay đúng không? Hoặc lần này, em không chỉ muốn ngừng bay, mà còn muốn liên lụy kẻ khác bị đình chỉ bay cùng mình?"

Tâm tư của anh chẳng phải Trình Tiêu không hiểu, nhưng anh lại lấy chuyện ngừng bay ra để nói, Trình Tiêu không nhịn được nữa. Cô không có ý gây sự vô lý, nhưng lại không thể nói chuyện đàng hoàng với nhau được: "Giận hả? Gia trưởng thế! Có thể nói chuyện đàng hoàng không?"

Cố Nam Đình tức giận, nhưng lại không thể bùng phát, anh đứng bật dậy, quay lưng đi tới trước cửa sổ, kiểm chế.

Trình Tiêu không có ý chọc giận anh, cô im lặng vài giây rồi bước đến gần, tóm lấy tay áo sơ mi của anh, "Này?"

Cố Nam Đình phớt lờ cô.

"Từ khi anh lên chức tổng giám đốc thì xấu tính hẳn, trước kia chưa từng nổi giận em." Thấy sắc mặt anh hơi dịu lại, Trình Tiêu xoay vai anh lại, ôm cánh tay anh, "Em sẽ nhanh chóng bay đủ 2700 giờ, có thể xin huấn luyện cơ trưởng rồi. Dù là tổng giám đốc hay là bạn trai, chẳng phải anh luôn tỏ thái độ cổ vũ em hay sao? Em chỉ muốn được khuyến khích, anh lại vì một buổi tiệc mà giận dữ, sao phải khổ thế? Nếu anh mong em tham gia như thế thì em không bay nữa là được chứ gì."

Cô nhường nhịn anh như vậy, Cố Nam Đình làm sao có thể tiếp tục giận dữ được nữa, anh nói như thở dài: "Đối với công việc, đương nhiên anh luôn cổ vũ em. Nhưng mà..." Anh chưa nói hết câu thì đã ôm Trình Tiêu vào lòng, "Trình Trình, có lúc anh cảm thấy giữa anh và chuyện bay, em rất tự nhiên nghiêng về bay hơn, điều này khiến anh rất khó chịu."

"Đừng ngốc thế." Trình Tiêu ôm anh, "Bay là một phận trong cuộc sống của em, còn anh lại là một phần trong sinh mệnh của em, làm sao có thể so sánh với nhau được."

Cố Nam Đình truy hỏi như một đứa bé: "Ý em là anh quan trọng hơn chuyện bay?"

Trình Tiêu trả lời chắc nịch: "Tất nhiên."

Cố Nam Đình ôm cô chặt hơn, "Trình Trình, anh yêu em."

Trình Tiêu cũng bày tỏ, "Cố Nam Đình, em cũng yêu anh."

Thứ Bảy đến như đã hẹn. Mọi nữ nhân viên không có nhiệm vụ từ một tháng trước đã chuẩn bị sẵn "chiến y", với mong muốn độc chiếm hào

quang trong buổi tiệc được tổ chức mỗi cuối năm, thu hút ánh mắt của những người đàn ông xuất sắc. Mà bộ phận bay rất là đàn ông lại vì nữ phi công duy nhất Trình Tiêu phải tham gia bay mà xuýt xoa mãi không thôi. "Rõ ràng có thực lực để gỡ hòa cho bộ phận bay của chúng ta mà lại cứ đi, đúng là khiến đám đàn ông độc thân chúng ta không còn gì để lưu luyến nữa."

Thời Minh cũng có nhiệm vụ bay đã nhắc họ, "Trình Tiêu dù tham gia thì cũng với thân phận là bạn gái tổng giám đốc, không phải vì đám đàn ông già chúng ta đâu."

Cơ phó Trình Duệ cùng lứa với Trình Tiêu lại nói: "Trên người Trình Tiêu dán mác chuyên thuộc về Cố tổng rồi, bọn tôi đương nhiên không dám có suy nghĩ bậy bạ. Nhưng cô ấy tham gia tiệc thì ít nhất chúng ta có thể chỉ vào cô ấy mà khoác lác với các bộ phận khác rằng: Nhìn kìa, gấu trúc của bộ phận chúng tôi, các bạn có không? Tôi dám cá Trình Tiêu không chỉ có nhan sắc lộng lẫy, mà dáng người nhất định cũng rất nóng bỏng."

Đây chính là đàn ông, đề tài vĩnh viễn không đổi nhất định là phụ nữ, hơn nữa là phụ nữ đẹp. Lâm Tử Kế lấy văn kiện đập vào người Trần Duệ, nhắc anh ta thận trọng: "Nếu cảm thán Trình Tiêu không thể thay mặt bộ phận bay mà lộ diện thì chi bằng quan tâm nhiều hơn đến em Lâm trong lòng cậu ấy."

Em Lâm tên thật là Lâm Chi, là tiếp viên hàng không vào công ty cùng năm với Trần Duệ. Tối nay vừa hay không phải bay, nên... Trần Duệ gãi đầu, cười thẹn thùng, "Tôi định tối nay tỏ tình với em ấy."

Cả bộ phận bay bỗng chốc náo nhiệt hẳn.

Kiều Kỳ Nặc toàn quyền phụ trách khâu chuẩn bị cho buổi tiệc lần này đã chọn địa điểm là một nhà hàng tư cao cấp ở thành phố G, sảnh tiệc trang hoàng lộng lẫy lúc này đèn đuốc sáng trưng, trên bàn ăn nở rộ hoa tươi,

tiếng đàn violin du dương vang lên, tất cả khiến người ta đầy ắp mong chờ về buổi tối này.

Đúng tám giờ, ánh đèn của sảnh tiệc bắt đầu biến hóa, Hạ Chí và Kiều Kỳ Nặc là người dẫn chương trình nên lên sân khấu trước. Sau lời mở đầu nhẹ nhàng hài hước, Cố Nam Đình được mời lên sân khấu, anh mặc bộ vest tinh tế được may tỉ mỉ, bước những bước chân vững chắc mạnh mẽ tiến lên trong ánh mắt của mọi người.

Hạ Chí nói: "Tối nay là tiệc kỷ niệm 40 năm thành lập Hàng không Trung Nam, từ người sáng lập là tiên sinh Cố Trung Dịch, đến tổng giám đốc Cố Trường Minh, và đến anh, Cố tổng, lúc này đây, anh muốn nói gì ạ?"

Mày mắt Cố Nam Đình toát ra một vẻ khiến người khác phải kính nể, giọng anh trầm ấm: "Ông nội tôi là một người hào sảng, khí khái, cha tôi là trưởng bối khiêm tốn, hòa nhã, họ đã dâng hiến hết những tháng năm đẹp đẽ nhất, cuồng nhiệt nhất cho việc phát triển Hàng không Trung Nam, tôi là người tiếp nối mà họ đặt kỳ vọng nhiều nhất, sẽ gắng sức cùng các vị có mặt ở đây, giữ vững giang sơn này."

Anh không nói những lời hùng hồn sáo rỗng, anh chỉ nói sẽ dốc hết toàn bộ sức lực, nhưng lại cho nhân viên sự cố vũ mạnh mẽ nhất. Không sai, ngay cả một người lãnh đạo ưu tú như anh còn phải nỗ lực, làm hết khả năng, thì người khác có lý do gì để không cố gắng?

Hệ thống vận hành hét lên đầu tiên: "Chí tại trời xanh, bay phải an toàn."

Hệ thống tu sửa cũng theo sau: "Quy tắc an toàn không rời xa, số tay làm việc không rời tay."

Hệ thống thị trường cũng không chịu thua: "Bữa tiệc Hàng không, hẹn cùng Trung Nam."

Hệ thống cung ứng nói cuối cùng: "Phục vụ chân thành, cảm động khách hàng."

Cố Nam Đình gật đầu tỏ vẻ tán thành, anh giơ ly rượu với mọi người, nói tám chữ: "Cư an tư nguy, phòng hoạn vị nhiên." (An toàn là trên hết, phòng tránh tai nạn)

Mọi nhân viên Trung Nam đều giơ cao ly rượu: "Cạn ly!"

Như đã định, bữa tiệc mở màn trong bầu không khí náo nhiệt. Do Trình Tiêu đi bay, không thể tham dự nên kế hoạch Cố Nam Đình nhảy điệu mở màn bị hủy bỏ. Nhưng khi mọi người cạn ly rượu đầu tiên xong, Cố Nam Đình định xuống dưới thì Kiều Kỳ Nặc lại tuyên bố với giọng nói to rõ: "Tiếp theo, xin mời Cố tổng nhảy mở màn cho buổi tiệc hôm nay của chúng ta."

Cố Nam Đình khựng lại. Mọi ánh mắt đều tập trung về phía anh, mọi người lần lượt suy đoán ai sẽ thay Trình Tiêu đang đi bay mà nhảy cùng anh. Thậm chí cũng có người nghĩ rằng Trình Tiêu sở dĩ chưa tới là vì xảy ra chuyện gì đó với Cố Nam Đình. Nếu không, với thân phận của anh, cô hoàn toàn không cần phải bay trong đêm quan trọng thế này. Chuyện thiếu vắng cô, trong mắt người khác trở nên có một ý nghĩa sâu xa khác.

Cố Nam Đình đứng bất động trên sân khấu, ánh mắt nhìn Kiều Kỳ Nặc thoáng vẻ trách móc, hai MC trên sân khấu kia một người là trợ lý đương nhiệm mà anh coi trọng, một người từng là trợ lý thực tập, cho dù anh là tổng giám đốc cao xa, nhưng nếu trách mắng người khác trước mặt đám đông, anh vẫn do dự.

Ánh đèn trong sảnh tiệc lúc này lại biến hóa, trong bảy sắc màu lung linh, có người lặng lẽ tiến đến, rẽ đám đông ra để đi về phía anh.

Lễ phục dài bằng tơ màu đỏ, cổ V xẻ sâu, eo cao, xẻ đuôi, ngoài Trình Tiêu ra còn ai dám thử, ai mặc đẹp được như cô?

Trong ánh mắt của mọi người, cô đi xuyên qua tấm thảm dài màu vàng kim, đến trước sân khấu, nhìn Cố Nam Đình bằng ánh mắt lấp lánh nụ cười: "Cố tổng, không biết tôi có vinh dự được nhảy cùng anh điệu nhảy đầu tiên không ạ?"

Ánh đèn lung linh huyền ảo, hương rượu bay xa, cô gái cao quý sang trọng mà bạn yêu đưa ra lời mời với bạn trước mặt mọi người, ai có thể từ chối cho được?

Cố Nam Đình từ khoảnh khắc nhìn thấy cô, lồng ngực anh đã được sự bất ngờ và niềm sung sướng mãnh liệt chiếm cứ, nụ cười trên gương mặt càng vì lời mời của cô mà không thể che giấu nổi. Anh bước xuống sân khấu, nâng bàn tay trắng nõn mảnh mai của cô lên, tuyên bố: "Tối nay mỗi điệu nhảy, em phải vất vả nhảy cùng anh rồi!"

Âm nhạc vang lên, người đàn ông đưa người con gái lộng lẫy, hút mắt nhất tối nay ra sàn nhảy trong tiếng nhạc kỳ diệu tuyệt vời.

Trình Tiêu là người nhiệt tình, to gan như thế cũng sắp không chịu nổi ánh nhìn chăm chú của anh, cô ngước lên mỉm cười, "Em xuất hiện bất ngờ thế này là món quà anh mong đợi phải không?"

Cố Nam Đình thì thầm bên tai cô, "Trình Trình của anh hiểu anh nhất." Vừa nói dứt câu, một nụ hôn nhẹ nhàng đậu lên gò má cô.

P/S: Chương tới sẽ có... hí hí... =)))))))))) cả nhà vất vả rồi, chương sau sẽ có chút thịt cho toàn dân đã kiên trì ăn chay bao lâu nay =))))))))))

Mọi người vote ủng hộ tui nha :*

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 51

Nếu đêm đó không phải là tiệc rượu kỷ niệm 40 năm thành lập Hàng không Trung Nam, nếu không phải ông nội Cố Trung Dịch và ông bố Cố Trường Minh đều có mặt, thì Cố Nam Đình nhất định sẽ đưa Trình Tiêu đi trước. Ở lại thêm phút nào thì thời gian họ ở riêng bên nhau lại thiếu đi một phút. Anh không muốn lãng phí thời gian. Hơn nữa...

Vẻ đẹp của cô khiến mọi người sững sờ, thiết kế lễ phục cổ sâu chữ V và lộ ra cả một khoảng lưng càng thu hút bao nhiêu ánh mắt, khiến Cố Nam Đình chỉ muốn giấu Trình Tiêu đi. Thế mà cô còn len lén khiêu khích anh, "Lưng em có đẹp không?"

Cố Nam Đình choàng tay qua vai cô, định giúp cô che bớt khoảng lưng trần tuyệt mỹ, "Vẻ đẹp của em nào chỉ là lưng!"

Trình Tiêu nghe thế còn ưỡn ngực, ngược đầu lên và nói: "Em cũng cảm thấy thế."

Cố Nam Đình suýt không chịu nổi, anh nhắc nhở khẽ: "Em đang mong bây giờ anh đưa em đi ngay à?"

Trình Tiêu quay lại đối mặt với anh, cánh tay ngọc ngà mảnh mai như vô tình đặt lên vai anh, cô khẳng định: "Anh sẽ không làm thế. Lát nữa anh còn phải lên sân khấu rút thăm mà."

Cố Nam Đình đưa tay véo cằm cô, "Chuyện rút thăm vật vãnh này, Kiều Kỳ Nặc hoặc Hạ Chí đều có thể làm." Anh chuyển sang nắm tay cô, dắt cô đi xuyên đám đông đến phòng khách sang trọng, "Dẫn em đi gặp ông nội mới là chuyện chính mà anh phải làm."

"Ai?" Trình Tiêu có phần không phản ứng kịp, "Cà Phê sao không nói em biết là ông nội anh có tới?"

Cố Nam Đình không bất ngờ khi thấy vẻ căng thẳng của cô, anh vui vẻ, "Không nói ông nội tới thì em không chịu tham gia tiệc, cho em biết thì còn có thấy bất ngờ không?"

Trình Tiêu kéo tay anh, không chịu đi, "Cố Nam Đình, anh lại tiền trăm hậu tấu!"

Trong ánh mắt mọi người, Cố Nam Đình không so đo với cô, anh ngừng lại, vừa giả vờ chỉnh tóc lại cho cô, vừa thương lượng: "Ông nội đã lâu rồi không tham bất kỳ hoạt động nào, lần này chính là vì gặp em nên mới tới, em không nên nhường nhịn ông cụ sao?"

Trình Tiêu đương nhiên không sợ gặp ông cụ, nhưng, "Em..." Trình Tiêu cúi đầu nhìn vẻ đẹp lộ ra trước ngực dưới cổ áo sâu chữ V, và cả đôi chân thon dài lộ ra, "Anh bảo em mặc thế này đi gặp ông nội? Ông không mắng em làm suy đồi thuần phong mỹ tục là em sẽ cảm kích dập đầu đó."

"Ngghiêm trọng thế sao?" Cố Nam Đình cố ý tỏ ra hoang mang, "Không phải em cảm thấy rất đẹp à?"

"Tất nhiên là em thấy đẹp mới mặc cho anh ngắm mà. Sao làm vui lòng người khác còn trở thành tự đào hố chôn mình thế này." Trình Tiêu đưa tay ôm mặt, dậm chân nói: "Cố Nam Đình, anh là đồ nham hiểm! Anh thấy lão Trình không thích anh nên cố ý bôi xấu em trước mặt ông nội chứ gì!"

Dáng vẻ thiếu nữ e thẹn của cô khiến đôi mắt Cố Nam Đình tràn ngập nụ cười, anh ôm cô, dịu giọng dỗ dành: "Được rồi, có anh đây mà. Hơn nữa ông nội rất thoáng, không hề cổ hủ đâu. Anh đảm bảo, chắc chắn em sẽ được điểm tuyệt đối."

Trình Tiêu không chịu thua, đánh anh một cái, sau đó mới thở lại bình thường, bực bội nói: "Nếu ông không thích em thì em cũng không thích ông."

Cố Nam Đình cười to, anh cởi áo vest ra khoác lên vai cô, "Anh tưởng em sẽ vì anh mà cố gắng khiến ông thích em chứ."

Trình Tiêu không hề cự tuyệt áo vest toàn mùi đàn ông của anh, nhưng cô lại nói: "Em lấy lòng anh là đủ rồi, không thèm lấy lòng người khác."

Cố Nam Đình nói với vẻ yêu chiều: "Ừ. Có anh đây rồi, không cần lấy lòng ai nữa."

Cố Trung Dịch tuổi đã gần tám mươi, thời gian đã lưu lại hai vết nhăn rất rõ ở gần khóe miệng, nhưng tinh thần ông vẫn minh mẫn, ánh mắt tinh nhanh, mày mắt toát ra vẻ uy nghiêm, rất phù hợp với hình dung "khí khái, hào sảng" của Cố Nam Đình về ông. Nhìn thấy cháu nội dắt một cô gái bước tới, ông chủ động hỏi bằng giọng trầm trầm: "Là Trình Trình của cháu à? Sao bố cháu nói với ông là cô bé đã đi bay rồi?"

Trình Tiêu đứng ngoan ngoãn cạnh Cố Nam Đình giống một đứa trẻ, nghe thế thì tranh trả lời: "Vốn là có nhiệm vụ bay ạ, nhưng để làm anh ấy vui lòng nên cháu đã tham gia."

Đối với đứa cháu dâu tương lai, Cố Trung Dịch tất nhiên là hài lòng. Ông cười, "Không ngờ cháu nội ông lại có uy như thế!" Ông vẫy tay gọi Trình Tiêu, "Nào, cô bé, lại gần ông nội nào."

Trình Tiêu lên tiếng chào Cố Trường Minh đang ngồi bên trái trước, "Cố tổng ạ", rồi mới đến trước mặt Cố Trung Dịch, "Ông nội, cháu là Trình Tiêu."

Cố Trung Dịch nghiêm túc quan sát cô từ đầu xuống chân, "Ừ, rất tốt, là một cô bé xinh đẹp, biết lái máy bay à?"

Trình Tiêu gật đầu, "Có bằng ạ, trước mắt là cơ phó của Trung Nam."

Cố Nam Đình bổ sung giúp cô, "Sẽ nhanh chóng được tham gia huấn luyện cơ trưởng thôi ạ, Trình cơ trưởng tương lai, nữ phi công duy nhất của Trung Nam chúng ta."

Cố Trung Dịch hơi kinh ngạc, "Còn nhỏ tuổi mà đã lợi hại quá. Nhưng lái máy bay thì có ý nghĩa gì chứ, khô khan, ông đã lái đủ rồi." Nói xong ông nhìn Cố Nam Đình, "Cái cháu biết thì người ta cũng biết, không có ưu thế chứ gì? Chẳng trách bố cháu bảo cháu theo đuổi người ta tới mấy năm trời."

Trình Tiêu cười then thùng trước mặt ông lão, "Là cháu làm bộ với anh ấy thôi ạ."

Cố Trung Dịch không những vui mà còn nói, "Đúng là nên kiểm tra kỹ." Sau đó chỉ vào áo vest trên người cô, nói với Cố Nam Đình: "Lấy cái áo cũ kỹ của con đi đi. Chỗ này mở điều hòa đủ ấm lắm, còn sợ cô bé lạnh hả? Nói bằng kiểu mà bọn trẻ hay nói là gì nhỉ?"

Trình Tiêu vừa trả lời: "Diễn trò ân ái", vừa đưa áo vest cho Cố Nam Đình.

Cố Trung Dịch đưa tay chỉ vào Cố Nam Đình, "Đúng đúng, chính là diễn trò ân ái, Hành Hành lúc nào cũng lên lớp ông, thế mà vẫn không theo kịp trào lưu bọn trẻ, không chịu già cũng không được." Có lẽ là thấy bộ lễ phục của Trình Tiêu hơi bị ít vải nên ông lão hơi cau mày, sau đó cảm

thán, "Bà nội cháu lúc còn trẻ cũng thích kiểu váy đỏ sáng lấp lánh thế này, nhưng thời đại của ông không thịnh kiểu này, kết hôn cũng không dám mặc như vậy." Nghĩ đến người bạn đời đã mất, Cố Trung Dịch còn cố vũ Trình Tiêu, "Ở độ tuổi có thể mặc đồ đẹp thì cứ làm liều mà mặc, đừng phụ bạc tuổi thanh xuân. Trình Trình, đợi lúc cháu và Cố Nam Đình kết hôn, ông nội sẽ tài trợ mười bộ thế này."

Trình Tiêu không nhịn được cười, "Cháu cảm ơn ông nội. Nhưng nếu là mười bộ thì trong một ngày, cháu có thể thay kịp không?"

Cố Trung Dịch phát tay, "Cái gì mà một ngày, chúng ta làm ba ngày!"

Cố Trường Minh cũng cười, "Bố à, bọn trẻ bây giờ kết hôn đều mặc áo cưới màu trắng, nếu bố tặng thì cũng đừng chỉ tặng mỗi màu đỏ nhé."

Cố Trung Dịch hơi bất mãn: "Kết hôn là chuyện vui, đương nhiên phải mặc màu đỏ rồi, nhìn Trình Trình mặc màu đỏ đẹp thế kia, có phải không Nam Đình?"

Cố Nam Đình có thể nói gì đây? Anh cười rồi trả lời: "Vâng, Trình Trình mặc màu gì cũng đẹp ạ."

"Y hệt bố mày." Cố Trung Dịch tỏ vẻ hận thép không thành gang, "Có vợ rồi là thế nào cũng được! Được rồi, không làm trễ giờ hai đứa nữa, nào, Trường Minh..."

Cố Trường Minh lấy ra một chiếc hộp đưa cho Cố Nam Đình, "Ông nội tặng cho Trình Trình."

Cố Nam Đình mở ra, là một đôi vòng bạch trắng trong veo.

Trình Tiêu không hiểu về ngọc, nhưng thứ mà ông nội xem là quà tặng gặp mặt thì đương nhiên là không phải đồ rẻ tiền rồi, cô có ý định chối từ.

Cố Nam Đình lại lấy ra một chiếc, đeo vào tay cô.

Kích cỡ vừa vặn.

Cố Trung Dịch tỏ ra rất vui, "Trình Trình là người có phúc." Thấy Trình Tiêu đưa tay lên ngắm nghía với vẻ lúng túng, ông cười bảo: "Đeo cho vui, đừng coi trọng, ông nội tiện tay mua ở chợ thôi."

Vòng ngọc đương nhiên không phải hàng chợ. Cố Nam Đình kể cho Trình Tiêu nghe, "Bà nội sinh thời yêu ngọc thạch nhất. Đôi vòng ngọc này là do ông nội mua được từ một phiên đấu giá hồi là tổng giám đốc đầu tiên của Trung Nam. Tiếc rằng bà nội đã mất hơn hồi trẻ, không đeo vào được, miễn cưỡng đeo một đêm, cổ tay sưng lên nên vẫn luôn cất để dành."

Trình Tiêu ngắm nghía vòng ngọc, "Chẳng trách mà ông nội nói em có phúc."

"Anh cũng không biết ông chuẩn bị nó để tặng cho em." Cố Nam Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, "Mẹ anh lúc còn cũng từng thử đeo, như bà nội, mẹ không đeo được. Còn về dì Tiêu thì ông nội chưa từng để dì thử đeo. Thế nên tối nay, bố anh không đưa dì tới."

Đây là lần đầu Trình Tiêu nghe Cố Nam Đình nhắc đến gia đình anh. Trình Tiêu khoác tay anh, chăm chú lắng nghe.

Cố Nam Đình bình thản tiếp tục: "Lúc mẹ anh còn sống, bố rất tốt với mẹ nên lúc mẹ đi cũng không có gì tiếc nuối. Chuyện ốm đau, rất nhiều lúc bác sĩ cũng đành bó tay. Dì Tiêu khi cùng Hành Hành đến nhà anh, anh nhận ra dì rất dè dặt, cũng rất tận tâm chăm sóc bố con anh. Trong lòng anh đã chấp nhận dì, nhưng để bày tỏ nỗi nhớ về mẹ, anh vẫn không thay đổi cách xưng hô."

Trình Tiêu ngẩng lên nhìn anh: "Dì Tiêu chắc chắn sẽ hiểu. Từ ông nội đến Cố tổng, đến anh, mọi người đều dùng những cách khác nhau để hoài

niệm về bác gái."

Cố Nam Đình gật đầu.

Trình Tiêu cẩn thận tháo vòng ngọc ra cất vào hộp. "Em hay không cẩn thận, dễ làm hỏng. Tuy lão Trình có tiền nhưng em chưa từng đeo món trang sức nào quá đắt giá."

Đối với sự thoải mái, không câu nệ của cô, Cố Nam Đình rất vui, anh nói: "Tùy ý em."

Rốt cuộc vẫn không chờ đến lúc buổi tiệc kết thúc, Cố Nam Đình đã đưa Trình Tiêu đi trước. Từ nhà hàng ra để lấy xe, anh không có ý đưa cô về nhà, mà lại lái về hướng chung cư của anh. Trình Tiêu không nói gì, xem như ngầm đồng ý.

Xe Cố Nam Đình rõ ràng chạy nhanh hơn bình thường. Trình Tiêu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, không nhắc anh chạy chậm lại. Đến khi đi ngang bờ sông, cô bỗng gọi: "Dừng xe."

Cố Nam Đình tưởng cô rút lui, vì cô nói: "Xuống xe đi dạo nhé."

Trên người cô còn mặc bộ lễ phục, tuy có áo khoác của anh nhưng đùi và chân đều rất mỏng manh. Cố Nam Đình định khuyên nhủ: "Nếu không muốn về nhà quá sớm thì đưa em đi ăn chút gì đó nhé?"

Trình Tiêu lại khoác áo của anh vào, đẩy cửa xe ra.

Cố Nam Đình đành xuống theo.

Cô mang giày cao gót, tay khoác cánh tay anh, trong đêm đông tĩnh lặng, họ lặng lẽ đi dọc bờ sông, không nói một lời.

Cố Nam Đình không thể đoán được tâm tư của cô, "Trình Trình?"

Trình Tiêu quay sang nhìn anh, mỉm cười. Dưới ánh sao lấp lánh, dáng vẻ cô cười dịu dàng đẹp vô cùng. Cố Nam Đình gần như không kiềm chế được, muốn hôn cô ngay.

Giọng nói trong trẻo của cô lúc này vang lên, cô nói: "Mẹ em từng nói: Đừng thân thiết với một người quá nhanh, càng đừng vội vàng yêu một ai đó, vì tình cảm đến nhanh thì đi cũng nhanh. Mà xung quanh mẹ có quá nhiều sự thực đã chứng minh rồi: anh cứ nói không sao thì người khác sẽ không thấy có lỗi. Trên đời này, những người biết cảm kích sự lương thiện của người khác vốn không nhiều, đa phần là những người được nước lấn tới. Không cần phải làm một kẻ đạo đức giả hiếu lòng người để khiến bản thân phải chịu ấm ức."

Thời tiết mùa đông tháng mười hai, những cành cây ven đường chỉ còn trơ nhánh, cô đơn đứng giữa trời. Chỉ mỗi đoạn đường phía trước trải đầy ánh đèn là khiến cái lạnh riêng có của mùa này bị đẩy lùi trong vô thức.

Trình Tiêu đi một lúc rồi dừng lại, ánh mắt trong veo như nước nhìn anh chăm chú, "Trước đây em từng từ chối anh, là do em thấy lạ, chúng ta rõ ràng gặp nhau lần đầu ở sân bay, nhưng anh đối xử với em lại như người đã quen biết." Cô ngước lên, nhẹ nhàng gạt đi bông tuyết đọng trên vai Cố Nam Đình, "Về sau em đã thích anh thì bắt đầu mong chờ: yêu nhau, thích hợp, ở bên nhau, đây vốn dĩ là ba chuyện không liên quan gì, chúng ta lại làm rất tốt. Cố Nam Đình, em từng thích Nghê Tiêm, em cũng từng hẹn hò với Phỉ Diệu, nhưng những việc này không cần anh phải ra tay, tự em đã cắt đứt. Còn về quá khứ của anh, em không hỏi đến, em chỉ yêu cầu rằng, tương lai của chúng ta, khi yêu nhau phải thành thật với nhau, không yêu nửa thì phải thẳng thắn, rõ ràng. Nếu anh làm được thì chuyện ân ái hay bỏ trốn cùng anh, Trình Tiêu em đều làm được. Nếu anh thất hứa, em tuyệt đối không tha."

Cô thẳng thắn như thế, khiến Cố Nam Đình vừa thích thú vừa bất ngờ, anh ngước lên nhìn bầu trời đêm đang rơi tuyết, hai tay đặt lên vai cô, "Anh

chưa từng hứa hẹn gì với em, là vì sợ em nghĩ rằng sở dĩ anh hứa hẹn là do lo lắng bản thân không làm được. Nhưng anh vẫn phải nói: Trình Trình, thế giới to lớn như thế, bát diện tứ phương, gặp gỡ và yêu nhau vốn hiếm hoi đến mức như kỳ tích của nhân gian. Mà em đồng ý ở bên anh, đối với anh, đó là món quà tuyệt vời nhất. Anh yêu em không phải là nói cho có, anh nguyện dùng quãng đời còn lại, mãi mãi ở bên em."

"Em lại chẳng khác gì những cô gái khác, cũng yêu bằng tai." Trình Tiêu ngẩng lên, mặc cho bông tuyết rơi xuống, nói với anh, "Cố Nam Đình, những lời tình cảm của anh đã khiến em rất vui." Sau đó chủ động hôn anh.

Cố Nam Đình ôm lấy cô, hóa bị động thành chủ động.

Sau một nụ hôn quấn quýt, Cố Nam Đình đứng giữa bầu trời tuyết bao la, cuối cùng hiểu ra ý đồ khi xuống xe của Trình Tiêu, "Tương lai của chúng ta sẽ như đêm nay, vô thức mà bạc mái đầu."

Trình Tiêu ngẩng lên nhìn mái tóc bị tuyết nhuộm trắng của anh, "Lẽ nào từ nhỏ em đã thích tuyết là để sau này cùng anh bạc đầu?"

Cố Nam Đình hôn lên đỉnh đầu cũng trắng xóa vì tuyết của cô, "Để chứng minh là thế, chúng ta cùng cố gắng nhé."

Trình Tiêu và Cố Nam Đình về chung cư của anh. Đèn bật sáng, cô nhìn thấy trên giàn hoa trong phòng khách có bày một dãy chậu hoa, đều là loài Gia Lan mà cô yêu nhất. (Gia lan: quốc hoa của Zimbabwe, có tên khoa học là *Gloriosa superba*)

Hình thù của hoa gia lan rất đặc biệt, cánh hoa cuộn ra phía sau, như một đốm lửa đang bùng cháy, tên hoa vốn có ý nghĩa là "sừng sốt", "xinh đẹp" theo tiếng Latin, là quốc hoa của đất nước Zimbabwe, ở Trung Quốc chỉ có phương Nam ấm áp mới trồng được loài hoa này.

Trình Tiêu vô cùng ngạc nhiên, "Đừng nói với em là anh vận chuyển đường hàng không về đây nhé?"

Cố Nam Đình lấy dép lê mới đã chuẩn bị cho cô, "Cứ chuẩn bị hết rồi, thế mà em lại kiên quyết không tham gia buổi tiệc, anh cảm thấy thất bại thế nào giờ em đã biết rồi chứ?"

Trình Tiêu cũng không màng mang dép lê, cởi giày cao gót ra chạy tới thưởng thức, "Cố Nam Đình, anh biết làm con gái vui lòng thế này, em nghi ngờ anh nói rằng em là bạn gái đầu tiên của anh là lừa gạt đó."

Cố Nam Đình bó tay, "Tặng hoa hồng thì em diễn vai chê bai anh, tặng gia lan thì lại hiểu lầm anh kinh nghiệm yêu đương phong phú, Trình Trình, anh rất khó xử."

Trình Tiêu lên mạng bằng điện thoại, bắt đầu tra cách trồng gia lan, thuận miệng đáp trả: "Phụ nữ đa số đều là thể mâu thuẫn giống em, dần dần anh sẽ quen thôi."

Cố Nam Đình khóa cửa lại, bước tới quỳ xuống trước mặt cô, "Nhắc chân lên", mang dép lê cho cô rồi nói: "Em chơi trước đi, anh đi tắm."

Trình Tiêu chăm chú chơi điện thoại, không ngẩng lên, "Tắm trắng trắng sạch sẽ nhé, nếu không sẽ chê anh đó."

Dáng vẻ của cô... Cố Nam Đình yêu chết được trạng thái như thế vợ chồng già này của họ, anh xoa đầu cô, mỉm cười.

Thực ra Trình Tiêu không thoải mái như vẻ ngoài của cô. Từ hôm chuẩn bị mang lại niềm vui bất ngờ cho Cố Nam Đình, cô đã bắt đầu kiến thiết tâm lý cho bản thân. Nhưng đến lúc dao thật súng thật vào trận, cô vẫn căng thẳng vô cùng! Dù sao thì... không có kinh nghiệm mà! Nghe trên lầu văng vẳng tiếng nước trong phòng tắm, cô buông điện thoại xuống, nhào lên sofa, vùi gương mặt đỏ bừng vào gối tựa, dáng vẻ hối hận mãi thôi.

Thế nên khi Cố Nam Đình tắm xong đi ra, không biết cô đào đâu ra chai rượu vang, đang độc ẩm!

Cố Nam Đình giành lấy ly rượu, "Không cho uống, say rồi thì làm sao?"

Trình Tiêu định giật lại, "Anh cho em lấy can đảm đã."

Cố Nam Đình không đưa, "Nếu em chưa sẵn sàng thì tối nay anh ngủ sofa."

Trình Tiêu như được giải thoát, cô ngược gương mặt đỏ hồng lên hỏi lại: "Thật sao?"

"Cái cô nàng này!" Cố Nam Đình hít thật sâu, ra lệnh, "Thật, đi tắm đi."

Trình Tiêu vỗ vỗ ngực, "Nếu biết anh hiểu lòng người thế này thì em không cần uống nhiều rượu đến thế. Cố Nam Đình, không uống công em chỉ cứng một mình anh!" Sau đó nhào vào lòng anh, hôn một cái thật kêu lên má anh rồi tung tăng lên lầu đi tắm.

Cố Nam Đình cảm thấy: Món ngon như thế, nếu còn để cô rút lui an toàn thì anh thực sự không phải đàn ông nữa!

Anh ngửa đầu lên uống cạn một ly.

Trong tiếng nước "rào rào", Trình Tiêu gọi: "Cố Nam Đình?"

Cố Nam Đình đang trong phòng ngủ trên lầu, đáp lời, "Sao, cần anh giúp hả?"

"Đừng nằm mơ nữa, cái đó anh vẫn phải đợi." Trình Tiêu hỏi, "Mọi vật dụng nhà tắm của phụ nữ trong này, anh chuẩn bị cho em từ bao giờ thế?"

Cố Nam Đình chọc cô, "Cũng có khả năng là anh chuẩn bị cho người khác mà."

Trình Tiêu "ồ" một tiếng, hét lên: "Người đó có sở thích giống em quá, em sẽ tạm bợ một đêm vậy."

Cố Nam Đình cười, giải thích, "Lúc em nằm viện anh đã để ý đến đồ dùng cá nhân của em, sau đó chuẩn bị cho em một bộ y như vậy."

Tình thế như vậy, nói Trình Tiêu không cảm động thì chính cô cũng không tin. Nhưng miệng cô vẫn nói: "Để đón em tới đây qua đêm, anh cũng ủ mưu lâu nhĩ."

Cố Nam Đình trả lời không chút kiêng dè: "Từ lúc gặp em, anh đã bắt đầu lên kế hoạch từng bước rồi."

Cứ thế anh một câu em một câu, Trình Tiêu mặc áo sơ mi trắng của Cố Nam Đình từ nhà tắm bước ra, cô đứng ở cửa phòng ngủ, hỏi anh: "Anh không đi nghỉ sao? Hay là em xuống lầu?"

Cố Nam Đình không trả lời, chỉ yên lặng nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu thẳm khó lường.

Sự trầm mặc tĩnh lặng đó khiến tim Trình Tiêu đập nhanh. Cô vừa định nói: "Em xuống dưới lầu vậy" thì Cố Nam Đình đã đứng lên bước tới, khi cô chưa kịp phản ứng, anh đã ôm eo bế bổng cô lên, nói: "Nếu cứ buông tha em thế này thì tối nay anh sẽ không ngủ suốt đêm mất."

Trình Tiêu được anh bế lên giường, rõ ràng căng thẳng vô cùng nhưng lại không thực sự kháng cự, tay cô như có ý thức của nó, đã vòng lấy ôm chặt anh, để mặc anh đụng chạm, chiếm đóng cơ thể, và cả trái tim của mình.

Đèn phòng ngủ được chỉnh tối xuống, anh áp sát cô trong ánh đèn dịu dàng, khẽ nói: "Anh yêu em."

Trình Tiêu không đáp lại bằng lời nói, cô đưa tay ra sờ má mắt anh từng chút một, giống như muốn khắc hình dáng anh vào trong tâm khảm, vẻ chăm chú đó khiến Cố Nam Đình say đắm. Anh nhận được sự đồng tình, cúi xuống hôn cô mãnh liệt.

Một nụ hôn chưa từng có, nóng bỏng, quẩn quýt. Anh giam cầm cô trong vòng tay, dùng cách thức thân mật nhất để diễn tả sự say mê và khao khát cô, tiến vào sâu để đoạt đi hơi thở của cô, khiến cô cam tâm chìm đắm, không còn kháng cự.

Từ hôm yêu anh, Trình Tiêu trêu ghẹo anh, dụ dỗ anh, chưa từng phủ nhận nỗi khát khao về anh. Thế nhưng đến bây giờ, cô mới thực sự cảm nhận được sự khao khát về cô của Cố Nam Đình vượt xa cô nhiều. Anh hôn từ mặt cô xuống dưới, điên cuồng nhưng lặng lẽ chiếm đoạt hết thảy, dùng đôi môi đốt cháy lên nhiệt tình cô che giấu trong trái tim và cơ thể, khiến cô nở rộ vì anh.

Trình Tiêu thậm chí còn không rõ sơ mi trên người đã bị cởi ra thế nào, nụ hôn của anh đã rơi xuống từng nơi từng chỗ trên cơ thể cô...

Tuyết ngoài cửa sổ vẫn đang rơi, trên mặt kính dần dần bị in dấu, trong đêm đông lạnh lẽo thế này, anh dùng nhiệt độ cơ thể của mình để che phủ cô, chiếm cứ từng tắc một.

Anh mạnh mẽ nhưng dịu dàng như thế, Trình Tiêu nghe thấy tiếng mình thở dốc, cô muốn kiềm chế nhưng lại bất lực. Mà gò má đỏ hồng của cô, đôi mắt nhắm hờ, đối với Cố Nam Đình mà nói, đó là sự khích lệ tốt nhất. Anh nhìn cô đắm đuối, đến khi trong âm thanh của anh cũng bắt đầu thở dốc, mới cùng cô hòa vào làm một hoàn toàn.

Đêm nay mặc định sẽ là một đêm dịu dàng thấu xương.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 52

Mọi thứ đều xảy ra rất tự nhiên. Gần như suốt đêm, Trình Tiêu đều chìm trong nhu cầu của anh. Về sau, cô muốn anh dừng lại, nhưng anh say sưa như thế, ngay cả lúc đổ mồ hôi cũng cực kỳ gợi cảm, khiến cô không thể nào kháng cự được, chỉ có thể cùng anh tiếp tục đắm chìm.

Khi Trình Tiêu tỉnh dậy, cô đang nằm trong vòng tay Cố Nam Đình. Anh vẫn đang ngủ, một cánh tay bị cô gối lên, tay kia thì ôm eo cô. Trình Tiêu cảm thấy hơi thở phả vào gáy cô của anh, hồi tưởng lại cảnh tượng quần quýt quên đi tất cả tối qua, cô cảm thấy cả đời này mình sẽ không còn buông thả bản thân yêu một người đàn ông đến như vậy nữa.

Lo anh bị tê tay, Trình Tiêu khẽ nhúc nhích. Ai ngờ lại làm Cố Nam Đình tỉnh dậy, anh mở mắt, xác định cô vẫn đang nằm trong lòng, anh lại vùi mặt vào mái tóc dài của cô, hỏi: "Sao thế?"

Vì vừa ngủ dậy nên giọng anh cực kỳ lười nhác, nghe mà Trình Tiêu thấy mềm lòng, cô nói: "Chiều nay em phải bay rồi."

Cố Nam Đình cũng không nhìn đồng hồ, "Kịp mà, ngủ thêm nữa đi."

Sắp trưa rồi, còn kịp sao?! Trình Tiêu phủ tay mình lên bàn tay đang đặt trên eo cô của anh.

Cố Nam Đình cười khẽ, hôn lên phần gáy trắng nõn của cô, "Còn đẹp hơn cả những gì anh tưởng tượng. Trình Trình, em khiến anh không thể

kiểm chế được."

Cái anh chàng này thật là... không biết xấu hổ còn nói từng từng tượng. Trình Tiêu không thể đáp lời những câu tình tứ riêng tư như thế, chọn cách im lặng.

Cố Nam Đình khẽ hỏi, "Còn đau không?"

Trình Tiêu giữ lấy tay anh đang trượt xuống dưới, "... Ừm."

"Chỉ tại anh." Cố Nam Đình càng áp sát vào cô hơn, "Nhưng anh không kiểm soát được."

Chiều hôm đó đương nhiên Trình Tiêu không thể bay được. Khoan hãy nói hai người tối qua hành hạ nhau tới nửa đêm, Cố Nam Đình do thương xót cô nên không thể bắt cô lập tức làm việc ngay, mà chỉ với mỗi câu "không kiểm soát được" của anh cũng đã không dễ dàng cho Trình Tiêu rời đi. Thế là Trình Tiêu bỏ lỡ một tổ hợp bay, được nghỉ ngơi bốn ngày.

Cố Nam Đình bình thường lạnh lùng ít nói, chẳng chặc trâm tĩnh, đến buổi tối, đối diện với cơ thể mềm mại như vải lụa của Trình Tiêu, anh không biết no là gì cũng hoàn toàn hiểu được. Huống hồ, một người có trí nhớ bảy năm, độ tuổi tâm hồn đã đứng vào hàng ngũ "trao già", chỉ vài đêm quần quýt thì căn bản không thể thỏa mãn cơn khát được.

Đêm trước khi bay, khi Cố Nam Đình xoay người đè cô xuống, bắt đầu thỏa sức hôn hít sờ mó, Trình Tiêu lại cảm nhận được cơn mạnh động và gấp gáp của anh. Nhân lúc còn lý trí, cô kịp thời lên tiếng nhắc nhở, "Sáng mai em bay sớm, anh... đừng làm quá."

Cố Nam Đình cố ý hôn cô thật mạnh, để lại dấu vết của mình trên cơ thể cô, rồi mới ngược lên nhìn cô, "Hay là nghỉ thêm vài ngày nữa?"

Trình Tiêu đưa tay đẩy ngực anh, "Anh biến đi!"

Cố Nam Đình bị cô khiêu khích đến mức mạnh động muốn chết, anh cúi xuống hôn mạnh bạo hơn. Khi tay anh trượt xuống phía dưới gấu váy ngủ, dừng trên eo cô, dùng ngón tay nhẹ nhàng chà xát, Trình Tiêu đặt tay lên vai anh, cuốn lấy lưỡi anh, đáp trả dịu dàng nhưng nồng nhiệt.

Cố Nam Đình nghe thấy tiếng thở dồn dập của cô và anh, nhưng lại tham lam muốn nhiều hơn nữa. Thế là đêm đó, anh có được nhiều hơn. Khi cùng đạt cao trào, Trình Tiêu sờ thấy mồ hôi trên lưng anh, cho anh một nụ hôn sâu. Cố Nam Đình ôm chặt lấy cô, vô cùng thỏa mãn.

Trình Tiêu bị tiếng chuông báo thức gọi dậy. Cô vừa định trở mình thì Cố Nam Đình đã đưa tay tắt chuông, tiếp tục vùi mặt vào gáy cô, tay ôm chặt eo cô, đùi đè lên người cô, mắt nhắm nghiền, đáng vẻ ngủ chưa đủ. Ánh nắng ban mai xuyên qua rèm cửa khép hờ chiếu lên gương mặt anh, khiến mày mắt vốn dĩ toát ra vẻ lạnh nhạt của anh bỗng trở nên dịu dàng vô cùng.

Trình Tiêu cố ý chinh đồng hồ báo sớm một chút, nên lúc này cô cũng không vội dậy, dựa vào lòng anh, lặng lẽ hưởng thụ thời khắc dịu dàng trong buổi sớm mai, cảm xúc trong lòng lan tỏa từng chút một.

Nhận ra ánh mắt và sự quyến luyến của cô với mình, Cố Nam Đình mở mắt ra, hôn cô mấy cái.

Trình Tiêu không nhịn được cười, "Giờ em mới phát hiện ra anh lại hơi tham ngủ đó."

Cố Nam Đình không nói cô biết từ khi xảy ra thời gian sai lệch, giấc ngủ của anh vẫn luôn không ổn. Anh chỉ như chưa hết hứng thú, hôn từ mặt cô xuống xương quai xanh, tay cũng bắt đầu sờ mó loạn lên. Đến khi Trình Tiêu mềm oặt người, khẽ cầu cứu, anh mới buông tha cô. Hai người ôm nhau, thì thầm tâm sự một lúc mới chịu dậy.

Dù hai người yêu nhau không phải là bí mật, Trình Tiêu cũng không định khiến cả công ty biết chuyện của cả hai. Nên sau khi đến công ty rồi, Trình Tiêu bảo anh đi đậu xe, cô xuống trước. Kết quả là anh khá nhanh nhẹn, thang máy chưa tới mà anh đã xuất hiện, khi Trình Tiêu cùng mấy đồng nghiệp kia chào anh như không có chuyện gì xảy ra, anh lại đưa điện thoại cho cô, nói: "Em bỏ quên trên xe."

Điện thoại bây giờ còn quan trọng hơn cả ví tiền, gần như không ai rời tay được, nếu làm rơi trên xe anh, không chứng minh tối qua hai người ở bên nhau thì cũng chứng tỏ sáng nay hai người gặp gỡ, hành động xuống xe trước của Trình Tiêu lại hóa thành bịt tai trộm chuông. Nhưng trước mặt mọi người, cô không thể làm bộ làm tịch, chỉ đón lấy điện thoại rồi hỏi, "Có sạc pin giúp em không?"

Trong mắt Cố Nam Đình là nụ cười lấp lánh, anh đáp: "Ừ."

Mấy đồng nghiệp kia bỗng cảm thấy ăn sáng thật thừa thãi quá, ăn hết bát "cơm chó" này cũng có thể sống được một ngày.

Trình Tiêu lại quay về với cuộc sống bay lượn của mình. Cố Nam Đình cũng vì sắp Tết mà bận đến nỗi không phân thân được. Cơ hội hai người gặp nhau ngoài lúc họp hành ở công ty ra thì gần như chỉ còn về nhà ngủ nghỉ.

Cố Nam Đình một tháng trời không về nhà chuyển nào, Cố Trường Minh cũng không hỏi nhiều, nhưng Trình Tiêu thì không được. Từ khi biết bệnh tình của Tiêu Phi, dù bận rộn mệt mỏi đến mấy, cô cũng đảm bảo mỗi tuần gặp cha mẹ một lần. Cố Nam Đình được Tiêu Phi chấp nhận nên được mời mấy lần đến nhà để ăn cơm. Còn Trình Hậu Thần do chưa biết con gái đã bị "ăn sạch" nên vẫn thường xuyên làu bàu với Trình Tiêu, "Tên nhóc kia gần đây có bắt nạt con không? Bố thấy nó... có âm mưu đấy."

Lúc đó, Trình Tiêu luôn nói: "Âm mưu của anh ấy với con thì cả thiên hạ đều biết, chắc không phải là bố mới nhận ra chứ?" Sau đó nhắc nhở bố mình, "Trước mặt con thì nói xấu anh ấy cũng được, nhưng lúc gặp nhau thì đừng tỏ thái độ quá nhé, bố phải chờa đường lui thì sau này mới dễ gặp mặt."

Trình Hậu Thần nghe câu này thì không thể kiềm chế được, ông quát lên: "Ai bảo bố muốn gặp nó?!"

"Được được được, gặp hay không là do bố mà." Trình Tiêu nói: "Dù sao thì cuối tuần này, mẹ cũng đã mời anh ấy đến ăn cơm rồi."

Trình Hậu Thần đập bàn, phê bình Tiêu Phi: "Chẳng có nguyên tắc gì!"

Trình Tiêu không sợ trời đất, khích lệ bố cô: "Bố có nguyên tắc, bố hãy kiên trì!"

Cố Nam Đình là người thông minh, biết rõ Trình Hậu Thần không thích mình, anh cũng không vội lấy lòng, nếu thái độ của Trình Tiêu đã rõ ràng, anh không lo nhạc phụ đại nhân tương lai sẽ chia cách họ, chỉ nỗ lực duy trì tốt mối quan hệ với Tiêu Phi, mỗi lần đến thăm đều vô cùng chu đáo mà chuẩn bị quà cáp, còn rất tinh tế chuẩn bị thêm một phần cho Trình tổng mãi không chịu lộ diện.

Tiêu Phi nói: "Cái ông già quái dị kia, cháu không cần lo đâu, ông ấy chỉ có bản lĩnh làm nũng với Trình Trình thôi."

Trình Tiêu chấn chỉnh lại, "Dù bố có làm bộ làm tịch thì cũng không bằng mẹ."

Tiêu Phi xia vào trán cô, "Mẹ giúp con mà con lại vạch mặt mẹ, rốt cuộc con có phải con ruột của mẹ không?"

Trình Tiêu cười, trốn vào lòng Cố Nam Đình, "Chuyện này mẹ phải hỏi lão Trình, con không dám nói bừa."

Cố Nam Đình vừa bảo vệ cô vừa xoa dịu Tiêu Phi, "Trình tổng thử thách cháu là chuyện nên làm ạ, con gái mình ai lại chẳng thương xót."

Tiêu Phi càng thích anh hơn vì sự thấu hiểu đó.

Chớp mắt lại đến mùa xuân. Đang là mùa cao điểm của ngành hàng không, bao gồm cả Cố Nam Đình, cả công ty trên dưới đều bận rộn tít bụi. Mà Trình Tiêu thì bay không chạm chân xuống đất, ngay cả đêm giao thừa cũng không ở cạnh bố mẹ. Nhưng điều đáng để chúc mừng là, khi cô bay xong mọi chuyến bay trong quý hai của dịp tết, thời gian bay vừa đủ đạt chuẩn để xin huấn luyện cơ trưởng.

Khi Kiều Kỳ Nặc mang đơn xin huấn luyện cơ trưởng của Trình Tiêu lên, Cố Nam Đình đã cảm nhận rõ ràng sự tiến bộ thần tốc của cô. Anh không phủ nhận, để cô nhanh chóng đạt được tâm nguyện, anh quả thực đã bật đèn xanh suốt chặng đường cho cô. Ba năm, bướng bỉnh như cô gần như chưa bị đình chỉ bay bao giờ. Thông thường phi công bay bốn ngày nghỉ hai ngày, còn cô thường xuyên nghỉ ba mươi sáu tiếng đồng hồ rồi tiếp tục bay nữa.

Bay vốn là một công việc khô khan, cô lại gánh vác được mọi áp lực, trong vòng ba năm ngắn ngủi đã hoàn thành đủ giờ bay mà có lẽ người khác phải bốn năm mới đạt được. Khoảnh khắc ký tên vào đơn, Cố Nam Đình có phần không nỡ. Vì tiếp sau, Trình Tiêu còn phải trải qua quá trình huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt, khảo hạch đủ loại kỹ thuật và tâm lý, bao gồm kiểm tra trên máy bay mô hình và máy bay thật, khi đã thành thạo thông qua hết thầy mới có thể trở thành một cơ trưởng đủ tiêu chuẩn.

Trong nửa năm tiếp theo, cô sẽ gặp phải sự thử thách lớn hơn.

Cố Nam Đình ký tên xong, nói: "Bảo cô ấy xin nghỉ phép dưỡng sức đi, rồi hãy bắt đầu đợt tập huấn."

Kiều Kỳ Nặc gật đầu, "Tôi sẽ thông báo quản lý Lâm sắp xếp trước."

Trình Tiêu định ra nước ngoài nghỉ ngơi. Còn địa điểm thì Cố Nam Đình đã cho cô đặc quyền, "Muốn bay đi đâu thì bay, bảo Kiều Kỳ Nặc đặt chỗ trước cho em. Chỉ có một yêu cầu," anh chỉ vào chóp mũi cô, "Để anh tìm thấy em bất cứ lúc nào."

Trình Tiêu ngồi lên đùi anh, "Nếu thế thì em không thể tùy tiện hẹn hò với trai đẹp rồi, lỡ như bị bắt quả tang thì không tiện báo cáo với Cố tổng."

Cố Nam Đình ôm vòng eo mảnh mai của cô, dịu dàng bảo: "Em không phải dạng người tùy tiện."

Trình Tiêu ôm lấy cổ anh, "Yên tâm như thế à, chắc sẽ không nhân lúc em ra nước ngoài nghỉ phép để ở trong nước... hử?"

Trong mắt Cố Nam Đình toàn là nụ cười, anh cúi xuống hôn cô, "Anh càng muốn dùng hành động của mình để nói em biết suy nghĩ của anh."

Cố Nam Đình là người đàn ông làm việc rất chu đáo, không thực sự làm gì cô trong văn phòng, nhưng cô đã chủ động khiêu khích anh thì đương nhiên anh sẽ không phụ bạc ý tốt của cô. Nụ hôn đó khiến Trình Tiêu hoàn toàn bất loạn.

Hôm Trình Tiêu xuất phát, Cố Nam Đình đi tiễn. Vì ban ngày công ty có cuộc họp nên anh vẫn mặc âu phục chỉnh tề. Mà động tác tay anh đặt hồ trên vô lăng, trong mắt Trình Tiêu lại trở nên vững vàng, cao quý.

Lúc bắt đầu lên máy bay, Trình Tiêu rõ ràng đã đi rất xa rồi, nhưng cô đột ngột quay ngược trở lại. Ánh mắt Cố Nam Đình thâm trầm nhìn cô, đường nét gương mặt anh trở nên anh tuấn, trầm ngâm trong ánh nắng. Sau

đó anh sai bước tiến lên, dang cánh tay ôm lấy cô, cũng mặc kệ người qua kẻ lại ở sân bay, dịu dàng hôn cô.

Cuối cùng, Cố Nam Đình nói: "Đợi anh nhé."

Trình Tiêu cười lỏng cà vạt của anh, nhón chân lên hôn chụt vào phần cổ anh lộ ra dưới cổ áo sơ mi hé mở, "Vâng."

Nửa tháng sau đó, Trình Tiêu bắt đầu chuyển nghỉ mát một mình. Cô không hề vội vã gấp rút đi năm nước mười ngày như đoàn du lịch gì đó, mà đầu tiên chọn quần đảo Maldives nằm ở Ấn Độ Dương. Cô nói với Cố Nam Đình trong điện thoại: "Bay nhiều trên trời rồi, em sắp quên cảm giác ở trong làn nước mát thôi."

Cố Nam Đình cười hỏi cô: "Em là mỹ nhân ngư sao?"

Trình Tiêu mời mọc anh, "Nếu em là thế thì nguy hiểm lắm, bao nhiêu người muốn bắt em để nghiên cứu, anh có đến bảo vệ em không?"

Cố Nam Đình chỉ hận không thể bay đến đó ngay, nhưng mà... "Đợi anh lo xong công việc gần đây rồi sẽ đi ngay. Em ngoan nhé, đừng gây họa đấy."

Trình Tiêu hiểu anh coi trọng công việc, cô nói: "Ở đây phụ nữ đi ra ngoài phải mặc váy dài che chân, anh có thể yên tâm rồi."

Maldives theo đạo Hồi, đúng là có tập tục như thế, Cố Nam Đình không quên nhắc nhở cô, "Trên đảo có cư dân bản địa, em đừng ăn thịt heo, càng không được uống rượu."

Trình Tiêu không chịu, "Em đến nghỉ dưỡng chứ đâu phải tu hành, đương nhiên không thể chịu thiệt thòi rồi. Nhưng anh yên chí, nếu em đói thì sẽ về khách sạn tự xử lý."

Cứ thế, Trình Tiêu bắt đầu chuyến du lịch Maldives của mình. Ở đó có có ngàn quần đảo, cô lại là người biết tự tìm niềm vui, Cố Nam Đình không hề lo cô sẽ buồn. Nhưng cô thì thoải mái gửi anh những tấm hình đang hưởng thụ tắm nắng để khiêu khích anh, thực sự khiến lòng người ngứa ngáy. Thế là khi Trình Tiêu ở trên hòn đảo Thiên Đường, cuối cùng Cố Nam Đình cũng không chịu nổi mà bay tới đó.

Hôm đó Trình Tiêu vừa từ khu giải trí trên mặt nước về, có một người đàn ông đứng ở lối đi trước cửa phòng cô, hỏi bằng tiếng Trung tiêu chuẩn: "Một mình sao? Có muốn kết bạn đi chơi không?"

Người đàn ông chỉ mặc sơ mi và quần dài, nhìn từ xa mà vẫn đẹp trai rạng ngời. Nụ cười trong đôi mắt anh càng tiết lộ gặp được cô, anh vui sướng biết bao nhiêu. Trình Tiêu quên cả dè dặt, nhào vào lòng anh, nhiệt tình trả lời, "Được thôi, vừa hay bạn trai em không ở đây, một mình cũng cô đơn quá."

Cố Nam Đình véo vào má cô một cái, "Dám tùy tiện nhận lời hẹn hò, xem anh phạt em thế nào!"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 53

Đó là một kỳ nghỉ còn tuyệt vời hơn cả tuần trăng mật. Cố Nam Đình vừa đến là tiêu chuẩn du lịch vốn đã cao của Trình Tiêu lại được tăng cao không ngừng, xa xỉ vượt xa tưởng tượng của cô. Cố Nam Đình đưa cô đi ăn hết ẩm thực của Ý, Nhật, những bữa tiệc hải sản... Mỗi một góc ven bờ biển, khách sạn, trên đảo Thiên đường đều có bóng hình khăng khít không rời của họ. Cặp đôi trai đẹp gái xinh châu Á này càng thu hút sự chú ý của du khách từ khắp nơi trên thế giới đổ về đây.

Một cặp vợ chồng già người Mỹ đã nói: "Chúc hai cháu tân hôn vui vẻ."

Trình Tiêu đùa: "Bọn cháu mới quen nhau thôi ạ."

Trong ánh mắt ngạc nhiên của ông bà cụ, Cố Nam Đình nói: "Cháu sẽ nhanh chóng cầu hôn với cô ấy."

Ông bà cụ mới hiểu ra họ là cặp tình nhân chưa cưới, bà cụ khen Cố Nam Đình trước mặt Trình Tiêu: "Cậu ấy là người đàn ông châu Á đẹp trai nhất tôi từng gặp."

Trên gương mặt ngũ quan tinh tế của Trình Tiêu toát lên vẻ kiêu ngạo, cô nói: "Mắt nhìn của cháu xưa nay luôn tuyệt vời mà."

Ông cụ lại nói với Cố Nam Đình: "Tiêu là cô bé vừa xinh đẹp vừa nhiệt tình, cậu rất hạnh phúc đấy."

Cố Nam Đình quay sang nhìn Trình Tiêu đang trò chuyện cùng bà cụ, ánh mắt lộ nét dịu dàng, "Cháu may mắn hơn là cháu nghĩ."

Hứa với bà cụ sẽ mời vợ chồng họ ăn bữa tối, Trình Tiêu nói: "Cũng may lương của chúng ta đều không thấp, nếu không sẽ ăn đến phá sản mất."

Cố Nam Đình yêu chiều xoa đầu cô, "Nếu thế mà đã phá sản thì anh đâu dám theo đuổi em."

Trình Tiêu lập tức nịnh nọt anh, "Thế thì tiền thưởng năm, đại Boss phải cho nhiều tí nhé."

Cố Nam Đình một tay ôm cô, tay kia đẩy kính râm lên, "Phải xem biểu hiện tối nay của em thế nào đã."

Trình Tiêu nhéo đùi anh một cái, "Em là cô gái thời đại mới độc lập về kinh tế đó."

Thời gian tươi đẹp lúc nào cũng qua mau, trên chuyến bay về nước, thấy cô vẫn đang nhớ nhung cảnh đẹp ở Maldives, Cố Nam Đình hứa, "Sau này mỗi năm anh đều đi nghỉ mát cùng em."

Trình Tiêu cũng rất mong chờ được đi cùng anh, nhưng, "Công ty không thiếu phi công, còn anh là tổng giám đốc không phải nói đi là đi được. Sau này kỳ nghỉ phép em sẽ đi một mình, cho anh nhớ em luôn."

Cố Nam Đình cười không thành tiếng, "Giống như lần này, đợi anh nhớ đến không chịu nổi sẽ hiến thân từ vạn dặm xa xôi?"

Trình Tiêu tựa vào vai anh, "Được thôi, niềm vui bất ngờ như thế em xưa nay không từ chối bao giờ."

Trong lòng Cố Nam Đình, Trình Tiêu mới là niềm vui bất ngờ mà thời gian và vận mệnh tặng cho anh. Anh thầm mong: Nếu có thể cùng Trình

Tiêu bạc đầu trong thời gian sai lệch này, anh không còn khao khát quay về quỹ đạo thời gian bình thường nữa. Vì một khi quay về, có nghĩa là Trình Tiêu lúc này đã là bạn gái anh, khi đó vẫn đang giận dỗi câu "tạm bợ" của anh mà từ chối anh.

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, Trình Tiêu tham gia kỳ thi lý thuyết lên cơ trưởng đầu tiên. Với nền tảng kiến thức bay vững vàng của cô, đương nhiên là không một sơ suất nào xảy ra. Tiếp đó, cô phải tiến hành bay trên máy bay mô hình năm thêm một.

Gọi là năm thêm một chính là luyện tập năm chặng, làm quen với mọi tình huống đặc biệt, bay một vòng, ví dụ động cơ đơn bị tắt, gió thay đổi, cảnh cáo TCAS v.v... sau đó tiến hành một cuộc kiểm tra, nội dung kiểm tra do kiểm tra viên rút tùy ý một mục. Trong quá trình này, Trình Tiêu từ ghế phải chuyển sang ghế trái, là người điều khiển chính của máy bay. Mà chỉ khi thông qua kiểm tra máy bay mô hình rồi, cô mới có tư cách tiến vào vòng kiểm tra trên máy bay thực sự.

Trong đợt tập huấn ba năm sáu lần, Trình Tiêu lần nào cũng phải tiến hành bay máy bay mô hình hai thêm một, đối với việc xử lý tình huống đặc biệt cũng đã từng thử, nhưng dù sao kinh nghiệm cũng có hạn, không thể gọi là kinh nghiệm được. Thế nên trong đợt kiểm tra máy bay mô hình này, cô chỉ dựa vào kiến thức học được ở trường hàng không, và kinh nghiệm bay ba năm khi làm cơ phó, cùng cả năng lực phản ứng và chịu đựng áp lực của bản thân.

Trong kỳ kiểm tra này, ngoài chính Trình Tiêu ra, thì chẳng ai có thể giúp được cô, bao gồm cả Cố Nam Đình. Cho dù trước đó Cố Nam Đình có thể bật đèn xanh suốt chặng đường cho cô, khi hoàn thành thuận lợi đủ giờ bay trong điều kiện tâm lý và thể lực của cô có thể chịu được, thì trong kỳ tập huấn cơ trưởng này, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trong năm kỳ luyện tập, biểu hiện của Trình Tiêu gần như không thể chệch vào đâu được, đến buổi kiểm tra cuối cùng, kiểm tra viên chọn cảnh cáo TCAS. TCAS chỉ hệ thống cảnh báo va chạm máy bay, trong hệ thống có thể hiển thị vị trí máy bay đang hoạt động xung quanh, đồng thời sẽ phát ra cảnh báo với phi công trong tình huống có thể va chạm. Nói đơn giản thì chính là dùng để tránh việc va chạm trên không của máy bay.

Trong tình huống thông thường, mỗi một chuyến bay, mỗi chiếc máy bay đều tuân thủ sự chỉ huy quản chế giao thông, các chuyến bay được chỉ định trước sẽ không xảy ra va chạm. Nhưng sự việc lúc nào cũng sẽ có sự cố, những vụ án này trong lịch sử hàng không chẳng phải là không có.

Năm 2002, hai chiếc máy bay đã bay rất gần nhau trên bầu trời Uberlingen miền Nam nước Đức, lúc đó hai chiếc máy bay đều nhận được cảnh báo TCAS, nhưng vì một trong hai chiếc máy bay không tôn trọng chỉ thị của TCAS, dẫn đến cả hai đã đâm vào nhau tạo thành tai nạn thảm khốc. Thế nên nếu có máy bay nào nghe nhầm huấn lệnh của kiểm soát viên không lưu, bay cao hoặc hạ xuống độ cao sai lệch, mà kiểm soát viên không lưu không kịp thời phát hiện, phi công cũng chưa thể đưa ra phản ứng chính xác trong thời gian nhất định, thì có khả năng sẽ dẫn đến va chạm máy bay.

Cảnh báo TCAS là tình huống vô cùng nguy hiểm. Vì khi máy bay nhận được cảnh báo, căn cứ tốc độ 1000 km/giờ tương đối của hai chiếc máy bay, phi công thường chỉ có 25 đến 40 giây để trì hoãn, nếu phi công phản ứng không kịp hoặc sai sót, hai chiếc máy bay sẽ va chạm, dẫn đến tai nạn hàng không thảm khốc không thể cứu vãn.

Trong quá trình kiểm tra, Trình Tiêu căn cứ huấn lệnh, bay vòng ở độ cao 8900 mét giả định, ở tình huống thông thường, trên cùng một đường bay, hướng đối diện sẽ không có máy bay nào khác.

Nhưng, chiếc máy bay vốn đang bay bình thường của cô bỗng phát ra cảnh báo: "Traffic, traffic!" Cùng lúc, dấu hiệu trên bảng điều khiển hiển thị chiếc máy bay khác đã thay đổi hình dạng và màu sắc.

Đó là máy bay đang phát ra lời cảnh báo với tổ bay, cảnh báo Trình Tiêu gặp nguy hiểm tiếp cận.

Trình Tiêu trong tích tắc nhận ra cô đã nhận được lời cảnh báo TCAS. Gặp tình huống này cũng nằm trong bảng kiểm tra. Nhưng đây là hạng mục ghi nhớ, một khi xảy ra sẽ không kịp lật xem bảng kiểm tra, mà là cần phi công nhanh chóng đưa ra phản ứng.

Thần sắc Trình Tiêu từ bình tĩnh chuyển sang nghiêm túc, cô lập tức điều chỉnh vòng cự ly nhỏ, đồng thời phát huấn lệnh với cơ phó với tư cách là cơ trưởng: "Tôi điều khiển, anh hãy tìm kiếm máy bay." Sau đó thông qua vô tuyến điện báo cáo với kiểm soát viên không lưu rằng cô nhận được cảnh báo TCAS, đồng thời báo cáo đường bay hiện tại của mình.

Kiểm soát viên không lưu trước đó bị cùng một chiếc máy bay khác cùng tần số xen vào, không phát hiện ra có máy bay nghe nhầm huấn lệnh. Nhận được báo cáo của Trình Tiêu, họ lập tức phản ứng, tìm máy bay lên cao hoặc hạ xuống bị sai lệch độ cao.

Điều này cần thời gian. Nhưng thời gian mà ông trời cho Trình Tiêu được tính bằng giây, để đảm bảo không xảy ra tai nạn, một giây cũng không thể lãng phí. Thế nên cô phải chuẩn bị mọi lúc, căn cứ tình hình thực tế để tích cực tìm ra hướng giải quyết để tránh va chạm. Nhưng động tác không thể tùy tiện làm được, vì hành động của bạn có khả năng sẽ tạo ra xung đột mới, thế nên thông báo cho kiểm soát viên không lưu là cực kỳ quan trọng.

Thanh tra viên lại không nhìn thấy tông tích máy bay trong không trung, lúc này máy bay xuất hiện cảnh báo Radar, phát ra chỉ thị ngôn ngữ

phòng tránh: "."

Đó là huấn lệnh của máy bay, cho kiến nghị tránh va chạm, đề nghị máy bay hạ độ cao.

Ánh mắt Trình Tiêu thâm trầm, là người điều khiển chính, cô bỏ cần số lái tự động, đồng thời phát khẩu lệnh rõ ràng: "Tắt chỉ dẫn."

Cơ phó nhận lệnh của cơ trưởng, tắt chỉ dẫn, đồng thời theo chỉ lệnh của radar, cùng Trình Tiêu đưa ra phản ứng, điều chỉnh góc nghiêng, hạ độ cao.

Trình Tiêu trong cùng thời gian đó báo cáo tình hình với kiểm soát viên không lưu, "TCAS hạ độ cao."

Lúc Trình Tiêu xuống máy bay, không ngạc nhiên khi Cố Nam Đình đứng chờ bên ngoài. Cô bỗng cảm thấy mình giống một đứa trẻ tham gia thi đại học, còn anh, chính là phụ huynh đang nôn nóng chờ đợi.

Đến trước mặt anh, Trình Tiêu bình tĩnh hỏi: "Em khiến người khác không yên lòng đến thế à?"

Cố Nam Đình không hỏi kết quả ngay, mà nói: "Anh hy vọng trở thành người đầu tiên chia sẻ niềm vui với em."

Trình Tiêu cười rất bất lực, "Lỡ không phải niềm vui, thì cũng là người đầu tiên an ủi em phải không?"

Cố Nam Đình hơi nhú mào, giả vờ nghiêm túc suy nghĩ lời cô nói: "Anh chưa chuẩn bị lời an ủi, làm sao đây?"

Trình Tiêu đưa tay ra, "Dù sao em cũng không cần, muốn làm sao cũng được."

"Thế thì," Cố Nam Đình cầm bàn tay cô đưa ra, nắm lấy, rồi nói hết câu, "Về nhà làm rồi!"

Trình Tiêu gãi gãi lòng bàn tay anh, nói với vẻ ấm ức, "Lại là cảnh báo Tcas, em chọn sai đề rồi."

Cố Nam Đình đưa tay véo mũi cô một cái, "Anh đoán em chọn đề một động cơ không hoạt động."

Trình Tiêu không hiểu, "Với kỹ thuật của em nên bay khó hơn chứ? Thanh tra có phải là khinh thường phi công nữ không?"

Cố Nam Đình cười thất thanh, cười vì người lạnh lùng, sắc sảo như cô cũng chọn sai đề như một học sinh, "Mất một động cơ tuy xử lý khá phức tạp nhưng dù sao cũng còn một động cơ khác bình thường, so ra thì thời gian phản ứng với cảnh báo Tcas chỉ có mấy mươi giây, chỉ số nguy hiểm lớn hơn đấy cô bé!"

Đương nhiên là Trình Tiêu hiểu, cô không còn cố ý sa sầm mặt, mà hưng phấn nhảy đến cạnh Cố Nam Đình, hét to: "Cuối cùng em có thể bay rồi, tiến hành bay thật rồi!"

Cố Nam Đình cảm nhận được niềm vui từ tận đáy lòng của cô, anh ôm cô thật vững, đùa với nụ cười: "Cơ trưởng Trình của anh, chúng ta có cần chú ý đến ảnh hưởng không?"

Thanh tra viên lúc này cũng xuống máy bay, anh ta đón nhận ánh mắt của Cố Nam Đình, cười nói, "Tôi nên cảm ơn sự xuất hiện của anh đã khiến tôi nhìn thấy một Trình Tiêu rất khác. Nếu không tôi sẽ nghĩ rằng..." Anh ta nhún vai, "Sự lạnh lùng sắc bén của cô ấy là do bẩm sinh cơ đấy."

Trên chuyến bay quay về G, Cố Nam Đình hỏi: "Anh ta theo đuổi em hả?"

"Ai?" Trình Tiêu hơi ngớ ra, khi hiểu người anh hỏi là thanh tra kia, cô nói về hồ hững, "Em quên mất anh ta họ gì rồi."

Cố Nam Đình thò tay nhéo gò má mịn màng của cô, nghiêng rằng: "Kêu ong gọi bướm thế này, sau này còn dám để em đi đâu một mình không?"

Trình Tiêu dụi vào lòng anh như đang kiêu ngạo, "Người xinh đẹp thì sẽ gặp phiền phức đó thôi, em cũng bó tay mà."

Trình Tiêu sắp bắt đầu tiến hành luyện tập cất và hạ cánh trên máy bay thật. Lúc này, tuy cô từ vị trí phụ bên phải sang điều khiển chính bên trái, có được khả năng điều khiển máy bay, nhưng vẫn không phải là cơ trưởng, chỉ là một cơ phó có nhiều kinh nghiệm. Trong ba tháng sau đó, cô phải cùng tổ với giáo viên, kiến lập kinh nghiệm đường bay trong 100 giờ bên ghế trái, thông qua kiểm tra cấp 1. Trong nửa năm hoàn thành kiểm tra cấp hai, mới có thể chính thức được phong là cơ trưởng, dẫn tổ của mình đi bay.

Thời gian nửa năm không dài, nhưng những người từng kinh qua huấn luyện cơ trưởng đều hiểu, sáu tháng này còn dài hơn cả một năm, gần như mọi người đều thề cầu nguyện trong thời gian này đừng xảy ra sự cố gì, nếu không thì mọi nỗ lực trước kia đều trở thành công cốc.

Thế nên con đường trở thành cơ trưởng còn gập ghềnh hơn tưởng tượng nhiều lắm. Những người học bay, có may mắn theo nghề bay, dù bỏ ra cố gắng nhiều hơn người bình thường, thì cũng có khả năng suốt đời chỉ là cơ phó.

Trình Tiêu đương nhiên không cam tâm như vậy. Ngay cả Kiều Kỳ Nặc và Hạ Chí khi chào mừng cô về cũng bày tỏ với vẻ tự tin tràn ngập: "Đội cơ trưởng Trình của chúng ta đưa chúng ta cùng bay!"

Cố Nam Đình không muốn khiến cô bị áp lực, nhưng anh hiểu rõ áp lực đối với cô mãi mãi là động lực, là khiêu chiến, thế nên anh cũng nói: "Trình Trình của anh, bẩm sinh đã có tố chất cơ trưởng."

Trình Tiêu chậm ly với họ, nói với vẻ tự tin: "Đội cơ trưởng Trình 'bao' mọi người nhé."

Khi Trình Tiêu bắt đầu bay cùng giáo viên, kiến lập kinh nghiệm đường bay ghế trái, thì Cố Nam Đình trong một buổi tối giật mình thức dậy khỏi giấc mộng đã sực nhớ ra, năm nay chính là lúc Tiêu Ngữ Hành chia tay Phùng Tấn Kiêu, và cô bé bị sảy thai.

Trước đó, mọi sự chú ý của Cố Nam Đình đều dồn vào chuyện tập huấn của Trình Tiêu, nên đã quên sạch sẽ chuyện này. Nhớ lại Hách Nhiêu và vụ án Song Thập, tuy anh biết trước nhưng lại chẳng thể ngăn cản, anh rơi vào cuộc chiến giữa thượng đế và con người. Là anh trai, Cố Nam Đình đương nhiên không muốn Tiêu Ngữ Hành trải qua nỗi đau đó. Nhưng anh cũng không dám chắc anh có khả năng thay đổi lịch sử hay không. Lần trước, đối với Phùng Tấn Kiêu và Tiêu Dập, anh có thể dựa vào niềm tin của họ mà không giải thích, chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Nhưng lần này thì sao, chuyện liên quan đến Phùng Tấn Kiêu, có khả năng biến thành chuyện vui hay không, nếu như thất bại, anh phải giải thích thế nào cho hợp lý đây?

Huống hồ, khi xảy ra biến cố đó, dù anh muốn giải thích thì ai có khả năng tĩnh tâm để lắng nghe? Mọi thứ có phải là không thể trốn tránh? Cố Nam Đình không dám chắc.

Bỗng dưng anh hận bản thân có được khả năng "tiên tri". Nhưng lại không kiểm soát được quyết tâm muốn thay đổi số phận.

Cố Nam Đình bắt đầu về nhà nhiều hơn, dường như đang tìm kiếm phản ứng bất thường của Tiêu Ngữ Hành. Nhưng bề ngoài thì cô bé vẫn bình thường, vẫn ngây thơ vui vẻ, ngốc nghếch hồn nhiên. Anh gọi điện

cho Phùng Tấn Kiêu, anh chàng kia trừ việc sắp lập tổ cảnh sát hình sự đặc biệt, bận đến tối tăm mặt mũi ra, thì cũng bình thường như trước.

Cùng là đàn ông, Cố Nam Đình thậm chí đã nói mà không chút kiêng dè: "Lúc ở cạnh Hành Hành có biện pháp phòng tránh không? Nó vẫn đang đi học!"

Phùng Tấn Kiêu bái phục ông anh vợ, anh chàng dở cười dở mếu: "Em thì muốn đấy, nhưng em đang bận muốn chết, làm gì có thời gian về thăm cô ấy!"

Không có thời gian là tốt nhất! Cố Nam Đình thở phào. Lại một buổi cuối tuần về nhà ăn cơm, anh cố ý gắp cá cho Tiêu Ngữ Hành, thấy cô bé không phản đối, ăn xong, anh lại đưa một túi ô mai cho cô bé với vẻ hồ hững, "Trình Trình bỏ quên trên xe, đừng lãng phí."

Tiêu Ngữ Hành tỏ ra không vui, mách với Cố Trường Minh, "Bố xem kìa, từ khi có được chị Trình, anh cũng quên cả thói quen thích đồ ngọt của con rồi." Hẳn nhiên rất ghét ô mai, sau đó cô bé sức nhớ điều gì, hỏi với vẻ ranh mãnh: "Chị Trình sao lại ăn đồ chua thế này, có phải chị ấy... lẽ nào em sắp làm cô rồi?"

Cố Trường Minh và Tiêu Tố nhìn nhau, rồi cùng nhìn anh vẻ đầy mong chờ.

Cố Nam Đình cảnh cáo Tiêu Ngữ Hành, "Không được nói bậy bạ." Rồi mới quay sang Cố Trường Minh, "Trình Trình vẫn đang tập huấn cơ trưởng, con không định..." Anh ngừng lại, nói với vẻ ngượng ngùng, "Đợi bọn con kết hôn rồi tính."

Tiêu Ngữ Hành cười ha ha, cười xong cố ý chọc tức anh, "Là chị Trình không chịu chứ gì, em thấy ấy mà, chuyện bay đối với chị ấy còn quan trọng hơn anh cơ."

Qua mấy lần thăm dò, Cố Nam Đình cơ bản đã có thể khẳng định là Tiêu Ngữ Hành không có thai. Nhưng sự thay đổi thời gian của vụ án Song Thập vẫn khiến anh không thể yên lòng. Một lần tình cờ, anh gặp Diệp Ngữ Nặc ở sân bay. Lúc này Diệp Ngữ Nặc đã kết hôn với Phùng Tấn Đình, trở thành bà chủ của Hải Hàng.

Đối hung thủ khiến Tiêu Ngữ Hành sảy thai, Cố Nam Đình rất muốn cảnh cáo cô ta phải biết dừng lại đúng lúc. Dù sao cô ta là bà chủ của Phùng gia, có thể nói là muốn gió có gió, cầu mưa có mưa. Nhưng bây giờ, người ta chưa là Phùng phu nhân gì cả, nếu anh nói thế sẽ tạo ra hiệu ứng ngược, khiến Diệp Ngữ Nặc ôm lòng oán hận, trả thù vào Tiêu Ngữ Hành. Cho nên Cố Nam Đình thậm chí đã từ bỏ suy nghĩ nói chuyện với cô ta.

Chưa bao giờ phải chịu ảm ức thế này. Tâm trạng lúc đó của Cố Nam Đình đúng là vô cùng tệ hại.

Không ngờ Diệp Ngữ Nặc lại chủ động tiến về phía anh, cô ta mặc đồng phục tiếp viên hàng không của Hải Hàng, trang điểm tinh tế, nụ cười ôn hòa, "Chào Cố tổng."

Cố Nam Đình vẻ mặt lạnh lùng, trả lời, "Tuy đã muộn nhưng vẫn phải nói câu chúc mừng cô."

Diệp Ngữ Nặc lập tức hiểu ra anh đang chúc mừng cô ta được gả cho Phùng Tấn Đình, cô ta nói: "Cố tổng hẳn rất khó hiểu vì cô bé lọ lem như tôi làm sao có được đôi giày thủy tinh phải không."

Cố Nam Đình nhìn kỹ nụ cười trông có vẻ e thẹn của cô ta, ánh mắt toát ra vẻ lạnh nhạt, "Phùng phu nhân nghĩ nhiều rồi, chuyện tôi phải lo còn quá nhiều, thực sự không có sức lực quan tâm đến cuộc đời của cô."

Diệp Ngữ nói như ngộ ra: "Cũng đúng, Tiêu Ngữ Hành đã lợi hại tới mức được tất cả người lớn trong Phùng gia đồng ý rồi, Cố tổng cũng không cần lo con bé gả tới sẽ bị tôi bắt nạt nữa."

"Sau khi trở thành Phùng phu nhân, ngay cả nói chuyện cũng trở nên khéo léo quá rồi." Ánh mắt Cố Nam Đình sâu thẳm, "Hành Hành và Phùng Tấn Kiêu yêu nhau không cản trở hạnh phúc của cô, thậm chí nếu có ngày nó được gả vào Phùng gia vẫn phải cung kính gọi cô là chị dâu cả. Thế nên Phùng phu nhân, hy vọng cô giờ cao đánh khẽ, đừng làm khó con bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện."

"Còn nhỏ chưa hiểu chuyện?" Diệp Ngữ Nặc nở nụ cười nhưng giọng điệu lại châm biếm, "Thế thì cả thế giới đều phải nhường nhịn, chăm sóc nó hả? Quả nhiên là người có anh trai yêu thương, có gia thế để ý lại, đãi ngộ của con bé cũng khác người thường quá."

"Diệp Ngữ Nặc!" Cố Nam Đình không kìm được định nổi giận thì một giọng nữ đã xen vào, "Cô có chồng thương yêu, có Phùng gia để ý lại, hà tất phải giận dữ mà quan tâm xem người khác có được đãi ngộ thế nào?"

Diệp Ngữ Nặc quay lại, thấy một cô gái mặc đồng phục phi công tiến lại.

Tất nhiên là Trình Tiêu. Cô vừa xuống chuyến bay, đứng cạnh Cố Nam Đình, ánh mắt nhìn Diệp Ngữ Nặc càng tỏ ra chín chắn hơn, cô nói: "Không ngờ với thực lực của Trung Nam cũng đánh mất nhân tài ưu tú như Phùng phu nhân đây. Nhưng Phùng phu nhân có được lương duyên, tin rằng cũng sẽ không so đo những hiểu lầm trước đây của chúng tôi."

Trình Tiêu nói vậy là đang nhắc nhở Diệp Ngữ Nặc, cô cứ lo an phận Phùng phu nhân đi, những tâm cơ đen tối mà cô từng sử dụng, chúng tôi sẽ không nhắc lại. Tiếc rằng Diệp Ngữ Nặc lại không biết cảm kích, cô ta nói: "Là hiểu lầm, hay là tôi vốn bé nhỏ hèn mọn, tôi hiểu. Trước kia tôi không có bất cứ thứ gì ỷ lại mà cũng chẳng biết run sợ, bây giờ, cơ trưởng Trình, cô nghĩ rằng tôi còn lo sợ cái gì chứ?"

Nếu đã nói thế, Trình Tiêu cũng không khách sáo, "Có Phùng tổng chống lưng, đúng là cô muốn làm gì thì làm. Nhưng Phùng phu nhân này, tôi rất thích đối thủ quang minh chính đại, thẳng đẹp thì thua cũng phục. Một cô bé yếu đuối như Tiêu Ngữ Hành, thực sự không có sức chiến đấu, nhưng phàm là người có chút khí phách thì sẽ không nở khai đao với cô bé, tôi nói đúng không?"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 54

Trước mặt người ngoài, Trình Tiêu rất nể mặt Cố Nam Đình. Cô chủ động tuyên chiến với Diệp Ngữ Nặc, mục đích là không để Cố Nam Đình mất điểm. Trong mắt cô, người phụ nữ đầy âm mưu xảo quyệt như Diệp Ngữ Nặc hoàn toàn không xứng để anh đích thân ra tay.

Nhưng khi chỉ còn hai người, sắc mặt Trình Tiêu không những không dịu lại, mà còn trực tiếp nhắm vào Cố Nam Đình, "Nếu em đoán không lầm thì năm đó anh cố ý đánh rớt Diệp Ngữ Nặc là vì Tiêu Ngữ Hành phải không? Có phải vì cô em gái thân yêu mà anh có thể trở thành kẻ thù với bất kỳ ai?"

Cố Nam Đình bị cô hỏi trúng rồi! Là anh trai, thực sự anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng nếu người hỏi không phải là Trình Tiêu, anh sẽ trả lời không chút do dự: Đúng! Thế nhưng, sắc mặt Trình Tiêu đang lạnh dần đã nhắc nhở anh, câu trả lời "đúng" nhất định sẽ khiến cô càng thêm khó chịu. Nhưng nếu phải nói những lời ngược với trái tim, đặc biệt là với cô, Cố Nam Đình không thể nói được.

Sự do dự và chần chừ của anh xem như ngầm thừa nhận.

Ánh mắt Trình Tiêu dần lạnh lẽo, cô hỏi, nói chính xác là chất vấn: "Lúc anh bảo vệ cô gái khác, anh đặt em ở chỗ nào?"

Cố Nam Đình ý thức được chuyện này nghiêm trọng hơn anh nghĩ, anh phải giải thích rõ, "Hành Hành không phải là cô gái khác, nó là em gái

anh, mọi sự bảo vệ của anh dành cho nó đều không ảnh hưởng đến chuyện anh yêu em."

"Em gái anh." Trình Tiêu cười lạnh, "Có phải em chưa từng nói với anh: công ty có lời đồn đãi rằng Cố phu nhân tương lai có lẽ chính là nhị tiểu thư của Cố gia?"

Sắc mặt Cố Nam Đình lạnh hẳn.

Ánh mắt Trình Tiêu giao với ánh mắt thâm trầm của anh trong không trung, cô hỏi từng chữ: "Không phải là ăn không nói có, mà có lửa mới có khói, đúng không?"

Rõ ràng là câu nghi vấn, nhưng ánh mắt kiên định của cô khiến Cố Nam Đình cảm thấy toàn bộ tâm tư anh che giấu bao năm nay trong tích tắc bị nhìn thấu cả. Thực ra Trình Tiêu từng bày tỏ, đối với quá khứ của anh, cô sẽ không hỏi đến. Cho dù Cố Nam Đình từng thích Tiêu Ngữ Hành thì cũng không phải chuyện gì ghê gớm. Ai mà chẳng có quá khứ! Đáng sợ là bạn cố ý che giấu quá khứ này, sau đó bị cô phát hiện ra trong một bầu không khí khó chịu thế này. Thế nhưng, hiện giờ không phải là thời điểm tốt để thẳng thắn với nhau. Hoặc là, cô cơ bản đã có đáp án, mà còn không phải là biết được từ chính miệng bạn nói ra. Như thế thì mọi lời giải thích và thẳng thắn của bạn đều trở thành biện bạch và viện cớ.

Trình Tiêu quả thực đã hiểu. Trong sân bay đông đúc nhộn nhịp, huyên náo tiếng người, trái tim cô torng tích tắc lại tĩnh mịch không một âm thanh. Lồng ngực bỗng có cảm giác bị ức hiếp khiến cô suýt không kiềm chế được mà giơ tay cho anh một cái tát. Ngay cả Cố Nam Đình cũng nghĩ cô sẽ tát anh một cái để xả cơn hận, vì từ ánh mắt cô đến cả con người cô đều trở nên rất lạnh lẽo, và giận dữ.

Nhưng cuối cùng, Trình Tiêu chỉ nói: "Có một số tâm sự che giấu trong lòng lâu rồi, bản thân cũng không tìm ra. Cố Nam Đình, đi tìm tâm sự

của anh về đi, rồi hãy nói đến chúng ta."

Cô tỏ ra rất bình tĩnh, ngay cả giọng nói cũng không thay đổi, nhưng Cố Nam Đình nhận ra cô vì Tiêu Ngữ Hành mà đã có suy nghĩ không cần anh nữa.

Cô đang nghi ngờ anh vẫn còn tình cảm nam nữ với Tiêu Ngữ Hành?

"Trình Trình!" Cố Nam Đình trong tích tắc cảm thấy giận dữ, ngay cả anh cũng không rõ đang giận ai, anh tiến lên nắm tay Trình Tiêu, "Em bảo anh đi tìm cái gì?! Trước kia dù xảy ra chuyện gì, tâm tư của anh dành cho em mà em còn nghi ngờ sao? Em lạnh lùng thông minh, chắc là phải nhận ra anh yêu em thế nào, muốn ở bên em thế nào chứ."

Trình Tiêu không cho anh cơ hội nói tiếp, dùng sáu chữ cắt đứt anh: "Em cũng có thể nhìn nhầm." Cô giằng tay ra, nói: "ngoài ra, mãi mãi đừng nói đến chữ tin tưởng với em, niềm tin của em dành cho anh được tạo nên từ sự thành thật và tôn trọng mà anh dành cho em. Không có nền tảng đó thì dù anh tốt với em thế nào, thì cũng là cho đường vào thuốc độc, không thể thay đổi sự thực nó là thuốc độc được." Cô nói xong đi lướt qua anh.

Cố Nam Đình nhìn cô đi xa, đầu không ngoảnh lại, nhất thời không biết phải giải thích và níu kéo thế nào.

Cố Nam Đình từ sân bay ra đã đến thẳng ký túc xá của Trình Tiêu. Anh nghĩ rằng với tính cách của cô sẽ không về chỗ Hạ Chí, càng không về Trình gia. Vậy mà Trình Tiêu lại về nhà họ Trình thật. Cô đoán chắc Cố Nam Đình sẽ không tìm đến. Kết quả...

Cố Nam Đình xác nhận cô không ở ký túc nên lại theo đến tận nhà họ Trình. Khi đó Trình Hạo Thần đang đọc tạp chí ở phòng khách, khi chị Lý dẫn Cố Nam Đình vào, ông ngược lên nhìn đồng hồ, giọng có vẻ không vui, "Muộn thế này rồi, cậu đến làm gì?"

Cố Nam Đình nói thật: "Cháu khiến Trình Trình không vui nên đến xin lỗi cô ấy."

Trình Hậu Thần đương nhiên đã nhận ra sự khác lạ của Trình Tiêu, nhưng ông xót con gái bay quá vất vả nên không hỏi gì, ăn tối xong để mặc cô lên lầu nghỉ ngơi. Bây giờ Cố Nam Đình công khai đến để nói rằng anh chọc giận Trình Tiêu, Trình Hậu Thần tất nhiên sẽ không dễ chịu với anh rồi.

Tập chí trên tay lập tức ném vào người Cố Nam Đình, Trình Hậu Thần chất vấn anh bằng giọng nghiêm khắc, "Cậu thích nó như thế đó hả? Mới ở bên nhau chưa lâu đã bắt đầu ức hiếp nó rồi? Nếu như kết hôn thì cậu lên trời luôn à?"

Cố Nam Đình chỉ có thể nhận lỗi, "Bác trai, là cháu không đúng..."

Trình Hậu Thần cắt ngang không chút khách sáo, "Đừng gọi tôi là bác trai!"

Cố Nam Đình lại lần nữa chịu đựng, anh chuyển sang gọi: "Trình tổng, cháu..."

"Cậu thế nào? Không phải cố ý chứ gì? Nếu cậu cố ý, cậu tưởng tôi sẽ để cậu đứng đây à?" Trình Hậu Thần đứng lên, ngạo nghễ khuyên răn: "Đối xử tốt với nó thì đừng nói miệng, tôi chờ cậu hành động để chứng minh, cậu lại làm thế này! Cố Nam Đình, có phải cậu nghĩ rằng tôi không dựa vào tình cha con mà chia rẽ hai đứa chính là tôi chấp nhận cậu?"

Cố Nam Đình không thể nào giải thích nhiều hơn với ông, càng không thể phản bác, anh đứng ở phòng khách, rửa tai lắng nghe sự giáo huấn của bố vợ tương lai: "Bác hiếu lắm rồi ạ, cháu không có ý đó."

Trình Hậu Thần thấy anh gục đầu ủ rũ thì đoán chắc anh đuối lý, càng tức giận hơn, "Đừng tưởng Trình Trình thích cậu thì tôi sẽ không thể làm gì

với cậu! Nó là con gái cưng của tôi, vì hạnh phúc của nó mà tôi có thể thỏa hiệp, nhưng với điều kiện là cậu phải khiến tôi tin tưởng cậu có thể chăm sóc tốt cho nó. Nhưng hể cậu có một chút không dụng tâm với nó, Cổ Nam Đình, tôi sẽ không ngại đả tội với con gái mà khiến cậu không được toại nguyện đâu."

"Bác trai... Trình tổng, đối với Trình Trình, cháu chỉ sợ chưa đủ yêu cô ấy." Cổ Nam Đình lại tỏ rõ thái độ với Trình Hậu Thần, "Cháu yêu cô ấy không phải một sớm một chiều, cháu mong có thể cùng cô ấy sống cả cuộc đời này. Có lẽ cháu cũng có chỗ không làm được, nhưng xin bác nhất định đừng nghi ngờ những nỗ lực và thành ý của cháu. Cháu quen Trình Trình..." Cổ Nam Đình suýt buột miệng nói "mười một năm", anh khựng lại rồi tiếp tục, "Sắp bốn năm, cô ấy là cô gái thế nào, cháu đã đủ hiểu rồi, sự thẳng thắn và chân thật của cô ấy khiến cháu càng yêu cô ấy hơn. Bác là cha của Trình Trình có thể không yên lòng về cháu, nhưng cháu xin bác đừng cướp đoạt cơ hội để cháu chấp nhận thử thách, để cháu chứng minh cháu đối với Trình Trình không hề có nửa phần giả dối, không dụng tâm. Bao lâu cũng được, cháu chấp nhận chờ."

"Cậu chấp nhận nhưng tôi không muốn!" Trình Hậu Thần rõ ràng không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì nhưng lại tức giận hơn cả người trong cuộc, ông cao giọng, "Thanh xuân của con gái tôi, một câu chấp nhận đời của cậu là có thể tùy tiện lãng phí hay sao? Sống cả đời này, ai lúc yêu mà không nghĩ như vậy thì kẻ đó là đồ khốn! Nhưng bao nhiêu ví dụ đã chứng minh, cuộc đời con người là chuyện khó biết nhất. Sự dụng tâm của cậu với Trình Trình hiện giờ không bằng một phần mười của tôi đối với bác gái cậu năm đó, chúng tôi có thể tiếp tục sống với nhau cả đời hay không còn chưa chắc chắn, nhóc con như cậu dám nói với tôi 'bao lâu cũng được'? Đúng là không biết trời cao đất dày."

Cổ Nam Đình cảm thấy tâm trạng của nhạc phụ tương lai rất tệ, có lẽ là vì mâu thuẫn giữa anh và Trình Tiêu khiến ông cụ nhớ đến hôn nhân của

mình. Anh ý thức được cuộc trò chuyện này cứ tiếp tục thì sẽ chỉ càng tồi tệ, nhưng anh không muốn bỏ về như vậy, anh không mong muốn Trình Tiêu không vui kéo dài hết đêm nay, đến ngày mai, anh gồng mình nói: "Trình tổng, cháu..."

Trình Tiêu lúc này xuất hiện đúng lúc, cô mặc áo ngủ đi từ trên lầu xuống, mái tóc dài rối bời, tức tối nói: "Hai người cãi cọ cái gì, không cho ai ngủ à?" Cô nhìn Cố Nam Đình, trong ánh mắt có ý trách móc, "Muộn thế này còn đuổi theo đến đây làm gì? Hôm nay trong chuyến bay em cãi nhau với giáo viên, tâm trạng không tốt, không muốn gặp anh cũng không được à?"

Lúc nhìn Trình Hậu Thần, giọng cô dịu lại, "Bố giận gì anh ấy chứ, mấy giờ rồi còn chưa đi nghỉ, nếu mẹ con ở nhà, bố dám ngủ muộn thế này thì không cho bố vào phòng luôn ấy chứ." Sau đó cô đẩy bố, "Mau đi ngủ đi, thức đêm chóng già, Phi Phi của bố trẻ trung xinh đẹp như thế, bố biến thành ông lão thì mẹ sẽ càng không thích bố đâu."

Trình Hậu Thần chưa mắng Cố Nam Đình đủ nhưng lại rất nể mặt con gái, ông hừ một tiếng với anh rồi quay lưng về phòng.

Nghe tiếng đóng cửa phòng, Trình Tiêu quay lưng đi lên lầu.

Cố Nam Đình ê chề đứng sững trong phòng khách, có phần không biết phải đi đâu về đâu.

Trình Tiêu thấy anh không lên theo cô thì quay lại, "Đứng đó làm gì, suốt đêm à?"

Cố Nam Đình mới hiểu ra bạn gái đại nhân mời anh vào khuê phòng của cô.

Có một cảm giác hạnh phúc trong họa có phúc.

Trên giường lớn có tấm chăn chưa gấp, thể hiện trước đó đúng là cô đang nghỉ ngơi. Cố Nam Đình nói về hồi lỗi: "Anh đoán chắc em sẽ không nhận điện thoại của anh nên mới không báo mà tới đây."

Trình Tiêu cũng không phủ nhận, cô khoanh chân ngồi trên giường, khen anh: "Giác quan thứ sáu của anh còn nhạy hơn phụ nữ, đoán cái là trúng."

Cố Nam Đình không mời mà đến đã bị Trình Hậu Thần mắng cho tối tăm mặt mũi, thực sự không muốn bị bạn gái đại nhân đuổi đi nữa, anh ngồi xuống giải thích, "Anh là đàn ông, không muốn so đo với một người phụ nữ. Nhưng con người Diệp Ngữ Nặc làm gì cũng lén lút lạng lẽ. Cô ta hận Hành Hành, cho rằng Hành Hành tước đoạt tình mẫu tử mà đáng lẽ cô ta phải có. Cô ta đến xin việc ở Trung Nam, tiếp cận anh, đều là vì muốn trả thù Hành Hành. Cô ta giả cho Phùng Tấn Đình, có mấy phần mục đích, mấy phần là tình cảm, anh không thể phán đoán được. Nhưng khi Hành Hành và Phùng Tấn Kiều ở bên nhau, cô ta sẽ có thêm một cơ hội hãm hại Hành Hành. Trình Trình, anh là anh trai của Hành Hành, không thể nhắm mắt làm ngơ được."

"Sao em cảm thấy người không nên nhắm mắt làm ngơ phải là Phùng Tấn Kiều mới đúng. Diệp Ngữ Nặc là chị dâu cả của anh ấy, Tiêu Ngữ Hành là người có khả năng trở thành vợ anh ấy, nếu ngay cả chị dâu mà anh ấy còn ko lo liệu được thì dạng đàn ông như vậy cũng không cần nữa." Trình Tiêu nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, "Anh là anh trai, bảo vệ em gái là chuyện bình thường, nếu em vì chuyện này mà gây gổ với anh thì chính em cũng thấy mất mặt lắm. Nhưng anh đừng quên, cô bé và anh không có quan hệ huyết thống. Sự quan tâm và bảo vệ quá đáng của anh không chỉ là em, mà người khác cũng sẽ hiểu lầm. Ngoài ra, Cố Nam Đình, anh không nên lừa dối em. Nếu em nhớ không lầm thì anh nói trong thế giới của anh không hề tồn tại sinh vật gọi là 'bạn gái cũ'. Kết quả thì sao, hả? Nếu em

nói: Thời gian anh thích cô bé không ít hơn thời gian chúng ta quen nhau, anh dám phủ nhận không?"

Kết hợp với thời gian bị sai lệch, Cố Nam Đình và Trình Tiêu đã quen nhau mười một năm, vượt xa thời gian anh có tình cảm nam nữ với Tiêu Ngữ Hành. Nhưng, điều Trình Tiêu cần chỉ là sự phủ nhận của anh thôi sao?

Không cho Cố Nam Đình có cơ hội phản bác, Trình Tiêu tiếp tục: "Sự thật rằng anh từng thích cô bé khiến em cảm thấy sự bảo vệ của anh dành cho nó không chỉ xuất phát từ tình cảm anh em. Cái suy nghĩ mà em không thể khống chế được cứ xoay vòng trong đầu em, khiến em không muốn tiếp tục cùng anh nữa."

Đương nhiên Cố Nam Đình không thể để mặc cho cô tiếp tục khuếch đại suy nghĩ này, anh nói: "Anh thừa nhận mình từng thích cô bé, anh thừa nhận anh đã che giấu em. Nhưng Trình Trình, anh che giấu em không phải vì anh còn tình cảm gì với nó. Năm đó em từ chối anh quá rõ ràng, anh thực sự không muốn để lại cho em bất kỳ ấn tượng không tốt nào. Để có được em, anh đã chọn tránh né, không đề cập, anh cho rằng đó là bí mật trừ anh ra thì không một người nào biết được. Còn về sự bảo vệ nó bây giờ, Trình Trình, anh lấy danh nghĩa của mẹ anh ra để thề rằng, thực sự chỉ là thân phận người anh, không có chút tình cảm nam nữ nào cả."

Trình Tiêu có đến mấy phút không nói gì, sau đó cô chợt cười, mang theo vài phần tự trào, "Thực ra em bảo anh lên đây là trong lòng mong muốn anh phủ nhận." Cô đi chân trần xuống giường, đứng trước cửa sổ, "Nhưng anh lại thừa nhận."

Cố Nam Đình đứng lên, nhìn bóng lưng cô, "Trình Trình, từ hôm anh theo đuổi em, anh liền xác định người anh yêu là em."

Trình Tiêu trầm tư một lúc, sau đó cô hơi ngẩng đầu lên, nói: "Em biết rồi."

Cố Nam Đình còn muốn nói gì đó, anh mong trong đêm nay sẽ làm lành với cô, cho dù cô đánh mắng anh cũng được, nhưng đừng để chuyện không vui này tiếp tục kéo dài. Lần đầu anh bắt đầu sợ hãi, đêm dài lắm mộng.

Trình Tiêu lại nói, "Chờ em suy nghĩ đã."

Trong quỹ đạo thời gian bình thường, đêm đó cô đứng trong màn mưa, chất vấn anh: "Anh dựa vào đâu mà như vậy? Anh nói anh thích tôi thì tôi phải đồng ý ở bên anh, làm gì có đạo lý đó?" Sau đó khi anh định cưỡng hôn cô để chinh phục, cô đã giơ tay, một cái tát tai to rõ "đậu" trên mặt anh.

Cuối cùng vẫn là kết thúc trong không vui. Sau đó một tuần, Cố Nam Đình không nhìn thấy cô trong công ty. Khi anh không kiềm chế được, đến bộ phận quản lý bay tìm cô, Lâm Tử Kế nói: "Trình Tiêu xin nghỉ phép rồi."

Cố Nam Đình lúc đó tức điên, thậm chí anh quên mất Lâm Tử Kế có quyền trực tiếp phê chuẩn cho phi công được nghỉ phép, chất vấn anh ta, "Ai phê chuẩn cho cô ấy nghỉ?"

Lâm Tử Kế bị hỏi đến ngớ người, im vài giây rồi đáp: "Tôi ạ."

Cố Nam Đình quay lưng bỏ đi.

Gọi điện cho Trình Tiêu, cuối cùng cô cũng nghe máy, lạnh lùng hỏi anh là cấp trên của cô: "Có chuyện gì ạ?"

Cố Nam Đình bình tĩnh lại, ánh mắt sâu thẳm lóe lên vẻ hối hận, anh nói: "Xin lỗi em." Sau đó nói tiếp: "Anh sợ dĩ làm thế là vì anh thích em, tuyệt đối không có ý mạo phạm. Nếu em không thích thì anh sẽ không như

thế nữa. Chỉ là, Trình Tiêu, anh mong em cho anh một cơ hội, để theo đuổi em."

Trình Tiêu không trả lời ngay, cũng không cúp máy liền.

Cố Nam Đình nghe hơi thở nhẹ nhàng của cô truyền qua điện thoại, anh không kìm được gọi cô: "Trình Trình?"

Trình Tiêu mới nói: "Đợi tôi nghĩ đã."

Sau đó, anh vì thời gian sai lệch mà quay về bảy năm trước, không có được câu trả lời sau khi cô suy nghĩ.

Đã cách xa gần bốn năm, trong thời gian được cài đặt lại, vì phát hiện ra tâm tư của anh dành cho Tiêu Ngữ Hành trước đây, Trình Tiêu lại lần nữa nói: "Để em suy nghĩ."

Suy nghĩ, xem có nên tiếp tục với anh không. Hoặc là, tiếp tục thế nào?

Rõ ràng đang tốt đẹp, Cố Nam Đình đã chuẩn bị sẵn sàng khi cô thông qua kỳ kiểm tra lần hai, chính thức được tuyển làm cơ trưởng, anh sẽ cầu hôn với cô. Tình cảm bất ngờ bị thứ gì đó đâm thủng một lỗ, trái tim như đang rỉ máu, đau đến mức Cố Nam Đình không làm gì được.

Anh nhìn bóng dáng mảnh mai nhưng quật cường trong bóng đêm, bước tới, vòng ôm lấy cô từ sau lưng, mãi sau mới khàn giọng nói: "Em giận cũng được, nổi điên cũng được, anh đã làm sai, em tát anh cũng được. Nhưng Trình Trình, trái tim của anh đang ở chỗ em."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 55

Cố Nam Đình sau khi ra khỏi nhà họ Trình thì không về ngay. Anh ngồi trong xe, người nghiêng tới trước phủ phục trên vô lăng, dáng vẻ ủ rũ bất lực khiến Trình Tiêu đứng trước cửa sổ tầng hai cảm thấy chua xót vô cùng.

Khi Nghê Tiêm kết giao với Trình Tiêu là có mục đích, rồi từ chối cô vì hiểu lầm mình là con trai Trình Hộ Thần; Hạ Chí bắt gặp Phỉ Diệu và Thương Ngữ thân mật với nhau trên phố, cái ngày Trình Tiêu biết mình bị bắt cá hai tay... đều không đau buồn bằng lúc xác nhận Cố Nam Đình đã từng thích Tiêu Ngữ Hành.

Dù là Nghê Tiêm hay Phỉ Diệu, dù thích đến mấy, quen nhau bao lâu, khi chào tạm biệt, Trình Tiêu không có chút gì quyến luyến. Đến lượt Cố Nam Đình, chỉ cần nghĩ đến anh từng đối xử tốt với một cô gái, mà còn là người mà cả đời này cũng không thể vạch rõ giới hạn với anh, chỉ nghĩ thôi là đã thấy không chấp nhận được.

Trình Tiêu cảm thấy trên thế gian này, chắc chỉ có Cố Nam Đình anh là có thể khiến cô đau khổ và mâu thuẫn như vậy, ăm ức tủi thân đến mức không muốn thấy anh nữa, nhưng lại không nỡ kết thúc ở đó.

Đối với Tiêu Ngữ Hành, ngày đầu tiên Trình Tiêu vào Trung Nam đã nghe có người nhắc đến, nói đó là cô gái hoạt bát xinh đẹp, tuy là con gái kế của Cố tổng, nhưng lại được nhà họ Cố yêu thương, đặc biệt là con trai

trưởng nhà họ, người nắm giữ Trung Nam trong tương lai, sự bảo vệ chăm sóc của anh dành cho cô bé còn hơn cả người yêu.

Trình Tiêu vì thế đã xác nhận, hôm bị Thương Ngữ tạt café, bánh ngọt trên tay Cố Nam Đình là anh mua cho em gái. Còn cô bé anh dẫn theo bên cạnh trong tiệc đính hôn của Thương Ngữ chính là Tiêu Ngữ Hành, người được nhà họ Cố yêu thương nhiều nhất. Chính từ lúc đó, cái tên Tiêu Ngữ Hành đã in đậm trong đầu Trình Tiêu.

Tin Cố Trường Minh dẫn vợ yêu ra nước ngoài nghỉ ngơi, không biết thế nào cũng lan truyền khắp công ty. Trình Tiêu đang tập huấn đã nghe người ta cười nói trong nhà vệ sinh: "Lão Cố tổng dẫn phu nhân đi chơi rồi, tiểu Cố tổng ở nhà cùng tiểu phu nhân tương lai, sự sắp đặt này thật là không tồi."

Đối với Cố Nam Đình, từ lúc anh nhặt được vé lên máy bay của cô, Trình Tiêu không hề ghét anh. Người đàn ông như anh, khoan hãy nói là đẹp trai tài giỏi, hành động nho nhã lịch sự, mà chỉ đôi mắt đầy ắp trí tuệ và sâu sắc đó thôi cũng đủ khiến người ta không kháng cự được. Còn hứng thú đối với cô mà anh biểu hiện ra, nhạy cảm như Trình Tiêu đã nhận ra từ lâu. Nhưng trong tình huống bị bao vây bởi tin tức Cố Nam Đình có ý với Tiêu Ngữ Hành mà gần như thiên hạ đều biết, Trình Tiêu không thể thuyết phục bản thân phải đón nhận ám hiệu của anh.

Nhưng cô lại không thể phớt lờ những âm mưu của Diệp Ngữ Nặc với anh. Đối với Trình Tiêu, cho dù Diệp Ngữ Nặc xinh đẹp trẻ trung, thì ưu tú như Cố Nam Đình vẫn sẽ không dùng thủ đoạn bỉ ổi để làm gì cô ta. Sự bảo vệ này là xuất phát từ niềm tin vào nhân cách của anh.

Nhưng Diệp Ngữ Nặc dám dựa vào sức của chính mình mà thù địch với phó tổng cao xa của Trung Nam, Trình Tiêu đương nhiên phải tìm hiểu cô ta rốt cuộc là người thế nào. Thế là, Trình Tiêu nhờ trợ lý của Trình Hậu Thần điều tra về cô ta, sau đó phát hiện Diệp Ngữ Nặc và Tiêu Ngữ Hành

là chị em. Trình Tiêu lờ mờ hiểu ra mâu thuẫn giữa Cố Nam Đình và Diệp Ngữ Nặc là vì Tiêu Ngữ Hành. Còn hôm cô ra nước ngoài tập huấn, Lâm Tử Kế nói: "Lẽ nào Cố tổng đã lên máy bay đến Cổ Thành", trong tình huống không hay biết gì, Trình Tiêu gần như có thể khẳng định, anh sở dĩ đi Cổ Thành là có liên quan đến Tiêu Ngữ Hành. Từ khoảnh khắc đó, Trình Tiêu quyết định cách xa Cố Nam Đình.

Nhân lúc trái tim chưa hoàn toàn trao đi, thì cố gắng lấy lại mà không tổn hại gì.

Hạ Chí lại nói anh không có ở công ty, không đi Cổ Thành. Sau đó, anh từ nơi xa xôi đến Mỹ, xuất hiện trước giường bệnh của cô. Nói Trình Tiêu không bất ngờ, không cảm động thì chắc chắn là giả. Trong thời gian anh ở lại khu vực tập huấn, em gái bảo bối của anh gặp nguy hiểm, và gặp cả Phùng Tấn Kiêu ở Cổ Thành. Thái độ của anh với Phùng Tấn Kiêu, cô hiểu, dù sao vì Phùng Tấn Kiêu mà Tiêu Ngữ Hành bị liên lụy vào vụ án đó, anh là anh trai nên xót em gái cũng là chuyện thường tình. Còn anh biết rõ Tiêu Ngữ Hành gặp nguy hiểm ở Cổ Thành mà vẫn kiên trì ở lại Mỹ, đến khi cô hoàn thành tập huấn, đích thân đưa cô bay về nước, với lễ kỷ niệm cao nhất trong ngành, cô được tuyển dụng chính thức, khiến Trình Tiêu đã thầm phủ định những lời đồn về anh và Tiêu Ngữ Hành.

Nhưng sự quan tâm của Cố Nam Đình dành cho Tiêu Ngữ Hành, khi Tiêu Ngữ Hành giấu gia đình lén chạy tới thành phố A vẫn bị Trình Tiêu phát giác. Thế nên khi anh hỏi cô trong điện thoại sao gặp Tiêu Ngữ Hành mà không báo anh biết, Trình Tiêu đã nổi nóng. Lúc đó cảm xúc không thể kiểm soát khiến Trình Tiêu nhận ra, Cố Nam Đình đã có một vị trí trong trái tim cô rồi.

Cố Nam Đình tối đó chạy tới thành phố A, Trình Tiêu cho rằng anh đến vì Tiêu Ngữ Hành. Anh kiên định phủ nhận nên Trình Tiêu đã tin anh. Anh bất giác biểu lộ sự lo lắng cho cô trong vụ án La Vĩnh, khi cô và Tiêu Ngữ Hành cùng gặp nguy hiểm trong quán bar, anh đã không hề do dự chìa

tay về phía cô, Trình Tiêu khi đập chai rượu lên đầu kẻ xấu vì anh đã hoàn toàn chấp nhận anh rồi.

Sự xuất hiện của Hách Nhiêu khiến Trình Tiêu có một thoáng dao động. Nhưng Cố Nam Đình chưa từng che giấu sự lo lắng cho Hách Nhiêu trước mặt cô, sự thẳng thắn đó khiến Trình Tiêu đè nén nghi vấn trong lòng, lặng lẽ quan sát. Về sau, Hách Nhiêu trải qua cửa ải sinh tử bi thảm, sự bất lực, tự trách của Cố Nam Đình khiến Trình Tiêu xót xa vô cùng. Sự kiên cường, kiên quyết của Hách Nhiêu khiến Trình Tiêu nảy sinh sự khâm phục. Lúc đó cô nghĩ, nếu họ trước kia quả thực từng yêu nhau thì cũng là lẽ đương nhiên.

Nếu đôi bên đã rung động, đối với Cố Nam Đình, Trình Tiêu không còn giả vờ nữa, nói chính xác là, không còn mâu thuẫn nữa.

Trong buổi tiệc kỷ niệm 40 năm thành lập Trung Nam, anh đưa cô đi gặp phụ huynh, cô cho anh niềm bất ngờ anh mong đợi nhất. Trình Tiêu cho rằng, yêu và không yêu, hợp và không hợp, có thể ở bên nhau hay không, ba chuyện vốn hoàn toàn không giống nhau này sẽ trở thành một chuyện mà cô và Cố Nam Đình cùng cố gắng.

Đêm tuyết rơi ấy, họ nắm tay nhau đi dạo bờ sông, trong vô thức mà trắng xóa mái đầu. Trình Tiêu thầm cười chính mình, cô lại cũng biết khao khát một người đàn ông như thế, và tình yêu của người đàn ông đó.

Mọi thứ anh trao cho cô tốt đẹp đến mức khiến cô buông bỏ áo giáp phòng bị.

Thế nhưng, anh gặp Diệp Ngữ Nặc ở sân bay mà từng lời từng câu đều bảo vệ Tiêu Ngữ Hành. Anh lại vì một Tiêu Ngữ Hành không bị chút tổn thương nào mà trở thành thù địch với một người phụ nữ khác! Những lời đồn trước kia, những chi tiết vặt vãnh anh thể hiện, trong tích tắc đã tràn ngập đầu óc Trình Tiêu, cuối cùng cô chắc chắn, năm đó anh cố chấp gạt

phăng Diệp Ngữ Nặc vốn có thành tích đầu bảng chính là vì Tiêu Ngữ Hành.

Người đàn ông đang là bạn trai cô, bất chấp thân phận, bất chấp báo đáp, bất chấp tổn thương, lại không phải vì chính bản thân anh!

Trình Tiêu thực sự muốn tát Cố Nam Đình một cái ngay tại sân bay, sau đó bảo anh rằng: không bao giờ gặp lại. Thậm chí khi cô hỏi: Có phải vì Tiêu Ngữ Hành mà có thể trở thành kẻ thù của người khác hay không, sự chần chừ trong thoáng chốc của anh đã khiến Trình Tiêu có suy nghĩ xin từ chức.

Nhưng lại không nỡ quá tuyệt tình.

Đó là vì anh, Cố Nam Đình.

Tiêu Ngữ Hành khác Hách Nhiêu. Dù Hách Nhiêu là bạn gái cũ của Cố Nam Đình, cô ấy trải qua nỗi đau đớn nặng nề và trở thành người mất đi gia đình, đừng nói Cố Nam Đình sẽ giơ tay giúp đỡ, mà ngay cả Trình Tiêu quen biết chưa lâu cũng không nỡ, làm sao khiến Cố Nam Đình khó xử được? Để khiến anh yên lòng, Trình Tiêu nguyện giúp anh tìm kiếm Hách Nhiêu, cố vũ Hách Nhiêu. Tiêu Ngữ Hành lại là công chúa của Cố gia, không chỉ có gia đình yêu thương bảo vệ, mà còn có Phùng Tấn Kiêu, căn bản là không có gì lo lắng. Cố Nam Đình lại vì muốn tránh cho cô bé không bị tổn thương mà không ngại so đo với người phụ nữ hèn hạ như Diệp Ngữ Nặc!

Sự bảo vệ quá mạnh mẽ đó, đã chứng tỏ điều gì?

Cố Nam Đình đã yêu cô, lúc trước anh từng thích ai thì cũng không lấy làm lạ. Nhưng anh che giấu tâm tư của mình với Tiêu Ngữ Hành trước kia. Không thẳng thắn như thế, là vẫn còn nhớ nhung mãi không quên quá khứ sao? Sự suy đoán này hình thành một vách ngăn vô hình, khiến Trình Tiêu không tài nào vô tư, không để ý như trước nữa.

Nhưng khi anh đến nhà, bị Trình Hậu Thần mắng cho không tài nào phản bác, Trình Tiêu vẫn nguyên giải vây cho anh, đồng thời bảo vệ anh trước bố mình, không bày mâu thuẫn giữa họ ra, chỉ nói rằng tâm trạng cô không tốt, không muốn gặp anh mà thôi.

Trình Tiêu không ngại tự lừa mình dối người, rằng anh chưa từng thích Tiêu Ngữ Hành. Nhưng anh lại thừa nhận, thừa nhận từng rung động với cô em gái đó, thừa nhận đã cố ý che giấu cô, thừa nhận đó là bí mật chỉ mình anh biết, còn nói những câu lo lắng cho Tiêu Ngữ Hành bị Diệp Ngữ Nặc hãm hại. Trình Tiêu tin anh yêu cô, nhưng cô không tin mình có thể làm như chưa có gì xảy ra, giữ mối quan hệ tốt đẹp với Tiêu Ngữ Hành, người mà anh từng thích, người mà cả đời này cũng sẽ phải giữ mối quan hệ thân cận.

Nếu người mà Cố Nam Đình từng thích là Hách Nhiêu, là Diệp Ngữ Nặc, cô sẽ không khó xử gì, cô chỉ cần một câu nói của anh: Cả đời này cũng không cần gặp lại họ nữa. Anh nhận lời, thì cô sẽ không nhắc đến. Anh không chấp nhận, thế thì, tạm biệt, không bao giờ gặp lại.

Mà lại là Tiêu Ngữ Hành.

Bây giờ, khi cô không chịu tha thứ cho anh, anh lại ngồi trong xe như thế, rất lâu cũng không nhúc nhích. Bắt Trình Tiêu phủ định anh, làm sao được?! Xem như chưa xảy ra... Trình Tiêu ý thức được, bản thân cô lại cũng là một người phụ nữ hẹp hòi!

Cố Nam Đình đã không biết mình ngồi trong xe bao lâu rồi, anh ngẩng lên, nhìn lên cửa sổ tầng hai, Trình Tiêu đứng đó bất động, nhìn anh.

Cố Nam Đình trong khoảnh khắc này rất hận sự che giấu của mình. Anh có lý do tin rằng nếu anh thành thật, Trình Tiêu có lẽ sẽ tức giận, sẽ nổi nóng, nhưng chí ít sẽ không bị tổn thương như bây giờ. Trình Tiêu mà anh yêu đã bị anh làm tổn thương.

Cố Nam Đình siết chặt nắm tay phải chặn ở trước ngực, cố gắng kiềm chế nỗi chua xót và cơn đau đang dâng lên ở đó. Mãi sau, anh lấy điện thoại ra, gọi cho Trình Tiêu.

Trình Tiêu nghe máy, cô nói: "Anh về đi đã."

Cố Nam Đình đẩy cửa xe đi xuống, ngược lên nhìn cô, "Anh biết em không muốn nghe anh xin lỗi, nhưng... Trình Trình, anh biết lỗi rồi, xin em hãy tha thứ cho anh một lần."

Cơn ghen ngào trong giọng nói của anh Trình Tiêu đã nghe thấy, nhưng lời tha thứ ghen ở cổ, mãi không thốt ra được.

Cuối cùng, vẫn là Cố Nam Đình nói: "Nghỉ ngơi đi, anh về đây. Chúc ngủ ngon, Trình Trình."

Anh không ép cô, không lợi dụng tình yêu của cô, sự không nỡ của cô, mà ép cô.

Trình Tiêu nằm trên giường, ép bản thân phải ngủ, nhưng rõ ràng cô cũng rất mệt mà mãi không ngủ được. Cô chỉ cần nhắm mắt lại là trước mắt sẽ xuất hiện hôm máy bay bị sét đánh, cô đang trong tình trạng hôn mê, cảnh tượng như giấc mơ hiển hiện ngay trước mắt.

Một cô gái nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, có một người đàn ông túc trực bên cạnh. Anh ta nắm tay cô gái, hôn lên trán cô ấy.

Trình Tiêu ngồi bật dậy, cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, trên cửa kính như phản chiếu gương mặt của Tiêu Ngữ Hành, còn người đứng sau lưng cô bé, không phải là Cố Nam Đình thì còn là ai?

Trình Tiêu đưa hai tay ôm lấy mặt.

Cảnh tượng trong phòng bệnh rất cuộc là cảnh đã xảy ra khi cô nằm viện, hay là cũng giống như khi Hách Nhiêu gặp nguy hiểm, là điềm báo trước? Nếu là về sau thì Trình Tiêu nghĩ rằng, người nằm trên giường không thể là cô, mà là Tiêu Ngữ Hành. Thế thì, người đàn ông kia rất cuộc là Phùng Tấn Kiêu, hay là Cố Nam Đình? Nếu là về sau, Trình Tiêu ý thức được, bản thân không thể nào tiếp tục với anh được nữa.

Trình Tiêu gần như suốt đêm không ngủ, may mà hôm sau không phải bay. Cô không cần đi đâu cả. Đã ngủ không được nên cô dậy ăn sáng cùng Trình Hậu Thần. Sau đó nhận ra, bố cô cũng tỏ vẻ mệt mỏi như thế cả đêm không ngủ.

Trình Tiêu cảm thấy hối lỗi, cô an ủi Trình Hậu Thần, "Chuyện của bọn con để tự bọn con xử lý, bố không cần lo. Yêu đương có lúc nào không cãi nhau đâu, chuyện thường như cơm bữa ấy mà."

Trình Hậu Thần không nổi cáu, chỉ hỏi: "Là cậu ta phạm lỗi nguyên tắc à?"

Trình Tiêu nhân cơ hội uống sữa mà im lặng vài giây, rồi đáp, "Không ạ."

Trình Hậu Thần gật gù như được giải phóng khỏi gánh nặng, nói một câu bất ngờ: "Nếu con thật sự thích cậu ta thì hãy ở bên nhau yên ổn, đừng làm bộ quá."

Lần đầu tiên trong đời, bố cô bảo cô phải biết dừng đúng lúc.

Trình Tiêu ngược lên, "Con không nghe lầm chứ? Ý bố là bố không phản đối nữa à? Tối qua bố mới mắng người ta tối tăm mặt mũi mà."

Trình Hậu Thần vẫn bình thản, nhưng lời nói rất kiên định, "Cũng phải có người đàn áp nó, đỡ sau này nó phóng túng chứ."

Trong lòng Trình Tiêu rất cảm động vì tình yêu của bố, nhưng miệng vẫn đùa: "Vẫn là bố con bá đạo nhất."

Trình Hậu Thần vỗ vỗ tay cô, thoáng thờ dài gần như không nhận ra, "Cũng có ích gì đâu, chưa chắc đã bảo vệ được mẹ và con."

Trình Tiêu nhận ra điều gì đó, cô hỏi: "Sao bỗng dưng trở nên thương cảm thế? Phi Phi của bố lại bắt nạt bố sao?"

Trình Hậu Thần cầm ly nước lên, Trình Tiêu không kịp nhắc là còn nóng thì ông đã uống một ngụm lớn, "Mẹ con không đếm xỉa gì bố, làm sao bắt nạt bố?"

Ánh mắt Trình Tiêu dừng ở gương mặt có phần tiều tụy của ông, "Kết quả tái khám năm nay của mẹ con chắc có rồi nhỉ, mọi thứ bình thường chứ?"

Trình Hậu Thần không nhìn cô, chỉ "ừ" một tiếng.

Trình Tiêu đặt ly nước xuống, chìa tay ra, "Cho con xem kết quả đi."

"Đã nói là không sao mà. Chẳng lẽ con mong có sao à?" Thấy Trình Tiêu kiên quyết, Trình Hậu Thần bảo: "Ở chỗ mẹ con."

Trình Hậu Thần đến công ty rồi, Trình Tiêu cũng đi, cô đến bệnh viện trung tâm trước, hỏi thăm bác sĩ điều trị chính năm đó đã mổ cho Tiêu Phi, ông ta nói: "Mẹ cháu gần hai năm nay không tái khám ở bệnh viện này, đều do bố cháu sắp xếp chuyên gia kiểm tra cho mẹ cháu."

Trình Tiêu không chậm trễ, chạy thẳng đến công ty Tiêu Phi.

Tiêu Phi đang ở đó, thấy cô đến thì hơi bất ngờ, "Hôm nay không bay sao?"

Trình Tiêu quan sát bà, thấy sắc mặt bà vẫn bình thường, "Nghỉ ạ, đến thăm mẹ."

Tiêu Phi đưa tay lên xem đồng hồ, "Mẹ sắp có cuộc họp quan trọng, con đến văn phòng mẹ ngồi chơi đi, buổi trưa chúng ta ăn cơm chung nhé?"

Trình Tiêu gật đầu, "Vâng."

Trình Tiêu ngồi trong văn phòng một lúc, cô tiện tay lục lọi trên bàn làm việc của Tiêu Phi, trừ một sổ hợp đồng, bìu sách, và cả bản thảo mà bà đang phê duyệt ra, thì không còn thứ gì khác. Trình Tiêu ngẫm nghĩ, thò tay kéo ngăn tủ, không khóa. Ngăn cuối cùng có báo cáo tái khám của bà, Trình Tiêu lật từng trang ra xem, lần tái khám năm nay tiến hành vào nửa tháng trước, kết quả hiển thị tất cả đều bình thường.

Trình Tiêu rất nhẫn nại chờ đến khi Tiêu Phi họp xong, hai người chọn một nhà hàng trang nhã để ăn trưa. Lúc dùng bữa, Trình Tiêu nói thẳng: "Con thấy lão Trình tâm trạng không ổn, lo sức khỏe mẹ có vấn đề nên mới đến đây."

Vẻ mặt Tiêu Phi từ ngạc nhiên đi đến buồn cười, "Thảo nào mẹ đang nghĩ con rảnh rồi lại chạy đến công ty làm gì." Nói xong bà còn cố ý ưỡn ngực, vô tư tiếp tục: "Sợ gì, nếu có vấn đề thật thì cắt luôn bên kia là xong."

Trình Tiêu trừng mắt, tức tối nói: "Thứ đó mọc trên người mẹ đúng là lãng phí, cắt đi cho đỡ nhọc lòng."

Tiêu Phi cười sảng khoái, "Con bú nó mà lớn lên đấy, bây giờ còn chê bai à. Hơn nữa không di truyền từ mẹ thì con có vóc dáng đẹp thế kia không?"

Trình Tiêu rót nước cho bà, "Những thứ di truyền từ mẹ quá nhiều rồi, đúng là không cảm ơn kịp."

Tiêu Phi nhướn mày đắc ý, sau đó mới nói: "Bố con đề nghị tái hôn, mẹ chưa đồng ý."

"Sao lại không đồng ý. Dù sao mẹ cũng chẳng có ai thích hợp, bố đã chủ động tới tận cửa, mẹ khách sáo làm gì?" Trình Tiêu vạch trần, "Không phải là không có ai theo đuổi mà vẫn độc thân bao năm nay, chẳng phải là vẫn còn tình cảm với bố hay sao?"

"Bao năm nay cũng đã sống ổn, chưa thấy sống một mình thì có gì không tốt cả." Tiêu Phi đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, đột nhiên chuyển đề tài, "Mẹ gọi cho Nam Đình rồi, nó đến rồi đấy."

Tiêu Phi mới ý thức được mình đã bị mẹ chơi một ván.

Cố Nam Đình đã bước vào nhà hàng, anh vẫn mặc sơ mi tối qua, có lẽ cũng cả đêm không ngủ, tròng mắt thoáng vẫn tia máu. Anh lễ phép chào hỏi Tiêu Phi trước rồi mới ngồi xuống cạnh Trình Tiêu, hỏi dè dặt, "Chọn món chưa?"

Tiêu Phi lúc này đứng lên, "Mẹ đi vệ sinh nhé."

Cố Nam Đình cảm ơn sự tác thành của Tiêu Phi. Khi chỉ còn hai người, anh nắm chặt tay Trình Tiêu, hỏi nhỏ: "Vẫn đang giận sao?" Thấy Trình Tiêu cụp mắt, không nói gì, anh thẳng thắn: "Anh sợ em cứ lạnh lùng với anh nên mới nhờ bác gái ra tay. Trình Trình, em nói đúng, chuyện của Hành Hành, người nên lo lắng là Phùng Tấn Kiêu. Anh nhận lời em, sau này chuyện của nó anh sẽ không quản nữa."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 56

Cố Nam Đình nói: Sau này chuyện của Tiêu Ngữ Hành, anh sẽ không quản nữa. Nhưng đó là người nhà đã sống cùng anh mười mấy năm trời, cho dù không thể ở bên nhau dưới hình thức tình yêu thì tình thân lại không thể thay thế. Khi Tiêu Ngữ Hành thật sự có việc cần dựa vào anh trai, làm sao anh có thể khoanh tay đứng nhìn?

Trình Tiêu ngược lên nhìn anh: "Anh đang nói với em là, giữa em và Tiêu Ngữ Hành, lựa chọn của anh là em sao?"

Ánh mắt Cố Nam Đình sâu thẳm, "Nó là người thân của anh, cả đời này bọn anh không thể cắt đứt quan hệ, là khúc mắc khiến em khó xử. Trình Trình, em là người anh yêu, anh không tiếc sức lực theo đuổi em, giành lấy em, không phải để làm tổn thương em mà là mong chờ được cùng em sống hết quãng đời còn lại. Mà người bạn đời tương lai của Hành Hành là Phùng Tấn Kiêu. Chăm sóc nó, bảo vệ nó, trước đây anh là anh trai nên phải làm, sau này lại là trách nhiệm của Phùng Tấn Kiêu. Anh không biết quyết định của anh là chọn lựa hay từ bỏ, anh chỉ chắc chắn, khi anh đối mặt với chuyện có thể đánh mất em, anh chỉ muốn giữ em lại, cho dù phải đổi lấy bằng mọi thứ."

Trình Tiêu tin thành ý của anh, nhưng cô gần như có thể chắc chắn là anh không làm được. Tiêu Ngữ Hành bình an vô sự thì thế nào cũng được, khi cô bé có chuyện, với gánh nặng và trách nhiệm của Cố Nam Đình, anh

không thể ngồi yên. Nhưng anh bây giờ có thể do quá sợ phải đánh mất cô, nên dù khó xử, anh cũng phải níu kéo.

Từ khi quen biết nhau, thực sự mỗi lần cô gặp khó khăn hay nguy hiểm, Cố Nam Đình đều có mặt. Đối với anh, Trình Tiêu không tài nào chê bai được. Cô từng băn khoăn: Cô dựa vào cái gì mà bắt Cố Nam Đình phải chấp nhận mọi sự bướng bỉnh và làm bộ làm tịch của mình. Tối qua thậm chí cô còn nghĩ, nếu Tiêu Ngữ Hành ghét cô thì tốt quá, thế thì không cần cô quyết định gì nữa, ném vấn đề cho hai anh em họ là được.

Trình Tiêu hỏi anh, "Nếu Tiêu Ngữ Hành không thích em, thì anh sẽ làm gì?"

Câu hỏi này dễ trả lời hơn nhiều, Cố Nam Đình không cần suy nghĩ, nói thẳng: "Dù nó thích em hay không, chỉ cần anh yêu em thì nó bắt buộc phải chấp nhận, hơn nữa phải tôn trọng em sắp sửa là chị dâu của nó, không dám vô lễ với em đâu."

Anh mạnh mẽ cứng rắn như thế, chính là nhờ quyền lực của tình thân.

Trình Tiêu nói: "Nếu em đã có thể nói: quá khứ của anh, em sẽ không hỏi, thì em sẽ làm được. Anh từng thích Tiêu Ngữ Hành, hay là người khác đi chẳng nữa, theo lý mà nói thì đều như nhau. Em giận vì anh đã che giấu em. Tuy em thuyết phục bản thân phải hiểu sự lo lắng của anh, nhưng khi tận mắt thấy anh bỏ qua thân phận của mình mà so đo với Diệp Ngữ Nặc, lại nghĩ đến những điểm vụn vặt khi anh và Tiêu Ngữ Hành ở bên nhau trong bao năm qua, em không dám nói là tin tưởng nữa. Em sẽ nghĩ, liệu có một cảnh tượng nào đó, một chuyện nào đó, hoặc thậm chí một nụ cười lúc nào đó của cô bé, đều khơi dậy hồi ức trong anh hay không. Cố Nam Đình, em là người ích kỷ, lại có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, em yêu anh và chỉ mong anh làm tất cả vì em. Ngay cả em gái anh cũng không được chia sẻ anh với em."

Cố Nam Đình vô cùng cảm động, điều anh sợ chính là cô không hề có ham muốn chiếm hữu anh.

Trình Tiêu ngừng một lúc rồi tiếp, "Nhưng những lời như 'sau này chuyện của nó, anh sẽ không quản nữa', anh vẫn nên rút lại. Em gần như có thể dự đoán một ngày anh thất hứa, lúc đó, đừng trách em không tha thứ cho anh."

Cô biết anh khó xử, anh lại không hiểu sự độ lượng và liều lĩnh của cô. Cố Nam Đình có phần không tha thứ cho chính mình, anh trầm tư rồi mới thành thật: "Tối qua anh về nhà một chuyến, nói với Hành Hành, đừng cố nổi lại tình chị em với Diệp Ngữ Nặc, đặc biệt là trước khi gả cho Phùng Tấn Kiêu thì hãy tránh đi một mình tới Phùng gia. Anh còn gọi điện cho Phùng Tấn Kiêu, anh nói: Diệp Ngữ Nặc có ý thù địch với Hành Hành, không hòa nhã như chúng ta nhìn thấy, bảo cậu ta trông chừng Hành Hành, đừng tiếp xúc với Diệp Ngữ Nặc. Nếu không, xảy ra sự cố gì, anh không thể quản được. Thực ra anh..." Anh nhìn Trình Tiêu, chỉ sợ bỏ lỡ chút thay đổi nhỏ nào ở cô, "Là sắp xếp xong rồi mới quyết định, không quản nó nữa."

Trình Tiêu nhìn anh, mãi sau mới hỏi: "Rốt cuộc anh đang lo lắng điều gì?"

"Anh không muốn lừa dối em, anh..." Cố Nam Đình nhú mày, "Đoán biết trước một số việc."

Trong đầu Trình Tiêu nhanh chóng hiện ra cảnh tượng ở bệnh viện mà cô cho là ảo ảnh, "Giống lần Hách Nhiêu sao?"

Cố Nam Đình hít thật sâu, gật đầu.

Trình Tiêu ngạc nhiên, cô truy hỏi, "Ý anh là, Tiêu Ngữ Hành sẽ vì Diệp Ngữ Nặc mà gặp nguy hiểm?"

Cố Nam Đình trả lời: "Nó sẽ trải qua một số chuyện đau khổ, còn... nghỉ học."

"Thế Phùng Tấn Kiêu thì sao? Lúc đó anh ấy ở đâu?"

"Hai đứa vì hiểu lầm mà chia tay nhau."

"Có làm lành như lúc đầu không?"

"Có. Nhưng cần một khoảng thời gian."

Cố Nam Đình nhìn cô. Trình Tiêu phán đoán từ ánh mắt anh là anh không hy vọng cô hỏi tại sao anh lại biết những chuyện này.

Trình Tiêu quay sang nhìn cửa sổ, như đang thuyết phục mình đừng hỏi quá nhiều. Vì biết nhiều thì hình như cũng phải gánh trách nhiệm.

Trình Tiêu như hiểu được nỗi lo ngại của anh, "Em có thể làm được gì cho anh?"

Cố Nam Đình dùng ngón tay ve vuốt gương mặt cô, "Cho dù chúng ta chuẩn bị nhiều đến đâu, đều có thể là công cốc, chưa chắc đã thay đổi kết cục được."

Nhưng không thể khoanh tay ngồi chờ chết.

Khi nhìn Cố Nam Đình, Trình Tiêu hỏi: "Thế anh có thể đoán trước kết cục của chúng ta không?"

Trong quỹ đạo thời gian bình thường, anh không có được câu trả lời của Trình Tiêu. Trong thời gian được thiết lập lại, Trình Tiêu vừa biết được anh từng rung động trước Tiêu Ngữ Hành, khiến tình yêu của họ gặp nguy cơ tan vỡ. Sắc mặt Cố Nam Đình tái nhợt dưới ánh nắng, anh nói: "Anh không thể."

Thế nên so với những trải nghiệm không thể thay đổi có thể xảy ra với Tiêu Ngữ Hành, anh càng lo cuối cùng sẽ không được ở cạnh Trình Tiêu.

Tâm tư của Trình Tiêu trong tích tắc xoay chuyển liên tục, cô nhớ đến một quyển sách cổ có ghi chép, một vị đại sư bói toán được trên trời phái xuống, xưng là Thần Tiên Tri, nhưng lại không thể bói tương lai của chính mình. Cô nhìn chăm chú Cổ Nam Đình, nhìn thấy vẻ lo lắng bất an trên gương mặt anh. Cô bỗng muốn liều mình cược một ván, cược anh tuy từng yêu người khác, nhưng chân tình với cô mới là quả ngọt cuối cùng.

Yêu anh, chính là lý do dám đánh cược.

Trình Tiêu im lặng nhìn anh vài giây rồi cười, "Em vẫn thích anh vững vàng phong độ, có dã tâm hơn. Không giống bây giờ, dè dặt cẩn thận, chẳng có chút tự tin nào cả."

Cổ Nam Đình hơi ngớ người.

Trình Tiêu thoát ra khỏi tay anh, bưng ly nước lên uống một ngụm, "Nếu anh nói sớm cho em biết vì dự đoán được một số chuyện nên mới căng thẳng và bảo vệ Tiêu Ngữ Hành đến vậy, thì hẳn em đã có thể bớt giận. Nhưng, bớt giận không có nghĩa là em chấp nhận sự giấu giếm và bảo vệ cô bé vô điều kiện, dù sao, hai người trừ quan hệ anh em ra, anh từng thích người ta, để khiến em thoải mái, anh tự biết giới hạn. Nếu anh vì cô bé mà khiến em ấm ức thêm, em không dám chắc sẽ không trút hết oán giận vào người nó như Diệp Ngữ Nặc. Anh hiểu tính tình của em mà, lúc nào em cũng có thể khiến nó tủi thân, đau khổ. Đến lúc đó nợ mới nợ cũ em sẽ tính sổ hết, anh cũng không yên ổn đâu."

Cổ Nam Đình hỏi với vẻ không chắc chắn lắm: "Ý em là, em tha thứ cho anh?"

Trình Tiêu đưa tay chỉ vào ngực anh, "Còn dám che giấu em chuyện gì, em sẽ rút máy bay cho anh xem, để anh đền cả Trung Nam và em luôn."

Cố Nam Đình nghe thế, sắc mặt từ vui mừng chuyển sang nghiêm túc, anh nghiêng người sang ôm cô, "Em làm thế nào cũng được, nhưng đừng lấy tính mạng mình ra đùa giỡn."

Trình Tiêu đẩy anh, "Anh mới chọc giận em xong, lấy lại phúc lợi nhanh như thế, em sợ anh không nhớ đời ấy chứ."

Cố Nam Đình lại không buông tay: "Trình Trình, cảm ơn em."

Giọng nói ấy hơi khàn, đôi môi anh phớt qua tai Trình Tiêu. Cô thầm nhủ: Mong rằng kết cuộc sau cuối sẽ không phụ bạc sự dũng cảm này của mình.

Bữa trưa tiến hành như thường lệ. Trong lúc ăn, Tiêu Phi nói với vẻ ý tứ sâu xa: "Trong tình yêu, cãi nhau là chuyện thường tình, chỉ cần đừng thực sự làm sai chuyện gì, tổn thương đến tình cảm."

Cố Nam Đình nghe ra trong lời nói của bà là nhắc nhở mình, anh bày tỏ đúng lúc: "Cháu đã nhớ, bác gái."

Tiêu Phi lại nói với Trình Tiêu: "Đừng gặp chuyện gì cũng cảm thấy không chấp nhận được. Đời người có quá nhiều khó khăn. Gặp chuyện đã tự làm khó mình trước thì sẽ sống rất vất vả."

Trình Tiêu đương nhiên không ngoan ngoãn như Cố Nam Đình, cô hỏi: "Mẹ trở nên thông suốt từ khi nào vậy? Là Nghê Nhất Tâm làm gì khiến mẹ hiểu ra sao?"

Tiêu Phi không ngại khi nhắc tới Nghê Nhất Tâm trước mặt Cố Nam Đình, bà thờ ơ: "Nếu mẹ sớm hiểu ra thì bà ta sẽ còn thảm hơn bây giờ. Chỉ là, có lẽ bà ta vẫn còn cơ hội để thắng."

"Mẹ nói gì cơ?" Trình Tiêu tưởng mình nghe lầm, cô đang định nói gì đó thì điện thoại của Tiêu Phi đã đổ chuông, vì công ty có việc nên bà đi

trước.

Trình Tiêu đành nói: "Chú ý sức khỏe nhé, đừng thức đêm mãi."

Tiêu Phi đồng ý, sau đó bà vỗ vai Cố Nam Đình, "Thay bác chăm sóc Trình Trình nhé."

Trình Tiêu nhìn theo bóng Tiêu Phi rời đi qua cửa kính, lẩm bẫm một mình: "Sao em có cảm giác như mẹ và lão Trình có chuyện gì giấu giếm em thì phải."

Cố Nam Đình hiếm khi thấy cô ưu tư như vậy, anh quan tâm hỏi: "Sao thế?"

Trình Tiêu trầm tư rồi nói: "Năm em thi vào trường Hàng không, mẹ em đã làm phẫu thuật cắt bỏ ngực trái, còn tiến hành phẫu thuật tái tạo chỉnh hình."

"Thế thì đến nay đã là tám năm rồi." Cố Nam Đình nghĩ ngợi, hiểu ra cô đang lo lắng điều gì, "Thời gian tái phát thường là sau hai năm phẫu thuật. Sau ca mổ thời gian càng dài thì tỷ lệ tái phát càng nhỏ. Kiên trì tái khám mỗi năm thì sẽ không sao đâu."

Trình Tiêu gật đầu.

Hai người tối qua đều không mấy nghỉ ngơi, ăn trưa xong Trình Tiêu có ý bảo Cố Nam Đình về chung cư nghỉ, điều anh quan tâm lại là, "Em có về cùng anh không?"

Trình Tiêu vẫn đang nhớ lại biểu hiện gần đây của Trình Hạo Thần và Tiêu Phi, định tìm kiếm chút tung tích nào đó, cô nói: "Em còn chưa gả cho anh, suốt ngày đến chỗ anh thì còn ra thể thống gì chứ?"

Trong mắt Cố Nam Đình có nụ cười dịu dàng, "Thế thì sớm gả cho anh là được."

Trình Tiêu không có tâm trạng đùa với anh, "Nhân lúc lão Trình và mẹ đều ở công ty, em về lục tìm trong thư phòng của họ xem sao."

"Lục thư phòng?" Cố Nam Đình hơi nhíu mày, "Em muốn tìm báo cáo tái khám của bác gái sao?"

Trình Tiêu như nghĩ thông điều gì đó, vẻ mặt cô nặng nề, "Ngay cả phẫu thuật mà mẹ cũng giấu bọn em thì làm sao tiện tay để kết quả tái khám ở văn phòng được. Hoàn toàn như cố ý chuẩn bị vì em vậy."

Cô nói thế khiến Cố Nam Đình cũng có phần lo lắng. Anh đảo vô lăng, "Anh đi cùng em."

Thế nhưng, trên đường đi thì Tiêu Ngữ Hành gọi điện, cô bé khóc lóc: "Anh ơi mau tới đây, bố vào bệnh viện rồi."

Thế là, Cố Nam Đình lại thay đổi lộ trình, đến bệnh viện trung tâm trước.

Thực ra thì hôm qua, Cố Trường Minh đã cảm nhận được sức khỏe bất thường, nhưng để tránh cho Tiêu Tố lo lắng nên ông không nói. Kết quả hôm nay nghỉ trưa xong, xuống lầu thì bỗng dừng đầu óc choáng váng, té ngã trên cầu thang. Cũng may không bị gãy xương, nhưng sau khi tài xế đưa ông đến bệnh viện thì huyết áp của ông vẫn tiếp tục tăng cao.

Cố Trường Minh đúng là mắc chứng cao huyết áp, nhưng Cố Nam Đình rất am hiểu kết quả kiểm tra sức khỏe hàng năm của ông, biết ông chỉ thuộc giai đoạn đầu, không có dấu hiệu tim, não, thận bị tổn hại. Là Tiêu Ngữ Hành nghe bác sĩ bắt Cố Trường Minh chụp tia X, điện tâm đồ gì đó, mới sợ hãi khiếp vía.

Thấy Cố Nam Đình vội vã chạy tới, Tiêu Tổ nói: "Vừa làm siêu âm tim xong, kết quả bình thường, bây giờ đang truyền nước."

Mắt bà cũng đỏ, rõ ràng là vừa khóc xong, Cố Nam Đình vỗ vỗ vai bà như an ủi mẹ mình: "Có té ngã bị thương chỗ nào không?" Nghe Tiêu Tổ nói không, anh nói: "Để con đi hỏi bác sĩ tình hình cụ thể."

Trình Tiêu nói: "Anh đi đi, em ở đây với dì Tiêu."

Tiêu Tổ nghe thế thì chủ động hỏi mà không cần Cố Nam Đình giới thiệu: "Trình Tiêu phải không?"

Trình Tiêu gật đầu, lễ phép: "Chào dì Tiêu." Thấy Tiêu Ngữ Hành ngồi ở đầu kia băng ghế dài, đang lau nước mắt, cô không nói gì thêm.

Cố Nam Đình buông tay cô, "Đừng chạy lung tung, ở đây đợi anh." Nói xong anh đến văn phòng bác sĩ trước.

Trong mắt Tiêu Tổ có vẻ hồi lỗi rõ rệt, "Bác trai là bệnh cũ, ý dì là đừng làm kinh động Nam Đình, đợi truyền nước xong, huyết áp hạ xuống hãy nói, mà Hành Hành lại không nghe lời."

Trình Tiêu nói: "Sức khỏe bác trai không ổn thì nên cho anh ấy biết ạ."

Trong phòng, Cố Trường Minh muốn uống nước, Tiêu Tổ vào trong chăm sóc ông.

Trình Tiêu không theo vào trong, cô đứng dựa vào bệ cửa sổ trước mặt Tiêu Ngữ Hành, im lặng.

Tiêu Ngữ Hành cũng khóc đủ, lau mặt rồi ngược lên gọi, "Chị Trình."

Ánh mắt Trình Tiêu dừng lại trên gương mặt non nớt của Tiêu Ngữ Hành, thầm mắng Cố Nam Đình một câu "trâu già gặm cỏ non", miệng thì dạy dỗ cô bé: "Lần sau gặp chuyện thế này khoan hãy khóc, làm rõ tình

hình trước đã để anh trai em khỏi lo lắng. Anh ấy bay với tốc độ 160 km/giờ tới đây, nếu xảy ra chuyện là chuyện lớn đấy."

Có lẽ Tiêu Ngữ Hành tưởng sẽ nhận được lời an ủi chứ không phải phê bình, nên cô bé giải thích với vẻ ấm ức: "Bác sĩ nói đáng sợ lắm, em lo mà."

"Càng lo thì càng phải bình tĩnh. Lỡ như trong nhà chỉ có một mình em, nỗi lo của em không thể giúp gì cho bác trai, em phải tranh thủ nghĩ ra biện pháp mới được. Nếu khóc lóc có thể cứu được người thì bác sĩ đã thất nghiệp rồi." Trình Tiêu cảm thấy cần phải lên lớp cho cô bé, "Tiêu Ngữ Hành, những chuyện như hôm nay, theo thời gian chúng ta càng lớn lên thì nó sẽ xảy ra bất cứ lúc nào. Em nên học cách kiên trì, chúng ta tuy không phải bác sĩ, không thể cứu người, nhưng chí ít khi người nhà cần, có thể vì họ mà giành lấy nhiều thời gian hơn. Lúc cần thiết thì thời gian đồng nghĩa với sinh mạng."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 57

Trình Tiêu đã để lại cho người khác một ấn tượng về bản thân có phần lạnh lùng kiêu ngạo, lại thêm ngữ điệu hơi nặng nề, Tiêu Ngữ Hành tuy trông mắt đỏ hoe nhưng không dám khóc nữa. Trình Tiêu thấy bộ dạng gục đầu đáng thương của cô bé thì nhẫn nhịn, chỉ nói đến đó.

Cố Nam Đình hỏi bác sĩ điều trị về bệnh tình của Cố Trường Minh, xác nhận tạm thời tuy bố không có gì đáng ngại nhưng vẫn cần ở lại theo dõi vài ngày, thế là anh sắp xếp: "Con về nhà một chuyến lấy đồ cho bố, buổi tối con ở lại. Dì Tiêu, đợi con quay lại rồi bảo tài xế đưa dì và Hành về nhà."

Cố Nam Đình ban ngày phải đi làm, ở lại chăm bố thì không nghỉ ngơi được, Tiêu Tổ muốn ở lại thay anh. Nhưng Cố Nam Đình kiên quyết bảo ban ngày bà hãy đến thay, Tiêu Tổ thấy Cố Trường Minh không phản đối, biết cha con họ nghĩ đến sức khỏe của bà nên đành chấp nhận.

Trình Tiêu và Cố Trường Minh hàn huyên vài câu rồi cùng Cố Nam Đình đi trước. Trên đường về, cô nói với vẻ hơi băn khoăn: "Trước kia cảm thấy cô bé khá đáng yêu, sao bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy không thuận mắt nhỉ."

Cố Nam Đình nhất thời không phản ứng kịp "cô bé" mà cô nói là chỉ ai.

Trình Tiêu nói bằng giọng không thể hiểu nổi: "Em lại còn có suy nghĩ bắt nạt một cô bé không có ác ý gì với mình, cũng không có sức chiến đấu nào, đúng là vô sỉ mà."

Cố Nam Đình hơi ngớ ra, "Em nói Hành Hành?"

"Không nói nó thì nói ai. Trước kia nó cứ gọi "chị Trình", cũng thấy thích lắm. Bây giờ chỉ muốn xử nó." Trình Tiêu trừng mắt với anh, "Ban nãy nhân lúc mọi người vắng mặt, em đã bắt nạt nó đấy."

Cố Nam Đình cười to, anh tò mò hỏi: "Bắt nạt thế nào?"

"Lên lớp nó, chẳng lẽ đánh nó! Bố năm viện, tìm anh trai là đúng, nhưng có thể nào nói cho rõ được không? Khóc gì mà khóc mãi, tưởng nước mắt là tiên đan cứu mạng hay sao?" Nhớ lại nụ cười ngọt ngào trong trẻo của Tiêu Ngữ Hành, Trình Tiêu nói như ấm ức: "Chẳng trách Diệp Ngữ Nặc chiếm thượng phong trước nó, em chỉ nói mấy câu mà nó lại muốn khóc, thảo nào không biết cách phản kích, chỉ để mặc người khác nhào nặn! Nếu cô bé là con người như Diệp Ngữ Nặc thì em cũng có thể tàn nhẫn xử lý rồi. Thế mà lại yếu ớt như một đứa bé, khiến em bó tay bó chân không thể phát huy được."

Cố Nam Đình hiểu cô vẫn chưa nghĩ thoáng được, đối với Tiêu Ngữ Hành, trong lòng ít nhiều cũng có chút khó chịu, nhưng lại không thể kiểm soát bản chất lương thiện bẩm sinh muốn bảo vệ kẻ yếu. Mà đáng vẽ cô than vãn lúc này mới giống một cô bé. Một tay anh xoay vô lăng, tay phải đưa ra xoa đầu cô, "Thế thì em hãy bắt nạt nó nhiều lên, để nó học cách kiên cường hơn, cũng dễ đối phó với Diệp Ngữ Nặc."

Trình Tiêu lại không định để anh được như ý: "Em đã tước đoạt tình yêu của anh dành cho nó rồi, không thể quá đáng hơn, nó ngốc nghếch chẳng biết thù hận là gì, không có nghĩa là Phùng Tấn Kiêu sẽ buông tha, em vẫn nên bớt gây phiền toái cho anh thì hơn."

Cô biết sợ từ lúc nào thế? Bây giờ lại chấp nhận vì anh mà "hiền lành" bớt. Cố Nam Đình thấy rất vui mừng, hỏi cô: "Nếu anh nói anh nguyện giống như Trình tổng, lo lắng hết cho em, chống lưng cho em, em có muốn thử không?"

Nhắc đến Trình Hậu Thần, Trình Tiêu nói: "Lão Trình cũng lớn tuổi rồi, lời bố nói anh đừng để bụng. Tối qua bố đối xử với anh như thế, nhưng sáng nay còn nói em đừng quá nhõng nhẽo anh."

Cố Nam Đình gật đầu, "Em yên tâm, ông là trưởng bối, còn là cha của em, anh chỉ biết tôn trọng, kính phục ông thôi."

Cố Nam Đình đưa Trình Tiêu về nhà trước, thấy cô không có ý tháo dây an toàn rồi đi, anh nắm chặt cổ tay cô, "Không quên chuyện gì chứ?"

Ánh mắt Trình Tiêu hướng về đôi mắt anh, thấy trong đó thoáng ẩn hiện nụ cười, cô nghiêng người tới, hôn lên môi anh.

Một nụ hôn vô cùng dịu dàng, nhẹ nhàng. Môi cô áp lên môi anh, chạm và hút từng chút một. Tay anh đặt sau gáy cô, nhẹ nhàng dịu dàng xoa mái tóc dài của cô.

Trình Tiêu vốn không có ý khiến nụ hôn này quá mãnh liệt. Thế nhưng khi anh hóa bị động thành chủ động, từng bước tấn công môi lưỡi của cô, cô đưa tay, buông bỏ tất cả để ôm anh, đồng thời khi anh hôn nhẹ lên vành tai cô, cô lẩm bẩm khẽ bên tai anh, "Những chuyện như vậy, sau này vẫn phải do anh chủ động đó."

Cố Nam Đình khước môi nở nụ cười, anh nói: "Ừ."

Cố Nam Đình về nhà tắm một cái, thay đồ rồi thu dọn đồ của Cố Trường Minh, mang đến bệnh viện.

Cố Trường Minh đã ngủ, Tiêu Tổ và Tiêu Ngữ Hành ngồi nghỉ ở gian ngoài của phòng bệnh. Cố Nam Đình thấy Tiêu Ngữ Hành có vẻ bồn thần thì nói: "Phùng Tấn Kiêu tối nay về phải không, lát nữa về nhà ăn mặc đẹp một chút, hẹn hò đi."

Tiêu Ngữ Hành cúi đầu, nói nhỏ: "Bố đang bệnh, em làm gì có tâm trạng đi gặp anh ấy."

"Em có đi hay không thì bố cũng phải nằm viện một thời gian. Nếu đau khổ buồn bã ngồi đây thì chi bằng cứ làm việc của mình đi." Nghĩ đến Trình Tiêu, Cố Nam Đình nói: "Là vì Trình Trình nói em nên em mới không vui à?"

"Chị ấy không nói gì em." Tiêu Ngữ Hành phủ nhận, "Chị ấy đang chỉ bảo em, em hiểu."

Cố Nam Đình vỗ vỗ đầu cô bé, "Biết thì tốt. Con người cô ấy khá sắc sảo, lợi hại, nhưng cô ấy đối xử với gia đình và bạn bè thì cực kỳ tốt, em nghe lời cô ấy thì sẽ không sai đâu."

Tiêu Ngữ Hành gật gù, "Em biết rồi."

Biết tin Cố Trường Minh nằm viện, Phùng Tấn Kiêu đi thẳng từ sân bay đến bệnh viện, hoàn thành nghĩa vụ thăm hỏi phụ huynh trong đó. Tiêu Tổ thấy con người anh chín chắn đàng hoàng, đối xử với Tiêu Ngữ Hành lại chu đáo ân cần nên tất nhiên rất hài lòng. Thế nên nhiệm vụ đưa Tiêu Tổ và Tiêu Ngữ Hành về nhà đương nhiên được giao cho Phùng Tấn Kiêu.

Cố Nam Đình đưa họ xuống lầu, Phùng Tấn Kiêu ý thức được anh có việc cần nói nên bảo Tiêu Ngữ Hành đưa Tiêu Tổ lên xe ngồi trước, anh viện cớ đi vệ sinh để cùng Cố Nam Đình nói chuyện trong vườn hoa.

Cố Nam Đình lên tiếng trước như người ra luật: "Chuyện anh nói với cậu tối qua, cậu đừng hỏi làm sao anh biết, thông qua chuyện của Hách

Nhiều, nếu cậu tin anh thì cứ làm theo, không tin thì một khi nảy sinh hiểu lầm hay mâu thuẫn gì với Hành Hành, đừng trách anh không nhắc nhở cậu."

Chuyện liên quan tới mình và Tiêu Ngữ Hành nên Phùng Tấn Kiêu khó mà kiềm chế, anh nói: "Nếu anh đã nói thế thì chi bằng nói rõ hơn đi."

Cố Nam Đình ngồi xuống ghế dài, hút hết điếu thuốc rồi nói: "Rất nhiều việc đều có nguyên do, anh không tài nào nói rõ hơn, điều duy nhất có thể nhắc cậu là Diệp Ngữ Nặc vì dì Tiêu ly hôn xong dẫn Hành Hành đi nên sinh lòng oán hận, mà nỗi hận này cô ta sẽ chọn báo thù Hành Hành. Người có thể khiến Hành Hành bị tổn thương chỉ có cậu. Cậu không ở G, Hành Hành dù gặp chuyện thì cậu cũng khó lòng tới kịp. Thế thì hãy cố gắng ngăn cản Hành Hành và Diệp Ngữ Nặc gặp gỡ, đặc biệt là khi nó sắp đến ngày dự sinh, càng phải bảo Hành Hành tránh xa cô ta."

Đối với Cố Nam Đình mà nói, thế này đã đủ thẳng thừng rồi. Mà anh sở dĩ vẫn giữ lại chút bí mật là vì trong quỹ đạo thời gian bình thường, Diệp Ngữ Nặc vốn dĩ cuối tháng sau sẽ sinh con trai Đồ Đồ, nhưng Cố Nam Đình nghĩ lại đáng về cô ta khi gặp ở sân bay thì mới ý thức được anh đã bỏ qua một vấn đề: Diệp Ngữ Nặc lúc đó hình như mới mang thai thời kỳ đầu.

Sự sai lệch thời gian đó không còn là sai lệch giữa âm lịch và dương lịch, Cố Nam Đình khó mà đoán được sự việc tốt cuộc sẽ phát triển ra sao.

Phùng Tấn Kiêu sẽ cân bằng quan hệ giữa Tiêu Ngữ Hành và Diệp Ngữ Nặc ra sao, Cố Nam Đình lúc này không muốn nghĩ nhiều, anh ngồi trong phòng bệnh, nhìn Cố Trường Minh truyền nước xong, dùng xe lăn đẩy ông ra vườn hoa hít thở không khí trong lành.

Cố Trường Minh là người từng trải, phát hiện ra giữa con trai và Trình Tiêu có gì đó không ổn, ông hỏi: "Cãi nhau với Trình Tiêu à? Con là đàn

ông, phải khoan dung độ lượng, đừng có không chịu nhún nhường mà đổ dành con bé, cúi đầu trước người phụ nữ mình thích thì không mất mặt đâu."

Cố Nam Đình gật đầu, "Con biết, trước mặt cô ấy, con không hề kè cả."

"Thế thì đúng." Cố Trường Minh lại nói, "Con và Trình Tiêu quen nhau cũng một thời gian rồi, nếu đôi bên chắc chắn rồi thì tranh thủ thời gian, chuyện cầu hôn đương nhiên phải do đàn ông chúng ta chủ động."

Cố Nam Đình cười, nói thật với cha: "Con định hôm cô ấy thông qua kỳ sát hạch lần hai, trở thành cơ trưởng thì sẽ cầu hôn với cô ấy."

Cố Trường Minh "ừ" một tiếng, "Con có kế hoạch thì tốt."

Hai cha con trò chuyện rất lâu trong ráng chiều chạng vạng, đến khi Cố Trường Minh hơi mệt thì Cố Nam Đình mới đẩy ông về phòng nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, Cố Nam Đình vừa thức giấc, rửa ráy xong xuôi thì nhận được điện thoại của Trình Tiêu, cô nói: "Anh đừng làm phiền Cố tổng, lén lút xuống đây nào."

Cố Nam Đình nhìn đồng hồ đeo tay, chưa tới sáu giờ mà cô đã tới bệnh viện rồi.

Trình Tiêu không giống anh, dẫu hiến để người ta la mắng, sờ dĩ cô đến sớm là mang bữa sáng tới cho anh.

Cô nói: "Em không biết khẩu vị của Cố tổng nên không chuẩn bị cho bác."

Cố Nam Đình trao cho cô nụ hôn chào buổi sáng quăn quýt rồi mới nói: "Dì Tiêu sẽ chuẩn bị cho bố, không cần chúng ta lo."

Trình Tiêu đưa đũa cho anh, "Thế thì chúng ta còn đợi gì nữa, chiến thôi."

Trước kia họ đều rất bận, thực ra không có cơ hội nào để chăm sóc nhau. Trừ hôm cô ở bệnh viện, và đêm anh bị bệnh. Cố Nam Đình ngồi trong xe, tận hưởng bữa sáng tình yêu bạn gái mang tới, mày mắt ánh lên nụ cười dịu dàng.

Trình Tiêu thấy anh cứ nhìn mình chăm chú, "Anh cười ngô nghê gì đó, chắc không vì một bữa sáng mà thu phục được trái tim Cố tổng đó chứ."

Cố Nam Đình không ngại bày tỏ tình yêu của mình, "Trái tim anh bị em thu phục từ lâu rồi."

Trình Tiêu hừ một tiếng, nói với vẻ không tình nguyện: "Chịu vậy, trước đây chỉ tưởng có đối thủ không có sức cạnh tranh như Kỳ Ngọc yêu thầm anh thôi chứ, nên cũng không mấy bận lòng, bây giờ nhận ra còn có một cô em gái ngây thơ vô tư, nếu không tốt với anh hơn thì em cũng sẽ rơi vào tình cảnh mất cả tình lẫn tiền thôi."

Cô có bận tâm không, trong lòng Cố Nam Đình cũng biết. Lúc này nghe cô đùa như vậy, anh gọi một tiếng, vừa bất lực vừa yêu thương: "Trình Trình!"

Trình Tiêu nhoẻn miệng cười, "Em đùa mà."

Cố Nam Đình hỏi cô, "Tối qua có thu hoạch gì không?"

Trình Tiêu thấy ấm lòng vì anh vẫn nhớ, "Không. Em sắp phá tung cả thư phòng lão Trình rồi, chẳng phát hiện được gì. Ngược lại còn bị bố phát hiện, mắng cho một trận nữa chứ."

Nhớ lại cảnh lão Trình giận dữ mắng cô, "Mày đủ lông đủ cánh rồi, muốn cùng Cố Nam Đình chọc tức bố chứ gì?" Trình Tiêu không nhịn được cười, "Ông bố của em ấy, nếu có thể đổi vai với Cố tổng thì tốt rồi."

Cố Nam Đình cũng cười, "Không cần đổi, sớm muộn gì em cũng phải đổi cách xưng hô với Cố tổng thôi."

Trình Tiêu không đáp lời anh, mà cô sực nhớ ra, "Chuyện của lão Trình và mẹ em, anh có thể dự đoán không?"

Cố Nam Đình biến sắc. Dù hơn người khác bảy năm ký ức, nhưng đối với cha mẹ Trình Tiêu, trừ lúc Trung Nam hợp tác với Trình An, anh và Trình Hậu Thần có duyên gặp mặt một lần, thì trong quỹ đạo thời gian bình thường, Cố Nam Đình căn bản chưa từng gặp Tiêu Phi. Ngay cả vợ chồng họ đang ly hôn anh còn không biết, làm sao có thể "dự đoán" chuyện của họ đây?

Trong ánh mắt mong chờ của Trình Tiêu, anh hồi lỗi nói: "Xin lỗi."

Xin lỗi vì đã từng thờ ơ với cô.

Xin lỗi vì khi cô lo lắng bất an, anh lại không thể làm gì được.

Thế nhưng kết quả này đối với Trình Tiêu hình như lại nằm trong dự đoán, cô cười nói: "Em không nên xem anh là thầy bói mới đúng."

Chiều hôm đó Trình Tiêu có lịch bay, buổi tối qua đêm ở sân bay khác. Cố Nam Đình nhân lúc cô không biết gì mà tự đến nhà họ Trình.

Thấy anh đột ngột viếng thăm, Trình Hậu Thần không hiểu, "Sao cậu lại tới, Trình Trình có nhiệm vụ bay, cậu không biết à?" Đối với ông lão, Cố Nam Đình tới đây hẳn nhiên là muốn gặp con gái cưng của ông rồi.

Đối mặt với lời nói lạnh nhạt đó, Cố Nam Đình nói: "Cháu đến tìm bác ạ."

Trình Hậu Thần là người chèo lái cả một tập đoàn lớn, giá trên sàn cả hơn ngàn tỷ, đương nhiên là vô cùng trí tuệ và tinh nhanh, ông gần như đoán ra ngay ý đồ trong lời nói của Cố Nam Đình. Ông đứng lên, không có ý tiếp tục, "Tôi và cậu không có gì để nói. chị Lý, tiễn khách."

Cố Nam Đình nói khi ông quay lưng đi: "Trình Trình rất lo cho sức khỏe của bác gái."

Trình Hậu Thần ngừng bước, quay lưng lại với anh, "Thế thì sao? Nó hiểu thảo thế nào không cần cậu nói, tôi và mẹ nó biết rõ."

"Đây là chuyện nhà bác, cháu vốn không có lập trường để hỏi. Nhưng chuyện liên quan tới Trình Trình, cháu vẫn không thể yên lòng." Cố Nam Đình đưa mắt cầu cứu chị Lý cho anh chút thời gian, rồi tiếp tục, "Trình Trình nghi ngờ báo cáo tái khám bác gái đưa cô ấy xem là giả. Đương nhiên là cháu mong cô ấy nghĩ nhiều thôi. Nhưng để tránh sau này phải hối tiếc, cháu muốn nghe chính bác chứng thực."

Cố Nam Đình không mong muốn thuyết phục Trình Hậu Thần dễ dàng, anh chỉ có thể dùng tình thân, "Mẹ cháu vì mắc bệnh tim bẩm sinh, trải qua nhiều lần phẫu thuật mà vẫn không thể gắng gượng được, đã qua đời lúc cháu vừa tròn tám tuổi. Khi đó cháu không hiểu gì, bố cháu nói mẹ bị bệnh, cần nghỉ ngơi, cháu đã thực sự không làm phiền. Cháu vẫn đi học như thường, chơi với bạn bè, chưa từng nghĩ rồi sẽ có ngày mất mẹ, hơn nữa cả đời này cũng không thể gặp lại. Bác trai, đến tận bây giờ cháu vẫn thường nghĩ: Nếu trở lại ngày tháng mẹ còn bệnh, chí ít cũng cho cháu thời gian để hiểu thảo với mẹ, cũng không đến nỗi khiến cháu tiếc nuối tới bây giờ."

Lời anh nói hình như Trình Hậu Thần đã nghe thấy. Ông không bảo chị Lý đuổi anh đi, cũng không rời phòng khách ngay, mà cứ đứng đờ ra giữa cầu thang, bất động mãi.

Cố Nam Đình cũng không vội, nhìn theo bóng ông, yên lặng chờ đợi.

Đêm khuya vắng lặng, hai người đàn ông bị vận mệnh biến thành "kẻ thù" đứng bất động ở phòng khách, như đang đối đầu nhau.

Đến khi chị Lý không chịu nổi bầu không khí bức bối đó, len lén rời đi, Trình Hậu Thần mới bảo: "Cậu theo tôi."

Cố Nam Đình không muốn nghĩ, nhưng anh thoáng có cảm giác không lành.

Trong thư phòng, Trình Hậu Thần lấy từ tập công văn ra một tệp báo cáo, sa sầm mặt đưa cho anh.

Cố Nam Đình đón lấy, anh giở ra đọc, mắt rưng rưng lệ. Nhưng trước mặt Trình Hậu Thần, anh đưa tay giữ lấy mặt, kìm nén.

Trình Hậu Thần như không nhận ra sự khác thường của anh, chỉ nhìn sắc đêm ngoài cửa sổ, ông nói: "Mẹ nó chỉ có một tâm nguyện là chờ nó thành cơ trưởng, được ngồi máy bay nó lái một lần. Tôi là người chồng và người cha, gần như không có lựa chọn nào khác."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 58

Lúc này còn khoảng một tuần đến mười ngày nữa là Trình Tiêu tham gia sát hạch lần một, sau đó kiến lập thêm một trăm giờ bay nữa để xin thi lần hai là còn khoảng ba tháng. Thế nên trước khi Trình Tiêu thông qua sát hạch lần hai, chính thức trở thành cơ trưởng, Tiêu Phi đã bảo Trình Hậu Thần: "Đừng cho nó biết, dù sao cũng không nhanh như thế đâu."

Bà nói sẽ không nhanh như thế, là chỉ bà sẽ không gục ngã quá nhanh. Thế nhưng phải kín kẽ, nước chảy không lọt trước mặt Trình Tiêu, làm sao có thể? Từ khi Trình Tiêu biết Tiêu Phi từng phẫu thuật, trừ phi cô phải tham gia những kỳ thi không ở thành phố A mà cô không thể sắp xếp được, thì dù bận đến mấy, cô cũng sẽ giữ tần suất mỗi tuần gặp Tiêu Phi ít nhất hai lần. Thế thì, để tránh cho cô phát hiện ra điều bất thường, Tiêu Phi căn bản không thể nhập viện điều trị. Ba tháng, đối với sức khỏe con người mà nói, sẽ qua đi rất nhanh. Nhưng đối với người mắc bệnh ung thư tái phát, là thời gian điều trị tốt nhất, quý giá nhất.

Trình Hậu Thần đương nhiên không đồng ý, mấy năm nay, lần đầu ông nổi giận với Tiêu Phi: "Nó là con gái em, em đối với nó có ý nghĩa gì, lẽ nào em không hiểu? Chúng ta ly hôn giấu nó, sau khi nó biết đã nổi trận lôi đình với anh, suốt một học kỳ không chịu nghe điện thoại của anh. Về sau nó đồng ý quay lại cái nhà này, em tưởng nó vì không nỡ xa ông bố này sao? Nó đang giữ cái nhà này vì em đấy! Tuy nó không nói gì, thậm chí còn cổ vũ anh tái hôn, nhưng nó đang nhắc anh, dò đoán tình cảm của anh dành cho em. Nó biết, nó ở ngôi nhà này một ngày thì dù anh cưới bất kỳ ai, đều

bắt buộc thông qua sự đồng ý của nó. Nó không gật đầu thì Trình Hậu Thần anh dẫn được ai vào nhà? Với sự sắc sảo của nó, anh dám dẫn ai về không? Tiêu Phi, con gái em yêu em, vượt qua hết thảy. Rốt cuộc em có biết không hả?!"

Ông càng nói càng đau buồn, cảm xúc gần như không thể kiểm soát: "Mà em lại dùng sức khỏe của mình để đổi lấy sự an tâm tạm thời của nó. Em có từng nghĩ rằng nếu cái giá nó phải trả khi trở thành cơ trưởng là mất đi thời gian cuối cùng được ở cạnh em, sau này nó làm sao bay được?"

Quạt cường như Trình Tiêu, khi đối mặt với cảnh gia đình tan vỡ, bố mẹ ly hôn, trông cô có vẻ không để tâm nhưng thực tế lại phải chịu đựng sự đả kích to lớn đầu tiên trong đời. Sau đó Tiêu Phi bệnh, sự giấu giếm và chịu đựng một mình của bà khiến Trình Tiêu xót xa và tự trách. Đó là vết thương lòng nặng nề thứ hai trong đời cô.

Khi mọi thứ không thể cứu vãn, Tiêu Phi tỏ ra bình tĩnh hơn Trình Hậu Thần, mấy năm rồi, bà lần đầu bình tĩnh, ôn hòa nói với ông: "Nó là khúc ruột đứt ra của em, tình cảm của nó, cho dù nó không nói, thì em dựa vào tình yêu em dành cho nó cũng có thể phán đoán được. Nhưng tình hình hiện giờ là, nó biết hay không thì cũng chẳng giúp đỡ được gì cho bệnh tình của em cả, mà còn ảnh hưởng tới nó. Hậu Thần, để độc lập dẫn tổ bay, nó đã nỗ lực tám năm trời. Tám năm, là quãng thời gian đẹp nhất của người con gái. Nó kiên trì chỉ làm một việc, bỏ ra cái giá thế nào, vất vả ra sao, chúng ta là cha mẹ phải hiểu nhất. Em là mẹ nó, rồi sẽ có một ngày đi trước, em hy vọng dù em không còn, con gái em cũng có thể kiêu hãnh tiếp tục cuộc đời của nó. Mà ba tháng tiếp theo là lần cuối để nó thực hiện giấc mơ, cũng là bước quan trọng nhất. Anh bảo em cướp đoạt cơ hội thành công của nó vào lúc này, em không làm được."

"Phi Phi!" Trong lòng Trình Hậu Thần gánh chịu nỗi đau cực lớn, nhưng ông gắng sức kiềm chế, không biểu hiện quá rõ trước mặt Tiêu Phi, ông nặng nề nói: "Sở dĩ nó cố gắng như thế không phải vì chúng ta hay

sao? Lần đi du lịch sau bảy năm kết hôn, máy bay chúng ta đi đã bị chim tấn công, cả hai động cơ đều mất. Lúc đó, hơn một trăm bốn mươi người trên máy bay, gồm cả chúng ta, đều tưởng là chết chắc rồi, máy bay lại thành công đáp xuống sông Lâm Giang. Từ đó em không dám ngồi máy bay nữa. Là Trình Trình đã an ủi em: Mẹ ơi đừng sợ, sau này Trình Trình lái máy bay to đưa mẹ đi. Nếu kết quả cố gắng của nó là không có em chia sẻ niềm vui, trở thành cơ trưởng cũng mất đi ý nghĩa rồi."

Sự cố lần đó, Tiêu Phi cũng không hề quên. Lúc đó bà gần như trốn ra từ cái chết đã ôm chặt Trình Tiêu bé nhỏ, khóc nói: "Mẹ không muốn con bay, nguy hiểm lắm, mẹ sẽ lo lắm."

Lúc đó Trình Tiêu còn nhỏ, không hiểu thế nào là tai nạn hàng không, cô vừa lau nước mắt cho mẹ vừa nói: "Mẹ đừng lo, Trình Trình sẽ luyện tập thật tốt, bay vững vàng như ông ngoại, mẹ nằm ngủ cũng sẽ không bị giật mình đâu."

Tốt nghiệp Học viện Không quân, đoạt giải "học viên có kỹ thuật bay xuất sắc", có hai bằng thạc sĩ - Tiêu An, cha của Tiêu Phi, bố vợ của Trình Hậu Thần, ông ngoại của Trình Tiêu, chính là ông, đã thành công hạ chiếc máy bay bị mất hai động cơ xuống sông Lâm Giang, giữ an toàn cho tất cả mọi người. Vì thế ông đã nổi danh trên toàn thế giới, đồng thời được xưng tụng "cơ trưởng anh hùng".

Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ đến sự cố đó, Tiêu Phi vẫn thấy hoảng sợ: "Bốn người nhà chúng ta suýt chút nữa đã cùng đi sang thế giới bên kia rồi."

Thế nên khi Trình Tiêu muốn thi vào Học viện Hàng không, Tiêu Phi mười mấy năm không ngồi máy bay đã kiên quyết phản đối. Cuối cùng vẫn là ông ngoại của Trình Tiêu ra mặt thuyết phục bà, Tiêu An hiện giờ đã bảy mươi tuổi nói rằng: "Trên thế gian này không có công việc nào tốt nhất, an toàn nhất, chỉ có công việc mà con cam tâm tình nguyện làm. Trong bốn

mười năm vừa qua, bố đã bay hàng ngàn hàng vạn chuyến bay, trải qua mọi tình huống có thể và không thể nào xảy ra. Bố có thể hạ cánh chuyển bay 5220 thành công không phải là do biểu hiện giờ phút đó của bố càng lạnh lùng bình tĩnh càng tốt, mà là từ khi bố trở thành một phi công chiến đấu, bố đã ý thức được từ đây về sau, sống chết chỉ trong vài giây hoặc giữa mấy trăm mét, để sống sót, để an toàn, bố bắt buộc phải giữ sự chú ý cao độ. Thực ra bố dùng bốn mươi năm tích lũy để tìm thấy con đường đi đến an toàn, đảm bảo an toàn cho hành khách trên máy bay, cả bản thân bố trong đó, cả ba người gia đình con. Bố già rồi, sức khỏe không cho phép bố tiếp tục bay, nhưng bố vẫn rất yêu công việc này. Bố rất vui vì cháu gái bố từ nhỏ đã có tình yêu và sự cố chấp rất khác đối với công việc này."

Chỉ như thế mà đã thuyết phục được Tiêu Phi, bà hỏi: "Bố, có lẽ là tình yêu được trả giá bằng sinh mạng thực sự đáng để kiên trì sao?"

Tiêu An nắm tay con gái, "Phi Phi, con vì Hậu Thần, vì hôn nhân hai con mà cam tâm từ bỏ sự nghiệp diễn xuất mà con yêu thích, mà con có bao giờ nghĩ về vấn đề xứng đáng hay không? Trên đời này có rất nhiều người già đi một cách bình thường, đến khi chết cũng không biết được hứng thú của bản thân ở đâu, không thể tìm thấy công việc mình yêu thích để kiên trì vì nó. Con nên mừng vì con gái con tuổi còn nhỏ đã biết quăng đời tiếp theo phải đi như thế nào. Phi Phi, hãy tôn trọng lựa chọn của con gái con, như bố đã tôn trọng con vậy."

Tiêu Phi đương nhiên đã bị cha thuyết phục, bà đồng ý cho Trình Tiêu học bay.

Trình Tiêu hứa hẹn với bà, "Cho con tám năm, đợi con tốt nghiệp trường hàng không, hoàn thành khóa huấn luyện cơ trưởng xong, sẽ đưa mẹ bay lại sông Lâm Giang lần nữa."

Cũng như Tiêu An đã nói, Trình Tiêu đã có kế hoạch cho cuộc đời tiếp theo. Cô cho bản thân tám năm để thực hiện mơ ước được bay, có lẽ còn

mang theo cả quyết tâm giúp Tiêu Phi khắc phục chứng sợ bay nữa.

Bây giờ, hẹn ước tám năm sắp được thực hiện.

Tiêu Phi nói: "Bắt đầu từ lúc em và bố cùng thuyết phục anh đồng ý cho nó học bay, em đã chờ đợi ngày nó trở thành cơ trưởng và dẫn dắt tổ bay. Trừ nó ra, em không muốn giao sinh mệnh cho ai khác. Hậu Thần, em biết lúc này áp lực anh phải chịu đựng lớn hơn em, nhưng xin anh hãy nghe theo em lần này, để nó yên tâm hoàn thành giai đoạn huấn luyện cuối cùng, làm chuyện quan trọng nhất vì em. Em nhận lời anh, em sẽ không gục ngã.

Trình Hậu Thần đứng trước cửa sổ, giọng nghẹn ngào, "Cố Nam Đình, cậu hãy nói tôi biết, lúc này nếu đổi lại là cậu thì cậu sẽ làm thế nào?"

Báo cáo trong tay Cố Nam Đình không chỉ là báo cáo tái khám mỗi năm của Tiêu Phi, mà còn có các kết quả chẩn đoán khác như chụp xương, cộng hưởng từ v.v... anh nhìn kết quả chẩn đoán không thể chính xác hơn trên đó "tế bào ung thư lan rộng", đau buồn đến mức gần như muốn xé nát báo cáo trong tay.

Anh nhớ đến câu trả lời của cô khi hỏi cô tại sao lại chọn học bay. Cuối cùng Cố Nam Đình đã hiểu, Trình Tiêu nói "bay là an toàn nhất" không phải một câu đáp qua loa hoặc đùa giỡn, mà đối với cô là người chọn bay để sống thì đó là nhận thức lý trí nhất, là trách nhiệm nghề nghiệp cao nhất và là tín ngưỡng cả một đời.

Trình Tiêu, rốt cuộc em còn bao nhiêu mặt mà anh không hiểu được?

Cố Nam Đình ngẩng lên, chăm chú nhìn bóng lưng thẳng đờ của Trình Hậu Thần, mãi sau, lâu đến nỗi anh bắt buộc phải xác nhận lại nhận thức và quyết định của mình hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới lên tiếng: "Trình Tiêu bây giờ và Cố Nam Đình năm đó không thể so sánh được. Nếu so sánh với việc phải chịu áp lực và dẫn vật lớn hơn sau khi biết chuyện, và tiếc nuối khôn nguôi khi bị che giấu, cô ấy sẽ chọn về trước."

Anh không xử lý chuyện này dưới lập trường của bất kỳ ai, mà đơn thuần là suy nghĩ dưới góc độ của người trong cuộc là Trình Tiêu.

Cô ấy là người lớn, nhưng trong mắt bố mẹ, cô vẫn là một đứa bé. Trình Hậu Thần chậm rãi quay lại, nhìn Cố Nam Đình bằng ánh mắt sâu thẳm, phức tạp, dường như đang hỏi dò chàng trai trẻ trước mặt, thật sự phải làm thế sao? Thật sự chỉ có con đường tàn nhẫn đó phải đi sao?

Cố Nam Đình đặt lại tập báo cáo lên bàn, anh đi đến trước cửa sổ, đưa đôi tay nắm lấy bàn tay già nua của Trình Hậu Thần, giọng anh kiên định: "Trình Tiêu mà cháu quen biết, ồ mà."

Từ Trình gia ra, Cố Nam Đình một mình đứng ở bờ sông rất lâu, đến khi Trình Tiêu gọi điện, báo cáo với anh: "Hạ cánh, bình an." Anh mới giật mình, dịu dàng hỏi như trước nay vẫn thế: "Có mệt không?"

Trình Tiêu đã tới khách sạn, bên kia rất yên tĩnh khiến giọng nói của cô càng trở nên trong trẻo, vui tai: "Chuyến này chỉ bay sáu tiếng, nếu mệt thì là biến tướng thừa nhận năng lực bay của em không đủ?"

Nếu là trước đây, nghe câu nói đó, Cố Nam Đình nhất định sẽ đùa cô vài câu, bây giờ chỉ thấy xót xa.

Đưa mắt nhìn ra mặt sông phía xa, anh nói với cô trong đêm khuya tĩnh lặng: "Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai về thì đến văn phòng anh lấy đơn nhé."

Trình Tiêu không hiểu: "Đơn gì cơ?"

Cố Nam Đình cố nói bằng giọng nhẹ nhõm để cô không nhận ra điều gì bất thường, "Bay hết ngày mai là đủ một trăm giờ bay, có thể làm đơn xin sát hạch lần một mà?"

Trình Tiêu bên kia cười khẽ, "Nhưng em còn chưa làm đơn. Chắc anh không gấp gáp hơn cả em, giúp em gõ xong đơn luôn chứ?"

Khi em biết sự thật, em sẽ gấp gáp hơn bất kỳ ai khác. Tiếc rằng, chúng ta không thể thay đổi điều lệnh quản lý bay. Thế nên ba tháng tiếp theo, đối với em, sẽ càng dài đằng đẵng và đầy đau khổ. Mà những gì anh có thể làm cho em, thực sự có hạn.

Cố Nam Đình trả lời, "Anh không chỉ giúp em viết xong đơn, mà còn giúp em ký hết những chỗ cần ký nữa."

Từ khi làm đơn xin đến khi sắp xếp thi thường phải một tuần, anh đang giúp chính mình tiết kiệm thời gian.

Trình Tiêu khẽ nói: "Cố Nam Đình, anh hiểu sở thích của em đó."

Mong rằng anh thực sự hiểu - cuộc trò chuyện kết thúc, Cố Nam Đình đứng bên bờ sông đến tối muộn.

Hôm sau khi Trình Tiêu bay xong, Cố Nam Đình đã đặt tờ đơn vốn phải do chính cô gửi, các cấp của công ty thẩm tra, xác nhận giờ bay của cô không có gì sai sót rồi mới gửi đến chỗ tổng giám đốc, đi hết mọi quy trình rồi đặt lên bàn của Kiều Kỳ Nặc, chỉ cần Trình Tiêu đặt bút ký tên là có thể tham gia sát hạch lần một vào ngày hôm một do bộ phận quản lý bay cử giáo viên để kiểm tra.

Đối với đặc quyền anh cho, Trình Tiêu không từ chối, cô chỉ nói: "Nếu em có gì sơ suất thì làm anh mất mặt lắm."

Cố Nam Đình ôm cô vào lòng, "Em sẽ không thế đâu, anh biết."

Qua một ngày nghỉ ngơi điều chỉnh, Trình Tiêu đã tham gia sát hạch lần một vào một ngày đẹp trời.

Lần kiểm tra này tiến hành trên chuyến bay bình thường. Thanh tra do bộ phận quản lý bay cử đến, là giáo viên của công ty con của Trung Nam. Phi công bị kiểm tra cần bay bốn chặng, hai chặng tiếp cận chính xác, hai chặng tiếp cận không chính xác.

Tiếp cận chính xác là phương thức tiếp cận theo thiết bị mặt đất, theo chỉ dẫn phương hướng mà radar tiếp cận cung cấp và tin tức chỉ dẫn theo phương ngang và theo mặt phẳng đứng, bảo đảm máy bay nhằm chuẩn đường nối dài ngay giữa trung tâm đường băng, thực hiện phương thức "tiếp cận" chính xác.

Tiếp cận phi chính xác lại không cung cấp chỉ dẫn trượt, yêu cầu phi công phán đoán đường hạ cánh chính xác của máy bay, khiến máy bay hạ cánh an toàn trong trạng thái ổn định. Vì không có chỉ dẫn chính xác, chỉ dựa vào phán đoán của phi công nên tiếp cận phi chính xác tồn tại nguy hiểm, dễ khiến máy bay tiếp cận không ổn định, hoặc tiếp đất gặp sự cố, thuộc về một trong những đề mục đòi hỏi khá cao trong công tác bay.

Đương nhiên là các công ty hàng không sẽ không đùa giỡn với sinh mệnh hành khách và nhân viên, không có sự chuẩn bị và kế hoạch thì không thể để phi công tiến hành tiếp cận phi chính xác. Thế nên thực ra có thể tiến vào giai đoạn sát hạch một này, phi công tuyệt đối đã có được trình độ kỹ thuật có thể tiến hành tiếp cận phi chính xác. Nhưng khi tiến hành, phi công phải đặc biệt chú ý kiểm tra và chỉnh sửa, để máy bay cắt vào đường bay ở điểm quy định và độ cao chuẩn xác.

Như Cố Nam Đình dự đoán, trong quá trình cất và hạ cánh ở cả bốn quãng, anh ngồi ở khoang VIP, cảm nhận được bằng kinh nghiệm của một cơ trưởng có thâm niên rằng, dù là tiếp cận chính xác hay không chính xác, Trình Tiêu đều bay rất tốt. Anh tin rằng hành khách trên máy bay sẽ không nhận ra, phi công điều khiển máy bay lúc này là một người mới, chỉ mới kiến lập được một trăm giờ bay ở ghế trái.

Khi Trình Tiêu bay xong bốn quăng một cách hoàn hảo, thanh tra viên chìa tay với cô, "Vất vả rồi, chúc mừng cô!"

Trình Tiêu mỉm cười bắt tay anh ta, "Cảm ơn."

Thanh tra mới nói cô biết, "Cố tổng cũng ở trên máy bay."

Trình Tiêu tỏ ra bình thản, "Tôi đã đoán ra. Lúc này đây, thường anh ấy sẽ không vắng mặt."

Nhưng điều cô không đoán được là: Ngày hôm nay khi cô suôn sẻ vượt qua kỳ sát hạch lần một, có một cơn ác mộng đang chờ đón cô.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 59

Trong quỹ đạo thời gian bình thường, khi Trình Tiêu tham gia kỳ sát hạch lần một và hai, Cố Nam Đình đều ở trên máy bay, mà còn ở trong buồng lái. Chỉ là lúc đó, anh lấy thân phận là tổng giám đốc Hàng không Trung Nam để tiến hành kiểm tra Trình Tiêu. Dù sao thì phi công nữ so với phi công nam thì có nhược điểm rõ ràng. Bỏ đi suy nghĩ "bảo vệ phi công nữ", cho cô quyền lợi độc lập dẫn tổ bay, cần cô dùng năng lực để chứng minh điều đó. Thế nên năm đó khi phê chuẩn đơn của Trình Tiêu, anh đặc biệt dặn dò Kiều Kỳ Nặc, "Điều chỉnh lịch làm việc của tôi, tôi cũng lên máy bay."

Kiều Kỳ Nặc lúc đó thực sự toát mồ hôi thay Trình Tiêu, dù có niềm tin về cô, nhưng vẫn là giai đoạn quan trọng nhất. Cái gọi là nỗ lực mười năm dưới khán đài, chỉ tốn một phút trên sân khấu, Trình Tiêu đã cố gắng tám năm, đến giai đoạn then chốt này, làm sao anh không căng thẳng, kích động được?

Hạ Chí lại hiểu lầm, còn vì sự căng thẳng đó mà kỳ thị anh: "Đừng nói là Cố tổng của các anh, chủ tịch nước ngồi trên máy bay cũng sẽ không ảnh hưởng tới Tiêu của em, biết chưa?"

Thế nhưng lúc đó, Cố Nam Đình hoàn toàn không biết Trình Tiêu vừa trải qua những gì. Khi Trình Tiêu hoàn thành tiếp cận phi chính xác một cách hoàn hảo, anh đã không cần suy nghĩ xem tiếp cận chính xác cô sẽ

làm thế nào. Hoàn toàn không cần yên tâm. Khi máy bay hạ cánh an toàn, anh nói: "Anh chưa quên câu em từng nói khi phỏng vấn."

"Em đã nói: em sẽ dùng sự thật chứng minh với anh là anh sai." Trên mặt Trình Tiêu không hề có nụ cười vì vừa thông qua kỳ sát hạch lần hai, cô chỉ nói: "Em đã làm được."

Cố Nam Đình nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt cô. Anh tưởng giọt lệ đó là vì vui mừng, anh mỉm cười bắt tay Trình Tiêu: "Chúc mừng, em đã thắng."

Cô dùng thực lực để chứng minh cô không hề thua kém bất cứ phi công nam nào. Lúc bay, cô biểu hiện bình tĩnh, vững vàng, nhanh nhạy, quả đoán. Mọi khuyết điểm khiến người ta lo lắng về nữ phi công, ở cô đều không có.

Thế là, Cố Nam Đình là giám khảo phỏng vấn bay đã thực hiện lời hứa, khi Trình Tiêu thông qua kỳ sát hạch lần hai, để cô trở thành nữ cơ trưởng đầu tiên trong ngành.

Thời gian sai lệch, Cố Nam Đình không thể lựa chọn "quay về" bảy năm đó, anh đã không chờ được đến lúc cô thông qua kỳ sát hạch lần hai để nói chúc mừng. Anh quá rõ, lúc đó, không ai có thể nói được câu "chúc mừng". Thế nên hôm nay, khi cô hoàn thành kỳ sát hạch lần một, anh nói: "Đưa em đi ăn một bữa ngon, xem như phần thưởng cho em."

Trong mắt Trình Tiêu lóe lên nét nghịch ngợm, cô nói: "Anh thật ấu trĩ."

Ấu trĩ đến mức xem em như trẻ con mà dễ dàng.

Cố Nam Đình mong mọi phần thưởng dành cho cô chỉ là xuất phát từ tình yêu thương. Nhưng lần này lại không phải.

Cố Nam Đình chọn một nhà hàng trang nhã, Trình Tiêu nhìn một bàn đồ ăn thì cau mày, "Thường cho em thì cũng đâu cần nhiều thế này. Từ nhỏ đến lớn, em chưa đối xử tệ với mình mà."

Cố Nam Đình không thể giải thích, anh chỉ ân cần gấp thức ăn cho cô, "Ăn nhiều vào."

Trình Tiêu đùa, "Nghe ngữ điệu của anh giống như ăn bữa này rồi sẽ không còn bữa sau nữa đâu."

Tất nhiên là không. Nhưng sau bữa ăn tối này, anh không biết phải bao lâu nữa em mới có tâm trạng ăn một bữa thật ngon. Cố Nam Đình đưa tay vuốt ve mặt cô, "Không phải em luôn chê thức ăn trên máy bay dở hay sao, hôm nay lại kiểm tra, có lẽ em cũng chưa ăn được gì, bù lại cho em đấy."

Trình Tiêu loáng thoáng nhận ra vẻ mặt anh khang khác. Dựa vào sự hiểu biết về Cố Nam Đình của cô, cô vượt qua sát hạch lần một không là chuyện gì lớn, nằm trong dự đoán, anh cũng sẽ rất vui, vui vì cô. Lúc này, anh không những không vui vẻ, ngược lại còn có một sự bất an đang cố kiềm chế.

Trình Tiêu bắt đầu có linh cảm, cô không vội hỏi ngay mà vừa ăn vừa đợi anh lên tiếng.

Thế nhưng, rõ ràng Cố Nam Đình đã bàn bạc xong với Trình Hậu Thần, đợi cô hoàn thành kỳ sát hạch hôm nay sẽ nói cô biết chuyện Tiêu Phi tái phát bệnh. Thậm chí tối qua anh đã bắt đầu nghĩ về câu mở đầu, lựa lời thế nào, nói làm sao, bao gồm phản ứng có thể xảy ra của cô, anh đều suy nghĩ tới.

Nhưng khi cô đang ở trong tầm với của anh, Cố Nam Đình lại không tài nào mở miệng. Vì nỗi đau của sự thật, khiến anh cảm thấy dù nói thế nào thì cũng là quá tàn nhẫn với cô. Gần như trong tích tắc, anh đã hiểu Cố

Trường Minh năm đó vì sao lại che giấu anh, cả sự khó xử và do dự của Trình Hậu Thần.

Đến khi bữa tối kết thúc, Cố Nam Đình cũng không thể tiến vào trọng tâm theo như kế hoạch. Anh giữ tốc độ xe thật chậm hướng về phía Trình gia, trên đường đi không nỡ nhìn vào mắt Trình Tiêu.

Khi xe dừng ở ngoài biệt thự Trình gia, vẫn là Trình Tiêu lên tiếng trước, cô nói: "Em tưởng anh sẽ chạy đến khi trời tàn đất tận chứ."

Cùng lúc đó, sắc mặt cô đã thay đổi.

Cố Nam Đình nắm cổ tay cô, ngăn cô xuống xe.

Hai người mới không vui vì chuyện của Tiêu Ngữ Hành, hôm nay cô lại vượt qua kỳ sát hạch lần một, dựa vào tình cảm của anh dành cho cô, tình yêu giữa hai người, phản ứng tối nay của anh quá bất thường. Bây giờ anh còn đưa cô về nhà. Nếu là trước đây, đó là việc anh không mong muốn nhất.

Trình Tiêu nhìn ngôi nhà sáng đèn, hỏi câu đầu tiên trong tối nay, cũng là câu cuối, "Anh về bệnh viện chăm Cố tổng, hay là chuẩn bị vào trong với em?"

Trình Tiêu mong mỗi anh sẽ cười và ôm cô, bá đạo yêu cầu: "Về nhà với anh."

Cho dù nói là đi bệnh viện chăm bệnh cũng được.

Nhưng anh không.

Anh buông tay, tắt động cơ, cởi dây an toàn rồi xuống xe trước.

Linh cảm không lành mãnh liệt phóng to vô hạn trong lồng ngực, trong tích tắc chưa xót đến độ đôi mắt Trình Tiêu đã long lanh nước. Cô đã

sắp quên mất lần trước cô khóc là lúc nào. Mà tay cô rõ ràng nắm chặt tay nắm cửa, nhưng lại không có sức lực để đẩy cửa ra.

Hy vọng không phải như cô nghĩ.

Cố Nam Đình vòng sang ghế phụ, mở cửa xe cho cô, nắm lấy tay cô, nói bằng giọng kiềm chế: "Nào, Trình Trình."

Trình Tiêu như đang cân sức với anh, không chịu xuống xe.

Như thế cô không xuống, không bước chân vào nhà thì không cần đối mặt với hiện thực vậy, Cố Nam Đình trong khoảnh khắc đó lại không nỡ bắt cô xuống. Anh cúi xuống chui nửa người vào trong xe, ôm lấy cô, "Trình Trình, theo anh về nhà."

Theo anh về nhà! Trình Tiêu chưa từng nghĩ Cố Nam Đình lại cùng cô về nhà trong tình huống thế này.

Nếu có thể chọn lựa, cô có thể nói: "Đừng!"?

Tay Trình Tiêu chuyển sang túm lấy áo sơ mi của anh, cô vùi mặt vào hõm cổ anh, hơi thở nóng hổi như ngọn lửa thiêu đốt, khiến trái tim Cố Nam Đình như bị một cây kim sắc nhọn đâm vào, đau đớn.

Cuối cùng, cô đẩy anh ra, xuống xe, đi vào nhà, lên lầu vào thẳng thư phòng.

Lúc Cố Nam Đình theo vào, nghe thấy cô nói bằng giọng hơi khàn, "Đưa báo cáo cho con."

Cô đã biết! Không cần ai nói, cô đã đoán ra.

Chuyện khiến Cố Nam Đình khó mở lời đến thế sẽ không liên quan đến tình yêu. Thế thì chỉ còn lại một việc, một việc mà gần đây cô lo lắng khôn nguôi.

Khi Trình Hậu Thần đưa báo cáo cho cô, khi ánh mắt cô chạm đến chẩn đoán "tế bào ung thư di căn", Trình Tiêu phải thừa nhận rằng, chuyện mà cô không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ tới, cuối cùng vẫn xảy ra rồi.

Di căn, tế bào ung thư đi theo đường máu và các đường khác di chuyển tới gan, phổi, xương và não, so với nơi phát bệnh vốn dĩ đã phẫu thuật, lúc này những nơi bị di căn đều là những bộ phận quan trọng, nguy hiểm tới tính mạng.

Những cái này, sau khi phát hiện Tiêu Phi giấu mọi người, tự đi phẫu thuật, Trình Tiêu đã đến bệnh viện hỏi thăm. Thế nên mỗi năm, cô đều kiên trì xem báo cáo tái khám, chỉ sợ lại bị giấu giếm lần nữa.

Cô nên nổi giận, khóc, làm ầm lên, thậm chí là gào thét, tất cả đều được thấu hiểu, đều được cho phép.

Vì đó là người thân nhất đã cho cô sinh mệnh này, là người mẹ yêu cô vô điều kiện nhất trên đời, là người mà ngay cả Cố Nam Đình mà cô yêu nhất cũng không thể nào so sánh được. Nhưng cô không làm thế.

Cô chỉ như đứng không vững, một tay vịn mép bàn, hỏi Trình Hậu Thần: "Mẹ lại diễn màn bắt tay với bố để che giấu con đúng không, để không ảnh hưởng đến việc con tập huấn?"

Đến nước này thì không còn gì là không thể nói nữa rồi.

Trình Hậu Thần nhìn sắc mặt tái nhợt của con gái, "Mẹ hy vọng đợi con thông qua sát hạch lần hai rồi mới báo con biết."

"Thế quãng thời gian này mẹ định làm thế nào?" Trình Tiêu nhìn Trình Hậu Thần chăm chăm, trước mắt lại mờ nhòe không nhìn rõ gương mặt ông, thậm chí nhả chữ cũng khó khăn vô cùng: "Làm như không có gì xảy ra, bình thản đi làm, gặp gỡ con như bình thường? Chỉ để không ảnh hưởng

đến cảm xúc của con? Đợi con trở thành cơ trưởng rồi nói, mẹ còn bao ngày nữa?"

Trình Hậu Thần không nghe nổi nữa: "Trình Trình!"

Trình Tiêu cười khổ, gần như nói bằng giọng châm biếm: "Mẹ đúng là hiểu con gái mình!" Cô vừa nói vừa giơ tay ném báo cáo xuống bàn, "Thế thì toại nguyện cho mẹ, giả vờ không biết gì."

Cô nói xong quay lưng bỏ đi, tiếp theo, cửa phòng cô bị đóng "rầm" một tiếng.

Tình hình tốt hơn dự đoán. Nhưng cô kìm nén như vậy ngược lại khiến Cố Nam Đình lo lắng hơn. Anh nói với Trình Hậu Thần, "Cháu đi xem thế nào."

Trình Tiêu không khóa mình trong phòng như trẻ con giận dỗi. Lúc Cố Nam Đình đẩy cửa vào, cô đứng ở ban công, cúi chỏ tay chống lên lan can, cúi thấp đầu trông rất bất lực.

Anh bước tới, ôm cô vào lòng.

Trình Tiêu không kháng cự, cô yên lặng hít thở hơi ấm của anh, như đang bình phục tâm trạng. Tiếc rằng, đối với cơn ác mộng này, cô dùng rất nhiều thời gian cũng không bình tĩnh nổi.

Trong mắt Cố Nam Đình đã rưng rưng nước mắt, anh định tìm kiếm những lời nói an ủi cô. Nhưng phát hiện ra bất kỳ lời an ủi nào đều vô ích trước nỗi đau cô phải gánh chịu khi mất mẹ trong tương lai không xa.

Trình Tiêu quay mặt đi, áp lên lồng ngực anh, ánh mắt nhìn xuyên qua vườn hoa đến con đường đối diện, cô nói: "Lão Trình cố gắng gần bốn năm vẫn không thể khiến mẹ hồi tâm chuyển ý. Người phụ nữ như mẹ lúc ly hôn vẫn kiêu ngạo, bảo mẹ bệnh nặng xong quay về căn nhà này còn khó hơn

lên trời. Cho dù mẹ không nói gì, em biết, bà cho rằng mình là phụ nữ thì đã không còn hoàn chinh nữa. Cũng may lão Trình vẫn chưa bỏ cuộc, em tưởng cuối cùng sẽ có ngày mẹ cảm động chứ. Dù mẹ vẫn không đồng ý tái hôn, nhưng hồi phục quan hệ với lão Trình rồi thì cũng chưa chắc là không thể. Chỉ cần họ không chuẩn bị lập gia đình riêng thì bọn em vẫn là người một nhà. Nhưng hôm đó mẹ lại nói, có lẽ Nghê Nhất Tâm vẫn có hy vọng..."

"Anh không hiểu mẹ em đâu. Mẹ ấy, nếu lão Trình thật sự muốn tái hôn, dù đối phương có phải Nghê Nhất Tâm hay không thì mẹ cũng sẽ không để bố như ý đâu. Bà sẽ không kìm nén như em, rõ ràng đã đến tiệc đính hôn của Phỉ Diệu nhưng lại bó tay bó chân không làm gì. Không quậy phá tới mức lễ đính hôn phải hủy bỏ thì bà sẽ không nường tay." Trình Tiêu cười, cười mãi rồi nước mắt rưng rưng, "Mẹ yêu lão Trình hơn cả yêu em. Ngay cả ông ngoại em còn nói, mẹ em có chồng rồi là bố mẹ gì đó đều đứng ngoài lề cả! Bà là dạng phụ nữ vì tình yêu mà có thể bất chấp tất cả. Nhưng cuối cùng, bà vẫn không giữ được điều bà cần nhất."

"Sau khi mẹ và lão Trình chia tay, đối với quyết định dọn ra khỏi nhà của em, mẹ nói: Bỏ ngay cái suy nghĩ đó cho mẹ, quay về chỗ của bố con, hãy nhớ, con họ Trình! Em biết ngay là mẹ vẫn còn yêu bố." Cô càng nói càng ghen ngào, nhưng dứt khoát không rơi nước mắt, "Dù cho em sớm biết bệnh của mẹ sẽ có khả năng tái phát. Nhưng bao năm nay, tỷ lệ tái phát rõ ràng càng lúc càng giảm. Em tưởng, còn rất nhiều thời gian..."

Thế mà trời không thuận ý người.

"Trình Trình, đau buồn là cảm xúc mà giai đoạn này chúng ta không thể khống chế. Nhưng, có hai việc chúng ta bắt buộc phải tranh thủ thời gian để làm. Một là, nhanh chóng sắp xếp cho bác gái đi trị bệnh. Điều trị kịp thời sẽ có tác dụng rất lớn đối với bệnh tình của bác." Cố Nam Đình ôm chặt cô, dù biết tàn nhẫn nhưng vẫn nói một cách lý trí: "Trình Trình, đừng trách móc sự che giấu của bác nữa, trân trọng thời gian để ở cạnh bác."

Trình Tiêu gật đầu, rồi gật đầu, "Em biết... em biết!"

Sự kiên cường của cô lúc này khiến Cố Nam Đình đau xót vô cùng.

Lúc Trình Tiêu quay lại thư phòng lại có ảo giác Trình Hậu Thần trong một đêm đã già cỗi đi rất nhiều. Cô bước tới, quỳ xuống trước mặt bố, hai tay đặt lên đầu gối ông, "Mẹ yêu bố. Lúc này, sự bầu bạn và quan tâm của bố sẽ cho mẹ động lực và hơi ấm hơn con nhiều. Nên lão Trình à, chúng ta sẽ phân công hợp tác nhé."

Trình Hậu Thần phủ bàn tay ông lên bàn tay con gái, khẽ nắm lấy, "Bố nghe theo con."

"Mẹ đã bảo bố giấu con mà, bố đã nhận lời." Trình Tiêu ngược lên nhìn ông, "Con sẽ nói với mẹ là công ty sắp xếp cho con bay tuyến nước ngoài, sau này sẽ rất bận, không có thời gian làm phiền mẹ. Sau này bố phụ trách khuyên mẹ nhập viện, tìm chuyên gia điều trị cho mẹ, còn nữa, chăm sóc mẹ."

Trình Hậu Thần là đàn ông, dưới trong tình huống khó giải thích mà mất đi Phi Phi mà ông yêu, nhưng cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt. Lúc này đây, trước mặt con gái, ông lại không kiềm chế được.

Khi nước mắt ông rơi xuống mu bàn tay mình, Trình Tiêu nghẹn ngào, "Con sẽ giả vờ không biết gì. Con sẽ tập huấn như thường, một trăm giờ bay, ba tháng, con sẽ cố gắng bay tốt hơn nữa. Đợi con thông qua sát hạch lần hai, con sẽ dẫn bố mẹ bay sông Lâm Giang lần nữa."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 60

Đêm đó dài tới mức khiến người ta cảm thấy mệt mỏi gấp bội, mà màn mưa dần nặng hạt ngoài cửa sổ càng thấm đẫm trái tim con người.

Hôm sau trời vừa sáng, Hạ Chí còn chưa dậy thì Trình Tiêu đã tới.

Hạ Chí giật mình: "Sớm thế? Cãi nhau với Cố Nam Đình hả? Anh ấy chán sống rồi chắc, chưa qua được cửa bố cậu lại chọc giận cậu..." Thấy sắc mặt Trình Tiêu, cô nhận ra sự việc không đơn giản như vậy, "Trình Tiêu, nói gì đi, cậu sao thế?"

Sắc mặt Trình Tiêu quả không tốt, mắt cũng hơi sưng vì một đêm không ngủ, lúc lên tiếng giọng lại khàn khàn khó nghe, cô nói: "Hạ Chí, tớ muốn xin cậu một việc."

Từ "xin" này, Hạ Chí chưa từng nghe Trình Tiêu nói với bất kỳ ai, huống hồ là với người thân thiết như chị em là cô.

Cô nhìn vào mắt Trình Tiêu, nói chân thành và trịnh trọng: "Cậu bảo tớ làm gì cũng được, nhưng đừng nói chữ 'xin'."

Lúc Cố Nam Đình đến công ty, Kiều Kỳ Nặc mang đơn xin nghỉ việc của Hạ Chí đến văn phòng anh.

Cố Nam Đình cầm báo cáo, ngẩng lên nhìn Kiều Kỳ Nặc, phát hiện mắt anh ta cũng hơi đỏ, "Bảo Hạ Chí đến đây."

"Vâng." Kiều Kỳ Nặc đứng bất động tại chỗ, ngập ngừng, "Cố tổng..."

Cố Nam Đình đứng lên, vỗ vai anh ta, "Lúc này Trình Tiêu cần mỗi một người chúng ta. Nếu cô ấy đã quyết định giả vờ không hay biết trước mặt bác gái thì chúng ta cũng phải cố gắng phối hợp, đừng phụ tấm lòng của cô ấy, ở cạnh bác gái trong thời gian ba tháng quý báu này."

Kiều Kỳ Nặc rưng rưng nước mắt, gật mạnh đầu, "Tôi biết rồi."

Hạ Chí không trang điểm, mặt mộc chạy tới công ty, nhìn thấy Cố Nam Đình, cô nói: "Cố tổng, em sẽ không nói xin lỗi nữa, xin anh tranh thủ thời gian sắp xếp bàn giao công việc, để em nhanh chóng nghỉ việc."

Còn về chuyện đi hay ở của Hạ Chí, tối qua Trình Tiêu đã nói với anh. Nhưng Cố Nam Đình vẫn nói: "Cám ơn."

Hạ Chí mỉm cười, "Giữa em và Trình Tiêu chưa từng nói xin lỗi và cảm ơn. Nhưng anh nói lời đó với thân phận vừa là cấp trên vừa là bạn trai cô ấy, em vẫn thấy mừng." Cô nói như đang nhớ lại, "Em và Trình Tiêu quen nhau từ năm cấp ba, đến giờ đã tròn mười một năm. Trong quãng thời gian qua, lúc nào cũng là cô ấy che chở, giúp đỡ em. Bây giờ, cuối cùng em đã có thể vì cô ấy mà làm một chuyện gì đó, mà còn là chuyện em rất muốn làm, em không biết có phải vì kiếp trước em đã giải cứu cả dải ngân hà hay không, mà có được vận may thế này."

Cố Nam Đình chỉ biết Trình Tiêu và Hạ Chí là bạn thân, không phải như chị em bình thường. Nhưng những thông tin khác thì anh không rõ. Nên bây giờ, nghe Hạ Chí nhắc lại quá khứ, anh lại có thêm một cơ hội để hiểu về Trình Tiêu.

Lúc này, hôm nay, Hạ Chí rõ ràng cũng có nhiều điều muốn nói, "Em xuất thân từ nông thôn, thành phố đối với em là thế giới hoa lệ, đầy ắp mới mẻ và cám dỗ, em khao khát hiểu biết nhiều hơn, mà hiểu nhiều thì sợ hãi cũng nhiều. Em sống nhờ ở nhà họ hàng, ngay cả một bộ quần áo cho ra

hồn cũng không có, đều là nhặt đồ thừa của các chị để lại, trong xã hội vô cùng thực tế này, bị bạn học kỳ thị cũng là trong dự đoán. Em muốn nhin, vì em không có gì để dựa dẫm. Là Trình Tiêu nói với em rằng, em càng nhin thì người khác càng được nước lấn tới. Sự nhin nhin của em ngoài việc khiến họ càng thêm huênh hoang ra thì sẽ không giúp đỡ được gì cho bản thân. Trình Tiêu có khả năng giúp đỡ em nhiều hơn, ví dụ về mặt tiền bạc, nhưng cô ấy vì muốn bảo vệ lòng tự tôn của em mà chưa từng bỏ tiền ra, mà nhờ mẹ nuôi sắp xếp cho em đi làm gia sư, dạy học sinh tiểu học. Em là học sinh giỏi mà, dạy tiếng Anh, hướng dẫn viết văn, thực sự là sở trường của em. Khi em không còn nghèo khó, khi em có thể đi mua cho mình một chiếc váy yêu thích, em mới biết Trình Tiêu có gia cảnh tốt như vậy, có cha mẹ tốt như vậy, và cả một người bạn tốt như người anh là Cà Phê."

"Con đường nhân sinh của Trình Tiêu rất rộng mở, cô ấy muốn làm gì cũng được. Em hâm mộ cô ấy không cần phải giống em, vì phi công lương cao mà chọn bay. Tiếc rằng thị lực em không đủ chuẩn nên cuối cùng vẫn không có duyên với ngành này. Em từng đau khổ, là Trình Tiêu giúp em phân tích thiệt hơn, khuyến khích em phát huy sở trường, khiến em hạ quyết tâm chọn ngành kịch bản, dạy em cách tự tin và tự bảo vệ bản thân. Thực ra, em vốn là người nhát gan, hay sợ hãi, không có Trình Tiêu chống lưng thì sẽ không có Hạ Chí to gan lớn mật ngày hôm nay." Trong đôi mắt Hạ Chí long lanh nước, cô nhìn Cố Nam Đình, "Khi em thực tập ở 'Khuynh thành', mẹ nuôi từng cực lực thuyết phục em ở lại giúp mẹ. Trình Tiêu biết vì sao em từ chối, cô ấy nói: Tôn trọng bất cứ quyết định nào của em, chỉ cần em nhớ rằng, có mơ ước cứ phấn đấu tiến về phía trước, không tiến được thì cũng sẽ không sao, Trình An và 'Khuynh thành', bố và mẹ nuôi, đều là đường lui của em."

Trình Tiêu trở thành 'nền tảng' của Hạ Chí. Hạ Chí hiểu, bản thân chỉ cần đủ cố gắng là được, không cần nghĩ nhiều đến những thứ khác. Thế nên ban đầu cô chọn công ty hàng không vì như thế hình như sẽ gần hơn so với

mơ ước ban đầu, cho dù không thể bay. Kết quả là không phụ kỳ vọng, trong ba năm hơn, cô từ trợ lý phó tổng lên tổng biên tập tạp chí, học được nhiều hơn, cũng nắm vững được nhiều thứ hơn.

"Mẹ nuôi là người trong ngành đã từng nói rằng, dù có ngành văn hóa điện ảnh xuất hiện thì cũng không thể đóng cửa tự chế tạo xe, chỉ có thực sự hiểu sâu thì mới có thể tạo ra những tác phẩm chất lượng. Thế nên ban đầu, em đến ứng tuyển trợ lý của anh là để sau này em sẽ lấy hàng không làm đề tài cho tác phẩm, làm nền tảng. Em không thể bay như Trình Tiêu, nhưng em có thể thông qua cách thức tạo ra tác phẩm để thực hiện ước mơ." Hạ Chí cúi mình trước Cố Nam Đình, "Cố tổng, cảm ơn anh đã cho em sân khấu này, tôi luyện em, toại nguyện cho em, Bây giờ, em phải đi làm chuyện em nên làm. Điều mẹ nuôi không yên lòng trừ bố và Trình Trình ra, còn có 'Thời đại thừa kế' mà mẹ tự tay tạo nên, thế thì, em đi."

Sự việc hóa ra là thế.

Tiêu Phi vì lý do sức khỏe đã không thể tiếp tục chủ trì nghiệp vụ trong công ty sách của "Thời đại thừa kế", cho nên mới nhờ Hạ Chí tiếp tay.

Trong quỹ đạo thời gian bình thường, Hạ Chí mà Cố Nam Đình quen biết không chỉ quản lý công ty sách "Thời đại thừa kế", mà còn tạo nên cả công ty điện ảnh, liên kết sách truyện và phim ảnh. Không những giữ được tâm huyết của Tiêu Phi mà còn mở rộng hơn. Mà giữa cô và Thương Ước thì vì một cơ hội hợp tác mà gặp gỡ, tiếp xúc nhiều hơn.

Nỗi hổ thẹn với Trình Tiêu càng nhiều hơn. Vì từng bỏ lỡ cô mà Cố Nam Đình không chắc chắn liệu có kỳ tích nào xảy ra với Tiêu Phi không, anh chỉ khẳng định một điều, khi Trình Tiêu chịu đựng mọi khó khăn mà vận mệnh thử thách cô, bản thân anh không hề ở cạnh cô. Mà Hạ Chí đây mới là người làm hết mọi khả năng để giúp đỡ Trình Tiêu.

Lúc này, Cổ Nam Đình lại thật lòng nói với Hạ Chí, "Cám ơn em. Từ nay về sau, Cổ Nam Đình sẽ gắng sức giúp đỡ em, và cả 'Thời đại thừa kế'."

Hạ Chí không hiểu sự hồ thẹn của anh, cô chỉ tưởng anh đang vì Trình Tiêu, nên cô nói: "Không cần cám ơn em, thực ra em đang ngồi hưởng thành quả của mẹ nuôi. Em sẽ giữ vững Khuynh Thành, liệu mình vì nó mà làm tốt hơn."

Sự thực chứng minh, cô đã thực hiện được lời hứa này.

"Thời đại thừa kế" cùng một thời gian vẫn vận hành bình thường như trước, không hề vì bệnh tình của Tiêu Phi mà có gì bất thường. Nhưng đối với bản thân Tiêu Phi, ngoài việc nghĩ cách che giấu bệnh tình với Trình Tiêu ra, bà cũng đang suy nghĩ nhân sự tiếp quản.

Thừa Kế là tâm huyết nửa đời người của Tiêu Phi, bà hy vọng có thể kế thừa tiếp tục. Năm đó Hạ Chí thực tập ở công ty, Tiêu Phi đã nhận ra tài năng bẩm sinh của cô. Nên lúc này, người Tiêu Phi nghĩ đến đầu tiên chính là Hạ Chí. Thế nhưng Tiêu Phi nghe nói Hạ Chí đang phát triển rất thuận buồm xuôi gió ở Trung Nam, thế là bà phải suy nghĩ xem làm sao khoét Hạ Chí về đây trong tình trạng không làm kinh động đến Trình Tiêu.

Những gì Tiêu Phi nghĩ, tối qua Trình Tiêu đã nghĩ tới. Để Tiêu Phi an tâm nhập viện chữa trị, không cần phân tâm về vấn đề kế thừa quản lý, cô đã suy nghĩ cả đêm rồi tự tìm đến Hạ Chí, hy vọng Hạ Chí có thể gánh vác Thừa Kế, cho dù chỉ là một quãng thời gian cũng được.

Năm đó Hạ Chí nghĩ rằng, ngay cả Trình Tiêu cũng không ỷ vào bố mẹ, muốn tự mình tạo ra khoảng trời riêng, thì tại sao cô phải dựa vào cha mẹ Trình Tiêu để làm việc? Thế nên cô đã từ chối lời đề nghị hấp dẫn của Tiêu Phi. Bây giờ thì khác, Tiêu Phi đã bệnh, Hạ Chí cũng không còn là nhân viên quèn mới vào làm việc năm nào. Có lẽ, đã tới lúc rồi!

Chỉ là, muốn tỏ vẻ nước chảy chỗ trũng thì Trình Tiêu bắt buộc phải đi gặp Tiêu Phi.

Chưa bao giờ khao khát được ở bên mẹ như thế này, nhưng cũng chưa bao giờ sợ ở bên mẹ như vậy.

Trình Tiêu từ nhà Hạ Chí ra thì đến chỗ ở của Tiêu Phi trước, nhưng cô không có can đảm lên lầu, đến khi nhìn thấy Tiêu Phi đứng giờ ra ngoài, cô đi theo đến tận Thừa Kế, sau đó ngồi trong xe chờ cho đến buổi trưa. Trong lúc đó, Trình Hậu Thần và Cố Nam Đình không ai gọi điện đến hỏi han gì, Trình Tiêu hiểu, họ không nỡ làm cô thấy chút áp lực nào.

Cuối cùng giờ nghỉ trưa đã tới, đến lúc uống trà chiều, Trình Tiêu nhìn vào gương xe, xác nhận vẻ mặt không có gì khác lạ, mới cầm bánh kem và cafe Tiêu Phi thích nhất, bước vào Thừa Kế.

Do bệnh ung thư tái phát nên thời gian ở cạnh con gái có hạn, khi Tiêu Phi nhìn thấy Trình Tiêu, vẻ vui mừng trong ánh mắt rõ ràng còn nhiều hơn trước.

Trình Tiêu là người dũng cảm như thế mà gần như không dám nhìn vào mắt mẹ, chỉ sợ nhìn lâu sẽ không kiểm soát nổi cảm xúc. Cô mang trà chiều tới đặt trên bàn Tiêu Phi, trông có vẻ lơ đãng, thực hành những câu mà cô đã tập luyện trong xe này giờ, "Nhân lúc không bay để tới thăm mẹ, đợi hai hôm nữa bay tuyến quốc tế sẽ bận lắm, đừng nói con không quan tâm mẹ nhé."

Đó là giọng điệu kinh điển của Trình Tiêu.

Tiêu Phi không nhận thấy khác lạ, nhưng giọng con gái, "Cố hòng con sao vậy? Cảm à?"

Tiêu Phi chỉ có thể nói: "Tối qua mưa, con quên đóng cửa sổ, đã uống thuốc rồi, không sao đâu."

Con gái xưa nay không phải tiểu thư yếu ớt, tố chất sức khỏe cũng vì thường xuyên rèn luyện mà tốt hơn phụ nữ bình thường, Tiêu Phi cũng không lo lắng quá, chỉ dặn: "Ngày mai nếu thấy không ổn thì bảo bố con gọi bác sĩ Vương tới nhà khám, đỡ phải mệt mỏi." Sau đó vừa uống cafe Trình Tiêu mang tới vừa không quên hỏi: "Không phải mỗi tuần đều hạn chế giờ bay sao? Bay tuyến quốc tế sẽ bận hơn à?"

Trình Tiêu cầm một tập bản thảo trên bàn làm việc của bà lên, cúi đầu đọc, "Bình thường đều là bay bốn ngày nghỉ hai ngày. Nhưng mẹ biết mà, cũng có thể nghỉ ba mươi sáu tiếng rồi bay tiếp. Khấu trừ thời gian chuẩn bị, để đảm bảo việc nghỉ ngơi, quãng thời gian tiếp theo con sẽ ở ký túc."

Tiêu Phi gật gù, "Cũng được, đi tới đi lui sân bay cũng mệt lắm. Nhưng," Bà cười nhìn Trình Tiêu, "Nam Đình đành lòng để con vất vả thế à?"

Lồng ngực Trình Tiêu thấy chua xót khó cưỡng, cô gắng giữ cho vẻ mặt bình thản, "Con ngoài là bạn gái của anh ấy ra thì cũng là một trong những nhân viên của anh ấy nữa. Huống hồ con từng nói với anh ấy, muốn nghỉ ngơi cũng phải chờ sau khi thành cơ trưởng rồi, bây giờ đã vượt qua sát hạch lần một, chỉ còn lại ba tháng cuối nữa thôi, đương nhiên phải cố gắng rồi."

Con gái vượt qua sát hạch lần một, chỉ cần bay ba tháng nữa là sẽ trở thành cơ trưởng. Tin tức này đối với Tiêu Phi chính là sự an ủi và khích lệ to lớn. Trong ánh mắt bà nhìn Trình Tiêu đầy ắp sự kiêu ngạo và vui mừng, "Đợi con trở thành nữ cơ trưởng đầu tiên trong nước, đừng quên chụp trang bìa tạp chí của mẹ nhé."

Khi Trình Tiêu không thể ngẩng đầu lên, gần như không diễn tiếp được nữa, thì điện thoại của Hạ Chí cuối cùng cũng tới, cô nàng nói to bên kia: "Tớ chuẩn bị cho Cố Nam Đình nhà cậu nghỉ việc rồi đây, liệu có ảnh hưởng tới con thuyền tình bạn của chúng ta không?"

Trình Tiêu nhíu mày, "Cậu định nghỉ việc? Tại sao?"

Hạ Chí nói: "Tuy là tổng biên tập, chức vụ trông thì cao thật đấy, nhưng dù sao cũng chỉ là tạp chí hàng không, không có không gian nâng cao nữa. Vừa hay có một nhà xuất bản liên lạc, mời tớ sang đó làm giám đốc sản phẩm, tớ chuẩn bị đi thử xem sao."

Trình Tiêu hỏi: "Thế bây giờ cậu thông báo quyết định của cậu, hay là bảo tớ dùng đặc quyền VIP của tớ để nhờ Cố Nam Đình phê duyệt cho cậu mau chóng nghỉ việc?"

Hạ Chí cười bên kia: "Hai cái đều có."

Kết thúc cuộc gọi với Hạ Chí, Trình Tiêu gọi cho Cố Nam Đình trước mặt Tiêu Phi, "Hạ Chí có ý định nghỉ việc, nếu có người thích hợp thì anh chuẩn bị đi nhé."

Việc thay đổi nhân sự là chuyện thường ngày của các công ty. Cố Nam Đình thân nhiên chấp nhận, "Biết rồi. Em đang ở nhà hay ở ký túc, anh tới đón em."

Trình Tiêu giơ tay lên xem đồng hồ, "Mới mấy giờ mà anh đã tan sở rồi? Em đang ở cạnh mẹ, muộn hơn rồi tính."

Nghe hai người ngọt ngào, Tiêu Phi cười nói: "Lát nữa mẹ còn có cuộc họp, bảo Nam Đình tới đón con đi."

Từ đầu chí cuối, Tiêu Phi không phát hiện ra sự bất thường của Trình Tiêu. Chỉ khi con gái sắp đi, bà xót xa nói: "Gần đây có phải mệt quá không, mẹ thấy sắc mặt con không tốt. Chuyện bay cố nhiên là quan trọng, nhưng sức khỏe quan trọng hơn, đừng quá vất vả, phải chú ý nghỉ ngơi."

Với tính khí của Trình Tiêu, có lẽ cô sẽ nóng nảy mà nói: "Từ bao giờ mà mẹ trở nên lảm lờn thế, con nghỉ ngơi mẹ không phải mẹ con rồi đó."

Nhưng lần này, cô gật đầu nói: "Con biết rồi ạ."

Trình Tiêu có rất nhiều điều muốn nói với Tiêu Phi, nhưng cuối cùng cô chẳng nói một câu. Khi thang máy khép lại, cô và Tiêu Phi bị ngăn cách như thể hai người ở hai thế giới, cô ngồi xõm trong thang máy, như một đứa trẻ yếu đuối.

Thực ra Tiêu Phi không hợp hành gì. Bà gọi cho Hạ Chí khi Trình Tiêu đi rồi, "Hạ Hạ, nghe Trình Trình nói con định nghỉ việc à? Nếu muốn vào ngành sách báo thì đương nhiên phải đến giúp mẹ nuôi rồi..."

Và thế là, Trình Tiêu bắt tay với Cố Nam Đình và Hạ Chí, đưa Hạ Chí đến bên cạnh Tiêu Phi, giải quyết cho bà một nỗi lo. Còn nhiệm vụ khuyên bà nhập viện điều trị lại do Trình Hậu Thần đảm nhiệm.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 61

Hạ Chí nhanh chóng nghỉ việc. Nhưng để Tiêu Phi không nghi ngờ, cô không lập tức đến "Thừa Kế" làm việc chính thức, mà lấy cớ là học hỏi để bắt đầu trợ giúp Tiêu Phi xử lý công việc, làm quen với cách vận hành và quy trình công việc trong công ty. Cô còn không quên giả vờ hỏi: "Mẹ nuôi, sao mẹ giao hết cho con thế, mẹ định cùng bố sống thế giới hai người sao? Con nghe Trình Tiêu nói, bố lại cầu hôn mẹ nữa rồi."

Có lẽ là thật sự cảm nhận được tình yêu và sự quyến luyến của Trình Hậu Thần, cho dù mỗi lúc một gần ngày chia xa mãi mãi, Tiêu Phi vẫn cười rạng rỡ, bà nói: "Đừng nghe Trình Trình nói bậy, mấy năm nay mẹ quá mệt, định đi nghỉ mát mà thôi."

Hạ Chí nói bằng giọng nửa van xin nửa cười đùa: "Thế thì phải đưa bố theo đó, nếu không nghỉ mát cũng bị làm phiền đó, bọn con sẽ bất bình thay bố cho mẹ xem."

Tiêu Phi véo má cô, "Chỉ biết bênh vực bố!"

Hạ Chí ôm tay bà, nũng nịu, "Ai bảo bố mới là người hợp nhất với mẹ nuôi làm chi."

Bận rộn đến đêm khuya về nhà, Hạ Chí không cần ngủ trang trước mặt Kiều Kỳ Nặc nữa, không kiềm chế được mà khóc to.

Kiều Kỳ Nặc để mặc cô khóc đến mệt, rồi anh nói: "Có gì không ứng phó được thì bảo anh, anh làm cho."

Hạ Chí sụt sịt mũi, "Cố Nam Đình bây giờ gần như bay cùng Trình Tiêu, chuyện công ty cơ bản là anh xử lý, em làm sao có thể làm phiền anh thêm. Yên tâm, em không phải là Hạ Chí vụng về lóng ngóng bốn năm trước nữa, em làm được."

Kiều Kỳ Nặc xoa đầu cô như người anh lớn, "Chúng ta cùng ở cạnh bố, Trình Tiêu, đi cùng mẹ nuôi hết quãng đường này."

Hạ Chí gật đầu, nước mắt từng giọt rơi xuống, hoàn toàn không thể kiểm soát.

Đối với Tiêu Phi, Trình Tiêu bận tập huấn không rảnh đến thăm bà thường xuyên, Hạ Chí lại tình nguyện đến Thừa Kế giúp sức, dường như chẳng còn gì mà không yên lòng nữa. Khi Tiêu Phi được Trình Hậu Thần đón về Trình gia mà bốn năm trời bà chưa một lần đặt chân vào, nhìn thấy ông để ra một căn phòng có ánh nắng đẹp nhất, dờn hết dụng cụ y tế vào đây, ngoài chuyên gia điều trị ra còn có cả y tá, và cả giường ngủ y hệt như của họ trước kia, bà cảm động nói: "Cám ơn anh đã làm những điều này cho em."

"Anh là chồng, làm gì cho vợ cũng là chuyện đương nhiên mà." Trình Hậu Thần nắm tay bà, "Hơn nữa, cho em và Trình Trình mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời là lý do mà anh phấn đấu nửa đời. Nhưng anh xin lỗi, đã mắc nợ em quá nhiều. Phi Phi, hy vọng em cho anh cơ hội để anh có thể làm nhiều hơn cho em."

Tiêu Phi không thể từ chối được nữa, "Em nhận lời anh, em sẽ tuân theo chỉ dẫn của bác sĩ, phối hợp điều trị. Đợi Hạ Chí hoàn toàn lên tay rồi, em sẽ nhập viện ngay."

Trình Hậu Thần gật đầu, sau đó ông không cầm lòng được, ôm người phụ nữ ông yêu vào lòng, khàn giọng: "Phi Phi, xin lỗi em."

Ly hôn tám năm, cầu hòa bốn năm, làm vợ chồng hai mươi mấy năm rồi nhưng cái ôm này rõ ràng là lâu lắm rồi mới có được. Tiêu Phi không kháng cự, bà đưa tay ôm lấy Trình Hậu Thần, giống như thời trẻ, ôm lấy người đàn ông duy nhất bà từng yêu trong cuộc đời này.

Trình Tiêu bước vào giai đoạn tập huấn cuối cùng. Căn cứ theo quy định của Cục Hàng không, phi công có thể bay nhiều nhất là 270 giờ trong ba tháng. Thế nên trong ba tháng kiến lập một trăm giờ bay vốn dĩ không bận rộn cho lắm. Thế nhưng Cố Nam Đình lo cô bay thì sẽ suy nghĩ lung tung, thế là thông báo Lâm Tử Kế điều chỉnh lại nhiệm vụ bay của cô. Ngoài việc lập tổ cùng giáo viên để tiến hành bay theo tập huấn cơ trưởng, Trình Tiêu còn bay cùng anh với thân phận là cơ phó.

Trình Tiêu hiểu tâm ý của anh, cô nói: "Anh không cần bay cùng em, em bay với cơ trưởng Lâm cũng thế thôi. Anh đường đường là tổng giám đốc Hàng không Trung Nam mà lại bay dày đặc như thế sẽ khiến các phi công hiểu lầm là bị giành bắt cơm đó."

Cố Nam Đình sẽ không nghe, anh tự có kiến giải riêng, "Bây giờ khó kiếm tiền, anh rảnh rồi bay một chút cũng xem như tiết kiệm chi phí cho công ty. Ngoài ra cũng cho bên phi công thấy có nguy cơ để họ không dám lười biếng."

Trình Tiêu mỉm cười, "Nói cứ như mình là gian thương không bằng."

"Anh là thương nhân thế nào thì để người ta đánh giá. Trước mặt bạn gái, anh chỉ là người đàn ông bình thường, chỉ muốn làm mọi khả năng ở cạnh cô ấy, đi cùng cô ấy." Cố Nam Đình khoác tay qua vai Trình Tiêu, "Nếu không thì bạn gái quá giỏi giang, lúc nào cũng bay tới bay lui làm anh không gặp được, cũng là nhớ nhung."

Trình Tiêu dựa vào anh, "Thế lúc chúng ta cùng bay, em quay clip lại, để lão Trình cho mẹ em xem."

Để khiến Tiêu Phi yên lòng, Trình Tiêu không thể thường xuyên lộ diện như trước, để Tiêu Phi không nhớ con gái quá, trong ba tháng sau đó, cùng lúc lên đi thăm mẹ, cô thông qua hình thức gửi video clip để Tiêu Phi hiểu được tình hình gần đây của mình.

Trong clip, Trình Tiêu mặc đồng phục phi công nói: "Bầu trời đẹp thế nào, bay ngẫu thế nào, con sẽ không vội nói mẹ biết, đợi con có tư cách đưa mẹ bay, để chính mẹ thấu hiểu. Hôm nay, con sẽ đưa mẹ đi Paris trước. Con biết, lãng mạn và tình yêu là điều mà mẹ không muốn đánh mất nhất."

Hình ảnh thay đổi, là tháp Eiffel của Paris, cung điện Versailles, Khải Hoàn Môn, Notre-Dame de Paris, cuối cùng là Nhà hát Opera Paris. Trình Tiêu đã thay quần áo bình thường, nói với ống kính: "Những nơi này đều là những nơi mà lão Trình từng đưa mẹ đến khi hưởng tuần trăng mật, lần này con dẫn Cố Nam Đình đến. So ra thì anh ấy thực sự không lãng mạn bằng lão Trình. Chắc chắn mẹ không biết đâu, anh ấy vẫn còn dừng ở giai đoạn quê mùa kiểu tặng hoa hồng trong lễ Tình Nhân, đúng là khiến người ta phải nghi ngờ EQ của anh ấy."

Lập tức, Cố Nam Đình xuất hiện trong ống kính, anh mách với mẹ vợ tương lai, "Bác gái, cô ấy chia hoa của cháu tặng cho đồng nghiệp, bảo là phải chia cho công bằng. Bác nói xem, cháu có nên xử lý cô ấy không?"

Lại một đoạn clip nữa, Trình Tiêu đến thành phố cổ kính của Zurich, hai bên đường phủ đầy những hòn sỏi là những kiến trúc cổ được phân bố rất nhiều, khiến cả khu thành phố toát ra mùi vị cổ kính. Cô được Cố Nam Đình cầm tay dẫn đi, mày mắt ánh lên nụ cười.

Tiếp theo, họ lại đến bờ hồ Zurich, đó là hồ băng nổi tiếng của Thụy Sĩ. Một cặp tình nhân châu Á nắm tay nhau, đi trên bờ hồ có độ dốc thoải

thoải, xung quanh là những vườn nho và hoa quả, phía xa là núi Alps. Trình Tiêu chốc ghẹo Tiêu Phi trong cảnh sắc tuyệt đẹp của bờ hồ Zurich: "Con nhớ lão Trình từng nói, mẹ đến Zurich là chạy ngay tới phố Bahnhofstrasse, hưởng thụ thú vui mua sắm. Cảnh vật tự nhiên đẹp thế này căn bản không thể thu hút ánh mắt của mẹ." Sau đó cô nói với Cố Nam Đình: "Chuyến đó lão Trình đã chảy rất nhiều 'máu', nghe nói có người lần đó mua túi thôi đã hai mươi mấy cái, khiến lão Trình còn hiểm lăm Phi Phi của ông bị ông ngoại làm ầm ức điều gì chứ, nên vung tay hào phóng: Mua mua mua!" Cô lại chỉ chỉ vào con chim vừa bay qua ống kính, "Phi Phi mỹ nhân, mẹ nói xem đó là thiên nga hay là vịt trời?"

Hôm đó họ cũng đi đến phố Bahnhofstrasse, hàng cây bồ đề rậm rạp phủ kín hai bên đường, dày đặc những cửa hàng xa xỉ phẩm cao cấp nhất trên toàn thế giới, Trình Tiêu chìa tay với Cố Nam Đình, "Đưa em thẻ, em tự quẹt."

Ánh mắt Cố Nam Đình toát lên vẻ thương yêu, anh cam tâm tình nguyện lấy ví tiền, dang thẻ lên: "Không quẹt hết thì đừng đi."

Trình Tiêu lắc lắc tấm thẻ trong tay với ống kính, "Thế nào, về độ hào phóng thì người đàn ông của con không thua kém lão Trình chứ. Đi, Phi Phi mỹ nhân, cùng mua sắm điên cuồng nào."

Tiêu Phi xem clip, theo bước chân của Trình Tiêu, bà nhớ lại Trình Hậu Thần trong bảy năm sau kết hôn đã đưa bà đi qua từng quốc gia và thành phố, xem mãi rồi khóc, vừa khóc vừa nói: "Bây giờ mới nhận ra lúc đó anh rất chiều chuộng em. Chỉ cần em muốn đi, anh chưa từng nói chữ 'không', Trình An to lớn như thế mà nói buông là buông, đưa em đi ngay."

Trình Hậu Thần lau nước mắt cho bà, "Bây giờ anh vẫn nguyện chiều chuộng em như vậy."

Tiêu Phi gạt tay ông ra, ầm ức nói như lúc còn trẻ: "Anh cũng từng chiều chuộng người khác, em không thêm."

Trình Hậu Thần thở dài, "Anh không có. Trừ em và Trình Trình ra, anh làm gì có thời gian đâu mà chiều chuộng người khác."

Tiêu Phi vẫn không đếm xỉa gì, quay đi xem lại một đoạn clip khác.

Trình Hậu Thần yên lặng ngồi một lúc rồi nói: "Ở đây còn có quà Trình Trình mua tặng em."

Tiêu Phi mở hộp ra, bên trong là mấy chiếc túi hàng hiệu cao cấp, đều là mẫu mới nhất trong năm. Bà xem qua một lượt, lăm bắm khế trách, "Con bé bại gia này, em làm gì còn cơ hội xách những chiếc túi này chứ."

Trình Tiêu đứng ngoài phòng bệnh, nhìn Tiêu Phi vừa khóc vừa cười mà xót xa vô cùng. Cố Nam Đình đứng cạnh cô, nắm chặt tay cô, lặng lẽ khích lệ.

Cứ thế, trong ba tháng, Trình Tiêu diễn vai cô gái tình cảm với Cố Nam Đình, đưa Tiêu Phi đi một lượt những nơi mà Trình Hậu Thần từng đưa bà đi, và cả những quốc gia mà e rằng bà không còn cơ hội để đi. Trong ống kính, Trình Tiêu luôn mỉm cười như trước, để Tiêu Phi nhìn thấy cô đã có Cố Nam Đình, không cần lo cho tương lai của cô nữa. Thế nhưng ngoài ống kính, Trình Tiêu lại vô cùng nghiêm túc, cẩn trọng với từng chuyển bay, dù bay vô số lần rồi vẫn không bỏ qua mỗi một chi tiết nhỏ, mức độ nghiêm túc đó ngay cả Cố Nam Đình vốn khắt khe cũng phải tán thưởng.

Đối với Thừa Kế, Hạ Chí bắt tay vào nhanh hơn dự tính, chỉ trong vòng chưa tới hai tháng đã không cần Tiêu Phi chỉ đạo mà vẫn có thể độc lập được. Duy có điều lo lắng là bệnh tình của Tiêu Phi càng lúc càng tệ. Bà bất đắc dĩ phải dùng hóa trị, nhờ các loại thuốc ngăn ngừa tế bào ung thư phát triển và di căn thêm.

Khi tóc rụng dần, triệu chứng nôn ói xuất hiện, sức đề kháng của Tiêu Phi bắt đầu sụt giảm, tinh thần cũng sa sút theo. Nhưng đối với Trình Hậu Thần, bà vẫn đùa, "Trước kia lúc nào cũng mừng thầm vì anh già hơn em, dù em già cũng không bằng anh, bây giờ hay rồi, sau này anh có chê bai cũng đừng nói ra nhé, cứ lặng lẽ cất trong lòng là được."

Trình Hậu Thần dẫn bà đi dạo trong vườn hoa, "Dù em có biến thành thế nào thì trong lòng anh, em vẫn là người đẹp nhất."

Tiêu Phi dựa vào ông, "Nói dối không biết ngượng kìa, người đẹp nhất rõ ràng là Trình Trình của chúng ta."

"Con gái anh đương nhiên cũng đẹp."

"Thế thì nó đẹp, hay là em đẹp?"

"Em!"

"Anh dám nói con gái em không đẹp?"

Trình Hậu Thần câm nín, thấy bà cười và nhìn mình, ông cũng không nhìn được cười. Ông nói với người vợ yêu quý trong ánh chiều tà: "Phi Phi, hãy kiên trì vì anh và Trình Trình."

Tiêu Phi "ừ" một tiếng, "Tất nhiên rồi, em là ai chứ, làm sao dễ dàng gục ngã được. Chỉ là," bà nhìn bầu trời rồi khẽ thở dài, "Trình Trình thấy bộ dạng em thế này sẽ rất đau buồn. Đó là điều em không muốn nhìn thấy nhất."

Trình Tiêu đứng sau gốc cây, cách một con phố nhìn theo cha mẹ thân yêu của mình. Sau đó cô ngược lên nhìn bầu trời, như đang chờ đợi được thượng đế bao dung mọi khổ đau và thương xót.

Cuối cùng, khi tháng mười một tuyết rơi, ba tháng cũng đã qua, Trình Tiêu nghênh đón sát hạch lần hai. Hôm đó Cố Nam Đình không ngồi ở khoang VIP, mà là trực tiếp vào buồng lái với thân phận tổng giám đốc Trung Nam.

Việc bay không thuận lợi như lần trước, vì có tuyết rơi nên chuyển bay ban đầu bị trì hoãn, bay đến chuyển thứ ba phải hạ cánh xuống thành phố A, do mặt tuyết phản quang nên không nhìn rõ đường băng, làm tăng thêm độ khó của tiếp cận không chính xác.

Thanh tra viên đã nói: "Có thể xin tiếp cận chính xác."

Cố Nam Đình cũng nói: "Đoạn bay sau hãy tiến hành tiếp cận không chính xác."

Trình Tiêu lại chỉ xác nhận với thanh tra, "Đường băng số 19? Có lệnh hạ cánh không?"

Kiên trì và cố chấp thực hiện tiếp cận không chính xác.

Thanh tra viên ngồi ghế phải quay lại nhìn Cố Nam Đình, tỏ rõ ý dò hỏi.

Cố Nam Đình nh้ม người lên nhìn mặt đất, nhưng nhìn không rõ. Nếu là người khác, anh nhất định sẽ chỉ thị chấp hành tiếp cận chính xác, nhưng vì phi công là Trình Tiêu, anh không trả lời ngay.

Nhìn thấu sự do dự của anh, Trình Tiêu nói: "Thông tin sân bay bốn chặng tôi đều tìm hiểu, có thể hạ cánh xuống đường băng số 19."

Trừ việc giả vờ không biết bệnh tình của Tiêu Phi ra, cô chưa từng khuất phục trong vấn đề bay.

Cố Nam Đình ngẫm nghĩ, gật đầu ra hiệu với thanh tra.

Thanh tra viên hiểu ra, "Mặt đất lặng gió có thể hạ cánh."

Trình Tiêu nhận được lệnh hạ cánh, điều chỉnh lại độ cao, hạ xuống...

Khi máy bay nhắm chuẩn đường băng số 19 mà hạ cánh ổn định, đối với trí nhớ và sự phán đoán tuyệt vời của Trình Tiêu, Cố Nam Đình chỉ thấy khâm phục. Theo quy định, phi công đúng là nên tìm hiểu trước về thông tin chặng bay vào đêm trước đó, nhưng có thể lưu lại trong đầu tình trạng đường băng của mỗi sân bay giống như một tấm bản đồ như Trình Tiêu thì không phải ai cũng làm được.

Ánh mắt thanh tra tràn ngập vẻ tán thưởng, "Cô là phi công nữ đầu tiên tôi kiểm tra. Có thể vượt qua là trong dự tính, nhưng bay đẹp như vậy thì tôi rất bất ngờ." Sau đó ông ta nói với Cố Nam Đình, "Cố tổng quả nhiên có mắt nhìn người."

Cố Nam Đình không che giấu sự tán thưởng và yêu thương Trình Tiêu, anh đáp lại: "Cô ấy lúc nào cũng khiến tôi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác."

Thanh tra cười, "Chúc mừng Cố tổng."

Cố Nam Đình bắt tay ông ta, "Cảm ơn, anh vất vả rồi."

Đến khi thanh tra xuống máy bay, Trình Tiêu cũng không động dậy, cô im lặng ngồi trên ghế trái, như đang chìm trong suy tư.

Cố Nam Đình tự tay cởi đai an toàn cho cô, kéo cô đứng lên, "Bắt đầu từ bây giờ không cần cố gắng gượng cười nữa, buồn thì cứ khóc, dù là trước mặt bác gái cũng không sao."

Trình Tiêu nhìn anh bằng đôi mắt rưng rưng, "Trước đây mới dạy dỗ Tiêu Ngữ Hành, em không thể làm được chuyện quay đi đã tự tát vào mặt mình. Huống hồ bây giờ em là cơ trưởng Trình rồi."

"Cô ngốc." Cố Nam Đình ôm cô, "Máy bay anh đã sắp xếp xong, chờ bác sĩ xác nhận tình trạng sức khỏe của bác gái thích hợp để bay thì em đưa mẹ đi."

Trình Tiêu ngược lên nhìn bầu trời xanh, nhìn những tầng mây bay trên đó, nói với vẻ kiên định: "Vâng."

Nhận được điện thoại của Cố Nam Đình, Trình Hậu Thần cảm thấy trước mắt mọi thứ đều mờ nhòe. Rõ ràng là chuyện trong dự tính, nhưng vì đó là kết quả cố gắng tám năm trời của Trình Tiêu, ông là người cha nên vẫn cảm động vô cùng. Ông báo với Tiêu Phi, "Trình Trình vượt qua sát hạch lần hai rồi."

Trên gương mặt Tiêu Phi nở nụ cười an ủi, nhưng nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống.

"Nhớ con gái rồi hả?" Trình Hậu Thần ôm bờ vai gầy guộc của vợ, "Buổi tối nó sẽ dẫn Cố Nam Đình về nhà ăn tối."

Tiêu Phi gật đầu, nửa cười nửa khóc, "Thế thì em phải ăn diện xinh đẹp, đỡ phải bị nó so sánh."

Trình Hậu Thần như đang đối xử với con gái, giọng rất dịu dàng: "Mặc bộ quần áo hôm qua anh mua cho em nhé."

Lúc Trình Tiêu quay về G thì đã là chạng vạng, cô không về ký túc thay đồ mà cùng Cố Nam Đình đi ngay. Ngoài biệt thự Trình gia, cô đứng ở cổng rất lâu, hết lần này tới lần khác hít thở sâu. Cuối cùng là Cố Nam Đình nắm tay cô, đẩy cánh cổng nhà ra.

Tiêu Phi đã thay bộ đồng phục bệnh nhân, mặc bộ quần áo mới xinh đẹp, đội chiếc mũ đẹp mà Trình Hậu Thần chuẩn bị cho bà, ngồi trên sofa đợi con gái.

Bốn năm rồi, bao giờ Trình Tiêu vào nhà, trừ bố ra, chỉ có căn nhà lạnh lẽo. Bây giờ, mẹ đã về rồi.

Gia đình vốn tan vỡ cuối cùng đã hoàn chỉnh. Thế nhưng...

Trên đường về, Trình Tiêu đã tập luyện vô số lần, nhắc nhở bản thân phải mỉm cười với Tiêu Phi, "Con có thể đưa mẹ bay rồi." Nhưng khi cô nhìn thấy người mẹ đã gầy đi rất nhiều, ngay cả lớp trang điểm tinh tế cũng không thể che giấu sắc mặt tiều tụy, và cả chiếc mũ trên đầu bà, đừng nói là mỉm cười, ngay cả nói chuyện cũng không thể. Cô cứ đứng đờ đẫn, ngơ nghe ở đó, không cất nổi bước chân.

Vẫn là mẹ.

Lúc này chỉ có Tiêu Phi là kiên cường nhất, bà nhìn chăm chú con gái yêu dấu, cố tỏ ra nhẹ nhõm hỏi: "Lâu quá không gặp, không nhận ra mẹ rồi hả?"

Cảm xúc kìm nén ba tháng trời gần như bùng nổ trong tích tắc, nỗi đau dâng lên trong lồng ngực khiến Trình Tiêu không kiểm soát được nữa, nước mắt bị cô khóa trong hốc mắt cuối cùng đã lăn ra. Cô bước tới, quỳ xuống trước đầu gối mẹ, run rẩy vuốt ve gương mặt gầy yếu của bà, yếu đuối và bất lực nghẹn ngào nói, "Sao lại thành ra thế này? Còn có thể biến trở lại không?"

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 62

Trình Tiêu lại lần nữa bước vào tòa nhà văn phòng tổng bộ của Hàng không Trung Nam, tham gia nghi thức trở thành cơ trưởng mới. Hai mươi lăm tuổi, trở thành nữ cơ trưởng độc lập dẫn tổ bay đầu tiên của Trung Nam, và đầu tiên trong nước, mà còn là nữ cơ trưởng trẻ nhất, không có ai khác.

Trong phòng hội nghị lớn gần như không còn dư một chỗ trống nào, mọi nhân viên Trung Nam không bận đi bay đều có mặt. Chín giờ đúng, nghi thức nhậm chức bắt đầu, trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Cố Nam Đình mặc âu phục, thắt cà vạt bước lên sân khấu, phát bằng chứng nhận cơ trưởng cho Trình Tiêu, đồng thời tự tay gài cầu vai bốn gạch cho cô.

Bốn năm, cuối cùng cô từ một cơ phó ba vạch có kỹ thuật bay chuyên nghiệp, có chứng chỉ bay, có thể lên máy bay để điều khiển, đổi thành cầu vai cơ trưởng bốn vạch đại diện cho trách nhiệm.

Trình Tiêu đeo trên vai cầu vai cơ trưởng, đối mặt với tổng giám đốc Cố Nam Đình, và cả những nhân viên của Trung Nam sau này có thể sẽ trở thành thành viên tổ bay của mình, hứa hẹn với vẻ mặt nghiêm túc và giọng nói trong trẻo: "Trên máy bay nếu xảy ra bất cứ tình huống nào hãy cố gắng cho tôi biết sớm, tôi sẽ quyết định. Quyết định của tôi sẽ do tôi gánh vác, chịu toàn bộ trách nhiệm."

Sau này, đây sẽ trở thành câu nói cuối cùng cô nói với các nhân viên tổ bay trong cuộc họp chuẩn bị trước khi bay. Đó là trách nhiệm mà vạch thứ bốn trên cầu vai mang lại cho cô, cô bắt buộc phải dũng cảm gánh vác. Nếu không, cô không có tư cách làm cơ trưởng, dẫn tổ bay.

Tiếng vỗ tay chúc mừng và khâm phục vang dậy, Cố Nam Đình nghiêng người tới trước, ôm lấy Trình cơ trưởng của anh như thể xung quanh không có ai.

Tiếng vỗ tay trong tích tắc càng vang dội hơn.

Trình Tiêu không hề tránh né, cô thoải mái dang hai tay ôm siết lấy anh, khẽ nói bên tai anh, "Cố Nam Đình, cảm ơn anh."

Cám ơn sự chỉ dẫn và đôn đốc bốn năm qua của anh. Không có anh thì sẽ không có Trình Tiêu tiến bộ vượt bậc như thế.

Cuối cùng, Cố Nam Đình cài lên cà vạt của Trình Tiêu chiếc kẹp bằng vàng mang hình máy bay.

Đó là món quà đặc biệt anh đã chuẩn bị từ lâu.

Trình Tiêu cúi xuống, chăm chú nhìn chiếc kẹp cà vạt máy bay đó, khóe môi nở nụ cười dịu dàng.

Một tuần sau, bác sĩ xác nhận tình trạng sức khỏe tốt đẹp của Tiêu Phi, Trình Tiêu sẽ đưa bà bay qua sông Lâm Giang lần nữa.

Trải qua ba tháng chuẩn bị kỹ lưỡng, Cố Nam Đình với thân phận tổng giám đốc đã điều động một chiếc máy bay dân dụng A320 mới, lấy tên là "Vương Phi", ngụ ý là máy bay riêng của Tiêu Phi. Chuyến bay đầu tiên của Vương Phi đương nhiên sẽ do Trình Tiêu bay, mà chuyến bay này, bao gồm cả nhân viên tổ bay, chỉ có tám người.

Trình Tiêu là cơ trưởng, Cố Nam Đình cam tâm làm cơ phó hỗ trợ cô, hành khách là Tiêu Phi và Trình Hậu Thần, ngoài ra còn có bốn nhân viên y tế đi theo, để đảm bảo tình trạng sức khỏe của Tiêu Phi trên máy bay được ổn định.

Lúc này đã 22 năm sau sự cố máy bay bắt buộc phải hạ cánh trên sông Lâm Giang mà Tiêu Phi trải qua. 22 năm, gần như là một phần hai quãng đời của bà, bà không hề đặt chân tới sân bay, không lên bất cứ chiếc máy bay nào. Hôm nay, cuối cùng bà đã ngồi lên máy bay mà con gái điều khiển, để trải nghiệm thú vui được bay và bầu trời tuyệt đẹp.

Mày mắt như tranh, mái tóc dài búi lên cao, Trình Tiêu trong bộ đồng phục phi công và Trình Hậu Thần một trái một phần dắt tay Tiêu Phi, đưa bà lên máy bay. Và Cố Nam Đình là cơ phó cũng mặc đồng phục phi công, anh đứng ở cửa buồng lái, mỉm cười nói với Tiêu Phi: "Hoan nghênh hành khách đến với chuyến bay số hiệu Vương Phi của Hàng không Trung Nam."

Nụ cười của Tiêu Phi nở ra tự đáy lòng, bà buông tay Trình Hậu Thần, đưa ra với Cố Nam Đình.

Cố Nam Đình nắm lấy bàn tay bà, sau đó dưới sự ra hiệu của mẹ vợ tương lai, anh nắm tay Trình Tiêu, cùng bước vào buồng lái.

Trong buồng lái của chuyến bay 7712, ghế trái hàng đầu là Trình Tiêu, ghế phải là Cố Nam Đình, Tiêu Phi và Trình Hậu Thần ngồi ở hàng sau. Ở đây, Tiêu Phi có thể thông qua cửa sổ mà nhìn rõ toàn cảnh sân bay.

Đây không phải lần đầu bà vào buồng lái. Năm đó khi Tiêu An bay, Tiêu Phi từng vào rồi. Lúc đó bà còn trẻ, ngây ngô, năn nỉ bố cho vào chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Sau khi thỏa mãn, bà nói với về thờ ơ: "Còn tưởng buồng lái rộng rãi thoải mái hơn chứ, chẳng qua chỉ thế thôi."

Đã bao năm trôi qua, một lần nữa bước vào đây, trên thế gian này, hai người mà bà yêu thương nhất, không yên lòng nhất, đều có mặt ở đây. Tiêu Phi dựa vào lòng Trình Hậu Thần, nói: "Năm đó em mới mười lăm, bây giờ em đã năm mươi rồi."

Trình Tiêu thắt đai an toàn, kiểm tra số liệu bảng điều khiển, "Mẹ năm mươi mà như ba mươi, không có gì phải tiếc nuối."

Tiêu Phi nghe thế mới nhú mào với Cố Nam Đình, "Bác چرا sừng làm ghé, diễn vai cô gái hai mươi tuổi cũng được hả?"

Cố Nam Đình khẳng định, "Tất nhiên ạ."

Trình Hậu Thần cũng nói, "Em và Trình Trình giống một cặp chị em."

Trình Tiêu điều chỉnh xong vô tuyến điện, quay lại nhìn bà, "Là em già nhanh quá, chị Phi Phi."

Tiêu Phi cười nhìn Trình Tiêu, hơi quở trách: "Ghen tỵ với mẹ!"

Chuẩn bị xong xuôi, Cố Nam Đình xin lệnh từ đài chỉ huy cho đẩy ra. Nhận được huấn lệnh, anh bật đèn tránh va chạm.

Trình Tiêu lại nói: "Chấp hành bản kiểm tra trước khi bay." Hoàn thành xong, cô xác nhận với cơ vụ mặt đất: "Được phép nhả phanh chưa?"

Trong vô tuyến điện văng đến câu trả lời của cơ vụ: "Được phép nhả phanh."

Trình Tiêu thao tác cần phanh, đồng thời phát khẩu lệnh chuẩn xác: "Phanh đã nhả, được phép đẩy ra."

Cơ vụ mặt đất chỉ huy xe đẩy đẩy máy bay đến vị trí chỉ định, chỉ thị buông lái: "Tổ bay được phép khởi động máy bay."

Trình Tiêu cài đặt cần phanh, "Phanh đã xong, khởi động động cơ thứ hai." Đồng thời đặt cần khởi động vào vị trí Start, bật tay cần đốt nhiên liệu, bắt đầu khởi động động cơ thứ hai. Sau đó là động cơ thứ nhất, toàn bộ đã khởi động xong, về mặt cô bình thản: "Khởi động bình thường, tạm biệt cơ vụ."

Cơ vụ đáp lời: "Bên trái nhìn dấu tay để trượt ra. Cơ trưởng Trình, tạm biệt."

Trình Tiêu thao tác tắt dẫn khí APU. Cùng lúc, Cố Nam Đình cài đặt những thiết bị liên quan, sau đó hai người tiến hành kiểm tra, chấp hành bản kiểm tra sau khi đẩy máy bay.

Nhận được huấn lệnh cho phép trượt ra của đài chỉ huy, Trình Tiêu mở đèn trượt, ra dấu tay với cơ vụ, thao tác cho máy bay trượt ra ngoài.

Cố Nam Đình gọi điện cho đài chỉ huy, "Trung Nam 7712 xin được vào đường băng số 09."

Đài chỉ huy ra lệnh: "Gió mặt đất 30,5 mét/phút, được phép vào đường băng 09."

Cố Nam Đình bật đèn, radar, các thiết bị ứng đáp, đèn an toàn, đồng thời cùng Trình Tiêu kiểm tra trước khi bay, sau đó do Trình Tiêu điều khiển máy bay vào đường băng, đậu thẳng, xếp hàng chờ lệnh cất cánh.

Tiêu Phi ngồi ghế sau, nhìn Trình Tiêu thuần thục thao tác đầu ra đó, và cả sự phối hợp ăn ý với Cố Nam Đình, bà và Trình Hậu Thần nhìn nhau, gật đầu vui mừng.

Sân bay sau trận tuyết không hề lạnh lẽo trống vắng, ngược lại càng trở nên bận rộn lạ thường do từng đợt máy bay lên xuống liên tục. Những đám mây trắng trên bầu trời đang xa đang trôi, biến hóa liên tục, giống như một bức tranh di động, đẹp đẽ vô cùng. Ánh mắt Tiêu Phi từ bầu trời lướt

qua những chiếc máy bay trên đường băng, "Trông có vẻ nặng nề, không ngờ lúc rẽ lại nhẹ nhàng như vậy."

Nhìn Trình Tiêu một cái, Cố Nam Đình nói: "Phi công điều khiển máy bay cũng linh hoạt như khi bác lái xe vậy."

Tiêu Phi nhìn Trình Hậu Thần, "Hóa ra Trình Trình của chúng ta chính là một cô tài xế à."

Trình Hậu Thần nhìn bà bằng ánh mắt tràn ngập tình yêu, nói với vẻ kiêu ngạo: "Thế thì người ta cũng là tài xế của xe khách trên không, người bình thường không thể thi được bằng lái đâu."

Nhận được lệnh cất cánh, Trình Tiêu quay sang, "Chuẩn bị xuất phát rồi." Đồng thời đẩy cần số lên.

Cố Nam Đình kiểm tra các thông số đều bình thường, "Lực đẩy ổn định."

Trình Tiêu đẩy cần số lên vị trí cất cánh. Máy bay bắt đầu chạy nhanh, đạt đến tốc độ v1, cô rút tay ra khỏi cần số. Khi tốc độ đạt tới v_r, Cố Nam Đình chỉ thị: "."

Trình Tiêu khẽ kéo cần điều khiển xuống dưới một chút, thay đổi góc độ cánh máy bay để đầu máy bay nhấc lên, rời mặt đất. Nhưng lúc này máy bay vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi mặt đất mà đang trong trạng thái gia tốc, khi vận tốc đạt đến tốc độ v2, máy bay cất cánh thành công.

Cố Nam Đình báo: "Đang tăng độ cao."

Trình Tiêu chỉ thị: "Thu bánh máy bay lại."

Cố Nam Đình thao tác, máy bay bắt đầu bay lên cao.

Lúc này, Tiêu Phi nhìn xuống mặt đất, thấy những con đường của thành phố mà mình đã sống cả đời người đan xen vào nhau, mà những tòa nhà cao tầng và kiến trúc mọc như rừng rậm kia vốn hoành tráng cũng dần trở nên nhỏ bé, bà lại ngược lên nhìn qua cửa sổ, phát hiện tầm nhìn ở buồng lái rất rộng, mọi thứ bên ngoài rõ ràng chân thực đến khó tin, từng đám mây mềm mại như bông hình thành nên một biển mây đang trôi dạt , vĩ đại nhưng mềm mại bao quanh máy bay, bao quanh họ.

Trên đường bay đến sông Lâm Giang đã bay qua rất nhiều núi non, sông ngòi, biển cả, để Tiêu Phi nhìn rõ hơn những cảnh đẹp tuyệt sắc rung động lòng người đó, Cố Nam Đình đã xin được bay ở độ cao thấp nhất để ngắm cảnh.

Ngọn núi bị tuyết phủ trắng tỏa ra ánh sáng chói mắt dưới ánh nắng, cảnh tượng tuyệt đẹp trắng lè chỉ được nhìn thấy trên không trung khiến Tiêu Phi sửng sốt, bà nói: "Bây hết mọi thứ ra trước mắt thế này mới có thể nhận ra vẻ đẹp thiên nhiên."

Cố Nam Đình giải thích, "Đó là trong khu vực động tuyết trên núi, cứ kết thành băng liên tục, những lớp tuyết đọng lại biến thành băng, cổ xưa như một ngọn núi vậy."

Tiêu Phi không rời mắt, bà nói: "Bác thật may mắn, có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy trong đời."

Khi máy bay tiến vào không phận ở một tỉnh khác, đài chỉ huy ra lệnh cho họ bay vòng qua cơn mưa.

Đây chính là tổ quốc ta, giây trước mới bay trên núi băng lạnh lẽo, giây sau đã vào khu vực nhiệt đới lúc nào cũng có thể có mưa bão. Khi máy bay xuyên qua những tầng mây như mộng cảnh, ánh nắng chiếu từ đuôi máy bay tới, chiếu sáng phía trước buồng lái, hình thành một đường cầu vồng tuyệt đẹp trên bầu trời phía xa.

Đó là cầu vồng.

Trình Hậu Thần nói: "Ước nguyện đi, Phi Phi."

Khi Tiêu Phi cầu nguyện cạnh người đàn ông bà yêu, cầu xin ông trời cho gia đình họ thêm chút thời gian ở bên nhau, tay Trình Tiêu được một bàn tay to lớn khác nắm chặt lấy.

Đốm sách trong mắt cuối cùng nở bùng, Trình Tiêu khẽ chớp mắt, một giọt nước mắt rơi xuống bàn tay Cố Nam Đình, như đang mong chờ kỳ tích, nóng bỏng.

Máy bay bay đúng một vòng ở đầu cuối cầu vồng.

Qua hơn một giờ bay, máy bay đã đến bầu trời sông Lâm Giang. Sông Lâm Giang năm đó như thế nào, Tiêu Phi gần như đã quên rồi. Lúc đó máy bay mất cả hai động cơ bị buộc phải hạ cánh xuống sông, hành khách trên máy bay hoảng loạn đến cực điểm, nỗi sợ hãi chỉ cách cái chết một bước chân đó, những người chưa từng trải qua sẽ mãi mãi không thể cảm nhận được.

Cứu viện đến rất nhanh, hành khách lần lượt lên tàu dưới sự trợ giúp của nhân viên tổ bay. Trình Hậu Thần đặt Tiểu Trình Tiêu vào lòng Tiêu Phi, ông hôn lên trán vợ, nói bằng giọng ra lệnh: "Đưa Trình Trình đi trước."

Tiêu Phi ôm chặt Tiểu Trình Tiêu, không chịu buông tay chồng, đôi mắt lại nhìn chăm chăm về hướng đầu máy bay.

Trình Hậu Thần đành phải gỡ ngón tay của bà ra, "Đừng sợ, anh đi đón bố."

Tiêu Phi gọi: "Hậu Thần!"

Trình Hậu Thần không quay đầu, trở ngược lại chỗ máy bay.

Tiêu An đương nhiên không gặp nạn. Nhưng ông là cơ trưởng, là người cuối cùng rời khỏi máy bay.

Khi ông được Trình Hậu Thần đưa lên tàu, Tiêu Phi khóc rất thảm thiết.

Đã hai mươi hai năm trời, phóng tầm mắt nhìn mặt sông từ trên cao, ánh sáng lay động, dường như trong xanh nhìn được tới đáy. Nhìn màu sắc nông sâu rõ rệt, đôi mắt Tiêu Phi rưng rưng, bà nói với Trình Hậu Thần: "Lúc bố biết chúng ta ly hôn đã mắng cho em một trận. Ông nói em nhất định sẽ hối hận, hơn nữa không bao giờ còn gặp được Trình Hậu Thần thứ hai. Lúc đó em ấm ức bảo: Cho dù cô độc đến già, con cũng không cần bố nữa. Lúc đó, thực sự hận anh đến mức tưởng rằng bản thân mãi mãi cũng không quay đầu lại." Bà quay mặt sang một bên, không nhìn vào mắt Trình Hậu Thần: "Nhưng vào khoảnh khắc em ký tên làm phẫu thuật, điều sợ hãi duy nhất của em chỉ là, có thể sẽ không còn cơ hội nghe anh gọi em một tiếng: Phi Phi."

Trình Hậu Thần chưa từng nghĩ, lúc ly hôn biểu hiện kiên trì và cứng nhắc là thế, mà lúc đó bà lại thấy hối hận. Ông ngẫm kỹ lại tâm trạng mình lúc đó, dường như chỉ có trách cứ bà đã nhất quyết rời bỏ mình.

Thế nhưng lúc này, mọi nỗi niềm trước kia đều không là gì nữa. Trình Hậu Thần chỉ muốn làm những việc có thể và nên làm, ông rút từ trong túi áo khoác ra một chiếc hộp nhỏ bằng nhung màu đỏ đã hơi phai màu, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn lấp lánh.

"Thực ra anh đã đặt một chiếc mới, là kiểu dáng mà em thích, nhưng anh nghĩ ngại, vẫn cảm thấy là nhẫn mà ban đầu chúng ta kết hôn thì có ý nghĩa hơn." Trình Hậu Thần kéo tay Tiêu Phi, trịnh trọng và chân thành: "Phi Phi, gả cho anh lần này nữa nhé?"

Tiêu Phi quay lại, cúi xuống nhìn chiếc nhẫn bà đã đeo hai mươi năm, trong phút cốc nước mắt như mưa.

Trình Hậu Thần không vội lau nước mắt cho bà mà cầm tay bà lên, đặt nhẫn ở đầu ngón tay bà, "Lâu lắm rồi, em vẫn không chịu gặt đầu, anh biết em đang nghĩ gì, nhưng anh kiên trì vì điều gì, chắc em cũng biết. Phi Phi, không phải vì em bệnh, anh thương hại mà muốn chăm sóc em, mà là anh yêu em, muốn ở cạnh em với danh nghĩa là chồng, chứ không phải là chồng cũ. Hôm nay, trước mặt bọn trẻ, em phải nể mặt anh, đừng từ chối nữa, ngày mai, chúng ta làm thủ tục tái hôn, được không?"

Trước khi bệnh, Tiêu Phi sợ dĩ luôn từ chối là lo sau khi tái hợp sẽ hao tổn hết tình cảm cuối cùng. Lúc này, ông là người đàn ông thành đạt, trước mặt vẫn bối mà không ngại van nài bà, mặc cho trước kia Tiêu Phi do dự và cố chấp đến đâu, thì lúc này cũng chẳng thể từ chối. Bà rơi nước mắt và gặt đầu, lại gặt đầu.

Ánh mắt Trình Hậu Thần cũng thoáng ánh lệ, ông nhân lúc mọi thứ chưa mờ nhòa, dịu dàng và kiên định lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út tay phải của vợ.

Vẫn như năm nào, kích cỡ vừa khéo.

Trình Hậu Thần hài lòng ôm người phụ nữ ông yêu, hỏi bà, "Cho anh về phòng được không? Anh đã ngủ ở phòng khách tám năm rồi."

Tiêu Phi khóc không thành tiếng.

Máy bay Vương Phi sau khi bay ba tiếng rưỡi rồi quay về thành phố G. Khi chuyển bay 7712 tiếp đất bình ổn, Cố Nam Đình chỉ thị Trình Tiêu điều khiển máy bay trượt theo đường băng về bãi đậu. Trên đường đi, hai bên đường băng đã có rất nhiều xe cứu hỏa, giống như ngày Trình Tiêu hoàn thành khóa tập huấn về nước vậy, đang phun vào không trung những cột nước lớn.

Từ khi anh chuẩn bị máy bay mới, đồng thời phun tên "Vương Phi" lên thân máy bay, trong lòng Trình Tiêu đã vô cùng cảm kích. Bây giờ, anh lại phá lệ sắp xếp cổng nước để đón tiếp, dùng lễ nghĩa cao cấp nhất được công nhận trong giới làm lễ tầy trần cho cô, Trình Tiêu vô cùng cảm động.

Đợi cô điều khiển máy bay chậm chậm đi xuyên qua cổng nước đó, dừng ở bãi đậu, cô nói: "Em phải làm sao đây?"

Làm sao mới có thể diễn tả sự cảm kích và tình yêu dành cho anh?

Nếu là trước đây, Cố Nam Đình đương nhiên sẽ nói là "lấy thân báo đáp". Nói theo kiểu của Trình Tiêu là: ngoài điều đó ra, anh ấy không cần gì cả. Thế nhưng lần này, anh chỉ ve vuốt gương mặt cô, cười mà không nói gì.

Khi họ xuống máy bay, Kiều Kỳ Nặc và Hạ Chí mỗi người ôm một bó hoa bước tới, Trình Hậu Thần bất ngờ nói với Cố Nam Đình: "Còn không hành động thì sẽ bỏ lỡ cơ hội đấy."

Tâm sự bị nhìn thấu, Cố Nam Đình cười bẽn lẽn, anh nói: "Con thấy hôm nay là ngày đại hỉ của bác và bác gái vương vỡ lại lành, con... liệu có nên giành làm chủ không?"

Trình Hậu Thần dìu vợ yêu, nói với vẻ ngượng nghịu kỳ cục: "Tôi thì cho là vui càng thêm vui thì không có gì lạ cả."

Tiêu Phi đã hiểu, bà cười, nhìn con gái.

Trình Tiêu xưa nay tinh nhanh vậy mà vẫn không phản ứng kịp.

Cố Nam Đình đã quỳ một gối xuống.

Bầu trời trong xanh, mây trắng trôi lững lờ, bãi đậu rộng thênh thang, lại thêm bạn thân của cô, và cả những trưởng bối sắp trở thành người một

nhà, dưới sự chứng kiến của họ, Cố Nam Đình lấy nhẵn ra, "Anh tự biết EQ không cao, không biết lắng mạn, nhưng anh xưa nay đều hiểu rõ mình cần gì, muốn bảo vệ ai. Anh từng thấy mọi điều không vui của em, cũng chứng kiến em trưởng thành, Trình Tiêu, anh yêu con người em, bao gồm nghề nghiệp, sự cố chấp, nỗ lực, tài năng, và cả những tính xấu của em nữa. Nhưng ngoài những điều này, anh càng yêu sự chiếm hữu của em. Thế nên anh nghĩ, có thể nào từ hôm nay, để sự chiếm hữu tràn đầy tình yêu đó trở nên danh chính ngôn thuận không? Trình Tiêu, gả cho anh nhé."

Anh đặc biệt chọn cầu hôn trước mặt bố mẹ, mục đích là để họ yên lòng, mà những lời cầu hôn của anh rõ ràng cũng được chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng so với tất cả những hành động thực tế anh từng làm trước đây cho Tiêu Phi, cho cô, lúc này trong lòng Trình Tiêu phần nhiều không phải là cảm động, mà là tâm an khi mọi thứ đã xảy ra thuận lợi, cô không làm bộ làm tịch, thản nhiên chấp nhận, "Được thôi, thế thì nâng cấp mối quan hệ vậy. Dù sao, ngoài anh ra, em chẳng cần ai cả."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 63

Dựa vào nghị lực kiên cường, Tiêu Phi đã chống cự qua mùa đông này. Để bà cảm nhận nhiều hơn hơi ấm gia đình, trừ lúc tiến hành điều trị ở bệnh viện ra thì phần lớn thời gian bà đều ở nhà, do bác sĩ gia đình và Trình Hậu Thần chăm sóc. Mà sự quay lại của bà khiến Trình gia xưa nay lạnh lẽo đã náo nhiệt và ấm áp trở lại. Hôm bà và Trình Hậu Thần tái hôn, ngay cả chị Lý cũng khóc, chị nói: "Phu nhân, cuối cùng tôi cũng đợi được phu nhân trở về."

Tiêu Phi là người phụ nữ kiên cường. Bà không muốn bệnh tật của mình ảnh hưởng đến người xung quanh, mà bà luôn trong trạng thái lạc quan vui vẻ. Cảnh tượng này khiến bà nói với giọng đùa giỡn: "Chị cũng là công thần đó, nghe Trình Trình nói, chị là tai mắt của nó."

Chị Lý cũng không ngại Trình Hậu Thần có ở đó, lau nước mắt và nói: "Dù sao tiểu thư hỏi gì, tôi cứ trả lời thật thôi ạ."

Trình Hậu Thần cười khổ, "Cũng may anh chưa làm chuyện gì quá đáng, nếu không Trình tiểu thư là người đầu tiên bỏ anh ngay."

Tiêu Phi chọc ghẹo: "Chuyện quá đáng chưa hẳn đã làm trong nhà."

Đã tái hôn, có pháp luật bảo vệ rồi nên Trình Hậu Thần to gan hơn, ông tỏ vẻ tỉnh ngộ, "Em không nhắc thì anh quên mất."

Tiêu Phi đưa tay véo tai ông, thực thi gia pháp, "Anh muốn ngày đầu tiên tái hôn đã ngủ phòng khách hả."

Trình Hậu Thần cười, ôm lấy vợ, "Vợ yêu tha mạng!"

Cố Nam Đình có ý muốn Trình Tiêu nghỉ phép dài ngày nhưng bị từ chối. Cô nói: "Mẹ em rất mạnh mẽ. Nếu em bỏ hết công việc ở nhà với mẹ, ngược lại sẽ khiến mẹ thấy áp lực tâm lý. Lúc này mẹ mong em và lão Trình thả lỏng hơn, đừng xem trọng chuyện bệnh tật của mẹ."

Rốt cuộc vẫn là vợ chồng hai mươi mấy năm, Trình Hậu Thần quá hiểu vợ mình, trừ cuối tuần ra, những ngày làm việc ông đều đến Trình An nửa ngày, xử lý công việc trong tập đoàn, thời gian còn lại thì cùng Tiêu Phi điều trị. Còn buổi tối, ông đã không còn đi tiếp khách. Bây giờ Tiêu Phi trở về rồi, ông lúc nào cũng ở nhà với vợ.

Đã thế thì Cố Nam Đình điều chỉnh lại lịch bay của Trình Tiêu, để cô vẫn bay như thường, nhưng cố gắng không qua đêm ở nơi khác, như dân văn phòng vậy, tranh thủ đảm bảo mỗi tối vẫn có thể về nhà.

Đối với sự chu đáo của anh, Trình Tiêu đáp lại bằng nụ hôn.

Cố Nam Đình lại ôm cô, "Bác trai bác gái đã tái hôn rồi, chúng ta bao giờ đi đăng ký?"

Trình Tiêu nhớ đến dáng vẻ mỗi lần anh được giữ lại ăn tối, rồi không nỡ ra về, cô đề nghị: "Hay là tối nay anh ở lại?"

Cố Nam Đình vẫn rất sợ Trình Hậu Thần, không dám ở lại Trình gia khi chưa kết hôn, nên anh nói: "Anh vẫn nên về vậy."

Trong thời gian nghỉ Tết, Cố Nam Đình và Trình Tiêu không đi bay như mọi năm, mà yên tâm nghỉ phép, cùng gia đình đoàn viên. Cố Trường

Minh biết tin con trai cầu hôn thành công và bệnh tình của Tiêu Phi thì chủ động đề nghị đến thăm Trình Hậu Thần.

Trình Hậu Thần tuy bề ngoài không nhiệt tình với Cố Nam Đình bằng Tiêu Phi, nhưng trong lòng đã sớm chấp nhận anh. Thế nên khi Cố Nam Đình đích thân đến thăm và hỏi ý ông, ông nói: "Cũng được, bác cũng chưa gặp bố cháu. Nhưng bác gái cháu sức khỏe không tốt, bây giờ thời tiết quá lạnh, bác sĩ không cho bà ấy ra ngoài nhiều, nếu bố cháu không có ý kiến thì mời ông ấy đến nhà nhé."

Cố Trường Minh cũng có ý này. Thế là mừng Sáu tết, ông đưa vợ và con gái đến Trình gia để thăm nhà vợ tương lai của Cố Nam Đình. Bình thường Trình Hậu Thần không mấy khi dễ chịu với Cố Nam Đình, nhưng lúc ngồi với Cố Trường Minh, hai người đàn ông đã lẫn lộn trên thương trường nhiều năm lại khá tâm đầu ý hợp. Trò chuyện đến cuối, khi Cố Trường Minh nói: "Thằng bé nhà tôi yêu Trình Trình thế nào thì không cần nói nữa, tôi và Tổ Tổ cũng hy vọng Trình Trình sớm gả cho nó. Nhưng còn phải xem ý anh và mẹ của Trình Trình nữa."

Trình Hậu Thần không trả lời ngay mà nói như thở dài: "Tâm nguyện hiện tại của mẹ nó chắc chỉ còn muốn nhìn thấy nó xuất giá thôi."

Cố Trường Minh hiểu ông đã đồng ý, nên gọi Cố Nam Đình lại: "Còn không mau cảm ơn bố vợ đã tác thành đi."

Cố Nam Đình mày mắt lấp lánh nụ cười, anh nói: "Cảm ơn bố."

Cố Trường Minh hiếm khi thấy bộ dạng ngây ngô này của anh, cười mắng: "Cảm ơn bố thì có tác dụng gì, đi nói với ông bố kia kìa."

Cố Nam Đình không hề che giấu vẻ mừng rỡ, nói với Trình Hậu Thần: "Bố, cảm ơn bố."

Trình Hậu Thần đành mặt lại: "Bây giờ đổi cách xưng hô thì hơi gấp."

Tiêu Phi đang ngồi nói chuyện với Tiêu Tổ cách đó không xa nghe thế thì nói: "Nam Đình đừng gọi ông ấy, lúc nào ông ấy cho tiền để đổi thì hãy gọi, cho ít cũng không được."

Trước mặt người trong nhà, Trình Hậu Thần cũng không ngại, ông hừ một tiếng, nói với vẻ kiêu ngạo: "Nó dám à! Nó còn mong cho tôi tiền để tôi cho phép nó đổi cách xưng hô kia."

Cố Trường Minh cũng không tức giận, còn thêm mắm dặm muối: "Nó gấp gáp thế nào thì cả thế giới đều nhận ra." Sau đó không tiếc sỉ nhục con trai trước mặt Trình Hậu Thần, "Đợi nó và Trình Trình kết hôn rồi, có lẽ một ngày cũng không nỡ để Trình Trình về nhà mẹ." Ông nói xong khẽ cười, "Hay là dứt khoát bảo nó kết hôn xong ở lại đây là xong."

Cố Nam Đình hiểu tuy bố đùa nhưng trong lòng lại nghiêm túc, mục đích là để Trình Tiêu có nhiều thời gian ở cạnh Tiêu Phi hơn, để đỡ cho cô xuất giá rồi, Trình Hậu Thần và Tiêu Phi lại quyến luyến. Nhưng anh vẫn ngượng ngùng gọi, "Bố!", có ý ngăn cản.

Trình Hậu Thần lại nói vẻ mãn nguyện, "Thế cũng được."

Tiêu Phi sung sướng, bà nói với Tiêu Tổ, "Ông ấy không nỡ xa con gái, đợi câu này của chúng ta đấy mà."

Tiêu Tổ cũng cười, "Con rể là nửa con trai, Nam Đình ở lại đây cũng là lẽ phải, dù sao chuyện gì nó cũng nghe theo Trình Trình mà."

Cố Nam Đình cười không thành tiếng, "Con chỉ học theo bố con và bố vợ thôi mà."

Trong phòng của Trình Tiêu trên lầu, Tiêu Ngữ Hành lặng lẽ lật xem cuốn album trưởng thành của chị dâu, dáng vẻ yên tĩnh, ngoan hiền.

Trình Tiêu có chút không quen với sự yên tĩnh này, không nhịn được hỏi: "Sao có vẻ buồn bực không vui vậy, giận chị hả?"

Tiêu Ngữ Hành cũng không ngược lên, chỉ nói: "Không ạ."

Trình Tiêu hỏi đến cùng, "Là không có buồn bực không vui, hay là không giận chị?" Cô lại gần, "Để chị đoán xem, chắc là nhớ Phùng Tấn Kiêu nhà em chứ gì."

Tiêu Ngữ Hành cũng không phủ nhận, nhú mày nói: "Thế Tết mà em cũng không nhìn thấy anh ấy thì không thể nhớ hay sao."

Trình Tiêu phì cười, "Chỉ thế thôi à. Nhớ thì đi thăm anh ấy đi, chẳng phải em có can đảm nhất sao? Huống hồ giờ em đã lên đại học rồi, anh em cũng không quản nổi."

Tiêu Ngữ Hành băn khoăn, "Em còn không chắc anh ấy có ở A không hay về rồi, gần đây anh ấy xuất quỷ nhập thần vì chuyện trong đội. Hơn nữa em cũng không thể làm anh ấy phân tâm vì mình được."

"Không phân tâm thì phải chia tay thôi." Trình Tiêu khích lệ, "Gọi điện là xong chứ gì? Nếu không chị thấy em sắp bị sầu tương tư làm cho khổ não muốn chết rồi."

Tiêu Ngữ Hành ngẩng lên, gương mặt hơi ửng đỏ, "Chị và anh em lúc xa nhau chắc cũng nhớ anh ấy ạ?"

"Chị không thèm kém cỏi như em đâu." Trình Tiêu khoanh chân ngồi trên thảm gần giường, thấy vẻ mặt Tiêu Ngữ Hành bất mãn và khó hiểu vì "chị không nhớ anh ấy?", cô nói tiếp: "Lúc chị nhớ thì sẽ không hề băn khoăn anh ấy có đang bận hay không, hoặc trực tiếp đến văn phòng anh ấy để thăm, hoặc đến chung cư anh ấy đợi, hoặc..." Cô chớp mắt với Tiêu Ngữ Hành, táo bạo nói, "Gọi điện mời anh ấy đến ký túc để hẹn hò trong tối."

"Chị Trình!" Tiêu Ngữ Hành xấu hổ đẩy cô một cái, "Chị đang nói gì thế."

Trình Tiêu cười, "Làm sao bây giờ, anh em thích kiểu đó mà."

Tiêu Ngữ Hành đỏ mặt nghịch điện thoại, nói bằng giọng lí nhí: "Nhưng em còn chưa tốt nghiệp, anh Tấn Kiêu không cho em chủ động."

"Giả vờ đứng đắn." Trình Tiêu hừ một tiếng, "Có giỏi thì anh ấy chờ tới lúc hai người kết hôn hãy đụng tới em."

Cố Nam Đình lên lầu, anh thản nhiên đuổi Tiêu Ngữ Hành, "Xuống lầu chơi đi, anh và chị Trình của em nói vài câu."

Tiêu Ngữ Hành trừng mắt, "Đã nói em không đi mà, đi đâu cũng chướng mắt." Cô ra đến cửa còn không quên đóng cửa lại, rồi lại đẩy cửa ra, sau đó lại mở cửa, làm mặt hề với Cố Nam Đình.

Chắc chắn cô bé xuống lầu rồi, nghe tiếng trò chuyện loáng thoáng dưới lầu vọng lên, Cố Nam Đình bước tới trao cho Trình Tiêu một nụ hôn sâu. Đến khi hai người đều thở gấp, anh tì trán mình vào trán Trình Tiêu, "Bác trai đồng ý gả em cho anh rồi."

Trình Tiêu quyến luyến hôn chụt lên môi anh một cái, "Thế nên anh buông thả, dám vào phòng em ngay dưới mắt bố hả?"

"Mở cửa thì anh cũng không làm gì được, huống hồ có bố anh ở đây, bác không mắng anh đâu." Để mặc Trình Tiêu cắn vào cổ anh, Cố Nam Đình hỏi, "Hôn lễ định vào tháng Năm được không?"

Trình Tiêu nhướn mày: "Lão Trình nói được thì em sao cũng được."

Cố Nam Đình lại hôn lên mặt cô, "Bố nói nghe theo em."

"Bố nói thế thật à?" Thấy anh gật đầu, Trình Tiêu cười dịu dàng, "Thế thì anh làm chủ."

Cố Nam Đình ôm chặt cô, "Trình Trình, cuối cùng anh đã cưới được em rồi."

Bỏ lỡ bảy năm, nỗ lực bốn năm, Trình Tiêu, cuối cùng anh cũng sắp cưới em rồi.

Trình Tiêu lại không hiểu nổi chua xót trong anh, cô đặt cằm lên vai anh, "Em là của anh từ lâu rồi mà?"

Thế là hôm đó, cuộc họp mặt của hai nhà Cố, Trình đã quyết định ngày kết hôn của Cố Nam Đình và Trình Tiêu.

Sau bữa tối, Cố Trường Minh cáo từ ra về, Trình Tiêu lên nói với Cố Nam Đình, "Tâm trạng Ngũ Hành không tốt, bữa tối cũng ăn rất ít, nếu anh tiện thì gọi cho Phùng Tấn Kiêu, công việc dù bận đến mấy cũng không thể hờ hững với bạn gái được."

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 64

Không phải Trình Tiêu nhắc nhở thì đừng nói là Tiêu Ngữ Hành, từ khi biết tin Tiêu Phi tái phát bệnh, Cố Nam Đình chẳng màng đến ai cả. Anh lật xem lịch, nhận ra bây giờ cách thời gian Tiêu Ngữ Hành bị sảy thai trong quỹ đạo thời gian bình thường, nếu so với sự sai lệch giữa âm lịch và dương lịch trong vụ án Song Thập mà Hách Nhiều trải qua, thì đã sắp trôi qua nửa năm rồi.

Đó có nghĩa là kiếp nạn này Tiêu Ngữ Hành đã tránh né được? Quả thực là có sự mong chờ như vậy, nhưng trước khi Diệp Ngữ Nặc thuận lợi sinh con trai Đồ Đồ, thì Cố Nam Đình không dám đoán chắc. Cũng may, từ khi anh khai nhận chuyện "dự đoán", Trình Tiêu đã hoàn toàn hiểu được chuyện anh từng thích Tiêu Ngữ Hành, Phùng Tấn Kiêu cũng bảo vệ cô bé nhiều hơn trước.

Thế nhưng Trình Tiêu cũng kịp thời nhắc nhở anh, nên gọi điện cho Phùng Tấn Kiêu. Nhưng đối phương lại bận máy.

Mãi lâu sau, đối phương gọi lại hỏi anh: "Có gì chỉ thị chẳng, Cố tổng?"

Nghe tâm trạng anh ta cũng vui vẻ, Cố Nam Đình hỏi: "Ban nãy đang nói chuyện điện thoại với Hành Hành à?"

Phùng Tấn Kiêu khẽ cười, "Đổi lại là người khác, em nói chuyện lâu như vậy thì quá bằng bị đuổi việc còn gì?"

"Cậu có nhận thức vậy là tốt." Cố Nam Đình nói với thân phận anh lớn, "Tết nhất mà cậu cũng không xuất hiện, đang bận gì vậy?"

Phùng Tấn Kiêu trả lời thật, "Huấn luyện, tuyển chọn, cần kiến lập đội ngũ trong thời gian ngắn nhất. Nhưng anh biết đó, em thuộc kiểu cướp trên tay người khác, chỉ dựa vào một tờ giấy mệnh lệnh thì rất khó làm."

Thế nên để lập một đội cảnh sát tinh nhuệ, Phùng Tấn Kiêu phải đích thân chạy đến từng đội cảnh sát hình sự, chọn những người giỏi nhất. Cố Nam Đình hiểu sự bận rộn trước đó của anh ta là vì điều gì. Nghĩ ngợi một lúc, anh hỏi, "Hách Nhiêu cũng tới à?"

"Không những tới mà còn vượt qua hai vòng tuyển chọn. Em hoàn toàn không ngờ tố chất tổng hợp của cô ấy tốt như vậy." Nhắc đến Hách Nhiêu, giọng nói của Phùng Tấn Kiêu tràn ngập rất tán thưởng, "Nếu không có gì bất ngờ thì chắc cô ấy sẽ là nữ đội viên duy nhất còn ở lại trong năm nay, em chuẩn bị đích thân dẫn dắt cô ấy."

Hách Nhiêu bẩm sinh sẽ trở thành người giỏi nhất trong đội cảnh sát đặc biệt, cũng là nữ cảnh sát duy nhất trong đội, mà Phùng Tấn Kiêu phát hiện ra tố chất của cô ấy định thu nhận làm đồ đệ, bồi dưỡng cô ấy trở thành nữ cảnh sát hình sự tinh nhanh có thể gánh vác chức vụ đội trưởng.

Có nghĩa là, trải nghiệm của Hách Nhiêu và những gì trong quỹ đạo thời gian bình thường đã hoàn toàn hòa làm một, chỉ là thời gian hơi sai lệch.

Đó có phải là minh chứng cho việc, vận mệnh của người khác cũng phải tuân thủ "lịch sử" mà phát triển?

Cố Nam Đình suy tư vài giây, "Chuyện anh từng nói với cậu, Hành Hành và Diệp Ngừ Nặc, cậu còn nhớ không?"

Phùng Tấn Kiêu không quên, "Em và Hành Hành đã giao hẹn, em không có mặt thì cô ấy không tới Phùng gia."

"Thế thì tốt, tóm lại, cậu hãy chú ý nhiều nhé." Cố Nam Đình nói thẳng: "Bên Trình Tiêu cậu cũng biết rồi, anh không thể quản quá nhiều việc được."

Phùng Tấn Kiêu tỏ ý đã hiểu: "Được, cứ giao cho em." Nhưng lúc anh nhận lời đã quên một điều, do đặc thù tính chất công việc, Tiêu Ngữ Hành có chuyện gì cũng chưa chắc kịp thời tìm anh được.

Trình Tiêu vẫn bay như thường lệ, khi nghỉ ngơi thường ở nhà với Tiêu Phi. Còn cụ thể những việc trong hôn lễ, cô đều nhường Cố Nam Đình làm chủ, thái độ đó đã chọc giận Trình Hậu Thần, "Chuyện kết hôn lớn như vậy mà con tùy ý quá, nếu đã tùy tiện thì không cần Cố Nam Đình nữa, đôi người nào biết nghe lời ấy."

Trình Tiêu không đấu khẩu với ông, nói với vẻ thờ ơ, "Chỉ cần ngoại hình y hệt anh ấy thì con đồng ý tất."

Trình Hậu Thần càng tức tối, "Hóa là con chỉ nhìn trúng mặt của nó à?"

Trình Tiêu cười, "Đúng thế, phải nhìn cả đời mà, đương nhiên phải tìm người nào thuận mắt mới được. Ồ, còn nữa, Cố Nam Đình nhà con sao lại không nghe lời? Lời bố nói anh ấy đều xem là thánh chỉ mà?"

"Không được cãi tay đôi với bố." Tiêu Phi đánh cô, rồi quay sang khuyên chồng, "Sở dĩ nó không có ý kiến gì là vì chuyện gì Nam Đình cũng sắp xếp theo sở thích của nó rồi. Nếu không, với việc nó là con gái của Trình Hậu Thần anh, anh tưởng nó sẽ dễ tính thế hả?"

Trình Hậu Thần trừng mắt nhìn con gái, rồi dịu giọng hỏi vợ, "Lễ phục của em đã chọn xong chưa?"

Trình Tiêu xen vào, "Lão Trình, bố thiên vị quá rồi, chỉ nhớ mời người ta thiết kế lễ phục cho Phi Phi của bố, mà lại chẳng hỏi han gì con gái, bố có phải là bố ruột của con không? Con sắp xuất giá rồi, cả đời chỉ có một lần, bố có thể xem trọng được không?"

Trình Hậu Thần phớt lờ sự oán thán của cô, chỉ nói: "Con là do Cố Nam Đình quản, đi tìm nó đi!"

Điện thoại của Cố Nam Đình lúc này gọi tới, anh bảo: "Lát nữa anh mang lễ phục đến, em thử nhé."

Trình Tiêu chọc tức lão Trình: "Đúng là chồng vẫn đáng tin hơn bố."

Trình Hậu Thần ra vẻ sắp cho cô một cú đánh.

Trình Tiêu trốn sau lưng Tiêu Phi, mách tội: "Mẹ, chồng mẹ đánh con!"

Tiêu Phi véo má cô, "Mẹ cũng giống con, cũng là người yêu chiều chồng vô độ. Con nói xem, mẹ có giúp con không?"

Trình Tiêu đành đợi Cố Nam Đình đến để nói với chồng sắp cưới: "Họ diễn trò tình cảm, ngược em kìa."

Cố Nam Đình khoác vai cô, cười hỏi: "Thế chúng ta còn về?"

Đáp lời anh, là một bên gương mặt hoàn hảo, kiêu ngạo của Trình Tiêu.

Trông có vẻ tốt đẹp. Khi hôn lễ của Cố Nam Đình và Trình Tiêu càng lúc càng gần, trừ sức khỏe của Tiêu Phi đáng lo ngại ra, mọi thứ đều đáng kỳ vọng và khiến mọi người hân hoan.

Cho đến tháng Tư, hôn lễ cơ bản đã chuẩn bị xong, ngay cả Tiêu Dập ở A cũng đã điều chỉnh xong lịch trình, chuẩn bị đến G tham dự lễ cưới.

Phùng Tấn Kiêu là đội trưởng đội xung kích đặc biệt càng phải dặn đội phó chọn ra mấy nhân viên cấp dưới để chuẩn bị làm phù rể cho Cố Nam Đình. Hách Nhiêu cũng được Trình Tiêu mời tới, gia nhập đội ngũ phù dâu do Hạ Chí dẫn đầu, Tiêu Phi lại đột nhiên sốt cao trong một đêm mưa, lần nữa phải nhập viện. Do tế bào ung thư đã di căn đến phổi, nên sau đó thậm chí còn xuất hiện triệu chứng ho ra máu.

Sức khỏe của Tiêu Phi mỗi lúc một sút giảm. Khi bà bị đẩy vào phòng bệnh ICU, Trình Hậu Thần lần đầu nhận được thông báo nguy hiểm, ông ý thức được, Phi Phi của ông thực sự sắp rời xa rồi. Trình Tiêu cũng chìm trong nỗi đau khổ, liên tục nhiều ngày mất ngủ.

Bệnh tình của Tiêu Phi lặp lại mười mấy ngày mới ổn định lại. Khi bà tỉnh dậy, Trình Hậu Thần và Trình Tiêu đều có mặt, bà cố gắng mỉm cười với hai bố con, khẽ nói: "Thực sự xin lỗi, làm hai bố con sợ rồi."

Trình Hậu Thần dịu dàng vuốt ve gương mặt gầy gò trắng bệch của bà, mắt hoe đỏ: "Em dọa cả nhà cũng không sao, nhưng đừng bỏ đi thật. Phi Phi, anh và Trình Trình đều không nỡ rời xa em, nếu có thể thì hãy ở với bố con anh lâu hơn nhé."

Tiêu Phi siết chặt bàn tay ông, dùng hết sức mà giọng nói vẫn khẽ như tiếng muỗi kêu, "Em không đi, em còn đợi ngắm Trình Trình mặc váy cưới mà."

Trình Tiêu dùng hai tay bao bọc đôi tay của bố mẹ, cổ vũ và níu kéo: "Mẹ đã nói là, càng là chuyện khó khăn, kiên trì được thì càng có cảm giác thành tựu. Con biết, bây giờ đối với mẹ chính là thời điểm khó khăn nhất, mẹ rất vất vả, nhưng mẹ ơi, hãy đợi thêm nhé."

Ánh mắt Tiêu Phi dừng lại quyến luyến trên gương mặt con gái, giọng bà cực kỳ chậm rãi: "Cả đời này của mẹ chưa từng khổ cực gì. Trước khi lấy chồng thì được ông ngoại con bảo vệ, kết hôn rồi có bố con chiều

chuộng, cho dù bây giờ bệnh tật thì cũng có con ở bên cạnh. Để báo đáp vận mệnh đã tặng cho mẹ người thân và người chồng tốt nhất, Trình Trình, mẹ sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu, đừng sợ."

Sức mạnh của người thân là to lớn nhất, ngay cả chuyên gia cũng tưởng Tiêu Phi khó vượt qua cửa ải này, thế mà bà đã chống đỡ được như một kỳ tích. Nhưng do tốc độ di căn quá nhanh của tế bào ung thư, kỳ tích này dù có vẻ chuyển biến tốt thì cũng là hiện tượng giả. Sức khỏe bà càng lúc càng yếu, chỉ có thể ở lại bệnh viện để được chăm sóc đặc biệt và điều trị 24/24, không thể nào về nhà được nữa.

Mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho kết quả họ sắp phải đối mặt, thế nhưng việc chuẩn bị này quá đau khổ, khiến người ta khó mà chấp nhận. Để không khiến Tiêu Phi rời xa trong tiếc nuối, Cố Nam Đình thậm chí đã có ý tổ chức hôn lễ sớm hơn. Hoặc ngoài anh ra, người khác cũng có suy nghĩ này. Nhưng không ai có can đảm nói ra. Dường như nếu nói thì sự thực rằng Tiêu Phi không còn sống lâu hơn sẽ bày ra vậy. Hoặc mọi người cũng đang sợ, một khi hôn lễ đến sớm thì Tiêu Phi sẽ đi nhanh hơn. Tóm lại, như một lời nguyện vô hình, mọi người đều có ý tránh né từ "tử vong".

Đặc biệt là sợ Trình Hậu Thần và Trình Tiêu không chấp nhận nổi.

Trong sự thấp thỏm bất an đó, Tiêu Phi kiên cường đến cuối tháng Tư, tuy sức khỏe vẫn rất yếu, nhưng trạng thái tinh thần lại tốt hơn trước. Bà không cho Trình Tiêu ngày nào cũng ở trong bệnh viện, khuyên con gái: "Nếu không muốn nghỉ phép đám cưới sớm thì về mà bay đi, ở đây có bố con là được rồi. Huống hồ nếu mẹ thực sự có chuyện thì cũng là việc của bác sĩ."

Nhưng đến khi Cố Nam Đình đến, Tiêu Phi lại nói như thể đang dặn dò hậu sự: "Bác trai con nói: Nếu bác sống, đối với ông ấy, đó là món quà tốt nhất. Điều này khiến bác cảm thấy mỗi giây mỗi phút bác kiên trì bây

giờ đều không phải là cho bản thân mình. Nhưng chiến đấu với sinh lão bệnh tử thì người thua luôn luôn là con người. Bác đi sẽ rất dễ dàng, nhắm mắt lại thì sẽ không mở ra nữa, nhưng bác trai con và Trình Trình lại cần nhiều dũng khí hơn mới có thể đối diện và sống tiếp. Nên Nam Đình, đợi bác đi rồi, hãy thay bác chăm sóc họ."

Cố Nam Đình là đàn ông, hẳn càng kiên cường hơn, nhưng lúc này nghe lời dặn của bà, anh lại vô cùng đau khổ. Anh cố gắng kìm nén mới miễn cưỡng không ghen ngào, "Bác gái, con muốn cùng Trình Trình đi đăng ký kết hôn sớm."

Tiêu Phi hiểu nỗi lo và suy nghĩ của anh, bà cười ấm áp trong ánh nắng, "Trong lòng bác, con đã là con rể rồi."

Cố Nam Đình đưa tay nắm tay bà, thốt ra danh xưng mà hai mươi bốn năm rồi anh chưa từng gọi, "Me!"

Một giọt nước mắt rơi ra, Tiêu Phi dịu dàng đáp lại: "Ừ."

Chớp mắt đã tới kỳ nghỉ Lao Động, các công ty hàng không lớn lại có một đợt cao điểm nhỏ. Trình Tiêu quay về làm việc, cùng Cố Nam Đình, nỗ lực vì chính cô, vì cả hai, vì Trung Nam.

Mùng ba tháng Năm, ngày cuối trong kỳ nghỉ lễ, có mấy vị khách quý muốn ngồi trên chuyến bay Trung Nam đến thành phố D tham dự hội nghị. Thông thường gặp tình huống này, để đảm bảo chuyến bay suôn sẻ, thì đều do các cơ trưởng có kinh nghiệm nhất đảm nhiệm. Người mà Cố Nam Đình nghĩ đến đầu tiên là Lâm Nhất Thành, nhưng Lâm Nhất Thành đã đi nghỉ dưỡng ở nơi khác. Ngoài ra, mấy vị cơ trưởng lão làng, bao gồm cả Lâm Tử Kế, đều có nhiệm vụ bay đường dài, nhất thời không thể điều phối được.

Trình Tiêu không phải lựa chọn hàng đầu. Dù sao cô cũng là cơ trưởng mới bổ nhiệm, lại quá trẻ. Nhưng cô là nữ phi công đầu tiên trong ngành,

cũng là duy nhất cho tới hiện tại, rất có tính đại diện, hơn nữa khi bay chuyển này thuận lợi thì không những mang lại danh dự cho Trung Nam, mà còn rất có lợi cho sự phát triển của cá nhân cô sau này. Về công về tư, Cố Nam Đình đều nghiêng về việc trao cơ hội cho cô. Nhưng suy nghĩ đến chuyến bay vào buổi chiều, tối đó không thể quay về G, anh từ bỏ suy nghĩ sắp xếp cho Trình Tiêu. Nhìn qua lịch bay, phát hiện nhiệm vụ bay của bộ phận bay rất nặng, cuối cùng Cố Nam Đình quyết định đích thân anh sẽ bay.

Anh đặc biệt đến bệnh viện vào buổi tối trước khi bay, xác nhận tình hình Tiêu Phi ổn định, còn dặn dò Trình Tiêu, "Có việc gì gọi điện cho anh. Lỡ như anh đang bay phải tắt máy, thì thông qua đài chỉ huy mà tìm anh."

"Qua đêm ở sân bay khác thôi mà, có chuyện gì được chứ, yên tâm đi." Trình Tiêu an ủi anh xong, suy nghĩ rồi đề nghị: "Hay là để em bay, anh bay một lần phải bỏ mấy cuộc họp, xong chuyển lại bận rộn mấy ngày trời."

Cô xuất phát từ việc thương xót anh, Cố Nam Đình hiểu, nhưng anh kiên quyết: "Vẫn là anh bay, em ở lại với bác gái."

Trình Tiêu cũng không yên tâm Tiêu Phi, nên cô không kiên trì nữa.

Nhưng Cố Nam Đình bỗng dưng thấy bất an, mà cảm xúc bất an này kéo dài đến hôm sau vẫn không giảm bớt. Cố Nam Đình không rõ cảm xúc bất thường này có liên quan gì tới sự sai lệch thời gian không, càng không rõ có liên quan tới Tiêu Phi không, trước khi anh tới sân bay còn vòng sang bệnh viện lần nữa.

Tiêu Phi đang nghỉ ngơi, Trình Tiêu không có nhiệm vụ bay đang nói chuyện với Trình Hậu Thần ở gian phòng ngoài, tất cả trông chẳng có gì khác lạ. Trình Tiêu thấy anh đến thì đưa tay lên xem giờ, "Lúc này anh phải tới sân bay rồi chứ, sao còn đến đây?"

Cố Nam Đình lại xác nhận tình trạng của Tiêu Phi.

Trình Tiêu nói thật, "Hôm nay không ho ra máu, khá ổn định." Thấy tia máu hằn trong mắt anh, cô nói: "Tối qua anh ngủ không ngon à, để em lái xe đưa anh ra sân bay."

Cố Nam Đình định từ chối nhưng Trình Tiêu đã lấy chìa khóa xe, ra ngoài, "Vừa hay em đến bãi đậu máy bay dời chỗ cho máy bay Vương Phi."

Máy bay Vương Phi vốn là máy bay mới mà Hàng không Trung Nam mua về. Nhưng sau lần bay qua sông Lâm Giang đó, Trình Hậu Thần đã mua lại từ Trung Nam, ông hứa với Tiêu Phi, mỗi năm đều do Trình Tiêu đưa bà bay một lần. Thế nên người điều khiển chiếc máy bay đó chỉ có thể là Trình Tiêu.

Như thế, Trình Tiêu đã đưa Cố Nam Đình ra sân bay.

Nỗi bất an trong Cố Nam Đình lúc này đã có lời giải thích. Sự cố bất ngờ ập đến, nhanh đến mức không thể trở tay. Khi hai người sắp vào đường cao tốc ra sân bay thì điện thoại anh đổ chuông, người gọi là Tiêu Ngữ Hành.

Cố Nam Đình nhìn pin điện thoại không còn nhiều, nghe máy xong nói ngay: "Có chuyện gì Hành Hành, nói ngắn gọn, điện thoại anh sắp hết pin rồi."

Bên kia không lên tiếng ngay. Nghe kỹ thì có tiếng động nho nhỏ, như là âm thanh va đập gì đó.

Trong tích tắc, dự cảm bất an khiến Cố Nam Đình ngồi thẳng dậy, "Hành Hành, là em hả? Nói anh nghe có chuyện gì?"

Như tâm linh tương ứng, Trình Tiêu lập tức giảm tốc độ, như thể bất kỳ lúc nào cũng sẽ sẵn sàng ngừng hoặc quay đầu xe.

Bên kia vẫn không có phản ứng. Giọng Cố Nam Đình trầm trầm gọi một tiếng nữa, "Hành Hành?"

Hình như có tiếng nói, nhưng nhỏ đến mức Trình Tiêu không nghe rõ, chỉ mỗi Cố Nam Đình lạnh lùng nói: "Anh sẽ tới ngay!"

Trình Tiêu ý thức được Tiêu Ngữ Hành xảy ra chuyện, cô thẳng gấp lại.

Cố Nam Đình cúp máy xong mới sực nhớ anh phải ra sân bay. Thế là anh gọi cho Phùng Tấn Kiêu, lại tắt máy. Anh cuống lên, hoặc cũng có lẽ là tức giận, nắm chặt điện thoại, mấy giây cũng không nói gì.

Trình Tiêu cời dây an toàn, "Anh đi xem Hành Hành đi, em bay thay anh."

Có một tích tắc, Cố Nam Đình đã có suy nghĩ nhờ Trình Tiêu đi giúp Hành Hành. Thế nhưng cô là phụ nữ, phải ứng phó thế nào với việc Tiêu Ngữ Hành có thể bị sảy thai?

Không sai, phòng ngừa kỹ lưỡng thế nào, Tiêu Ngữ Hành vẫn gọi điện đến cầu cứu trong tình huống không hề báo trước. Khi cô nói nhỏ như tiếng muỗi kêu bên kia: "Anh ơi, cứu em", Cố Nam Đình ý thức được, sự bất an của anh bắt nguồn từ cô bé.

Trình Tiêu thấy rõ sự do dự của anh, cô xuống xe, kéo valy bay của mình xuống, "Em gọi xe đến sân bay, anh lái xe về thành phố đi." Thấy Cố Nam Đình bất động, cô đẩy anh, "Còn ngớ ra đó làm gì, mau đi đi."

Thấy Trình Tiêu tự giơ tay bắt taxi, Cố Nam Đình kéo cô lại.

Trình Tiêu nhón chân lên hôn khoe môi anh, "Em đảm bảo sẽ không giận, không ghen tuông."

Cố Nam Đình ôm lấy cô, yêu cầu, "Hạ cánh rồi nhắn anh biết."

Trình Tiêu nhận lời.

Thế nhưng khi Trình Tiêu bình an hạ cánh xuống thành phố D đúng giờ, thì điện thoại của Cố Nam Đình lại tắt máy vì hết pin. Trình Tiêu hơi lo cho Tiêu Ngữ Hành, nhưng Cố Nam Đình đã chạy tới đó, cô thuyết phục bản thân hãy yên tâm. Chuyển sang gọi cho Trình Hậu Thần, cô hỏi: "Mẹ ăn tối chưa? Có ngủ không?"

Trình Hậu Thần đáp: "Ăn rồi, vừa ngủ. Ngày mai mấy giờ con về?"

Trình Tiêu đáp: "Nếu bay đúng giờ thì 11 giờ đến G, con về tới sẽ đến thẳng bệnh viện thay bố."

Trình Hậu Thần nói: "Ừ, ngủ đi."

Cúp máy rồi, Trình Tiêu lại không tài nào ngủ nổi, cô lăn lộn rất lâu mà vẫn tỉnh như sáo. Đến khuya, cô càng hồng hốt, lúc ngồi dậy rót nước còn cầm ly không vững. Khi chiếc ly tuột khỏi tay, rơi xuống đất, cô nhìn chiếc thảm bị nước thấm ướt, bỗng có một dự cảm không lành rất mãnh liệt.

Trình Tiêu lại gọi điện cho Cố Nam Đình, vẫn tắt máy.

Không biết bao lâu sau, một số điện thoại lạ gọi, Trình Tiêu nghe máy, quả nhiên là Cố Nam Đình, anh nói: "Em đang ở D hả?"

"Vâng, mọi thứ thuận lợi." Trình Tiêu hỏi anh, "Anh đang ở đâu? Hành Hành sao rồi?"

"Anh ở bệnh viện, điện thoại hết pin rồi, mượn điện thoại của y tá để gọi cho em. Hành Hành nó..." Cố Nam Đình ngừng lại, hít thở sâu rồi mới nói, "Mai gặp rồi nói."

Bên anh không có gì lạ, Trình Tiêu nghĩ ngợi rồi gọi cho Hạ Chí, chuông reo mấy lượt mới có người nghe, hỏi cô, "Mấy giờ rồi mà cậu còn chưa ngủ?"

Trình Tiêu nghe giọng bạn cũng không hề buồn ngủ, "Sao cậu cũng chưa ngủ?"

Hạ Chí trả lời: "Tớ đã ngủ một giấc rồi tỉnh ấy chứ, đang xem bản thảo."

Trình Tiêu không nghi ngờ, cô nói: "Cậu gọi Cà Phê dậy, nhờ anh ấy đưa cậu tới bệnh viện xem mẹ tớ thế nào."

Hạ Chí ngừng một lát rồi nói: "Ừ." Nửa tiếng sau, cô nàng gọi lại, "Mẹ nuôi đang ngủ, bố cũng đang ngủ."

Trình Tiêu gần như nói bằng giọng chất vấn: "Hạ Chí, cậu có lừa tớ không đó?"

Hạ Chí "xì" một tiếng, "Nửa đêm cậu không ngủ mà phát bệnh thần kinh gì? Ngày mai hạ cánh tự đến mà xem tớ có lừa cậu không?"

Giọng Hạ Chí chắc chắn như thế, Trình Tiêu không có lý gì không tin, cô thở phào, "Mai gặp."

Cúp máy xong, Hạ Chí ngồi bệt xuống ngoài phòng ICU, bịt miệng khóc.

Kiều Kỳ Nặc đỡ cô đứng lên, nói: "Đừng như thế, bố sẽ không chịu nổi."

Trình Hậu Thần lúc này ngồi trên ghế dài, mắt nhìn chăm chăm vợ đang nằm trong phòng qua lớp cửa kính, chăm chú đến mức cả thế giới chỉ còn lại Phi Phi của ông mới bị đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.

Hạ Chí lau khô nước mắt, bước tới khoác tay ông như con gái, "Nhất định sẽ không sao đâu, mẹ nuôi đã nhận lời chúng ta là phải tận mắt nhìn thấy Trình Tiêu lấy chồng mà."

Tư duy của Trình Hậu Thần hình như mới bị kéo lại, ông hỏi: "Không cho Trình Tiêu biết chứ?"

Hạ Chí nghẹn ngào đến mức gần như không thể nói một câu hoàn chỉnh: "... Không ạ."

Hóa ra lúc Trình Tiêu hạ cánh ở D thì bệnh của Tiêu Phi bỗng trở nặng, qua một lần cấp cứu rồi bị đẩy vào ICU. Mà Kiều Kỳ Nặc đã kiểm tra, từ D đến G tối đó đã không còn chuyến nào, mà chuyến bay 7936 của Hàng không Trung Nam sáng hôm sau lại là chuyến sớm nhất quay về G, cũng chính là chuyến mà Trình Tiêu bay.

Nếu bây giờ cô đang ở A thì lái xe xuyên đêm về đây cũng không sao. Nhưng lại là D, cách đây gần ba ngàn cây số.

Thế nên, trừ việc đợi sáng mai cô tự bay về thì không còn cách nào khác.

Thế nhưng sự đời nào ai ngờ, khi kiểm tra trước chuyến bay, chiếc máy bay Trình Tiêu điều khiển lại xuất hiện sự cố máy móc. Trình Tiêu là cơ trưởng, vừa phải xoa dịu hành khách đang ồn ào vì bị chậm chuyến, mà còn phải quan tâm đến tiến độ sửa chữa. Kiều Kỳ Nặc sau khi biết tình hình ở D thì sử dụng quyền trợ lý đặc biệt để thương lượng với Lâm Tử Kế, định điều ra một chiếc máy bay của Trung Nam hiện đang dừng ở D, để tổ bay và hành khách của Trình Tiêu chuyển sang đó.

Nhưng thành phố D không phải tổng bộ của Hàng không Trung Nam, muốn điều một chuyến máy bay trống còn khó hơn lên trời. Khi mọi sự sắp xếp đều không thể thực hiện, chuyến bay đã bị chậm hai tiếng đồng hồ. Giấy thông báo bên phía bệnh viện khiến Kiều Kỳ Nặc không còn quan tâm đến chuyện gì khác, trong tình huống không liên lạc được với Cố Nam Đình, anh gọi cho Trình Tiêu, thông báo cô bằng giọng gần như ra lệnh: "Bây giờ em ra cửa ra máy bay số 12, ngồi chuyến của Hải Hàng quay về, chuyến bay của em để anh xử lý."

Trình Tiêu sửng người, mấy giây sau cô khàn giọng hỏi: "Là mẹ em không khỏe sao?"

"Bây giờ em đừng nghĩ gì hết, lập tức ra cửa 12, mọi thứ vẫn còn kịp. Nghe anh đi!" Ba chữ cuối gần như anh quát lên.

Nhưng Trình Tiêu là cơ trưởng! Bảo cô bỏ hành khách, một mình ngồi máy bay đi trước, cô... làm sao làm được?!

Thế nhưng, đó là mẹ cô, muộn hơn nữa có thể sẽ không được gặp mặt lần cuối.

Đối với sự giằng co của cô, Kiều Kỳ Nặc lạnh lùng nói: "Trình Tiêu, anh lấy thân phận trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc Hàng không Trung Nam thông báo với em, nhiệm vụ bay của em hủy bỏ."

Trình Tiêu lại kiên trì đến giây cuối cùng. Năm phút trước khi chuyến bay của Hải Hàng cất cánh bay về G, cuối cùng cô nhận được thông báo của cơ vụ là máy bay của cô đã sửa xong. Thông qua sự thỏa hiệp của Kiều Kỳ Nặc và bên sân bay, mọi máy bay đều nhường đường cho chuyến 7936 của Trung Nam, để nó cất cánh trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng vẫn không kịp.

Khi Trình Tiêu hạ cánh, lần đầu không hoàn thành quy trình công tác sau chuyến bay của cơ trưởng, cô là người đầu tiên xuống máy bay. Khi cô lao ra khỏi sân bay, anh Lý tài xế của Trình gia đã đứng chờ bên ngoài rất lâu.

Trình Tiêu túm lấy tay anh, nén nước mắt, hỏi: "Mẹ em... còn không?"

Anh Lý nhìn đôi mắt hằn tia máu của cô, không nói nổi.

Trình Tiêu lùi lại hai bước, lắc đầu lẩm bẩm: "Không! Không thể nào!"

Anh Lý kéo tay cô đi ngay.

Đến bãi đậu xe, Trình Tiêu giành lấy chìa khóa, ngồi vào ghế lái. Anh Lý bị cô bất ngờ đẩy loạng choạng, đến khi đứng vững thì Trình Tiêu đã lái xe đi rồi.

Đạp lút chân ga, vận tốc như bay. Lúc đi trên cao tốc còn ổn, vào đến thành phố thì tốc độ đó đúng là đùa giỡn với số mệnh. Nhưng Trình Tiêu không còn quan tâm, sự bình tĩnh lạnh lùng trước kia lúc này đã biến mất, suy nghĩ duy nhất còn lại trong đầu cô là: gặp mẹ.

Trên đường đi suýt chết mấy lần. Khi cách bệnh viện không xa, Trình Tiêu càng sốt ruột. Khi cô lại bay qua tránh né một chiếc xe riêng từ phía đối diện, một chiếc xe khách khác theo sát phía sau khiến cô không kịp tránh, lao thẳng vào nó. Trình Tiêu phản ứng đủ nhanh, cô gần như trong tích tắc đảo vô lăng sang phải. Đúng là đã tránh được thảm kịch tông thẳng vào xe khách, nhưng chiếc Bentley cô lái sau khi suýt qua chiếc xe khách đã không kịp phản ứng thêm, lao thẳng vào ven đường, tông vào gốc cây to ngay đó.

Một tiếng động lớn bất ngờ vang lên, lực va đập cực mạnh, hiện trường trở nên hỗn loạn.

Lúc anh Lý bắt xe đuổi theo, Trình Tiêu đã thoát thân ra khỏi xe. Không thấy bất cứ vết thương ngoài nào, sắc mặt cô tái nhợt, mặc kệ anh Lý ngăn cản mà ngồi vào taxi, nói: "Bệnh viện Trung tâm."

Mấy phút sau, taxi dừng bên ngoài bệnh viện. Lúc Trình Tiêu xuống xe, toàn thân cô mềm nhũn, nhưng cô không đợi để nghỉ ngơi, vừa xuống là định chạy, kết quả loạng choạng vấp ngã, đầu gối đập vào bậc thềm.

Anh Lý lao tới đỡ cô, cô cúi người nôn mãi.

Anh Lý sợ điếng hồn, gọi to: "Tiểu Tiêu!"

Trình Tiêu không nghe nổi bất cứ điều gì, cô dựa vào lực tay của anh Lý mà vật lộn đứng lên, trong tích tắc mắt cô mờ đi khiến cô tưởng lầm là trời đã tối. Khi nhìn thấy Trình Hậu Thần, cô run giọng hỏi: "Mẹ con đâu?"

Mẹ con đâu? - Đó là một câu gần như những đứa trẻ trên thế gian này khi không nhìn thấy mẹ thì đều sẽ vô thức hỏi. Trình Tiêu mong mỗi Trình Hậu Thần nói: "Mẹ đang chờ con", cho dù không thể ngăn bà rời xa, thì cũng đợi cô gặp mặt bà lần cuối.

Nhưng khi cô bước vào phòng bệnh, nhìn thấy người nằm trên giường bị tấm khăn trắng phủ lên... cô vẫn không muốn thừa nhận mình đã trở thành đứa trẻ không có mẹ. Cô nhũn người gục xuống cạnh giường, đưa bàn tay run rẩy mở tấm khăn che mặt Tiêu Phi ra.

Bà như đang ngủ, sắc mặt bình thản yên tĩnh. Thế nhưng tay bà lạnh đến mức không cảm thấy chút hơi ấm nào.

Nỗi đau kinh khủng từ trái tim ập tới, trong tích tắc lan ra khắp cơ thể, Trình Tiêu còn chưa kịp khóc thì đã hôn mê rồi.

Chương này nếu có lỗi phần nào thì mấy bạn bình luận để mình sửa lại
nhaaa. Thank u

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 65

Giống như trong quỹ đạo thời gian bình thường, Diệp Ngữ Nặc thuận lợi sinh con trai Đồ Đồ. Điểm khác với "lịch sử" là, người kịp thời chạy tới đưa cô ta đi bệnh viện không phải là Phùng Tấn Kiêu năm đó trùng hợp đang ở G, mà là chồng cô ta Phùng Tấn Đình. Còn về trước đó cô ta cố ý đẩy Tiêu Ngữ Hành khiến cô bé ngã xuống cầu thang, hay là xảy ra chuyện gì khác mà không ai biết, thì Cố Nam Đình không rõ. Tóm lại, khi anh tới nơi, chỉ nhìn thấy dưới đất có vết máu tươi. Trong tích tắc, Cố Nam Đình đã ích kỷ hy vọng máu đó không phải của Tiêu Ngữ Hành, nhưng cô bé gần như đang trong trạng thái nửa hôn mê đã nhắc nhở anh phải chấp nhận thực tế.

Tiêu Ngữ Hành đau tới nổi mặt đầm mồ hôi, Cố Nam Đình đành đưa cô đến bệnh viện gần nhà họ Phùng nhất. Điều khiến anh không nghĩ tới là tình trạng Tiêu Ngữ Hành nguy hiểm hơn trong ký ức. Khi đèn phẫu thuật sáng mãi không tắt, khi bác sĩ bảo anh ký tên, nhắc anh vạn bất đắc dĩ phải giữ lấy mạng cô bé, có lẽ sẽ khiến Tiêu Ngữ Hành mất đi khả năng sinh nở, đã khiến Cố Nam Đình thuận lợi sống bốn năm trong thời gian sai lệch cũng phải ngỡ ngàng.

Năm đó không phải thế này! Hậu quả nặng nề như vậy, ngay cả Cố Nam Đình đã kinh qua một lần cũng không phản ứng kịp. Trong tình hình không thể liên lạc được với Phùng Tấn Kiêu, để cứu mạng Tiêu Ngữ Hành, anh chỉ có thể ký tên, đồng thời cầu cứu bác sĩ, "Xin hãy giữ lại quyền làm mẹ của cô ấy."

Bác sĩ gật đầu, "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Cố gắng hết sức! Có lúc, nó đồng nghĩa với "bất lực".

Lúc Cố Nam Đình đợi ngoài phòng phẫu thuật còn nghĩ, nếu bảo Trình Tiêu tới, làm sao một cô gái như cô có thể ký tên được. Đến lúc này, anh vẫn còn thấy mừng vì không để Trình Tiêu tới.

Phẫu thuật đương nhiên thành công. Nhưng Tiêu Ngữ Hành sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật thì lại vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Bác sĩ nói: "Trong vòng 24 tiếng mà tình trạng ổn định thì mới xem như thành công."

Cố Nam Đình không phải bác sĩ, anh không hiểu xảy ra sao lại nguy hiểm đến vậy. Nhưng liên quan đến bình an của Tiêu Ngữ Hành, anh chỉ có thể ở lại bệnh viện, đợi Phùng Tấn Kiêu đến. Kết quả người đến trước là Phùng Tấn Đình, anh ta nói: "Tiểu Nặc nói Hành Hành vì đỡ cô ấy mà cũng ngã một cú, tôi chạy về nhà không thấy cô bé, máu dưới đất..."

"Ngã một cú?" Có lẽ vì Diệp Ngữ Nặc đã chọc giận anh, cũng có thể vì Tiêu Ngữ Hành chưa thoát khỏi nguy hiểm, Cố Nam Đình không còn tâm trạng nói nhiều, "Đợi Phùng Tấn Kiêu về, anh đi mà nói với cậu ấy."

Phùng Tấn Đình không yên tâm, hỏi: "Hành Hành thế nào rồi?"

Cố Nam Đình nhắm nghiền mắt rồi mới ngẩng lên: "Chúc mừng Phùng tổng hạ sinh quý tử!"

Đây đâu phải chúc mừng! Phùng Tấn Đình nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của anh, không hiểu chuyện gì.

"Khi anh hưởng thụ niềm vui lần đầu làm cha, thì em trai anh lại phải chịu nỗi đau mất con." Cố Nam Đình lạnh lùng nhắc: "Nên Phùng tổng,

nhân lúc Phùng Tấn Kiêu chưa về, anh hãy nghĩ xem làm sao để đền con cho cậu ấy!"

Phùng Tấn Đình nghe thế, trong tích tắc sững người.

Anh ta đứng tại chỗ rất lâu, lâu tới mức rời đi lúc nào, Cổ Nam Đình cũng không biết. Mà khi anh ta quay lại, Cổ Nam Đình cũng không có tâm tư nào quan tâm, trong phòng bệnh, bác sĩ y tá ra ra vào vào đến tận khuya. Khó khăn lắm tình trạng của Tiêu Ngữ Hành cũng ổn định thì trời cũng đã sáng.

Vì không có chuyến bay nên Phùng Tấn Kiêu lái xe liên tục mười tiếng mới từ A về. Đến bệnh viện, anh thăm Tiêu Ngữ Hành trước, xác định cô bé đã thoát khỏi nguy hiểm mới chạy thẳng đến phòng bệnh của Diệp Ngữ Nặc, nếu không có Phùng Tấn Đình ngăn cản thì anh đã suýt ra tay với Diệp Ngữ Nặc mới sinh xong, như một kẻ mất hết lý trí.

Cuối cùng người bị đánh đương nhiên là Phùng Tấn Đình. Thế nhưng dù Phùng Tấn Kiêu làm gì cũng không thể đổi lại đứa con của anh và Tiêu Ngữ Hành được nữa. Nỗi hối hận của anh chỉ có thể biến thành hổ thẹn và thương xót đối với Tiêu Ngữ Hành.

Cuối cùng vẫn không thể tránh né mà xảy ra rồi. Có lẽ điều duy nhất thay đổi là khi Tiêu Ngữ Hành tỉnh lại, người ngồi cạnh cô bé không còn là Cổ Nam Đình, mà là anh Tấn Kiêu mà cô yêu nhất. Dù hiểu lắm thì sau khi Phùng Tấn Kiêu biết cô phải chịu nỗi đau sảy thai, anh sẽ không để mặc cô bé nói chia tay nữa, càng không đồng ý cho cô bé từ bỏ việc học.

Khi chuyện sảy thai không thể ngăn lại, không để cho Tiêu Ngữ Hành lại phải trải qua nỗi đau chia tay Phùng Tấn Kiêu ba năm là sự thay đổi và tác thành duy nhất do thời gian sai lệch mang lại chẳng. Đối với kết quả này, Cổ Nam Đình không rõ là nên thấy an ủi, hay là đau buồn nữa. Anh

chỉ có thể nói với Phùng Tấn Kiêu: "Đây có lẽ là kiếp nạn lớp nhất trong tình yêu của hai đứa, qua rồi sẽ tốt thôi."

Thế nhưng thứ đang chờ đợi anh, kiếp nạn của tình yêu, mới vừa bắt đầu.

Cố Nam Đình định dùng điện thoại mới nhớ ra tối qua đã để nó sạc pin ở tạm phòng y tá, anh mở máy lên gọi cho Trình Tiêu trước, vẫn tắt máy. Lại gọi cho Kiêu Kỳ Nặc, lại không ai nghe. Gọi về công ty, thư ký nói: "Trợ lý Kiêu hôm nay không đến công ty." Trước khi anh cúp máy, thư ký lại nói: "Chuyến bay của cơ trưởng Trình vì trục trặc kỹ thuật mà bị chậm hai tiếng rưỡi ở D, trợ lý Kiêu trước đó đã thương lượng điều máy bay, nhưng..."

Chuyến bay trễ giờ đối với họ cơ bản là chuyện thường ngày ở huyện, nhưng Kiêu Kỳ Nặc lại đích thân ra sân bay điều máy bay, kết hợp với việc điện thoại của anh ta không ai nghe máy - Cố Nam Đình không dám chậm trễ, lái xe lao thẳng đến bệnh viện Trung tâm. Trên đường đi anh thầm cầu nguyện Tiêu Phi vẫn bình an.

Lúc Cố Nam Đình đến thì Cố Trường Minh đang đứng ở cổng bệnh viện. Xe còn chưa dừng hẳn, anh đã nhảy xuống, anh mới chạy tới gọi "bố", thì Cố Trường Minh xưa nay vốn hiền hậu ôn hòa thậm chí không nói câu nào, bỗng nổi điên giơ tay tát anh một cú.

Kết hôn mười mấy năm, Tiêu Tổ chưa từng thấy chồng nổi giận bao giờ. Đối với phản ứng đột ngột đó, bà cũng không kịp ngăn cản.

Cố Nam Đình bị đánh đột ngột, anh sững người mấy giây mới ngẩng lên, "Bố?!"

Con trai đã lớn, qua cái tuổi bị bố trách mắng rồi, Cố Trường Minh cũng là lần đầu đánh anh. Thế nhưng so với nỗi đau mất vợ mà Trình Hậu Thần phải chịu đựng lúc này, ông cảm thấy nỗi buồn của mình căn bản

không đáng nhắc đến, ông đau buồn nói: "Trong tình huống này mà sao con nữ xếp Trình Trình bay thay mày?! Mẹ Trình Trình... Con thì bây giờ mới xuất hiện! Nam Đình ơi Nam Đình, con có biết là ngàn lần làm đúng không bằng một lần làm sai không, huống hồ lần sai lầm này có thể là con cố gắng bao nhiêu cũng không bù đắp nổi."

Cố Nam Đình ý thức được đã xảy ra chuyện, anh lao như điên vào trong. Nhưng ngay cả Cố Trường Minh cũng không được vào trong thăm, làm sao anh có thể dễ dàng vào được? Khi Cố Nam Đình bị nhân viên bảo vệ của Trình An ngăn lại, ngoài liều mạng xông vào thì anh không còn cách nào khác. Bảo vệ đã có lệnh của Trình tổng, bất cứ ai cũng không được vào, dù thế nào cũng không buông.

Tới lúc ép Cố Nam Đình gần như không nhịn được phải động thủ, thì Trình Hậu Thần bị kinh động đã từ phòng bệnh bước ra.

Ông đứng ở cửa, đưa mắt ra hiệu cho bảo vệ để Cố Nam Đình tới gần.

Kiều Kỳ Nặc theo ra ngoài phát ra hiện thấy ánh mắt của Trình Hậu Thần lạnh lẽo vô cùng, gần như theo bản năng kéo tay ông lại, "Bố!"

Nhưng bị Trình Hậu Thần hất ra.

Cố Nam Đình lúc này đến gần, khi anh đứng trước mặt Trình Hậu Thần sắc mặt u ám nặng nề, đôi mắt sừng đỏ, nói một câu: "Mẹ..."

"Bốp" một tiếng, một cú tát giáng xuống mặt anh.

Quá sững sờ, Kiều Kỳ Nặc lại kéo Trình Hậu Thần, "Bố!"

Cố Nam Đình đứng tại chỗ bất động, anh tiếp tục nói: "Trình Trình..."

"Chát"... lại bị cắt đứt, cùng lúc đó, cái tát thứ hai không hề khách sáo rơi gọn xuống mặt anh.

Cố Nam Đình bị tát hai cái, anh nhìn Trình Hậu Thần, van nài: "Bố... cho con vào thăm."

Tay Trình Hậu Thần lại giơ lên, giây sau sẽ tát Cố Nam Đình ngay. Nhưng tư thế không tránh né của anh khiến Trình Hậu Thần không ra tay nổi, tay ông dừng lại cách mặt Cố Nam Đình một tấc. Lát sau, ông trầm giọng nói: "Tôi không phải bố cậu!"

Khi Trình Hậu Thần quay lưng bỏ đi, khi Cố Nam Đình nhìn thấy ông đưa tay lên lau mặt, anh khàn giọng gọi: "Bố, xin bố cho con vào trong!"

Trình Hậu Thần lại kiên quyết không đồng ý.

Lúc này, người duy nhất có thể nói giúp Cố Nam Đình chỉ có mỗi Trình Tiêu, nhưng cô lại đang hôn mê bất tỉnh.

Kiều Kỳ Nặc không rõ tối qua Cố Nam Đình đã trải qua những gì, nhưng anh ta tin, nhất định anh bị gì đó ngăn trở, không bắt ra được, mà đối với tình trạng trước khi Tiêu Phi ra đi và Trình Tiêu hiện tại, anh ta cho rằng Cố Nam Đình có quyền được biết: "Mẹ nuôi gắng gượng đến mười hai giờ, trước khi đi mẹ cứ nhìn ra cửa, miệng lẩm bẩm gọi Trình Tiêu, và cả tên anh nữa." Nói đến đây, người đàn ông vốn kiên cường cũng nghẹn ngào, "Mẹ nuôi... không nhắm được mắt."

Tiêu Phi khi lâm chung ngoài muốn gặp con gái Trình Tiêu ra thì cũng đợi anh, người con rể Trình gia được bà chấp nhận! Thế nhưng, không ai trong họ có mặt. Cục diện lúc này, người tiếc nuôi nào chỉ có Trình Tiêu, còn có cả Tiêu Phi. Trình Hậu Thần mới tức giận với Cố Nam Đình đến thế.

Chẳng trách Cố Trường Minh nói: ngàn điều tốt không bằng một lần sai. Mọi thứ anh làm trước đó đã có được sự chấp nhận, thế nhưng lúc Tiêu Phi và Trình Tiêu cần anh nhất, anh lại... Cố Nam Đình quá hiểu, nếu Trình Tiêu không bay thế anh, thì sẽ không có kết cuộc này. Hoặc là dù Trình

Tiêu bay đi D, chỉ cần tối qua anh có mặt, một khi tình trạng Tiêu Phi không lạc quan, anh điều chuyên cơ đi đón Trình Tiêu cũng kịp. Nhưng anh lại không có mặt, ngay cả di động cũng gọi không được.

Đây rốt cuộc là trò đùa của số phận, hay là lời cảnh tỉnh? Cố Nam Đình có ảo giác sự sai lệch thời gian không phải là ơn huệ của ông trời, mà là để anh tận mắt nhìn thấy những nỗi đau mà Trình Tiêu phải trải qua. Thế thì, có phải trong quỹ đạo thời gian bình thường, cũng vì anh mà tạo nên nỗi tiếc nuối của Trình Tiêu và Tiêu Phi? Nếu là thế, nếu là... Cố Nam Đình không dám nghĩ tiếp.

Ngực trái như bị một vũ khí sắc nhọn đâm vào, đau tới nỗi anh gần như nghẹt thở. Cố Nam Đình quay lưng đi, tay chống vào tường, nước mắt rõ ràng rơi xuống đất, nhưng thứ ướt đầm lại là lồng ngực.

Dáng vẻ anh khiến Kiều Kỳ Nặc không nhẫn tâm nói nữa, nhưng có những điều không thể không nói: "Trình Tiêu trên đường từ sân bay về đã gặp tai nạn giao thông, anh Lý nói dựa vào mức độ xe bị tổn hại thì chắc nội tạng cô ấy bị tổn thương. Nhưng bây giờ cô ấy ngoài nôn ra máu khi ngất đi thì không tìm ra bất cứ điều gì khác lạ. Nên Cố tổng, đừng trách bố."

Trước đó, Trình Tiêu không hề lộ diện, Cố Nam Đình tưởng đó là cô oán trách anh.

Hóa ra không phải!

Gan bị tổn thương! Nôn ra máu! Hôn mê bất tỉnh! Những chữ này nhảy vào đầu Cố Nam Đình từng chữ từng chữ một, trong tích tắc cuốn bay mọi lý trí và kiềm chế, anh không hỏi thêm câu nào, quay lưng chạy về hướng phòng bệnh.

Kiều Kỳ Nặc giơ tay ngăn lại, "Bố không cho anh vào đâu!" Nhưng bị anh quay lại huơ một cú đấm, phải lùi lại.

Cố Nam Đình mặt sa sầm, anh không nghe thấy bất cứ lời nói nào, bất chấp tất cả xông vào để gặp Trình Tiêu cho bằng được.

Cuối cùng vẫn là Cố Trường Minh ra mặt ngăn anh lại. Thấy con trai bất chấp tất cả, ông suýt không kiềm chế được mà muốn đánh anh, nhưng rốt cuộc vẫn là con trai ruột, bảo ông làm sao ra tay? Cố Trường Minh chặn bên ngoài phòng bệnh, đưa tay chặn trước ngực Cố Nam Đình: "Hãy nghĩ cho bố vợ con! Nam Đình, lúc này người đau khổ nhất là ông ấy!"

Đôi mắt Cố Nam Đình đã đỏ hoe, vô vàn cảm xúc dồn dập trong ngực, trướng lên như sắp phát nổ. Anh như lên cơn điên hất gong kìm của bảo vệ ra, bảì hoải ngồi bệt xuống đất, hai tay chống xuống sàn nhà thờ hỗn hển, đáng vẻ thất bại thảm hại đó sao mà đau khổ và bất lực. Để mặc hơi lạnh tràn ngập cơ thể, anh nghẹn ngào, "Bố, con muốn gặp Trình Trình! Cho con gặp cô ấy!"

Trình Tiêu lúc này lại như đang mơ, những cảnh tượng nhảy múa dồn dập, không ngừng thay đổi, cô cố gắng để nhìn rõ hơn, muốn nhận ra người trước mắt là ai, nhưng lại -phát hiện thấy càng cố gắng càng nhòa nhạt. Cô dứt khoát thả lỏng bản thân, không nhìn gì nữa, không nghĩ gì nữa. Sau đó, kỳ tích xảy ra, trước mắt lại dần dần đậm nét, đến khi hoàn toàn rõ ràng.

Một người đàn ông kéo tay một cô gái, như đang níu kéo cô dừng đi. Cảnh tượng kéo lại gần, Trình Tiêu nghe cô gái đó nói: "Anh biết rõ chúng ta không thể ở bên nhau, hà tất phải tiếp cận lần nữa? Hoặc là anh tưởng tôi không biết mẹ anh tên Nghe Nhất Tâm?"

Trình Tiêu sững người, cô gái đó... lúc này quay mặt lại, không phải cô thì còn là ai?

Trình Tiêu sức nhớ ra, đó là cảnh năm mười bảy tuổi, trước khi cô đến trường Hàng không để đăng ký, Nghe Tiêm đã đến tìm cô. Đầu năm đó, Trình Tiêu có một cơ hội ngẫu nhiên đến tham quan trường Hàng không tốt

nhất cả nước, vì thế đã quen biết được sinh viên giỏi tốt nghiệp năm đó là Nghê Tiêm. Sau đó cô vô tình phát hiện, Trình Hậu Thần lại là người quen cũ với mẹ anh ta, Nghê Nhất Tâm. Mà ánh mắt Nghê Nhất Tâm nhìn Trình Hậu Thần khiến Trình Tiêu ý thức được, người đàn bà đó hình như có tình cảm rất mãnh liệt với bố cô.

Trình Hậu Thần sự nghiệp thành đạt, được gọi là doanh nhân có thực lực nhất thành phố G, nên cho dù ông đã bước vào tuổi thiên mệnh thì những người đàn bà dòm ngó ông vẫn không đếm xuể. Trình Tiêu tin vào sự trung thành của ông đối với mẹ, đối với tình yêu, đối với gia đình, nên hoàn toàn không để tâm.

Cho đến một ngày, vì Nghê Nhất Tâm mà Tiêu Phi nổi trận lôi đình với Trình Hậu Thần. Trình Tiêu mới ý thức được, so với những người phụ nữ định dang hiển cho Trình Hậu Thần, Nghê Nhất Tâm rất khác.

Thế nên cô nói họ không thể ở bên nhau. Vì mẹ anh ta dòm ngó bố cô, vì Tiêu Phi, dù thực sự từng có tình cảm và sùng bái Nghê Tiêm, Trình Tiêu cũng không thể ở bên anh ta.

Nghê Tiêm lại vì hiểu lầm mình là con trai của Trình Hậu Thần và Nghê Nhất Tâm mà giằng co rất lâu trong mâu thuẫn thích Trình Tiêu nhưng không thể ở cạnh cô.

Cảnh tượng lúc này biến đổi, Trình Tiêu lại nhìn thấy một người quen khác, Phỉ Diệu. Tặng hoa, những món quà đắt tiền, những niềm vui bất ngờ, và cả chạy đến thành phố A thăm cô đang học ở trường Hàng không, đều là thủ đoạn mà Phỉ Diệu từng theo đuổi cô. So với sự yêu mến, tán thưởng dành cho Nghê Tiêm, Trình Tiêu hoàn toàn không có chút tình cảm nào với anh ta.

Lời đáp của Trình Tiêu cho những việc đó là: "Ngay cả làm bạn cũng là việc đôi bên tình nguyện, huống gì là tình yêu? Phỉ Diệu, đừng lãng phí

thời gian với tôi nữa, tôi không có cảm giác gì với anh." Còn về hoa và quà của anh ta, cô chưa từng nhận.

Phỉ Diệu lại không bỏ cuộc, hỏi cô: "Là vì Nghê Tiêm sao?"

Trình Tiêu cười, không phải mặc nhận, mà là cho rằng không cần phải giải thích.

Để giành lấy cô, Phỉ Diệu đã khai ra sự thật, "Đúng là anh là bạn của Nghê Tiêm, nhưng chuyện anh và em quen nhau không phải vô ý, mà là Nghê Tiêm tự tay tác thành. Cậu ấy nói, hy vọng anh có thể chăm sóc tốt cho em."

Lại có ẩn tình đó! Trình Tiêu im lặng một lúc, khi lên tiếng không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ nói ngắn gọn: "Các anh phí công rồi."

Cảnh tượng tiếp tục thay đổi, tiếp theo là cảnh Trình Tiêu ra nước ngoài học. Cô nổi bật vô cùng giữa đám học viên gần như chỉ toàn con trai, không chỉ vì cô xinh đẹp, mà quan trọng hơn là cô có năng lực tiếp thu và lĩnh ngộ tốt hơn người khác. Khi cô tốt nghiệp thuận lợi với kỹ thuật bay xuất sắc, cô nhận được lời mời từ các công ty hàng không lớn trong nước.

Nhưng lại không bao gồm Trung Nam.

Bao năm rồi, thân thiết như Hạ Chí cũng tưởng là sở dĩ cô chọn Hàng không Trung Nam là do quan hệ với Kiều Kỳ Nặc.

Đáp án lại chỉ nằm trong trái tim Trình Tiêu.

Trình Tiêu trong cơn hôn mê nhìn thấy rõ cảnh tượng bản thân năm đó đến Trung Nam phỏng vấn, người đàn ông mặc âu phục, thắt cà vạt đính đạc ngồi xuống trước mặt cô, nói bằng giọng trầm ấm nghiêm túc: "Tôi là giám khảo phỏng vấn bay, Cổ Nam Đình."

Tập huấn, trở thành cơ phó, mỗi năm hai kỳ tập huấn, khi cô xin được huấn luyện cơ trưởng khi chưa bay đủ giờ thì Tiêu Phi phát bệnh. Bà đi rất nhanh, khiến Trình Tiêu trở tay không kịp.

Hôm đó, Trình Tiêu là cơ phó cùng tổ bay của Lâm Nhất Thành đã bay thế đến thành phố D. Đó là một chuyến bay quan trọng, có khách quý trên máy bay. Vốn định là tổng giám đốc Cổ Nam Đình đích thân đi, nhưng vì anh đột ngột có việc gấp phải xử lý, không thể bay được, nên nhiệm vụ rơi vào tổ bay của Lâm Nhất Thành.

Lúc Trình Tiêu sắp đi, tình trạng Tiêu Phi có vẻ ổn, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ đi. Nhưng khi cô mới hạ cánh ở D, Tiêu Phi đã xuất hiện trạng thái khó thở, cũng may cấp cứu kịp thời mới vượt qua được đêm đó.

Đúng lúc Trình Hậu Thần đã tưởng Trình Tiêu kịp quay về thì máy bay lại xuất hiện trục trặc kỹ thuật, chuyến bay bị trì hoãn hai tiếng đồng hồ. Khi Trình Tiêu hạ cánh ở G, tranh thủ từng giây từng phút đến bệnh viện, thì Tiêu Phi đã tắt thở. Trình Tiêu không được nhìn mặt mẹ lần cuối, càng không kịp thực hiện lời hứa đưa bà bay đến sông Lâm Giang.

Hôm đó Trình Tiêu gục trong phòng bệnh, khóc lóc thảm thiết.

Thế nên trong quỹ đạo thời gian bình thường, cô đã trải qua tiếc nuối một lần. Mà hôm đó Cổ Nam Đình sợ dĩ không thể bay theo kế hoạch đã định là vì phải chạy đi cứu Tiêu Ngữ Hành bị sảy thai. Trong thời gian sai lệch, Tiêu Phi gắng gượng lâu hơn, hiện tượng này có phải là nguyên nhân dẫn đến việc trì hoãn thời gian Tiêu Ngữ Hành bị sảy thai hay không, thì chẳng ai hay biết.

Khi tất cả trí nhớ đã hồi phục, khước mắt Trình Tiêu đang hôn mê không ngừng rơi nước mắt, còn cô lại tiếp tục không tỉnh dậy được. Trình Hậu Thần tưởng đã mất luôn cả con gái, nên trong ba ngày tiếp theo, dù Cổ

Nam Đình luôn túc trực ngoài phòng bệnh nhưng ông kiên trì không cho anh vào.

Cố Nam Đình lại không biết, Trình Tiêu trên giường bệnh lúc này đã giống như anh, cũng trải qua thời gian sai lệch, cũng hơn người khác bảy năm ký ức. Mà trong quỹ đạo thời gian bình thường, nỗi tiếc nuối suốt đời vì Trình Tiêu bay thế mà không gặp được Tiêu Phi lần cuối, cũng là liên quan đến anh.

Vốn dĩ không ai sai, chỉ vì mọi việc vô thường, khó mà dự đoán. Nhưng khi chuyện bất hạnh xảy ra, sẽ phải có người gánh chịu những điều đó.

Ví dụ Trình Tiêu, cô luôn tự trách mình không nên quá cố chấp trong chuyện bay. Trong mấy năm Tiêu Phi ra đi, cô luôn nghĩ, nếu hôm đó nhận được nhiệm vụ bay, cô xin nghỉ phép thì căn bản sẽ không ảnh hưởng đến toàn cuộc. Cô lại bướng bỉnh, tự an ủi rằng chỉ có một đêm, Tiêu Phi sẽ không rời bỏ cô.

Chẳng hạn như Cố Nam Đình, anh mong mỗi hôm đó khi nhận được điện thoại cầu cứu của Tiêu Ngữ Hành, anh đã không quá nghĩ ngợi, mà trực tiếp bảo Kiều Kỳ Nặc trợ giúp Trình Tiêu đi xử lý, hoặc dứt khoát nhờ Cố Trường Minh ra mặt, cũng sẽ không khiến Trình Tiêu ôm tiếc nuối cả đời.

Không ai sai, nhưng ai cũng sai.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 66

Trình Tiêu hôn mê đã một tuần mà vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Khi không tìm ra bất cứ vấn đề gì, không thể tiến hành điều trị rõ ràng, Trình Hậu Thần quyết định đưa con gái về nhà. Ông nói: "Nơi bệnh viện này, chắc chắn nó không muốn ở thêm một phút nào."

Đêm trước khi Trình Tiêu xuất viện, nhân lúc Trình Hậu Thần ra ngoài, Kiều Kỳ Nặc lén sắp xếp cho Cố Nam Đình vào phòng bệnh.

Đó là lần đầu Cố Nam Đình gặp Trình Tiêu sau tai nạn xe. Chẳng qua chỉ mới một tuần mà cô đã gầy đi rất nhiều, gương mặt vốn đã không to bây giờ càng nhỏ hơn, sắc mặt cũng không hồng hào như trước, khiến toàn thân cô toát lên vẻ tiều tụy, yếu ớt. Mà trong trạng thái hôn mê, cô vẫn khẽ nhú mày, khiến Cố Nam Đình thương xót vô cùng.

Anh đưa tay ve vuốt gương mặt cô từng chút một, quyến luyến và trân trọng. Sau đó, tay Trình Tiêu được anh kéo ra khỏi chăn, nắm gọn trong lòng bàn tay anh, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn tay cô.

Trong mấy ngày dài đằng đẳng như cả thế kỷ, Cố Nam Đình đã suy nghĩ rất nhiều. Từ sau khi thời gian sai lệch, từ ban đầu anh nhiều hơn người khác bảy năm ký ức, cho đến bây giờ theo thời gian chảy trôi thì chỉ còn lại ba năm, cái gọi là "tiên đoán" đã mất đi ý nghĩa. Vì trong ba năm còn lại, không còn gì cần phòng ngừa nữa rồi. Nói chính xác là cho dù có thì anh cũng chưa chắc ngăn ngừa được. Đặc biệt là sau khi trải qua nỗi hối tiếc khi Tiêu Phi tạ thế, anh không còn muốn ngăn chặn gì nữa.

Khi Cố Nam Đình không kể ngày đêm túc trực trong bệnh viện, anh không ngừng hồi tưởng thật kỹ lưỡng, nghĩ xem trong quỹ đạo thời gian bình thường, sau khi Tiêu Ngữ Hành trải qua nỗi đau sẩy thai, Trình Tiêu đã đối xử với anh thế nào. Định tìm ra chút gì đó khác thường trong những chi tiết vụn vặt đó, vì thực sự muốn biết rốt cuộc có phải là anh đã tạo ra nỗi hối tiếc của cô hay không.

Nhưng chỉ hoài công. Cố Nam Đình không có ký ức rõ ràng để có thể khẳng định Trình Tiêu từng lạnh nhạt với anh, vì lúc đó ngoài tiếp xúc trong công việc ra, thân là tổng giám đốc, đối với nhân viên bộ phận bay là cô, anh cơ bản không có mối quan hệ nào khác. Điều duy nhất có thể khẳng định là, hôm Tiêu Ngữ Hành bị sẩy thai, đúng là anh vốn phải bay. Vốn là...

Thế nên, trong thành viên tổ bay bay thế hôm đó, có Trình Tiêu?

Thế nên, trong quỹ đạo thời gian bình thường, đúng là cô có khả năng vì lần bay thế đó mà mất đi cơ hội cáo biệt Tiêu Phi!

Dù không có phương hướng xác thực nhưng Cố Nam Đình cũng có thể chắc chắn rằng, anh chính là căn nguyên tạo ra nỗi hối tiếc của Trình Tiêu. Vì bắt đầu từ lúc anh xảy ra sai lệch thời gian, mọi chuyện đều xảy ra tuân theo quỹ tích "lịch sử", không thể thay đổi, không thể ngăn cản. Thế nên, không có lý gì mà trải nghiệm của Trình Tiêu lại không phù hợp với quá khứ cả.

Hóa ra, anh tưởng món quà của thời gian không phải là thử thách tình yêu, mà là để anh tận mắt chứng kiến sự tiếc nuối anh đã tạo ra. Nếu thời gian sai lệch là để anh cùng cảm nhận được nỗi đau em phải gánh chịu, thì anh chấp nhận sự trừng phạt này. Nhưng...

Khi nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống tay Trình Tiêu, Cố Nam Đình ghen ngào, "Trình Trình, anh không hy vọng em cùng anh chịu

đừng sự trừng phạt này. Chỉ cần em tỉnh lại, em muốn thế nào cũng được. Cho dù cả đời không tha thứ cho anh, anh cũng chịu."

Lúc này đây, Cố Nam Đình xưa nay luôn trầm tĩnh, bình thản đang hoang mang, hôn lễ đã gần kề, anh không dám nghĩ đến tương lai của mình và Trình Tiêu. Thậm chí anh không dám chắc, nếu anh kiên trì níu kéo cô, thì liệu có khiến cô rơi vào tiến thoái lưỡng nan, càng đau khổ hơn không. Nhưng bảo anh từ bỏ, chỉ nghĩ thôi cũng thấy không chấp nhận được...

"Trình Trình, điều duy nhất anh cần trong thời gian sai lệch này chỉ có em. Nhưng anh lại lấy thứ gọi là tiên tri để giúp người khác, mà không thể làm gì cho em..." Cố Nam Đình áp tay Trình Tiêu lên má anh, đau khổ đến mức không thể nói tiếp.

Trình Hậu Thần đứng ngoài phòng bệnh, nhìn anh bất lực khóc bên giường bệnh con gái, ông cũng đau xót vô cùng.

Nếu Trình Tiêu tỉnh lại, cô sẽ nhận ra ảo ảnh trong bệnh viện xuất hiện trong đầu cô sau sự kiện máy bay bị sét đánh, lúc này lại xảy ra với chính cô như đang phục chế lại. Cũng giống như Cố Nam Đình, ký ức của Trình Tiêu bắt đầu biết trước một số chuyện khi dần dần thức tỉnh, nhưng lại không rõ nguyên nhân mà không biết cách phòng tránh, thậm chí không biết đó là chính cô.

Tang lễ của Tiêu Phi chưa được cử hành. Trình Hậu Thần bảo: "Chỉ cần Trình Trình còn thở thì tôi sẽ đợi, đợi cùng nó đưa tiễn Phi Phi đoạn cuối."

Tiêu Phi sinh thời chưa được gặp mặt con gái lần cuối, Trình Hậu Thần không muốn ngay cả đoạn cuối cùng bà đi, Trình Tiêu cũng vắng mặt.

Ông không muốn Trình Tiêu tỉnh lại sẽ nhận ra, ngay cả tang lễ của mẹ mà cô cũng bỏ lỡ. Đây có lẽ là chuyện duy nhất mà Trình Hậu Thần lúc

này có thể làm được cho vợ và con gái. Hạ Chí hiểu tâm trạng của cha nuôi, cô nói: "Chúng ta cùng đợi, đợi đưa tiền mẹ nuôi đoạn đường cuối cùng."

Theo thời tiết thì tháng Năm vốn dĩ không có mưa nhiều. Nhưng bắt đầu từ hôm Tiêu Phi đi, thành phố G luôn đổ mưa. Không biết là thứ gì đã đổ mưa to đến vậy mà mưa cứ rả rích không ngớt, kéo dài mười mấy ngày. Trong lòng Cố Nam Đình cũng có một trận mưa, sau đó anh nhận ra, thứ ướt đẫm trong ngực là do anh đã từng làm tổn thương Trình Tiêu.

Sáng sớm ngày 20 tháng 5, Cố Nam Đình gần nửa tháng không mấy khi nghỉ ngơi đã ăn mặc chỉnh tề để ra ngoài. Anh dừng xe phía ngoài biệt thự Trình gia, ngược lên nhìn cửa sổ phòng Trình Tiêu.

Đang đợi. Nhưng anh không rõ mình đang đợi gì!

Nếu Tiêu Phi không rời xa, thì hôm nay, Cố Nam Đình cũng sẽ dậy sớm chuẩn bị, chuẩn bị lần cuối trong trạng thái tốt nhất. Sau đó đúng giờ chín đến đây, để xin cưới cô dâu của anh, Trình Tiêu.

Cơn mưa nhỏ đã ngừng lúc sáng sớm, ánh nắng xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu lên mặt Trình Tiêu, hơi ấm màu vàng kim khiến sắc mặt cô hồi phục chút sinh khí. Lúc Trình Hậu Thần đến, chị Lý đang lau mặt cho cô, chị nhìn thấy ông đã thay áo mới, đôi mắt bỗng rưng rưng. Chị Lý lau mặt, hỏi: "Hôm nay ông chủ vẫn đi thăm phu nhân ạ?"

Trình Hậu Thần ngồi xuống cạnh giường, đón lấy khăn bông trong tay chị, dịu dàng nhẹ nhàng lau mặt cho con gái, mãi sau mới nói: "Đi chứ."

Đây là chuyện mỗi ngày ông đều làm sau khi Tiêu Phi ra đi. Mà hôm nay vốn là ngày Trình Tiêu xuất giá, ông vẫn sẽ đi.

Trình Hậu Thần đưa khăn bông cho chị Lý, "Trước đây khi hai mẹ con không ở nhà cũng chẳng thấy yên tĩnh thế này. Bây giờ tôi lại thấy cô đơn quá." Ông vừa nói vừa thở dài, vuốt ve gương mặt con gái, "Bố già rồi,

không thể chịu đựng nhiều hơn. Con gái à, nếu trong tim con còn có bố, thì hãy tỉnh lại nhanh lên. Cho dù con tỉnh lại sẽ lấy ngay họ Cố kia, bố cũng không phản đối. Haizzz, con xem, bố lại nói bậy rồi, mẹ con... lúc này, bảo con làm sao lấy chồng!"

Nước mắt chị Lý lại rơi, chị khóc nói: "Tiên sinh, Trình Trình còn có thể ở cạnh Tiểu Cố tiên sinh không?"

Nghe câu hỏi đó, Trình Hậu Thần lặng thinh. Đến khi ông đáp lại mấp chần cho Trình Tiêu, lúc đứng lên mới nói một câu như tự lẩm bẩm: "Đợi nó tỉnh lại rồi tính."

Lúc Kiều Kỳ Nặc và Hạ Chí đến thì Cố Nam Đình vẫn còn ở đó. Anh đứng bên dưới, nhìn lên cửa sổ phòng Trình Tiêu.

Thấy anh luôn giữ tư thế ngẩng đầu lên như đã hóa thạch, Hạ Chí vốn dĩ cũng tức giận anh bước lại gần, hỏi: "Nếu hôm nay cô ấy tỉnh lại thì anh làm thế nào?"

Cố Nam Đình quay đầu lại, ánh sáng vụt lóe lên trong đáy mắt khi nhìn rõ gương mặt Hạ Chí lại vụt tắt.

Hạ Chí lặp lại, "Tôi nói, nếu hôm nay cô ấy tỉnh lại, anh làm thế nào?"

Cố Nam Đình nhìn Hạ Chí không chớp, nói: "Tôi về."

Cô ấy không tỉnh, tôi sẽ luôn chờ đợi.

Hạ Chí cố kìm nước mắt, "Tổn thương của cô ấy là do anh. Tôi lại không thể làm gì cho cô ấy, Cố Nam Đình, tôi thực sự hận anh."

Có người hận anh, có người mắng anh, có người đánh anh, Cố Nam Đình đều chịu hết. Anh gật gật đầu, "Tôi biết."

Về sau ngay cả Hách Nhiêu cũng đến, cô nói với Cố Nam Đình: "Trình Tiêu yêu anh, vì anh, chắc chắn chị ấy sẽ tỉnh lại, đừng bỏ cuộc."

Cô ấy yêu tôi, tôi cảm nhận được. Nhưng cô ấy có tha thứ cho tôi không... Cố Nam Đình quay sang bên, đến khi tìm được nước mắt mới quay lại, anh nói: "Hách Nhiêu, em có thể giúp anh nói với cô ấy, anh thực sự, yêu cô ấy vô cùng."

Hách Nhiêu gật đầu, "Em sẽ truyền đạt lại, anh yên tâm."

Cố Nam Đình nói: "Cảm ơn em."

Gần chín giờ, gồm cả Cố Trường Minh và Tiêu Tố, Tiêu Dập, Phùng Tấn Kiêu, Thương Ước thuộc bên nhà trai đều không hẹn mà cùng đến Trình gia, họ và Cố Nam Đình cùng đứng bên ngoài, vừa mong đợi kỳ tích, vừa cổ vũ Cố Nam Đình vượt qua ngày khó khăn này.

Cùng lúc, Hách Nhiêu đến phòng Trình Tiêu, khẽ nói bên tai cô: "Trình Tiêu, anh Nam Đình đang chờ chị dưới lầu, anh ấy nói: anh ấy vô cùng yêu chị. Em nhớ chị từng nói với em câu như vậy. Nếu đã thế, hãy cho anh ấy niềm vui bất ngờ, được không?"

Trình Tiêu như không nghe thấy, thần sắc ngủ say không đổi của cô không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Bị Hách Nhiêu làm cho xúc động, Hạ Chí cũng đến gần: "Tớ thực sự hận Cố Nam Đình muốn chết, cảm thấy mọi lỗi lầm đều do anh ấy mà ra. Nhưng nghĩ đến chuyện anh ấy yêu cậu như thế, cậu còn không trách anh ấy một câu nào, Tiêu, tớ không dám nói lời tàn nhẫn. Cậu tỉnh lại, chống lưng cho tớ được không? Có cậu thì anh ấy mới không dám làm gì tớ."

Kiều Kỳ Nặc nói: "Trình Tiêu, từ lúc em hôn mê đến giờ, gần như anh ấy không nghỉ ngơi gì cả. Cứ thế này thì đến khi em tỉnh lại, anh ấy sẽ ngã gục mất. Bố cũng thế, nếu nói tất cả mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý từ

lâu cho sự ra đi của mẹ nuôi, thì em bỗng dừng ngủ say thế này, đối với ông, là đòn đả kích không kịp trở tay. Ông năm mươi mấy tuổi rồi, em nhẫn tâm để bố gánh chịu nhiều hơn sao?"

Trong lòng tràn ngập sự mong chờ kỳ tích xuất hiện. Thế nhưng Trình Tiêu không chút phản ứng khiến hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng của họ bị dập tắt. Đến khi Hạ Chí đứng lên theo Hách Nhiêu, chuẩn bị rời khỏi phòng, cô phát hiện ra ngón tay Trình Tiêu nhúc nhích, sau đó là đôi mắt...

Năm phút sau, một chiếc xe cấp cứu lao tới, dừng trước cửa Trình gia, giây sau, mấy bác sĩ vội vàng nhảy xuống. Cùng lúc, chị Lý mở cửa, đón họ vào trong. Thần sắc của chị buồn vui lẫn lộn.

Cố Nam Đình ý thức được Trình Tiêu xảy ra chuyện, anh gần như theo bản năng định chạy theo bác sĩ vào trong, nhưng bị Tiêu Dập và Phùng Tấn Kiêu đồng thời giữ lại, "Cậu khoan vội, cứ thế này sẽ ảnh hưởng đến công việc của họ."

Cố Nam Đình làm sao không vội được, anh giãi giụa, "Là Trình Trình đã tỉnh, nhất định, nhất định là thế! Cô ấy nhớ hôm nay là ngày cưới của bọn tôi, tôi biết mà, cô ấy không quên." Anh vừa nói, nước mắt đã ứa đầy.

Thế nhưng vẫn còn một khả năng khác, chính là tình trạng sức khỏe vốn ổn định của Trình Tiêu đã xuất hiện sự bất thường. Mọi người đều hy vọng như Cố Nam Đình nói. Nhưng họ lại phải nghĩ, lỡ như... lỡ như thì sao, bảo Cố Nam Đình chịu đựng thế nào đây? Thế nên, họ không dám cho anh vào trong ngay.

Kiều Kỳ Nặc lúc này gọi cho Cố Nam Đình. Anh hoảng loạn đến nỗi điện thoại cũng không cầm chắc, rơi xuống đất, khi nhặt lên, anh vội hỏi: "Là Trình Trình tỉnh lại rồi sao?"

Bên kia ngừng một giây, rồi đáp: "Vâng."

Trong tích tắc, Cổ Nam Đình gần như nước mắt rơi như mưa, nhưng anh lại cười nói như một gã điên: "Tôi biết mà!"

Kiều Kỳ Nặc bảo anh đừng vội, đợi bác sĩ kiểm tra xong cho Trình Tiêu, chắc chắn sức khỏe cô ấy không sao rồi hãy suy nghĩ đến chuyện năn nỉ bố cho họ vào trong. Cổ Nam Đình nên chấp nhận, mà anh cũng thực sự không phản đối, nhưng anh nói: "Đừng cúp máy."

Thế là, Cổ Nam Đình nghe thấy bác sĩ nói: "Nhịp tim bình thường."

Nghe Trình Hậu Thần truy hỏi: "Những chỉ số khác thì sao, cũng bình thường hết?"

Nghe Hạ Chí hỏi: "Có muốn uống nước không?"

Cuối cùng, nghe thấy một giọng nói hơi khàn, yếu ớt như tiếng muỗi kêu, hỏi: "Hôm nay, ngày mấy?"

Cổ Nam Đình không nhin nổi nữa, điện thoại còn áp sát bên tai, anh đã ngã khụy.

Vì giọng nói đó, là của Trình Tiêu.

Khi gặp tai nạn giao thông nghiêm trọng dẫn đến hôn mê sâu mười bảy ngày, vào hôm họ vốn định kết hôn, cuối cùng cô đã tỉnh lại.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 67

Từ Trình Hậu Thần đến Hạ Chí, đến Kiều Kỳ Nặc, rồi Hách Nhiêu, họ đều có mặt, nhưng lại không có Cố Nam Đình là vị hôn phu của cô. Đối với Trình Tiêu vừa tỉnh lại, đó là bất bình thường. Khi bác sĩ kiểm tra xong, xác nhận sức khỏe cô bình thường, Kiều Kỳ Nặc nhận thấy ánh mắt vô thức kiểm tìm của cô, anh dò hỏi Trình Hậu Thần: "Bố à, Cố tổng vẫn ở bên dưới, hay là, cho anh ấy lên nhé?"

Rốt cuộc, anh là vị hôn phu của Trình Tiêu. Cho dù bị trách mắng thì cũng không nên cướp đoạt quyền được gặp Trình Tiêu của anh.

Vì nằm quá lâu nên bác sĩ kiến nghị Trình Tiêu tạm thời chỉ có thể vận động nhẹ nhàng, đừng vận động quá mạnh trong thời gian ngắn, cô nửa nằm, lưng tựa vào đầu giường, lặng lẽ nhìn Trình Hậu Thần. Ánh mắt đó rõ ràng mang ý mong chờ.

Trình Hậu Thần không thể từ chối yêu cầu vốn hợp lý này trước mặt con gái, nhưng sắc mặt ông lại từ vui mừng chuyển sang lạnh lùng, sau đó ông không nói câu nào, cùng bác sĩ rời khỏi phòng Trình Tiêu.

Kiều Kỳ Nặc đương nhiên biết khúc mắc trong lòng ông. Nhưng vì Trình Tiêu, vì Cố Nam Đình, anh chỉ có thể lý giải sự không cam tâm của Trình Hậu Thần là ngầm đồng ý, anh cầm điện thoại lên: "Lên đi."

Cố Nam Đình chạy lên. Thế nhưng khi chỉ cách phòng Trình Tiêu một bước, anh lại ngừng. Anh đứng trước cửa, lưng dựa vào tường, nhắm mắt

ngẩng cao đầu, như đang bình phục lại tâm trạng.

Sợ cô trách móc và không tha thứ, sợ cô nói: Nếu đã thế thì hủy bỏ hôn lễ.

Tiêu Phi vừa qua đời, đương nhiên không thể cử hành hôn lễ ngay bây giờ, nhưng hủy bỏ và dời lại, cách biệt quá lớn.

Kiều Kỳ Nặc dẫn Hạ Chí và Hách Nhiêu ra khỏi phòng, anh nói: "Cô ấy đang chờ anh."

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình Trình Tiêu, Cố Nam Đình phải bước vào. Anh lại gần, ngồi xuống cạnh giường, nhìn ánh mắt toát lên vẻ nghi hoặc và đau buồn, Cố Nam Đình thấy trong lòng rất phức tạp. Đặc biệt muốn xin lỗi cô, nhưng lại không thể nói câu xin lỗi.

Anh đưa tay nhẹ nhàng ve vuốt cằm nhọn của cô. Trình Tiêu không tránh né, để mặc anh dịu dàng ve vuốt từng tắc một đến gò má, nước mắt bắt đầu dâng lên. Cuối cùng, khi tay Cố Nam Đình rơi xuống vai cô, hơi ra sức, kéo cô vào lòng. Lúc này Trình Tiêu mới òa khóc.

Cô chưa từng khóc to như thế, thương tâm như thế. Từ khi Tiêu Phi trở bệnh, cô luôn kìm nén, thậm chí hôm thông qua sát hạch lần hai để trở thành cơ trưởng, cô cũng chưa từng khóc như lúc này, so với sự lạnh lùng bình tĩnh trước kia, lúc này, cô giống như đang buông thả bản thân.

Người con gái bạn yêu sâu đậm khóc thảm thiết trong vòng tay bạn, bạn không những không làm được gì cho cô ấy, thậm chí căn nguyên khiến cô khóc thương tâm như thế là do bạn, sự tự trách và thương xót đó nếu không phải đích thân trải nghiệm thì mãi mãi cũng không thể cảm nhận được.

Cố Nam Đình muốn ôm cô chặt hơn, nhưng lại sợ cô vừa tỉnh lại, không chịu nổi sức mạnh của anh. Anh chỉ có thể ôm cô thật nhẹ nhàng,

cho cô hơi ấm, bờ vai kiên định, để mặc cô khóc cạn mọi nỗi thương tâm và nhung nhớ.

Trình Hậu Thần đứng trong thư phòng, được ánh nắng đã lâu mới xuất hiện bao bọc toàn thân, loáng thoáng nghe tiếng khóc của con gái, đôi mắt ông dần dần cũng rưng rưng. Mọi người dưới phòng khách cũng vì tiếng khóc của Trình Tiêu mà rơi vào im lặng. Đau buồn vì nỗi đau mất mẹ của cô, mất vợ của Trình Hậu Thần.

Trình Tiêu khóc rất lâu, đến khi khóc ướt áo sơ mi của Cố Nam Đình, tiếng khóc mới dần dần nhỏ lại, sau đó cô nói bằng giọng khàn khàn: "Mẹ mất rồi, mới biết phúc phận làm con gái của đời em đã hết rồi. Cố Nam Đình, em không còn mẹ nữa."

Cố Nam Đình không kiềm chế được nữa, nước mắt anh rơi xuống đỉnh đầu cô, ôm chặt cô và nói: "Em còn có anh, có bố, mọi người vẫn yêu em như mẹ yêu em vậy."

Trình Tiêu đưa tay, dùng hết sức lực ôm lấy anh, chỉ gọi một tiếng, "Cố Nam Đình!"

Sự dựa dẫm đó khiến Cố Nam Đình trong tích tắc đã giữ vững quyết tâm phải níu giữ cô cho bằng được.

Trình Tiêu mãi lâu sau mới bình phục được cảm xúc, cô sờ áo sơ mi ướt đầm trước ngực của Cố Nam Đình, ngược lên nhìn anh, "Chuyện Ngữ Hành trải qua lần này, cũng giống như trước đó anh đã dự đoán sao?"

Cố Nam Đình gật đầu, "Nghiêm trọng hơn dự đoán nữa. Cũng may nó không chia tay Phùng Tấn Kiêu nữa. Mấy hôm em ngủ say, họ..."

Trình Tiêu lại có một suy nghĩ khác, cô cắt ngang lời giải thích của anh, "Làm sao anh dự đoán được những chuyện này?"

Sau khi trải qua vụ án Song Thập, trải qua chuyện mất mẹ và anh không ở bên cạnh, cuối cùng cô vẫn hỏi.

Cố Nam Đình vẫn chưa biết về bảy năm đó, Trình Tiêu đã giống như anh. Nhưng anh cũng không có ý che giấu nữa, suy nghĩ một lúc, anh nói: "Có lẽ em sẽ cảm thấy khó mà tin được, nhưng mỗi câu anh nói đều là trải nghiệm của chính anh."

Anh nói thế, Trình Tiêu cơ bản đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Còn Cố Nam Đình cũng là lần đầu nói với người khác sau khi trải qua thời gian sai lệch, "Trong một lần anh bay, lúc xuyên qua tầng mây kia, đã gặp phải sự cố bảng điều khiển bị mất tác dụng."

Lúc đó, Cố Nam Đình là cơ trưởng, đầu tiên nhận được cảnh báo TCAS, anh cũng phản ứng hệt Trình Tiêu khi thi, bảo cơ phó tìm kiếm máy bay, đồng thời anh nhanh chóng liên lạc với kiểm soát viên không lưu, kịp thời báo cáo tình trạng lúc đó.

Thế nhưng kiểm soát viên không lưu lại trả lời chắc chắn, "Hướng đối diện của các anh không có máy bay."

Cơ phó cũng nói: "Không tìm thấy máy bay."

Cảnh báo vẫn tiếp tục.

Cố Nam Đình lại gọi cho kiểm soát viên không lưu, xin được hạ hoặc tăng độ cao, để kiểm tra cảnh báo của máy bay có biến mất hay không. Kiểm soát viên đồng ý, chỉ huy anh hạ độ cao. Thế nhưng Cố Nam Đình phát hiện ra, anh không thể điều chỉnh, sau đó anh lại nhận ra, bảng điều khiển mất tác dụng.

Cảnh báo ngữ âm của máy bay từ "Traffic, traffic!" diễn biến thành cảnh báo RA, đồng thời phát ra ngữ âm nhắc nhở tránh né: "."

Đó là kiến nghị tránh va chạm, nhắc máy bay hạ độ cao. Nhưng Cố Nam Đình lại không thể căn cứ vào huấn lệnh này để làm gì được. Trán cơ phó đã rịn mồ hôi, nếu Cố Nam Đình chỉ là cơ trưởng, không phải tổng giám đốc, thì anh ta nhất định sẽ không nhận được mà hỏi: "Làm sao đây?"

Cố Nam Đình không hoảng loạn, anh báo cáo tình hình trước đó với kiểm soát viên, xin đảm bảo cho đường bay "sạch", giây sau, anh thông báo cơ phó tiến hành phát loa trên máy bay, yêu cầu hành khách ngồi yên vị, đồng thời cài dây an toàn. Máy bay lúc này tiến vào những tầng mây, cùng lúc các thông tin đứt quãng, máy bay như gặp phải dòng khí lưu rất nặng, xóc nảy liên tục.

Cố Nam Đình đã bay bảy năm, chưa từng trải qua sự xóc nảy nặng nề như vậy. Bây giờ nhớ lại vẫn thấy run sợ, "Có một tích tắc, anh đã tưởng máy bay sẽ rơi."

Ngay cả anh là cơ trưởng dày kinh nghiệm cũng nghĩ như thế, huống hồ gì là hành khách. Thế nên dù Cố Nam Đình không có cơ hội, cũng không có thời gian ra khoang hành khách, cũng hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh hành khách náo loạn, hoảng sợ.

Cố Nam Đình ngừng một lát rồi tiếp tục: "Anh cố hết sức để máy bay ổn định, giữ hướng bay thẳng, nhưng trong lúc đó, cánh máy bay hình như mất hiệu lực, máy bay như một tấm sắt nặng nề, hoàn toàn không thể kiểm soát. Cơ phó không ngừng kêu gọi kiểm soát viên, điện đàm lại như bị câm, hoàn toàn không có phản ứng gì."

Khi máy bay xuyên qua tầng mây, sự xóc nảy giảm dần, Cố Nam Đình sức phát hiện ra hình như độ cao đã thay đổi, mà tầm nhìn phía trước cho thấy một ngọn núi. Nếu anh không kịp thời phản ứng, tiếp tục bay với tốc độ và độ cao như trước, thì sẽ gặp nguy hiểm đâm vào núi.

Lúc này, đừng nói là thông tin liên lạc với kiểm soát viên bị đứt quãng, mà cho dù không bị thì cũng không kịp đợi huấn lệnh rồi. Trong tình trạng băng điều khiển bị vô hiệu hóa, anh chỉ có thể phán đoán dựa vào kinh nghiệm. Thế nên anh gần như bất chấp mọi thứ, trong thời gian ngắn nhất, kéo cao máy bay lên với tốc độ nhanh nhất.

Vừa dứt xóc nảy, máy bay đã tăng độ cao gần như thẳng đứng, Cố Nam Đình không có thời gian suy nghĩ đến cảm tưởng của hành khách trong khoang, trong giờ phút sinh tử này, điều duy nhất anh có thể làm chỉ là dùng hết sức lực để bảo vệ an toàn cho nhân viên trên máy bay.

Khi máy bay bị kéo lên cao, lướt qua đỉnh núi, Cố Nam Đình mừng rỡ phát hiện ra, bảng điều khiển bỗng dừng hồi phục lại công năng. Ngay cả điện đàm đang yên lặng cũng có phản ứng. Kiểm soát viên hình như hoàn toàn không biết máy bay của Cố Nam Đình trước đó gặp những gì, họ bình tĩnh chỉ huy anh: "Lên độ cao 9500 mét."

Thời gian sai lệch chắc là phát sinh từ lúc đó.

Khi máy bay hạ cánh an toàn, Cố Nam Đình ngồi ở buồng lái còn nghĩ rằng, tại sao máy bay trước đó đột ngột phát ra cảnh báo TCAS, mà sau khi hồi phục liên lạc lại, kiểm soát viên không hề nhắc đến? Thậm chí là, sau khi gặp phải vấn đề nghiêm trọng như mất liên lạc với máy bay, cũng chẳng có ai buồn hỏi một câu?

Như mỗi lần bay, Cố Nam Đình là cơ trưởng, người cuối cùng rời máy bay, sau đó anh nhận ra, vốn dĩ anh phải hạ cánh ở sân bay Charles de Gaulle của Pháp, mà giờ lại ở sân bay nước X, đó là nơi đóng đô của tổng bộ công ty hàng không Đại Tân mà anh nhậm chức trước khi quay về Trung Nam.

Cố Nam Đình nói với Trình Tiêu: "Anh đứng ở sân bay đến khi trời tối, gặp rất nhiều nhân viên, họ đều hỏi thăm anh bằng thứ tiếng Anh lưu

loát, chào hỏi anh, anh còn tưởng là đang đùa nữa."

Đến khi điện thoại anh đổ chuông, tổng giám đốc Hàng không Đại Tân hỏi: "Sao còn chưa tới? Mọi người đều đang chờ tiễn cậu lên đường đây."

Cố Nam Đình hoàn toàn nghếch ra: "Tiễn tôi lên đường?"

Tổng giám đốc Hàng không Đại Tân tưởng anh quên nên nhắc: "Hôm nay là chuyến bay cuối cùng cậu bay ở công ty, ngày mai cậu sẽ về nước, đương nhiên chúng tôi phải tiễn cậu chứ."

Cố Nam Đình sức nhớ, trước khi anh về nước, đến Trung Nam nhậm chức, Hàng không Đại Tân đúng là đã từng tổ chức tiệc tiễn anh.

Nhưng đó rõ ràng là chuyện của bảy năm trước. Cố Nam Đình cầm điện thoại lên xem lịch, phát hiện trên đó hiển thị năm 2009, cách thời gian bình thường anh đang sống tận bảy năm.

Trò đùa này hơi lỗ rồi.

Để chứng minh đây là trò đùa của thời gian, Cố Nam Đình dựa vào trí nhớ để quay về thành phố, đến khách sạn tổ chức tiệc tiễn anh do Hàng không Đại Tân cử hành. Khi anh đẩy cánh cửa phòng sang trọng ra, nhìn thấy những gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ do mấy năm không gặp, và cả con gái tổng giám đốc nhiều lần tỏ tình đều bị anh từ chối đang nhìn anh bằng đôi mắt rưng rưng, anh cơ bản đã xác định đây không phải là trò đùa.

Nhớ lại đến đó, Cố Nam Đình lau mặt, lát sau mới nói: "Tối đó anh uống rất nhiều rượu, say tới mức không biết gì. Anh mong mỗi hôm sau tỉnh dậy, mọi thứ đều trở lại bình thường."

Mong chờ của anh không được thực hiện. Sáng sớm hôm sau, anh bị cuộc điện thoại vượt đại dương của Cố Trường Minh đánh thức. Cố Nam Đình nghe bố nói: "Hôm nay sắp về nước rồi, sao hôm qua còn bay?", anh không nói được gì, chỉ không ngừng day huyệt thái dương đau nhức.

Cố Nam Đình không quay về nước ngay. Anh thay đổi lịch trình, có ý tìm kiếm nguyên nhân của hiện tượng này, muốn quay về quỹ đạo thời gian bình thường. Đầu tiên anh đi tìm cơ phó cùng tổ bay với anh, phát hiện đối phương lại xin từ chức ngay hôm hoàn thành xong chuyến bay. Mà công ty vẫn chưa phê chuẩn đơn xin nghỉ, cơ phó đã mất tung tích rồi.

Anh lại kiểm tra danh sách hành khách chuyến bay đó. Kết quả, anh phát hiện ra đó hoàn toàn là danh sách khác so với những gì anh từng đọc trước khi bay từ G trong quỹ đạo thời gian bình thường mà anh nhớ. Cuối cùng, anh lại lên máy bay mà bảng điều khiển từng hư hỏng đó, từ buồng lái đến khoang hành khách, hận không thể kiểm tra hết một lượt những nơi có thể vào của máy bay, không có gì bất thường cả. Ngay cả trưởng phòng cơ vụ sau khi kiểm tra đã xác nhận, máy bay vẫn bình thường. Thậm chí Cố Nam Đình không sợ chết mà lại bay chiếc máy bay đó lần nữa, cùng tuyến bay, cùng thời gian cất cánh hạ cánh, từ lúc cất cánh bay một vòng đến khi hạ cánh đều không có gì bất thường.

Quãng thời gian đó, Cố Nam Đình đầu tiên cảm thấy thế giới này điên hết rồi, đến cuối không tìm thấy lời giải thích hợp lý, anh cho rằng mình bị điên, trải qua một quá trình thích ứng dài đằng đằng và rất khó khăn.

"Anh tưởng mình mắc chứng sai lệch thời gian, nên tinh thần mới vô thức quay về từng giai đoạn trong cuộc đời. Nhưng anh đến bệnh viện kiểm tra thì bác sĩ chỉ nói anh bị áp lực quá nặng, chú ý sức khỏe thì sẽ ổn." Cố Nam Đình hít sâu, dường như đến giờ vẫn sợ hãi, "Anh từ bệnh viện về đã năm hai mươi mấy tiếng liên tục, nhưng lại không thấy buồn ngủ, cho dù anh không ngừng thuyết phục bản thân phải thả lỏng, cũng không có ích lợi gì."

Về sau thực sự bó tay rồi, anh chỉ có thể dựa vào thuốc để ngủ. Nhưng tiếc rằng khi tỉnh lại, anh vẫn ở trong thời gian bị sai lệch. Vì bản thân không hề có tình trạng qua lại giữa đường hầm thời gian, càng không xuất hiện hiện tượng lãng quên của trí nhớ, anh đã phủ định khả năng mắc chứng sai lệch thời gian. Anh còn từng gọi điện cho Trình Tiêu, Kiều Kỳ Nặc trong tình trạng không còn gì để cứu vãn, sau đó không hề bất ngờ khi bị nhắc nhở đó là những số điện thoại không có thật.

Khi mọi nỗ lực đều thất bại, Cố Nam Đình đành chấp nhận sự thật rằng anh đúng là đã quay về bảy năm trước.

"Em từng hỏi anh, sao chưa từng nhìn thấy điện thoại của anh trên thị trường. Lúc đó anh nói là do một người bạn nước ngoài tặng, là mẫu điện thoại mới họ vừa nghiên cứu chế tạo, chưa đẩy ra thị trường. Thực sự thì..." Cố Nam Đình lấy điện thoại anh đã dùng bốn năm từ trong túi quần tây ra, "Nếu không có cái điện thoại này làm chứng, anh đã không dám tin mình đến từ bảy năm sau. Nói chính xác thì, ba năm sau thời điểm hiện tại."

Đây cũng là nguyên nhân tại sao tối hôm Tiêu Phi trở bệnh, điện thoại anh hết pin đã không kịp thời sạc được. Vì điện thoại của anh là mẫu mới nhất trong quỹ đạo thời gian bình thường, anh mới lấy về không tới một tuần. Trong thời gian sai lệch này, căn bản là không có dụng cụ sạc pin thích hợp. Mà bốn năm nay anh luôn kiên trì sử dụng nó, cho dù pin đã bị chai rồi mà cũng không thay đổi, là vì đó là chứng cứ duy nhất theo anh đến thời gian được cài đặt lại.

Trong cơn hôn mê, trong giấc mơ, Trình Tiêu phát hiện ra cô có hai tầng ký ức. Cô mãi không tỉnh dậy mà đang cố gắng hồi tưởng, là điều gì đã tạo ra sự "mất trí nhớ" trước đây của mình. Đến khi cô xác nhận bốn năm lặp lại này rốt cuộc là chuyện gì, thì cô cũng cảm thấy khó tin như Cố Nam Đình vậy.

Bây giờ nghe xong câu chuyện của Cố Nam Đình, Trình Tiêu từ lúc hôn mê đến khi tỉnh lại, nội tâm đang dậy sóng cuối cùng đã bình lặng. Cô nhìn điện thoại của anh rất lâu, rồi bỗng vỡ lẽ. Cô ra hiệu Cố Nam Đình mở hộp tủ đầu giường, lấy ra chiếc hộp đặt trong cùng.

Cố Nam Đình tìm thấy chiếc hộp tinh xảo đó, chỉ tưởng đó là hộp trang sức của phụ nữ. Trình Tiêu lại lấy ra một chiếc điện thoại, trừ màu sắc khác nhau, thì dù là nhãn hiệu, hay mẫu mã, đều y hệt điện thoại của anh.

Ánh mắt Cố Nam Đình khi chạm đến chiếc điện thoại đó bỗng lóe sáng. Mãi sau, anh chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm gương mặt tiêu tụy nhưng không mất đi sắc đẹp của Trình Tiêu, không chớp mắt.

Trình Tiêu nhìn vào mắt anh, nói chậm rãi: "Hôm đó em cũng ở trên chuyến bay đó. Em tạm thời quyết định đi nghỉ ở Paris, khi gọi điện báo Cà Phê giữ chỗ cho em, anh ấy còn mắng em nông nổi, bông bột. Lúc máy bay xóc nảy em vừa từ nhà vệ sinh ra, vì không kịp quay về chỗ ngồi thắt dây an toàn nên em bị ngã, đập vào gáy."

Thế nên sau khi xảy ra thời gian sai lệch, cô đã mất đi ký ức bảy năm.

Còn về chuyện Cố Nam Đình gọi vào số điện thoại không có thực, cô nói: "Điện thoại em trước khi lên máy bay rõ ràng còn tốt, xuống máy bay rồi nó lại không mở ra được, lúc đó em còn thấy lạ, từ bao giờ mình lại mua điện thoại kỳ quặc thế này, chẳng tìm thấy chỗ nào bán."

Số điện thoại mà Trình Tiêu dùng khi về nước lại là số mà Hạ Chí đã chuẩn bị sẵn, khi cô hạ cánh an toàn xuống G mới mở. Nên buổi tối họ "tình cờ gặp gỡ" ở sân bay, Cố Nam Đình khi gọi đến số của Trình Tiêu thì lại được. Mà chiếc điện thoại kỳ quặc kia được Trình Tiêu cất giữ như món đồ cổ, rồi không bao giờ dùng tới. Nếu không phải Cố Nam Đình nhắc lại, thì sau khi nhìn thấy điện thoại kỳ lạ của anh, cô vẫn quên mất sự tồn tại của nó.

Sự nhầm lẫn và số trời đã định, cứ thế lặng lẽ xảy ra với họ bằng hình thức "bí mật của thời gian".

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 68

Trình Tiêu do bị va đập mà ngất đi mấy phút. Khi cô tỉnh lại, ngoài cảm thấy sau gáy hơi nhức ra thì không phát hiện thấy gì khác lạ. Sau khi cô xuống máy bay, bạn bè ở Paris của cô đang đợi ở sân bay. Sau đó một quãng thời gian, cô và bạn bè đều ở Pháp. Đó là lần nghỉ phép trước khi Trình Tiêu về nước trong quỹ đạo thời gian bình thường. Ngoại trừ chiếc điện thoại kỳ lạ xuất hiện trong túi xách ra, lần du lịch đó với Trình Tiêu, tất cả đều bình thường.

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, cô quay về trường Hàng không ở nước M, nhận bằng rồi chuẩn bị về nước. Hạ Chí khi đó gọi điện, nói cô biết hình như Phi Diệu có bạn gái mới. Trình Tiêu thoáng thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không rõ là chỗ nào. Mà mọi tín hiệu trí nhớ đều hiển thị, Phi Diệu là bạn trai cô. Thế nên cô nói: "Đợi tớ về rồi tính."

Sau đó, hôm từ M về, lúc chuyển chuyển bay ở thành phố A, Trình Tiêu đã gặp Cố Nam Đình.

Ánh mắt Trình Tiêu hướng về gương mặt đang bừng sốt của Cố Nam Đình, "Bắt đầu từ giây phút gặp nhau ở sân bay, em đã có cảm giác thân thuộc kỳ lạ với anh. Dường như mỗi tế bào trong cơ thể đều nói rằng, anh rất an toàn, không có ác ý với em. Nhưng em lại không cách nào nhớ ra chúng ta đã gặp nhau ở đâu. Bắt đầu từ khi em đâm vào xe anh, em không ngừng dò xét anh, muốn chứng minh giác quan thứ sáu của mình."

Kết quả là, đối với sự bướng bỉnh, thậm chí vô lý của cô, Cố Nam Đình đều chấp nhận. Đặc biệt là trong vấn đề đối xử với Thương Ngữ, sự bảo vệ của anh khiến Trình Tiêu càng thắc mắc. Anh thích cô? Dù với sắc đẹp của Trình Tiêu, đúng là có khả năng yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng trực giác của Trình Tiêu cho rằng, kiểu đàn ông mà ngay cả trong ánh mắt cũng toát ra vẻ trầm tĩnh, chín chắn như Cố Nam Đình thực sự sẽ không nông cạn đến mức thích một người chỉ từ vẻ ngoài. Ngoài điều đó ra thì lại chẳng có lời giải thích hợp lý nào khác. Thậm chí là khi Trình Tiêu cho rằng anh có thể bông bột, muốn lấp đầy nỗi cô đơn, thì mọi biểu hiện và hành động của anh đều nghiêm túc đến mức không thể chê được.

Nếu không có lời đồn liên quan đến Tiêu Ngữ Hành, Trình Tiêu sẽ không do dự và quan sát anh lâu đến vậy. Vì cô nhận ra, Cố Nam Đình đối với cô cũng có sức hấp dẫn chí mạng. Anh đẹp trai phóng khoáng, trí tuệ minh mẫn, quyết đoán, biết tính mưu kế, mỗi một tố chất đều quyến rũ cô phải rung động. Đặc biệt là sự tự trách và bất lực anh biểu hiện ra khi Hách Nhiêu gặp vụ án Song Thập, đều khiến Trình Tiêu phải thương yêu và xót xa.

Nếu đã như thế thì sao không ở bên nhau? Nếu đã ở bên nhau thì phải là cả đời! Thế nên, trong tình yêu với Cố Nam Đình, Trình Tiêu từ hôm nhận lời là đã nhốt chặt trái tim Cố Nam Đình trong tấm lưới tình yêu mà cô dệt nên, khiến anh phải một lòng một dạ cam tâm tình nguyện. Sau đó khi chính cô cũng hoàn toàn rơi vào lưới tình mới nhận ra, những lời đồn về Tiêu Ngữ Hành không phải là gió lùa qua huyết trống. Sự thật anh từng thích người khác khiến Trình Tiêu có một đạo naysinh ra ảo giác rằng việc anh theo đuổi cô chỉ là một dạng tạm bợ mà thôi.

Người đàn ông xuất sắc như Cố Nam Đình nếu nói rằng anh không có quá khứ thì cơ bản là không thể. Nhưng Trình Tiêu xưa nay luôn tự tin, đặc biệt đối thủ còn là một cô bé ngây thơ đến mức không có sức tấn công, căn bản không cần xem trọng. Vấn đề là Cố Nam Đình che giấu chuyện đó, và

cả quan hệ của anh và Tiêu Ngữ Hành đều khiến Trình Tiêu thấy không thoải mái. Đến khi trí nhớ hồi phục, phát hiện ra bản thân cũng trải qua chuyện khó tin là sai lệch thời gian, cuối cùng Trình Tiêu đã hiểu khúc mắc của bản thân nằm ở đâu.

Chẳng trách khi cô phát hiện Cố Nam Đình từng thích Tiêu Ngữ Hành lại phút chốc mất đi tự tin và cảm giác an toàn. Nhớ lại trong quỹ đạo thời gian bình thường, cô nhận ra tâm tư của anh dành cho Tiêu Ngữ Hành rồi bắt đầu kính nhi viễn chi, cuối cùng Trình Tiêu đã hiểu.

Đã từng, cô đối xử với Cố Nam Đình: sẽ không vì yêu anh mà khiến bản thân hèn mọn. Thế nên dù đã yêu anh, khi phát hiện trái tim anh đã có người khác, Trình Tiêu vẫn lẳng lặng giấu kín mọi tâm sự của mình. Hà tất phải quấy nhiễu người khác, hà tất phải hạ thấp bản thân?

Sau đó, sau đó... Tiêu Phi mãi mãi ra đi, Trình Tiêu không được nhìn mặt mẹ lần cuối. Hôm đưa tiễn, cô đứng trong cơn mưa to ngập trời, trừ tự trách bản thân quá bướng bỉnh mà bay thế người khác, thực sự cô cũng giận Cố Nam Đình. Giả như anh bay theo đúng kế hoạch, hôm đó cô đã được nghỉ ngơi. Đặc biệt là Tiêu Ngữ Hành bỏ học, vào làm việc trong Trung Nam, Trình Tiêu càng cảm thấy không nên tiếp tục si mê Cố Nam Đình nữa.

Nhưng vẫn không nở rời xa. Trình Tiêu từng có suy nghĩ xin thôi việc, nhưng hễ nghĩ đến một khi cô nghỉ rồi, trừ việc càng lúc càng xa Cố Nam Đình ra thì căn bản không còn cách nào khác, cô lại từ bỏ. Cô kiên trì ở lại Trung Nam, có lẽ là trong thâm tâm cũng có một sự mong chờ đối với Cố Nam Đình mà ngay cả cô cũng không thừa nhận.

Cuối cùng, Cố Nam Đình đã quét sạch tình cảm ngoài quan hệ anh em với Tiêu Ngữ Hành ra khỏi trái tim, anh nhận ra sự tồn tại, và cả những điều tốt đẹp của cô. Nhưng vẻ cao ngạo kiểu "Anh vẫn chưa đủ thích em à?"

Anh làm chưa đủ hay sao?" của anh, và câu "tạm bợ" anh từng nói đã khơi dậy những hồi ức không vui trong Trình Tiêu.

Lúc đó Tiêu Phi đã qua đời bốn năm, thực ra Trình Tiêu đã nghĩ thông suốt, sự hối tiếc khi cô không thể gặp mẹ lần cuối không nên để Cố Nam Đình gánh chịu. Sự giận dữ của cô thực ra là rất vô lý. Nhưng khoảnh khắc đó, khi anh tỏ tình và cưỡng hôn cô, ép cô phải đối mặt với tấm chân tình của anh, và cả tâm ý của chính cô, Trình Tiêu không kiềm chế nổi mà giận dữ, tát anh một cú.

Trình Tiêu tưởng rằng cao ngạo như anh thì sẽ không thể nào cúi đầu lần nữa. Kết quả là anh lại gọi điện xin lỗi, còn nói thích cô, muốn theo đuổi cô. Từ khi Tiêu Phi qua đời, Trình Tiêu đã lâu lắm rồi không khóc, trong tích tắc đó, cô ở đầu dây bên kia lại cảm động đến mức nước mắt lưng tròng. Nhưng cô không nhận lời ngay, mà nói: "Để em nghĩ đã."

Đợi em suy nghĩ, anh xuất phát từ chân tình, hay vì không có được tình yêu của Tiêu Ngữ Hành mà từ bỏ. Hôm sau, Trình Tiêu đột ngột quyết định ra nước ngoài nghỉ mát, nói chính xác thì không phải nghỉ mát, mà là đi đến nơi cách xa Cố Nam Đình để bình tĩnh lại. Trên đường ra sân bay, cô gọi cho Kiều Kỳ Nặc, "Giúp em tra xem, nửa tiếng sau em đến sân bay, có thể bay kịp chuyến nào, càng xa càng tốt."

Kiều Kỳ Nặc vạn năng tưởng cô bị điên, anh vừa mắng: "Em tưởng Trung Nam là do anh lập ra à, mà em muốn đi thì đi?", vừa kiểm tra chuyến bay với quyền trợ lý đặc biệt, "Paris, 45 phút nữa cất cánh, Cố tổng bay."

Lại là anh bay?! Trình Tiêu cắn răng, "Paris đi." Nhưng cô yêu cầu, "Đừng để tổ bay biết em ở trên máy bay."

Kiều Kỳ Nặc nhìn giờ, xác nhận Cố Nam Đình là cơ trưởng và cơ phó chắc đã vào buồng lái, nhắc nhở: "Em tưởng tiếp viên trưởng bị mù à? Cô ta không nhận ra em chắc?"

Trình Tiêu kiên trì, "Anh cứ làm đi, việc còn lại để em giải quyết."

Kiều Kỳ Nặc tuy miệng nói "Ra nước ngoài lén lút vụng trộm với ai à, bí ần quá", nhưng thực sự cũng không thông báo với Cố Nam Đình.

Và thế là, Cố Nam Đình từ khi bay đến lúc xuống máy bay vẫn không biết Trình Tiêu cũng có mặt trên chuyến bay đó. Còn về tiếp viên trưởng và các tiếp viên khác phục vụ trong khoang hành khách quen biết Trình Tiêu, sau khi Cố Nam Đình và Trình Tiêu gặp thời gian sai lệch đã không biết tông tích nữa.

Vậy nên, trừ Cố Nam Đình ở buồng lái, và cả Trình Tiêu ngắt đi vài phút, chỉ có một người có thể cùng trải qua thời gian sai lệch như họ, chính là vị cơ phó đột ngột từ chức. Khi Cố Nam Đình chấp nhận sự thật này, anh mới nhớ ra, cơ phó cùng tổ bay với anh trùng hợp từng là nhân viên của Hàng không Đại Tân, sau đó mới đến ứng tuyển ở Trung Nam. Chính vì thế, trước khi thời gian sai lệch thì anh ta là cơ phó, sau đó thì anh ta cũng vẫn là cơ phó của Cố Nam Đình.

Bây giờ, khi biết Trình Tiêu cũng xảy ra việc sai lệch thời gian, mà trong thời gian sai lệch này cô sở dĩ không quen biết anh là vì mấy phút hôn mê đó đã khiến cô mất đi ký ức, cuối cùng Cố Nam Đình phủ định suy nghĩ "những người trong chuyến bay đó đều trở về bảy năm trước giống mình".

Khi mọi thứ liên kết lại với nhau, Cố Nam Đình xác nhận lại với Trình Tiêu: "Trong quỹ đạo thời gian bình thường, mẹ cũng... ra đi lúc em bay thế? Em cũng không gặp mặt mẹ lần cuối, phải không?"

Trình Tiêu không có ý bắt anh gánh chịu gì cả. Nhưng trước sự thật, cô không thể nói dối.

Nước mắt rưng rưng, Trình Tiêu nghẹn ngào: "Không gặp được."

Khi lặp lại, tiệc nuôi vẫn không thể tránh khỏi. Rốt cuộc chính là vì bay thế mà cô không thể gặp mặt Tiêu Phi lần cuối.

Anh từng hứa hẹn: Không làm tốt nhất, chỉ làm những gì Trình Tiêu cần. Anh còn nói, chuyện Tiêu Ngữ Hành sẽ không quản nữa. Bây giờ xem ra anh đều thất hứa. Cố Nam Đình nắm tay Trình Tiêu đưa lên ngực, đau khổ nói: "Xin lỗi em."

Trong quỹ đạo thời gian bình thường, anh vì cứu cô gái mình thương yêu mà không thể bay được, sắp xếp tổ bay khác thay anh là chuyện bình thường. Mà anh với thân phận là tổng giám đốc, đối với cô chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng khiến Trình Tiêu không thể trách móc được gì.

Trong thời gian sai lệch, anh có hơn người khác bảy năm ký ức, thực ra đó là một gánh nặng. Đối với sự kháng cự của Trình Tiêu, anh không tiếc công đá Nghê Tiêm ra, giành lấy cô về Trung Nam, còn bất chấp hậu quả tuyên bố với cả thế giới về tình yêu dành cho Trình Tiêu, quét sạch mọi chướng ngại, chỉ muốn ở cạnh cô; vận dụng hết sức vì Tiêu Dập và Hách Nhiêu, vì Tiêu Ngữ Hành và Phùng Tấn Kiêu, nhưng lại không thể thay đổi vận mệnh của Trình Tiêu...

Nếu không phải cùng trải qua sai lệch thời gian, hiểu được sự thất bại và hối hận khi bất lực của anh. Lúc này, Cố Nam Đình là vị hôn phu của Trình Tiêu, chỉ với việc khi Trình Tiêu cần anh nhất thì anh lại ở bên Tiêu Ngữ Hành, thì đã rất có thể bị giận rồi. Dù sao nỗi hối tiếc của Trình Tiêu là cả đời, có khúc mắc trong lòng gần như là khó tránh khỏi. Nhưng...

Trình Tiêu xòe những ngón tay ra, lòng bàn tay áp lên ngực anh, trong nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, cô nói: "Trước kia, em đối với anh chỉ là cấp dưới. Anh là tổng giám đốc, sắp xếp bất kỳ ai bay thay đều là trong phạm vi công việc, em không có quyền trách móc anh. Nhưng em vẫn dùng rất nhiều thời gian mới cởi bỏ được khúc mắc trong lòng, làm được việc không trách anh nữa. Bây giờ, anh là vị hôn phu của em, Cố Nam Đình, em

rất mong mọi không phải là trùng hợp như thế, Ngử Hành sẽ không xảy ra chuyện trong hôm đó..." Trình Tiêu có lúc nghẹn ngào đến mức không thể nói tiếp, cô ổn định lại tâm trạng mới nói được, "Em không bao giờ muốn chịu đựng nỗi đau mất mẹ lần nữa, mà vận mệnh lại sắp xếp cho chúng ta cùng quay lại quỹ đạo thời gian này, không chỉ mang một anh gần như mới hoàn toàn đến cho em, bù đắp nỗi xót xa yêu thầm bao năm của em, còn cho em bốn năm để em có thể ở bên mẹ, trước khi bà lâm chung đã trở thành cơ trưởng, thực hiện được lời hứa đưa bà bay sông Lâm Giang. Cố Nam Đình, anh nói xem, làm sao em trách anh được?"

Thậm chí để khiến anh yên lòng, Trình Tiêu lại nói: "Cố Nam Đình, anh hãy nhớ, dù anh yêu em đến mấy, đều thua em cả. Vì, là em yêu anh trước."

Cố Nam Đình ôm chặt Trình Tiêu, nước mắt rơi mãi. Anh cảm tạ vận mệnh đã an bài, để anh có thể ở cạnh Trình Tiêu suốt quãng đường trở thành cơ trưởng, để anh tận mắt chứng kiến nỗi hối tiếc cả đời của Trình Tiêu mà anh đã tạo ra, để anh hiểu được sự từ chối của cô không phải là do kiêu ngạo và vô lý. Anh càng cảm ơn Trình Tiêu, cảm ơn cô đã yêu anh bao năm, cảm ơn cô trong quỹ đạo thời gian mới vẫn yêu anh, đồng thời khi chịu đựng nỗi đau khủng khiếp khi mất mẹ mà vẫn không buông tay anh.

Thế nhưng, Trình Tiêu hiểu và tha thứ cho Cố Nam Đình không có nghĩa là Trình Hậu Thần cũng thế. Tuy ông không ngăn cản Cố Nam Đình tham dự tang lễ của Tiêu Phi, nhưng từ chối anh cùng Trình Tiêu đáp tạ bạn bè thân hữu với tư cách con rể Trình gia. Trình Tiêu không thể yêu cầu Trình Hậu Thần điều gì, mà cô cũng bàn bạc với Cố Nam Đình rồi, họ sẽ không nhắc với ai về bí mật thời gian. Thế nên cô chỉ có thể bảo Cố Nam Đình: "Cho bố một chút thời gian để ông gỡ bỏ khúc mắc."

Cố Nam Đình nhận lời vô điều kiện. Anh còn định làm gì đó để Trình Hậu Thần thấy dễ chịu hơn, nhưng căn bản là ông không cho anh cơ hội. Thậm chí để bày tỏ sự bất mãn với Cố Nam Đình, Trình An còn tặng cho

Minh Hàng một trăm xe khách sang trọng để làm tuyến xe buýt nhanh, cổ vũ Minh Hàng đối đầu với Trung Nam.

Khi biết nỗi khổ của Cổ Nam Đình, Tiêu Ngữ Hành khai thật chuyện mình sảy thai với Tiêu Tổ. Tiêu Tổ quá đau xót, định dẫn cô đến giải thích với Trình Hậu Thần nhưng bị Cổ Trường Minh ngăn lại. Ông nói: "Nguyên nhân gì dẫn đến việc Nam Đình không thể xuất hiện khi Tiêu Phi trở bệnh nặng đã không còn quan trọng, Trình Tiêu bay thay nó, không gặp được mẹ lần cuối mới là căn nguyên mà Trình tổng để tâm."

Tiêu Ngữ Hành rất tự trách bản thân, cô bé khóc nói: "Đều do con không tốt, con không nên tìm anh vào lúc đó."

Nhưng khi ấy, Tiêu Ngữ Hành vốn không biết bản thân đã mang thai. Khi cô bé bị Diệp Ngữ Nặc ác ý đẩy xuống cầu thang, cơn đau dội đến từ bụng gần như khiến cô ngất đi. Khó khăn lắm mới đứng dậy, Phùng Tấn Đình đã về. Cô định cầu cứu anh rồi thì Diệp Ngữ Nặc đi xuống cầu thang, ôm bụng nói: "Tấn Đình, chắc em sắp sinh rồi."

Trong tình huống đó, Phùng Tấn Đình làm sao còn chú ý đến chuyện khác? Khi không gọi được cho Phùng Tấn Kiêu, Tiêu Ngữ Hành chỉ có thể cầu cứu Cổ Nam Đình. Cổ Trường Minh xem cô bé là con gái ruột, không nỡ trách móc sau khi cô đã trải qua nỗi đau sảy thai, chỉ nói: "Có những khó khăn là do ông trời đã bắt chúng ta phải gánh vác. Mà khó khăn đến từ bác Trình, trừ chính anh con ra, không ai có thể chia sẻ thay. Hành Hành, hãy sống tốt với Tấn Kiêu mới không uổng công anh con gánh vác mọi thứ."

Tiêu Ngữ Hành khóc mãi. Cũng từ lúc đó, cô bé trở nên kiên cường, độc lập hơn. Mà cô bé là vợ của đội trưởng đội cảnh sát đặc biệt Phùng Tấn Kiêu, kiên cường và độc lập gần như là tố chất phải có. Còn về Diệp Ngữ Nặc, cho dù cô ta vô tình hay cố ý, Phùng Tấn Kiêu cũng không tha thứ. Người lớn trong Phùng gia gồm ông nội, và cả vợ chồng họ Phùng khi biết

Tiêu Ngữ Hành sảy thai đã nghi ngờ phẩm chất của cô con dâu Diệp Ngữ Nặc, tuy họ không bắt ép Phùng Tấn Đình ly hôn, nhưng do thương xót con trai nhỏ Phùng Tấn Kiêu và Tiêu Ngữ Hành, họ không thể cho Diệp Ngữ Nặc bước vào nhà nữa.

So với nỗi hổ thẹn của Cố Nam Đình, Phùng Tấn Đình cũng không dễ chịu hơn. Một bên là vợ và con trai mới sinh, một bên là em trai tình thân như thủ túc và gia đình, anh ta rất khó xử. Ông Diệp khi biết mọi việc Diệp Ngữ Nặc đã làm đã quá tức giận, tát con gái một cái và bảo rằng, Tiêu Tố vốn không phải mẹ ruột của cô ta, mà chính người mẹ kế mà cô ta không chịu nhận mới là mẹ ruột. Thế nên cô ta theo họ cha, Tiêu Ngữ Hành theo họ mẹ. Diệp Ngữ Nặc lúc này mới hiểu năm đó khi Tiêu Tố rời khỏi Diệp gia, tại sao lại bất chấp tất cả mà chọn quyền nuôi dưỡng Tiêu Ngữ Hành.

Diệp Ngữ Nặc tự biết tội mình nặng nề, sau khi tự tử không thành, cô ta nói với mọi người: "Xin lỗi."

Tiếc rằng dù cô ta làm bao nhiêu việc đều không thể níu kéo đứa con của Phùng Tấn Kiêu và Tiêu Ngữ Hành, càng không thể bù đắp nỗi tiếc nuối của Trình Tiêu và Tiêu Phi do cô ta tạo ra. Chỉ là nghĩ đến đứa con trai mới sinh ra, mọi người không thể làm gì cô ta cả. Dường như ngoài việc hy vọng cô ta sửa đổi bản thân ra, thì không còn cách nào khác.

Đây có lẽ là một trong những điều bất lực của cuộc đời, biết rõ đối phương sai lầm đến mức không thể tha thứ, biết rõ có khả năng xử lý cô ta, nhưng lại phải kìm nén mọi bất mãn và ảm ức, để thời gian xóa nhòa vết thương lưu lại trong tim.

Khi Cố Nam Đình chưa được Trình Hậu Thần tha thứ, Cố Trung Dịch đã đích thân đến thăm Trình Hậu Thần. Ông là ông nội của Cố Nam Đình, là trưởng bối, Trình Hậu Thần có thể không nể mặt Cố Trường Minh, nhưng không thể không gặp ông.

Cố Trung Dịch nói rất chân thành: "Anh là bố của Trình Trình, có quyền từ chối mọi người không xem Trình Trình là duy nhất. Anh trách móc Nam Đình, tôi không có gì biện hộ. Nó là đàn ông, là vị hôn phu của Trình Trình, không những không toại nguyện cho duyên mẹ con cuối cùng Trình Trình và mẹ, còn làm chậm trễ Trình Trình. Hậu Thần, đây không những là nỗi hối tiếc của nhà anh, cũng là hối tiếc cả đời của Cố gia chúng tôi. Nhưng tôi tin, anh hiểu rõ, những điều này không phải ý muốn của Nam Đình. Vậy nên, dù anh thương xót vợ và con gái, oán trách nó, nhưng cũng không bắt Trình Trình đoạn tuyệt quan hệ với nó. Tôi đến đây cũng không phải lấy thân phận người già để yêu cầu anh tha thứ cho Nam Đình. Tôi chỉ muốn nói, nó yêu Trình Trình, Trình Trình cũng yêu nó, lẽ nào chia cách chúng là điều mà chúng ta, và cả mẹ Trình Trình, muốn nhìn thấy hay sao?"

Trình Hậu Thần lại không dễ dàng bị thuyết phục, sở dĩ ông kiên quyết là vì, "Tối đó, nó làm gì, ở đâu, cháu cũng có nghe nói. Nếu nó không phải vị hôn phu của Trình Trình, cháu sẽ không trách nó, càng không thể ngăn cấm nó bảo vệ người nhà. Nhưng cháu nghĩ, lần này nó vì người khác mà có thể bỏ mặc Trình Trình, khó đảm bảo không có lần sau. Nên cháu muốn nó ghi nhớ bài học này." Ông không hề nhân nhượng, nhìn thẳng Cố Trung Dịch như cha mình, "Bảo cháu vô tư chấp nhận nó, yên tâm giao Trình Trình cho nó thì nó phải chứng minh được tình yêu của nó sẽ không bị ảnh hưởng bởi thời gian, khoảng cách, vì bất cứ người và việc gì ở thế giới bên ngoài."

Cố Trung Dịch đã hiểu sự hoài nghi về Cố Nam Đình từ lời nói và ánh mắt của Trình Hậu Thần. Cuối cùng ông đã hiểu, người đàn ông đã qua nửa đời người kia tại sao có thể đứng vững, không gục ngã trong thương trường. Ông không khuyên gì nữa, hỏi thẳng thắn, "Anh muốn thử thách nó thế nào?"

Hôm sau, báo cáo thôi việc của Trình Tiêu được đặt lên bàn Cố Nam Đình. Trình Hậu Thần nói trong điện thoại: "Dù tôi không phản đối thì hai đứa cũng không thể kết hôn trong thời gian ngắn. Nếu đã thế thì hai đứa cứ xem như cho đối phương một cơ hội, để nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài. Nếu lúc đó hai đứa vẫn yêu nhau thì Cố Nam Đình, tôi sẽ tha thứ cho cậu. Nhưng còn có một điều kiện, chính là cậu phải có bản lĩnh để nó quay trở về làm nhân viên của Trung Nam. Nếu không..." Ông nói rõ ràng và kiên quyết, "Đừng trách tôi hủy bỏ đám cưới."

Về mặt tình cảm, Cố Nam Đình có đủ lòng tự tin. Nhưng để Trình Tiêu lại về Trung Nam... Cố Nam Đình đang suy nghĩ thì Trình Tiêu bảo anh, Hàng không YG đã gửi thư mời cô về làm cơ trưởng với mức lương rất cao.

Một khi Trình Tiêu chấp nhận lời mời, Cố Nam Đình dựa vào bản lĩnh để kéo cô về thì hình như chỉ có một cách... Trung Nam thu mua YG.

Thế nhưng, Hàng không YG nổi tiếng trong giới hàng không quốc tế, có thực lực hơn Trung Nam nhiều, muốn thu mua người ta, đối với Trung Nam hiện giờ mà nói, đúng là truyện cổ tích.

MÂY BAY QUA TRỜI, EM QUA TIM TÔI

Mộc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 69

Trình Hậu Thần thử thách Cố Nam Đình thế nào là thuộc về quy ước giữa đàn ông với nhau, Trình Tiêu không hề hỏi, cô chỉ quan tâm, "Con ở Trung Nam tuy cũng bay nhiều, không thấy người đâu, nhưng dù sao cũng ở trong nước, còn tốt hơn làm việc ở YG sẽ không tiện về. Con không thể về nhà thường xuyên, bố cô đơn thì sao?"

Trình Hậu Thần quả thực không nỡ xa con gái. Nhưng ông có suy tính riêng, "Theo thời gian thì Trình Trình à, những thứ cần con gánh vác càng lúc càng nhiều, nếu muốn sống theo ý muốn thì càng lúc càng khó khăn, nhân lúc còn trẻ, hãy đi ngắm thế giới ngoài kia. Bố vẫn chưa quá già, vẫn đợi được con gái."

Nhưng hiện giờ người phụ nữ ông yêu nhất đã không còn, ông một thân một mình, cũng không trẻ như hồi cô còn đi học, Trình Tiêu thực sự không yên lòng, cô dựa vào người bố, "Bố làm khó anh ấy thế nào cũng được, nhưng không thể làm khó bản thân. Chồng có thể đổi, nhưng bố chỉ có một."

Trình Hậu Thần khẽ cười, "Chồng cũng là một đời chỉ một người tốt, tốt nhất là đừng thay đổi." Dường như không muốn Trình Tiêu nghĩ nhiều, ông nói: "Mẹ con đi thế này cũng đã mang một số thứ trong tim bố đi rồi. Trừ việc tiễn con đi lấy chồng, cả đời này bố không nghĩ gì khác nữa. Bố ở lại nhà, với mẹ con, đợi con."

Lúc Trình Hậu Thần ly hôn với Tiêu Phi, trong thâm tâm Trình Tiêu thực sự không muốn họ có gia đình khác. Nếu có thể, cô vẫn hy vọng họ có thể làm lành, ở bên nhau. Bây giờ Tiêu Phi đi rồi, nghĩ lại sau này Trình Hậu Thần phải một mình sống trong ngôi nhà trống trải, cô là con gái nên không nhẫn tâm. Thế nhưng bảo cô chấp nhận Nghê Nhất Tâm thì không làm được. Cô thẳng thắn: "Chỉ cần không phải người đó thì dù bố có tục huyền, mẹ con cũng không trách đâu."

Trình Hậu Thần cười, "Bố biết mẹ sẽ không trách bố, là bố không muốn." Ông khoác vai con gái, "Trải qua mất mát rồi có lại, bố không thể đón nhận người khác được nữa."

Trình Tiêu hứa, "Con sẽ sớm quay về với bố."

Trình Hậu Thần gật đầu, "Ừ, bố chờ con."

Hôm Trình Tiêu đi, vẫn là ngòi trên chuyến bay của Trung Nam, khi khoang VIP đã hết chỗ, cô bước vào buồng lái.

Cố Nam Đình lên máy bay nhìn thấy cô, đưa cho cô hộp thức ăn tinh xảo trong tay, "Đồ ngọt dì Tiêu làm cho em đấy."

Trình Tiêu xưa nay không có sức kháng cự với bánh ngọt, thậm chí cô còn không chia cho cơ phó miếng nào, ăn hết chiếc bánh.

Thấy cô liếm ngón tay như mèo, Cố Nam Đình phì cười, "Còn một phần nữa, xuống máy bay rồi đưa em."

Trình Tiêu nói như thở dài, "Ngoài không nỡ xa lão Trình ra, thứ em nhớ nhất chắc chỉ còn bánh ngọt của dì Tiêu làm thôi."

Cố Nam Đình cũng không để bụng chuyện cô phớt lờ anh, chỉ nói, "Nếu muốn ăn thì lúc nào anh cũng có thể mang đến cho em."

Muốn ăn bánh kem, ngàn vạn dặm... không thành vấn đề, lái máy bay mang tới cho em! Cuối cùng cơ phó cũng hiểu được sự ương bướng và quá ngầu của đại boss công ty hàng không rồi.

Mọi thứ sẵn sàng, máy bay nhận được lệnh cất cánh. Cố Nam Đình điều khiển vòng vàng cho máy bay lăn ra. Khi máy bay thuận lợi cất cánh, hoàn thành tăng độ cao, bay ở độ cao 9500 mét, Cố Nam Đình đưa một quyển sổ cho Trình Tiêu: "Trong này ghi chép lại mọi tình huống đặc biệt anh từng gặp trong quá trình bay, lúc rảnh rỗi thì lật ra xem."

Đối với phi công, đây là tư liệu vô cùng quý giá. Trình Tiêu như có được châu báu, "Giấu kỹ quá, bây giờ mới cho em."

Cố Nam Đình nói như đùa: "Đây là thứ chỉ truyền cho người nhà, không truyền ra ngoài, không đến giờ phút quan trọng thì đương nhiên không lấy ra rồi."

Nếu Trình Tiêu tiếp tục làm việc ở Trung Nam, anh có rất nhiều thời gian và cơ hội để chỉ dẫn cô. Bây giờ cô phải đơn độc rồi, anh chỉ có thể cho cô một vài tư liệu, hy vọng giúp đỡ được phần nào cho cô sau này. Trình Tiêu hiểu dụng ý của anh, cô không đấu khẩu nữa mà nghiêm túc nói: "Em sẽ học hành thật tốt."

Cố Nam Đình không dặn dò câu nào, chỉ đáp lại một chữ: "Ừ."

Cơ phó cuối cùng không nhịn nổi, anh ta nói: "Cố tổng, người ta đồn hôm nay anh bay là để đích thân đưa bạn gái đến làm việc ở hàng không YG, sao anh không chút thương cảm vậy?"

Cố Nam Đình chấn chỉnh anh ta với vẻ mặt bình thản, "Là vị hôn thê." Sau đó lại nói: "Tôi thương cảm thì có thể níu giữ cô ấy không?"

Cơ phó nhìn Trình Tiêu: "Còn cơ trưởng Trình thì sao?"

"Đừng quên chúng ta là người của Hàng không, muốn gặp nhau chẳng qua chỉ cần bay một chuyến, có gì mà thương cảm chứ?" Đáy mắt Trình Tiêu thoáng nụ cười, "Không phải là anh đang lo Cố tổng sẽ thay đổi tình cảm sau khi tôi đi, muốn giúp tôi canh chừng anh ấy đó chứ?"

Cơ phó là đàn ông, trong lòng đúng là nghĩ như thế thật, nhưng lại không dám nói, "Cố tổng đương nhiên sẽ không làm thế. Nhưng khoảng cách chia tách tình yêu cũng có lý mà."

Trình Tiêu nghiêng người tới trước, lại gần Cố Nam Đình, tay đặt lên vai anh, "Anh có thể không?"

Cố Nam Đình quay lại, ánh mắt anh hướng về đôi mắt trong veo, sáng rỡ của cô, "Em nghĩ sao?"

Cách thức ngược cầu trực tiếp như thế khiến cơ phó không muốn nói chuyện với họ nữa.

Thời gian bay mười tiếng trôi qua rất nhanh, khi chuyến bay của Trung Nam hạ cánh ở nước Y, Cố Nam Đình đích thân đưa Trình Tiêu đến công ty Hàng không YG. Anh bắt tay tổng giám đốc YG, nói như dặn dò bạn cũ: "Anh vất vả rồi."

Tổng giám đốc quan sát chàng trai trẻ trước mắt, nhận ra rất nhiều cảm xúc trong đôi mắt đen đó, ông ta cười nói bằng giọng tiếng Trung tiêu chuẩn: "Cô ấy mới đến, mà sao tôi lại có ảo giác cậu muốn giành lại cô ấy thế nhỉ."

Cố Nam Đình cười khẽ, "Tôi có thể khẳng định với anh rằng, đó không phải ảo giác."

"Xem ra đang nhắc nhở tôi cẩn thận đề phòng là có dụng ý." Tổng giám đốc YG nhướn mày, "Tôi đợi cậu khiêu chiến."

Lúc đi, Cố Nam Đình vuốt ve mặt Trình Tiêu, kiên định nói: "Đợi anh đến đón em."

"Vâng." Lúc nói dứt, Trình Tiêu bước lên một bước, nhón chân hôn lên môi anh.

Cố Nam Đình ôm chặt cô, nhấn sâu nụ hôn.

Khi Cố Nam Đình điều khiển chiếc máy bay có logo Trung Nam rời đi, Trình Tiêu đeo logo làm việc của Hàng không YG, chính thức bước vào công việc với thân phận là phi công YG. Trình Tiêu thuận lợi vượt qua kỳ kiểm tra của YG, hai tháng sau bắt đầu độc lập dẫn tổ bay, bay khắp thế giới.

Khác với khi ở Trung Nam, từ lúc này, bên cạnh Trình Tiêu không còn Cố Nam Đình bao dung vô hạn và dẫn dắt cô nữa, càng không có Kiều Kỳ Nặc thông minh, ấm áp như người anh giúp đỡ cô, ngay cả Hạ Chí để đầu khẩu giải sầu cũng vì bận rộn mà không thường xuyên liên lạc. Cuộc sống của Trình Tiêu dường như chỉ còn lại cần mẫn bay, từ chối hàng loạt kẻ theo đuổi, và cả nỗi nhớ nhung vô hạn.

Cố Nam Đình ở thành phố G lại không có hành động gì rõ rệt trong quãng thời gian đầu Trình Tiêu ra đi. Trợ lý của Trình Hậu Thần cũng thấy quan ngại, "Tuy anh không cho cậu ấy thời hạn, nhưng ngành hàng không khác với ngành khác, muốn đột phá trước năm ba năm không phải chuyện dễ dàng, sao cậu ấy còn chưa tranh thủ thời gian?"

Trình Hậu Thần cũng kiên trì như Cố Nam Đình, trong lòng ông đã biết rõ nên nói: "Trung Nam của nó trong ngành hàng không quốc nội đúng là có thể xếp trong top 3, hơn nữa có kỷ lục an toàn rất tốt. Nhưng so với YG xếp top 3 trên thế giới thì khoảng cách không nhỏ. Nếu nó không lên kế hoạch thật tốt thì đừng nói là năm ba năm, năm mười năm cũng chưa chắc có thể vượt qua YG được."

Trợ lý nhíu mày, "Trình tổng, đề thi anh ra liệu có quá khó không?"

Trình Hậu Thần hớp một ngụm trà, thông thả nói: "Nó còn không cho là quá khó mà kỳ kèo trả giá với tôi, anh lo cái gì?"

Thế là, trợ lý chỉ có thể thầm chúc phúc cho Cố Nam Đình.

Cố Nam Đình là "thí sinh", đương nhiên là có áp lực. Nhưng vì Trình Tiêu, vì muốn chứng minh cho Trình Hậu Thần thấy, ngoài tình yêu ra, anh còn có khả năng cho Trình Tiêu mọi thứ tốt nhất trên thế gian này. Anh không nói một chữ "không" nào, chỉ yêu cầu bản thân dốc hết sức ra.

Kiều Kỳ Nặc cũng giống trợ lý của Trình Hậu Thần, hoảng để không vội mà thái giám vội. Thấy Cố Nam Đình đưa Trình Tiêu đi rồi không lập tức đại sát tứ phương ngay, thế là có chút đứng ngồi không yên. Anh nói với Hạ Chí: "Liệu có quá áp lực nên Cố tổng không biết ra tay từ đâu không?"

Hạ Chí liếc nhìn anh như bất mãn: "Trong lòng anh, không phải anh ấy là vạn năng hay sao?"

Kiều Kỳ Nặc không so đo với cô, anh nói: "Chắc em cũng nhận ra, Trình Tiêu và anh ấy đã nhất định phải là của nhau, ở bên nhau chỉ là vấn đề thời gian. Nếu đã thế thì anh ấy vượt qua thử thách của bố càng muộn thì hai người họ càng chậm trễ hơn. Đây không phải là vấn đề của cá nhân anh ấy, mà liên quan đến hạnh phúc của cả hai."

Hạ Chí thêm mắm dặm muối: "Thế thì anh ấy càng phải dốc toàn lực. Nếu không làm chậm trễ Trình Tiêu thì bố sẽ không tha cho anh ấy." Sau đó cô nhớ ra, "Bố đã nói, kỳ hạn tâm lý của ông là ba năm. Thế nên sau ba năm sẽ rõ."

Thời gian Cố Nam Đình cho mình là ba năm. Thế nhưng, muốn trong vòng ba năm Trung Nam phát triển thần tốc, vượt lên top 3 của thế giới thì

gần như là nhiệm vụ bất khả thi. Thế là trong thời gian anh án binh bất động quả thực là đang lên kế hoạch. Kế hoạch thế này khiến Trung Nam vẫn giữ được trạng thái không có gánh nặng nào như hiện nay, mà vẫn có thể mở rộng hữu hiệu hơn.

Khi anh đưa bản kế hoạch chi tiết mà anh đích thân hoàn thành cho Kiều Kỳ Nặc, chuẩn bị thực hiện, Kiều Kỳ Nặc như được tiêm chất kích thích. Trong mắt anh, cho dù cuối cùng không thể đạt được như trong kế hoạch, Trung Nam cũng sẽ có bước đột phá chưa từng có.

Cố Nam Đình lại nói: "Tôi không thua được đâu." Ngụ ý là, phải hoàn thành mỹ mãn.

Mà để đảm bảo không sai sót gì, trước khi kế hoạch được thực thi, Cố Nam Đình gần như phải chuẩn bị tất cả. Anh cũng bắt buộc tự làm, vì khi anh đề xuất kế hoạch thì sẽ gặp phải chướng ngại từ ban lãnh đạo của Trung Nam. Cơ bản thì họ đều cho rằng anh quá bông bột, đồng thời tỏ thái độ phản đối. Đối với họ, Trung Nam bây giờ đang phát triển bình ổn, trạng thái rất tốt rồi, căn bản không cần thiết "mạo hiểm" như vậy.

Cố Nam Đình thừa nhận nếu làm theo kế hoạch thì chắc chắn là sẽ khiến Trung Nam đang đi bộ vững vàng phải bắt đầu chạy, nói chính xác hơn là chạy đua. Nhưng thử thách của Trình Hậu Thần như thế, anh phải nhìn thấy những tương lai trước nay chưa từng thấy khi lập ra kế hoạch, anh kiên trì lạ thường. Cuộc họp đó kéo dài rất lâu. Trong lúc họp, đối mặt với những nghi ngờ và chất vấn liên tục của ban lãnh đạo, Cố Nam Đình lần lượt giải đáp, đến khi cuối cùng không còn ai hỏi nữa. Thấy anh suy nghĩ chu toàn, kế hoạch không chút sơ hở, cuối cùng họ cũng ngẹn lời.

Nhưng thực hiện kế hoạch không hề dễ dàng. Với sức vận hành trong giai đoạn hiện nay của Trung Nam, phải xin mở tuyến bay mới, bắt buộc đặt máy bay mới. Mà đặt máy bay mới trừ việc cần tiền vốn ra thì còn cần có thời gian. Cái mà Cố Nam Đình thiếu chính là thời gian, nên anh một

mặt hợp tác với Thương Thị, Tiêu Thị... và các tập đoàn công ty lớn khác, đầu tư khai thác đường bay, khi xếp hàng đợi máy bay đã tranh thủ bằng hình thức vay mượn. Sự chuyển đổi linh hoạt này tuy trong thời gian ngắn hạ thấp lợi nhuận nhưng lại khiến anh thuận lợi có được mấy tuyến bay quốc tế lớn.

Ngoài ra, Trung Nam lại tiếp tục đưa ra các dịch vụ du lịch đặc sắc "cao cấp" khác, khác thác cho Trung Nam thị trường cao cấp mà chưa công ty nào làm được. Thế nhưng những điều này đều nằm trong dự tính của Trình Hậu Thần. Trong mắt ông, Trung Nam muốn đối đầu với YG thì không thể trực tiếp ra tay trong giai đoạn này, mà phải làm cho Trung Nam mở rộng thần tốc trước, bứt phá lên hàng top của thế giới. Nếu không, Cổ Nam Đình dám đưa ra mục tiêu chỉ thị mà không tự lượng sức thì không bị YG thu mua lại mới là kỳ tích.

Trình Hậu Thần "cáo già" tính kế đã thâm biết được con đường của Cổ Nam Đình, không những không khuyến khích hay cổ vũ anh, ngược lại còn tạo ra đề khó cho anh. Khi Kiều Kỳ Nặc phát hiện Minh Hàng bắt đầu copy toàn diện phương án của Trung Nam, thắng thường chiếm thị trường của Trung Nam, Minh Hàng và Trình An đã trở thành bạn hợp tác chiến lược.

Tập đoàn Trường An có tiềm lực kinh tế hùng hậu, là niềm mơ ước chưa thể chạm tới của Tiêu Thị và Thương Thị, có được sự ủng hộ của Trình Sn, Minh Hàng đúng là thuận buồm xuôi gió. Trung Nam muốn so cao thấp với bên đó thì vô hình trung, độ khó lại tăng lên mấy phần. Cổ Nam Đình khâm phục đầu óc của bố vợ tương lai, đồng thời anh cũng cảm nhận được Trình Hậu Thần lần này bắt buộc anh phải vắt kiệt đầu óc ra mới thôi.

Thế thì, Cổ Nam Đình sẽ để ông nhìn thấy tấm lòng của mình. Anh không tỏ ra yếu thế, càng không xin tha, vừa tranh đấu giành hạng nhất với Minh Hàng, vừa tiếp tục thúc đẩy kế hoạch của mình. Đến khi máy bay

Trung Nam xếp hàng mua lần lượt đưa vào sử dụng, Minh Hàng nhận ra dù có Trình An ủng hộ, họ vẫn bị Trung Nam bỏ rơi một quãng xa.

Cố Nam Đình làm sao làm được? Hóa ra, anh không chỉ hợp tác với những tập đoàn có thực lực như Thương Thị và Tiêu Thị, mà còn thiết lập mối hợp tác với những công ty hàng không xếp hạng thấp hơn trong nước. Đối với hiện tượng không đủ khách trường kỳ dẫn đến lợi nhuận quá thấp của họ, Trung Nam phân chia nguồn khách sang đó mang tính lựa chọn. Vừa để hành khách được hưởng chiết khấu giá vé ưu đãi, lại khiến Trung Nam kiếm được khoản chênh lệch giá vé, còn cho những công ty đó lợi nhuận vừa đủ, thực hiện được "cả 3 bên cùng có lợi".

Thế là, khi Trình Tiêu là cơ trưởng YG, bay hết lần này đến lần khác, Cố Nam Đình cũng tăng ca vô số đêm để nghiên cứu tài liệu báo cáo nghiên cứu của Kiều Kỳ Nặc, sau đó hẹn gặp người phụ trách những công ty đó, không từ vất vả để hợp tác cùng họ. Khi Trung Nam thu mua thành công mấy công ty đó, thành lập tập đoàn, thành công lên sàn, thì hai năm rưỡi đã trôi qua.

Trong thời gian đó, anh và Trình Tiêu cũng từng gặp nhau. Ngoài mỗi năm Trình Tiêu về G trong ngày giỗ của Tiêu Phi, cùng anh bay, đưa Trình Hậu Thần bay sông Lâm Giang, thì cô mỗi lần bay đến thành phố G, Cố Nam Đình đều tranh thủ hết khả năng chạy đến sân bay. Nhưng để sớm đón Trình Tiêu về, Cố Nam Đình không phút nào nghỉ ngơi, thế nên chỉ vội vã gặp nhau, anh hoàn toàn không có nhiều thời gian ở bên Trình Tiêu. Nhưng đối với bánh kem sữa chua cô thích, anh lại thường xuyên vận chuyển theo máy bay sang cho cô. Mỗi lần Trình Tiêu nhận được đồ ngọt theo đường hàng không, có vô số ánh mắt ngưỡng mộ dành cho cô. Mà chiếc nhẫn kim cương cô đeo trên ngón áp út cũng khiến những người đàn ông yêu mến cô phải rút lui.

Trình Tiêu vẫn là Trình Tiêu, khác với những cô gái bình thường khác. Khi Cố Nam Đình nỗ lực vì cô, cô không hề níu chân anh. Có mấy lần, Cố

Nam Đình bị công việc ngáng đường, không thể ra sân bay, cô chịu đựng nỗi nhớ, nói trong điện thoại: "Không sao, lần sau em lại đợi anh."

Thế nhưng lần sau lại kéo dài tới chín tháng sau. Trong chín tháng đó, Cổ Nam Đình bắt đầu ra tay với YG. Khi tất cả những nhân sĩ trong nước đều tưởng rằng, Trung Nam với cung cách phục vụ cao cấp đứng hàng quán quân trong giới sẽ phát huy sở trường, tấn công nhược điểm của YG, thì mười công ty con dưới trướng Trung Nam lại cướp khách tuyến bay quốc tế của YG.

Sự trưởng thành thần tốc của Trung Nam khiến hàng không YG không dám coi thường. Tiếc rằng, tổng giám đốc của YG cũng giống như tuyệt đại đa số những người khác, đúng là không nghĩ rằng Cổ Nam Đình dám đo chính sở trường của họ. Ông đã lẫn lộn thương trường bao năm gần như vô cùng tự tin mà cho rằng: "Trung Nam của Trung Quốc dựa vào lưu lượng khách đặc thù để đảm bảo lợi nhuận, chúng ta thì đứng đầu về lượng khách truyền thống trong ngành và rất ổn định, họ phát triển nhanh đến mấy thì so với chúng ta, cũng chỉ là lấy dài bù ngắn mà thôi."

Ông ta nói đúng, Trung Nam quả thực xếp hạng đầu trong giới hàng không quốc nội với những chuyến máy bay riêng sang trọng, máy bay dành riêng cho du lịch và dịch vụ cao cấp v.v... YG lại dựa vào kỷ lục an toàn tốt đẹp bao năm nay, dịch vụ trên máy bay không chê vào đâu được để duy trì lượng khách truyền thống. Thế nhưng điều khiến YG bất ngờ là, trong cuộc chiến này, Cổ Nam Đình lại từ bỏ ưu điểm của mình, dùng tuyến bay mà mười công ty con có được để làm phân tán lượng khách truyền thống của YG. Ý là, YG từ thành phố A bay tới thành phố G, không vấn đề, Trung Nam cũng có chuyến từ A bay đến G. Anh bay tám giờ, không sao, Trung Nam bảy giờ năm mươi có một chuyến, có thể là tám rưỡi lại có một chuyến khác. Ngoài ra, chất lượng phục vụ chỉ tăng không giảm khiến giá vé của Trung Nam lại rất phù hợp là thấp hơn YG một chút.

Ba tháng đầu, lượng khách truyền thống của YG quả thực bị phân tán một chút. Nhưng Trung Nam cũng vì không đầy khách, giá vé lại thấp hơn, nên bị tổn thất nặng nề. Trong tình trạng cả hai bên đều bị tổn thất, YG vì muốn ổn định lại lượng khách truyền thống hiện có mà bất đắc dĩ phải hạ giá vé cùng những biện pháp khác, để Trung Nam thấy khó mà rút lui. Cùng lúc đó, họ định phát triển dòng khách đặc thù, để bù đắp vào tổn thất lợi nhuận do lượng khách truyền thống sụt giảm.

Nhưng không còn kịp. Trải qua hai năm lên kế hoạch chuẩn bị, Trung Nam gần như đã hình thành nên mạng lưới kênh đặc thù. Chỉ cần nhắc đến dịch vụ phục vụ đặc sắc, thì gần như cả thế giới đều biết, Trung Nam của Trung Quốc là lựa chọn đầu tiên.

Rồi sáu tháng nữa, dịch vụ đặc biệt của Hàng không YG chưa khởi sắc, thì lượng khách kênh truyền thống của ông ta đã bị giảm đến sáu phần. Trình Hậu Thần mãi tới lúc này mới biết, sách lược mà Cố Nam Đình sử dụng là: Trước tiên kiến lập điểm mạnh khác với đối thủ, sau đó bất chấp tấn công vào thế mạnh của đối thủ, một khi đối phương không kiên trì được, thế mạnh của anh sẽ được mở rộng vô hạn. Cũng chính là khi các công ty con của Trung Nam không tiếc việc bị tổn thất mà tranh giành khách với YG, Trung Nam vốn dĩ không bị sao cả, tiếp tục dịch vụ đặc biệt cao cấp để chống đỡ vốn lưu động của cả tập đoàn.

Chín tháng không ngừng tấn công, cuối cùng cổ phiếu của YG đã sụt giảm, không vực dậy nổi. Nhưng dù thế, YG vẫn không chịu thỏa hiệp để bị thu mua lại, mà không bỏ cuộc đi huy động vốn khắp nơi để giữ vững YG. Trung Nam lúc này cũng đã gắng gượng rất vất vả. Thấy Cố Nam Đình mãi không đạt được tâm nguyện, Tiêu Dập nhanh chóng chuẩn bị mười tỷ để đầu tư vào Trung Nam, Thương Ước cũng bắt đầu điều động vốn, để khi Cố Nam Đình cần, nhưng anh lại kiên định lạ thường mà cho rằng: "Một tháng, tôi không tin ông ta có thể chống đỡ qua một tháng."

Kết quả đương nhiên là Cổ Nam Đình thắng trận này. Vì sự trưởng thành thần tốc của Trung Nam, vì anh sau khi lớn mạnh đã dám đối đầu với YG, vì YG hiện trạng không lạc quan cho lắm, nên không một công ty nào muốn giúp YG đỡ một dao trong lúc này cả.

Cuối cùng, khi Trình Tiêu rời khỏi Trung Nam ba năm lẻ bốn tháng, do lưu lượng khách của YG sụt giảm, cô không còn quá bận rộn nữa. Nghe tin YG đồng ý chấp nhận cho Trung Nam thu lại, Trình Tiêu gọi điện cho Kiều Kỳ Nặc, mỉm cười hỏi: "Không phải người đại diện Trung Nam đến YG bàn việc hợp tác là anh đó chứ?"

Kiều Kỳ Nặc cười toe toét: "Chuyện này nếu Cổ tổng không ra mặt thì đương nhiên là anh làm rồi."

Trình Tiêu cũng cười, "Anh ấy cũng ngầu quá, giết người ta đến cái móng tay cũng không chừa lại, cuối cùng cũng mặc kệ thể diện của người ta nữa chứ."

Kiều Kỳ Nặc lại nói: "Ai bảo xương YG quá cứng, kiên trì lâu như thế, làm lỡ dở em và Cổ tổng đoàn viên."

Trung Nam không hoàn toàn thu mua YG toàn diện. YG là công ty hàng không lâu đời, quy mô quả thực là lão đại trong ngành, thế nhưng khoản nợ của nó cũng rất lớn. Thông qua quan sát, thu mua nó ngược lại sẽ khiến Trung Nam phải gánh thêm "cục nợ". Thế là cuối cùng, Trung Nam cho YG một số quyền cổ phiếu nhất định, đồng thời chọn công nghệ động cơ đơn mà YG có được, cùng YG hợp tác thành lập công ty hàng không mới, lấy tên "Nam Trình", Kiều Kỳ Nặc nhận chỉ thị của Cổ Nam Đình, nhậm chức tổng giám đốc "Nam Trình".

Theo quy định hợp đồng, Kiều Kỳ Nặc khi tiến hành điều chỉnh nhân sự sẽ điều Trình Tiêu đến Hàng không Nam Trình. Rồi sau đó, Cổ Nam

Đình như lễ đương nhiên đòi Trình Tiêu về. Trong điện thoại, anh bảo Kiều Kỳ Nặc: "Cô ấy nên về nhà rồi."

Kiều Kỳ Nặc lại trả lời, "Cô ấy nói, trước khi về nước, phải nghỉ hết phép."

Nghỉ phép? Trước đó khi hai người gọi điện, cô không hề nói đến chuyện này. Cố Nam Đình ngồi trong văn phòng tổng bộ Trung Nam ở G, lật xem lịch, anh ngạc nhiên nhận ra lúc này chính là lúc Trình Tiêu vì lời tỏ tình và mạo phạm của anh mà bỗng dưng đề nghị đi nghỉ phép trong quỹ đạo thời gian bình thường, trước khi họ bị sai lệch thời gian.

Đối với sự khước từ và trốn tránh của cô, Cố Nam Đình trong quỹ đạo thời gian bình thường sau khi xin lỗi cô qua điện thoại, van nài cô: "Trình Tiêu, anh hy vọng em có thể cho anh một cơ hội, theo đuổi em."

Lúc đó, Trình Tiêu im lặng rất lâu, khi anh không tìm được định nói gì thêm, cô lên tiếng: "Đợi em suy nghĩ đã."

Đó là sự hy vọng mà Trình Tiêu để lại cho anh trong quỹ đạo thời gian bình thường. Hôm nay đây, trong thời gian sai lệch, họ lại đi đến mốc thời gian này. Cố Nam Đình ngồi trong văn phòng, sóng gió nổi trong lòng.

Lại bảy năm nữa trôi qua, khi Cố Nam Đình vượt qua thử thách của Trình Hậu Thần, sắp đón Trình Tiêu trở về, anh lại phải trải qua lần nữa mốc thời gian này. Anh bỗng có phần sợ hãi, sợ sự cố lại xảy ra.

Điện thoại của Trình Tiêu lúc này lại khóa máy. Ba hôm sau, khi cô đang nghỉ mát ở Maldives, vừa quay về khách sạn, một hơi thở quen thuộc ập đến từ sau lưng. Cô chưa kịp quay người lại đã rơi vào vòng tay của ai đó.

Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống má cô, cánh tay mạnh mẽ siết chặt eo, người đàn ông cô ngày đêm nhung nhớ tuyên bố mà không cho phép từ

chối: "Dù cho kết quả em suy nghĩ là thế nào, Trình Trình, kiếp này em chỉ có thể thuộc về mình anh."

Chắc chắn anh cũng nhớ cuộc điện thoại đó, Trình Tiêu quay lại ôm anh, đáp lời, "Trước đây, em không nỡ quá tàn nhẫn, luôn muốn chừa một con đường để trở về bên anh. Bây giờ, em càng không thể nhẫn tâm bỏ mặc anh được."

Cố Nam Đình ép cô vào cửa, không chút do dự hôn cô thật mạnh, như muốn dùng hành động nói cho cô biết về những nỗi nhớ và thân mật quyến luyến tích tụ trong ba năm trời.

Khi thời gian hợp lại, cuối cùng Trình Tiêu có thể chắc chắn, thâm tình trong hai lần bảy năm, cô đã trở thành người mà anh không thể đánh mất. Còn về Cố Nam Đình, đối với thử thách "ân huệ" của thời gian, anh nói: "Những ký ức về em mà anh bỏ lỡ, thời gian đã cho anh tự mình nhặt lại."

Thời gian không làm khó ai, chỉ khiến chính họ nhận ra bí mật sau lưng nó. Nếu Trình Tiêu không cần lời xin lỗi của anh, cũng được, Cố Nam Đình sẽ cho cô toàn bộ tình yêu của anh, như một đám mây quyến luyến bầu trời, khắc sâu hình bóng cô vào tâm khảm.

Khi Trình Tiêu về nước, cuối cùng Cố Nam Đình đã được phép bước vào Trình gia. Trình Hậu Thần ngồi trong phòng khách đọc báo nhìn thấy anh đã bình thản nói một câu: "Quay về rồi?"

Không phải "Đến rồi", mà là "Về rồi". Cố Nam Đình gần như nước mắt rưng rưng. Anh cầm ly trà Trình Tiêu đưa, hai tay đưa cho Trình Hậu Thần, ngữ điệu cung kính: "Bố, uống trà ạ."

Trình Hậu Thần tuy miệng nói: "Gọi sớm quá", nhưng tay đã cầm lấy ly trà, đưa lên uống một ngụm.

Cố Nam Đình cảm động nói: "Cảm ơn bố đã tha thứ cho con."

Trình Hậu Thần đặt ly trà xuống, mắt lại nhìn tờ báo, không biết nói với Cố Nam Đình hay là Trình Tiêu, "Tổng giám đốc tiền nhiệm của YG từng theo đuổi mẹ con, bố đã sớm ngứa mắt ông ta rồi."

Thế nên, đề khó mà ông đưa ra cho Cố Nam Đình là có ý để chính ông hả giận? Trình Tiêu sắp nhảy nhồm lên thì Cố Nam Đình đã giữ tay cô, bình tĩnh nói: "Sau này nếu gặp chuyện mà bố không tiện ra mặt, bố, để con."

Vì câu hứa này mà khi Trình Hậu Thần chuẩn bị về hưu, Cố Nam Đình đương nhiên trở thành người kế nhiệm, tiếp quản tập đoàn Trình An. Cho dù vẫn được gọi là "Cố tổng", nhưng anh đã bước vào một ngành nghề mới. Mà lúc đó Trung Nam đứng vững hạng nhất thế giới do Trình Tiêu làm tổng giám đốc, kiêm phi công trưởng. Hạ Chí cũng đạt được thành tựu. Cô không những khuếch đại "Thời đại Kế thừa", mà vì hoài niệm Tiêu Phi, cô sáng lập nhãn hiệu "Phi thường", tiếp tục phát triển trong ngành xuất bản.

Khi mọi thứ đã ổn định, có một hôm Trình Tiêu sức nhớ ra, "Năm đó khi bị sai lệch thời gian, chúng ta cùng đến đây với cơ thể và ký ức, hay chỉ mỗi ký ức? Nếu thân thể này cũng đến thì rốt cuộc em bao nhiêu tuổi rồi?"

Vấn đề này đúng là từng khiến Cố Nam Đình băn khoăn. Nhưng khi anh phát hiện có được bốn mươi năm ký ức mà cơ thể vẫn tuyệt như ba mươi tuổi, anh đã không còn quan tâm nữa. Thế là, anh rút tạp chí trong tay Trình Tiêu ra, bế cô lên lầu: "Câu hỏi của em đã nhắc nhở anh, với tuổi tác của chúng ta, đã đến lúc tạo người rồi."

Trình Tiêu vừa cười vừa giãy giụa, "Bố còn trong thư phòng kia, anh có thể bớt bớt lại không?"

Cố Nam Đình hôn cô thật mạnh, tỏ thái độ thay Trình Hậu Thần: "Bố càng muốn ôm cháu ngoại rồi."

Trình Hậu Thần tuổi tác đã lớn, nhưng vẫn còn rất thính, nghe thế, ông lão lặng lẽ đóng cửa thư phòng lại.

- HAPPY ENDING -

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1.1: Mở Đầu](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)